

TAI-PAN

JAMES CLAVELL

TAI-DAN

James Clavell

大AI-PAれ

Tai-Dan, 1966
The second novel of the Asian saga
Set in Hong Kong in 1841
Colecția personală GI

NOTA AUTORULUI

Aș vrea să-mi exprim mulțumirile mele oamenilor din Hong Kong, care mi-au oferit atât de mult din timpul și cunoștințele lor, și mi-au permis să pătrund în prezentul și trecutul lor. Desigur, această carte nu este istorie, ci doar un roman. În el apar bărbați și femei plăsmuite de imaginația autorului, și nu se intenționează nici o referire la vreo persoană, sau companie, care a existat – sau există – în Hong Kong.

CARTEA ÎNTÎI

Dirk Struan ieși pe puntea dunetei navei amiral Vengeance și se îndreptă cu pași mari spre pasarelă. Nava de linie cu 74 de tunuri era ancorată la jumătate de milă de insulă. Era înconjurată de restul navelor de război ale flotei, de navele ce transportaseră trupe ale corpului expediționar, de nave de comerț și cliperele opiului ale negustorilor care făceau negoț cu China.

Era în zori, o zi de marți, cețoasă și rece, 26 ianuarie 1841.

În vreme ce traversa puntea principală, Struan aruncă o privire spre țărm și simți cum îl prinde un fel de emoție. Războiul cu China decursese așa cum plănuise el, victoria se desăvârșise așa cum prezisese. Fructul victoriei – insula – era exact ceea ce jinduisese vreme de douăzeci de ani. Iar acum se îndrepta spre țărm pentru a participa la formalitățile de luare în stăpînire, pentru a fi martor al actului prin care o insulă chinezească devenea un giuvaier al coroanei Maiestății sale britanice, regina Victoria.

Insula se numea Hong Kong. Treizeci de mile pătrate de ținut muntos, numai piatră, în dreptul buzei nordice a estuarului uriașului fluviu Pearl, din sudul Chinei. La o mie de iarzi de continent. Neospitalieră. Nefertilă. Nelocuită, dacă nu se lua în seamă o mică așezare de pescari pe țărmul sudic. Plasată exact în drumul monstroaselor uragane care se năpusteau în fiecare an din largul Pacificului. Mărginită la est și la vest de primejdioase bancuri de nisip și recifuri. Nefolositoare chiar și mandarinului – cum se numea orice reprezentant al împăratului Chinei – în provincia căruia se nimerise. Dar Hong Kong-ul avea cea mai mare radă din lume. Și era primul pas al lui Struan în China.

— Atenție! strigă tînărul ofițer de cart către marinarul strîns într-o tunică stacojie. Barca cea mare a domnului Struan la scara centrală!

— 'Nțeles, sir!

Marinarul se aplecă peste copastie și repetă ordinul.

— Într-o secundă, sir! spuse ofițerul, încercînd să-și stăpînească teama pe care i-o trezea acest prinț al negoțului ce devenise legendă în mările Chinei.

— Nici o grabă, flăcăule.

Struan era un uriaș, cu fața bătucită de o mie de furtuni. Redingota albastră se încheia cu nasturi de argint, iar pantalonii albi, bine mulați, erau vîrîți neglijent în niște cizme marinărești. Era înarmat cum se

obișnuia: un cuțit într-o teacă la spate și altul la cizma dreaptă. Avea patruzeci și trei de ani, părul roșcat și niște ochi verzi ca smaraldul.

— *O zi pe cinste, mai adăugă el.*

— *Da, sir.*

Struan coborî pasarela, sări la prova bărcii sale și-i zîmbi mai tînărului său frate vitreg Robb, ce se așezase la mijlocul ambarcației.

— *Am cam întîrziat, îi spuse Robb forțînd un zîmbet.*

— *Mda, excelența sa și amiralul cam aveau chef de vorbă.*

Struan se uită fix o clipă spre insulă, apoi îi făcu semn boțmanului:

— *Mola! Spre țärm, domnule McKay.*

— *Teles, sir.*

— *În fine, am reușit, Tai-Pan? îi spuse Robb.*

În chineză Tai-Pan însemna șef suprem. Fiecare companie, sau armată, flotă ori țară are numai un singur astfel de conducător, cel ce deține adevărata putere.

— *Mda! făcu Struan.*

Era Tai-Pan al Nobilei Case.

Capitolul unu

— Dar-ar frenția-n insula asta împutită! izbucni Brock uitîndu-se lung dinspre plajă pînă sus spre piscurile golașe. S-avem toată China la picioarele noastre și noi să ne mulțumim doa' cu insula asta pustie, numa' stîncă blestemată.

Stătea în picioare, pe plaja eliberată de reflux, împreună cu alți doi comercianți angajați în negoțul cu China, în jurul lor erau și alte grupuri de neguțători și ofițeri din corpul expediționar. Toți așteptau ca ofițerul marinei regale să înceapă ceremonialul. Lîngă catargul steagului erau aliniați pe două rînduri perfecte douăzeci de militari din marină, stacojiul uniformelor aruncînd o pală de culoare. Lîngă ei, neorînduiala marinarilor care tocmai reușiseră cu greu să înfingă catargul steagului în piatra țărmlui.

— La opt bătăi de clopot era vorba să ridicăm steagul! mîrîi Brock, vocea răgușită trădîndu-i nerăbdarea. De-acu' a și trecut un ceas. Ce-i cu zăbava asta, fir-ar a naibii să fie!

— Marțea e păcat și *joss* rău să blestemi, domnule Brock, replică Jeff Cooper.

Acesta era un american din Boston, zvelt, cu nasul coroiat, purtînd o redingotă neagră, iar pe cap joben de fetru, așezat sfidător pe-o sprînceană.

— Foarte rău!

Partenerul lui Cooper, Wilf Tillmann, se crispă ușor cînd simți tonul tăios al vocii nazale, caracteristică mai tînărului său tovarăș. Tillman era un roșcovan bine legat, din Alabama.

— Io am să ț-o spun p-aia dreaptă: rahatul ăsta de muscă afurisit e *joss* rău! replică Brock.

Joss era un cuvînt chinezesc ce însemna și șansă, și soartă, și Dumnezeu, și diavol, toate la un loc.

— Rău, fir-ar să fie.

— Mai bine să nu fie așa, sir! răspunse Tillman. Viitorul negoțului cu China e aici acum, *joss* bun sau *joss* rău.

Brock îl privi de sus.

— Hong Kong-ul n-are nici un viitor. Porturi deschise spre mare ale zonei continentale, de alea avem noi nevoie, și doar avem habar de asta, Doamne Dumnezeule!

— E cel mai bun port din apele astea, reluă Cooper. Loc destul și pentru carenaj și pentru armarea navelor toate. Loc destul să ne ridicăm locuințe și depozite. Și la urma urmelor scăpăm și de amestecul chinezilor.

— O colonie nezmintit să aibă ogoare și țărani care să le lucreze, dom'le Cooper. Să aducă venituri, sublinie Brock pierzîndu-și răbdarea. Am bătut toate coclaurile la fel ca dumneata. Aici n-o să crească niciodată nici o recoltă. Nu-s cîmpuri și nici rîuri să le ude, nici o pășune. Deci nu o să vedem noi nici carne, nici barabule. Și toate cele trebuitoare o să fim nevoiți să le aducem pe mare. Ia gîndește-te cît o să coste. Hmm, pînă și pescuitul o să fie afurisit de nenorocit. Și cine-o să plătească întreținerea Hong Kong-ului, ei? Noi, cu negoțul nostru, fir-ar să fie!

— Păi o colonie de asta vrei dumneata, domnule Brock? reluă Cooper. Eu socoteam că Imperiul Britanic – și scuipe dibaci în vînt – are destule colonii de felul ăsta.

Brock duse mîna spre cuțit.

— Scuipe doar ca să-ți cureți gîtlejul sau scuipe pe Imperiul Britanic?

Tyler Brock era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt și chior, la fel de dur și rezistent ca și fierul cu care fusese nevoit să facă negoț pe vremea cînd umbla ca negustor ambulant la Liverpool, în tinerețe, și la fel de puternic și periculos ca și navele comerciale înarmate, pe puntea

căroră își găsisse refugiu și pe care acum ajunsese să le conducă în calitate de șef al casei *Brock și Fiii*. Veșmintele îi dovedeau bogăția și cuțitul de la brâu era bătut în pietre scumpe. Barba ca și părul începuseră să-i încărunească.

— Azi e destul de rece, domnule Brock, interveni iute Tillman, stăpînindu-și supărarea provocată de limba ascuțită a mai tînărului său partener.

Brock nu era omul pe care să-l provoci, iar ei nu-și puteau încă permite să fie în relații de dușmănie pe față cu el.

— Vîntul ăsta e cam tăios, așa-i, Jeff?

Cooper dădu scurt din cap afirmativ, dar nu-și luă ochii de la Brock. El n-avea cuțit, dar păstra în buzunar un pistol scurt de calibru mare. Era cam de aceeași înălțime cu Brock, dar mai zvelt și netemător.

— Dom'le Cooper, să-ți dau o povață, reluă Brock. Cînd pomenești de Imperiul Britanic, nu mai stuchi atît de des! S-ar putea să nimerești unul care n-o să mai stea să cumpănească prea mult întrebîndu-se dacă te-a înțeles bine sau nu.

— Mulțumesc, domnule Brock, am să țin minte, îi răspunse Cooper netulburat. Dar am să-ți dau și eu un sfat: e *joss* rău să blestemi marțea!

Brock își stăpîni mînia. În cele din urmă avea să-i zdrobească pe Cooper și Tillman, ca și firma lor, cea mai importantă a unor negustori americani. Dar acum avea nevoie de ei ca aliați împotriva lui Dirk și Robb Struan. Brock blestemă din nou acel *joss*. Acel *joss* făcuse din Struan și Compania cea mai mare casă de comerț din Asia și atît de bogată și puternică încît ceilalți negustori implicați în comerțul cu China, îmboldiți de spaimă și invidie, o numiseră Nobila Casă, nobilă pentru că era prima prin bogățiile ei, prima prin mărimea ei, prima prin comerțul pe care-l făcea, prima prin cliperile sale, dar mai ales pentru că Dirk Struan era Tai-Pan, Tai-Pan înaintea tuturor celorlalți tai-pani din Asia. Și același *joss* îl costase pe Brock, cu șaptesprezece ani în urmă, un ochi, în anul în care Struan punea bazele imperiului său.

Nenorocirea se întîmplase în largul Insulei Chushan. Chushan era exact în sudul imensului port al Shanghai-ului, la gura atotputernicului fluviu Yang-tse. Brock izbutise cu greu să răzbească prin rafalele musonului cu o încărcătură foarte mare de opiu, Dirk Struan fiind la cîteva zile în urma lui, transportînd tot opiu. Brock ajunsese primul la Chushan, își vînduse încărcătura și o pornise înapoi, fericit fiindcă știa de-acum că Struan trebuia să o ia mai spre nord și să încerce să-și plaseze marfa pe o coastă necunoscută, înfruntînd riscuri în plus. Brock

se grăbea spre sud, către casă, Macao, cu lăzile pline de lingouri, mînat din spate de un vînt avan. Cînd deodată, din Marea Chinei, s-a ridicat o furtună pe cîste. Chinezii numesc aceste furtuni *tai-fung*, Vînturi Supreme. Neguțătorii îi spun taifun. Taifunurile sînt spaima însăși.

Taifunul îi devastase fără milă nava, iar el fusese prins sub arborada și catargele ce se prăbușeau pe punte. Fu biciuit de șfichiul unei fungi rupte, ce se zbătea sub furia vîntului, în vreme ce el zăcea neputincios dedesubt. Oamenii lui au reușit să ajungă pînă la el tăind funii, parîme, dar nu înainte ca cheia de împreunare ruptă de la capătul funiei să-i scoată ochiul stîng. Nava era aplecată primejdios pe-o parte, așa că, împreună cu ceilalți oameni al lui, s-au chinuit să taie sarturile și straiurile ce țineau catargele, arborada, aruncîndu-le peste bord și, printr-o minune, cliperul și-a revenit chilă dreaptă. Abia atunci s-a îngrijit să toarne niște brandy în găvanul ochiului din care curgea sînge. Încă și acum își mai amintea de durerea care l-a fulgerat atunci. Nu uitase cum se tîrîse pînă la urmă într-un port, cu mult după ce fusese socotit pierdut pentru totdeauna, minunatul său cliper cu trei catarge arătînd doar ca o biată cocă amărită, prin încheieturile căreia pătrundea apa, fără nici un catarg, fără arboradă, fără un tun. Și cînd Brock izbuti pînă la urmă să înlocuiască arborada, catargele și tunurile, să facă rost de altă pulbere, de oameni și muniție, să cumpere altă încărcătură de opium, tot cîștigul primului voiaj se dusesese.

Struan nimerise în același taifun cu o mică lorce – navă cu o cocă construită după modelul chinezesc, dar cu arborada împrumutată de la corăbiile englezești, folosită pentru contrabandă de-a lungul coastei doar pe vreme frumoasă. Dar Struan ieși cu bine din taifun și, elegant și neatins ca de obicei, îl întîmpină pe cheu pe Brock, cîntărindu-l batjocoritor cu ochii săi mari, ciudați și verzi.

Dirk și blestematul lui *joss*, se gîndi Brock. Același *joss* i-a îngăduit lui Dirk să facă din lorcea aceea împruțită o flotă întregă de clipere și sute de alte lorci, antrepozite și grămezi de lingouri cîte vrei. Să facă din ea afurisita de Nobilă Casă. Tot acel *joss* a împins firma Brock și Fiii pe blestematul de loc secund. Secund! Și, se gîndi el, tot datorită acelu *joss* a ajuns Dirk să-i aibă, în toți anii ăștia, la degetul mic pe afurisitul nostru de plenipotențiar fără vlagă în el, onorabilul Longstaff, blestemat să fie! Și acum, mîna-n mîna, ne-au vîndut cu totul.

— Dar-ar frenția-n Hong Kong, frenția-n Struan.

— Dacă n-ar fi fost planul lui Struan, n-ați fi cîștigat, niciodată așa de ușor războiul ăsta, replică liniștit Cooper.

Războiul izbucnise la Canton, cu doi ani înainte, când împăratul Chinei, hotărît să-i îngenuncheze pe europeni, încercase să pună capăt contrabandei cu opiu care forma grosul negoțului englezesc. Viceregele Ling înconjurase zonele rezidențiale străine de la Canton cu trupele sale și pretinsese toată marfa, pînă la ultima ladă cu opiu existentă în Asia, drept preț de răscumpărare pentru viața neguțătorilor englezi lipsiți de apărare. În cele din urmă, au fost predate douăzeci de mii de lăzi pline cu opiu ce au fost distruse, iar englezilor li s-a îngăduit astfel să se retragă în Macao. Dar englezii n-au putut accepta prea ușor nici acest amestec în negoțul lor, nici amenințarea care a planat asupra concetățenilor lor. Cu șase luni în urmă, în Orientul îndepărtat sosise o forță expediționară britanică pusă sub jurisdicția lui Longstaff, căpitan superintendent al Camerei de comerț.

Dar Struan concepuse acel inspirat plan prin care a fost ocolit Cantonul, unde începuse conflictul, și trimisese forța expediționară la nord de Chushan. Struan explicase că nu era mare lucru ca insula să fie ocupată fără nici un fel de pierderi, deoarece chinezii nu erau aproape deloc pregătiți și deci neajutorați în fața unei armate sau flote europene. După ce lăsară o forță neînsemnată de ocupație la Chushan și cîteva nave care să blocheze gurile fluviului Yang-tse, restul forței expediționare putu să se îndrepte pe mare mai spre nord, spre gura fluviului Pei Ho, de unde să amenințe direct Pekin-ul, capitala Chinei, aflată la numai o sută de mile în sudul fluviului. Struan știa bine că numai o astfel de amenințare directă l-ar fi putut face pe împărat să ceară de îndată pace. O idee minunată. Și izbutise în mod strălucit. Forța expediționară sosise în China în iunie, anul dinainte. În iulie fusese ocupată insula Chushan. În august flota ancorase la Pei Ho. După două săptămîni, împăratul însărcinase un trimis oficial să negocieze pacea, prima dată în istorie cînd un împărat al Chinei recunoștea oficial o națiune europeană. Și războiul se încheiase aproape fără prea multe pierderi nici de-o parte, nici de cealaltă.

— Longstaff a fost destul de înțelept să-i pună în aplicare planul, mai adăugă Cooper.

— Orice pîrlit de negustor care a făcut negoț prin părțile astea știe cum să-i pună pe chinezoii cu botul pe labe, replică Brock cu asprime.

Își împinse jobenul și mai mult pe spate și-și slăbi bandajul de la ochi.

— Da' ia zi-mi de ce-a îngăduit Longstaff și Struan să se tîrguie asupra păcii la Canton, ei? Cel din urmă tîmpit știe că a se tîrgui pentru

un chinez înseamnă să câștige timp. Trebuia să fi stat șașapeni acolo în nord, la Pei Ho, pînă se semna pacea. Da' nu, am venit cu toată flota înapoi și de șase luni de zile bune tot așteptăm și așteptăm ca sodomiiții ăștia să pună pana pe hîrtie și să semneze! scuișă Brock. Prostie, mare prostie de tot. Și să părăduiești atîta vreme și atîția bani pentru împuștitura asta de stîncărie. Trebuia să păștrăm insula Chushan. Acum am avea o insulă pe care merita s-o păștrăm.

Insula Chushan avea douăzeci de mile lungime și zece lățime, pămînt fertil, bogat, un port bun și un oraș mare pe ea, Tinghai.

— Aveai loc unde să respiri acolo, cît îți trebuie. Ei, și de acolo, cu trei sau patru fregate, puteai bloca Yang-tse-ul cît ai zice pește. Și cine stăpînește fluviul ăla, stăpînește și inima Chinei. Acolo trebuia noi să ne înfigem, pe Dumnezeu.

— Domnule Brock, dar stăpîniți Chushanul și așa.

— Da, da' nu-i trecut și în tratatul ăla blestemat, aș' că nu-i a nostru.

Izbi înfuriat cu piciorul în pămînt, bombănind împotriva vîntului tot mai rece care se stîrnise.

— Poate că ar fi bine să-i spui asta și lui Longstaff, sugeră Cooper. Știu că știe să asculte un sfat...

— Nu de-a meu, de-a meu nu ascultă el. După cum bine cunoști. Da' ține minte ce-ți zic, cînd a să afle parlamentul de tractatul ăsta, o să se stîrnească zarvă mare că cine-o să plătească, să nu-mi zici mie pe nume.

Cooper își aprinse un trabuc.

— Și mie îmi vine să cred că așa se va-ntîmpla. E un tratat tare curios, domnule Brock. Mai ales pentru zilele în care trăim, pentru epoca noastră, cînd orice putere europeană vrea să apuce cu lăcomie orice petec de pămînt și e ahtiată după putere.

— Și după cîte mi se pare mie, Statele Unite nu se potrivește la una ca asta, așa-i? spuse Brock și chipul i se înășpri. Da' ce zici de indienii voștri? De tîrgul cu Louisiana? De Florida Spaniolă? Și acum ați pus ochii și pe Alaska, care-i a rușilor, și pe Mexic. Din ultimele scrisori se zvonește că o să încercați să furați și Canada. Ei?

— Canada aparține Americii, nu Angliei. N-o să ne războim pentru Canada. Canada o să se alipească la noi de buna ei voie, adăugă Cooper, încercînd să-și ascundă temerile.

Se trase gînditor de favoriți și-și strînse mai bine redingota pe el, îmboldit de vîntul tot mai tăios. Știa că un război cu Imperiul Britanic ar fi fost dezastruos în acest moment și ar fi dus la ruină firma Cooper-Tillman. Doamne, blestemate fie războaiele. Dar chiar și așa, el știa bine

că Statele Unite erau nevoite să pornească război și pentru Mexic și pentru Canada, dacă nu se ajungea la un fel de înțelegere. Așa cum și Marea Britanie trebuia să se lupte cu China.

— Nu va fi război, spuse Tillman, încercînd să mai îndulcească în chip diplomatic vorbele lui Cooper.

Oftă din adînc și își dori să fie din nou acasă, în Alabama. Doar acolo omul poate fi gentleman, îi trecu lui prin minte. Acolo nu trebuie să te tîrgui cu blestemații aștia de englezi în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, și cu niște blestemați ca Brock, gură spurcată ce hulește tot timpul, sau cu un diavol în carne și oase cum e Struan, sau chiar cu un tînăr și nestăpînit partener ca Jefferson Cooper, care-și închipuie că Boston-ul e buricul lumii!

— Și chiar și războiul ăsta s-a terminat, de bine de rău.

— Ține minte vorbele mele, dom'le Tillman, replică Brock. Tractatul ăsta afurisit nu-i bun nici pen' ai noștri nici pen' ai lor. Trebuia să luăm Chushanul și să ținem deschise porturile Chinei continentale. În numa cîteva săptămîni, ai să vezi că pornim iar războiul. În iunie, cînd vîntul o să fie numa potrivit și vremea la fel, flota o să trebuiască să o ia din nou spre nord, spre Pei Ho. Și dacă iar pornim război, cum o să mai luăm noi ceaiul, la vremea lui și mătășurile, ei? Anul trecut negoț deloc din pricina războiului, anul de dinainte iar nici un fel de negoț, și ne-au mai și jefuit de tot opiul pe care-l aveam. Numa de la mine a înșfăcat opt mii de lăzi. Două milioane de taeli de argint, uite asta m-a costat. Bani gheață.

— Banii aceia nu-s pierduți, spuse Tillman. Longstaff ne-a poruncit să predăm toată marfa ca să ne răscumpărăm cu viața. Ne-a dat și hîrtii cu acoperirea guvernului britanic. Și mai există și în tratat o înțelegere să se plătească șase milioane de taeli.

Brock rîse strepezit:

— Îți închipui că parlamentu' o să încuviințeze hîrțiile lu' Longstaff? Păi în clipa cînd o să ceară cumva armata să plătească oalele sparte cu opiu, oricare guvern își rupe gîtu' în clipa aia. Cît privește cele șase milioane, astea sînt cheltuieli cu războiul. Știu eu parlamentu' mai bine decît tine. Fă-i semn cu mîna și la revedere jumătății ăleia de milion de taeli, ăsta-i sfatul pe care vi-l dau la amîndoi. Dacă și anul ăsta iar se stîrnește război, iar n-o să fie nici o scofală cu negoțul. Și dacă nici anul ăsta nu facem cît de cît comerț, o să fim cu toții faliți. Voi, eu, toți cei care fac negoț cu China. Și chiar și afurisita aia de Nobilă Casă.

Cu un gest brusc își smulse ceasul din buzunar. Ceremonia trebuia să fi început de o oră. Cam trece timpul, se gîndi el. Dar nu pe seama firmei

Brock și Fiii, fir-ar să fie. Dirk a avut parte vreme de șaptesprezece ani de un *joss* bun, acu vine și vremea să se mai schimbe lucrurile. Brock se desfătă gîndindu-se la fiul său Morgan, cel de-al doilea băiat al lui, care, cu pricepere și fără milă, se ocupa de toate treburile lor în Anglia. Se întrebă dacă Morgan reușise să sape influența lui Struan în parlament și în cercurile bancare. Dirk, o să te aducem în pragul falimentului, îi trecu lui prin minte, și Hong Kong-ul o dată cu tine.

— Ce naiba mai e cu zăbava asta? spuse el, îndreptîndu-se grăbit spre ofițerii de marină care băteau țărmlul în sus și-n jos.

— Ce te-a apucat, Jeff? Doar știi și tu că în privința Hong Kong-ului are dreptate. Doar știi și tu bine că nu e sănătos să-l stîrnești.

Cooper zîmbi subțire cum îi era felul:

— Brock e al naibii de sigur de el. Nu-l pot suferi.

— Dacă Brock are dreptate în privința acelei jumătăți de milion de taeli, să știi că sîntem ruinați.

— Da, numai că Struan va pierde de zece ori mai mult dacă nu vor fi plătite daunele. El o să se aranjeze să-și capete banii, fii fără teamă. Așa că și noi o să ni-i dobîndim pe ai noștri.

Cooper se uită să vadă unde-i Brock.

— Crezi că o fi aflat ceva de înțelegerea noastră cu Struan?

Tillman ridică din umeri.

— Nu știi. Ce știi e că Brock are dreptate în privința tratatului. E idiot. O să ne coste o mulțime de bani.

În ultimele trei luni, firma Cooper-Tillman funcționase ca o casă de agenți secreți ai Nobilei Case. Navele de război britanice blocaseră Canton-ul și fluviul Pearl, așa că negustorilor britanici li se interzisese dreptul de a face comerț. Longstaff, la imboldurile lui Struan, impusese acest embargo ca un mijloc în plus de a forța obținerea tratatului de pace, știind bine că depozitele din Canton pleznesc de ceai și mătăsuri. Dar cum America nu declarase război Chinei, navele americane puteau trece prin blocadă nestingherite, dîndu-le cu tifla navelor de război. Așa că firma Cooper-Tillman cumpărase patru milioane de livre de ceai de la Chen-tse Jin Arn, sau Jin-qua, cum era poreclit, cel mai bogat dintre negustorii chinezi, pe care le transportase la Manila, în aparență pentru niște negustori spanioli. Oficialitățile spaniole, pentru o mită substanțială, eliberaseră permisele de import export necesare și ceaiul a fost transferat, fără nici o taxă, în cliperele lui Struan și expedit în grabă în Anglia. Drept plată, lui Jin-qua i s-a furnizat o navă plină cu opiu, în mare taină, de către Struan, undeva în susul coastei. Un plan perfect, se

gîndi Cooper. Toată lumea s-a îmbogăţit de pe urma lui şi fiecare s-a ales cu marfa de care avea nevoie. Dar ne-am fi ales cu o adevărată avere dacă navele noastre aveau voie să ducă ceaiul direct în Anglia. Şi blestemă în gînd Regulamentul britanic de navigaţie care interzicea oricărei nave străine, ci doar celor britanice să transporte mărfuri în porturile englezeşti. Fir-ar să fie, ei stăpînesc lumea.

— Jeff!

Cooper urmări încotro privea partenerul său. O vreme nu fu în stare să distingă ce voia să-i arate tovarăşul său în portul acela fiind de mişcare. Apoi zări barca cea lungă dezlipindu-se de nava amiral, şi în ea silueta înaltă, capul roşcovan al scoţianului care era atît de puternic încît putea suci hotărîrile parlamentului în aşa fel încît să fie în favoarea lui şi să determine cea mai puternică naţiune de pe faţa pămîntului să se angajeze în război.

— Ar trebui să fii prea optimist să speri că Struan s-a înecat, spuse Tillman.

Cooper rîse:

— Nu ai dreptate în ceea ce-l priveşte, Wilf. Oricum marea n-o să îndrăznească niciodată una ca asta.

— Ba poate că da, Jeff. Şi avem timp înainte berechet. Pe ce am mai sfînt.

Dirk Struan stătea în picioare la prova bărcii celei mari lăsîndu-se săltat de ritmul valurilor. Deşi întîrziase la ceremonia stabilită, nu-şi îmboldi oamenii de la rame să se grăbească. Ştia că oricum, pînă cînd nu soseşte şi el, nu va începe nimic.

Barca cea mare era la vreo trei sute de iarzi de ţărm şi comanda nostromului: „Ţine drept înainte!” se potrivea de minune cu suflarea tăioasă dinspre nord-est a musonului. Sus, în tării, vîntul dobîndea şi mai multă putere şi scărmăna norii cumulus veniţi dinspre continent, chiar deasupra insulei, şi apoi îi mîna spre largul oceanului.

Portul era plin de nave, aproape toate englezeşti, în afară de cîteva americane şi portugheze, nave comerciale de toate mărimile. Înainte de război, aceste nave ar fi ancorat la Macao, acea mărunţă aşezare portugheză ridicată pe o limbă a continentului, la patruzeci de mile spre sud-vest de uriaşa gură de vărsare a fluviului Pearl. Sau în largul insulei Whampoa, la treisprezece mile la sud de Canton. Conform legilor chinezeşti, aceasta era cea mai mică distanţă la care se puteau apropia de Canton navele europene. Prin decret imperial, întregul comerţ european era îngăduit numai prin Canton. Legenda spunea că între

zidurile acestui oraș locuiau un milion de chinezi. Dar nici un european nu știa care era adevărul, pentru că nici unul nu pusese piciorul pe vreuna din străzile sale.

Încă din vechime, chinezii aveau o lege neînduplecată, care nu îngăduia nici un european în această țară. Aceste legi severe, interzicerea ca europenii să meargă acolo unde voiau și să facă negoț după cum le era cheful, duseseră la acest război.

Pe când barca trecea pe lângă o navă comercială, niște copii îi făcură lui Struan cu mîna și el le răspunse în același chip. E bine că, în cele din urmă, țîncii ăștia să aibă și ei casa lor, pe pămîntul lor, îi trecu lui prin minte. Când începuse războiul, toți cetățenii englezi fuseseră evacuați pe nave, din motive de siguranță. Acum erau vreo sută cincizeci de bărbați, șaizeci de femei, optzeci de copii. Unele familii erau la bordul uneia sau alteia dintre nave de aproape un an.

Navele comerciale erau înconjurate de cele de război ale corpului expediționar: nave de linie, cu cîte 74 de tunuri la bord, sau numai 44 sau chiar 22, bricuri, fregate, o mică parte a celei mai mari flote pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Și zeci de nave care transportau trupe, cu patru mii de soldați englezi și indieni la bord, parte a celei mai puternice armate din lume. Iar printre aceste nave erau și frumoasele clipere ale flotei opiului, cu catargele lor ușor înclinate, cele mai iuți nave construite vreodată.

Struan simți cum îl cuprinde un val de emoție în vreme ce cerceta insula, cu muntele ce părea s-o domine țîșnind pînă la o mie opt sute de picioare, aproape drept din mare.

Nu pusese încă niciodată piciorul pe insulă, deși știa despre ea mai mult decît toți ceilalți. Jurase să nu calce acolo pînă cînd nu avea să aparțină Angliei. Îi plăcea acum că fusese atît de neînduplecat. Dar asta nu-l împiedicase să-și trimită căpitanii și chiar pe fratele lui mai tînăr Robb să cerceteze insula. Cunoștea de-acum toate recifurile, stîncile și văioagele și colinele, așa cum știa și unde avea să-și ridice depozitele și Casa cea Mare și pe unde avea să treacă drumul.

Se întoarse să se uite la cliperul care-i aparținea, *China Cloud*, cu 22 de tunuri la bord. Toate cliperele firmei Struan și Compania primeau și numele de *Cloud*, în cinstea mamei sale din familia McCloud, care murise cu mulți ani în urmă. Marinarii se străduiau să dea cu pitură și să curețe nava care și așa strălucea de curățenie. Erau cercetate tunurile, iar arborada era supusă unor verificări atente. Flamura Marii Britanii flutura mîndră la pupa, iar steagul companiei în vîrfurile artimonului.

Steagul Nobilei Case înfățișa roșul leu regal al Scoției, îngemănat cu verzele dragon imperial al Chinei. Flutura pe vreo douăzeci de clipere înarmate, răspîndite pe oceanele lumii, pe vreo sută de lorci înarmate ce brăzdau iuți marea, transportînd opiul de contrabandă la țarm. Același steag flutura și la catargul a trei imense nave depozit pentru opiu, nave comerciale transformate, care acum erau ancorate în rada Hong Kongului. Și tot el flutura pe *Resting Cloud*, acea navă imensă ce-i aparținea, cartierul său general semi-staționar unde avea încăperi-safeuri pentru lingourile sale, birouri, apartamente luxoase și sufragerii. Un steag pe cinste, gîndi mîndru Struan.

Prima navă care arborase acest steag fusese o lorcea piraterească, încărcată ochi cu opiu, pe care o dobîndise prin forță. Coastele erau infestate de pirați și corsari, iar autoritățile chineze și portugheze ofereau o răsplată în argint pentru capul piraților. Cînd vînturile erau potrivnice contrabandei cu opiu, sau cînd nu avea nici un dram de opiu de vînzare, Struan cutreiera mările Chinei făcînd curățenie. Lingourile dobîndite din vînătoarea de pirați le investea în negoțul cu opiu. Afurisit opiu, gîndi el. Dar știa că viața lui era legată inexorabil de opiu și că fără el n-ar fi existat nici Nobila Casă, nici măcar Imperiul Britanic. Și motivul trebuia căutat în anul 1699, cînd prima navă englezească a făcut în chip pașnic negoț cu China și a adus în țară, în Anglia, mătăsuri și, pentru întîiași dată, neprețuita buruiană numită ceai, pe care numai China o producea ieftin și din belșug. Împăratul nu accepta în schimb decît lingouri de argint. Și de atunci schimbul nu s-a făcut decît așa.

În vreo cincizeci de ani, ceaiul a devenit cea mai populară băutură a Occidentului, mai ales în Marea Britanie, cea mai mare putere comercială din lume. În numai șaptezeci de ani, ceaiul a devenit cea mai importantă sursă de venituri din taxe a guvernului britanic. În numai un secol revărsarea de bogății către China istovi în chip primejdios tezaurul britanic și negoțul neechilibrat ceai-argint ajunse o catastrofă națională.

În tot acest secol Compania engleză a Indiilor de Est, acea firmă uriașă, semiprivată, semipublică, care deținea printr-un act al parlamentului monopolul total al comerțului cu India și Asia, a oferit rînd pe rînd orice, totul, cu o crescîndă disperare – produse din bumbac, războaie de țesut, ba chiar arme și nave, în locul lingourilor – dar împărații Chinei au refuzat categoric. Socoteau că China își ajunge sieși, îi disprețuiau pe barbari, cum îi numeau ei pe toți cei care nu erau chinezi, și considerau toate neamurile pămîntului doar niște bieți vasali ai Chinei. Și iată că, în urmă cu treizeci de ani, o navă comercială

britanică, *Vagrant Star*, a urcat pe fluviul Pearl și a ancorat în largul insulei Whampo. Transporta în secret opiu, care se producea din belșug și ieftin în Bengalul Britanic. Deși opiul se utiliza de secole în China, dar numai de către cei bogați și cei din provincia Yunnan, unde creștea și macul, aducerea lui însemna contrabandă. Compania Indiilor de Est îi dăduse ilegal autorizație căpitanului navei *Vagrant Star* să ofere opiu pe piață, dar numai în schimbul lingourilor de argint. Breasla neguțătorilor chinezi, care prin decret imperial deținea monopolul întregului comerț cu Occidentul, cumpără toată încărcătura și o vîndu în taină cu mare profit. Căpitanul navei *Vagrant Star* a predat în secret ofițerilor din Canton ai companiei lingourile dobîndite, reținu partea lui de câștig în note bancare asupra unei bănci londoneze și porni în goană spre Calcutta să încarce și mai mult opiu.

Struan își amintea prea bine de *Vagrant Star*. Fusese băiat de cabină la bordul navei cu pricina. Pe această navă ajunsese el să fie bărbat și să cunoască Asia. Și tot aici jurase să-l distrugă pe Tyler Brock, care pe vremea aceea era ofițer trei pe *Vagrant Star*. Struan avea doisprezece ani, Brock optsprezece și era un flăcău zdravăn. Brock prinsese pică pe el de cum îl văzuse și se distra găsimdu-i tot felul de cusururi, pentru care-i reducea rația de mîncare, îl obliga să facă mereu carturi suplimentare, expediindu-l în arboradă cînd era vremea mai nenorocită, provocîndu-l, sîrîndu-i mînia. La cea mai mică greșală, ordona ca Struan să fi legat de catarg și bătut cu pisica cu nouă cozi.

Struan rămăsese la bordul navei *Vagrant Star* vreme de doi ani. Într-una din nopți nava se izbi de un recif în Strîmtoarea Malacca și se duse la fund. Struan înotă pînă la mal și-și croi apoi drum spre Singapore. Mai apoi află că Brock supraviețuise și el, ceea ce-l făcu să simtă un fel de fericire. Voia să se răzbune, dar în felul lui, și cînd va socoti el mai bine.

Struan se angajă pe altă navă. La vremea aceea, Compania Indiilor de Est dăduse în mare taină aprobare de comerț mai multor căpitani, neguțători independenți, aleși cu deosebită grijă, continuînd să le vîndă numai lor opiul din Bengal, la prețuri avantajoase. Compania începu să dobîndească profituri uriașe și să adune mari cantități de lingouri de argint. Breasla neguțătorilor chinezi și mandarinii se făceau că nu văd acest comerț ilicit, pentru că și ei dobîndeau profituri uriașe. Și pentru că aceste profituri erau secrete, nu erau supuse nici taxelor imperiale.

Opiul deveni principala marfă de import. Compania monopoliză în scurt timp toată producția de opiu, în afară de cea din provincia Yunnan și Imperiul Otoman. În douăzeci de ani, argintul obținut prin

contrabanda cu opiu ajunse să-l egaleze pe cel datorat în schimbul ceaiului și mătăsii. În fine, balanța comercială începu să devină echilibrată. Apoi excedentară, pentru că erau de douăzeci de ori mai mulți mușterii în China decât în Occident, așa că porni un val amețitor de argint în exterior cum nici măcar China nu-și putea îngădui. Compania oferi și alte mărfuri pentru a stăvili acest flux, dar împăratul rămase neînduplecat: pentru ceai numai lingouri!

La vremea când împlinea douăzeci de ani, Struan era căpitanul și proprietarul propriei sale nave angajate în comerțul cu opiu. Brock era principalul său rival. Se aflau într-o competiție nemiloasă. În numai șase ani, Struan și Brock ajunseseră să domine piața.

Contrabandiștii de opiu au reușit să fie cunoscuți drept neguțătorii cu China. Erau un grup de comandanți-proprietari foarte întreprinzători, neîndurători și exclusiviști, din care făceau parte englezi, scoțieni și vreo câțiva americani, care cu dezinvoltură pătrundeau cu măruntele lor ambarcații în ape necunoscute, înfruntând primejdii nebănuite, asta fiind viața lor de toate zilele. Porneau pe mare cu intenția de a face un pașnic negoț, de a dobândi profituri, nu de a cuceri. Dar dacă aveau de înfruntat o mare ostilă sau un act de ostilitate, navele lor deveneau deodată nave de luptă. Iar dacă nu știau să se lupte ca lumea, navele lor dispăreau și erau curînd acoperite de uitare.

Neguțătorii cu China au priceput foarte repede că în vreme ce ei se alegeau cu cea mai mare parte a riscurilor, Compania se alegea cu cea mai mare parte a profitului. Și pe deasupra, mai erau cu totul excluși din comerțul legal și imens de bănos cu ceai și mătăsuri. În ciuda faptului că între ei se concureau fără nici o milă, la insistențele lui Struan acești negustori începură să lupte împreună pentru a spulbera monopolul Companiei. Dacă n-ar fi existat acest monopol, negustorii puteau transforma opiul în argint, argintul în ceai, apoi acest ceai era expediat în Anglia și vîndut direct piețelor din toată lumea. Negustorii cu China ar fi putut controla ei acum comerțul mondial cu ceai iar profiturile aveau să fie imense.

Iar parlamentul deveni forumul pledoariilor lor. Parlamentul fusese acela care încredințase acest monopol cu două veacuri în urmă Companiei, în exclusivitate, și numai parlamentul putea anula acest monopol. Așa că neguțătorii cu China începură să se bage tot mai adînc în acest joc, cumpărînd voturi, sprijinind pe membrii parlamentului care credeau în utilitatea liberei concurențe și în comerțul liber, scriind ziarelor și membrilor guvernului. Erau hotărîți în acțiunea lor și, pe

măsură ce le creșteau averile, le sporeau și puterile. Erau plini de răbdare, de tenacitate, îndărătnici, așa cum numai oamenii învățați cu marea pot fi.

Compania se arată furioasă în fața acestor rebeli și nu voi să-și piardă monopolul, numai că avea mare nevoie și ea de neguțătorii cu China pentru a dobândi argintul cu care să plătească ceaiul, iar la vremea asta ajunsese dependentă de veniturile imense obținute din vânzarea opiului din Bengal. Așa că în parlament Compania se luptă cu prudență. Chiar și parlamentul era prins în capcana acestor interese. Condamna traficul cu opiu, dar avea nevoie de veniturile din comerțul cu ceai ca și de cele din Imperiul indian. Parlamentul se strădui să-i asculte și pe neguțătorii cu China și Compania, dar nu-i mulțumi nici pe unii nici pe alții. Apoi Compania hotărî să le dea o lecție prin Struan și Brock, principalii ei adversari, așa că le retrase autorizațiile de a face comerț cu opiu și-i lăsă falșiți. Brock rămase doar cu nava, Struan cu nimic. Brock intră în tovărășie cu un alt neguțător cu China și continuă să facă propagandă. Struan și echipajul lui dădură iama într-unul dintre raiurile piraților, la sud de Macao, îl devastară și puseră mâna pe cea mai iute lorce. În felul acesta deveni contrabandist independent, plasînd marfa altor neguțători, și în același timp puse mâna pe tot mai multe nave pirateresti și cîștigă tot mai mulți bani. În cîrdășie cu alți neguțători cu China, începu să tragă tot mai multe sfori, cumpărînd tot mai numeroase voturi, continuînd să hărțuiască și să influențeze pînă cînd parlamentul începu să urle în cor cerînd definitivă distrugere a Companiei. Cu șapte ani în urmă, parlamentul votase un act prin care elimina monopolul Companiei în Asia și deschidea calea comerțului liber. Dar îi îngăduise Companiei să-și mențină drepturile exclusive de a face comerț cu India britanică și deci să-și păstreze monopolul opiului. Parlamentul deplîngea acest comerț cu opiu, nici Compania nu voia să facă tranzacții cu opiu, neguțătorii cu China ar fi preferat și ei o altă marfă; la fel de profitabilă, în locul opiului. Dar cu toții știau că fără acest echilibru între ceai-lingouri-opiu, imperiul era mort. Era un fapt incontestabil al vieții comerțului mondial.

Avînd dreptul de a face comerț, Struan și Brock deveniră niște prinți ai negoțului. Flotele lor înarmate se extinseră, iar concurența dintre ei deveni și mai ascuțită. Pentru a umple golul politic lăsat în Asia în clipa în care monopolul Companiei fu anulat și comerțul liberalizat, guvernul britanic numi un diplomat, în persoana onorabilului William Longstaff, în calitate de căpitan superintendent al comerțului, pentru a-i apăra

interesele. Iar interesele coroanei însemnau extinderea continuă a comerțului, pentru a dobîndi și mai multe venituri din taxe, și excluderea mai departe a tuturor celorlalte puteri europene de pe aceste piețe. Longstaff răspundea de siguranța negoțului și de cea a supușilor britanici, dar mandatul lui era cam vag și nu i se încredințase o reală putere pentru a impune cu forța această politică.

Sărmanul Willie, se gîndi Struan fără răutate. Cu toate explicațiile mele pline de răbdare din ultimii șapte ani, înălțimea sa, căpitanul superintendent al comerțului, nu izbutește nici acum să priceapă o iotă.

Struan își îndreptă privirea spre țärm în momentul în care soarele se ridica deasupra crestelor muntelui, scaldîndu-i pe neașteptate în lumină pe cei adunați pe țärm, fie prieteni, fie dușmani, toți însă rivali. Se întoarse spre Robb:

— Nu-ți vine-a zice că-s o strînsură venită să ne firitisească?

Cu toate că plecase de atîta vreme din Scoția, anii nu-i șterseseră cu totul accentul dialectal. Robb Struan rîse și își împinse pălăria într-un unghi mai provocator.

— Aș zice că toți trag nădejde să ne vadă duși la fund și înecați, Dirk.

Robb avea treizeci și trei de ani, părul negru, niște ochi gînditori, nas subțire, favoriți stufoși și se purta proaspăt bărbierit. Veșmintele îi erau negre, în afară de redingota verde de catifea și cămașa albă plisată, la care purta o cravată tot albă. Bumbii la cămașă și butonii erau din rubine.

— Doamne Dumnezeu, acela nu-i cumva căpitanul Glessing? întrebă el, scrutînd țärmul.

— Mda, făcu Struan. Am socotit că e potrivit să citească taman el proclamația.

— Și ce-a mîrîit Longstaff cînd i-ai șoptit una ca asta?

— „P’onoare a mea Dirk, ‘n regulă, dacă așa socoți tu că-i înțelept și bine.” Struan zîmbi. De cînd am început, am bătut drum lung, zău!

— Meritul tău, Dirk. Cînd am venit eu încoace totul mergea strună.

— Creierul ești tu, Robb. Eu doar mușchii.

— Da, Tai-Pan, numai mușchii.

Robb știa cît se poate de bine că fratele său vitreg era Tai-Pan al firmei Struan și Compania, și că în Asia Dirk Struan era Tai-Panul.

— Frumoasă zi pentru ceremonia înălțării steagului, așa-i?

— Așa-i!

Robb îl urmări cu privirea în vreme ce se răsucea din nou spre țärm. Cum stătea acolo la prova, aducea cu un uriaș, mai înalt chiar decît

muntele pe care-şi proiecta silueta şi la fel de dur. Aş vrea să-i semăn, îi trecu lui Robb un gând prin minte. Robb nu participase decît o singură dată la o acţiune de contrabandă, îndată după ce sosise în Orient. Nava lor fusese atacată de pirai chinezi, iar lui Robb i se făcuse o teamă cumplită. Chiar şi acum, cînd îşi aducea aminte, simţea cum îl copleşeşte ruşinea, deşi Struan îi spusese: „Flăcăule, nu te necăji, cînd intri prima dată sub foc, e întotdeauna greu.” Dar Robb ştia că n-avea fire de luptător, nu-l stăpînea curajul. Îşi slujise fratele vitreg însă în alte feluri: cumpărînd ceai şi mătăsuri şi opiu, tratînd împrumuturi şi veghind asupra lingourilor de argint, căutînd să deprindă mecanismele tot mai complicate ale sistemului modern al negoţului şi finanţelor mondiale, făcînd totul pentru a-şi apăra fratele, compania şi flota, aducîndu-le siguranţă, vînzînd ceaiul în Anglia, ţinînd registrele contabile şi împlinind toate cele necesare pentru ca o firmă modernă să poată funcţiona. Da, îşi spuse Robb, însă fără Dirk nu însemni nimic.

Struan cerceta oamenii aflaţi pe plajă. Barca se afla încă la vreo două sute de iarzi de ţărm, dar reuşea să distingă limpede chipurile celor de acolo. Cei mai mulţi priveau spre barca lui. Struan zîmbi în sinea lui. Mda, îşi spuse el. Ne-am adunat cu toţii aici în această zi aleasă de soartă.

Ofiţerul de marină, căpitanul Glessing, aştepta cu răbdare să înceapă ceremonialul ridicării steagului. Avea douăzeci şi şase de ani, era căpitan al unei nave de linie, fiul unui viceamiral, aşa că avea marina regală în sînge. Se lumina de ziuă destul de repede pe ţărm, şi departe, spre răsărit, la orizont, cerul era brăzdat de fişii de nori.

N-or să treacă multe zile şi vine furtună, îl ispiti un gând pe Glessing, în vreme ce adulmeca vîntul. Îşi întoarse privirea dinspre Struan şi imediat, în mod automat, verifică felul în care stătea la ancoră nava sa, o fregată cu 22 de tunuri. Era o zi memorabilă în viaţa sa. Nu chiar în fiecare zi se lua în stăpînire un pămînt nou în numele reginei, şi era semn bun pentru cariera lui faptul că avea cîntea de a citi proclamaţia. În flotă erau mulţi căpitani mai bătrîni ca el. Ştia însă că tocmai el fusese ales pentru că navigase cel mai mult în aceste ape, iar nava sa, *Mermaid*, fusese din plin implicată în toată această campanie. Şi nici măcar nu s-ar putea vorbi de campanie, se gîndi el cu dispreţ. Mai degrabă un banal incident. Căruia i se putea pune capăt încă din urmă cu doi ani dacă prostul acela de Longstaff ar fi avut cît de cît curaj. Cu condiţia să mi se fi îngăduit să mă îndrept cu fregata pînă la porţile Canton-ului. Blestemat să fie, am scufundat o flotă întregă de jonci afurisite de război şi

drumul era deschis. Aș fi putut bombarda Canton-ul, și l-aș fi prins și pe diavolul acela păgîn de vicerege Ling și l-aș fi spînzurat de un capăt de vergă.

Glessing lovi enervat cu piciorul în nisipul țărmlui. Nu că-mi pasă mie că păgînii ăștia fură blestematul de opiu. Da' să se termine cu contrabanda. E o insultă pentru flamura noastră. Să ajungem să răscumpărăm viețile supușilor britanici din mîinile păgînilor blestemați! Longstaff ar fi trebuit să-mi îngăduie să merg mai departe. Da' nu, el s-a retras frumușel, a evacuat pe toată lumea pe navele flotei comerciale și apoi m-a lucrat pe la spate. Pe mine, Dumnezeule, eu care trebuie să apăr toată flota comercială. Fir-ar el afurisit să fie. Și Struan la fel, el care-l duce de nas cum vrea.

Ei, da' chiar și așa, tot ai puțin noroc că te afli și tu aici. În clipa de față e singurul loc unde are loc un război. Sau cel puțin singurul în care-s implicate forțe navale. Celelalte-s doar niște incidente acolo, ăia care ocupă statele păgîne ale indienilor, o, Doamne, se închină la vaci, își ard văduvele, adoră idoli; și mai sînt și războaiele alea împotriva afganilor. Și simți cum îl cuprinde o undă de mîndrie că făcea parte din cea mai mare flotă din lume. Mulțumesc, Doamne, că m-am născut englez.

Îl văzu deodată pe Brock apropiindu-se de el și simți ușurare cînd observă că fusese interceptat de un individ scund, îndesat, parcă fără gît, cu un pîntec imens ce i se revărsa peste nădragi, deși avea doar vreo treizeci și ceva de ani. Morley Skinner, proprietarul publicației *Oriental Times*, cea mai de seamă dintre gazetele englezești din Orient. Glessing citea fiecare număr. Era bine scris. Foarte important să ai un ziar ca lumea, se gîndi el. Important să existe relatări ale campaniilor militare consemnate pentru gloria Angliei. Da' Skinner e un individ dezgustător. Ca și toți ceilalți. Ei, nu chiar, nu toți. Bătrînul Aristotle Quance nu e așa.

Aruncă o privire unui bărbat mărunț și urît ce stătea singur pe un mal de unde se vede plaja toată, așezat pe un scăunel dinaintea unui șevalet, pictînd bineînțeleș de zor. Glessing rîse în sinea lui, amintindu-și de frumoasele vremuri de care avusese parte în Macao împreună cu pictorul. Dintre cei aflați pe plajă, în afară de Quance, Glessing nu înghițea pe nimeni decît pe Horatio Sinclair.

Horatio era de aceeași vîrstă cu el, iar în cei doi ani de cînd se afla în Orient, Glessing ajunsese să-l cunoască destul de bine. Horatio era aghiontant al lui Longstaff, tîlmaciul și secretarul său, singurul englez din Orient care știa să vorbească și să scrie fluent în chineză, și au fost nevoiți să lucreze împreună.

Glessing cercetă țărnul și văzu cu silă că Horatio era pe plaja eliberată de reflux trâncănind cu un austriac, Wolfgang Mauss, individ pe care el îl disprețuia. Pastorul Mauss era al doilea european din Orient care știa să scrie și să vorbească chinezește. Om trupeș, cu barbă neagră, preot renegat, tîlmaciul lui Struan și contrabandist de opiu. La brîu purta pistoale, iar poalele fracului la spate îi erau pătate de mucegai. Avea un nas roșu și gogonat, iar părul lung, negru, încărunțit îi era încîlcit și zburlit ca și barba. Cei cîțiva dinți care-i mai rămăseseră îi erau stricați și înnegriți, iar ochii subliniau vulgaritatea chipului.

Ce contrast față de Horatio, se gîndi Glessing. Horatio era blonziu, firav și la fel de curat ca și Nelson, în cinstea căruia fusese botezat astfel, din cauza Trafalgar-ului și pentru că își pierduse un unchi acolo. La discuția lor mai lua parte și un eurasian înalt, zvelt, un tînăr pe care Glessing îl cunoștea numai din vedere, Gordon Chen, copilul din flori al lui Struan.

Doamne, se gîndi Glessing, cum pot oare niște englezi să se mai și laude pe față cu bastarzii lor metiși? Iar ăsta mai e și îmbrăcat ca toți păgînii afurisiți, cu robă lungă, și poartă și coadă pe spate. Doamne! De n-ar avea ochii aceia albaștri și pielea mai albă, n-ai zice că are vreo picătură de sînge englezesc în vene. De ce naiba nu-și taie și el părul ca un bărbat? Greșos!

Glessing își întoarse privirea de la ei. Bănuiesc că metisul acela e de treabă, el n-are nici o vină. Dar Mauss e o tovarășie tare proastă. Proastă și pentru Horatio și pentru sora lui, draga de Mary. Ei, uite în fine și o domnișoară pe care merită să o cunoști! Ce nevastă bună ar fi, Doamne! Glessing, ce pășea îngîndurat, avu un moment de șovăială. Pentru prima oară se gîndi la Mary ca la o posibilă tovarășă de viață. Și de ce nu? se întrebă el. Doar o cunoști de doi ani încheiați. E mîndria coloniei Macao. Ține casa lui Sinclair ireproșabil și-l tratează pe Horatio ca pe un prinț. Acolo găsești cea mai bună mîncare din tîrg, și își conduce slujitorii minunat. Cîntă la clavecin dumnezeiește, iar din gură ca un înger, Doamne! Și e limpede că te place, altfel cum se explică faptul că ori de cîte ori tu și Horatio sînteți în Macao ești bine venit acolo oricînd? Și atunci de ce nu nevastă, ei? Dar fetița asta n-a fost niciodată în Anglia. Și-a petrecut toată viața numai printre păgîni. Și nici avere nu prea are. Părinții i-s morți. Dar ce contează toate astea, ei? Pe cînd mai trăia, reverendul Sinclair era respectat în toată Asia, iar Mary e frumoasă și are taman douăzeci de ani. Am un viitor excelent, cinci sute de lire pe an, și în cele din urmă am să moștenesc eu și conacul și ogoarele alea.

Doamne, s-ar putea ca asta să fie fata ce-mi trebuie. Ne-am putea căsători în Macao, la biserica anglicană, închiriem o casă pînă mi se încheie misiunea aici, apoi plecăm în Anglia. Cînd o să fie momentul potrivit, am să-i spun lui Horatio: „Horatio, bătrîne, aş avea ceva să-ți vorbesc...”

— Ce-i zăbava asta, dom'le căpitan Glessing? îi spulberă momentul de visare vocea aspră a lui Brock. Era vorba ca steagul să fie ridicat la opt ceasuri, acu' a trecut o oră.

Glessing se răsuci pe călcîie. Nu era obișnuit cu tonul poruncitor al nimănuî dacă nu era cel puțin vice-amiral.

— Domnule Brock, steagul se ridică atunci cînd se întîmplă una din două: ori Excelența sa vine la țarm, ori cînd se aude o lovitură de tun dinspre nava amiral.

— Și cînd o să fie și asta?

— După cîte bag eu de seamă, aici încă nu s-au adunat toți cei care trebuie să vă reprezinte.

— Vrei să pomeni de Struan?

— Bineînțeles! Nu e el Tai-Pan al Nobilei Case? spuse Glessing într-adins, știind că asta avea să-l supere pe Brock, după care adăugă: Vă sfătuiesc să vă înarmați cu răbdare. Nimeni nu v-a convocat pe dumneavoastră negustorii la țarm.

Brock se înroși:

— Ai face bine dacă ai învăța și dumneata diferența dintre un neguțator și un comerciant.

Își mișcă bucata de tutun de mestecat din gură dintr-o parte în cealaltă și scuipe pe pietrele de la picioarele lui Glessing. Cîțiva stropi p tară luciul neștirbit al încălțărilor cu catarama de argint.

— 'M' pare rău, spuse Brock cu batjocoritoare umilință și se îndepărtă cu pași mari.

Chipul lui Glessing împietri. Dacă n-ar fi fost acel „'M' pare rău”, l-ar fi provocat pe Brock la duel. Afurisit neam prost, gîndi el plin de dispreț.

— Iertare, sir, făcu lîngă el căpitanul de arme în vreme ce-l saluta. Semnale de pe nava amiral.

Glessing își miji ochii din pricina vîntului tot mai tăios. Semnalele cu pavilioanele de pe nava amiral spuneau: „Toți căpitanii se vor prezenta la raport la ora patru.” În seara de dinainte, Glessing fusese la o întîlnire particulară între amiral și Longstaff. Amiralul spusese că opiul era pricina tuturor tulburărilor din Asia. „La naiba, sir, oamenii ăștia nu au simțul onoarei”, explodase el. „Nu se gîndesc decît la bani. Să interzicem

negoțul cu opiu și nu vom mai avea nici un fel de necazuri cu păgînii și nici cu afurisiții ăștia de negustori. Marina regală va ști să pună ordine după cum veți porunci, pe Dumnezeu!”. Iar Longstaff fusese de acord, așa cum era și cazul. Și cred că ordinul acesta va fi anunțat încă astăzi, se gîndi Glessing, străduindu-se cu greu să-și stăpînească bucuria. Așa. Ar cam fi vremea. Mă întreb dacă Longstaff nu cumva tocmai i-o fi spus lui Struan că are să emită acest ordin.

Se uită din nou înspre barca cea mare ce se apropia domol. Struan îl fascina. Îl și admira, dar îl și detesta: marinarul desăvîrșit care ținuse timona navelor pe toate oceanele lumii, care distrusese oameni, companii întregi și nave numai pentru gloria Nobilei Case. Atît de deosebit de Robb, cumpăni Glessing. Îmi place Robb.

Se înfioră în ciuda voinței sale. Probabil că era și ceva adevăr în poveștile pe care și le șopteau marinarii pe toate mările Chinei, povești cum că Struan s-ar fi închinat diavolului în taină, și că în schimb diavolul i-ar fi dăruit puteri aici pe pămînt. Altfel cum ar putea arăta atît de tînăr un bărbat la vîrsta lui, cum de e atît de zdravăn, cu niște dinți atît de albi, cu un păr de flăcău și reflexe așijderea, cînd la anii lui altul ar fi fost infirm, sleit și aproape în pragul morții? E de înțeles de ce chinezii erau îngroziți de Struan. Îl porecliseră Bătrînul drac de Șobolan cu Ochi Verzi, și puseseră un premiu pe capul lui. Pe capul tuturor europenilor se pusese cîte o recompensă, dar pe al lui Tai-Pan oferiseră o sută de mii de taeli de argint. Dacă era mort. Fiindcă nimeni nu avea să-l prindă viu.

Enervat, Glessing încercă să-și mai elibereze puțin degetele prinse în încălțările strînse în cataramă. Îl dureau picioarele și nu se simțea în largul lui în uniformă aceea cu galoane de aur. Afurisită fie zăbava asta! Afurisite fie și portul și insula asta, ca și părăduiala de nave bune și oameni buni. Își aminti de vorbele lui taică-su: „Afurisiții ăștia de civili. Nu se gîndesc decît la bani și la putere. Nu au cu nici un chip simțul onoarei, deloc. Fiule, cînd la comandă se află un civil, atunci să ai grijă să te aperi din spate. Și nu uita că pînă și Nelson a fost nevoit să-și ducă ocheanul la ochiul cel chior cînd la comandă se afla un idiot.” Cum poate un om ca Longstaff să fie în halul ăsta de prost?! Doar provine dintr-o familie bună, a avut parte de o educație aleasă, taică-su a fost diplomat la curtea Spaniei. Sau o fi fost cumva vorba de Portugalia? De ce l-o fi împins Struan pe Longstaff să oprească războiul? E drept că am dobîndit un port unde poate să ancoreze toată flota lumii. Dar altceva?

Glessing cercetă navele din port. Nava cu 22 de tunuri a lui Struan, *China Cloud*. Apoi *White Witch*, tot 22 de tunuri, mîndria flotei lui Brock.

Și bricul *Princess of Alabama*, 20 de tunuri, al firmei americane Cooper-Tillman. Frumoase, toate frumoase. Ei, merită să lupți pentru ele, gîndi el. Știu că pe americani îi pot trimite la fund. Dar pe a lui Brock? Greu, dar eu sînt mai bun decît Brock. Struan? Glessing cîntări sortii într-o luptă navală cu Struan. Apoi își dădu seama că Struan îl cam speria. Și din cauza acestei temeri simți cum îl apucă sila și mî-nia cînd auzea minciunile lor că Struan, Brock și Cooper și toți ceilalți neguțători cu China nu ar fi fost piraiți. Fir-ar să fie, își jură el, de îndată ce ordinul va deveni oficial, am să conduc o flotilă care o să-i șteargă pe toți de pe fața apelor.

Aristotle Quance rămase gînditor în fața tabloului pe jumătate terminat de pe șevalet. Era un mărunțel cu părul negru bine încărunțit. Fiind nemaipomenit de pretențios în privința veșmintelor, era îmbrăcat după ultima modă: pantaloni strîmți, cenușii, ciorapi de mătase albi, și pantofi negri cu șireturi. Jiletcă de un alb perlat și redingotă neagră de lînă, guler înalt, cravată, ac de cravată cu perlă. Pe jumătate englez, pe jumătate irlandez, la vîrsta de cincizeci și opt de ani era cel mai bătrîn european din Orient.

Își scoase ochelarii cu rame de aur și începu să-i șteargă cu o batistă de dantelă franțuzească imaculată. Mă doare că am apucat și ziua asta, gîndi el. Afurisit fie Struan. De n-ar fi fost el, n-ar fi existat nici afurisitul ăsta de Hong Kong. Știa că era martorul sfîrșitului unei epoci. Hong Kong-ul va distruge Macao, îi trecu lui prin minte. Îi va sufla de sub nas tot comerțul. Toți tai-panii englezi și americani își vor muta cartierele generale aici. Aici vor trăi și aici își vor construi cele trebuitoare. Și apoi vor veni aici și toți funcționarii portughezi, și apoi toți chinezii care trăiesc de pe urma europenilor și a comerțului lor. Ei bine, eu nu am de gînd să-mi fac veacul pe aici, jură el. O să trebuiască să mă abat și eu pe aici din cînd în cînd ca să mai cîștig un ban, dar casa mea va fi întotdeauna Macao. Și Macao îi fusese casă de mai bine de treizeci de ani. Dintre toți europenii, numai el socotea Orientul drept casa lui. Toți ceilalți veneau pentru cîțiva ani și apoi plecau. Numai cei care mureau rămîneau. Ba chiar și atunci, cei care-și puteau permite menționau în testamentul lor ca rămășițele pămîntești să fie trimise cu navele acasă. Mulțumescu-ți, Doamne, eu voi fi înmormîntat în Macao, își spuse el. Ce vremuri minunate am trăit acolo, toți am avut parte de ele. Dar s-a terminat. Doamne, pedepsește-l pe împăratul Chinei. Ce tîmpit să distrugă o structură atît de bine durată cu un veac în urmă. Și totul mergea ca pe roate, se gîndi Quance, cu amărăciune, dar de-acum s-a

terminat. Am pus mîna pe Hong Kong. Iar acum, dacă cei atotputernici din Anglia s-au implicat în Est, iar negustorii au prins gustul puterii, atunci nu vor mai fi mulțumiți doar cu Hong Kong-ul. „Ei bine, spuse el cu voce tare, fără să vrea, împăratul va culege ce-a semănat.”

— De ce ești atît de mohorît, domnule Quance?

Quance își puse ochelarii. La picioarele falezei stătea Morley Skinner.

— Nu mohorît, tinere. Ci trist. Artiștii au dreptul... mda, ba chiar obligația de a fi triști.

Puse tabloul neterminat deoparte și așeză o foaie neatinsă de hîrtie pe șevalet.

— De-acord, de-acord, răspunse Skinner, chinuindu-se să urce panta falezei, ochii-i căprui amintind culoarea drojdiei de bere. Voiam doar să-ți cer părerea asupra acestei zile memorabile. Am de gînd să scot o ediție specială. Și fără opinia celui mai vechi cetățean al nostru pe aceste meleaguri, ediția n-ar fi completă.

— Corect, domnule Skinner. Ai putea scrie: „Domnul Aristotle Quance, cel mai de seamă artist al nostru, prieten mult iubit și bonviveur, a refuzat să ne dea vreo declarație întrucît tocmai era preocupat să înceapă o nouă capodoperă.”

Luă o priză de tabac și strănută cumplit. Apoi, cu imaculata lui batistă scutură firele de tutun de pe redingotă și urmele strănutului de pe noua hîrtie.

— Domnule, la bună vedere!

Din nou se concentrează asupra hîrtiei.

— Tulburi nemurirea, domnule.

— Îmi dau perfect de bine seama ce simți, domnule, spuse Skinner, dînd încîntat din cap. Perfect de bine seama ce simți. Și eu simt la fel atunci cînd am de scris ceva foarte important.

Se îndepărtă cu mersul lui greoi. Quance nu avea deloc încredere în Skinner. De fapt nimeni nu avea încredere în el. În orice caz nici unul dintre cei care aveau ceva pe conștiință, iar cei de pe aici aveau cu toții cîte ceva de ascuns. Lui Skinner îi făcea mare plăcere să reînvie trecutul.

Trecutul! Quance se gîndi la soția lui și îl trecu un fior. „Toate trăsnetele cumplite ale cerului! Cum de-am putut fi atît de idiot încît să-mi închipui că dintr-un monstru irlandez îmi pot face tovarăș?! Mulțumesc lui Dumnezeu că individul s-a scufundat iar în blestemata ei de mlaștină irlandeză, ca să nu-mi mai întunece niciodată cerul dinainte. Femeile sînt cauza tuturor răătăcirilor bărbatului. Ei, făcu el prudent, nu chiar toate femeile, în orice caz nu micuța și scumpa de Maria Tang. Ei,

bine, o dulce fătucă, dacă a fost să am vreodată parte de așa ceva. Și dacă cineva a avut șansa de a cunoaște un minunat amestec de portugheză și chinezoaică, atunci tu ești acela, dragul meu, și inteligentul meu domn Quance. La naiba, am avut parte de o viață minunată.”

Și deodată își dădu seama că, deși era martorul sfârșitului unei epoci, el era în același timp o părticică a celei noi. Acum va avea prilejul de a vedea o nouă istorie și de a o consemna în felul lui. Noi chipuri de schițat, noi nave de pictat. Un nou oraș de imortalizat. Alte fete de curtat și alte funduri de ciupit. „Trist? Niciodată!” strigă el. „Apucă-te de lucru, Aristotole, bășină bătrână ce ești!”

Cei de pe plajă care-l auziseră pe Quance rîseră uitîndu-se unii la alții. Omul se bucura de o popularitate imensă, și toată lumea se bătea să-l aibă în preajmă. Și avea și obiceiul de a vorbi de unul singur.

— Ziua de azi ar fi văduvită de nu l-am avea și pe scumpul și bătrînul Aristotole printre noi, spuse Horatio Sinclair zîmbind.

— Mda, încuviință Wolfgang Mauss, scărpinîndu-se în barbă unde-l supăra un păduche. E atît de urît de zici că-i frumos!

— Domnul Quance e un mare artist, spuse Gordon Chen. În consecință e frumos.

Mauss se răsuci cît era el de masiv și se uită chiorîș la eurasian:

— Cuvîntul nimerit aici e *atrăgător*, fiule. De ani de zile tot m-am chinuit cu tine să te învăț, și asta ca să nu știi nici acum care-i diferența dintre *atrăgător* și frumos, *hein?* Și, pe deasupra, nici măcar nu e un mare artist. Are un stil excelent și mai e și prietenul meu, dar nu are magia unui mare artist.

— Am vrut să spun *frumos* în sensul artistic al cuvîntului, domnule.

Horatio izbuti să observe unda fulgerătoare de enervare care-l traversă pe Gordon Chen. Sărmanul Gordon, gîndi el, plîngîndu-i de milă. Chinuindu-se cu disperare să fie cît mai englez, și totuși purtînd costum chinezesc și coadă. Deși toată lumea știa că era bastardul Tai-Panului, făcut cu o prostituată chinezoaică, nimeni nu a îndrăznit să-i spună treaba asta în față, nici măcar taică-su.

— Socot că pictura lui e minunată, spuse Horatio cu vocea lui blîndă. Ca și el, de altfel. Ciudat cît de mult îl iubește toată lumea. Numai tatăl meu îl disprețuia.

— Ei, taică-tu, făcu Mauss. A fost un adevărat sfînt printre oameni. Era însuflețit de înalte principii creștine, nu ca noi, păcătoși sărmani. Odihnească-se sufletul său în pace!

Nu, gîndi Horatio. Fie ca sufletul lui să ardă veșnic în flăcările iadului. Reverendul Sinclair făcuse parte din primul grup de misionari englezi stabiliți în Macao, cu vreo treizeci de ani mai înainte. Dăduse o mîină de ajutor la traducerea Bibliei în chinezește, și fusese unul dintre profesorii școlii engleze pe care o înființase misiunea. Toată viața avusese onoarea de a fi socotit un cetățean de vază de către toți, în afară de Tai-Pan, și cînd murise, cu șapte ani în urmă, fusese înmormîntat ca un sfînt.

Horatio ar fi fost în stare să-și ierte tatăl că o băgase pe maică-sa în pămînt mult prea devreme, pentru principiile lui de viață înguste și tiranice, pentru fanatismul cu care adora un Dumnezeu înspăimîntător, pentru obsedanta idee fixă a zelului său misionar, ca și pentru toate bătăile pe care i le administrase fiului său. Dar nici acum, după atîta timp, nu putea să-l ierte în veci pentru bătăile pe care i le dăduse surorii lui, Mary, și nici blestemele pe care le aruncase pe capul Tai-Panului.

Tai-Panul o găsisese pe micuța Mary, care, pe cînd avea doar șase ani, fugise de acasă cuprinsă de groază. O liniștise, apoi o aduse acasă la taică-său, avertizîndu-l că, de avea să o mai atingă chiar și numai cu un singur deget, avea să-l smulgă din amvonul lui și să-l poarte pe străzile din Macao mîinîndu-l din urmă cu biciul. De atunci Horatio îl adora pe Tai-Pan. Bătăile au încetat, dar au fost alte pedepse. Sărmana Mary!

Gîndindu-se la Mary, simți că plînsul i se accelerează și-și îndreptă privirea spre nava amiral pe care își aveau temporar domiciliul. Știa că și ea privea acum spre țarm și că, la fel ca și el, probabil număra zilele pînă la sorocul de a se întoarce înapoi la Macao. La numai patruzeci de mile mai la sud, și totuși atît de departe. Trăise în Macao toți cei douăzeci și șase de ani cîți număra, în afară de o scurtă perioadă cît fusese trimis să facă școală în Anglia. Urîse școala, și pe cea din țară și pe cea din Macao. Îi fusese silă să-l aibă pe taică-său dascăl; încercase cu disperare să-l mulțumească, dar fără a reuși vreodată. Spre deosebire de Gordon Chen, primul eurasiatic ce fusese îngăduit în școala din Macao. Gordon Chen fusese un elev strălucit și reușise să-l încînte întotdeauna pe reverendul Sinclair. Dar Horatio nu-l invidia. Mauss fusese schingiuitorul lui Gordon Chen. Pentru fiecare bătaie pe care o încasase el de la taică-su, Mauss îi dăduse lui Gordon Chen trei bătăi. Mauss era și el misionar: preda engleza, latina și istoria.

Horatio își îndreptă spinarea. Băgă de seamă că Mauss și Gordon Chen se uitau iarăși țintă spre barca cea mare, și se întrebă din nou de ce fusese Mauss atît de aspru cu bietul băiat pe cînd era la școală, de ce-i ceruse acestuia atît de mult. Presupunea că din cauză că Wolfgang îl ura

pe Tai-Pan. Pentru că Tai-Panul îl ghicise și-i oferise bani și postul de tălmaci în cursul călătoriilor de contrabandă în vederea desfacerii opiului în susul coastei, în schimb, îi îngădui lui Wolfgang să-și distribuie bibliile lui chinezești și broșurile, lăsându-l să le predice păgînilor oriunde se oprea corabia, dar numai după ce se încheiau afacerile cu opiul. Bănuia că Wolfgang se disprețuia pentru că se socotea ipocrit și interesat într-o acțiune atît de dăunătoare. Și pentru că fusese silit să se prefacă mereu că scopul scuză mijloacele, cînd știa destul de bine că nu era chiar așa.

Ești un om însemnat de soartă, Wolfgang, se gîndi el. Își aminti că în urmă cu un an se dusese în Insula Chushan cu prilejul ocupării ei. Cu aprobarea Tai-Panului, Longstaff îl numise temporar pe Mauss magistrat, însărcinat să impună legea marțială și justiția britanică. În ciuda obiceiurilor, se dăduseră ordine stricte în Chushan care interziceau jafurile și tîlhăriile. Mauss avusese grijă ca oricare infractor chinez, indian sau englez, să aibă parte de o judecată dreaptă, în văzul tuturor, ca apoi să-i condamne la spînzurătoare, folosind aceleași cuvinte pentru fiecare: „*Gott im Himmel*, iartă-l pe acest biet păcătos. Spînzurați-l.” Curînd jafurile au încetat.

Cum între două execuții prin spînzurătoare, Mauss se lăsa pradă amintirilor, pe care i le evoca, Horatio descoperi că acesta fusese căsătorit de trei ori, de fiecare dată cu o englezoaică, primele două muriseră de dezinterie, iar actuala soție era suferindă. Și a mai aflat că, deși Mauss era un soț credincios, diavolul îl ispitise rînd pe rînd cînd cu un bordel, cînd cu o pivniță unde se bea gin în Macao. Că Mauss învățase limba chineză de la păgînii din Singapore, unde fusese trimis de tînăr ca misionar. Că din cei patruzeci de ani ai săi, douăzeci și-i petrecuse în Asia, și că în tot acest timp nu se mai întorsese în țară. Că acum purta și el pistoale, pentru că „Horatio, niciodată nu știi cînd vreunul dintre diavolii aștia păgîni are chef să te omoare, sau vreun pirat păgîn își pune în gînd să te jefuiască”. Pe toți oamenii îi socotea niște păcătoși, iar pe sine mai păcătos decît ceilalți. Și singurul său țel în viață fusese convertirea păgînilor și dorința de a face din China o țară creștină.

— Ce gînduri te frămîntă? îi întrerupse reflecțiile o voce.

Îl văzu pe Mauss cercetîndu-l atent.

— Păi, nimic, făcu el iute. Mă gîndeam și eu... așa.

Mauss se scărpină gînditor în barbă.

— Și eu cam la fel. E o zi făcută parcă să te gîndești, hein? De-acum niciodată Asia nu va mai fi ce-a fost.

— Nu, îmi vine și mie să cred că nu. Te muți din Macao? O să-ți faci casă aici?

— Mda, e bine să ai și tu niște pământ acolo, să fii stăpîn pe ogorul tău, cît mai departe de haznaua aia de papistași. O să-i placă și nevestimi. Dar mie? Eu nu prea știu. Locul meu e în Macao, adăugă Mauss, încercat de un jind, și făcu cu pumnul lui uriaș spre continent.

Horatio văzu cum privirea lui Mauss, pierdută-n depărtări, deveni mai gînditoare. De ce o fi China atît de fascinantă? se întrebă în sinea lui. Cercetă obosit țărmlul, deși știa că nu va găsi răspunsul acolo. Aș vrea să fi fost și eu mai bogat. Nu la fel de bogat ca Tai-Pan sau Brock. Dar destul de bogat ca să-mi ridic o casă frumoasă, să-i invit la mine pe toți negustorii ăștia, s-o iau pe Mary cu mine într-o minunată călătorie și, în drum spre casă, să vizităm toată Europa, fără să ne pese cît costă.

Îi plăcea slujba lui de tălmăci și secretar particular al excelenței sale, dar avea nevoie de mai mulți bani. În lumea asta trebuie să ai și ceva bani. Mary are și ea nevoie de toalete de bal și diamante. Da. Dar chiar și așa, era bucuros că el nu era nevoit să-și cîștige traiul zilnic ca toți ceilalți negustori. Negustorii ăștia erau siliți să fie necruțători, prea necruțători, iar viața lor atîrna de un fir de păr. Mulți dintre cei ce se socoteau bogați astăzi, aveau să fie falși peste o lună. Era destul să pierzi o corabie, și puteai să fii măturat cu totul. Uneori chiar și Nobila Casă era lovită în acest fel. Nava *Scarlet Cloud*, aparținînd firmei, avea de acum o lună întîrziere, probabil fiind nevoită să se pună pe uscat pentru a-și repara coca mult încercată, și pentru a fi rearmată, pe țărmlul vreunei insule netrecute încă pe vreo hartă, aflată undeva între Pămînturile lui Van Diemen și Hong Kong, la vreo două mii de mile de drumul pe care trebuia să-l străbată. Sau chiar mai sigur pe undeva prin fundul mării, cu opiu de jumătate de milion de guinee în pînțele sale. Iar ca negustor ești nevoit, pentru a supraviețui tu, să treci peste oameni și chiar peste prieteni, ca să nu mai vorbim ce trebuie să faci ca să ajungi și bogat. Groaznic.

Surprinse privirea lui Gordon Chen pironită asupra bărcii celei mari, și se întrebă ce gînduri i-or fi trecînd prin minte. Trebuie să fie cumplit să știi că ești corcitură, se gîndi el. Dacă știe și el adevărul, bănuiesc că-l urăște pe Tai-Pan și el, deși se preface că din contra. Eu l-aș urî...

Gordon Chen se gîndea la opiu, și în mintea lui binecuvînta acest dar. De n-ar fi fost opiul n-ar fi existat nici Hong Kong-ul... iar Hong Kong-ul, îi trecu prin minte, simțînd o undă de exaltare, înseamnă cea mai formidabilă ocazie de a face bani din cîte mi-a oferit viața, și cel mai

minunat și de necrezut *joss* pe care l-a avut China. De n-ar fi fost opiul, își spuse el, n-ar fi existat comerțul cu China. De n-ar fi existat comerțul cu China, Tai-Panul n-ar fi avut niciodată destui bani ca s-o cumpere pe mama de la bordel, și nici eu nu m-aș fi născut. Tot opiul a adus banii pentru casa pe care a cumpărat-o tata ca să i-o dăruiască mamei, cu mulți ani în urmă, la Macao. Tot din opiu au venit banii cu care ne-am cumpărat mâncarea și îmbrăcămintea. Opiul a plătit anii mei de școală ca și meditorii mei englezi și meditorii mei chinezi, așa că azi, acum, sînt cel mai bine pregătit tînăr din tot Orientul.

Uitîndu-se în jur, îl văzu pe Horatio Sinclair, care cerceta încruntat țărmlul. Simți un fel de invidie cînd își aminti că Horatio își făcuse studiile în țară. El nu fusese niciodată în Anglia. Cu un efort, lăsă invidia la o parte. O să vină și Anglia mai tîrziu, își promise sieși, fericit. În cîtiva ani. Se întoarse și se uită la barca cea mare din nou. Îl adora pe Tai-Pan. Nu-i spusese niciodată lui Struan tată, și nici acesta nu-i spusese vreodată fiule. De fapt, în toată viața lui nu vorbise cu el decît de vreo douăzeci, treizeci de ori. Dar făcuse întotdeauna în așa fel încît taică-său să fie mîndru de el, și în taină se gîndise întotdeauna la el ca la un tată. Îl binecuvîntă din nou pentru că o vînduse pe maică-sa lui Chen Sheng, devenind a treia lui soție. Am avut un *joss* imens, gîndi el.

Chen Sheng era comprador al Nobilei Case, și-i fusese ca un tată lui Gordon Chen. Un comprador era un fel de agent care cumpăra și vindea în numele unei firme străine. Toate mărfurile, fie ele mărunte sau mari, treceau prin mîinile lui. Prin tradiție, la fiecare articol el adăuga pentru sine un procent oarecare la preț. Acesta era profitul său personal. Dar beneficiul lui depindea de succesul casei pe care o slujea, și trebuia să acopere el datoriile păgubitoare. Așa că un comprador era nevoit să fie și foarte isteț și cu foarte mare băgare de seamă pentru a ajunge bogat.

Ei, se gîndi Gordon Chen, să ajungi bogat ca Chen Sheng! Sau, și mai bine, la fel de avut ca Jin-qua, unchiul lui Chen Sheng! Zîmbi în sinea lui, socotind că era amuzant să vezi cum englezilor le venea atît de greu să se descurce cu numele chinezești. Numele adevărat al lui Jin-qua era Chen-tse Jin Arn, dar nici măcar Tai-Panul, care-l cunoștea pe Chen-tse Jin Arn de aproape treizeci de ani, nu era în stare să pronunțe acest nume. Așa că, în urmă cu ani de zile, îl poreclise pe acesta „Jin”. Iar qua are o pronunție stîlcită a cuvîntului chinezesc care însemna „domnul”.

Gordon Chen știa că chinezilor nu le păsa de poreclele pe care le primeau. Îi distrau chiar, fiind pentru ei încă o dovadă a lipsei de cultură a barbarilor. Își aduse aminte cum, cu mulți ani în urmă, pe cînd era

doar un ținc, îi urmărise printr-o gaură în peretele grădinii pe Chen-tse Jin Arn și pe Cheng Shen în timp ce aceștia fumau opiu. Îi auzise făcând haz pe seama excelenței sale. Mandarinii din Canton îl porecliseră pe Longstaff „Sulă Urâtă”, joc de cuvinte prilejuit de numele lui, distrându-se pentru felul în care fuseseră folosite semnele chinezești pentru traducerea în dialectul din Canton a acestui nume în scrisorile oficiale adresate lui Longstaff, și asta vreme de mai bine de un an, pînă cînd Mauss i-a dezvăluit lui Longstaff sensul adevărat al acestor semne, stricînd astfel o minunată glumă.

Se uită pe furiș spre Mauss. Îl respecta pentru că-i fusese un dascăl neîndurător, și-i rămăsese recunoscător că-l silise să fie cel mai bun elev din școală. Dar îl disprețuia pentru murdăria în care trăia, pentru duhoarea pe care o emana și pentru cruzimea de care dădea dovadă. Lui Gordon Chen îi plăcuse școala misiunii, îi plăcuse să învețe, îi plăcuse să fie elev. Dar într-o zi descoperise că el era altfel decît ceilalți elevi. De față cu toți ceilalți, Mauss îi explicase ce însemnau „bastard”, „nelegitim” și „metis”. Gordon Chen fugise îngrozit acasă. Și pentru prima dată își văzuse mama așa cum era ea cu adevărat și o disprețui pentru că era chinezoaică. Și, printre lacrimi, află de la ea că era bine să fii chiar și numai în parte chinez, pentru că chinezii erau cea mai pură rasă de pe fața pămîntului. Și află că Tai-Pan îi era tată.

— Dar atunci de ce locuim noi aici? De ce Chen Sheng e „tată”?

— Barbarii, fiul meu, n-au parte decît de o singură nevastă și nu se căsătoresc niciodată cu o chinezoaică, îi explică Kai-sung.

— De ce?

— Așa e obiceiul la ei. Prostesc. Dar așa sînt ei de felul lor.

— Îl urăsc pe Tai-Pan! Îl urăsc! izbucnise el.

Maică-sa îl plesnise peste față fără milă. Pînă atunci nu-l lovise niciodată în viața ei.

— În genunchi, și roagă-te să fii iertat! îi spusese ea plină de mînie. Tai-Pan e tatăl tău. El ți-a dat viață. Pentru mine e un zeu. M-a cumpărat numai pentru el, apoi m-a binecuvîntat vînzîndu-mă lui Chen Sheng ca soție. Și și-ar fi dorit Chen Sheng să-și ia drept soție o femeie căpătuită și cu un copil spurcat, de numai doi ani, cînd ar fi putut să-și cumpere o mie de fecioare de n-ar fi fost asta dorința Tai-Panului? Și de ce mi-ar fi oferit mie Tai-Panul proprietate dacă nu ne-ar fi iubit? Și de ce chiriile îmi sosesc mie și nu lui Chen Sheng, nu cumva asta-i porunca Tai-Panului? Și de ce Chen Sheng să se poarte cu mine atît de frumos, deși sînt de-acum bătrîna? Nu cumva pentru că Tai-Panul m-a onorat mereu

cu bunăvoința lui? Și cum să te trateze Chen Sheng pe tine, un nerod nerecunoscător, de parcă i-ai fi fiu adevărat, de n-ar fi vorba de Tai-Pan? Du-te la templu și prosternează-te și roagă-te pentru iertare. Tai-Pan ți-a dăruit viață. Așa că iubește-l, cinstește-l și binecuvîntează-l, așa cum fac și eu. Și dacă ai să mai spui vreodată una ca asta, am să-mi întorc pentru totdeauna fața de la tine.

Gordon Chen zîmbi în sinea lui. Cît de multă dreptate a avut mama, și cît de prost și păcătos eram eu. Dar nu la fel de prost ca mandarinii și blestematul de împărat încît să încerc să opresc negoțul cu opiu. Orice timpit, știe că fără opiu n-ar exista argintul pentru negoțul cu ceai și mătăsuri. Cîndva o iscodise pe maică-sa să afle cum se prepară opiul, dar nu știa nici ea, nici altcineva din casă. A doua zi îl întrebă pe Mauss, care-i explicase că opiul era seva, lacrimile unei capsule coapte de mac. „Culegătorii de opiu fac o creștătură delicată în capsulă, pe unde se scurge o picătură de lichid alb, *hein?* Picătura se întărește în cîteva ceasuri și își schimbă culuarea din alb în maroniu închis. Apoi te apuci și răzuiești picătura, o pui bine și faci altă creștătură fină. Și apoi o răzuiești și pe asta și faci altă creștătură. Apoi aduni toate picăturile la un loc și faci din ele o bilă, de obicei în greutate de zece livre. Cel mai bun opiu provine din Bengal, India britanică, *hein?* Sau din Malwa. Unde-i Malwa, băiete?”

— În India portugheză, sir!

— A fost portugheză, dar acum aparține Companiei Indiilor de Est. Au pus mîna și pe Malwa pentru a deține monopolul întregului opiu din lume și pentru a-i aduce la sapă de lemn pe negustorii portughezi de opiu din Macao. Băiete, faci cam multe greșeli, așa că adu și biciul, *hein?*

Gordon Chen își aduse aminte cîtă ură prinsese pe opiu în ziua aceea. Dar acum îl binecuvînta. Și mulțumi acelui *joss* nemaipomenit pentru că-i dăruise un astfel de părinte și Hong Kong-ul. Hong Kong-ul avea să-l facă om cu stare. Foarte bogat.

— Aici au să se nască multe averi, îi spuse el lui Horatio.

— Unii dintre negustori au să prospere, îi răspunse Horatio absent, uitîndu-se țintă la barca ce se apropia. Dar puțini. Comerțul e o treabă afurisit de parșivă.

— Ca întotdeauna, tot la bani te gîndești, Gordon, *hein?* se auzi vocea aspră a lui Mauss. Mai bine te-ai gîndi la salvarea sufletului tău nemuritor, băiete. Banii nu contează chiar atît de mult.

— Bineînțeles, sir, își mască Gordon Chen plăcerea văzîndu-l pe Mauss cum își etalează prostia.

— Tai-Pan arată de parcă ar fi un prinț ce vine să-și revendice regatul, spuse Horatio, mai mult ca pentru sine.

Mauss se uită și el spre Struan:

— Cum așa, *hein?*

Barca ajunsese exact acolo unde se spărgeau valurile.

— Vîslele sus! răcni nostromul, iar vîslașii traseră iute ramele înăuntru, săriră peste copastie și împinseră frumos barca peste crestele surfului.

Struan ezită o clipă. Apoi sări de la prova jos. În secunda în care cizmele lui marinărești atinseră nisipul țărmlui știu că insula aceea avea să-i aducă moartea.

— Isuse Cristoase!

Robb era lîngă el și-i observă brusca paloare.

— Ce s-a întîmplat, Dirk?

— Nimic! spuse Struan forțîndu-se să zîmbească. Nimic, flăcăule.

Își șterse de pe frunte picăturile sărate ale mării și o luă cu pași mari pe mal în sus, către catargul steagului. Pe Dumnezeuul meu, gîndi el, am asudat și am pus totul la cale ani de zile pentru a te stăpîni, Insulă, și n-ai să mă dobori chiar acum! Nu, pe legea mea!

Robb continuă să-l urmeze și-l văzu că șchioapătă ușor. Probabil că-l chinuie piciorul, gîndi el. Se întrebă cît de rău poate să te doară cînd îți lipsește jumătate din laba piciorului. Accidentul se întîmplase în singura acțiune de contrabandă la care participase și Robb. Pe cînd încerca să-i salveze viața lui Robb, neajutorat și paralizat de spaimă, Struan fusese încolțit de niște pirați. Un glonte de muschetă îi smulse partea exterioară a osului astragal și două degete mici de la picior. După ce atacul a fost respins, medicul de pe navă cauteriză rănile și turnă smoală topită pe ele. Robb mai simțea și acum în nări duhoarea de carne arsă. De nu eram eu, nu i s-ar fi întîmplat nimic. Porni în urma lui Struan să urce malul, chinuit de silă față de sine însuși.

— 'Neața, domnilor, salută Struan cînd ajunse lîngă un grup de negustori aflați în apropierea catargului. Frumoasă dimineață, Doamne!

— Dirk, îi cam frig, spuse Brock. Și-i bună creștere din parte-ți să vii cu așa grabă.

— Încă am venit prea devreme. Excelența sa nu a ajuns la țarm, și nici nu s-a tras salva de semnal de pe nava amiral.

— M-da, așa-i, nici nu-nseamnă mare lucru un ceas și jumătate de zăbavă, cînd totu-i pus la cale între tine și neisprăvitul ăla de slugoi, pe legea mea!

— Am să-ți rămân recunoscător, domnule Brock, dacă nu o să mai vorbești despre Excelența sa în chipul ăsta, izbucni căpitanul Glessing.

— Și io am să-ți fiu recunoscător dacă-ți păstrezi părerile numai pen' tine. Io nu-s în marina militară și nici sub comanda ta, i-o tăie scurt Brock. Mai bine ți-ar fi mintea la războiul care nici măcar nu ți-a dat ocazia să lupți.

Mîna lui Glessing se strînse pe garda sabiei.

— N-am crezut să ajung ziua în care marina regală să fie chemată să apere niște contrabandiști și niște pirați. Asta sînteți! spuse el și se uită spre Struan. Asta sînteți cu toții!

Se făcu deodată tăcere și Struan rîse:

— Excelența sa n-ar prea fi de acord cu dumneata.

— Avem legile parlamentului, Dumnezeule, legile Actului de navigație. Una dintre ele spune: „Orice navă neautorizată ce este înarmată poate fi capturată de marina militară.” Flota dumitale are astfel de autorizație?

— În apele astea hălăduiesc o mulțime de pirați, căpitane Glessing. După cum știi și dumneata destul de bine, spuse Struan degajat. Sîntem înarmați pentru a ne apăra. Doar atît.

— Negoțul cu opiu e împotriva legii. Cîte mii de lăzi ai cărat în susul coastei introducîndu-le prin contrabandă în China, împotriva legilor chineze și ale celor ale umanității. Trei mii? Douăzeci de mii?

— Ce facem noi aici e lucru bine știut în toate tribunalele din Anglia.

— Negoțul ăsta al vostru e dezonorant pentru steagul țării.

— Mai bine ai mulțumi Domnului pentru acest negoț, fiindcă fără el Anglia n-ar avea nici ceai, nici mătăsuri, ci numai sărăcie lucie, care i-ar sfîșia inima cu totul.

— Mare dreptate ai, Dirk, exclamă Brock, și se întoarse spre Glessing din nou. Mai bine ți-ai băga în cap odată că fără neguțători n-ar mai exista nici un Imperiu Britanic și nici taxe cu care să se cumpere nave de război și praf de pușcă! și se uită la uniforma imaculată a lui Glessing, la pantalonii pînă la genunchi, la fel de albi ca și jambierele, la încălțările prinse în cataramă, la tricornul din cap. Și nici lovele din gros ca să aibă de unde-i plăti pe frumoșii săi căpitani.

Militarii marini își făcură cu ochiul, mateloții rîseră și ei, dar cu mare fereală.

— Mai bine ați mulțumi Domnului că există marina regală, pe legea mea. Fiindcă fără ea n-ar mai face nimeni negoț.

De pe nava amiral bubui semnalul, o lovitură de tun. Brusc, Glessing se îndreptă în pas de front spre catargul steagului.

— 'Zentaați arm!

Scoase la iveală proclamația și toată mulțimea făcu tăcere. Apoi, când mînia i se mai domoli, începu să citească: „Din ordinul Excelenței sale onorabilul William Longstaff, căpitan superintendent al comerțului în China din însărcinarea Maiestății sale britanice regina Victoria. Conform documentului cunoscut sub numele de Tratatul de la Chuenpi, semnat la 20 ianuarie, anul în curs, de Excelența sa în numele guvernului Maiestății sale, și de Excelența sa Ti-sen, ministrul plenipotențiar al Maiestății sale Tao Kuang, împăratul Chinei, eu, căpitanul Glessing, marina regală, iau prin acest act în stăpînire această insulă Hong Kong în numele Maiestății sale britanice, al moștenitorilor și reprezentanților ei, pe vecie, nestingherit, în această zi de 26 ianuarie a anului 1841 de la nașterea Domnului. Pămîntul acestei insule e din acest moment pămînt englezesc. Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!”

Stindardul Angliei începu deodată să fluture în vînt în vîrfurile catargului și garda de onoare formată din militari marini trase o salvă. Apoi tunurile întregii flote prinseră să bubuie și văzduhul deveni greu, încărcat de mirosul iute al prafului de pușcă. Cei aflați pe țărm scoaseră trei urale în cinstea reginei.

Ei, de-acum s-a împlinit, se gîndi Struan. Am făcut-o și pe asta. De acum putem începe. Părăsi grupul, se îndepărtă pînă la linia surfului, și pentru prima oară întoarse spatele insulei ca să privească îndelung întinderea portului imens și tărîmul aflat de cealaltă parte: China continentală, la numai o mie de iarzi depărtare. Peninsula continentului era o întindere foarte joasă, pe care abia se profilau două movile scunde, ce se repezea în inima portului care o împresura din toate părțile. Peninsula se numea Kau-lung, sau Kowloon, cum îi spuneau negustorii – Nouă Dragoni. Iar spre nord se întindea, necunoscută și fără sfîrșit, China.

Struan citise toate cărțile scrise de cei trei europeni care avuseseră șansa să pătrundă în China și să se întoarcă. Marco Polo, cu aproape șase sute de ani înainte, și doi preoți catolici cărora li se îngăduise să intre în Pekin cu două sute de ani mai devreme. Cărțile nu-i dezvăluiră aproape nimic. De două sute de ani încoace, nici unui european nu i se permiseseră să pătrundă în China. O singură dată, și împotriva legii, Struan se aventurase o milă spre interiorul țării, debarcînd lîngă Swatow, pe cînd vindea opiu, dar chinezii se arătaseră dușmănoși, iar el era singur doar

cu secundul său alături. Nu semnele de dușmănie îl făcuseră să se întoarcă, ci imensitatea numărului lor și nemărginirea acelei întinderi. Doamne Dumnezeule, habar nu avem despre cea mai numeroasă și mai străveche națiune de pe pământul ăsta. Ce-o fi în miezul ei?

— Vine și Longstaff la țärm? îl întrebă Robb cînd se apropie de el.

— Nu, flăcăule. Excelența sa are alte lucruri mult mai importante de făcut.

— Adică?

— Adică niște treburi care înseamnă citirea și scrierea corespondenței. Sau de stabilit niște înțelegeri particulare cu amiralul.

— Pentru ce?

— Pentru, de-o pildă, cum să scoată negoțul cu opiu în afara legii.

Robb nu-și putu stăpîni rîsul.

— Nu fac glume. De asta a voit Excelența sa să mă vadă... laolaltă cu amiralul. A vrut să afle și sfatul meu, ca să știe cînd să emită acest ordin. Amiralul spunea că marina regală nu va avea nici un fel de dureri de cap pentru a impune respectarea ordinului.

— Doamne, Dumnezeule! A înnebunit Longstaff?

— Nu, e doar puțin cam nătărău, spuse Struan, aprinzîndu-și un trabuc. I-am spus să emită acest ordin cînd vor răsuna la bord cele patru lovituri de clopot.

— Dar e o aiureală! izbucni Robb.

— Nu, e o măsură foarte înțeleaptă. Marina nu va impune respectarea ordinului decît după o săptămînă: „pentru a da timp neguțătorilor cu China să se debaraseze de marfa lor”.

— Și atunci noi ce ne facem? Fără opiu sîntem terminați. Tot comerțul cu China e terminat. Terminat!

— Ce bani gheață avem, Robb?

Robb privi în jur ca să se încredințeze că nu era nimeni în preajmă să audă și apoi cu voce scăzută spuse:

— Avem tezaurul din Scoția. Un milion o sută de mii de lire sterline în banca noastră din Anglia. Aproape o sută de mii aici, în lingouri de argint. Ni se datorează trei milioane pentru opiul capturat. Și avem opiu de două sute de mii de guinee în *Scarlet Cloud* la cursul de acum al pieții. Mai e...

— Scoate-o din socoteli pe *Scarlet Cloud*. Nava e pierdută.

— Dirk, totuși o mai fi vreo șansă. Să-i mai dăm un răgaz de o lună. Și o mai fi și opiu de vreo sută de mii de guinee în navele noastre. Și datorăm cam nouă sute de mii în polițe plătibile la vedere.

— Cît ne-ar putea costa ca să plutim în următoarele șase luni?

— O sută de mii de guinee ar fi destul pentru plata navelor, a salariilor și a tributului.

Struan rămase un moment pe gînduri.

— De mîine, o să intre dihononia în negustori. Nici unu' din ei... poate numai Brock... nu e în stare să-și vîndă opiul într-o săptămîină. Mai bine ai expedia tot opiul în susul coastei încă din după-amiaza asta. Cred...

— Longstaff trebuie să-și schimbe hotărîrea, spuse Robb cu o crescîndă neliniște. Neapărat trebuie. Măsura o să sleiască tezaurul și atunci...

— Ai de gînd să mă ascuți? Mîine, cînd panica va fi în floare, ia cîți taeli ne-au mai rămas și cîți mai poți pune mîna de la alții și cumpără opiu de ei. Ar fi bine să izbutești să cumperi la un curs de zece cenți pentru un dolar.

— Noi nu sîntem în stare să ne vindem într-o săptămîină opiul pe care îl avem și atunci cum să ne descurcăm și cu cantitățile în plus.

Struan scutură scrumul trabucului.

— Cu o zi înainte ca ordinul să intre în vigoare, Longstaff o să-l revoce.

— Nu pricep!

— Așa își salvează omul cinstea obrazului. După ce a plecat amiralul, i-am expediat lui Longstaff că interzicerea comerțului cu opiu va distruge întregul comerț. Doamne, Dumnezeuule, de cîte ori trebuie să-i deslușesc omului chestia asta? Apoi i-am arătat că nu poate anula imediat ordinul fără să-și piardă rău cinstea obrazului, și să-l facă pe amiral, care-i bine intenționat, dar habar nu are săracul nimic de comerț, să și-o piardă și el. Nu rămînea nimic alta de făcut decît să dea ordinul, și apoi să-l anuleze, pentru ca amiralul să nu-și piardă și slujba și cinstea obrazului, ca de altfel și Longstaff. I-am făgăduit să-i predic amiralului între timp ce înseamnă comerț. Ordinul o să apară într-o lumină bună și în ochii chinezilor, dar o să-i pună pe ei într-o situație proastă. În trei zile are loc o altă întîlnire cu Ti-sen. Longstaff a fost în totul de părerea mea și mi-a cerut să păstrez secretul numai pentru mine.

Robb se luminează la față.

— Ah, Tai-Pan, ești bărbat între bărbați! Dar ce garanție avem noi că Longstaff va anula ordinul?

Struan avea în buzunar o proclamație semnată, datată cu șase zile mai tîrziu prin care se anula ordinul. Chiar Longstaff îl silise să ia

documentul: „Uite, Dirk, ia-l acum, ca să pot scăpa de el. Fir-ar să fie! Învîrtitul ăsta al hîrtilor, doar știi... cumplit. Dar păstrează secretul numai pentru tine pînă cînd vine sorocul.”

— Tu n-ai anula un ordin atît de idiot, Robbie?

— Ba da, bine-nțeles! lui Robb îi venea să-l ia în brațe pe frate-său. Dacă ține numai șase zile și nu mai știe nimeni de asta, atunci strîngem o avere.

— Mda!

Struan își lăsă privirea să lunece peste port. Îl descoperise cu douăzeci de ani în urmă. Marginea unui taifun îl prinsese în largul oceanului, departe, și, deși se pregătise de furtună, nu prea reușea să scape, era împins fără milă spre țarm. Corabia gonia în neștire, cu catargele goale, ambarcînd talazuri întregi, cerul și orizontul se șterseseră dinaintea lor, ascunse de masele de apă pe care Vîntul Suprem le smulgea din ocean și le arunca în calea lor.

Apoi, culmea ghinionului, în apropierea țarmului, izbiți de valuri monstruoase, ancorele de furtună s-au rupt și Struan a înțeles că nava era pierdută. Talazurile au apucat corabia și au aruncat-o spre țarm. Printr-un miracol, vîntul și-a schimbat direcția cu o fracțiune de grad, a împins corabia pe lîngă stînci, într-un canal stîncos și îngust, netrecut pe nici o hartă, nu mai larg de trei sute de iarzi, canal format între vîrfurile estic al Hong Kong-ului și continent, și apoi în acest port aflat la capătul canalului, în ape liniștite, la adăpost.

Taifunul făcuse să naufragieze cea mai mare parte a flotei comerciale din Macao și scufundase zeci de mii de jonci de-a lungul întregii coaste. Dar Struan și joncile adăpostite la Hong Kong au înfruntat taifunul în deplină siguranță. După trecerea furtunii, Struan navigase în jurul insulei, trecîndu-i configurația pe hartă. Apoi păstrase aceste informații în mintea lui și începuse să încropească în taină un plan. Și acum, dacă tot ești a noastră, acum pot să plec, gîndi el, prins de o caldă emoție. De-acum parlamentul!

De ani de zile Struan pricepuse că singurul mijloc de a proteja Nobila Casă și noua colonie se afla în Londra. Adevăratul sediu al puterii în lume era parlamentul. Ca membru al parlamentului, sprijinindu-se pe puterea pe care imensa avere a Nobilei Case i-o dădea, el ar fi putut stăpîni Asia și politica asiatică așa cum îl stăpînise și pe Longstaff. Da. Cu cîteva mii de livre ajungi în parlament, își spuse el. Nu mai lucrăm de-acum prin alții. O să fii în stare să faci politica asta chiar tu. Mda, în fine, flăcăule! Apoi cîteva ani încă și o să fii și tu înnobilat. Apoi intri în

cabinet, și apoi, Dumnezeu, o să așezi timona imperiului și a Nobilei Case pe un drum care să țină o mie de ani.

Robb îl urmărea cu privirea. Știa că uitase de acum de el, dar asta nu mai conta. Îi plăcea să-l urmărească pe frate-său când se lăsa purtat de gânduri departe, foarte departe. Robb se simțea foarte aproape de el și în siguranță atunci când chipul Tai-Panului își mai domolea din duritate, iar ochii lui pierdeau acea lucire verzuie care te îngheța, când mintea i se lăsa legănată de visuri pe care știa bine că nu le va putea împărtăși nimănui niciodată.

Struan rupse tăcerea.

— În șase luni de zile iei tu funcția de Tai-Pan.

Robb simți cum stomacul i se zbate cuprins de panică.

— Nu, nu sînt pregătit pentru una ca asta.

— Ești pregătit. Numai din parlament pot să apăr și Nobila Casă și Hong Kong-ul.

— Aha, făcu Robb, apoi adăugă încercînd să nu ridice tonul. Dar asta trebuia să se întîmple cîndva încolo, în viitor, în vreo doi sau trei ani... Aici mai e atîta de făcut.

— Ce-i de făcut poți să faci și tu.

— Nu.

— Ba poți. Și de-asta nici Sarah nu se îndoiește.

Robb se uită la *Resting Cloud*, nava lor folosită drept antrepozit, unde locuiau acum temporar soția și copiii lui. Știa că Sarah avea ambiții mult prea mari pentru el.

— Nu vreau deocamdată misiunea asta. Mai e timp berechet.

Struan se gîndi și el la timp. Nu regreta deloc anii petrecuți în Orient, departe de țară. Departe de soția sa Ronalda și de Culum și de Jan și Lechie și Winifred, copiii lui. Ar fi vrut să fi fost și ei cu el, dar Ronalda ura Orientul. Se căsătoriseră în Scoția, pe cînd el avea douăzeci de ani și Ronalda șaisprezece, și plecaseră îndată spre Macao. Dar detestase și drumul într-acolo și Macao pe deasupra. Primul lor băiat murise la naștere și, în anul următor, cînd se născuse cel de-al doilea fiu, Culum, și acesta se îmbolnăvise. Așa că Struan își expediase familia în țară. La fiecare trei sau patru ani venise și el să-i vadă în concediu. Rămînea o lună sau două cu ei în Glasgow și din nou înapoi în Orient, pentru că acolo erau multe de făcut și trebuia construită Nobila Casă.

Nu-mi pare rău de nici o zi din viața mea, își spuse el. Nici una. Bărbatul trebuie să ia lumea în piept și să vadă ce drum își poate croi în viață. Nu acesta-i rostul vieții? Deși Ronalda-i o fată minunată și-mi

iubesc copiii, bărbatul trebuie să-și împlinească menirea lui de bărbat. Nu de asta ne-am născut? De nu pune a șeful clanului Struan mâna pe tot pământul și nu-l înconjură cu garduri, lăsându-ne pe toți ceilalți pe drumuri, pe noi, neamurile lui, noi care am trudit pământul acela de generații întregi, atunci aș fi avut și eu mica mea fermă acolo, așa cum a avut și tata înainte de mine. Mda, și aș fi fost mulțumit să am ferma aia. Da' el ne-a aruncat pe toți într-o mahala împuțită din Glasgow și a pus el mâna pe tot pământul să se ajungă el conte de Struan, și desființase clanul. Noi, ceilalți, aproape că am murit de foame și atunci ne-am avântat pe mare și am avut un *joss* bun care ne-a salvat, iar acum familia a ajuns bogată. Toți s-au încropit. Și asta pentru că eu am pornit pe mare. Și pentru că s-a născut Nobila Casă.

Struan învățase foarte repede că banii înseamnă putere. Și avea să folosească această putere pentru a-l distruge pe contele de Struan și pentru a răscumpăra o parte din pământurile clanului. Nu regreta nimic din viața lui. Descoperise China și China îi dăruise ceea ce nu-i putuse dăruia propriu lui țară. Nu doar bogăție, bogăția în sine era odioasă. Ci bogăție și un scop pentru această bogăție. Îi datora și el Chinei câte ceva.

Deși știa bine că trebuia să se întoarcă în țară ca să devină membru al parlamentului și ministru în cabinet, ca să-l doboare pe contele și să prindă Hong Kong-ul în coroana Marii Britanii ca un giuvaier, știa la fel de bine că se va întoarce mereu aici. Pentru că adevăratul său țel – o taină pentru toată lumea și aproape și pentru el o taină în mare măsură, mai tot timpul – îi va cere ani și ani de zile pentru a-l împlini.

— Niciodată n-are omul destul timp.

Privi spre muntele care domina insula.

— O să-i spunem Piscul, adăugă el absent, și din nou avu acea intuiție ciudată că insula asta îl ura și că-i dorea moartea, simți cum ura îl împresoară din toate părțile și se întrebă uluit de ce. În șase luni de zile tu vei conduce Nobila Casă, repetă el cu voce aspră.

— Nu pot. Singur n-am să pot.

— Un tai-pan e singur întotdeauna. Asta-i bucuria și suferința acestei poziții.

Peste umărul lui Robb îl văzu pe nostrom apropiindu-se.

— Iertare, sir. Îngăduiți să „udăm puțin verga mare”?

— Da, domnule McKay?

McKay era scund și îndesat, cu părul adunat la spate într-o coadă smolită, ca de șobolan.

— Da, cîte două porții de rom de fiecare. Apoi ocupă-te de treburi, așa cum ne-am înțeles.

— Da, sir! spuse McKay și se îndepărtă în grabă.

Struan se întoarse spre Robb, iar acesta nu simți decît intensitatea acelei priviri verzi care părea să-și reverse lumina asupra lui.

— La sfîrșitul anului am să-l trimit înapoi și pe Culum. La vremea aia e cu facultatea terminată. Ian și Lechie o să se îmbarce și ei pe navă și o să plece pe mare, apoi o să vină și ei. La vremea aceea băiatul tău Roddy va fi destul de mare și el. Mulțumesc lui Dumnezeu că avem destui feciori care să ne urmeze. Alege pe unul dintre ei să fie succesorul tău. Întotdeauna numai Tai-Panul trebuie să aleagă pe cel ce-l va urma și momentul anume cînd se va întîmpla una ca asta.

Apoi, hotărît, se întoarse cu spatele la China continentală și spuse fără drept de apel:

— Șase luni.

Se îndepărtă. Robb îl urmări cum pleacă, simți deodată cum îl urăște și pe el, se urăște și pe sine și insula asta. Știa că nu se va descurca niciodată ca Tai-Pan.

— Nu beți și dumneavoastră cu noi? se adresă Struan unui grup de negustori. Să închinăm un pahar pentru noua noastră casă! Avem brandy, rom, bere, vin sec, whisky și șampanie.

Arătă cu mîna spre barca cea mare, unde echipajul lui descărca butoaie și așternea mese. Alți marinari se clătinau sub povara grămezilor de fripturi reci – pui, pulpe de porc, ca și douăzeci de purcei de lapte și o jumătate de vită – maldăre de pîini, plăcinte cu carne de porc, oale cu varză călită cu slănină și treizeci sau patruzeci de șunci afumate, legături de banane de Canton, prăjituri cu fructe conservate, căni mari din sticlă fină sau cositor, vedre cu gheață, adusă din nord la bordul cliperelor sau unor lorci, anume pentru sticlele de șampanie.

— E aici de mîncare pentru toți flămînzii.

Răsună o salvă de urale de aprobare, și neguțătorii începură să se îndrepte spre mese. Cînd fiecare puse mîna pe cîte un pahar sau cană, Struan ridică paharul:

— Un toast, domnilor.

— A să beau și io cu tine, da' nu pen' frenșita asta de insulă numai bolovani. A să beau ca să te văd cum îți rupi gîtu'! spuse Brock săltînd o stacană cu bere. Da' dacă stau și mă gîndesc mai bine, am să beau și pen' pietricica asta, da' am să o și botez: Aiureala lui Struan!

— Mda, e destul de mică, îi răspunse Struan, dar destul de mare pentru firma lui Struan și a celorlalți negustori cu China. Dar dacă e destul de mare și pentru compania Struan și pentru a lui Brock, asta-i altă problemă.

— Io o să ți-o zic p-a' dreaptă, Dirk, bătrîne. Pen' noi doi nu e destul de mare nici toată China, cât îi ea.

Brock dădu cana peste cap și o aruncă spre insulă. Apoi porni țanțoș spre propria lui barcă. Cîțiva negustori îl urmară.

— Pe legea mea, proaste purtări, făcu Quance, după care strigă să acopere hohotele de rîs. Hai, Tai-Pan, toastul. Pe domnul Quance îl muncește o nemuritoare sete. Să trăim acest moment istoric.

— Iartă-mă, domnule Struan, spuse Horatio Sinclair, înainte de a auzi acest toast, n-ar fi potrivit să mulțumim Domnului pentru milostivirea ce ne-a arătat în această zi?

— Bineînțeles, flăcăule. Ce prostie să uit una ca asta! Nu vrei să dai tu tonul rugăciunii?

— Sir, de față e și pastorul Mauss.

Struan șovăi, luat pe nepregătite. Îl cercetă pe tînăr, păru să-i placă sticlirea aceea de umor care pîndea din ochii cenușii. Apoi, cu voce tare, spuse:

— Domnule pastor Mauss, unde ești? Să ascultăm o rugăciune.

Mauss se ridică dominîndu-i cu statura lui pe negustori. Se îndreptă poticnindu-se spre capul mesei și puse cana goală, prefăcîndu-se că totdeauna fusese goală și nu i-o umpluse nimeni niciodată. Bărbații își scoaseră pălăriile și rămaseră cu capetele goale în vîntul tăios. Asupra țărmlui se lăsă tăcere. Struan ridică privirea spre piciorul pantei, spre un gorgan unde avea să fie ridicată biserica. Cu ochiul minții el și vedea silueta bisericii, ca și orașul și cheiurile portului, antrepozitele și casele și grădinile. Chiar și Nobila Casă de unde Tai-Panul va ține consiliu în generațiile viitoare. Apoi alte locuințe pentru cei din conducerea acestei case și familiile lor. Și fetele lor. Gîndul îi fugi spre iubita lui de acum, T'chung Jen May-may. O cumpărase pe May-may cu cinci ani mai înainte, pe cînd avea cincisprezece ani și era neprihănită. Aiii iaaa! făcu el, amintindu-și de exclamația ei în dialectul din Canton care voia să exprime plăcere sau mînie, silă sau fericire sau chiar neputință, depinde de felul cum era rostită. Ei bine, e ca o pisică sălbatică, dacă există pe lume femeia care să semene cu sălbăticiunea asta.

— Dumnezeule blînd al tuturor vînturilor sălbatice și al talazurilor ce se sparg puternice la țarm, al frumuseții și dragostei, Dumnezeule

stăpîn al tuturor marilor nave și al Stelei Polare și al fericirii caselor noastre, Doamne Dumnezeule, părinte al lui Isus, privește-ne pre noi și ne miluiește.

Cu ochii închiși, Mauss ridică mîinile în sus. Avea o voce adîncă și expresivă și puterea credinței lui iradie asupra celorlalți.

— Sîntem și noi fii ai oamenilor, și părinții noștri au suferit pentru noi așa cum și tu ai suferit pentru binecuvîntatul tău fiu Isus. Sfinții sînt urcați pe cruce și păcătoșii se înmulțesc pe pămînt. Ne uităm la minunea unei flori și nu te mai vedem. Înfruntăm Vîntul cel Mare și nu te simțim pe tine. Străbatem imensele oceane și nu te cunoaștem. Adunăm roadele ogoarelor și nu mai simțim atingerea ta. Ne îndestulăm cu mîncare și băutură, dar nu mai sînt trupul tău. Pentru că tu ești în toate astea și încă în multe altele. Pentru că tu ești și viața și moartea și izbînda și înfrîngerea. Tu ești Dumnezeul nostru și noi simpli oameni...

Se opri cu fața chinuită, în vreme ce se trudea cu sufletul său care-și dădea duhul. O, Doamne, iartă-mi mie păcatele mele. Lasă-mă să-mi ispășesc slăbiciunile ajutînd la convertirea păgînilor. Lasă-mă să fiu un martir al credinței tale sfinte. Și din ceea ce am ajuns acum fă-mă să fiu cum eram odinioară... Dar Wolfgang Mauss știa că drum de întoarcere nu mai era, că din clipa în care alesese să-l slujească pe Struan, sufletul său nu mai cunoscuse tihna, iar dorințele cărnii l-au cufundat în păcat. Doamne, ceea ce am făcut a fost drept. Pentru că alt drum de a pătrunde în China nu era. Deschise ochii și se uită neajutorat în jur.

— Iertare. Iertați-mă. Nu mai știu ruga mai departe. Îi văd cuvintele, cuvintele sfinte prin care aș putea să vă fac să-l auziți, așa cum îl auzeam și eu odinioară... dar nu mai pot rosti aceste cuvinte de acum încolo. Iertați-mă. O, Doamne, binecuvîntează această insulă. Amin.

Struan apucă o sticlă de whisky și i-o întinse lui Mauss.

— Eu cred că ai spus rugăciunea destul de bine. Domnilor, un toast. În cinstea reginei!

Băură cu toții și cînd cămile rămaseră goale, Struan porunci să fie umplute din nou.

— Cu îngăduința dumitale, domnule căpitan Glessing, mi-ar face plăcere să ofer cîte o dușcă și oamenilor dumitale. Ca și dumitale de altfel. Un toast pentru cel mai nou teritoriu al reginei! Astăzi ai intrat în istorie. Apoi, întorcîndu-se spre ceilalți negustori, le spuse: Ar trebui să-l cinstim pe căpitan. Haideți să botezăm această plajă Promontoriul Glessing!

Se stîrni un cor de voci ce încuviințau ideea.

— Numai cel mai înalt dintre ofițeri poate da nume unei insule sau unei părți a ei, răspunse Glessing.

— Am să-i amintesc Excelenței sale lucrul acesta.

Glessing dădu scurt din cap și răcni către maestrul de arme:

— O dușcă marinarilor, cu urările firmei Struan și Compania. Soldaților nu. De voie!

În ciuda faptului că avea pică pe Struan, Glessing nu se putu abține să nu se simtă mîndru știind că atîta vreme cît va exista această colonie a Hong Kong-ului numele său nu va fi dat uitării. Fiindcă Struan nu arunca niciodată vorbe în vînt. Urmară toastul pentru Hong Kong și cele trei rînduri de urale. Apoi Struan îi făcu semn din cap cimpoierului și pe plajă răsună cîntecul tînguios al clanului Struan. Robb nu se atinse de băutură. Struan își muie buzele într-un pahar de brandy și porni să se plimbe prin mulțime, salutîndu-i zgomotos pe cei pe care dorea el să-i salute și dînd doar din cap către ceilalți.

— Gordon, tu nu bei deloc?

— Nu, mulțumesc, domnule Struan, și Gordon Chen făcu o plecăciune după protocolul chinezesc, foarte mîndru că fusese remarcat.

— Cum îți mai merg treburile?

— Foarte bine, mulțumesc, sir.

Flăcăul a ajuns acum un tînăr minunat, se gîndi Struan. Cam ce vîrstă să aibă acum? Nouăsprezece. Cum mai fuge timpul. Își aminti de Kai-Sung, mama băiatului, își aminti cu dragoste. Fusese prima lui iubită și foarte frumoasă. Aiii iaa! multe te-a mai învățat!

— Ce mai face mama ta? îl întrebă el.

— Foarte bine, zîmbi Gordon Chen. Prin mine vă transmite rugile ei toate pentru a fi teafăr și nevătămat, în fiecare lună arde în templu bețe sfinte să aveți un *joss* bun.

Struan se întrebă cum o mai fi arătînd acum. N-o mai văzuse de șaisprezece ani. Dar își amintea limpede chipul ei.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Mare cinste pentru ea, sir.

— Chen Sheng îmi spune că muncești din greu și-i ești foarte folositor.

— E prea bun cu mine, sir.

Chen Sheng n-a fost bun niciodată cu nimeni care nu aduce mai mult decît îl costă. Chen Sheng e un bandit bătrîn, gîndi Struan, dar fără el am fi pierduți.

— Ei, făcu Struan, nu puteai să ai mai bun profesor decât Chen Sheng. În următoarele câteva luni vor fi multe de făcut, bani buni de dobândit.

— Sper să fiu de folos Nobilei Case, sir.

Struan simți că băiatul lui cocea ceva în minte, dar nu zise nimic și plecă mai departe, după ce dădu din cap în semn de încuviințare, știind că Gordon va găsi el o cale să-i spună la timpul potrivit despre ce-i vorba. Gordon Chen se înclină și el și, după o clipă, porni agale spre una dintre mese, și așteptă politicos mai în spate pînă cînd se făcu loc și pentru el, conștient de faptul că ceilalți îl urmăreau îndelung cu privirea, dar nu-i păsa: atîta vreme cît Struan era Tai-Pan, era în siguranță. Negustori și marinari pe toată plaja aceea rupeau cu mîinile bucăți de pui și de purcei de lapte și se îndopau cu carne, grăsimea scurgîndu-li-se pe bărbie. Ce adunătură de sălbatici, gîndi Gordon Chen, și mulțumi *jossului* său că fusese crescut în educația chineză și nu cea europeană.

Da, îi trecu lui prin minte, am avut un *joss* imens de bun. Același *joss* îl adusese pe tainicul lui învățător chinez acum cîtiva ani. Nu spusese nici un cuvînt nimănui despre acest învățător, nici măcar mamei lui. De la acesta învățase el că nu tot ceea ce îi spuneau pastorul Mauss și pastorul Sinclair era neapărat adevărat. Așa aflase de Budha și de China, despre trecutul ei, dar mai ales cum să te răscumperi pentru darul vieții și cum să folosești acest dar pentru gloria patriei tale. În urmă cu un an învățătorul lui îl inițiase în cea mai puternică, mai tainică și militantă dintre toate societățile secrete chinezești, Hung Mun Tong, care avea membri răspîndiți în toată China și în cadrul căreia se legase prin cele mai sfinte jurăminte pecetluite cu sînge, frățește, să răstoarne dinastia urîtă a manciurienilor, străinii Ch'ing, dinastia domnitoare a Chinei. De două veacuri, sub diverse înfățișări și nume, societatea îndemnase la revoltă. Răscoalele cuprinseseră toate colțurile imperiului chinez, din Tibet pînă în Formoza, din Mongolia pînă în Indochina. Ori de cîte ori țara era lovită de foamete sau de asuprire, Hung Mun îi aduna pe țărani laolaltă și-i stîrnea împotriva mandarinilor și a dinastiei Ch'ing. Toate aceste revolte au eșuat și au fost înăbușite sălbatic de către dinastie. Dar societatea secretă supraviețuise. Gordon Chen se simțise adînc onorat că el, fiind chinez doar în parte, fusese socotit demn de a face parte din Hung Mun. Moarte dinastiei Ch'ing! Își binecuvîntează *jossul* că avusese șansa de a se naște în această epocă a istoriei, în această parte a Chinei, și de a avea chiar un astfel de tată, pentru că el știa că era aproape timpul cînd se va răscula toată China. Și-l binecuvîntă pe Tai-Pan că dăruise societății Hung Mun o neprețuită perlă: Hong Kong-ul. În fine,

acum societatea va avea o bază sigură unde să se refugieze ca să scape de permanenta asuprire a mandarinilor. Hong Kong-ul va fi sub stăpînirea barbarilor, și aici, în această insuliță, era convins că societatea lor va înflori. Iar de aici, din Hong Kong, în taină și la adăpost, se vor strecura pe continent și-i vor hărțui pe cei din dinastia Ch'ing pînă la ziua cea mare. Și cu puțin *joss*, gîndi el, cu puțin *joss* aș putea folosi și puterea Nobilei Case pentru cauza noastră.

— Ia înfulecă din asta, păgîn blestemat!

Gordon Chen ridică privirea surprins. Un marinar mic și îndesat se uita urît la el. Ținea în mîini un picior de la un purcel de lapte de care trăgea cu dinții lui stricați.

— Înfulecă din asta sau am să-ți iau coada aia blestemată și ți-o înfășor în jurul gîtului tău afurisit.

Nostromul McKay veni grăbit și-l zvîrli deoparte pe marinar.

— Ține-ți căteaua, Ramsey, netrebnic frențit, îl admonestă el. N-a vrut să vă facă nici un rău, domnule Chen.

— Mda, mulțumesc, domnule McKay.

— Vreți ceva de haleală? se oferă McKay, și cu cuțitul din mînă străpunse o găină și i-o oferă.

Gordon Chen rupse cu mare delicatețe o bucățică din capătul aripii găinii, îngrozit de apucăturile barbare ale lui McKay.

— Mulțumesc.

— Numai atît doriți?

— Da, e cea mai delicioasă bucățică, spuse Chen și se înclină. Mulțumesc încă o dată! și se îndepărtă.

McKay se apropie de marinarul lui.

— Hei, bătrîne, ești întreg?

— Ar fi trebuit să-l spintec pe pederastul ăla și să-i dau inima afară. E femeia ta, McKay?

— Vorbește mai pe șest, bătrîne. Chinezul ăsta trebuie lăsat în pace. Dacă vrei să te legi de vreun bastard de păgîn, găsești tu o groază. Da' nu pe ăsta, pe Dumnezeu. E bastardul Tai-Panului, uite de asta.

— Atunci de ce naiba nu are și el un semn acolo să-l știm... sau măcar să-și taie părul? Ramsey coborî glasul și se uită cu jind. Am auzit că chinezii ăștia-s niște iubite... strașnice, cu totul altfel...

— Habar n-am. N-am avut niciodată de-a face cu vreuna din puterile astea. Există din belșug de-ale noastre în Macao.

Struan urmări cu privirea un sampan ancorat în larg. Era o barcă destul de mică cu o cabină plăcută, construită din rogojini subțiri,

împletite din pai, întinse pe structuri de bambus. Pescarul și familia sa erau Hoklo, adică oameni ai bărcii care-și trăiau viața numai pe apă și doar rar, sau poate niciodată, nu puneau piciorul pe pământ. Văzu pe ea patru adulți și opt copii. Unii ținci erau legați de sampan cu funii înnodate la brâu. Aceștia erau băieți. Fetele nu erau legate, ele nu prea aveau valoare.

— Când credeți că ne putem întoarce la Macao, domnule Struan?

Se întoarce și-i zîmbi lui Horatio.

— Cred că mâine, flăcăule. Dar îmi imaginez că Excelența sa va avea nevoie de tine pentru întâlnirea sa cu Ti-sen. Vor fi o groază de documente de tradus.

— Pe când e programată întâlnirea?

— Cred că în vreo trei zile.

— Dacă vreo navă de-a dumneavoastră se îndreaptă spre Macao sînteți bun să-i îngăduiți și surorii mele să meargă? Sărmana Mary, de două luni n-a mai coborît de pe navă.

— Cu plăcere.

Struan se întrebă ce-ar fi făcut Horatio când ar fi aflat adevărul despre Mary. El fusese pus în fața acestui adevăr cu doar trei ani și ceva în urmă... Se afla în Macao, într-o piață aglomerată și, deodată, un chinez îi împinsese un bilețel în mână și apoi dispăruse. Era scris în chineză. Îi arătase hîrtia lui Wolfgang Mauss. „Sînt niște indicații cum să ajungi la o anumită casă, domnule Struan. Și un mesaj: «Tai-Panul Nobilei Case are nevoie de informații deosebite pentru salvarea acestei case. Să vină în taină la intrarea laterală la ora maimuței.» „Cînd e ora asta a maimuței?” „La ora trei după-amiaza.” „Unde se află locuința asta?” Wolfgang îi spusese și apoi adăugase: „Nu te duce. E o capcană, *hein?* Ai uitat că pe capul tău e o recompensă de o sută de mii de taeli?” „Casa asta nu-i în cartierul chinezesc, replicase Struan. Iar ziua în amiaza mare nu poate fi o capcană. Du-te și strînge oamenii bărcii mele. Dacă nu mă arăt teafăr și nevătămat într-un ceas, veniți și căutați-mă voi.”

Așa că se duse, lăsîndu-l pe Wolfgang și pe oamenii bărcii lui, cu toții înarmați, în apropiere, gata să intervină. Casa făcea parte dintr-un șir de locuințe de pe o stradă liniștită, cu pomi pe margine. Pe o poartă, ce se deschise într-un zid înalt, Struan pătrunse într-o grădină. Îl aștepta o servitoare chinezoaică. Era îmbrăcată corect, cu pantaloni negri și haină neagră, iar părul îi era strîns într-un coc. Femeia se înclină dinainte-i și-i făcu semn să păstreze tăcere și să o urmeze. Îl conduse prin grădină și apoi în casă, urcară o scară spre un apartament

particular și apoi într-o încăpere. El merse precaut în urma ei, gata în orice moment să facă față oricărui pericol.

Camera avea un mobilier fastuos, iar tăbliile pereților erau împodobiți cu tapiserii. Scaune, o masă și mobile chinezești din lemn de tec. În încăpere dănuia un aer ciudat de curat, doar cu o foarte ușoară sugestie de parfum extrem de rafinat. Fereastra, singura de altfel, dădea spre grădină. Femeia se apropie de un perete lateral și, cu foarte mare grijă, dădu la o parte o minusculă bucată de panou. În perete era o găurică prin care se putea spiona ce se petrece în încăperea de alături. Femeia se uită pe acolo, și apoi îi făcu semn să facă la fel. Știa că chinezii aveau un truc vechi pentru a pedepsi un dușman, mai prost, punându-l să se uite printr-o astfel de găurică în perete în vreme ce de cealaltă parte îl aștepta cineva cu un ac în mână. Așa că se apropie cu fereală la câțiva inci de gaura respectivă. Putea totuși să vadă totul clar în încăperea de alături.

Era un dormitor. Wang Chu, cel mai mare mandarin din Macao, zăcea sforăind gol pușcă în pat, etalându-și corpul trupeș. Alături de el se afla Mary, goală și ea. Stătea cu mâinile sub cap și privea pierdută în tavan. Struan urmări cuprins de silă scena de care nu-și putea desprinde privirile. Cu un gest leneș, Mary îl împinse cu cotul pe Wang Chu, îl mîngîie ca să-l trezească și apoi vorbi și rîse cu el. Struan nu știuse niciodată că Mary vorbea chinezește, și doar o cunoștea mai bine ca toată lumea, în afară de fratele ei. Ea făcu să sune un mic clopoțel, și de îndată se arătă o slujnică ce-l ajută pe mandarin să se îmbrace. Wang Chu nu se putea îmbrăca singur pentru că avea niște unghii de patru inci lungime și acoperite cu foiță bătută în nestemate. Struan întoarse capul plin de ură. Din grădină se auzi deodată o discuție, glasurile cîntate ale unor chinezi. Struan se uită cu băgare de seamă într-acolo. În grădină se adunase garda lui Wang Chu, așa că aveau să-i taie calea de retragere. Femeia îi făcu semn să nu se îngrijoreze, ci să aștepte liniștit. Se apropie de masă și-i turnă niște ceai, apoi făcu o plecăciune și dispăru. În jumătate de oră bărbății părăsiră grădina și Struan îi văzu pe stradă adunându-se înaintea lecticii. Slujitorii îl ajutară pe Wang Chu să se urce în ea și porniră.

— Hello, Tai-Pan!

Struan se răsuci iute, trăgîndu-și cuțitul din teacă. În cadrul ușii disimulate în perete stătea Mary. Purta o rochie vaporosă care nu ascundea nimic din farmecele ei. Purta părul blond foarte lung, avea ochi albaștri și gropiță în bărbie, picioare lungi și o talie îngustă, iar sîinii

îi erau mici și tari. La gât îi atârna de un lanț de aur o neprețuită bijuterie de jad. Mary îl cerceta pe Struan abordînd un zîmbet curios, lipsit de expresie.

— Poți să-ți pui cuțitul la loc, Tai-Pan. Nu te amenință nici un pericol. Avea o voce calmă, batjocoritoare.

— Ai merita să fii bătută cu biciul, îi replică el.

— Știu cum e cînd ești bătută cu biciul, știu tot, nu-ți aduci aminte? Îi făcu semn s-o urmeze în dormitor. O să fim mai la larg aici! și se apropie de un birou și turnă brandy în două pahare. Ce s-a întîmplat? făcu ea cu același zîmbet pervers. N-ai mai fost în dormitorul unei fete pînă acum?

— Vrei să spui în dormitorul unei curve?

Fata îi întinse un pahar și el îl luă.

— Tai-Pan, sîntem amîndoi la fel. Și unul și celălalt preferăm să ne alegem tovarășii de pat dintre chinezi.

— Dumnezeule, afurisită cățea...

— Nu o face pe ipocritul cu mine, nu ți se potrivește. Ești căsătorit și mai ai și copii. Și cu toate astea ai o mulțime de alte femei. Chinezoaice. Știu totul despre ele. Am avut grijă să aflu.

— Nu se poate să fii Mary Sinclair pe care o cunosc eu, își spuse el mai degrabă sieși.

— Deloc imposibil. Surprinzător, da! și sorbi calmă din paharul cu brandy. Am trimis după dumneata pentru că am vrut să mă vezi așa cum sînt cu adevărat.

— De ce?

— Mai întîi concediază-ți oamenii și trimite-i acasă.

— De unde știi de ei?

— Fiindcă te știu pe tine foarte grijuliu. Ca și mine. N-ai fi venit niciodată aici, în mare taină, fără să-ți iei niște oameni de pază.

În ochi i se citea o expresie batjocoritoare.

— Ce ai de gînd?

— Cît le-ai spus oamenilor să aștepte?

— O oră.

— Eu am nevoie de mai mult din timpul duminicilor. Trimite-ți oamenii! rîse ea. Am să aștept.

— Așa să faci, și să nu uiți să pui niște veșminte pe tine.

Ieși din casă și-i spuse lui Wolfgang să mai adaste vreo două ceasuri și numai apoi să vină după el. Îi încredință taina ușii secrete, dar nu-i suflă o vorbă despre Mary. Cînd se întoarse o găsi pe Mary întinsă pe pat.

- Tai-pan, te rog închide ușa, făcu ea.
- Doar ți-am spus să pui niște haine pe tine.
- Doar ți-am spus să închizi ușa.

Trînti ușa cu furie. Mary își scoase și cămașa aceea părelnică și o aruncă deoparte.

— Mă găsești atrăgătoare?

— Nu, îmi faci silă.

— Mie nu-mi faci silă, Tai-Pan. Ești singurul bărbat de pe lumea asta pe care-l admir.

— Ar trebui să te vadă și Horatio cum arăți tu în clipa asta.

— Ah, Horatio! făcu ea misterioasă. De data asta cît timp le-ai spus oamenilor tăi să aștepte?

— Două ceasuri.

— Le-ai spus despre ușa tainică. Dar nimic despre mine.

— De ce ești așa de sigură?

— Pentru că te cunosc, Tai-Pan. De asta am avut curajul să-ți dezvălui taina mea! spuse ea și se jucă atentă cu paharul de brandy, privind în jos. Cînd te-ai uitat prin gaura aceea de spionat, noi... terminaserăm?

— Dumnezeu, mai bine ai...

— Tai-Pan, fii răbdător cu mine, spuse ea. Terminaserăm?

— Mda!

— Îmi pare bine. Îmi pare și bine și rău. Da' voiam să fii sigur.

— Nu pricep.

— Am vrut să fii convins că Wang Chu e iubitul meu.

— De ce?

— Pentru că dețin informații pe care le poți folosi, Tai-Pan. Am mulți iubiți. Și Chen Sheng vine pe aici uneori. Mulți dintre mandarinii din Canton. O dată a fost chiar și bătrînul Jin-qua! Ochii ei avură o lucire de gheață și părură să-și schimbe culoarea. Lor nu le fac silă. Lor le place culoarea pielii mele și sînt mulțumiți de mine. Și eu sînt mulțumită de ei. Trebuia să-ți spun toate astea, Tai-Pan. Nu fac decît să-mi plătesc o veche datorie față de tine.

— Ce datorie?

— Ai pus capăt bățăilor. Le-ai pus capăt prea tîrziu, dar asta nu e vina ta! spuse ea ridicîndu-se din pat ca să-și tragă pe ea o rochie lungă, groasă. De-acum nu mă mai joc cu tine. Te rog ascultă-mă pînă la capăt și apoi poți să faci ce vrei.

— Ce dorești să-mi spui?

— Împăratul a numit un alt vicerege la Canton. Viceregele Ling aduce cu el un edict imperial prin care se oprește contrabanda cu opiu. O să sosească în două săptămîni, iar peste trei săptămîni va înconjura cu trupe colonia din Canton. Nici unui european nu-i va fi îngăduit să părăsească apoi Canton-ul pînă cînd nu va fi predată și ultima cantitate de opiu.

Struan rîse disprețuitor.

— Nu cred o iotă.

— Dacă opiuul acesta va fi predat și distrus, oricine are încărcături de opiu în afara Canton-ului va face avere, spuse Mary.

— Opiul nu va fi predat.

— Ia zi, dacă toată colonia va fi eliberată numai în schimbul opiului, atunci ce-ai să te faci? Acolo nu sînt nave de război. Sînteți lipsiți de apărare. Nu-i așa?

— Mda.

— Trimite atunci o navă la Calcutta cu ordinul de a cumpăra opiu, tot opiu pe care poate pune mîna, la două luni după ce sosește acolo. Dacă informațiile mele sînt false, ai destul timp să contramandez ordinul.

— Wang ți-a spus?

— Numai despre vicerege. Cealaltă parte a fost ideea mea. Am vrut să-mi plătesc vechea datorie față de tine.

— Nu-mi datorezi nimic.

— N-ai fost niciodată bătut cu biciul.

— De ce n-ai trimis pe cineva să-mi spună în taină toate astea? De ce m-ai adus aici? Ca să te văd în halul ăsta? De ce să mă obligi să trec prin... chinul ăsta?

— Voiam să-ți spun cu gura mea. Eu. Voiam să mai știe și altcineva în afară de mine ce-am ajuns. Ești singurul om în care am încredere, spuse ea cu o neașteptată inocență de copil.

— Ești nebună. Ar trebui să fii închisă undeva.

— Numai fiindcă îmi place să mă culc cu chinezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți dai seama ce-ai ajuns?

— Ba da. O rușine a Angliei, și mînia trecu peste chipul ei, făcîndu-l mai dur, îmbătrînindu-i-l. Voi, bărbații, puteți face ce poftiți, dar noi, femeile, nu avem dreptul. Dumnezeu! Cum să mă culc cu un european? Abia așteaptă să plece și să spună și celorlalți tot ce știe și să mă facă de rîs înaintea tuturor. Dar în felul ăsta nu pățește nimeni nimic. În afară de mine, probabil, dar și asta s-a întîmplat de multă vreme.

— Ce s-a întîmplat?

— Tai-Pan, mai bine să-ți spun un lucru cât se poate de adevărat: o femeie are nevoie de bărbați la fel cum un bărbat are nevoie de femei. De ce să ne mulțumim doar cu un singur bărbat? De ce?

— Și de câtă vreme te îndeletnicești cu treaba asta?

— De când aveam paisprezece ani. Nu fi atît de surprins! Ce vîrstă avea May-may cînd ai cumpărat-o?

— Era altceva.

— Pentru un bărbat întotdeauna e altceva! Mary se așeză la masă dinaintea unei oglinzi și începu să-și perie părul. Brock duce tratative în mare taină cu spaniolii la Manila pentru recolta de zahăr. I-a oferit lui Carlos de Silvera zece la sută pentru a obține monopolul.

Struan simți cum îl cuprinde un val de furie. Dacă lui Brock îi reușește pungășia asta cu zahărul, atunci va putea domina toată piața Filipinelor.

— De unde știi?

— Mi-a spus compradorul său, Sze-tsin.

— Și el e unul dintre... clienții tăi?

— Da.

— Mai vrei să-mi destăinui și altceva?

— Poți să câștigi o sută de mii de taeli de argint din ce ți-am spus pînă acum.

— Ai isprăvit?

— Da.

Struan se ridică în picioare.

— Ce-ai de gînd să faci?

— Să-i spun totul fratelui tău. Ar fi mai bine să fii trimisă înapoi în Anglia.

— Tai-Pan, lasă-mă să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Mă bucur să fiu așa cum sînt și n-am să mă schimb niciodată. Nici un european în afară de tine și de Horatio și foarte puțini chinezi știu că eu vorbesc dialectele cantonez și mandarin. Dar numai tu știi cum sînt eu cu adevărat. Îți făgăduiesc să-ți fiu foarte, foarte folositoare.

— Gata, te duci acasă, pleci din Asia.

— Asia e casa mea! Fruntea i se încreți și privirea i se mai împlînzi. Te rog, lasă-mă să fiu așa cum sînt. Nu s-a schimbat nimic. Acum două zile ne-am întîlnit pe stradă și ai fost bun cu mine, amabil. Sînt aceeași Mary și acum.

— Nu, nu mai ești tot aia. Și tot ce-a fost aici e ca și cum n-ar fi?

— Toți sîntem făcuți din mai mulți oameni diferiți în același timp. Ce-ai văzut e una dintre Mary, și cealaltă Mary, fetița dulce, un neprihănit și inocent nimic, căreia îi plac discuțiile prostești, venerează biserica și clavecinul, se dă în vînt după cîntat și împletit, sînt tot eu. Nu știi de ce, dar e adevărul adevărat. Tu ești Struan, Tai-Panul – un diavol, contrabandist, prinț, criminal, soț iubitor, bărbat căzut în preacurvie, sfînt și încă o sută de indivizi diferiți. Care e Struan cel adevărat?

— N-am să-i spun lui Horatio nici o vorbă. Te poți întoarce singură în țară. Banii ți-i dau eu.

— Am bani destui pentru călătorie, Tai-Pan. Eu muncesc pentru darurile pe care le primesc. Casa asta îmi aparține, la fel ca și cea de alături. Și am să plec cînd am să hotărăsc eu și așa cum am să hotărăsc. Te rog, lasă-mă în plata sorții mele. Sînt ceea ce sînt, și nu poți face nimic ca să mă schimbi. Cîndva ai fi putut să mă ajuți. Nu, nu-i cinstit din partea mea să spun una ca asta. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Îmi place să fiu așa cum sînt. N-am să mă schimb niciodată. Am să rămîn ceea ce sînt: fie în taină, și nimeni nu știe în afară de tine și de mine, fie așa cum sînt știută de toți ceilalți. Și atunci de ce să-i faci pe alții să sufere? De ce să-l chinui pe Horatio?

Struan o fixă cu privirea. Știa că spune ceea ce gîndește.

— Știi măcar ce primejdie te paște?

— Da.

— Să zicem că ai să rămîi grea.

— Primejdia face viața mai interesantă, Tai-Pan! și-l privi adînc în ochi, o umbră trecînd prin albastrul privirii ei. Numai dintr-un singur motiv regret că te-am adus aici: de-acum n-am să pot fi niciodată femeia ta. Mi-ar fi plăcut să știi că am fost a ta.

Struan o lăsase pe Mary să se bucure de soarta pe care și-a ales-o. Avea dreptul să trăiască după cum îi era pofta, și dacă ar fi demascată-o în fața comunității n-ar fi slujit la nimic. Ba, din contra, n-ar fi făcut decît să-l distrugă pe devotatul ei frate. Informațiile ei îi aduseseră imense profituri. Datorită ei, Nobila Casă dobîndi aproape întreg monopolul comerțului cu opiu vreme de un an, și compensă cu vîrf pierderile sale de opiu – douăsprezece mii de lăzi – cu care plătise răscumpărarea coloniei din Canton. Corecte s-au dovedit și informațiile date de Mary cu privire la Brock, așa că Brock a fost oprit la vreme. Struan i-a deschis fetei un cont secret în Anglia, și în acest cont a depus o cotă parte din profituri. Ea îi mulțumi, dar nu păru prea interesată de bani. Din vreme în vreme ea îi dădu și alte informații. Dar niciodată nu i-a mărturisit cum

a început această viață dublă și din ce motiv. Doamne Dumnezeule Atotputernic, se gândi el, n-am să pricep oamenii niciodată...

Iar acum, pe plajă, se întrebă ce-ar putea face Horatio când va descoperi adevărul. Era imposibil ca Mary să mai poată păstra taina vieții ei ascunse multă vreme, cu siguranță că avea să facă vreo prostie.

— Ce s-a întâmplat, domnule Struan? întrebă Horatio.

— Nimic, flăcăule, mă gândeam și eu.

— Pleacă vreo navă de-a dumneavoastră azi sau mâine?

— Poftim?

— Care să meargă spre Macao, reluă Horatio rîzînd. S-o ducă pe Mary în Macao.

— A, da, Mary, spuse Struan făcînd un efort să se concentreze. Probabil mâine. Am să te anunț eu, flăcăule.

Își croi cu greu drum printre negustori, îndreptîndu-se spre Robb, ce se afla în picioare lîngă una dintre mese, uitîndu-se pierdut spre larg.

— Și acum ce urmează, domnule Struan? îi strigă Skinner.

— Hmm?

— Insula-i a noastră. Care-i mișcarea următoare a Nobilei Case?

— Să construiască, bun înțeles. Cine construiește mai întîi acela va profita mai întîi, domnule Skinner.

Struan dădu din cap prietenos și-și continuă drumul. Se întrebă ce-ar fi zis ceilalți comercianți, chiar și Robb, dacă ar fi știut că el era proprietarul ziarului *Oriental Times* și că Skinner era omul plătit de el.

— Robb, tu nu bagi ceva în gură?

— Mai târziu, Dirk. Avem timp berechet.

— Ceai?

— Mulțumesc.

Cooper porni spre ei și ridică paharul:

— Pentru Aiureala lui Struan?

— Dacă așa stau lucrurile, Jeff, replică Struan, vă trag și pe voi în șanț o dată cu mine.

— Mda, făcu Robb. Și o să fie un șanț tare scump dacă Struan e și el băgat în treaba asta.

— Nobila Casă face tot ce face în stil mare. Un whisky perfect, șampania, brandy-ul la fel. Și pe deasupra și pahare venețiene! Cooper lovi paharul cu unghia și se auzi un sunet cristalin. Minunat.

— Făcut în Birmingham. Taman acum au dibuit un nou procedeu. Una dintre fabrici produce de-acum cîte o mie pe săptămîină. În numai un an o să avem o duzină de fabrici din astea. Struan tăcu o clipă. Pot să

vă livrez în Boston orice cantitate doriți. Zece cenți, cenți americani, paharul.

Cooper cercetă paharul cu și mai mare atenție.

— Zece mii de pahare, șase cenți.

— Zece cenți. Brock v-ar lua doisprezece.

— Cinsprezece mii la șapte cenți.

— Adjudecat! Dar cu o comandă garantată pentru treizeci de mii la același preț, pînă-ntr-un an de acum încolo, și o garanție scrisă că veți importa numai prin firma Struan.

— Adjudecat! Dacă transportați și o încărcătură de bumbac cu aceeași navă de la New Orleans la Liverpool.

— Cîte tone?

— Trei sute. În condițiile obișnuite.

— Adjudecat! Dacă veți acționa în calitate de agenți ai noștri la Canton pentru recolta de ceai din acest an. Dacă va fi nevoie.

Cooper se puse în aceeași secundă în gardă.

— Dar războiul s-a terminat. De ce mai ai nevoie de un agent?

— Încheiem afacerea?

Gîndurile mișunau în mintea lui Cooper ca furnicile într-un mușuroi. Tratatul de la Chuenpi deschidea porțile Canton-ului în fața comerțului. În ziua următoare aveau să se întoarcă în colonie cu toții din nou, pentru a-și relua fiecare ce-i al lui. Se vor instala din nou în factoriile lor, sau hong, cum li se spune în Orient tuturor clădirilor în care se făceau afaceri, și vor locui în colonie pînă în mai, cînd se încheia sezonul de afaceri. Dar să spui că Nobila Casă avea nevoie de un agent acum la Canton era o nebunie la fel de mare ca și a lansa ideea că Statele Unite ale Americii aveau nevoie de o casă regală.

— Încheiem afacerea, Jeff?

— Da. Te aștepti să izbucnească din nou războiul?

— Toată viața nu-i decît un șir de necazuri. Nu asta încerca să ne spună Wolfgang?

— Nu știu.

— Și cam cît de repede va fi gata noua noastră corabie? îl încolți Struan pe neașteptate.

Cooper miji ochii.

— Cum de-ai aflat despre corabie? Nimeni în afara celor din compania noastră nu știe o iotă.

Robb rîse.

— Meseria noastră-i să aflăm și noi câte ceva, Jeff. Corabia asta poate însemna o competiție necinstită. Dacă fuge așa cum socoate Dirk că ar putea fugi, poate că o s-o cumpărăm de sub nasul vostru. Sau o să construim alte patru la fel.

— Ar însemna o mare schimbare dacă englezii încep să cumpere corăbii americane, spuse Cooper încordat.

— Oh, n-o să le cumpărăm, Jeff, replică Struan. Avem deja o copie completă a liniilor sale. O să le construim acolo unde am construit corăbii întotdeauna, la Glasgow. Dacă aș fi în locul tău i-aș înclina doar o idee catargele mai mult și aș adăuga zburători la artimon și arborele principal. Și cum o să botezați corabia?

— *Independence!*

— Ei, atunci noi o să-i spunem *Independent Cloud*. Dacă o să merite.

— O să vă ștergem de pe fața mărilor. În război v-am bătut de două ori, acum o să vă batem acolo unde o să vă doară mai tare. O să vă luăm tot comerțul.

— La naiba, n-aveți nici o șansă, poate în iad.

Struan băgă de seamă că Tillman se pregătea să plece. Brusc vocea i se aspri.

— Și cu siguranță nici una atîta vreme cît jumătate din țara voastră se bizuie pe sclavie.

— Cu vremea o să se schimbe lucrurile. Englezii au fost cei care au început comerțul cu negri.

— Lepădăturile au început una ca asta.

Da, și nebunii o continuă, se gîndi Cooper, amintindu-și de nenumăratele certuri intime și violente avute cu partenerul său care deținea plantații cu sclavi și se ocupa și cu traficul de sclavi. Cum naiba de Wilf era atît de orb?

— Pînă mai acum vreo opt ani erați încă vîrîți în negoțul ăsta.

— Firma Struan n-a făcut niciodată trafic de carne vie, jur. Și așa să-mi ajute mie Dumnezeu dacă n-am să trag cu tunurile pînă cînd am să șterg de pe fața apei orice navă pe care o prind îndeletnicindu-se cu una ca asta. În apele englezești sau în afara lor. Noi am dat tonul. Sclavia e scoasă în afara legii. Dumnezeu să ne ajute. A trebuit să ajungem pînă în anul 1833 ca să întocmim legea asta, dar am făcut-o. Și nu uita: indiferent care navă o fi aceea!

— Atunci fă altceva: folosește-ți influența pentru a obține autorizația ca și noi să cumpărăm opiu de la afurisita aia de Companie a Indiilor de Est. De ce toți ceilalți, în afară de negustorii britanici, să fie excluși cu

totul de la licitație, ei? De ce să fim noi obligați să cumpărăm opiu turcesc de calitate inferioară, când există destul opiu în Bengal pentru toți?

— După cum bine știți, mi-am făcut mai mult decît datoria pentru a distruge monopolul companiei, cheltuiește și dumneata niște bani, flăcăule, încearcă-ți norocul, fă agitație la Washington, îmboldește-l pe fratele partenerului dumitale. Nu e el senator de Alabama? Dar o fi și el prea prins să se ocupe de patru afurisite de nave ce transportă negri, și de piețele de vânzare a sclavilor din Mobile?

— O, Doamne, doar cunoști bine părerile mele în privința asta, replică tăios Cooper. Faceți în așa fel ca licitațiile să fie deschise pentru toți și o să vă măturăm din comerț din toată lumea. Bănuiesc că vă e cam frică să intrați într-o concurență liberă cu noi, dacă s-ar ști adevărul adevărat. Altfel de ce să mai mențineți Actul de navigație? De ce e nevoie de o lege care să dea dreptul numai corăbiilor englezești să transporte mărfuri în Anglia? Cu ce drept ați monopolizat cea mai mare piață de consum de pe fața pămîntului?

— Flăcăule, nu prin dreptul divin, îi replică tăios Struan. Idee care pare să fi îmbîcsit gîndirea americanilor și politica lor externă.

— În unele privințe noi avem dreptate și voi greșiți. Dar atunci hai să trecem la libera concurență. Fir-ar ele afurisite tarifele alea! Concurență liberă și mări libere navigației... uite așa ar fi drept.

— În privința asta Compania Struan e de partea voastră. Nu citești ziarele? Nu mă deranjează să-ți mărturisesc că în fiecare an cumpărăm cîte zece mii de voturi pentru a sprijini șase membri ai parlamentului care să voteze în favoarea liberului comerț. Luptăm din greu.

— Un om un vot! Noi nu cumpărăm voturi.

— Voi aveți sistemul vostru, noi pe al nostru. Și am să-ți mai spun ceva. Britanicii n-au fost pentru a porni război cu America. Și nici pentru sprijinirea afurisiților de regi de Hanovra. Nici voi n-ați cîștigat războaiele, iar noi le-am pierdut oricum. Chiar încîntați. De ce să ne războim noi între noi, cei de-un neam și-un sînge? Dar dacă poporul Insulelor se va hotărî să pornească la război împotriva Statelor Unite, atunci, păzea! Pe Dumnezeuul meu! Fiindcă atunci sînteți terminați!

— Cred că mai bine să ridicăm un toast! interveni Robb.

Cei doi bărbați, care-și încleștaseră privirile, cu greu reușiră să-și întoarcă ochii să se uite la Robb. Spre uimirea lor, acesta turna băutură în trei pahare.

— Robb, de data asta n-ai să bei! răsună vocea lui Struan ca un bici.

— Ba am să beau! În primul rînd pentru Hong Kong. Și în ultimul!

Robb le întinse paharele. Whisky-ul avea o culoare gălbuie-maronie și era distilat special, în exclusivitate pentru Nobila Casă, la Loch Tannoch, locul lor de naștere. Robb avea mare nevoie de un pahar de băutură, de un butoi întreg de băutură.

— Dar ai jurat jurămînt sfînt!

— Știu. Dar aduce ghinion să închini cu un pahar cu apă. Și toastul ăsta e foarte important! În vreme ce ridică paharul, mîna lui Robb începu să tremure. Pentru viitorul nostru! Pentru *Independence* și *Independent Cloud*. Pentru liberalizarea mărilor. Pentru libertate față de orice tiranie!

Luă o gură, ținu o vreme băutura în gură, simțind cum îl arde, în vreme ce trupul întreg se răscula pe dinăuntru, jinduind după această licoare. Apoi Robb scuipe din gură băutura și aruncă pe pietriș restul din pahar.

— Dacă mă mai vezi făcînd una ca asta, dă-mi una peste mîna să-mi zboare paharul.

Le întoarse spatele, simțind cum îl copleșește greața, și porni spre interiorul insulei.

— Pentru una ca asta e nevoie de mai multă voință decît am eu, îngăimă Cooper.

— Robb nu e zdravăn la cap dacă se lasă ispitit de diavol în halul ăsta! Întări și Struan.

Cu șase ani în urmă, Robb începuse să bea pînă ajunsese în pragul nebuniei. Cu un an înainte venise în Macao din Scoția și Sarah împreună cu copiii. O vreme totul mersese minunat, dar apoi nevastă-sa aflase de țiiitoarea lui chinezoaică, Ming Soo, cu care fusese împreună ani de zile, și despre fiica lor. Struan își mai amintea și acum furia care o cuprinsese pe Sarah și chinurile prin care trecuse Robb, și suferise pentru amîndoi. Ar fi trebuit să divorțeze cu ani înainte, se gîndi el, și blestemă în gînd sistemul care nu îngăduia obținerea divorțului decît printr-un act al parlamentului. În cele din urmă, Sarah fusese de acord să-l ierte pe Robb, dar numai dacă jura în fața lui Dumnezeu să se descotorosească pentru totdeauna de iubita lui adorată și de fetița lor. Cu o neostoită ură față de sine, Robb acceptase. Într-ascuns, îi dăruise lui Ming Soo patru mii de taeli de argint, după care ea și fiica lor dispăruseră din Macao. De atunci nu le mai văzuse și nici măcar nu mai auzise nimic despre ele. Deși după asta se potolise, Sarah nu le uitase nici o clipă pe frumoasa chinezoaică și fetița ei, continuînd să zgîndăre mereu rana ce nu se

închidea. Robb dăduse în patima beției rău de tot. Curînd ajunsese să fie stăpînit de băutură și luni de zile era criță. Apoi într-una din zile dispăru cu totul. După multe investigații, Struan îl găsisese într-una din pivnițele împutite unde se vindea băutură în Macao, îl cărase acasă, și-l păzise pînă cînd se trezise din beție. Apoi îi pusese o armă în mînă:

— Trage-ți un glonte în cap sau, dacă nu, jură pe sfîntul Dumnezeu să nu te mai atingi de băutură în viața ta. Robb, pentru tine băutura e otravă. De aproape un an de zile umbli numai beat. Gîndește-te la copiii tăi. Bieții ținci sînt înspăimîntați cînd te văd, și pe bună dreptate. Și m-am cam săturat și eu să te mai scot de prin șanțuri. Uită-te și tu la mutra ta. Haide!

Struan îl luase cu forța și-l silise să se uite în oglindă. După asta Robb jurase să nu mai bea, Struan îl îmbarcase pe o corabie și-l expediase pe mare, dîndu-i comandantului ordine severe să nu cumva să-i îngăduie să pună gura pe băutură. Robb aproape că se sfîrșise cu zile. Dar cu vremea își revenise, îi mulțumi fratelui său că-l scăpase de pacoste, se întoarse din nou la Sarah și încercă să se împace cu situația. Dar între ei n-a mai fost nici dragoste, nici pace de atunci. Sărmanul Robb, gîndi Struan. Mda, și sărmana Sarah! Cumplit să duci o astfel de viață cînd ești mereu împreună, soț și soție.

— De ce naiba a făcut Robbie una ca asta?

— Cred că a vrut să pună capăt unei certe, spuse Cooper. Mă cam înfuriasem. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, Jeff. Eu sînt de vină. Ei, să onorăm curajul lui Robb. În cinstea lui!

Au băut amîndoi în tăcere. Pe plajă, pretutindeni se auzea zarva negustorilor și marinarilor care petreceau.

— Hei, Tai-Pan, și tu, afurisit de colonialist, veniți înapoi.

Era vocea lui Quance care se așezase lîngă catargul steagului. Le făcu semne cu mîna și mai strigă o dată la ei:

— Veniți înapoi, fir-ar să fie! Luă cu vîrful degetelor cîteva fire de tutun de prizat, trase pe nas, strănută de două ori, și se scutură enervat cu o batistă franțuzească cu dantele. Pe Dumnezeul meu, sir, îi spuse el lui Struan, privindu-l pe deasupra ochelarilor, cum naiba să mai lucreze un om în toată gălăgia și aiureala asta? Ah, dumneata și afurita dumitale de băutură!

— Ai încercat cumva și niște brandy, domnule Quance?

— Impecabil, dragul meu. Ca țîțele domnișoarei Tillman! Luă tabloul de pe șevalet și-l ridică în dreptul privirii. Ei, ce zici?

— De Shevaun Tillman?

— De tablou! Sfinte rotunjimi ale prostiei! Cum de ajunge un bărbat să se gîndească tot la fundul unei gagici cînd are dinaintea ochilor o capodoperă?

Quance mai luă o priză de tabac, se înecă, trase o dușcă de Napoleon din stacana lui, apoi strănută. Pe hîrtie era o acuarelă care surprindea ceremonia ce avusese loc. Tonuri delicate. Multă fidelitate. Și chiar ceva mai mult. Era foarte ușor să-i recunoști pe Brock și pe Mauss, îl găseai și pe Glessing, cu proclamația în mîină.

— Foarte bun, domnule Quance, îl felicită Struan.

— Cincizeci de guinee.

— Am mai cumpărat o lucrare și săptămîna trecută.

— Douăzeci de guinee.

— Eu nu mă văd în tabloul ăsta.

— Cincizeci de guinee și te pun pe dumneata să citești proclamația.

— Nu!

— Domnule Cooper, o capodoperă. Douăzeci de guinee.

— În afară de Tai-Pan și Robb, eu sînt deținătorul celei mai mari colecții de tablouri Quance din Extremul Orient.

— Fir-ar să fie, domnilor! De undeva trebuie să fac și eu rost de niște lovele!

— Vinde-i-l lui Brock. Uite ce frumos e în tablou! îi spuse Struan.

— Dar-ar frenția în capul lui! Quance trase o dușcă zdravănă și spuse puțin cam răgușit: M-a refuzat, fir-ar el afurisit să fie! Luă pensula, trase cu ea furios de cîteva ori peste acuarelă și Brock dispăru. De ce, Dumnezeule, să-l fac nemuritor? Dar-ar frenția în voi amîndoi. Am să trimit lucrarea la Academia Regală. Cu următorul dumitale vapor, Tai-Pan.

— Și cine plătește transportul și asigurarea?

— Eu, fiule!

— Cu ce bani?

Quance privi pînza. Știa că, deși bătrîn, tot mai putea picta, și chiar și mai bine: talentul său nu va dispărea.

— Cu ce bani, domnule Quance?

Acesta făcu energic cu mîna spre Struan:

— Bani. Taeli. Parale. Dolari. Bani gheață!

— Aveți o nouă sursă de credit, domnule Quance?

Dar Quance nu-i răspunse. Continuă să-și admire opera, știind bine că-și momise prada.

— Haide, Aristotle, cine-i creditorul? insistă Struan.

Quance trase o imensă dușcă de brandy, priză tutun și strănută din toată inima. Îi șopti pe un ton complice:

— Stai jos! și privi în jur să se convingă că nu ascultă nimeni. O taină! Săltă tabloul spre el. Douăzeci de guinee?

— Bine, fie, făcu Struan. Dar ai mare grijă să merite banii.

— Tai-Pan, ești un prinț printre oameni. O priză de tabac?

— Hai, dă-i drumul odată!

— Se pare că unei anume doamne îi place să se admire foarte mult. În oglindă. Fără nimic pe ea. Și eu am fost angajat s-o pictez taman așa.

— Doamne Dumnezeule! Cine-i?

— O cunoașteți amîndoi cît se poate de bine, adăugă Quance cu un fel de batjocoritoare amărăciune. Am jurat să nu-i dezvălui numele. Dar am să-i trec posteriorul în posteritate. E superb! Mai trase o dușcă de brandy. Eu, hmm, am insistat să văd totul înainte de a fi de acord să accept comanda asta! Își sărută, plin de extaz, pe rînd, degetele. Domnilor, impecabil! Și ce țîțe! Dumnezeule carele ești în ceruri! Aproape m-am pierdut cu firea! Și mai trase o dușcă.

— Nouă poți să ne spui. Haide, cine-i?

— Prima regulă a nudului, ca și a amorului liber: niciodată să nu dezvălui numele doamnei! Quance își goli cu durere în suflet cana. Și nu e bărbat care să nu plătească o mie de guinee ca să pună mîna pe tabloul ăsta. Se ridică, rîgîi satisfăcut, se scutură cu batista, închise cutia cu vopsele și-și săltă șevaletul încîntat la culme de sine. Pentru săptămîna asta am făcut afacerea care-mi trebuia. Am să mă adresez compradorului dumitale să-mi achite treizeci de guinee.

— Douăzeci de guinee, replică Struan.

— Un Quance original cu cea mai memorabilă zi din istoria Orientului, îl înfruntă cu dispreț pictorul, pe care dai abia prețul unui poloboc de Napoleon!

Se îndreptă țopăind în pași de dans spre propria lui barcă, unde fu întâmpinat cu chiote de bucurie.

— Doamne, Dumnezeule, despre cine o fi vorba? îngăimă în cele din urmă Cooper.

— Shevaun trebuie să fie, spuse Struan rîzînd reținut. Exact un gest pe măsura acelei tinere doamne.

— Niciodată. O fi ea nestăpînită, dar nu chiar așa nebună!

Cooper aruncă o privire stînjenită spre nava depozit a firmei Cooper-Tillman, unde locuia Shevaun Tillman. Fata era nepoata partenerului

său de afaceri, și venise din Washington în Asia doar cu un an în urmă. În acest scurt răgaz devenise trufandaua continentului. La nouăsprezece ani, era frumoasă, îndrăzneată și demnă de a fi curtată, dar nici un bărbat nu reușise s-o păcălească și s-o vîre în pat sau în mrejele căsniciei. Toți bancherii din Asia, inclusiv Cooper, îi ceruseră mîna. Cu toții fuseseră refuzați în doi peri, și în felul acesta ținuti în frîu, așa cum știa să-și strunească toți pețitorii. Dar lui Cooper nu-i păsa, el știa că, în cele din urmă, avea să fie soția lui. Taică-său, senator din Alabama, o trimisese aici, punînd-o sub paza lui Wilf Tillman, în speranța că o să-i placă și lui Cooper, încît legătura dintre ei să întărească și mai mult afacerile de familie. Iar el se îndrăgostise din clipa în care pusese ochii pe ea. „Atunci o să anunți logodna îndată”, îi spusese încîntat Tillman cu un an înainte. „Nu, Wilf. Nici o grabă. Las-o să se obișnuiască, biata fată cu Asia și cu mine.”

În vreme ce se întorcea spre Struan, Cooper zîmbea în sinea lui. Cu o pisică sălbatică ca ea merită să ai răbdare și s-o aștepți.

— Trebuie să fie vorba de una dintre tinerele fete ale doamnei Fortheringill.

— Pușlamalele alea ar fi în stare de orice.

— Mda, numai că nu i-ar plăti lui Aristotle nici o lețcaie pentru treaba asta.

— Cap de Cal s-ar putea totuși s-o facă. O lucrare de asta ar stimula afacerile.

— Face ea afaceri destule și fără tablou. Are cea mai aleasă clientelă din Asia. Ți-o închipui pe cotoroața aia dîndu-i un ban lui Aristotle?

Cooper se trase neliniștit de cotleții favoriților.

— Singurul hatîr pe care i-l poate face e să-l lase să se bucure și el de favorurile casei. Poate Quance a glumit cu noi.

— Face el glume pe seama tuturor și rîde de toate. Dar niciodată nu glumește cînd e vorba de pictura lui.

— Să fie una dintre portugheze?

— Imposibil. Dacă e măritată, bărbat-su i-ar zbura creierii cu un foc, dacă-i văduvă, treaba asta ar arunca în aer toată biserica catolică! Trăsăturile asprite ale lui Struan se îndulciră într-un fel de rînjete. Am să mă folosesc de toată influența Nobilei Case ca să aflu despre cine-i vorba. Pun pariu cu tine că am să descopăr taina asta primul! Pe douăzeci de guinee!

— Mă prind! Dacă cîștig, dobîndesc și tabloul.

— Ei, fir-ar să fie, a început să-mi placă și tabloul ăsta de cînd i-a șters mutra lui Brock din el.

— Cine cîștigă dobîndește și tabloul și-l rugăm pe Aristotle să-l deseneze pe cel ce pierde în tablou.

— Bine, mă prind!

Dădură mîna. Deodată se auzi o bubuitură de tun și amîndoi priviră spre largul portului. Pe canalul de est gonea o corabie cu toate pînzele întinse. Aripile pătrate, zburătorii și contrazburătorii, precum și rîndunicile făceau în partea de sub vînt burtă, strînsă rotund ca în chingi de funiile cargafungilor și contrabulinelor, în vreme ce greementul, solicitat la maximum, gema și șuiera sub rafalele vîntului ce se întărea continuu. Acel cliper, cu catargele nobil înclinate, gonea acum cu murele sub vînt, ieșind mai la larg, valul de prova pe care-l ridica zbura spulberat de vînt, balustradele dintr-un bord intraseră în apă, iar deasupra spumei lăsate în siajul său – de un alb intens pe verdele albăstrui al oceanului – țipau pescărușii în semn de bun venit.

Din nou se auzi bubuitul tunului, și un nor de fum țîșni peste bordul de sub vînt al corăbiei, pavilionul britanic flutura la pupa, cel cu leul și dragonul în vîrfurile artimonului. Cei de pe mal care cîștigaseră rămășagul chiuiiau plini de entuziasm, pentru că se pusese la bătaie sume mari de bani, pariindu-se care navă va ajunge prima în Anglia, și care navă va ajunge prima înapoi.

— Domnule McKay! strigă Struan, dar nostromul se îndrepta deja grăbit spre el cu ocehanul cel dublu.

— Cu trei zile mai înainte, timp trăsnet, sir! exclamă nostromul McKay satisfăcut, arătîndu-și gingiile știrbe. Ah, zău, uitați-vă la el cum zboară. Pe Brock o să-l coste un butoi de arginți socoteala asta! și nostromul se grăbi spre interiorul insulei.

Cliperul *Thunder Cloud* ieși ca din pușcă pe gura canalului și, scăpînd la larg, porni cu vîntul din spate, prinzînd și mai multă viteză. Struan duse la ochi ocehanul cel dublu, mai scurt decît cele obișnuite, și-l reglă să vadă codul de pavilioane care-l interesa. Mesajul transmis spunea: „Criza nu s-a rezolvat. Un nou tratat cu Imperiul Otoman împotriva Franței. Se vorbește de război.” Apoi Struan cercetă mai departe nava: pictura era în bună regulă, greementul întins cum trebuie, tunurile la locul lor. Iar într-un colț al rîndunicii trinchet se vedea un mic petec negru, un semnal de cod, folosit numai în cazuri de mare necesitate și care însemna: „Important transport la bord!”

Luă binoclul de la ochi și i-l oferă lui Cooper.

— Vrei să te uiți și dumneata cu el?

— Mulțumesc.

— Se cheamă biocular sau binoclu. Adică doi ochi. Se reglează cu șurubul din mijloc, îl lămuri Struan. Comandă specială.

Cooper se uită și văzu pavilioanele de cod. Știa că nu exista om în flotă care să nu fi încercat să citească mesajele acelea cifrate, și că toate companiile cheltuiseră o groază de bani și timp pentru a reuși să dezlege codul Nobilei Case. Binoclul era mai puternic decât un ochean obișnuit.

— Unde găsec și eu unul din ăsta?

— O sută de guinee bucata. Aștepți un an și vine.

Ori dai cât cere, ori lasă-l, își spuse Cooper cu amărăciune, știind după voce că nu încăpea târg.

— Adjudecat!

Se ridicară alte pavilioane de cod și Cooper îi restitu binoclul. Al doilea mesaj nu cuprindea decât un singur cuvânt: „Zenith”, cuvânt-cheie în inima celui mai tainic cod.

— Dacă aș fi în locul dumitale, îi spuse Struan lui Cooper, aș descărca îndată tot bumbacul din acest sezon. Și în mare grabă.

— De ce?

Struan ridică din umeri.

— Doar un sfat care să-ți prindă bine. Acum iartă-mă.

Cooper îl urmări cu privirea cum se îndreaptă pentru a-l intercepta pe Robb ce se apropia însoțit de nostrom. Ce naiba o fi cu afurisitele acelea de pavilioane? se întrebă el. Ce voia să spună cu bumbacul nostru? De ce n-o fi sosit, la naiba, vasul poștal? Aceste necunoscute făceau negoțul atât de pasionant. Tu cumpărai și vindeai pentru o piață așa cum va fi ea peste patru luni, ținând seama de starea pieței din urmă cu patru luni. Era destul o singură greșeală pentru a face cunoștință cu interiorul închisorii datornicilor. Ca și o calculată lovitură care-ți reușea și te puteai retrage fără să mai pui piciorul în Orient câte zile ai. Prin pînțelece îl trecu un fior dureros. Durerile Orientului, care nu-l mai slăbeau, împreună cu toate celelalte ce constituiau un fel de viață a Orientului. Pontul aruncat de Tai-Pan era un gest de prietenie sau o cursă calculată?

Căpitanul Glessing, însoțit de Horatio, se uita cu invidie la *Thunder Cloud*. Și, în același timp, cu nerăbdare. Pentru el constituia o pradă ce merita strădaniile de a pune mîna pe ea, și cum era prima navă din acel an care venea din Anglia și Calcutta. Calele ei trebuiau să fie giftuite cu

opiu. Glessing se întrebă și el cam ce voiau să spună pavilioanele. Și de ce era și un petec negru pe colțul rînducii trinchet.

— Frumoasă navă, spuse Horatio.

— Mda, frumoasă.

— Chiar dacă e vorba de o navă pirat? îl întrebă Horatio ironic.

— Din cauza proprietarului și a încărcăturii e navă pirat. Altfel o navă e o navă și asta e una dintre cele mai mîndre doamne care l-au slujit pe om vreodată, îi răspunse Glassing tăios, dovedind că gluma lui Horatio nu-l încîntase. Și, fiindcă veni vorba de doamne, continuă el, încercînd să atenueze prea evidentul interes, v-ar face plăcere ca împreună cu domnișoara Sinclair să luați cina cu mine în seara asta? M-ar bucura să vă pot arăta și nava mea.

— George, drăguț din partea ta. O să-mi facă mare plăcere. Și-mi închipui că Mary va fi încîntată. Ea n-a mai călcat niciodată pe puntea unei fregate.

Poate chiar în seara asta, își spuse Glessing, o să am și eu ocazia să aflu ce sentimente nutrește Mary față de mine.

— Am să trimit o barcă mare să vă ia. E bine în cartul de seară, la trei duble una simplă?

— Mai bine la patru duble, zic eu, făcu Horatio cu nonșalanță, doar pentru a-i dovedi că știa și el că trei duble una simplă însemna șapte și jumătate seară, iar patru duble ora opt.

— Foarte bine, replică Glessing. Domnișoara Sinclair va fi prima lady căreia îi arăt nava.

Doamne Dumnezeule, oare Glessing nutrește pentru Mary un interes mai mult decît trecător? Bineînțeles. Invitația e pentru ea mai mult, nu pentru mine. Ce impertinență! Măgar înfumurat! Chiar și numai pentru faptul că a putut să-i treacă prin minte că Mary s-ar gîndi o singură secundă la o astfel de căsătorie. Sau că eu îi voi da voie să se căsătorească acum! Pe pietrișul plajei se auzi zgomotul metalic făcut de căderea unei muschete și se uitară amîndoi într-acolo. Leșinase unul dintre militarii marini care zăcea acum întins pe jos.

— Ce naiba o fi pățit și ăsta acum? exclamă Glessing.

Maestrul de arme îl întoarse pe tînr cu fața în sus.

— Nu știi, sir. E Norden, sir, și de săptămîni de zile se poartă cam ușchit. Poa' l-o fi luat frigurile.

— Lasă-l deocamdată unde zace, adună-i pe marinari și pe militarii marini și du-i la bărci. Cînd s-a urcat toată lumea, întoarce-te și ia-l și pe ăsta.

— Da, sir!

Maestrul de arme săltă muscheta lui Norden și i-o aruncă altui soldat, după care își conduse oamenii la bărci. Când simți că se poate mișca fără să-l bage nimeni în seamă, Norden, care doar se prefăcuse că leșină, se strecură după niște bolovani și se ascunse. O, Doamne, ajută-mă pînă ajung la Tai-Pan, se rugă el cu disperare. N-am să mai am eu prilejul ăsta altă dată. Ajută-mă, Doamne, să ajung la el înainte să vină ceilalți după mine.

Brock stătea în picioare pe puntea dunetei navei sale, cu oceanul la ochi, îndreptat spre pavilioanele navei adverse. Cu șase luni înainte reușise să pună mîna pe codul lui Struan, așa că pricepu primul mesaj. Ei, dar ce-o fi cu acel „Zenith”? Ce-o fi însemnînd? se întrebă el. Și ce-o fi așa de important cu tratatul otoman încît cei de la firma Struan să riște să vorbească de el chiar și în cod. În loc să aștepte puțin și să discute în taină la bordul navei? Poa' c-au auzit că eu am dezlegat codul lor. Poa' că vor ca eu să deslușesc mesajul, iar „Zenith” înseamnă că-i fals. Crizele și războiul înseamnă că prețul ceaiului și al mătăsii urcă. Și al bumbacului. Mai bine să cumpăr din gros. Doar dacă-i adevărat. Da' poa' să-mi și bag singur capul sănătos în capcana lui Struan. Unde naiba o fi *Gray Witch*? N-are iertare că s-a lăsat bătută. Afurisit fie Gorth! M-a și costat o mie de guinee.

Gorth era băiatul lui cel mare, căpitan al cliperului *Gray Witch*. Un flăcău de care putea fi mîndru. La fel de înalt ca și el, la fel de dur, la fel de zdravăn și un marinar cum nu erau mulți. Mda, un flăcău nimerit să te urmeze, demn să fie Tai-Pan într-un an sau doi. Brock spuse în gînd o rugăciune ca să-l aibă Domnul în pază pe Gorth, apoi iar îl blestemă fiindcă se lăsase întrecut de *Thunder Cloud*. Își îndreptă telescopul spre țarm, exact ca să-l vadă pe Struan întîlnindu-se cu Robb, și tare ar mai fi vrut să poată auzi ce vorbesc cei doi.

— Iertare, domnule Brock! îl auzi pe Nagrek Thumb, căpitan pe *White Witch*, neaoș din Insula Man, bărbat lat în umeri, îndesat, cu niște mîini uriașe și cu o față parcă tăbăcită în coajă de stejar.

— Da, Nagrek?

— Prin flotă umblă tot felul de vorbe. Nu pun eu prea mare preț pe ele, dar nu știi niciodată. Și zvonurile zic că marina regală a primit puteri depline pentru a ne împiedica să mai facem contrabandă cu opiu. Și că putem fi prinși ca pirați.

— Hmm, da' știu că-i gogonată! pufni Brock batjocoritor.

— Și eu am rîs, dom'le Brock. Da' numai pîn-am auzit că ordinul va fi comunicat la două duble. Și pîn-am auzit că Struan i-a spus lui Longstaff să ni se îngăduie șase zile de grație pentru ca să vindem ce avem în magazii.

— Ești sigur?

Brock n-avu timp să rumege cutremurătoarele vești, cînd atenția îi fu atrasă de gălăgia de pe pasarelă: Eliza Brock se arătă greoaie pe punte. Era o femeie trupeșă, cu niște brațe groase și o putere de bărbat. Părul încărunțit îi bătea în culoarea oțelului mai degrabă, și-l purta strîns în coc. O însoțeau cele două fete, Elizabeth și Tess.

— Mneața, dom'le Brock, îi spuse Liza, călcînd îndesat pe punte, și încrucișîndu-și brațele peste sîinii imenși. Frumoasă zi, fir-ar să fie.

— Pe-unde mi-ai hălăduit, dulceată? 'Mneața, Tess. Ce faci, Lilibet, dulceată, le întîmpină Brock, copleșit de dragostea pe care o simțea pentru fetele lui.

Elizabeth avea șase ani și un păr frumos, castaniu. Alergă spre Brock, făcu o reverență de mai-mai să cadă, apoi țuști în brațele lui, luîndu-l de gît, iar taică-său rîse fericit.

— Ne-am dus și noi în preumblare pîn' la doamna Blair, îi spuse Liza. E suferindă rău, săraca.

— O să piardă copilul?

— Nu, dacă o să vrea Domnul, îi mai spuse ea. 'Neața, Nagrek.

— 'Neața, doamnă, îi răspunse Thumb, făcînd un efort să-și ia ochii de la Tess care se apropiase de parapet și se uita spre insulă. Tess Brock avea șaisprezece ani, era înaltă, cu forme cambrate, talia îngustă așa cum era moda. Avea trăsături ascuțite și nu era drăguță. Vădeau însă tărie de caracter și expresia lor o făcea atrăgătoare. Ispititoare.

— Mă duc să fac ceva să avem ce îmbruca! zise Liza, băgînd de seamă felul în care se uita Nagrek la Tess.

Ar cam fi timpul s-o mărităm, îi trecu ei prin minte. Da' nu cu Nagrek Thumb, Dumnezeu.

— Tess, hai sub punte. Mai termină odată, Lilibet, îi spuse celei mici care-i întinsese mîinile s-o ia în brațe.

— Te rog, te rog, mami. Te rog.

— Ei, fetiço, mai folosește-ți și piciorușele tale!

Dar Liza se îndură, o culese cu o mîină, o culcuși la pieptul ei generos și o duse spre cabine, jos. Tess o urmă, îi zîmbi tatălui ei și dădu din cap, plină de sine, spre Nagrek.

— Ești sigur ce spuneai de Longstaff și Struan? îl întrebă din nou Brook.

— Da! Nagrek se întoarse spre Brock, silindu-se să-și scoată din cap imaginea fetei. O guinee de aur în mîna unui om îl face să ciulească urechile mai bine. Am eu un șmecher mare pe nava amiral.

— Struan n-ar fi fost niciodată de acord cu una ca asta. N-avea cum. L-ar fi dus și pe el la fund ca pe noi toți ceilalți.

— Da, da' totuși asta s-a vorbit. În chiar dimineața asta.

— Și ce altceva s-a mai zis, Nagrek?

— Șmecherul meu numai atît a auzit.

— Aici e viclenie mare... una din pungășiile alea afurisite.

— Da, da' care?

Brock începu să învîrtă în minte diversele posibilități.

— Trimite vorbă pe fiecare lorcea. Să expedieze pe coastă toate lăzile cu opiu. Da' în vremea asta trimite-i șmecherului nostru de pe *China Cloud* o pungă cu douăzeci de guinee. Și spune-i că-l mai așteaptă încă douăzeci de află ce se ascunde în spatele acestor manevre. Da' fii cu ochii în patru, să nu cumva să-l pierdem chiar noi.

— De-l prinde Struan, ne trimite numai limba lui.

— Laolaltă cu căpățîna. Pe cinj' de guinee că Struan are și el omu' lui la bordul nost'.

— Pe-o sută că n-aveți dreptate, îi replică Thumb. La noi sînt numai oameni de încredere!

— Nagrek, mai bine să pui tu întîi mîna pe el decît să-l prind eu viu.

— Dar de ce să lanseze și semnalul „Zenith”? insistă Robb. Bineînțeles că ne ducem la bord de îndată.

— Nu mă duce capul, îi replică Struan.

„Zenith” însemna: „Proprietarul să vină la bord imediat, urgent”. Se încruntă uitîndu-se la *Thunder Cloud*. Nostromul McKay nu-l putea auzi, fiind mai departe pe țärm, unde aștepta calm.

— Robb, tu du-te la bord, salută-l pe Isaac din partea mea și spune-i să vină imediat la țärm. Adu-l în vîlcea.

— De ce?

— La bord sînt prea multe urechi care ascultă. S-ar putea să fie ceva foarte important. Apoi strigă: Nostrom McKay!

— Da, sir! spuse McKay și se grăbi spre el.

— Du-l pe domnul Struan la *Thunder Cloud*. Apoi treci pe la nava mea. Ia de acolo un cort, așternut de dormit și lucrurile mele. În noaptea asta rămîn la țärm.

— 'Nțeles, sir! Da' vă cer iertare, sir, spuse nostromul McKay stînjinit. E un tînr, Ramsey. De pe nava Majestății sale *Mermaid*, a domnului Glessing. Cei din neamul Ramsey sînt cimotoie cu cei din neamul McKay. Secundul îl năpăstuiește rău pe bietul flăcău. Treizeci de bice ieri și încă și mai multe mîine. A fost încorporat cu forța de la Glasgow.

— Și ce-i cu asta? îl întrebă Struan nerăbdător.

— Am auzit, sir, începu nostromul prudent, că bietul de el ar pofti să se îmbarce pe altă navă.

— Doamne Dumnezeule, ți-ai pierdut bruma de minte pe care o ai? Nu luăm dezertori la bordul navelor noastre. Dacă luăm unul și se află ne putem pierde chiar nava... și pe bună dreptate.

— 'Devărat, sir, da' m-am gîndit că ați putea plăti pentru el, răspunse McKay iute, fîncă sînteți așa de bun prieten cu căpitanul Glessing. Și dau toți banii adunați de mine, sir. E băiat bun, sir, și se aruncă și-n foc dacă-i nevoie...

— Am să mă mai gîndesc la asta.

— Mulțumesc, sir, spuse nostromul și-și duse mîna la moțul din frunte în semn de salut, după care se grăbi să dispară.

— Robb, dacă erai tu Tai-Pan, ce făceai în cazul ăsta?

— Cei ce dau bir cu fugiții sînt primejdioși întotdeauna și nu poți avea încredere în ei, îi răspunse Robb pe dată. Așa că eu n-aș plăti pentru el niciodată. Iar acum aș fi cu ochii pe McKay. Poate că McKay e omul lui Brock și înțeles cu el în treaba asta. L-aș pune la o încercare. Aș folosi niște mijlocitori... un dușman al lui McKay, și chiar și pe McKay... și l-aș încolți pe Ramsey și n-aș pune mare încredere pe informațiile lui.

— Mi-ai spus ceea ce aș face eu, îi replică Struan cu o sclipire de umor în privire. Te-am întrebat ce-ai face tu.

— Eu nu-s Tai-Pan, așa că nu-i problema mea. Și dacă aș fi, probabil că nu ți-aș spune nici o iotă. Sau poate ți-aș spune și aș face taman pe dos. Doar așa, ca să te încerc.

Robb era încîntat că, din cînd în cînd, putea să-și urască fratele. În felul ăsta putea ține în restul timpului mai mult la el.

— De ce te temi așa de tare, Robb?

— Am să-ți spun peste un an.

Robb plecă pe urmele nostromului. O vreme Struan rămase pe gînduri, meditînd la soarta fratelui său și a viitorului Nobilei Case, apoi apucă în trecere o sticlă de brandy și porni pe șleaul tăiat în piatră spre vîlcea. Rîndurile neguțătorilor aflați pe țărm se subțiaseră, unii părăseau

insula cu bărcile lor cele mari, alții încă se mai ghiftuiau cu băuturi și mâncăruri, din când în când izbucneau salve de râsete dintr-un loc unde mai mulți bețivi se adunaseră și încinseseră un dans de opt scoțian.

— Sir!

Struan se opri și se uită la tînărul militar marin.

— Da?

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, sir. Sînt disperat, spuse Norden iute, țintuindu-l cu o privire ciudată și arătîndu-și chipul cenușiu.

— Ce fel de ajutor? îl întrebă Struan, observînd cu supărare arma albă din mîna militarului, o baionetă.

— M-am căpătuit cu frenție... boală de la o femeie. Mă puteți ajuta, dați-mi doctoria, sir. Orice, fac orice pentru asta.

— Nu sînt medic, flăcăule, îi spuse Struan, simțind cum i se zburlește părul de groază. N-ar trebui acum să te afli la bordul bărcii tale?

— Și dumneavoastră ați avut boala asta, sir. Da' ați pus mîna pe doctorie. Nu vreau și eu decît doctoria asta, sir. Fac orice, sir! Vocea lui Norden sună ca o gîjîială, iar la gură îi apărură spume.

— Flăcăule, eu nu m-am căpătuit niciodată cu boala asta, îi răspunse Struan și băgă de seamă că maestrul de arme se îndrepta spre ei, strigînd ceva ce putea fi un nume.

— Mai bine du-te la bordul bărcii tale, flăcăule. Se pare că te așteaptă.

— Doctoria, spuneți-mi cum să fac. Uitați toată agoniseala mea, sir! și Norden dădu la iveală o cîrpă jechoasă, înnodată la cap pe care i-o oferi, plin de valoarea economiilor lui, în vreme ce sudoarea i se scurgea pe față. Sînt strîngător, sir, și aici să tot fie... cinci șilingi și patru penny, sir, și-i tot ce am eu pe lumea asta, sir, și mai e și plata pe care o primesc, douj' de șilingi pe lună pe care-i puteți lua. Puteți lua tot, sir, jur pe sfîntul Dumnezeu, sir!

— Flăcăule, eu n-am avut niciodată boala asta muierească. Niciodată, repetă Struan, întărindu-și cuvintele, în vreme ce inima începu să-i bată mai tare la amintirea copilăriei cînd își socotea averea în penny și șilingi și jumătăți de șiling, iar nu în zeci de mii de taeli de argint.

Și retrăi din nou groaza întregii sale tinereți, pe care nu o uitase niciodată, aceea de a nu avea bani, nici speranțe, nici mîncare, fără căldură și nici un acoperiș deasupra capului, și imaginea burților umflate ale copiilor. Doamne Dumnezeule, aș putea uita foamea ce m-a măcinat pe mine, dar nu și cea a copiilor, cum n-am să pot uita nici

strigătele lor aţîţate de ghiorăiturile foamei dăinuind mereu pe o stradă ca o hazna.

— Sir, am să fac orice, da' orice. Uitaţi. Am cu ce plăti. Nu vreau nimic pe veresie. Uitaţi, sir.

Maestrul de arme urca malul cu paşi mari.

— Norden! se auzi strigătul mînios al acestuia. O să încasezi treizeci de lovituri de bici pentru că nu eşti în rînd cu ceilalţi, pe Dumnezeul meu.

— Norden te cheamă?

— Da, sir, Bert Norden. Vă rog, nu vreau decît să mă vindec. Ajutaţi-mă, sir. Uitaţi, luaţi banii, sînt ai dumneavoastră şi mai vin şi alţii. Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă.

— Norden, urlă la el maestrul de arme de la o sută de iarzi, cu chipul înroşit de mînie. Pentru Dumnezeu, vino încoa', afurisit de bastard ce eşti.

— Vă rog, sir, îl imploră Norden cu şi mai multă disperare. Am auzit că v-aţi vindecat cu doftorii de la păgînii aştia. Aţi cumpărat doftoria de la păgîni.

— Ceea ce ai auzit e o minciună. Nici chinezii nu au vreo doctorie de care să fi auzit. Nu există. Mai bine te-ai întoarce la barca ta.

— Ba există doftorie! strigă Norden, şi scoase la iveală baioneta. Ori îmi spui de unde să fac rost de ea, ori îţi dau maţele tale afurisite afară.

Maestrul de arme porni să alerge îngrozit spre ei.

— Norden!

Cîţiva din cei aflaţi pe ţărm se întoarseră spre ei: Cooper, Horatio şi încă cineva şi toţi porniră în goană spre ei. Minteia lui Norden se întunecă şi, cu spume la gură, îngăimînd sunete de neînţeles, Norden se aruncă la Struan, baioneta şuieră parşiv prin aer, dar Struan făcu doar un pas într-o parte şi aşteptă atacul fără umbră de teamă, ştiind că-l poate ucide pe Norden oricînd ar fi vrut. Lui Norden i se năzări că era înconjurat de diavoli imenşi, toţi cu acelaşi chip, dar la care el nu era în stare să ajungă. Deodată simţi că aerul din plămîni parcă îi explodează, ţărmul se repede la el împruşcîndu-l în faţă, şi rămase aşa plutind într-o sfirşeală fără umbră de durere. Apoi veni întunericul.

Maestrul de arme îl smuci pe Norden întorcîndu-l cu spatele şi-l izbi cu pumnul, apoi îl apucă şi-l zgîlţii ca pe-o păpuşă de cîrpă şi-l aruncă din nou pe jos.

— Ce naiba l-o fi apucat! spuse el ridicîndu-se în picioare, cu chipul desfigurat de furie. Aţi păţit ceva, dom'le Struan?

— Nu, nimic.

Cooper și Horatio și câțiva alți negustori urcau grăbiți panta.

— Ce s-a întâmplat?

Struan îl răsuci cu piciorul cu băgare de seamă pe Norden.

— Sărmanul nebun, s-a căpătuit cu frenție.

— Dumnezeule, îi scăpă maestrului de arme, care simți cum îl apucă greața.

— Tai-Pan, mai bine nu sta lângă el, îi spuse Cooper. Dacă respiri miasele lui s-ar putea să iei boala.

— Sărmanul nebun credea că am avut și eu boala asta și m-am vindecat. Dumnezeule, dacă aș cunoaște cum se vindecă aș ajunge cel mai bogat om din lume.

— O să-l pun pe ticălos în lanțuri, dom'le Struan, își recăpătă glasul maestrul de arme. Căpitanul Glessing o să-l facă să-și blesteme ziua în care s-a născut.

— Mai bine fă rost de un hîrleț, îi spuse Struan. E mort.

Cooper rupse tăcerea care se lăsase deodată:

— Din prima zi, prima vărsare de sânge. *Joss* rău.

— După cerințele chinezilor, din contra, interveni Horatio îngreșat, pierdut. De-acum stafia lui o să vegheze asupra acestui loc.

— Semn bun sau rău, amărîtul e mort, spuse Struan.

Nu-i răspunse nimeni.

— Domnul aibă-l în pază, continuă Struan.

Apoi se întoarse spre apus și porni de-a lungul plajei eliberate de marea spre coama stîncoasă ce cobora din vârful muntelui și aproape că se cufunda în mare. Era plin de rele presimțiri în vreme ce trăgea lacom în piept aerul curat, adulmecînd izul de mare. E un *joss* rău, își spuse el. Foarte rău. Pe măsură ce se apropia de coama aceea, presimțirile rele i se întăreau, iar cînd, în cele din urmă, se opri pe firul vîlcelei unde hotărîse să fie ridicat orașul, simți pentru a treia oară cum îl înconjoară un val imens de ură. „Doamne, Dumnezeule”, spuse el cu voce tare. „Ce m-a apucat?” Nu mai încercase niciodată o astfel de groază. În timp ce încerca să-și stăpînească acest simțămînt, aruncă furiș o privire spre gorganul pe care avea să fie ridicată Nobila Casă și deodată pricepu de ce-l dușmănea atît insula aceea, și rîse. „De-aș fi în locul tău, insulă, și eu m-aș urî la fel. Urăști planul! Ei bine, ascultă la mine, planul e bun. Bun, mă auzi, insulă? China are nevoie de restul lumii și lumea are nevoie de China. Iar tu ești cheia cu care se poate deschide China, și știi și tu asta, așa cum bine știi și eu, și exact asta am să și fac, iar tu ai să mă ajuți!”

Încetează, își spuse el în gând. Te porți ca un zăpăcit. Mda, și toți ar crede că ești cu adevărat nebun dacă le-ai mărturisi că adevăratul tău țel n-a fost doar să te îmbogățești de pe urma acestui negoț și apoi să-ți iei tălpășița. Ci să folosești averea și puterea pentru a deschide porțile Chinei spre lume, și în mod deosebit spre cultura britanică, legea britanică, așa încât fiecare să poată învăța de la celălalt și să propășească spre binele amîndurora. Mda. Seamănă cu visul unui nebun.

Dar el era sigur că China putea oferi lumii ceva cu totul și cu totul deosebit. Ce anume, nu știa nici el. Poate că, într-o bună zi, va reuși să afle. „Da’ și noi avem ceva deosebit de oferit în schimb dacă vei binevoi să accepți, spuse Struan cu voce tare. Dacă nu cumva în timp ce se face acest schimb acel ceva nu va fi pîngărit. De-acum, fie bine, fie rău, ești teritoriu britanic. O să te răsfățăm cu de toate și o să facem din tine centrul Asiei... care înseamnă adevărata lume. Și pun Nobila Casă în slujba acestui plan. Dacă ne întorci spatele vei fi și de acum încolo ceea ce ești acum – un căcat de muscă neînsemnat acolo, o biată stîncă pustie și împutită, și vei dispărea. Iar dacă, în cele din urmă, Nobila Casă va fi cea ce se va întoarce cu spatele la tine, atunci s-o distrugi tu pe ea, avînd binecuvîntarea mea!”

Porni să urce gorganul, își smulse pumnalul din teacă, și tăie două crengi lungi. Curăță una dintre ele și o înfipse în pămînt, iar cu cealaltă închipui o cruce primitivă. Stropi crucea cu brandy și-i dădu foc.

Cei de pe navele flotei, care puteau vedea pe firul văii și băgară de seamă fumul și flăcările, își dibuiră ochenele și deslușiră crucea arzîndă și pe Tai-Pan alături de ea, pentru ca apoi să se înfioare, cuprinși de superstiții, întrebîndu-se ce naiba mai punea la cale. Scoțienii știau că aprinderea unei cruci era o chemare către clan și către toate neamurile din clanurile înrudite, o chemare pentru a se aduna în jurul crucii pentru luptă. Iar dreptul de a aprinde o astfel de cruce aparținea numai căpeteniei clanului. După legea cea veche, odată aprinsă, această cruce juruia clanul, legîndu-l de apărarea aceluia pămînt atîta vreme cît mai exista acel clan.

Capitolul doi

— Bine ai venit la bord, Robb, îl întâmpină căpitanul Isaac Perry. Ceai?

— Mulțumesc, Isaac.

Robb se așază, rezemându-se de spătarul fotoliului confortabil de piele, special făcut pentru mare, simțindu-i izul înțepător, și așteaptă. Nimeni nu-l putea face pe Perry să se grăbească, nici măcar Tai-Panul. Perry turnă ceaiul în cești de porțelan. Era un tip zvelt, dar neașteptat de puternic. Părul lui împrumutase culoarea cînepii îmbătrânite, bătînd în castaniu, cu dungi care mai argintii, care mai întunecate, barba îi era încărunțită, fața însemnată de vechi cicatrici, și lăsa în urma lui un iz de sărătură de mare și de cînepă îmbibată cu catran.

— Bun voiajul? întrebă Robb.

— Minunat!

De fiecare dată Robb era fericit să se afle în cabina cea mare: spațioasă, luxoasă ca toate celelalte. Pretutindeni pe navă, nu vedeai decît alamă, aramă și mahon, vele din cea mai bună pînză și parîme totdeauna noi, tunurile în perfectă rînduială. Da' și cea mai bună pulbere. Tai-Panul avea politica lui față de propria-i flotă și oferea tuturor ofițerilor lui, ca și marinarilor de rînd, cele mai bune condiții de locuit, cea mai bună mîncare și o parte din profituri, iar la bord se găsea întotdeauna și un medic. Biciuirea era interzisă, pentru lașitate exista un singur fel de pedeapsă, ca și pentru nesupunere, indiferent că era vorba de un ofițer, sau de un simplu marinar: era lăsat la țarm, în primul port, și nu i se mai dădea niciodată prilejul să se angajeze în această flotă. Așa încît și ofițerii și marinarii se băteau să facă parte din flota lui, și niciodată nu exista un loc liber.

Tai-Panul n-a uitat niciodată primele nave pe care s-a îmbarcat, nici cazarma marinarilor de la teugă, nici pedepsele prin biciuire pe care le încasase. Cum nu-i uitase nici pe cei care porunciseră aceste pedepse. Unii dintre ei muriseră înainte de a-i mai găsi el, pe cei pe care i-a găsit, i-a adus la sapă de lemn. Numai de Brock nu se atinsese. Robb n-a priceput niciodată de ce fratele lui l-a cruțat pe Brock. Se cutremură știind că, indiferent care era motivul, va veni și o zi a răfuielii.

Perry mai puse în ceai o lingură de zahăr și una de lapte condensat, îi întinse lui Robb o ceașcă, apoi se așază la masa de mahon marinărească și se uită la celălalt cu o privire gînditoare, pe sub sprîncenele stufoase.

— E sănătos domnul Struan?

— Ca de obicei. Te așteptai să fie bolnav?

— Nu.

În ușa cabinei se auzi o bătaie.

— Intră!

Ușa se deschise și Robb rămase cu gura căscată când văzu cine era tânărul ce stătea în ușă.

— Dumnezeule, Culum, flăcăule, de unde ai apărut?

Se ridică tulburat în picioare, răsturnînd cana cu ceai.

Un mesaj foarte important, bineînțeles, bineînțeles „Zenith”.

Culum Struan intră în cabină și închise ușa în urma lui. Robb îl cuprinsese cu duioșie pe după umeri, apoi băgă de seamă cât de palid și tras era la față.

— Ce ți s-a întîmplat, flăcăule? îl întrebă el neliniștit.

— Acum sînt mult mai bine, unchiule, mulțumesc, îi răspunse Culum cu un glas cam pierit.

— Mult mai bine după ce?

— Ciumă, ciumă de Bengal, îi răspunse Culum nedumerit.

Robb se suci iute spre Perry:

— Ai ciumă la bord? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai ridicat pavilionul galben?

— Cum o să fie ciumă la bord! Ciuma a bîntuit în Scoția, acum multe luni în urmă! Perry se opri deodată. *Scarlet Cloud!* Nava asta a mai ajuns?

— E în întîrziere cu patru săptămîni. N-am primit nici o veste despre ea, nimic. Ce s-a întîmplat? Haide, omule, spune!

— Culum, flăcăule, să-i spun eu, sau îi zici tu?

— Unde-i tata? îl întrebă Culum pe Robb.

— La țärm. Te așteaptă pe mal. În vîlcea. Pentru numele lui Dumnezeu, Culum, ce s-a întîmplat?

— În iunie, s-a năpustit ciuma peste Glasgow, începu Culum ascultător. Se zice că a fost adusă tot de o navă. Din Bengal, India. Întîi la Sutherland, apoi la Edinburgh, apoi a dat năpasta și peste noi la Glasgow. Mama a murit, Ian, Lechie, bunica... Winifred e atît de pierită că nu cred că o să mai scape. Bunicul se îngrijește de ea. Făcu un gest neputincios și se așeză pe brațul fotoliului. Bunica a murit. Mama. Mătușa Uthenia și copiii ei și bărbat-su. Zece, douăzeci de mii au murit numai din iunie pînă în septembrie. Apoi ciuma a dispărut. Pur și simplu a dispărut cu totul.

— Roddy? Ce-i cu Roddy? Fiul meu e mort? îl întrebă Robb cu glas rugător.

— Nu, unchiule, Roddy e sănătos. Nu l-a atins ciuma.

— Eşti sigur, Culum, eşti sigur? Fiul meu e salvat?

— Da, l-am văzut cu o zi înainte de plecare. În şcoala lui foarte puţini au fost atinşi de boală.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Robb şi se cutremură amintindu-şi de primul val de ciumă care bîntuise în chip misterios prin Europa cu zece ani înainte. Numai în Anglia fuseseră cincizeci de mii de victime, un milion în Europa, cu miile la New York şi New Orleans. Unii botezaseră această molimă cu un nume nou, holeră.

— Maică-ta a murit? îl întrebă Robb parcă nevenindu-i să creadă. Şi Ian, şi Lechie, şi bunica?

— Da. Şi mătuşa Susan, şi vărul Clair, şi mătuşa Uthenia, vărul Donald, şi micuţa Stewart şi...

Deodată se lăsă o tăcere cumplită. Perry rupse tulburat liniştea:

— Când am tras la cheu în Glasgow, ei bine, flăcăul ăsta de Culum era de capul lui. Nu ştiam ce să fac, așa că am socotit că mai bine să-l aduc la bord. Am plecat la o lună după *Scarlet Cloud*.

— Isaac, ai făcut taman ce trebuia, îşi auzi Robb vocea.

Cum am să-i spun toate astea lui Dirk?

— Eu mai bine mă duc. Am să-ţi fac eu semnale când să vii la ţărm. Stai acum la bord.

— Nu, spuse Culum răspicat, ca şi cum şi-ar fi răspuns unei întrebări ce se ridicase din adîncul lui. Nu. Eu mă duc la ţărm primul. Singur. E mai bine așa. Am să mă întîlnesc singur cu tata. Eu trebuie să-i spun. Merg singur la ţărm.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă sigur de el, în vreme ce nava se legăna domol şi se auzea plescăitul plăcut al valurilor, după care ieşi afară. Apoi îşi aminti ceva şi se întoarse în cabină:

— Corespondenţa o iau cu mine, spuse el cu o voce lipsită de vlagă. Poate o să vrea să vadă corespondenţa.

Cînd barca cea mare se desprinsese de lîngă *Thunder Cloud*, Struan se afla pe gorganul unde avea să se înalţe Casa cea Mare. Apoi, de îndată ce-l zări pe fiul său cel mare în mijlocul bărcii, inima îi dădu brînci:

— Culuuuum! urlă el emoţionat din vârful gorganului.

Îşi smulse haina de pe el şi începu să o fluture entuziasmat deasupra capului, ca unul care stătuse părăsit şase ani pe o insulă pustie şi vede deodată prima corabie.

— Culuum!

Se avîntă la vale prin mărăcinii deși către țărm, fără să mai simtă spinii, și uitînd de poteca ce ducea de pe plajă peste creastă, spre satul de pescari, cuib de pirați, din partea de sud a insulei. Uitase de tot, în mintea lui nu mai era loc decît pentru un singur gînd: că fiul său venea acum, chiar în prima zi a acolonizării. Mai iute. Și iată-l gonind pe plajă, cuprins de exaltare. Primul care-l văzu fu Culum.

— Acolo, lăsați-mă acolo! arătă el spre cel mai apropiat loc de acostare.

Nostromul McKay smuci timona.

— Trageți cu inimă, flăcăi, îi îmboldi el pe vîslași către țărm.

Acum aflaseră cu toții, și cuvintele zburau acum prin toată flota, iar în siajul lor – neliniștea. Multe din rudele lor locuiau între Sutherland și Glasgow, iar la Londra cea mai mare parte a celeilalte. Culum țîșni în picioare și, trecînd peste copastie sări în apa puțin adîncă de la țărm.

— Nu mai veniți și voi.

Porni spre mal, bălăcindu-se prin apă. Struan se repezi în valurile ce spălau plaja, îndreptîndu-se spre feciorul lui, îi văzu lacrimile brăzdîndu-i fața și-i strigă:

— Culum, fiule!

Culum se opri o clipă, copleșit, înecat în imensitatea bucuriei tatălui său. Apoi începu și el să alerge prin spuma valurilor și, în cele din urmă, se simți în siguranță în brațele tatălui său. Și toată groaza ce se adunase în el de luni de zile se sparse ca un buboi, îl apucă plînsul, și plînsu și plînsu, apoi Struan îl mai domoli și-l duse spre țărm purtîndu-l mai mult în brațe, și șoptindu-i: „Culum, fiule, Culum, fiule”, „gata, nu te mai chinui” și: „Oh, puiul meu!”, iar Culum hohotea mai departe: „Sîntem morți... toți am murit... mama, Ian, Lechie, bunica, mătușile, vărul Clair... tată, sîntem morți cu toții. Și n-am rămas decît eu și Winifred, da' și ea-i moartă acum.” Și le pomeni numele iar și iar, și fiecare se înfigea ca un cuțit în pîntecele lui Struan. După un răstimp, Culum adormi, istovit, pentru prima oară simțindu-se în siguranță, la adăpostul căldurii și puterii. Și pentru prima oară de cînd cu holera dormi un somn fără vise. Și dormi toată ziua aceea și noaptea ce urmă și o parte din a doua zi, iar Struan îl ținu în brațe și-l legăna ușor.

Struan nici nu băgă de seamă trecerea vremii. Uneori începea să discute cu soția lui și cu copiii, cu RONALDA, și Ian, și Lechie, și Winifred, care stăteau pe țărm în jurul lui. Alteori, cînd aceștia se îndepărtau, îi chema înapoi, în șoptă, să nu-l trezească pe Culum, și pînă la urmă se

întorceau. Alteori pornea să îngîne cîntece de leagăn, cum obișnuia să le cînte Ronalda copiilor. Sau în dialectul gaelic, cum vorbeau maică-sa și Catherine, mama lui vitregă. Iar uneori o ceață îi învăluia tot sufletul și nu mai știa nimic.

Cînd Culum se trezi, era cu sufletul împăcat.

— Tată!

— Te simți bine, fiule?

— Acum da.

Se ridică în picioare. Pe plajă, la adăpostul stîncii, era răcoare, dar la soare se simțea căldura. Flota se legăna liniștită la ancoră, iar ambarcațiile de serviciu se mișcau încolo și-ncolo. Erau mai puține nave decît de obicei.

— Acolo va fi Casa cea Mare? întrebă Culum arătînd cu degetul spre gorgan.

— Mda. Acolo o să ne facem veacul din toamnă pînă în primăvară. E un climat minunat.

— Cum se numește valea asta?

— Nici n-are nume încă.

Struan se mută la soare, și încercă să-și stăpînească durerea care-l încerca în umeri și spinare.

— Dar trebuie să aibă și valea asta un nume.

— Micuța Karen, verișoara ta Karen,... prîslea lui Robb, vrea să-i zică Valea Fericită. Noi am fost fericiți aici! Vocea lui Struan căzu grea ca de plumb. S-au chinuit mult?

— Da.

— O să-mi spui și mie?

— Nu acum.

— Micuța Winifred a murit înainte de plecarea ta?

— Nu, dar era tare sfîrșită. Doctorii ziceau că, fiind atît de sfîrșită... doctorii au ridicat din umeri și au plecat.

— Și bunicul?

— Molima nu s-a lipit de el. A venit într-un suflet la noi și a luat-o pe Winifred. Eu m-am dus la mătușa Uthenia s-o ajut. Dar n-am apucat să ajut pe nimeni.

Struan stătea cu fața spre port, dar nu-l vedea.

— I-ai spus unchiului Robb?

— Da, cred că i-am spus.

— Sărmanul Robb. Ar fi bine să mă duc și eu la bord.

Struan întinse mîna și apucă pachetul cu corespondență pe jumătate îngropat în nisip. Scrisorile erau neatinsse. Scutură nisipul de pe ele.

— Îmi pare rău, iartă-mă că am uitat să ți le dau, spuse Culum.

— Ba nu, feciorule, mi le-ai dat.

Struan zări o barcă mare ce se îndrepta spre țärm. La pupa se zărea Isaac Perry.

— Bună ziua, domnule Struan, îl salută Perry protocolar. Îmi pare rău de victimele din familie.

— Ce face Robb?

Perry nu-i răspunse. Făcu un pas spre plajă și strigă la cei din barcă:

— Mai cu tragere de inimă, iute!

În vreme ce Struan se întreba, prin amorțeala care-i cuprinsese mintea, de ce lui Perry îi era teamă de el. Nu avea nici un motiv să-i fie teamă. Dar nici unul. Oamenii aduseră la țärm o masă, bănci, mîncare, ceai, brandy și veșminte.

— Mai iute, îi îmboldi Perry enervat. Și rămîneți la barcă. Ștergeți-o dracului de aici și stați la barcă!

Vîslașii împinseră iute barca cea mare de pe plajă, trecură dincolo de linia surfului și rămaseră acolo în așteptare, fericiți că erau mai departe de căpitan. Struan îl ajută pe Culum să-și pună alte veșminte uscate, apoi își trase pe el o cămașă curată, cu piepții de dantelă încrețită, o haină de pînză groasă la două rînduri de nasturi. Perry îl ajută să-și scoată cizmele îmbibate de apă.

— Mulțam, îi spuse Struan.

— Te doare? îl întrebă Culum cînd îi zări piciorul.

— Nu.

— Acum despre domnul Robb, sir, începu Perry. După ce a plecat Culum, dumnealui a trecut la băutura. I-am spus să nu facă una ca asta, dar n-a vrut să mă asculte! continuă el poticnindu-se. Da' mi-ați dat ordin doar. Așa că atunci cabina a devenit cam strîmtă, dar i-am luat sticla din mîna. Cînd și-a revenit în simțiri, n-avea nimic. L-am dus la *China Cloud* și l-am dat în primire soției.

— Isaac, ai făcut bine. Mulțumesc.

Struan îl îmbie pe Culum să înghită o farfurie de mîncare – tocană de vită, găluști, friptură rece de pasăre, cartofi, biscuiți marinărești, iar el dădu pe gît o cană mare de cositor plină cu ceai fierbinte, bine îndulcit.

— Excelența sa vă transmite condoleanțe. Vă roagă să-i faceți o vizită la bord îndată ce veți putea.

Struan își trecu palma peste obraz și simți înțepătura bărbii, se întrebă de ce întotdeauna avea senzația că e murdar când nu apuca să se bărbiească sau să se spele pe dinți.

— Briciul e colo, îi spuse Perry, arătându-i spre o masă așezată mai la o parte.

Știuse dinainte că Struan va dori să se dichisească. Tai-Panul avea o manie aproape fanatică în ceea ce privea igiena personală.

— Apa fierbinte dincolo.

— Mulțumesc.

Struan muie un prosop în apă și și-l trecu peste față și păr. Apoi se săpuni și se rase cu dibăcie, fără să folosească vreo oglindă. După care muie o periuță mică în cana cu ceai și începu să-și frece energic dinții. Trebuie să fie vreo altă păgânească credință, se gândi Perry cu dispreț. Dinții cresc după cum le e datul, apoi îmbătrînesc, se strică, și cad. Și asta-i tot.

Struan își clăti gura cu ceai și aruncă ce mai rămăsese în cană. Spălă apoi cana cu ceai proaspăt, o umplu din nou și bău cu sete. Printre ustensilele lui de bărbierit se găsea și o sticlută cu colonie, turnă câteva picături în palmă și apoi se dădu pe față. La urmă se așeză, înviorat. Culum nu se omora cu mîncatul.

— Flăcăule, hai, mănîncă!

— Nu prea mi-e foame, mulțumesc.

— Nu contează, mănîncă! Vîntul zburli părul roșcat-auriu al lui Struan, pe care-l purta lung, drept și pieptănat pe spate. Isaac, cortul meu e ridicat?

— 'Nențeles. Doar ați dat ordin. E pe un gorgan dincolo de catargul steagului.

— Spune-i lui Chen Sheng din partea mea să umble prin Macao și să cumpere miere și ouă proaspete. Și se facă rost și de niște ierburi de leac chinezești ce vindecă slăbiciunile și urmările holerei de Bengal.

— Tată, mă simt bine, nu e nevoie, mulțumesc, protestă Culum fără convingere. Nu-mi trebuie nici un fel de leacuri vrăjitoarești de-ale păgînilor.

— Nu-s vrăjitorii băbești cum știi tu că sînt vrăjitoriile, îi replică Struan. Și sînt chinezești și nu păgîne. Ierburile lor de leac m-au salvat de nenumărate ori. Orientul nu e ca Europa.

— Tată, nu-ți mai fă griji pentru mine.

— Ba da. Orientul nu e cel mai nimerit loc pentru cei slăbănogi și neajutorați. Isaac, dă ordin ca *China Cloud* să plece la Macao cu Chen

Sheng și, dacă nu se întoarce în timp record, și căpitanul Orlov și toți ofițerii vor fi debarcați. Cheamă acum barca.

— Dom'le Struan, poate că ar fi bine ca Culum să plece cu nava la Macao.

— Nu dispare din ochii mei pînă cînd nu socot eu că s-a înzdrăvenit.

— În Macao o să fie bine îngrijit. Și la bord nu e...

— Doamne Dumnezeule, Isaac, oare n-ai de gînd să faci odată ce ți s-a poruncit? Cheamă barca.

Perry se îmbătoșă pe dată și strigă chemînd barca la mal. Struan, avîndu-l pe Culum alături de el, se așeză la mijlocul bărcii, iar Perry în spatele lor.

— Nava amiral! ordonă Struan, controlînd din obișnuință cum stăteau la ancoră navele lui, adulmecînd vîntul și cercetînd norii, încercînd să ghicească cum va fi vremea. Marea era liniștită, dar nasul lui simți în aer cum plutește primejdia.

În drum spre nava amiral, Struan citi corespondența. Profiturile de pe recolta de ceai din anul din urmă – bun. Perry făcuse o călătorie rentabilă, bun. O copie a poliței de încărcare a navei *Scarlet Cloud* pe care o adusese Perry de la Calcutta, prost, opiu în valoare de două sute zece mii de lire sterline pierdute. Dumnezeule, bine măcar că nava era asigurată, deși asta nu-i va putea înlocui pe oamenii pierduți, nici timpul pierdut pînă cînd se va construi o altă navă în loc. Încărcătura de opiu era contrabandă și deci oricum nu putea fi asigurată. Beneficiul pe un an întreg s-a dus. Ce i s-o fi întîmplat? Furtuna sau pirații? Mai degrabă furtuna. Dacă nu cumva o fi nimerit în calea vreunei nave corsar spaniole, sau franțuzești, sau chiar americane, sau sigur, chiar englezești, care au împînzit mările astea. În cele din urmă rupse sigiliul de pe scrisoarea bancherului său. Citi și izbucni plin de furie.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă înspăimîntat Culum.

— Oh, o durere veche. Mai nimic. N-are importanță.

Struan se prefăcu mai departe că citește următoarea scrisoare, în vreme ce în sufletul lui era turbat de cele citite în depeșa precedentă. Doamne Dumnezeule! „Cu regret vă informăm că din neglijență, pentru moment s-a exagerat cu acordarea creditelor și datorită mașinațiilor unor adversari răuvoitori, depunătorii au luat cu asalt banca. În consecință, ușile băncii noastre au trebuit să fie închise. Consiliul de directori ne-a arătat că nu putem returna decît șase penny la o liră. Am cinstea de a fi al dumneavoastră credincios slujitor...” Și deținem hîrtii de valoare la banca lor care se ridică la aproape un milion de lire.

Douăzeci și cinci de mii de lire pentru un milion, în vreme ce datoriile noastre ajung la un milion aproape. Sîntem faliți, Dumnezeule, și doar i-am spus lui Robb să nu depună toți banii noștri într-o singură bancă. În nici un caz cu afacerile exagerate care se fac acum în Anglia, și nu cînd o bancă poate scoate la hîrtii de valoare după cum are chef.

„Dar banca asta-i cît se poate de solidă”, îi replicase Robb, „și avem nevoie ca banii să fie grămadă într-un singur loc pentru a garanta împrumuturi din alte părți”, după care Robb pornise să-i explice resorturile unei complicate structuri financiare în care erau amestecate hîrtii de valoare spaniole și franceze, germane și aparținînd de banca națională de împrumut, pentru ca, în cele din urmă, să-l convingă că Struan și Compania au o situație bancară sigură, o imensă putere de cumpărare pentru dezvoltarea flotei, așa cum voia el, și aduceau Nobilei Case unele privilegii deosebite pe piețele pline de profit nemțești, franceze și spaniole. „În regulă, Robb”, îi replicase el în cele din urmă, fără să priceapă toate subtilitățile, dar încredințîndu-se că Robb vorbea cu înțelepciune. Și acum sîntem faliți. Falimentari. Doamne Dumnezeule.

Era încă prea năucit ca să se gîndească la o soluție. Nu era în stare decît să se mire de grozăviile vremurilor noi. Complexitatea lor. Viteza cumplită cu care se propagau. O nouă regină, Victoria, prima regină îndrăgită de poporul ei de secole întregi. Ca și soțul ei Albert, de el nu putea spune o iotă deocamdată, un afurisit de străin din casa Saxa-Coburg, dar acum parlamentul era puternic, stăpîn pe frînele țării, și începea o nouă eră. O pace care dura de douăzeci și șase de ani, și nu se anunța nici o confruntare militară mai deosebită, ceea ce nu se mai auzise de veacuri. Afurisitul de Bonaparte mort ca toți morții, zurbagia de Franță și ea strînsă bine în chingi, Marea Britanie dominînd lumea pentru prima oară. Sclavia scoasă în afara legii cu opt ani în urmă. Canale, un nou mijloc de transport. Drumuri cu taxă, netede cum nu s-au mai văzut altele, cu șleaul permanent, și fabrici și întreprinderi industriale, țesătorii cu producții de masă, companii de exploatare a fierului și cărbunelui, cu capital asociat, ca și atîtea alte lucruri noi doar în ultimii zece ani: serviciul poștal intern care costa numai un penny, cel mai ieftin serviciu poștal din lume, prima forță de poliție din lume, „magnetismul” – naiba știe ce-o mai fi însemnînd și asta –, ciocanul cu aburi, precum și primul Act privind fabricile, pentru ca în cele din urmă parlamentul să fie luat din mîinile celor cîțiva aristocrați bogați, deținînd imense pămînturi, așa încît deși e de necrezut, acum oricare bărbat din Anglia ce stăpînește o casă ce aduce venituri de douăzeci de

lire pe an poate vota, poate vota cu adevărat, și orice bărbat poate ajunge prim-ministru. Și incredibila revoluție industrială, Anglia care a ajuns necrezut de avută, și bogățiile sale continuând să cucerească lumea. Și barierele înstăpînite de veacuri dărîmate acum de noile idei de guvernare și umanitate. Și toate britanice, și toate noi-nouțe. Și acum iaca și locomotiva!

— Ascultați, a apărut o invenție care o să clatine lumea, murmură el.

— Ce-ai zis, tată? îl întrebă Culum.

Struan se dezmetici.

— Tocmai mă gîndeam la prima noastră preumblare cu trenul, o cîrpi el la repezeală.

— Ați fost și cu trenul, sir? se interesă McKay. Și cum e? Cînd a fost asta?

Îi răspunse Culum:

— Am participat la prima călătorie, cea inaugurală, a mașinii lui Stephenson, *Racheta*. Aveam doisprezece ani.

— Nu, fiule, aveai numai unsprezece. Era în 1830. Acum unsprezece ani. Era primul drum pe care-l făcea *Racheta*, cu primul tren de pasageri din lume. De la Manchester la Liverpool. Cu poștalionul o zi întregă de mers, dar noi am făcut drumul într-o oră și jumătate.

Și din nou Struan se întoarce cu gîndul la soarta Nobilei Case. Apoi își aminti de dispozițiile pe care i le dăduse lui Robb de a împrumuta cît mai mulți bani va putea pentru a rade piața opiului. Ia să vedem... din asta putem cîștiga să zicem, cincizeci, o sută de mii de lire. Mda... doar o picătură în butoiul de bani de care avem nevoie. Trei milioane ce ni se datorează pentru opiul luat cu anasîna la Canton! Mda... da' nu putem pune mîna pe ei pînă cînd nu se ratifică tratatul, în șase sau nouă luni de acum încolo... iar noi trebuie să ne onorăm creditele într-o lună! Cum să pun mîna pe bani gheață? Avem o situație bună... staționar bună. Numai că există și șacalii cărora le curg balele gonind pe urmele noastre. Unul din ei e Brock. Cooper-Tillman și ei. Brock să fie cel care a stîrnit panica ce a dus banca la faliment? Sau odrasla lui de Morgan? Familia Brock are și destulă putere și suficienți bani pentru una ca asta. De bani gheață am nevoie! Sau o linie de credit imensă. Susținută de bani gheață, nu de hîrtii de valoare. Sîntem faliți! Adică sîntem faliți dacă creditorii noștri se reped la noi. Simți mîna fiului său pe umăr.

— Ce-ai zis, fiule? Ziceai ceva de *Racheta*?

Culum era tulburat de paloarea feței lui Struan și de verdele pătrunzător al privirii sale.

— Nava amiral. Am ajuns.

Culum îl urmă pe tatăl său pe punte. Nu călcase niciodată pe o navă de război, ca să nu mai vorbim de una atât de importantă. Nava Maiestății sale *Titan* era una dintre cele mai mari nave din lume. Imensă, cu trei arbori, 74 de tunuri, montate pe trei punți suprapuse. Dar pe Culum nu-l impresionează. Lui nu prea îi păsa de nave. Ba și ura marea. Era înspăimântat doar la gândul primejdiilor, al furiei dezlănțuite, ca și de imensitatea mării și, în plus, nici nu știa să înoate. Se minuna cum de taică-său putea să iubească marea.

Multe nu știu eu despre tatăl meu, se gândi el. Dar nu e de mirare. În toată viața mea abia de l-am văzut de câteva ori, și ultima dată cu șase ani în urmă Tata nu s-a schimbat. Eu da. Acum știu ce am de gând să fac în viață. Și acum, dacă tot am rămas singur... Îmi place să fiu singur și mi-e silă să fiu singur.

O luă pe urmele tatălui său, coborî scara la puntea principală a tunurilor. Tavanul era atât de jos aici, încât trebuiau să se aplece în vreme ce se îndreptau spre cabina păzită de santinelă. Toată nava mirosea a praf de pușcă și catran, a cînepă și sudoare.

— 'Ziua! îl salută militarul de marină pe Struan, cu muscheta îndreptată așa cum cerea regulamentul către el. Maestrul de arme!

Maestrul de arme, în uniforma lui stacojie, cu garniturile albe strălucind, păși apăsător ieșind din camera de gardă. Arăta zdravăn ca o ghiulea și avea o căpățînă la fel de rotundă.

— 'Ziua, dom'le Struan! Așteptați doar o secundă, sir.

Bătu la ușa de stejar a cabinei cu tot respectul. Dinăuntru se auzi o voce:

— Intră! după care maestrul de arme închise ușa în urma lui.

Struan scoase din buzunar un trabuc și i-l oferă lui Culum.

— Fiule, te-ai apucat de fumat de acum?

— Da, mulțumesc, tată!

Struan îi aprinse trabucul lui Culum și apoi și pe-al lui. Apoi se rezemă de unul din tunurile lungi de douăsprezece picioare. Ghiulelele erau așezate cu multă grijă într-o grămadă perfectă, gata de folosit. Ghiulele de șaiszeci de livre. Ușa cabinei se deschise. Și ieși Longstaff, un bărbat zvelt, dichisit. Avea părul negru, cîrlionțat după cum cerea moda, cu niște favoriți uriași. Frunte înaltă și ochi negri. Santinela prezentă arma, iar maestrul de arme dispăru din nou în camera de gardă.

— Salutare, Dirk, scumpul meu prieten. Ce mai faci? M-a mîhnit ceea ce-am aflat! Longstaff strînse nervos mîna lui Struan, îi zîmbi lui Culum

şi-i întinse mîna. Trebuie să fii Culum. Eu sînt William Longstaff. Îmi pare rău că soseşti aici în nişte împrejurări atît de groaznice.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, îi răspunse Culum, mirat că însuşi căpitanul superintendent al comerţului putea fi atît de tînăr.

— Dirk, nu te superi dacă te rog să mai aştepţi cîteva momente? Conferinţă cu amiralul şi căpitanii lui. În cîteva minute terminăm, îi spuse Longstaff căscînd. Am o mulţime de lucruri de discutat cu tine. Numai dacă eşti dispus să le discutăm.

— Da.

Longstaff aruncă îngrijorat o privire spre ceasul de buzunar, aur şi pietre scumpe, ce atîrna cu lanţ de cheutoarea redingotei de brocart.

— Auzi, aproape unsprezece! Parcă niciodată nu-mi ajunge timpul. Nu vrei să cobori în careul ofiţerilor?

— Nu, am să aştept aici.

— Cum vrei.

Longstaff intră repezit în cabină şi închise uşa în urma sa.

— Nu cumva e cam tînăr pentru misia de plenipotenţiar? îl întrebă Culum.

— Şi da, şi nu. Are treizeci şi şase de ani. Imperiile se durează de oameni tineri, Culum. Şi se pierd de cei bătrîni.

— Dar nici nu prea arată a englez. E cumva din Welsh?

— Maică-sa e spanioloaică! Ceea ce explică înclinaţiile lui spre cruzime, îşi spuse Struan în gînd. Era contesă. Taică-său ajunsese diplomat la curtea spaniolă. S-a încheiat una dintre acele căsnicii din lumea înaltă. Familia lui se înrudeşte cu cea a contelui de Toth.

Dacă nu eşti aristocrat din naştere, îi trecu prin minte lui Culum, indiferent cît de deştept ai fi, n-ai nici o şansă. Nici una. Nici una dacă nu prinzi o revoluţie.

— În Anglia, lucrurile stau cît se poate de prost, îi spuse el lui taică-său.

— Cum asta, fiule? îl întrebă Struan.

— Bogaţii sînt prea bogaţi, iar cei săraci prea săraci. Oamenii dau năvală la oraşe în căutare de lucru. Şi sînt mai mulţi oameni decît locuri de muncă, aşa încît patronii plătesc din ce în ce mai puţin. Oamenii mor de foame. Conducătorii chartişti sînt în închisori.

— O treabă bună. Ticăloşii aceia ce stîrnesc lumea ar fi trebuit spînzuraţi sau deportaţi, nu-i destul că-s în închisoare.

— Nu eşti de acord cu mişcarea chartistă? îl întrebă Culum, brusc prudent faţă de taică-său.

Charta poporului fusese scrisă cu mai puțin de trei ani înainte, iar acum devenise un simbol al libertății care-i aduna în jurul său pe toți nemulțumiții din Anglia. Charta cerea dreptul la vot pentru fiecare bărbat, desființarea cerinței de a fi proprietar pentru a avea dreptul să devii membru al parlamentului, circumscripții electorale egale, vot secret, parlament pe durată de un an, salarii pentru membrii parlamentului.

— Sînt de acord cu el ca document care cere niște drepturi justificate. Dar nu-mi plac chartiștii și nici conducătorii lor. Charta conține o mulțime de idei fundamentale bune, dar care au căzut în mâinile unor conducători cu totul nepotriviți pentru ele.

— Nu e o greșeală să te manifesti pentru reformă. Parlamentul trebuie să facă niște schimbări.

— Să te manifesti, sînt de acord. Să discuți, să dezbați probleme, să scrii petiții, da' nu să stîrnești lumea la violență și să conduci revoluții. A avut dreptate guvernul să pună capăt tulburărilor din Wales și Midlands. Dumnezeu, soluția nu e insurecția. Se aude că chartiștii nu s-au învățat minte încă, și cumpără arme și se adună în taină. Ar trebui călcați în picioare, Doamne!

— Dar așa, călcîndu-i în picioare, n-o să reușești să înăbuși mișcarea chartistă. Prea mulți o sprijină și sînt gata să-și dea viața pentru ea.

— Atunci o să fie o mulțime de morți, fiule. Dacă acești chartiști nu se înarmează și cu răbdare.

— Tu nu știi cum arată acum insulele britanice, tată. Ești de prea multă vreme aici. Răbdarea nu se împacă deloc cu stomacul gol.

— Așa-i și aici, în China. Peste tot în lume asta-i la fel. Dar revolta și insurecția nu sînt în spiritul britanic.

În curînd o să fie, se gîndi cu amărăciune Culum, dacă nu se fac schimbări. Acum îi părea rău că plecase din Glasgow și nimerise în acest Orient. Glasgow era centrul mișcării scoțiene a chartiștilor, iar el era conducătorul studențimii care se juruise în taină să trudească, să nădușească și dacă e nevoie să și moară pentru cauza chartismului.

Ușa cabinei se deschise din nou, santinela înțepeni în poziție de drepti. Amiralul, un bărbat îndesat, ieși primul, cu fața crispată și furioasă, îndreptîndu-se spre scară, urmat de căpitanii lui. Cei mai mulți căpitani erau oameni tineri, cîțiva însă cu părul încărunțit. Toți erau îmbrăcați în uniforme de marină, purtau tricorn, și-și zăngăneau sabia. Ultimul care ieși era căpitanul Glessing. Se opri dinaintea lui Struan.

— Domnule Struan, pot să vă exprim condoleanțele mele? Mare nenorocire.

— Da!

E numai nenorocire să pierzi o soție minunată și trei copii minunați? Sau poate în treaba asta e amestecat și Dumnezeu sau chiar și diavolul? Sau or fi Dumnezeu, diavolul, soarta, acel *joss*, doar niște nume diferite pentru același lucru?

— Și ai fost îndreptățit să-l omori pe soldatul ăla afurisit, continuă Glessing.

— Nici nu l-am atins.

— Aaa! Am socotit că ai făcut-o. De unde mă aflam n-am putut vedea prea bine. Și nici n-are mare însemnătate.

— L-ați îngropat pe mal?

— Nu, n-avea rost să pîngărim insula cu o boală ca asta. Vă spune ceva numele de Ramsey, domnule Struan? îl întrebă Glessing, retezînd cu bruschețe politețurile.

— Ramsey e un nume destul de comun, îi răspunde Struan prudent.

— Adevărat. Dar scoțienii se ajută totdeauna între ei. Nu e ăsta succesul firmelor dominate de scoțieni?

— Mda, e destul de greu să găsești oameni în care să ai încredere, îi replică Struan. Dumitale îți spune ceva numele ăsta de Ramsey?

— E numele unui dezertor de pe nava mea, îi răspunde Glessing de-a dreptul. E văr cu nostromul dumitale, nostromul McKay, după cîte mi se pare.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Doar îți puneam la dispoziție o simplă informație. După cum bine știi, orice navă comercială, fie ea înarmată sau nu, care adăpostește vreun dezertor poate fi confiscată. De Marina regală! spuse zîmbind Glessing. Mare prostie să dezertezi. Unde să se ducă bietul de el decît pe o altă navă?

— Nicăieri!

Struan se simți încolțit. Era convins că Ramsey se afla pe una din navele sale, așa cum era convins că în treaba asta era amestecat Brock și poate chiar și Glessing.

— Astăzi facem percheziție în toată flota. 'Nențeles că nu ai nici o obiecție.

— 'Nențeles. Sîntem cu mare băgare de seamă pe cine angajăm pe navele noastre.

— Foarte înțelept. Amiralul a socotit că Nobilei Case trebuie să i se acorde onoarea primului loc, așa încât navele dumneavoastră vor fi percheziționate imediat.

Atunci, în situația asta, își zise, eu chiar că nu mai am nimic de făcut. Așa că își șterse din minte problema asta.

— Domnule căpitan, aș vrea să ți-l prezint pe fiul meu cel mare... ăăă, pe fiul meu, atît, Culum. Culum, fă cunoștință cu faimosul căpitan Glessing, cel ce-a cîștigat pentru Anglia bătălia de la Chuenpi.

— Salutare! îi strinse Glessing mîna cu politețe.

Culum avea o mîna molatecă, cu degete lungi, puțin cam feminină... Nițeluș cam dandy, îi trecu lui Glessing prin minte. Jiletcă pe talie, cravată albastru palid și guler înalt. Probabil că e student. Ciudat să dai mîna cu unul care s-a potcovit cu ciumă de Bengal și încă mai e în viață. Mă întreb dacă eu aș fi rezistat.

— Ei, n-a fost chiar o bătălie.

— Cum? Două fregate destul de mici împotriva a douăzeci de jonci de război, dimpreună cu vreo treizeci sau chiar mai multe nave incendiatoare? Și asta nu-i bătălie?

— O confruntare... acolo, dom'le Struan. Ar fi putut fi o bătălie navală dacă...

Dacă n-am fi avut parte de afurisitul ăsta de Longstaff, care-i atît de laș, și de tine, de tine, pirat afurisit, se simți el îmboldit să completeze.

— Noi, cei din marina comercială, socotim că a fost o bătălie în toată regula, Culum, insistă Struan cu o notă ironică. Noi nu pricepem deosebirea dintre o confruntare și o bătălie navală. Noi sîntem doar niște negustori pașnici. Dar atunci cînd pentru prima oară armiiile Angliei pornesc împotriva armiiilor Chinei, tărășenia merită numele de bătălie. A avut loc doar acum un an de zile. Noi am fost cei care am tras prima salvă.

— Și dumneata, ce-ai fi făcut, dom'le Struan, în locul nostru? Era singura decizie tactică potrivită.

— 'Nențeles!

— Căpitanul superintendent al comerțului a fost întru totul de acord cu acțiunile mele.

— 'Nențeles. Nici nu puteam face altceva.

— Iar porniți să refaceți vechile bătălii, căpitane Glessing? interveni Longstaff, care se ivise în cadrul ușii cabinei și ascultase neobservat discuția.

— Nu, Excelența voastră, reluăm doar o veche confruntare. Eu și domnul Struan nu am dat deloc ochii la Chuenpi, după cum prea bine știți.

— Și de ce să fi dat ochi? Dacă domnul Struan ar fi avut comanda dumitale, probabil că ar fi luat aceleași decizii pe care le-ai luat și dumneata. Dacă ai fi fost dumneata în locul domnului Struan, atunci ți-ai fi luat toate măsurile pentru a fi sigur că n-ar fi existat posibilitatea de a fi atacat, și ai fi riscat! Longstaff căscă, și se jucă absent cu ceasul său de buzunar. Culum, tu ce-ai fi făcut?

— Nu știu, sir. Nu știu ce complicații existau atunci.

— Bine spus complicații, cuvântul potrivit, chicoti Longstaff. Căpitane Glessing, ai plăcerea să ne ții tovărășie? Un pahar de Xeres?

— Mulțumesc, sir, dar cred că e mai bine să mă întorc la nava mea! Glessing salută impecabil și se retrase.

Longstaff îi invită pe Struan și fiul său în sala de consiliu care de nevoie, slujea și de apartament particular al căpitanului superintendent al comerțului. Era spartan și funcțional, iar fotoliile adânci de piele, mesele de hărți, dulapurile, precum și masa cea mare de stejar erau fixate bine în podea. În spatele mesei de stejar bogat sculptate se vedea un semicerc de ferestre cu mai multe ochiuri care dădeau spre pupa. Cabina mirosea a catran, fum stătut de tutun și a mare, nelipsind bineînțeles nici izul de praf de pușcă.

— Steward! strigă Longstaff.

Ușa cabinei se deschise de îndată.

— 'Zent, dom'le!

Longstaff se întoarse spre Struan:

— Xeres, brandy, porto?

— Niște Xeres mai sec, mersi.

— La fel și eu, domnule, spuse și Culum.

— Mie niște porto, spuse Longstaff căscând din nou.

— 'Teles, dom'le!

Stewardul luă sticlele cu pricina dintr-un bufet și turnă vinul în niște pahare frumoase de cristal.

— Culum, e prima ta vizită în străinătate? îl întrebă Longstaff.

— Da, sir.

— Da' bănuiesc că ești la curent cu recente noastre „complicații”?

— Nu, Excelența voastră. Tata n-a prea scris, iar despre China nu se vorbește mare lucru în ziarele noastre.

— Hmm! În curînd se va vorbi, nu-i așa, Dirk?

Stewardul îi oferi paharul întâi lui Longstaff și apoi musafirilor săi.

— Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

— 'Teles, sir.

Stewardul lăsa sticlele la îndemână și ieși.

— Un toast! spuse Longstaff, și Struan își aminti de toastul lui Robb și regretă acum că prima vizită o făcuse la nava amiral. Pentru o plăcută sedere aici, Culum, și o călătorie în bună siguranță spre casă.

Băură. Vinul de Xeres sec era excelent.

— Culum, aici se face istorie. Și nu-i nimeni mai în măsură să-ți povestească despre ce se întâmplă aici decât tatăl tău.

— Culum, există un vechi proverb chinezesc: adevărul are mai multe fețe, spuse și Struan.

— Nu pricep.

— Am vrut să spun că părerea asupra faptelor nu e neapărat și singura adevărată! ceea ce-i aminti de fostul vicerege Ling, aflat acum în dizgrație la Canton, pentru că politica lui fusese cea care grăbise conflictul deschis cu Marea Britanie, iar în prezent aștepta sub apăsarea unei condamnări la moarte. Diavolul acela de Ling tot mai e la Canton?

— Așa cred. Acum trei zile când l-am întregat, Excelența sa Ti-sen mi-a zîmbit și mi-a răspuns în cimilituri: „Stacojiul e fiul cerului. Cum poate omul să știe care e voia cerului?” Împăratul chinez e numit aici fiul cerului, explică Longstaff spre știință lui Culum. Iar „stacojiul” e un alt nume al său pentru că numai el are voie să scrie cu cerneală stacojie.

— Culum, chinezii sînt ciudați, un popor tare ciudat, îi spuse și Struan. De exemplu, din trei sute de milioane de oameni numai împăratului îi e îngăduit să folosească această culoare stacojie. Încearcă să-ți închipui numai atît. Dacă regina Victoria ar spune „De acum încolo numai mie mi-e îngăduit să folosesc cerneală stacojie”, indiferent cît de mult o iubim noi, patruzeci de mii de britanici ar jura ca din clipa aceea să nu mai folosească alt fel de cerneală decât stacojie. Așa aș face și eu.

— Și oricare negustor care face afaceri cu China, întări Longstaff cu un rînjit de care nici el nu-și dădea seama, în aceeași clipă i-ar trimite un butoi cu această culoare, cu plata în bani peșin la livrare, și i-ar spune Maiestății sale britanice că vor fi fericiți să devină furnizorii Coroanei la acest preț. Și își vor scrie această scrisoare cu cerneală stacojie. Exact așa bănuiesc eu că s-ar petrece lucrurile. Și unde am fi noi dacă n-ar exista comerțul?

Urmă o scurtă tăcere și Culum se întregă de ce tatăl său trecea cu vederea această insultă. Sau poate nu era nici o insultă în vorbele lui?

Sau nu era oare o altă dovadă pe care o oferea viața și anume că aristocrații totdeauna zîmbeau de sus la oricine nu era aristocrat? Ei bine, Charta o să rezolve ea și cu aristocrații o dată pentru totdeauna.

— Will, ai vrut să mă vezi? îl întrebă Struan simțindu-se obosit de moarte, piciorul îl durea, la fel ca și umerii.

— Mda, doar cîteva lucruri mărunte care s-au întîmplat de cînd... În ultimele două zile. Culum, vrei să fii bun și să ne lași singuri o clipă? Vreau să vorbesc numai cu tatăl tău.

— Bineînțeles, sir, spuse Culum ridicîndu-se.

— Nu e nevoie, Will, interveni Struan, care, dacă n-ar fi văzut zîmbetul acela de superioritate al lui Longstaff, l-ar fi lăsat pe Culum să plece. Acum Culum e partener al firmei Struan. Și într-o zi va și conduce firma în calitate de Tai-Pan. Poți să ai încredere în el așa cum ai în mine.

Culum ar fi vrut să zică: „N-am să fac parte niciodată din compania asta, niciodată. Eu am alte planuri.” Dar nu fu în stare să scoată un cuvînt.

— Culum, trebuie să te felicit atunci, spuse Longstaff. Să fii părtaș la firma Nobilei Case... ei bine, e o cinste cum nu e alta.

Nu și atunci cînd ești falit, îi stătu pe limbă lui Struan să zică.

— Culum, stai jos.

Longstaff începu să bată încăperea și zise:

— Pentru mîine a fost convenită o întîlnire cu plenipotențiarul chinez pentru a discuta amănuntele tratatului.

— El a sugerat locul și ora sau tu le-ai fixat?

— El.

— Atunci e mai bine să le schimbi. Alege un alt loc de întîlnire și altă oră.

— De ce?

— Pentru că de ești de acord cu cele suflăte de el, atunci și el și toți ceilalți mandarini or să socotească asta drept un semn de slăbiciune.

— 'N regulă, dacă zici tu așa. Atunci poimîine, nu? La Canton, nu?

— Mda. Ia-i și pe Horatio și Mauss. Vin și eu cu tine, dacă vrei, și o să ajungem cu patru ceasuri mai tîrziu.

— Ei, Dirk, fir-ar să fie, de ce să ajungem la astfel de excese ridicole? Patru ceasuri? Pă cuvîntul meu!

— Nu e ridicol nimic. Purtîndu-te cu ei ca un superior cu unul într-o postură inferioară îi pui într-o situație dezavantajoasă. Struan se uită la Culum. Dacă te apuci să joci un joc oriental, atunci trebuie să-l joci după regula orientalilor. Unele lucruri mărunte devin foarte importante.

Excelența sa are o situație foarte dificilă aici. O singură mică greșeală și rezultatul ei va dura cincizeci de ani. Trebuie să se grăbească, dar cu nemăsurat de multă prudență.

— Mda. Și fără nici un fel de ajutor, fir-ar să fie! spuse Longstaff, dădu peste cap paharul și și-l umplu din nou. De ce naiba nu se pot purta și ei ca niște oameni civilizați n-am să pricep niciodată. În afară de tatăl tău nu e nici unul care să mă ajute. Cabinetul de miniștri din țară habar nu are cu ce probleme mă confrunt eu aici, și nici nu-i pasă. Sînt numai de capul meu aici. Îmi dau niște indicații imposibile și se așteaptă să rezolv totul cu un popor imposibil ca ăsta. Pă cuvîntul meu! Uite, trebuie să întîrziem cu patru ceasuri pentru ca să le dovedesc că noi sîntem mai tari, cînd știe oricine că noi sîntem mai tari!

Enervat, luă o priză de tutun, strănută.

— Will, cînd ții licitația pentru terenuri?

— Păi, ăăă, am zis că atunci cînd o să aprobe și cabinetul tratatul. E vreme berechet. Să zicem în septembrie.

— Nu-ți mai aduci aminte ce ziceai? Credeam că doreai să începi de îndată construcțiile în Hong Kong.

Longstaff încercă să-și amintească. Parcă ceva-ceva își aducea aminte să-i fi spus lui Struan. Dar ce anume?

— Păi, sigur, cedarea teritoriului Hong Kong nu e oficializată pînă cînd nu aprobă amîndouă guvernele tratatul... vreau să zic că așa se obișnuiește, nu-i așa?

— Da, dar nu trăim niște împrejurări obișnuite, spuse Struan jucîndu-se cu paharul. Hong Kong-ul e al nostru. Cu cît începem mai curînd să construim, cu atît mai bine, nu exact așa ziceai?

— 'Nțeles că-i al nostru!

Cum naiba era planul? Longstaff își înăbuși un căscat.

— Ziceai că tot teritoriul aparține reginei. Că atîta vreme cît ești în mod oficial primul guvernator al Hong Kong-ului, în calitate de plenipotențiar dispui cum vrei de guvernarea insulei. Dacă dai o proclamație specială în acest sens, atunci totul se desfășoară exact așa cum ai plănit. Dacă aș fi în locul tău, aș ține licitația de vînzare a terenurilor luna viitoare. Will, nu uita că pentru colonia asta ai nevoie de veniturile din taxe. Cabinetul de miniștri e foarte sensibil cînd e vorba de colonii care nu se pot chivernisi financiar singure.

— Corect. Mda. Perfect adevărat. 'Nențeles. Trebuie să începem și treaba asta cît mai curînd posibil. Prima licitație va fi luna viitoare. Ia

stai să văd. Cum facem, vindem terenul în folosință veșnică, sau îl concesionăm, sau cum?

— Concesiune pe nouăzeci și nouă de ani. După obișnuitele canoane ale Coroanei.

— Excelent! spuse Longstaff, făcînd un gest de om neajutorat. Ca și cum n-am avea și așa destulă bătaie de cap, Culum. Acum musai să ne apucăm să procedăm ca niște neguțători. Și cum naiba începi tu pentru a pune temelia unei colonii, ei? Și trebuie să ne pornim să facem canale de scurgere și străzi și să ridicăm construcții și numai Dumnezeu știe cîte altele încă. Un tribunal și o pușcărie, Dumnezeule! spuse și se opri dinaintea lui Culum. Ai vreun fel de pregătire juridică?

— Nu, Excelența voastră, îi răspunse Culum. Doar o jumătate de facultate în domeniul artelor.

— Nu contează. Trebuie să am și eu un secretar pentru colonie, un aghiotant general, un vistier și Dumnezeu mai știe ce. Mai trebuie să existe și un fel de forță polițienească. Ai vrea să te ocupi de organizarea poliției?

— Nu, mulțumesc, sir! răspunse Culum, încercînd să nu trădeze șocul pe care-l trăia.

— Ei bine, sînt sigur că trebuie să existe vreun loc unde să te putem folosi. Toată lumea trebuie să se implice. Eu nu pot să mă ocup chiar de toate. Gîndește-te ce ți-ar place să faci și spune-mi și mie. Avem nevoie de oameni de nădejde.

— De ce nu-l numești aghiotant? spuse Struan. Ți-l împrumut pe termen de șase luni de zile.

— Excelent, îi zîmbi Longstaff lui Culum. Buun! Te numesc aghiotant secretar colonial. Minunat. Ia să vedem. Ocupă-te tu de pregătirile pentru licitația terenurilor. E prima ta misie.

— Dar eu nu știu nimic despre vînzarea terenurilor, sir. Habar nu am o iotă de...

— Știi tot atît cît oricare altul, și taică-tău te poate ajuta. O să fii... ăăă... aghiotant secretar colonial. Minunat. Acum pot să nu-mi mai bat eu capul cu problema asta. Trebuie să afli ce trebuie făcut și cum trebuie făcut și să-mi aduci la cunoștință ce e necesar pentru a ține licitația în mod oficial. O să ținem o licitație. E cel mai cinstit, după cîte îmi închipui eu. Longstaff își umplu din nou paharul. Ei, și fiindcă veni vorba, Dirk, am ordonat evacuarea insulei Chushan.

Struan simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Will, de ce-ai făcut una ca asta?

— Am primit o scrisoare specială din partea Excelenței sale Ti-sen acum două zile să întreprindem această evacuare pentru a sluji drept dovadă a buneii noastre credințe.

— Puteai să mai aștepti.

— Voia un răspuns imediat și... ăăă... nu era chip să ajungă cineva la tine.

— Imediat, în protocolul chinezesc, înseamnă orice, oricît, chiar și un secol.

Oh, Willie, sărman dobitoc, se gîndi el, de cîte ori trebuie să-ți explic același lucru? Longstaff simți că Struan îl mînca din priviri.

— Trimitea o copie a tratatului și împăratului și voia să menționeze și că noi am dispus evacuarea. Oricum aveam să le restituim insula, m'nu? Așa stabilisem în planul nostru. Ei, fir-ar să fie, și care-i deosebirea dacă o facem acum sau mai tîrziu?

— Pentru chinezi e foarte important momentul cînd se face sau nu se face ceva anume. Ordinul a plecat?

— Da, l-am expediat ieri. Ti-sen a fost atît de amabil încît ne-a pus la dispoziție serviciile rețelei imperiale de olăcari. Prin ei am trimis ordinul.

Trăsni-te-ar să te trăsnească, îi trecu lui Struan prin minte. Dobitoc nesuferit.

— Ai făcut foarte rău că ai folosit serviciile lor pentru dispozițiile noastre. Noi ne-am pierdut din cinstea obrazului, iar ei au cîștigat un punct avantaj. Acum nu mai folosește la nimic să trimiți o navă. Glasul îi suna rece și aspru. Cînd ar ajunge nava la Chushan, evacuarea ar fi fapt împlinit. Ei, dacă s-a făcut s-a făcut, și asta-i. Dar nu a fost înțelept. Chinezii vor interpreta acest gest drept un semn de slăbiciune.

— Am crezut că acest gen de bună credință e o idee minunată, minunată, continuă Longstaff, încercînd să-și învingă enervarea. La urma urmei am dobîndit tot ce doream. Despăgubirile de război pe care ei trebuie să le plătească sînt mici... doar șase milioane de dolari, și acoperă cu vîrf prețul opiului pe care l-au distrus. Canton-ul e din nou deschis comerțului. Și avem și Hong Kong-ul, în cele din urmă! Ochii îi străluceau. Totul așa cum am plănuit. Insula Chushan nici n-are importanță. Ziceai să luăm insula doar așa, pentru orice eventualitate. Hong Kong-ul e însă al nostru. Iar Ti-sen mai zicea că o să numească un mandarin pentru Hong Kong într-o lună și o să...

— Ce-o să facă? icni Struan uluit.

— O să numească un mandarin la Hong Kong. Ce s-a întîmplat?

Stăpînește-ți firea, își spuse Struan, făcînd un efort supraomenesc. Ai fost stăpîn pe tine tot timpul. Nepriceputul ăsta slab de minte e unealta ta cea mai importantă.

— Will, dacă-i îngădui una ca asta, e ca și cum i-ai da depline puteri asupra Hong Kong-ului.

— Ba deloc, dragul meu, m'cum? Hong Kong-ul e teritoriu britanic. Păgînii vor fi sub flamura noastră, sub guvernul nostru. Dar cineva trebuie să se ocupe și de afurisiții ăștia, m'cum? Și trebuie ca cineva să plătească și taxele vamale. Și unde e mai bine decît în Hong Kong? O să aibă propriul lor serviciu vamal, magaziile lor...

— Cum, cum? Cuvintele parcă plesniră izbindu-se de peretele de stejar. Doamne Dumnezeule, sper că n-ai fost de acord și cu treaba asta!

— Dirk, nu văd nimic rău în asta. P'onoarea mea, asta nu schimbă nimic, m'cum? Ba ne și scapă de multă bătaie de cap. Nu mai trebuie să ne ducem la Canton. Facem toate operațiile astea de aici.

Ca să nu se simtă ispitit să-l strivească pe Longstaff ca pe o ploșniță, Struan se îndreptă spre birou și-și turnă niște brandy. Stăpînește-te. Nu-l doborî acum. Nu e momentul potrivit. Trebuie să te folosești de el.

— Ai fost de acord cu Ti-sen ca să numească un mandarin la Hong Kong?

— Ei, dragul meu, nu s-ar putea spune că am fost chiar de acord. Am spus numai că sînt de acord că ar fi o idee bună.

— Și ai făcut asta în scris?

— Da. Ieri! Lonstaff era uimit de reacția exagerată a lui Struan. Dar nu asta încercăm noi să împlinim de atîta vreme? Să tratăm direct cu mandarinii și nu cu neguțătorii chinezi *hong*?

— Da, dar nu pe insula noastră, Dumnezeule!

Struan se străduia să nu ridice vocea și se gîndea cu intensitate. Afurisită caricatură de conducător politic, grămadă de rahat tîmpită, care nu ești în stare să iei o hotărîre ca lumea cu ifosele tale nesărate de aristocrat.

— Dacă sîntem de acord cu una ca asta e ca și cum am îneca definitiv Hong Kong-ul. Pierdem totul.

Longstaff se trase de lobul urechii, dezumflîndu-se sub privirile lui Struan.

— De ce, tată? întrebă Culum.

Spre ușurarea lui Longstaff, privirile lor se întoarseră spre Culum, și prin minte îi trecu: Chiar așa, de ce? De ce să pierdem totul, m'cum? Am socotit că e o soluție cît se poate de bună.

- Fiindcă sînt chinezi.
- Nu pricep.
- Știu, fiule.

Ca să-și înăbușe durerea pentru pierderea celor din familia lui – durerea zvîrcoli deodată în adîncul sufletului său – și ca să-și abată gîndul de la grijile și disperarea că au pierdut averea, Struan făcu un efort să explice, atît pentru Longstaff, cît și pentru Culum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l pricepeți: de o mie cinci sute de ani chinezii numesc China Imperiul de Mijloc – tărîmul pe care zeii l-au așezat între cerurile de deasupra și pămîntul de dedesubt. Prin definiție, chinezul e o ființă unică și superioară. Ei socotesc că toți ceilalți, dar absolut toți, sînt niște barbari fără nici un căpătîi. Și că numai ei au harul dat de Dumnezeu, ca singurul neam de oameni civilizați, să stăpînească lumea. După mintea lor, regina Victoria e doar o vasală barbară care ar trebui să le plătească tribut. China n-are nici flotă, nici armate, și putem face ce vrem cu ea, dar ei totuși cred că tot ei sunt cei mai civilizați, cei mai puternici, cea mai bogată națiune de pe pămîntul ăsta, și în privința asta socot că în fond au dreptate. Ați auzit de cele opt porunci?

Culum clătină din cap.

— Ei bine, acestea sînt condițiile cu care împăratul Chinei a acceptat să facă negoț cu „barbarii” acum o sută și cincizeci de ani. Aceste porunci au limitat comerțul cu „barbarii” numai la un singur port, Canton-ul. Tot ceaiul și mătasea trebuie plătite numai în argint, fără să se îngăduie nici un sistem de credit, iar contrabanda a fost interzisă. „Barbarilor” li s-a îngăduit să-și ridice antrepozite și factorii pe un teren de jumătate de milă lungime pe două sute de iarzi lățime la Canton și „barbarii” au fost obligați să nu iasă din acest perimetru îngrădit cu ziduri – Colonia din Canton – și nu li s-a îngăduit să rămîna aici decît în perioada sezonului de iarnă, cînd se poate naviga, din septembrie pînă în martie, după care erau nevoiți să-și ia tălpășița și să se ducă la Macao. În colonie nu era îngăduit nimănui să-și aducă familia, sub nici un motiv, femeilor li se interzicea dreptul de a pune piciorul aici. În colonie nu era permis să se găsească nici un fel de arme. La fel erau interzise învățarea limbii chineze, plimbările cu barca, lecticile, ca și întîlnirile cu populația chinezească. Navelor de război „barbare” le era interzis să treacă dincolo de estuarul de la rîul Pearl. Toate navele comerciale „barbare” trebuiau să ancoreze la Whampoa, la treisprezece mile în josul rîului, cînd încărcătura trebuia trecută pe navele lor, iar taxele de export plătite în argint. Întregul comerț al „barbarilor” trebuia să se facă numai

printr-o corporație, o breaslă formată din zece negustori chinezi numită de noi Co-hong. Tot acest Co-hong era singurul îndrituit să ne furnizeze alimente, să ne pună la dispoziție un anumit număr de servitori, barcașii și compradori. Și, în fine, porunca ce ne-a bătut în cuie pe cruce, chiar cea pe care o anulează acest tratat, subliniază că numai acest Co-hong primește toate petițiile, cererile și plîngerile „barbarilor”, care apoi, numai prin această instituție, vor fi înaintate mai departe mandarinilor. Miezul acestor porunci era să ne țină cît mai departe de viața Chinei, să ne hărțuiască și să ne stoarcă pînă la ultimul penny. Și nu uitați încă un lucru despre chinezi: le plac banii. Dar de ceea ce storceau de la noi se bucura numai clasa conducătoare, Manchu, nu și ceilalți chinezi. Cei din această clasă socotesc că ideile noastre de creștinism, parlament, sufragiu și mai ales de egalitate dinaintea legilor și a sistemului juridic sînt revoluționare, periculoase și dăunătoare. În schimb vor să pună mîna pe argintul nostru. Prin aceste porunci, noi rămînem fără nici o apărare în fața lor, tot comerțul nostru era controlat de ei și sufocat după cum le era pofta. Dar chiar și așa tot mai cîștigam și noi ceva.

Struan zîmbi.

— Am cîștigat o groază de bani, și ei la fel. Cele mai multe din aceste porunci au căzut de la sine datorită lăcomiei funcționarilor lor oficiali. Cele mai importante dintre ele – fără nave de război, fără nici un fel de contact oficial decît prin mijlocirea acestui Co-hong, fără femei la Canton, fără dreptul de a rămîne aici dincolo de luna martie sau înainte de septembrie – au rămas valabile. Și o măsură tipic chinezească – negustorii din Co-hong erau făcuți răspunzători pentru noi. Era destul să se ivească o „complicație” și mînia împăratului se abătea asupra lor. Atît de obișnuit pentru spiritul chinezesc. Cei din Co-hong care ne storceau pe noi erau la rîndul lor storși pînă dădeau faliment, cei mai mulți. Firma mea are și acum hîrtii fără nici un fel de valoare pentru șase sute de mii de guinee, iar Brock cam tot atît. Cei din Co-hong trebuie să-și cumpere de la împărat funcțiile, și există obiceiul să trimită mereu daruri imense mai marilor lor... de ziua împăratului datina spune ca fiecare din ei să trimită un dar de cincizeci de mii de taeli de argint. Deasupra celor din Co-hong se află însărcinatul special cu tributul, numit personal de împărat. Noi îi spunem Hoppo. El e răspunzător de stoarcerea birurilor de la mandarinii din Canton, de la Co-hong și de la oricine mai poate. Dar și acest Hoppo își cumpără slujba, și e cel mai mare neguțător de opiu, printre altele, și numai din asta adună o avere. Așa încît dacă îngăduim un singur mandarin în Hong Kong atunci ne

trezim aici cu tot sistemul ăsta. Mandarinul va deveni imediat Hoppo. Toți chinezii vor deveni supușii lui, toți negustorii chinezi care vor veni să facă negoț cu noi vor fi din cei ce-și cumpără acest drept și deci plătitori de tribut și în schimb ne vor sili și pe noi să plătim din greu. Hoppo îi va zdrobi pe cei ce ne vor ajuta și-i va ajuta pe cei ce ne urăsc. Și n-o să se lase pînă ce nu ne va alunga de aici.

— De ce?

— Pentru că sînt chinezi.

Struan se întinse ca să-și mai dezmorească umerii, simțind cum oboseala îl copleșește, apoi se ridică și se duse spre bufet și-și mai turnă un pahar de brandy: Aș vrea să fiu chinez măcar pentru un ceas, se gîndi el sleit. Atunci aș putea să-mi trag frumos un milion de taeli de undeva fără nici o bătaie de cap. Dacă ăsta-i răspunsul, își spuse el, atunci încearcă să gîndești ca un chinez. Ești Tai-Panul „barbarilor”, mandarin cu puteri fără margini. Care-i rostul puterii dacă nu o folosești pentru ca să întorci acel *joss* în folosul tău? Cum poți să-ți folosești puterea? Cine are un milion de taeli? Pe cine poți strînge cu ușa ca să-l dobîndești? Cine-ți este îndatorat pentru vechi înlesniri?

— Dirk, ce trebuie să facem acum? Vreau să zic, ăă, că sînt de acord cu tine, se dezmetici Longstaff.

— Ar fi bine să-i trimiți lui Ti-sen de îndată o scrisoare. Și să-i spui... nu, să-i ordoni...

Struan se opri deodată în clipa în care mintea i se limpezi. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Ești un idiot, circar palavragiu și fără minte! Ti-sen! Ti-sen, el e cheia. Un singur mandarin. Asta trebuie să accepți. Două măsuri trebuie luate: întîi, anulează înțelegerea lui Longstaff, care oricum va fi anulată, în al doilea rînd, într-o săptămînă sau două, fă-i lui Ti-sen în mare taină propunerea ca, în schimbul unui milion de taeli în argint, să-l convingi pe Longstaff să-și schimbe gîndul și să îngăduie un singur mandarin la Hong Kong. Ti-sen va mușca din propunere pentru că va cîștiga de îndată tot ceea ce războiul l-a obligat să piardă, o să-i stoarcă pe cei din Co-hong de milionul ăsta, iar aceștia vor fi încîntați să plătească pentru că vor adăuga milionul la prețul ceaiului pentru care se dau de ceasul morții ca să ni-l vîndă, iar noi ne zbatem ca să-l dobîndim. Bietul de tine, Willie, nu mai e nici o problemă, și nici unul dintre ceilalți negustori nu vor avea nimic de spus împotriva unui singur mandarin. Și nici nu-i vom spune individului „mandarin”, o să inventăm alt nume pentru a-i păcăli pe cei mai deștepți. „Împuternicit pentru comerț.” Negustorii noștri nu vor zice nimic împotriva unui chinez „împuternicit

pentru comerț”, pentru că omul o să sprijine comerțul și va ajuta la simplificarea plății taxelor vamale. Ei, și acum prin cine să-i fac această propunere? ‘Ne’nțeles prin bătrînul Jin-qua. E cel mai bogat și mai vulpoi dintre toți cei din Co-hong, principalul tău furnizor, și-l cunoști de douăzeci de ani. El e omul potrivit, fără-ndoială. Un mandarin va fi garanția viitorului Nobilei Case. Da, da’. Dar o să ducă de rîpă Hong Kong-ul. Și o să-ți distrugă tot planul. Vrei să riști în jocul acesta ca să ajungi la înțelegere, știind că apoi mai tîrziu va trebui să-i tragi tu pe ei pe sfoară? E un risc cumplit, doar știi că un singur mandarin înseamnă învierea întregului sistem. Nu poți lăsa moștenire lui Robb sau Culum, sau copiilor lor, un astfel de pact cu diavolul. Dar fără argintul ăsta nu mai există nici Nobila Casă și nici un viitor.

— Ce spuneai tu, Dirk?

— Poruncește-i lui Ti-sen, în numele reginei, să uite că v-ați înțeles vreodată asupra numirii unui mandarin la Hong Kong.

— Exact ce gîndeam și eu! spuse Longstaff fericit, așezîndu-se la birou și luînd pana de gîscă. Ce-ar trebui să scriu?

Dar, sărmane Willie, ce-ar trebui să fac eu ca să rezolv cea de-a doua problemă? se întrebă Struan. Scuză oare scopul mijloacele?

— Scrie așa: Lui Ti-sen, la Canton. Proclamație specială: Numai Maiestatea sa britanică, regina Victoria, are autoritatea să numească funcționari oficiali în insula britanică Hong Kong. Așa încît aici nu vor putea funcționa persoane oficiale chinezești și nici un fel de servicii vamale de nici un fel! Struan șovăi un moment și apoi continuă stăpîn pe sine, simțind că socoteala lui era corectă. Și toți chinezii ce vor locui în Hong Kong de aici înainte vor fi supuși britanici, și supuși numai legilor Angliei.

— Dar asta depășește împuternicirea pe care o am!

— E cît se poate de obișnuit ca un plenipotențiar să-și depășească împuternicirile. De asta sînt și aleși cu atîta grijă, Will. De asta am ajuns noi un imperiu. Raffles, Hastings, Clive, Raleigh, Wellington. Deții împuternicirea de plenipotențiar al guvernului Maiestății sale pentru a încheia un tratat cu China. Ce știu cei din țară despre China și ce mare lucru le pasă lor. Dar tu ești un înainte mergător, făcător de istorie, Will. Ești pe cale să accepți doar o mărunță insulă pustie, aproape nelocuită, cînd obiceiul în lume e să pui mîna pe continente întregi, cînd ai putea lua în stăpînire întreaga Chină dacă ai pofti. Dar dovedești că ești cu atît mai luminat.

Longstaff șovăi și începu să sugă capătul penei de scris.

— Mda, dar am fost de acord ca chinezii din Hong Kong să se supună legilor chineze, în afară de cele ce prevăd tortura! O picătură de sudoare i se adună pe bărbie. Era clauză în tratat și am dat o proclamație specială.

— Ți-ai schimbat pur și simplu părerea, Will. Așa cum și-a schimbat-o și Ti-sen. Doar nu exista nici o clauză care să prevadă numirea unui mandarin.

— Dar se subînțelege.

— Nu și după opinia ta. Nici a mea. Vrea să te fraierească. Așa cum a făcut în privința insulei Chushan.

— Cam așa, fu de acord Longstaff, fericit că fusese convins. Ai perfectă dreptate, Dirk. Absolut. Dacă-i lăsăm să exercite orice fel de control... ai perfectă dreptate. O să înceapă iar cu vechile lor blestemății, m'cum? Mda. Și ar cam fi vremea să vadă și chinezii ce înseamnă cu adevărat legea. Lege și disciplină. Mda. Ai perfectă dreptate.

— Și încheie scrisoarea așa cum ar face-o și împăratul lor: Temeți-vă de mînia mea și ascultați cu nezmintită supunere! Și semnează cu toate titlurile tale, spuse Struan și deschise ușa cabinei.

— Maestrul de arme!

— Da, sir!

— Excelența sa are nevoie de secretar, de domnul Sinclair, fuga marș!

— Da, sir!

Longstaff termină de scris. Citi din nou cele puse pe hîrtie.

— Nu e puțin cam tăioasă? Adică nu pomenim nici unul din titlurile sale și încheiem ca într-un edict al împăratului?

— Asta-i tot șpilul. O să poțesti să-l publici și în presă.

— Dar e un document privat.

— E un document istoric, Will. Unul de care poți fi mîndru. Și unul care o să-l facă pe amiral să fie încîntat de tine. Apropo, de ce era atît de furios?

— Ei, ca de obicei, și Longstaff începu să-l maimuțarească pe amiral. Fir-ar să fie, sir, am fost trimiși aici ca să ne luptăm cu păgînii ăștia, și după două debarcări în care n-am întîmpinat nici o rezistență dacă e să vorbim, ați încheiat un amărît de tratat demn de toată mila, care ne aduce cu mult mai puțin decît v-a ordonat secretarul de externe să cereți. Unde sînt porturile deschise pe care vi s-a poruncit să le dobîndiți? Dirk, ești sigur că cerînd mai puțin am procedat mai bine?

Știu că înainte așa ai zis, dar, ăăă, negustorii par să socotească asta drept o mare greșeală. Adică faptul că n-am dobândit porturi deschise.

— Hong Kong-ul e mult mai important, Will.

— Dacă tu ești atât de convins. Amiralul era foarte zburlit din cauza unor dezertări și, bineînțeles, din cauza întârzierii în aplicarea ordinului împotriva contrabandei. Iar toți negustorii au țipat cât au putut.

— În frunte cu Brock?

— Da, ticălosul ăla prost crescut.

Struan simți cum îl apucă disperarea.

— Și le-ai spus negustorilor că ai de gând să anulezi acest ordin?

— Ăăă, Dirk, nu le-am spus chiar așa de-a dreptul, dar le-am dat de înțeles că va fi anulat.

— Și i-ai dat de înțeles și amiralului că anulezi ordinul?

— Păi, ăăă, i-am sugerat că nu e bine să-l pună în aplicare. A fost furios nevoie mare și mi-a spus că o să-și expună punctele de vedere amiralității! oftă Longstaff, apoi căscă. P'onoarea mea, habar nu are de miezul problemelor. Deloc. Dirk, ți-aș rămîne îndatorat dacă ai încerca să-i mai bagi în cap cum e chestia cu negoțul, hmm? Am încercat, dar n-am reușit să-i vîr nimic în căpățîină.

Nici eu într-a ta, Willie, îi trecu lui Struan prin minte. Dacă Robb a cumpărat opiu sîntem și mai rău în găleată. Iar dacă n-a cumpărat cumva, tot sfîrșiți sîntem. Dacă nu se încheie afacerea – un mandarin blestemat pentru un blestemat de milion.

— Nu știi ce m-aș face fără sfatul tatălui tău, Culum.

Longstaff luă o priză de tutun dintr-o cutie de prizat, bătută în pietre prețioase. Fir-ar afurisită de treabă, eu sînt diplomat, nu unul care se ține de războaie. Să ajung guvernator la Hong Kong e doar primul pas. Întîi guvernator aici, apoi poate ceva mai de soi. Poate Bengalul. Jamaica... ei, acum acolo e un post bun. Canada? Nu, e prea afurisit de frig acolo. Bengalul, sau poate altul dintre statele din India.

— Culum, în Asia e tare complicat. Trebuie să te descurci cu atîtea păreri deosebite și atîtea interese, cele ale coroanei, ale negustorilor, ale misionarilor, ale marinei regale și armatei, și ale chinezilor, și toate bătîndu-se cap în cap. Și, fir-ar să fie, și chinezii sînt împărțiți în atîtea grupuri care se luptă între ele. Neguțătorii lor, mandarinii și stăpînitorii Manchu! Își băgă tutun de prizat din belșug în ambele nări, trase adînc în piept și strănută. Bănuiesc că știi că cei ce conduc China nici măcar nu sînt chinezi.

— Nu, domnule.

— Țsta-i miezul discordiei în cea mai mare parte. Conducătorii sînt Manchu. Din Manciuia. Niște barbari sălbatici din nordul Marelui Zid Chinezesc. Ei conduc China de două sute cincizeci de ani, după cîte se spune. Socot probabil că noi sîntem niște proști. Ne îmbrobodesc cum că pe toată lungimea în nordul Chinei s-a ridicat un zid pentru apărare împotriva hoardelor barbare, un zid imens, ca al lui Hadrian. Un fel de fortificații de peste trei mii de mile jumătate lungime, patruzeci de picioare înălțime și treizeci grosime, destul de lat pe creastă ca să treacă opt călăreți cu tot cu cai, unul lîngă altul. Și cu tunuri de veghe la fiecare trei sute de iarzi. Durat din cărămizi și granit, și cică ar fi fost ridicat acum două mii de ani! pufni el. Ridicol!

— Eu totuși cred că zidul există, spuse Struan.

— Dirk, cum poți să crezi! replică Longstaff. Era imposibil să construiescă astfel de fortificații acum două mii de ani.

— Culum, legenda spune că pe atunci în China din trei bărbați unul era înrolat pentru a lucra la zid. A fost construit în zece ani. Se spune că un milion de oameni au murit și sînt îngropați în zid. Spiritele lor păzesc astfel zidul.

Culum zîmbi.

— Dacă e atît de imens, tată, atunci cei din neamul Manchu n-ar fi izbutit niciodată să treacă de el. Nu se poate să existe.

— Legenda spune că armatele lor au escaladat zidul prin înșelăciune. Generalul chinez însărcinat cu paza zidului și-a vîndut poporul.

— Mai mult decît probabil, interveni Longstaff scîrbit. La orientalii ăștia nu găsești simțul onoarei, m'cum? Generalul și-a închipuit că poate el să uzurpe tronul folosindu-se de acești inamici. Numai că acești Manchu s-au folosit ei de el, apoi l-au ucis. În orice caz cam așa sună povestea.

— Și ce poveste, spuse și Culum.

Privirea lui Struan deveni tăioasă.

— Ar trebui să te obișnuiești cu o mulțime de povești ciudate. Și încă ceva să îți minte, Culum: civilizația chineză are cinci mii de ani vechime. Cărți, tiparnițe, artă, poeți, guvern, mătase, ceai, praf de pușcă și o mie de alte lucruri. Și asta de mii de ani. Noi am ajuns la civilizație de numai cinci sute de ani. Dacă poți să-i spui așa.

Se auzi un ciocănit în ușă și Horatio se grăbi să intre.

— Excelență, m-ați chemat?

— Mda, vreau să traduci astea imediat în chineză și să expediezi scrisoarea prin curier special. Și trimite o copie și domnului Skinner pentru a o publica.

— Da, sir. Horatio luă scrisoarea și se întoarse spre Struan. Îmi pare tare rău pentru cumplitele vești pe care le-am auzit, domnule Struan.

— Mulțumesc. Ți-l prezint pe fiul meu Culum. Domnul Horatio Sinclair.

Cei doi își strînseră mâinile, simpatizându-se din prima clipă. Horatio citi scrisoarea.

— O să-mi ia puțin timp ca s-o transcriu în stilul protocolar, sir.

— Excelența sa dorește s-o traduci și s-o expediezi exact așa cum e scrisă acum, spuse Struan. Dar exact.

Horatio rămase cu gura căscată. Dădu ușor din cap.

— Înțeleg, am să... ăă... am s-o fac imediat. Dar, domnule Struan, Tisen n-o să accepte niciodată una ca asta. Niciodată, Excelența voastră. Ar însemna să-și păteze prea tare cinstea obrazului.

Longstaff se zburli.

— Obraz ai zis? Am să-i arăt eu parșivului ăluia de păgîn un obraz de-o să-l țină minte, pe Dumnezeuul meu! Transmite-i amiralului complimentele mele și roagă-l să expedieze scrisoarea cu o mare navă de linie la Whampoa, cu ordine să plece mai departe spre Canton dacă scrisoarea nu e acceptată pe loc.

— Da, sir.

— Auzi, să n-o accepte! mormăi Longstaff după plecarea lui Horatio. Auzi ce obrăznicie. Sînt cu toții niște barbari păgîni. Cu toții. Și chinezii și mongolii. N-au simțul dreptății și disprețul lor față de viața omului e de necrezut. Și vînd tot, își vînd fetele, surorile, frații. De necrezut.

Culum își aminti deodată de mama și frații lui, de moartea lor. Cum dădeau din ei un lichid apos, fie că vomau sau aveau scaune, de miasele, crampele și chinurile îngrozitoare, ochii lor înfundați în orbite și spasmele morții. Apoi iar erau prinși de convulsii, duhoarea era și mai puternică pentru ca apoi, după ce se zbăteau să mai respire, să urmeze moartea. Și chiar și după moarte încă mai aveau cîte un spasm al mușchilor, ca maică-sa care, moartă de un ceas, s-a mai răsucit o dată în pat, deși în ochii deschiși era pecetea morții, iar gura deschisă ca la toți morții. Și vechea spaimă începu să-l prindă iar făcîndu-l să se simtă rău, și se luptă să-și schimbe gîndul, orice, numai să uite groaza de atunci.

— În privința vînzării terenurilor, sir. Mai întîi terenul trebuie măsurat. Și cine o să facă treaba asta, sir?

— Găsim noi pe cineva, nu-ți bate tu capul.
 — Poate Glessing, spuse Struan. Are experiență de cartograf.
 — Bună idee. Am să vorbesc cu amiralul în chestia asta. Excelent.
 — Ar fi bine să te gîndești ca plaja pe care a fost ridicat catargul steagului să poarte numele de Promontoriul Glessing.

Longstaff era uimit.

— Niciodată n-am să te înțeleg. De ce îți bagi singur bețe în roate doar pentru a perpetua numele unui om care te urăște?

Pentru că dușmanii buni sînt prețioși, se gîndi Struan. Și am nevoie de Glessing. E în stare să-și dea și viața pentru a apăra Promontoriul Glessing și asta înseamnă Hong Kong.

— O să facă plăcere celor din marina regală, spuse Struan. E doar o idee de-a mea.

— E o idee bună. Mă bucur că tu ai propus-o.

— Ei, cred că acum o să ne ducem la nava noastră, încheie Struan.

Era obosit și mai avea încă multe de făcut.

Isaac Perry se afla pe puntea dunetei navei *Thunder Cloud*, urmărindu-i pe militarii marini care căutau pe sub prelate și prin bărci, prin lăzile de vele. Îi ura pe militarii marini ca și pe ofițerii lor – de mult, fusese băgat cu sila în marina militară.

— Nu e nici un dezertor la bord, le spuse el din nou.

— Bun înțeles, îi replică tînărul ofițer.

— Vă rog dați ordin oamenilor dumneavoastră să nu mai facă atîta dezordine. Marinarii o să fie nevoiți să muncească un cart întreg să pună rînduială în urma lor.

— Nava dumneavoastră ar fi o pradă pe cinste, domnule căpitan Perry. Și nava și încărcătura, rînji ofițerul.

Perry îl fulgeră cu privirea pe McKay care se afla lîngă pasarela, păzit de oameni înarmați. Ești un om mort, McKay, se gîndi Perry, dacă l-ai ajutat pe Ramsey să se urce la bord.

— O barcă la pasarela pupa, strigă al treilea ofițer. Patronul sosește la bord.

Perry se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Struan.

— Le-a intrat în cap că noi avem un dezertor la bord, sir.

— Știu, îi replică Struan cînd ajunse să pună piciorul pe punte. De ce se află nostromul meu sub stare de arest? îl luă el în primire, cu o notă tăioasă în glas pe arogantul ofițer.

— E o măsură de precauție. E rudă cu Ramsey și...

— Fir-ar să fie cu precauțiile voastre! Pînă cînd nu se dovedește a fi vinovat, omul e nepătat, la naiba! urlă Struan. Sînteți aici să cercetați, nu să-mi hărțuiți oamenii și să mi-i arestați.

— Nu știu nimic, sir, izbucni și McKay. Ramsey nu e la bord, eu nu l-am adus. Nu e! Nu e!

— Dumnezeu să te păzească, dacă e găsit aici! îi spuse Struan. Ești consemnat la bord pînă la noi ordine. Treci sub punte.

— Da, sir! răspunse McKay și o luă la fugă.

— Pe Dumnezeul meu, Isaac! urlă ca turbat Struan. Ar trebui să fii căpitanul acestei nave. Ce lege spune că marina militară poate aresta fără mandat un om numai ca măsură de precauție?

— Nici una, sir, spuse Perry, făcîndu-se mic de tot și știind că nu era cazul să se apere.

— Să te dai jos de pe nava mea. Ești debarcat!

Perry se albi la față.

— Dar, sir...

— La apusul soarelui să nu te mai gălesc pe nava mea! și Struan se îndreptă spre scara ce cobora spre pîntecele navei. Culum, vino.

Culum îl ajunse pe Struan pe coridorul către cabina principală.

— Nu e drept, îi spuse el. Nu e drept. Perry e cel mai bun căpitan pe care-l ai. Tu ai spus!

— A fost, fiule, îi replică Struan. Dar nu a apărut drepturile omului său. Și i-a fost frică. De ce? Habar n-am. Dar oamenii speriați sînt primejdioși și noi n-avem nevoie de ei.

— Dar McKay n-a pățit nimic.

— Prima lege a unui căpitan de-al meu e să apere nava. A doua, oamenii lui. Atunci și ei or să-l apere pe el. Poți comanda de unul singur o navă, dar singur n-o poți face să meargă.

— Perry n-a greșit cu nimic.

— A îngăduit ca marina militară să-l aresteze pe McKay în mod ilegal, fir-ar să fie! spuse Struan răspicat. Un căpitan trebuie să știe și alte lucruri în afară de felul în care se conduce o navă, fir-ar să fie! Isaac ar fi trebuit să știe să-i țină piept mucosului ăluia. Dar i-a fost teamă, și nu i-a luat apărarea unuia din oamenii lui cînd era foarte important s-o facă. Data viitoare nu va apăra nava. Eu nu risc una ca asta.

— Dar a fost omul tău vreme de ani în șir. Asta nu contează?

— Ba da. Asta înseamnă că am avut noroc toți acești ani. Acum nu mai am încredere în el. Așa că acum trebuie să plece și cu asta basta! spuse Struan și deschise ușa cabinei.

Robb stătea la birou, uitându-se pe ferestrele de la pupa. Pe jos, pe podea, erau împrăștiate tot felul de cutii, lăzi, veșminte de copii și jucării. Sarah, soția lui Robb, stătea făcută covrig în unul dintre fotoliile marinărești, moțând. O femeie mărunțică, însărcinată, și prinsă de somn, ce-și arăta chipul ridat, obosit. Când Robb îi văzu pe Struan și Culum, încercă, fără succes, să zîmbească.

— Salutare, Dirk, Culum.

— Salut, Robb.

Lui Struan îi trecu prin minte: în două zile a îmbătrînit cu zece ani.

Sarah se trezi tresărind.

— Hello, Dirk.

Se ridică greoaie și veni spre ușă.

— Hello, Culum.

— Ce mai faci, mătușă Sarah?

— Obosită, dragă. Foarte obosită. Și nu mă împac deloc cu nava, o urăsc. Serviți un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Robb îl urmări vinovat cu privirea pe Struan.

— Eu ce să mai spun?

— Nimic, Robbie. Ei sînt morți ca toți morții, noi în viață, și cu asta basta.

— Așa o fi, Dirk? Ochii ei albaștri luceau dur, își trecu degetele prin părul castaniu și-și netezi rochia lungă, verde, înfoiată, cu crinolină. Așa o fi?

— Mda. Sarah, vrei să ne lași singuri puțin? Trebuie să vorbesc cu Robb.

— Da, bine! Se uită la soțul ei și-l disprețui când îl văzu atît de neajutorat. Dirk, noi plecăm. Plecăm din Orient pentru totdeauna. Eu am hotărît așa. I-am dat firmei Struan și Compania șapte ani din viața mea și un copil. Acum a venit timpul să plecăm.

— Sarah, ești o femeie înțeleaptă. În zilele pe care le trăim, Orientul nu e locul cel mai nimerit pentru o familie. Peste un an, când Hong Kong-ul va fi construit, ei bine, atunci va fi foarte bine.

— Pentru unii, dar nu și pentru noi. Nu pentru Robby, sau Karen, Naomi sau Jamie. Și nici pentru mine. Noi nu vom locui niciodată în Hong Kong.

După care ieși.

— Robb, ai cumpărat opiu?

— Am cumpărat ceva. Am cheltuit toți banii gheață pe care-i aveam și am mai împrumutat vreo sută de mii... nu știu exact. Prețurile n-au scăzut prea mult. Apoi, ăăă, n-am mai avut nici un chef.

Deci sîntem rău de tot în găleată, se gîndi Struan.

— De ce tocmai peste familia noastră? E groaznic, groaznic, îngăimă Robb cu glas chinuit. De ce toată familia noastră?

— Așa a fost să avem parte de acest *joss*.

— La naiba cu acest *joss*! Robb se uită pierdut la ușa cabinei. Brock dorește să te întâlnească, și cît mai repede.

— De ce?

— N-a zis.

Struan se așeză, își mai slăbi curelele unei cizme pentru cîteva momente și se gîndi la Brock. Apoi spuse:

— L-am făcut pe Culum partener al firmei.

— Minunat! spuse Robb cu o voce lipsită de expresie, în vreme ce se uita mai departe pierdut la ușă.

— Tată, interveni Culum. Vreau și eu să vorbesc cu tine despre problema asta.

— Mai tîrziu, fiule. Robb, mai e ceva. Avem necazuri mari.

— Mai e și ceva ce am să spun chiar acum, spuse Robb dezlipindu-și ochii de la ușă. Dirk, eu și Sarah și copiii plecăm cu prima navă din Orient.

— Cum?

— Eu n-am să fiu niciodată Tai-Pan și nici nu vreau.

— Pleci acum pentru că l-am luat pe Culum partener?

— Doar mă cunoști bine. Puteai să stai și cu mine de vorbă în privința asta, bineînțeles, dar toată chestia n-are nici o importanță. Eu vreau să plec.

— De ce?

— Toată nenorocirea cu moartea celor de acasă m-a făcut să mă gîndesc. Sarah are dreptate. Viața e prea scurtă ca să stau aici să nădușesc muncind și să dau ortul popii. Vreau și eu puțină liniște. Și am bani mai mulți decît mi-ar trebui. Poți să răscumperi partea mea. Vreau să plec cu următoarea navă.

— De ce?

— Am obosit. Obosit!

— Ești doar zdruncinat, Robb. Sarah iar te-a melițat, nu-i așa?

— Sînt zdruncinat, da, așa-i, și m-a melițat din nou, dar așa am hotărît eu. Prea mulți mor. Prea mulți.

— Nu pot să răscumpăr partea ta. Sîntem faliţi! îi spuse Struan şi-i întinse scrisoarea bancherului.

Robb citi scrisoarea. Chipu-i îmbătrîni şi mai mult.

— Bată-i Dumnezeu să-i bată şi să-i trimită în iad.

— Aşa-i. Dar noi tot faliţi se cheamă că sîntem, şi Struan îşi trase cizma şi se ridică. Îmi pare rău. Culum, faptul că ai devenit partener nu-ţi mai aduce nimic. Banca noastră a fost asaltată de creditori şi a dat faliment.

Aerul din cabină păru să devină deodată mai dens.

— Mai avem o sută de mii în Scoţia, spuse Robb. Lasă-mi mie jumătate şi iei tu restul.

— Mulţumesc, Robbie, ai vorbit şi tu ca un bărbat.

Robb izbi cu pumnul în masă.

— Nu e vina mea că banca a tras obloanele.

— Ba da! Aşa că nu mai cere tu jumătate din banii noştri cînd noi avem nevoie de fiecare penny.

— Tu ai nevoie, nu eu! Dar o să găseşti tu soluţia, totdeauna ai găsit-o.

— Cincizeci de mii de lire n-o să-i ajungă lui Sarah nici cinci ani.

— Asta e treaba mea! Banii nu-s trecuţi în registru, aşa că sînt ai noştri pe cinstite. Eu iau jumătate. Partea mea din afacerile pe care le-am făcut valorează de douăzeci de ori pe atît.

— Sîntem falimentari! Nu-ţi intră odată în cap treaba asta? Falimentari!

Uşa cabinei se deschise şi în cabină intră o fetiţă cu păr auriu. În mîna ţinea o păpuşă de paie. Era încruntată.

— Hello, tati, hello, unchiule Dirk! Se uită ţintă la Struan. Sînt chiar urîtă?

— Nu, bineînţeles că nu, Karen! Struan o ridică în braţe. Cine a fost în stare să-ţi spună nişte lucruri atît de îngrozitoare, fetiço?

— Ne jucam de-a şcoala pe *Resting Cloud*. Lilibet mi-a zis.

— Lilibet Brock?

— Nuuu. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Era Lilibet Altcineva.

— Păi cum o să fii tu urîtă! Să-i zici lui Lilibet Altcineva că nu e frumos să spună aşa. Eşti tare drăguţă.

— Bine atunci! zîmbi Karen cu toată gura. Şi tati spune mereu că-s frumoasă, da' am vrut să te-ntreb şi pe tine pen' că tu ştii întotdeauna. Tu le ştii pe toate! şi-l îmbrăţişă strîns. Mulţumesc, unchiule Dirk. Acum

dă-mi drumul jos! și porni spre ușă dansînd. Sînt tare bucuroasă că nu-s urîță.

Robb se prăbuși în fotoliu. În cele din urmă îngăimă:

— Doamne, pedepsește-i pe bancherii ăștia. Îmi pare rău. E numai vina mea... și-mi pare tare rău... așa cum am zis, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, flăcăule.

Robb încercă în zadar să-și limpezească gîndurile.

— Ce mai putem face?

— Habar n-am, Robb, dar să nu-mi faci una ca asta acum. Lasă-mi un răgaz de cîteva luni. O expediem pe Sarah împreună cu copiii cu prima navă. Cu cît mai repede cu atît mai bine, ca să scape de sezonul uraganelor.

— Poate că izbutesc să aranjez cumva vreun împrumut. Trebuie să onorăm polițele plătibile la vedere. O să pierdem navele... totul! și Robb făcu un efort s-o uite pe Sarah. Dar cum naiba în scurtul răgaz pe care-l avem? Degetele i se chirciră de nervi. Nava poștală a sosit ieri. Pentru noi n-a adus nimic important. Nici o veste din țară. Dar probabil că și alții știu de falimentul băncii noastre. Și noi am cumpărat niște acțiuni, nu prea multe, la banca lui Brock tocmai pentru ca să-l putem supraveghea. Probabil că și el știe de falimentul băncii noastre. De asta vrea să te vadă acum?

— Poate. Dacă află, atunci o să se repeadă să ne sfișie. Dacă nu cumva toată treaba-i aranjată chiar de el. O să ne cumpere toate polițele și o să ne ruineze.

— De ce? îl întrebă Culum.

— Pentru că și eu l-aș ruina pe el dacă aș avea numai pe jumătate șansa asta.

Culum voi să-l întrebe din nou de ce, și să-i spună că și el va pleca spre țară cu următoarea navă, dar tatăl său arăta atît de abătut, iar Robb atît de posomorît, încît nu îndrăzni. O să-i spună a doua zi.

— Trebuie să încerc să dorm și eu cîteva ceasuri, spuse Struan. Mă duc la țarm. Tu și Sarah puteți să vă duceți pe *Resting Cloud*, bine? Lui Perry i-am dat ordin să părăsească nava pînă la apusul soarelui. L-am debarcat.

— Și pe cine o să pui în locul lui?

— Habar n-am, spuse Struan pe cînd se pregătea să plece. Trimite-i vorbă lui Brock că mă întîlnesc cu el la mal, la apusul soarelui.

Capitolul trei

Struan nu reuși să doarmă prea mult. Pe masă mîncarea rămăsese neatinsă. Privea pe ușa cortului la navele care se legănav la ancoră în port. Soarele apunea și, la orizont, se ridica o lună neclară, învăluită de cețuri, înaltul cerului era dominat de imense mase de nori cumulus. Vîntul anunța furtună.

Ti-sen, își repeta el mereu în minte. E singurul care te poate salva. Da, dar asta înseamnă trădare față de tot ceea ce ai crezut, față de toată munca pentru asta de pînă acum.

McKay intră cu un felinar aprins și-l așeză pe masă. Cortul era spațios și confortabil, pe podeaua de piatră erau așternute covoare.

— Barca lui Brock se apropie de țarm, sir.

— McKay, ia oamenii și retrage-te cu ei destul de departe ca să nu audă ce vorbim.

— Da, sir.

— S-a aflat dacă l-au găsit pe Ramsey?

— Nu, sir.

— Unde-i acum?

— Nu știu, sir.

Struan dădu gînditor din cap.

— Mîine să pui pe toți spionii noștri să-l caute și să afle unde s-a ascuns.

— Vă cer iertare, sir, am și dat de veste treaba asta, sir. McKay încercă să-și ascundă tulburarea. Dacă e la bord, atunci numai diavolul l-a putut ajuta să ajungă acolo! după care adăugă: Îmi pare rău de căpitanul Perry, sir.

Privirea lui Struan deveni brusc aspră:

— Îți dau cinsprezece zile ca să-mi dovedești că am avut dreptate în privința lui Isaac. Cinsprezece zile sau de nu ești și tu debarcat alături de el.

— Da, sir.

McKay simți un junghi cum îi urca din testicule pînă în mațe și-și blestemă prostia de a fi deschis gura. Ai să ajungi să te înveți vreodată, afurisit nebun ce ești?

Pe țarm se auzi pasul greu al lui Brock. Apăru deodată în ușa cortului.

— Voie să urc la bord, Dirk?

— Da, Tyler.

McKay ieși. Brock se așeză la masă și Struan îi turnă un pahar mare de brandy.

— Mare nenorocire să-i pierzi pe cei din familia ta. ‘Mi-nchipui ce-i în sufletul tău. Și mie mi-au murit două neveste la naștere și pruncii. Rău de tot.

— Mda.

— Nu-i mare lucru de cabina asta, spuse Brock aruncându-și ochii prin cort.

— Ți-e foame? îl întrebă Struan arătându-i mîncarea de pe masă.

— Mulțam tare mult!

Brock luă o găină friptă, o rupse în două, și desprinse fără mofturi jumătate de piept de pe os. La degetul cel mic purta un inel de aur cu un smarald mare.

— Se pare că Nobila Casă nu mai are nici un *joss*.

— *Joss* e un cuvînt mare.

Brock rîse.

— Dirk, haide să nu ne mai jucăm. O firmă musai să aibă un tezaur cu care să-și apere creditu’. Chiar și Nobila Casă.

— Mda.

— Dirk, am părăduit o groază de parale, o groază de timp ca să aflu ce sfori tragi, tot! Brock apucă și cealaltă jumătate de piept de găină și-l înfulecă. Ai un bucătar bun. Spune-i că-i dau oricînd o slujbă la mine.

— Ține la cea pe care o are acum.

— Nici o para, nici slujbă, sărmanul meu gunoier. Bancă nu, credit nu, ‘nica nu! Brock rupse încă o găină în două. Mai ai tu dosită niște șampanie din aia? I-o zi mare, fir-aș să fiu!

Struan deschise sticla fără să-i șovăie mîna și umplu două pahare curate pentru el și Brock.

— Taman cum e musai de rece, fiule! Taman! plescăi Brock din buze. Doujinci de mii în loc di-un milion, nu-i mare lucru, așa-i?

Struan nu-i răspunse, pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Șase peny la o liră, așa se zice. Am primit și io o scrisoare cu vasul poștal de ieri. Am pierdut și io vreo zece mii de sfați. Rău. Foarte rău din partea unei bănci să se joace așa cu paralele clienților – chicoti Brock. Așa, ca din întîmplare, am dat și de amărîtul ăla de Skinner. Și el își dădea cu presupusul că e de rău. O să feștească el un articol acolo... titluri de-o șchioapă, așa mă bate gîndul. Și p-aia dreaptă.

Își tăie o bucată de plăcintă cu mere și o înfulecă cu poftă.

— A, să nu uit. Am și io polițe de plată la vedere de vro op' su de mii a firmei Struan. În alea șase luni din urmă am târguit polițe taman pen' vremuri ca astea. Ș-o zic pe-a dreaptă, feciorul meu Morgan și agenții mei din târgul Londrei au făcut-o.

— Tyler, e o investiție bună. Foarte bună.

— Îhî! Și Skinner o dumirește cam tot așa, Dirk, flăcăule. Am fost a naibii de zdruncinați de ghina care-a dat peste tine. Da' să știi că io păstrez numele navelor tale. E *joss* rău să schimbi numele. Da' sub pavilionu' meu o s-o ducă mai bine.

— Mai întâi ar trebui să ajungi să pui mîna pe el.

— În treij' de zile a mele-s, flăcăule. Atunci espirește și polițele astea. Ș-o să afle toată lumea de tărășenia asta așa că în Orient nu mai pupi tu credit. Ești terminat, flăcăule.

— Poate că înainte de-a pune mîna pe ele, am să-mi trimit navele la fund.

— Dirk, nu faci tu una ca asta. Te știi io bine. Poate alții ar face-o, da' nu tu. Noi doi semănăm aici: navele-i ceva fără samă. Mai bune ca orice muiere.

Își termină paharul de șampanie, Struan i-l umplu din nou. Brock rîgîi.

— Pardonati! apoi bău iar. Șampania-i făcută anume ca să rîgîi, așa-i?

— Tu ai asmuțit creditorii asupra băncii?

— Dacă-mi dădea mie prin cap una ca asta o făceam de mult. O idee foarte șmecheră și dibace. Să vezi și să nu crezi: să te lași tu cu amîndouă boășele prinse-n capcana aia!

— Dacă cineva a pus la cale dinainte toată treaba asta o să aflu eu.

— Păi într-adins a fost, flăcăule.

— Atunci cine a pus la cale?

— Morgan, îi răspunse Brock. Treburile astea trebuie să le las pe mîna lui, cățelandru' crește. Așa-i, băiatu' meu a facut-o, și-s mîndru pîn' la Dumnezeu! Se scărpină încîntat, deranjînd păduchii, semn ai unei vieți firești. Așa că ești falit, Dirk. Și asta după atîția ani. Terminat.

— În treizeci de zile se mai pot întîmpla multe lucruri.

— Mda, așa o fi. Mi-a ajuns la ureche că fi-tu se ocupă de licitația terenurilor.

— Mda, dar licitația va fi pe cinstite. Cine dă mai mult ăla ia pămîntul. Tyler, noi nu umblăm cu înșelătorii. N-avem nevoie.

— Fira-i tu să fii a naibii! mugi Brock. Vrei să zici că io înșel pe cineva?

— Tu înşeli tot timpul, se înroşi la faţă Struan. Înşeli şi când e vorba de oamenii tăi şi când e vorba de navele tale şi asta o să te piardă. Nu poţi aduna la nesfârşit folosindu-te numai de bici.

— Pe Dumnezeul meu, nu mă folosesc de bici mai mult decât alţii. Numai pen' că ție ți-a intrat în cap tot felul de idei din astea moderne şi n-ai vîină în tine, nu înseamnă că alţii n-are dreptate. Biciu-i bun că-i ține pe ticăloşi la treaba lor.

— Ai trăit folosind biciul şi o să mori tot de el.

— Vrei să încheiem socotelile chiar acum? Bici împotriva biciului? Cuţit împotriva cuţitului? Hai acum, Cristoşii şi Dumnezeii! Sau şi acum tot laş eşti?

— Ți-am spus-o o dată şi acum ți-o zic pentru cea din urmă. Într-o bună zi am să viu cu biciul după tine, poate chiar la noapte, poate mîine, poate poimîine. Pe Dumnezeul meu, într-o bună zi am să viu să te dibui. Şi să-ți mai zic una. Dacă așa o voi soarta să mori înainte să-mi vină mie la socoteală, am să-l vîinez pe Gorth şi pe Morgan şi am să vă duc de rîpă compania.

Brock şi dădu la iveală şişul.

— Flăcăule, poa' că mai bine să-ți iau io gîtul chiar acu!

Struan turnă din nou şampanie. Sticla rămase goală.

— Mai deschide o sticlă, că sînt destule.

Brock se scutură de rîs.

— Of, Dirk, flăcăule, eşti nemaipomenit! Eşti la pămînt, da' tot fudul, eşti, eşti terminat, mă auzi, flăcăule? Nobila Casă o ia la vale de-acu. Şi eşti şi laş!

— Nu-s laş, Tyler, ştii bine.

— Ai ginit dealu' unde o să fie Casa cea Mare? îl întrebă Brock cu ochi sticlind.

— Da.

— I-a meu, flăcăule. Io îl cumpăr. Poţ să dai cît oi da, io dau mai mult!

Struan simţi că i se urcă sîngele la cap, fiindcă ştia bine că nu avea banii care să-i îngăduie să liciteze împotriva lui Brock. Decît doar dacă încheia afacerea cu Ti-sen. Decît doar dacă vindea de pe acum Hong Kong-ul.

— Să dea Dumnezeu în iad să putrezeşti.

— I-a meu, flăcăule. Ca şi toată stîncă asta împuţită! spuse Brock, golindu-şi paharul şi rîgîind din nou. După ce firma ta s-o fali de tot, am să te mătur şi pe tine şi pe-a tăi din mările astea! Scoase din buzunar o

pungă de bani, și numără douăzeci de guinee de aur, apoi le aruncă pe podeaua cortului. Cumpără-ți și tu un coșciug de ei.

Și Brock ieși din cort mătăhăind.

— Iertare, sir, îngăimă McKay.

Struan se dezmetici din reveria care-l cuprinsese.

— Da?

— Domnul Culum e la țarm. Vrea să vă vadă.

Struan tresări când băgă de seamă că luna aceea ștearsă ajunsese în crucea cerului și se făcuse noapte târziu.

— Să vină.

— Au venit și alții, sir. Chinezul acela Gordon Chen. Domnișoara Sinclair. Doi pe care nu-i cunosc. Bătrînul Quance. Le-am zis că o să-i primiți mîine. Bănuie că n-am greșit că nu l-am lăsat pe domnul Culum să vină fără să vă-ntreb.

McKay văzu guineele de aur de pe jos, dar tăcu mîlc.

— Atîta vreme cît ascuți ce ți se poruncește nu greșești.

Culum apăru în ușa cortului.

— Tată, te deranjez?

— Nu, fiule, stai jos.

Culum văzu monedele de aur de pe podea și dădu să le adune.

— Lasă-le acolo unde sînt.

— De ce?

— Pentru că așa vreau eu să rămînă unde sînt.

Culum se așeză.

— Vreau să vorbesc cu tine, tată.

— Acum nu prea am chef de discuții, fiule.

— Ai vorbit serios atunci cînd ai spus că mă iei și pe mine partener la firmă?

— Da.

— Nu vreau să fiu partener. Nu vreau să mai rămîn în Orient. Vreau să mă duc acasă.

— Culum, eu știu mai bine decît tine ce-i de făcut. Lasă-mi numai un răgaz.

— Timpul n-o să schimbe nimic.

— Ești încă crud, feciorule. Ai timp berechet înaintea ta. Acum ai puțină răbdare cu mine. Și cu China. Ți-a spus Robb ce ai de făcut în privința licitației terenurilor?

— Da.

Fir-ar să fie și unchiul Robb, gîndi Culum. Măcar dacă n-ar fi făcut atîta tărăboi cu tata și n-ar fi spus și el că pleacă. Fir-ar, fir-ar, fir-ar să fie! Afurisită fie și banca aia. Le-a dus pe toate de rîpă. Săracul tata!

— Cred că am să mă descurc.

— N-ai să ai nici o bătaie de cap atîta vreme cît totul se desfășoară cinstit. Cine plătește mai mult, acela dobîndește terenul.

— Da 'nențeles, spuse Culum, cu ochii la guineele de pe jos. De ce vrei ca banii ăia să rămînă unde sînt?

— Pentru că-s banii pentru coșciugul meu.

— Nu pricep.

Struan îi povesti ce se întîmplase în timpul discuției cu Brock.

— Mai bine să știi cu cine ai de-a face, Culum. Păzește-te din toate părțile, fiindcă o să te vîneze așa cum am să-l vînez și eu pe Gorth.

— Păcatele părinților nu le moștenesc copiii!

— Gorth Brock e după chipul și asemănarea tatălui său.

— Cristos nu predică iertarea?

— Da, fiule, dar eu nu-i pot ierta. Ei reprezintă tot ce e mai putred pe pămîntul ăsta. Sînt niște tirani și socot că biciul e răspuns la toate. Așa-i viața pe pămînt: banii înseamnă putere, fie că ești rege sau moșier, căpetenie sau neguțător sau un mărunț arendaș. Iar fără putere nu poți să aperi nici măcar ceea ce-ai dobîndit, și nici să îmbunătățești soarta altora.

— Vrei să spui că învățăturile lui Cristos sînt greșite?

— Nu greșite, fiule. Vreau să spun doar că unii oameni sînt niște sfinți, unii sînt fericiți să fie blînzi și umili și fără nici o ambiție; alți oameni se mulțumesc să fie mereu pe planul al doilea. Eu nu. Nici Brock. Tu?

— Nu știu.

— Odată și odată ai să fii și tu pus la încercare. Atunci ai să afli și tu mai multe în ceea ce te privește.

— Atunci vrei să spui că banii înseamnă totul?

— Eu spun doar că fără putere nu poți fi un sfînt în ziua de azi și în epoca asta. Puterea numai de dragul puterii e un păcat. Ca și banii de dragul banilor, tot păcat înseamnă.

— E chiar atît de important să ai bani și putere?

— Nu, fiule, îi replică Struan cu un zîmbet ironic. Doar lipsa banilor e importantă.

— De ce vrei atît de mult puterea?

— Dar tu de ce-o dorești, Culum?

— Poate că nici nu mi-o doresc.

— Da, poate. Vrei să bei ceva, fiule?

— Puțină șampanie.

— Ai mâncat?

— Mulțumesc, da. Deocamdată nu știu mare lucru despre mine, continuă Culum.

— Fiule, ai timp berechet înaintea ta. Sînt tare bucuros că ești aici. Tare bucuros.

Culum se uită din nou la monede.

— De fapt nici nu mai contează mare lucru, nu-i așa? Chestia cu participarea mea la firmă și toate celelalte. Compania e terminată. Acum ce-ai să faci?

— Vreme de douăzeci și nouă de zile de acum încolo nu sîntem încă terminați. Dacă acel *joss* e împotriva noastră, forma de acum a Nobilei Case va muri. Atunci o să o luăm de la capăt.

Nu te mai păcăli singur, își spuse el. N-o să mai fii în stare s-o iei niciodată de la capăt.

— Așa, un fel de luptă fără sfîrșit?

— Dar ce credeai tu că e viața, fiule?

— Dacă n-o să-mi placă sau dacă am să socot că nu sînt bun și nici nu merit, pot să mă retrag ca partener al firmei? Cînd poftesc?

— Da! Dar nu și dacă ajungi Tai-Pan vreodată. Cel care e Tai-Pan nu se poate niciodată retrage decît atunci cînd e convins că firma se află pe mîini bune. Și trebuie să fie sigur. E ultima lui răspundere.

— Dacă negustorii chinezi ne datorează atît de mult, nu putem să ne luăm banii de la ei? Atunci vom avea cu ce-i plăti lui Brock.

— Nici ei n-au bani.

Dracul s-o ia de treabă, își spuse Struan, sîntem în capcană. Hotărăște-te odată, ori Ti-sen, ori nimic.

— Dar Excelența sa? Nu ne poate acorda un avans? Din banii aceia de răscumpărare?

— Aceia aparțin Coroanei. Parlamentul poate că o să-i onoreze cererea, poate că o s-o respingă. Dar tezaurul acela nu va putea trece în alte mîini vreme de aproape un an.

— Dar o să obținem despăgubirea. Brock n-o să accepte garanțiile astea?

Vocea lui Struan deveni mai aspră:

— Ți-am spus o dată cît de mare-i generozitatea lui Brock. Eu nu i-aș da nici douăzeci de guinee dacă l-aș prinde în capcană cum m-a prins el

pe mine. Bată-i Dumnezeu să-i bată pe el și pe afurisiții aceia de cățelandri ai lui!

Culum se foi stînjnit în scaun. Cu piciorul mișcă una dintre monede care luci brusc în lumină.

— Excelența sa nu e... nu e cam slab de minte?

— Asia nu e locul nimerit pentru el, asta-i tot. E nepotrivit pentru slujba pe care o are. Eu aș fi cu totul pierdut în anturajul unei curți europene. Dar e ministru plenipotențiar. Asta e tot ce contează. Mda, e cam slab de minte, dar e bine să fii cu mare băgare de seamă cu el. Fii cu băgare de seamă cu toată lumea.

— Întotdeauna face ce-i spui tu?

Struan privi noaptea prin ușa cortului.

— De cele mai multe ori îmi ascultă sfaturile. Cu condiția ca eu să fiu ultimul care i le dă.

Culum mișcă încet cu piciorul altă monedă.

— Trebuie să existe ceva, cineva care să te ajute. Trebuie să ai niște prieteni.

Fără putință de scăpare, mintea lui Struan se oprea doar la numele singurei persoane care putea să desfacă acum capcana în care era prins: Ti-sen. Brock o să pună mîna pe nave frumușel, se gîndi el, chinuit de o neputincioasă furie. Și fără nave, fiule, ești pierdut. Și casa și Hong Kong-ul și planurile. Da, ai putea s-o iei de la capăt, dar nu te păcăli singur. N-ai să mai ajungi niciodată să construiești și să aduni oameni pentru o flotă ca asta. Și nici nu-l mai ajungi vreodată din urmă pe Brock. Vei rămîne pentru totdeauna în planul al doilea. Struan simți cum vinele de la gît pulsează. Gîtlejul i se uscăse. N-am să fiu niciodată în urma cuiva. Dumnezeuule, nu pot. Nu pot. Nu pot. Nici în urma lui Brock, nici a altuia.

— Mîine, cînd se întoarce *China Cloud*, plec la Canton. Vii cu mine!

— Și cum rămîne cu licitația terenurilor? Nu trebuie să încep să mă ocup de asta?

— La dracu și cu licitația terenurilor! Întîi trebuie să ne salvăm firma. Fiule, du-te la bordul navei *Resting Cloud*. Plecăm cît mai curînd posibil.

— Bine, spuse Culum și se ridică în picioare.

— Noapte bună, fiule.

Culum dădu cu ochii de monedele care-l fascinau, începu să le adune.

— Ți-am spus să le lași acolo unde sînt!

— Nu pot.

Pe fruntea lui Culum se iviră broboane de sudoare. Monedele păreau să-i frigă degetele.

— Trebuie... trebuie să le iau.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu știu. Le... le vreau! și puse banii în buzunar. De-acum sînt ale mele. Noapte bună, tată.

Capitolul patru

Struan lua masa singur în sufrageria spațioasă a impunătoarei factorii a firmei din colonia de la Canton. Reședința impresionantă, cu trei nivele, fusese construită de Compania Indiilor de Est cu patruzeci de ani înainte. Struan rîvnise multă vreme la ea, socotind-o potrivită pentru Nobila Casă. Izbutise s-o cumpere cu opt ani înainte.

Sufrageria se afla la al doilea etaj și dădea cu ferestrele spre râul Pearl. Sub acest etaj era un labirint de birouri, depozite și magazii. Deasupra se aflau dormitoare și încăperile particulare ale Tai-Panului, separate de rest cu mare grijă. Pe toată întinderea acestui etaj erau apartamente și dormitoare, camere de serviciu și balcoane. În această clădire locuiau și munceau patruzeci, cincizeci de funcționari portughezi, zece-cinsprezece alți europeni. În plus o sută de slujitori chinezi, numai bărbați. Legea chineză nu le îngăduia femeilor din acest neam să fie slujnice aici.

Struan își împinse fotoliul sculptat mai departe de masă și își aprinse enervat un trabuc. Un foc zdravăn încălzea încăperea cu pereții și podeaua placate cu marmură. La masă ar fi putut lua loc patruzeci de persoane, argintăria era georgiană, candelabrul din cristal plin de lumînări, răspîndind o lumină puternică. Se îndreptă spre fereastră și se uită la negustorii care foiau în curtea de jos. Dincolo de gardul grădinii era o uliță ce se întindea pe toată lungimea coloniei și de-a lungul cheului fluviului. Ca de obicei, ulița viermuia de negustori ambulanți, gură-cască, vânzători și cumpărători, ghicitori de tot felul, scribi, vagabonzi și câini. Când ieșeau din factoriile lor, negustorii nu se puteau plimba în oarecare liniște decît în Grădina Englezească, cum era numit parcul. Chinezilor, în afară de slujitori, le era interzis să intre în factorii sau în parc. Treisprezece clădiri se rînduiau una lîngă alta, pe toată lungimea coloniei, cu șiruri de pomi în față, iar între ele erau două alei

înguste: strada Hog și Aleea Veche a Chinei. Numai Struan și Brock stăpâneau singuri câte o clădire aici, ceilalți negustori stăteau laolaltă în celelalte, ocupînd spațiul ce le era necesar, și plătind chirie Companiei Indiilor de Est, care ridicase colonia cu o sută de ani înainte.

La nord, colonia era mărginită de strada Celor Treisprezece Factorii. Zidurile orașului Canton se ridicau la un sfert de milă distanță. Între zidurile orașului și colonie era un furnicar de cocioabe și șandramale. Pe rîu domnea înghesuiala inevitabilă a așezărilor plutitoare ale poporului de barcagii. Iar deasupra tuturor pulsa zumzăitul continuu ce sugera un imens stup.

Pe o latură a grădinii, Struan îl zări pe Brock adîncit în discuții cu Cooper și Tillman. Se întrebă dacă nu cumva cei doi îi explicau lui Brock meandrele aranjamentelor comerciale cu ceai și opiu dimpreună cu spaniolii. Baftă, le ură el fără nici o ranchiună. În dragoste și în comerț orice gest e cinstit.

— Unde naiba o fi Jin-qua, spuse el cu voce tare.

De douăzeci de zile Struan încerca să-l întâlnească pe Jin-qua, dar în fiecare zi trimisul lui se întorsese în colonie cu același răspuns: „El nu intoarce inca. Tu pot aștepta. Mine el intoarce Canton, nu contește!”

Culum rămăsese zece zile în colonia de la Canton cu el; în cea de-a unsprezecea zi Longstaff îi trimisese un mesaj urgent să se întoarcă la Hong Kong: se iviseră probleme în legătură cu licitația terenurilor. Împreună cu mesajul lui Longstaff sosise și o scrisoare de la Robb, în care acesta spunea că articolul de fond al lui Skinner produsese consternare printre neguțători, cei mai mulți trimiseseră de îndată depeșe în țară pentru a-și pune banii la adăpost în mai multe bănci diferite, că cei mai mulți așteptau cu nerăbdare cea de-a treia zi scadentă, că nu era rost de procurat nici un fel de credit de nicăieri, că toate propunerile făcute de el adversarilor lui Brock rămăseseră fără rezultat, cei din marina regală făcuseră o criză cînd devenise publică anularea oficială a ordinului lui Longstaff cu privire la interzicerea contrabandei cu opiu, iar amiralul trimisese o fregată spre țară pentru a cere guvernului permisiunea de a interveni direct, și, în cele din urmă, că Chen Sheng, compradorul lor, fusese invadat de creditorii care-și cereau banii pentru datorii mai mici care în mod normal, ar fi așteptat să le vină rîndul.

Struan știa că era îngenunchiat dacă nu ajungea la Jin-qua în următoarele opt zile, și din nou se întrebă dacă Jin-qua se ferea să se întâlnească cu el, sau chiar nu era în Canton. E un bandit bătrîn, îi trecu

lui Struan prin minte, dar niciodată n-o să încerce să mă evite. Și dacă totuși ajungi să te întâlnești cu el, flăcăule, chiar ai de gând să-i faci propunerea aceea diavolului de Ti-sen?

Afară se auzi un schimb furios de voci cîntate. Ușa se deschise brusc și în salon pătrunseră o femeie hoklo din neamul poporului de barcagii și un servitor care se străduia s-o împiedice să intre. Femeia purta obișnuita pălărie conică, imensă, a barcagiilor de pe sampane, niște pantaloni negri și soioși, o bluză și pe deasupra o haină matlasată jagoasă.

— Oprit poate nu asta cow chillo, stăpin! spuse servitorul în *pidgin English*, încă ținînd-o pe fata ce se zbătea să scape.

Negustorii europeni nu se puteau înțelege cu servitorii lor decît în *pidgin*, ca și aceștia cu stăpînii. *Cow* însemna „femeie”, *chillo* era o formă stîlcită de la „copil”. *Cow chillo* însemna „femeie tînără”.

— Cow chillo afară! Iute-iute foarte, savvy? răcni Struan.

— Tu nevoie cow chillo, heya? Cow chillo mult bun la pat. Doua dolar, nu contește, îi strigă fata.

Servitorul o înfășcă, pălăria îi căzu și pentru prima dată Struan îi zări fața deslușit. Din cauza machiajului abia i se puteau ghici trăsăturile, și Struan se frînse în două de rîs. Servitorul rămase cu gura căscată uitîndu-se la el, de parcă ar fi socotit că înnebunise, și dădu drumul fetei. Printre hohote de rîs Struan îngăimă:

— Asta una cow chillo sta poate, nu contește!

Fata își netezi veșmintele soioase cu furie și îl potopi cu un alt torent de invective pe servitorul ce se îndepărta.

— Cow chillo mult bine vede tu, Tai-Pan.

— Și eu mă bucur că te văd, May-may, spuse Struan și se uită încă surprins la ea. Ce naiba cauți tu aici, și ce naiba e cu jegurile astea pe tine?

— Cow chillo crede tu face hîț-hîț cu alt cow chillo, heya?

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acum sîntem singuri. Termină cu *pidgin*! Am cheltuit destul timp și bani ca să te învăț engleza regală!

Struan o ridică în brațe, dar o ținu departe de el.

— Dumnezeule, May-may, puți de se simte pînă în tăria cerului.

— Și tu puți la fel dacă trebui porți haine puturos.

— Dacă ar trebui să porți haine puturoase, o corectă el din obișnuință. Ce cauți aici? Și de ce haine puturos pe tine?

— Tai-Pan, lasă-mă jos.

Struan o lăsă jos și ea i se încolăci tristă dinainte.

— Am venit aici în mare taină și tare întristată pentru că ai pierdut-o pe Suprema Doamnă și copiii pe care ți i-a dăruit în afară de un singur fecior.

Lacrimile lăsară dîre pe machiajul obrazului.

— Rău îmi pare, rău îmi pare!

— Mulțumesc, fetiço. Așa-i. Dar ce-a fost să fie s-a împlinit și nici o suferință de pe lume nu-i mai poate aduce înapoi.

O mîngîie pe creștet și o bătu ușor pe obraz, tulburat de sincera ei compătimire.

— Eu nu vă cunosc obiceiurile. Cît timp trebuie să îmbrac în doliu?

— Nici un doliu, May-may. S-au dus, gata. Nu mai plîngem, nu mai jelim.

— Am ars tămîie pentru sigura lor renaștere.

— Mulțumesc. Și acum spune ce cauți aici, și de ce-ai plecat din Macao? Doar ți-am spus să rămîi acolo.

— Întîi o baie, apoi mă schimb și la urmă vorbim.

— May-may, aici n-avem nici un fel de schimburi.

— Ah Jeep, netrebnica mea amah e jos. E cu veșmintele și lucrurile mele, nu contește! Unde-i baia?

Struan trase de cordonul clopoțelului și de îndată se arătă un servitor făcînd ochii mari.

— Cow chillo la baie meu, savvy? Amah poate urca. Aduce potol!

Apoi către May-may:

— Tu spun potol ce.

May-may îi poruncii vorbind iute servitorului care nu-și mai revenea, și plecă din încăpere. Mersul ei legănat cu totul deosebit îl mișcase întotdeauna pe Struan. May-may avea picioarele bandajate. Labele picioarelor ei nu erau mai mari de trei inci. Cînd o cumpărase, cu cinci ani înainte, Struan tăiasse bandajele și fusese îngrozit cît de deformată erau, diformitate pe care vechile datini o socoteau un semn de frumusețe – piciorul cît mai mic. Numai fetele cu picioare bandajate – picioare lotus – puteau spera să ajungă să fie neveste sau concubine. Cele cu picioare normale rămîneau țărănci, servitoare, prostituate pentru clasele de jos, amah sau muncitoare, și erau disprețuite.

May-may avea picioarele schilodite. Fără legătura strînsă a bandajelor, fata suferise cumplit, de-ți producea milă. Struan fusese nevoit să-i îngăduie să-și pună bandajele la loc, iar după o lună durerile au mai slăbit și fata a fost în stare să meargă din nou. Numai cînd ajung la bătrînețe, picioarele legate devin insensibile la dureri. Atunci, la

început, Struan o întrebese prin intermediul lui Gordon Chen cum se proceda, iar ea îi povestise plină de mândrie că maică-sa începuse să-i lege picioarele încă de la șase ani: „Bandajele erau fișii de doi inci lățime și douăsprezece picioare lungime și se umezeau. Mama mi le înfășura strâns în jurul labelor piciorului, în jurul călcâiului, a tălpilor și a scobiturii piciorului, îndoindu-mi cele patru degete mai mici de la picior sub talpă, și lăsând degetul mare liber. Când bandajele se uscau, se strîngeau și mai tare, iar durerile erau cumplite. O dată cu trecerea lunilor și-a anilor, distanța dintre degetul mare și călcâii se micșora, și scobitura piciorului se arcuia și mai mult. Bandajele sînt scoase o dată pe săptămîină, pentru cîteva minute, și picioarele se spală. După cîteva ani, degetele mici se zgîrcesc, se usucă și se îndepărtează. Când am ajuns la doisprezece ani puteam să merg de-acum destul de bine, dar încă nu aveam picioarele destul de mici. Atunci mama a consultat o bătrîna pricepută în arta legării picioarelor. Când am împlinit doisprezece ani bătrîna a venit la noi acasă cu un cuțit bine ascuțit și niște uleiuri. Mi-a făcut cîte o creștătură adîncă de-a latul mijlocului tălpii. Tăietura asta a îngăduit ca apoi călcâiul să fie și mai aproape de degetul mare și au fost înfășurate bandajele.” „Ce cruzime! întreb-o cum de-a rezistat la chinurile astea.” Struan își aminti de privirea ei uluită cînd Chen îi traduse întrebarea și apoi răspunse în fermecătoarea ei limbă cîntată: „Fata spune: «Pentru fiecare pereche de picioare bandajate se adună un lac de lacrimi. Dar ce contează lacrimile și durerile? Acum nu-mi mai e rușine să las pe oricine să-mi măsoare picioarele». Domnule Struan, fata dorește să i le măsoarăți.” „Nu fac una ca asta nici în ruptul capului!” „Vă rog, sir. Gestul acesta o s-o umple de mîndrie. După datina chinezească, sînt perfecte. Dacă nu o faceți, fata o să creadă că vă e rușine de ea. Și o să piardă mult din cinstea obrazului dinaintea dumneavoastră.” „De ce?” „Ea crede că i-ați scos bandajele pentru că v-ați gîndit că vrea să vă înșele.” „De ce să-mi treacă una ca asta prin minte?” „Fiindcă, vedeți, sînteți... ea n-a mai întîlnit niciodată un european pînă acum. Vă rog, sir. Numai dacă vă dovedeți mîndru de ea abia atunci sînt plătite toate lacrimile de care a avut parte.” Așa că s-a pus și i-a măsurat picioarele, și și-a arătat o bucurie pe care de fapt n-o simțea, iar ea i s-a prosternat de trei ori dinainte.

I se făcea silă să vadă bărbați și femei prosternîndu-se, îngenunchind cu fruntea pînă în podea. Dar datina străveche cerea acest gest de supunere a unui inferior dinaintea stăpînului său, și Struan n-avea cum să interzică acest obicei. Dacă ar fi protestat, May-may s-ar fi

însăpăimîntat din nou, și obrazul ei ar fi pierdut orice trecere dinaintea lui Gordon Chen. „Întreab-o dacă acum o mai dor picioarele.” „Sir, întotdeauna mai dor, dar pot să vă încredințez că dacă ar avea picioare mari și dezgustătoare asta ar face-o să sufere mult mai mult.”

Apoi May-may îi spuse ceva lui Chen, și Struan prinse cuvîntul *fan-quai*, care însemna „diavolul de barbar”. „Fata vrea să știe ce trebuie să facă pentru a intra în grațiile unuia care nu e chinez”, îi spuse Gordon Chen. „Spune-i că un *fan-quai* nu se deosebește de un chinez.” „Da, sir.” „Și mai spune-i că tu o s-o înveți engleza. Chiar de-acum. Și mai spune-i că nimeni nu trebuie să afle că o înveți engleza. Și nimeni nu trebuie să afle că știe engleza. În prezența altora nu va vorbi decît chineza, sau pidgin, pe care o s-o înveți tot tu. Și ca încheiere, o s-o aperi și răspunzi de ea cu viața.”

— Pot să intru acum?

May-may se afla în cadrul ușii, de unde făcu o plecăciune plină de eleganță.

— Te rog!

Avea fața ovală, ochii migdalați și sprîncenele ca o semilună perfectă. Răspîndea o undă de parfum, iar roba lungă, căzînd în falduri, era croită din cel mai fin brocart de mătase albastră. În vîrfurile capului coafura ei era aranjată în cocuri succesive, împodobite cu ace din jad. Era destul de înaltă pentru o chinezoaică și avea pielea atît de albă încît părea transparentă. May-may era din provincia Soochow.

Deși atunci cînd o cumpărase de la Jin-qua, Struan se tocmise cu el la sînge vreme de mai multe săptămîni asupra prețului, știuse că de fapt T'chung May-may era darul lui Jin-qua pentru multele servicii pe care i le făcuse de-a lungul anilor și mai știa că Jin-qua ar fi putut-o vinde celui mai bogat om din China, unui prinț manciurian, chiar și împăratului, cu prețul greutateii ei în jad, și nu pentru cincisprezece mii de taeli de argint cu care au încheiat tîrgul. May-may era unică, neprețuită.

Struan o ridică în brațe și o sărută cu blîndețe.

— Ei, și acum spune-mi și mie de unde ai apărut.

Struan stătea într-un fotoliu și o ținea în brațe.

— Întîi am venit deghizată pentru că era primejdios. Nu numai pentru mine, ci și pentru tine. Deasupra capului tău mai e încă valabilă recompensa. Și aici se mai practică străvechile obiceiuri de a răpi oameni pentru o recompensă.

— Copiii unde i-ai lăsat?

— Bineînțeles că i-am lăsat cu Sora mai Mare, îi răspunsese ea.

Sora mai Mare era numele pe care-l folosea May-may pentru fosta țiiitoare a lui Struan, Kai-sung, așa cum era obiceiul. Și acum Kai-sung era ce-a de-a treia soție a compradorului lui Struan. Între May-may și Kai-sung era mare dragoste și Struan știa că la ea copiii vor fi în siguranță și îngrijiți ca și cum ar fi fost ai ei.

— Bine, spuse el. Și ce mai fac?

— Duncan și-a făcut o vînătaie la ochi. S-a poticnit și a căzut așa că am bătut-o cu biciul pe amah a lui pînă cînd mîinile mi-au căzut de la mine. Duncan are un caracter rău, moștenit de la sîngele tău de barbar.

— De la tine, nu de la mine. Kate?

— Ei i-a ieșit și al doilea dinte. Asta noroc înseamnă, înainte de doi ani! May-may se culcuși în brațele lui. Apoi am citit ziarul. Individul acela de Skinner. Mare și rău *joss*, este? Cîinele ăla de Brock o să te strivească fiindcă-i datorezi mulți bani. E adevărat?

— În parte-i adevărat. Mda, dacă mă paște același *joss*, sîntem faliți. Nici mătăsuri, nici jad, nici parfumuri, nici case, o necăji el.

— Aiiii ia! făcu ea azvîrlindu-și capul pe spate. Nu ești tu singur bărbat din China.

Struan îi trase una la fund. Ea se repezi cu unghiile ei lungi la el, dar el o prinse strîns de încheietura mîinilor.

— Să nu mai spui una ca asta niciodată! îi puse el în vedere și o sărută cu patimă.

— Dumnezeu, scînci ea, încercînd să-și tragă sufletul. Uită-te și tu ce ai făcut cu toată coafura mea. Curva aia puturoasă de Ah Gip a stat o oră să mi-o facă, nu contește.

Știa că el era încîntat de ea peste măsură, și era mîndră că la douăzeci de ani era în stare să citească și să scrie în engleză, în chineză și să vorbească și dialectul din Canton și engleza la fel de bine ca și dialectul ei matern din Soochow, așa cum vorbea și mandarina, limba de la Pekin și de la curtea împăratului, precum știa și o mulțime de alte lucruri din cele învățate de Gordon Chen la școală, fiindcă el o învățase temeinic, iar între ei dăinuia o mare dragoste. May-may știa că era unică în toată China.

Se auzi un ciocănit discret la ușă.

— Un european? spuse ea în șoaptă.

— Nțț, fetițo! Doar unul dintre servitori. Au ordin să anunțe cînd intră. Da?

Servitorul intră urmat de alți doi și toți se feriră să se uite spre Struan și fată. Dar curiozitatea lor era evidentă, și se moșmondiră cu

așezarea farfuriilor cu mâncare chinezească și bețișoare. May-may se repezi la ei cu un potop de vorbe în dialectul din Canton și ei se înclină speriați și o șterseră afară.

— Ce le-ai spus? o iscodi Struan.

— I-am prevenit doar că, Dumnezeule Cristoase, dacă spun cuiva că sînt aici, am să le tai eu cu mîna mea limba, am să le retez urechile și apoi am să te fac să-i pui în lanțuri pe una dintre navele tale pe care s-o scufunzi în adîncul oceanului cu tot cu afurisitele lor de neveste, copii și părinți, dar înainte de asta o să-i deochi cu ochiul tău cel întunecat să fie blestemați cu tot neamul lor afurisit și cu toți urmașii lor afurisiți, în vecii vecilor.

— Termină cu blestemele, diavol mic și însetat de sînge. Și nu mai glumi cu deochiul și cu ochiul cel întunecat.

— Nu e nici o glumă. E exact ceea ce ai tu, diavol afurisit de barbar. Pentru toată lumea în afară de mine. Eu știu cum să mă descurc cu tine.

— Naiba să te ia, May-may!

Îi prinse din zbor mîinile, amînînd mîngîierile intime.

— Mănîncă acum cît e mîncarea caldă și mă ocup eu de tine după aia.

O săltă ușor și o duse pînă la masă. Ea îi puse dinainte crevete prăjite la foc iute, o bucată slabă de porc, ciuperci înăbușite ușor în soia, nucșoară, muștar, miere, după care se servi și ea.

— Fir-ar sfîntul să fie, tare mi-e foame, spuse ea.

— N-ai de gînd să termini cu blestemele?

— Dar tu cînd zici „pe Dumnezeul meu”?

Radia de încîntare și se apucă să mănînce cu mare poftă. El luă bețișoarele și începu să le mînuiască cu mare pricepere. Mîncarea i se păru minunată. Îi trebuiseră luni întregi pînă să prindă gustul acestor mîncăruri. Nici unul dintre europeni nu agreea mîncarea chinezească. Chiar și Struan preferase multă vreme bucătăria serioasă a bătrînei Anglii, dar May-may îl învățase că era mai sănătos să mănînce așa cum făceau chinezii.

— Și cum ai ajuns aici? o întrebă Struan.

May-may alese una dintre cele mai mari crevete prăjite, și apoi înăbușite în sos de soia și ierburi, o decapită cu dibăcie și începu apoi s-o jupoaie de piele.

— Am plătit o lorce ca să mă aducă încoace. Am cumpărat cel mai ieftin bilet de stat pe punte și, pentru ca să fiu mai în siguranță, m-am mînjit cum am știut mai bine. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Plătește-i din banii de întreținere. Nu eu te-am chemat aici.

— Asta cow chillo bani facem poate ușor, nu contește.

— Termină cu jargonul ăsta și poartă-te ca lumea.

Ea rîse, îi oferi o crevetă și începu să jupoaie alta.

— Mulțumesc, mie-mi ajunge.

— Mănîncă. Îți face foarte bine. Și doar ți-am spus de atîtea ori că te ajută să fii foarte sănătos și potent.

— Fetițo, las-o baltă.

— Ba da, insistă ea foarte serioasă. Crevetele sînt foarte bune și te țin în putere. Și e foarte important să fii plin de vigoare. O nevastă trebuie să aibă grijă de soțul ei în privința asta.

Fata își șterse mîinile de un șervețel brodat, apoi luă capul unei crevete cu bețișoarele.

— Fir-ar să fie a naibii, May-may, chiar trebuie să te apuci să rozi și capetele alea?

— Îhî, pe Dumnezeu, chiar nu știi că tocmai capul e cea mai bună bucățică? îi răspunse ea maimuțărindu-l, și o apucă o criză de rîs încît se înecă. El o lovi în spate, dar ușor, apoi fata bău o gură de ceai.

— Cred că asta o să te învețe minte! îi spuse el.

— Chiar și așa, tot capetele sînt partea cea mai bună, nu contește.

— Chiar și așa, tot groaznic arată, nu contește.

O vreme fata mîncă în tăcere.

— E chiar atît de serioasă chestia cu Brock?

— Rău de tot.

— Atunci e groaznic de ușor să rezolvi necazul acesta. Ucide-l pe Brock și gata. Acum e momentul.

— Ar fi o cale.

— O cale, altă cale, găsești tu o cale.

— De ce ești tu atît de sigură?

— Pentru că nu ai de gînd să mă pierzi.

— De ce să te pierd?

— Nici mie nu-mi place să fiu pe al doilea loc. Eu aparțin Tai-Panului. Eu nu-s o afurisită de Hakka sau femeie din poporul barcagiilor, sau o tîrfă din Canton. Ceai?

— Da.

— Dacă bei ceai după ce-ai mîncat asta e foarte bine pentru tine. În chipul ăsta n-ai să te îngrași niciodată. Îi turnă ceai și-i întinse ceașca plină de grație. Tai-Pan, te iubesc cînd te văd furios. Da' pe mine nu mă sperii tu. Știu că ții prea mult la mine așa cum și eu țin prea mult la tine.

Cînd am să ajung pe locul al doilea, alta îmi va lua locul, nu contește. Asta-i *joss*. Cel puțin pentru mine. Dar și pentru tine.

— May-may, poate că și ești pe locul al doilea încă de pe acum.

— Nu, Tai-Pan, încă nu. Mai târziu da, poate, dar nu acum. Se aplecă spre el, îl sărută și lunecă iute de lîngă el cînd vru s-o prindă. Aiii iaaa! Nu trebuie să-ți dau să mănînci atîtea crevete! Fugi rîzînd și ferindu-se de el, dar el tot o prinse, ea îl cuprinse cu brațele pe după gît și-l sărută. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Naiba să te ia! și o sărută, dorind-o la fel de mult pe cît îl dorea și ea.

— Ah, ce bun ești la gust. Dar mai întîi jucăm table!

— Nu!

— Un dolar punctul. Poate mă apucă și capul cît sînt de obosită.

— Poate că nici eu n-am să-ți mai dau cadoul de Anul Nou la care mă tot gîndesc.

— Care cadou?

— Nu contește.

— Te rog, Tai-Pan, nu mai rîd de tine niciodată. Care cadou?

— Nu contește.

— Te rog, spune-mi, te rog. Un ac din jad? Sau o brățară din aur? Mătase cumva?

— Ce-ți mai face capul? Te mai doare?

Supărată, îi dădu o palmă, apoi își aruncă brațele pe după gîtul lui.

— Ești atît de rău cu mine și eu sînt atît de bună cu tine. Atunci hai să facem dragoste.

— Nu, jucăm patru partide de table. Pe o mie de dolari.

— Miza e prea mare! Zări expresia batjocoritoare și provocatoare de pe chipul lui și-l fulgeră cu privirea. Patru partide. Am să te zmintesc, fir-ar să fie.

— Nici vorbă, fir-ar să fie.

Și au jucat patru partide, și ea înjură și strigă entuziasmată și plînse și rîse, își pierdu și suflul, amețită de emoție după cum i se schimba și norocul. Pierdu optsprezece mii de dolari.

— Pe mormîntul Domnului, sînt ruinită, Tai-Pan. Ruinită. Vai, vai, vai mie. Toate economiile mele și chiar mai mult. Și casa... Hai să mai jucăm o singură dată, îl imploră ea. Trebuie să mă lași să-mi iau banii înapoi.

— Mîine, la aceeași miză.

— N-am să mai joc în viața mea la mize de astea. Niciodată, niciodată. Numai mâine o singură dată și gata!

După ce făcură dragoste, May-may se ridică din patul cel mare cu baldachin și se duse dinaintea șemineului. Lîngă flăcări pe un grătar mic din fier, sfîrîia domol un ibric de metal. Fata îngenunche și turnă apă fierbinte din ibric pe prosopul alb imaculat. Flăcările își aruncară lumina dansînd pe puritatea trupului ei. În picioare purta niște papucei minusculi pentru dormit, iar în jurul gleznei se vedeau bandajele înfășurate perfect. Avea niște picioare lungi și frumoase. Își trecu pieptenele prin părul lucios, negru cu reflexe albastrii, apoi se întoarse în pat. Struan întinse mîna să ia unul din prosoape.

— Nu, spuse May-may. Eu fac asta. Îmi face plăcere și e datoria mea.

După ce-l șterse bine, se spală și ea și se întinse împăcată alături de el, sub pătura matlasată. O pală de vînt proaspăt făcu draperia de damasc să foșnească și flăcările să sfîrîie în șemineu. Pe pereți și pe tavan dansau umbre.

— Uite, acolo-i un dragon, spuse May-may.

— Nu, e o navă. Nu ți-e frig?

— Niciodată lîngă tine. Uite o pagodă.

— Mda.

O cuprinse cu un braț, bucurîndu-se de răcoarea și netezimea pielii ei.

— Ah Gip face acum ceaiul.

— Bine, ceaiul vine la țanc.

După ce-au băut și ceaiul, se simțiră înviorați, rămaseră mai departe în pat și stinseră lampa. Urmăriră din nou umbrele.

— La voi e obiceiul ca să ai numai o singură nevastă, heya?

— Mda.

— Chinezii au niște obiceiuri mai bune. E mai înțelept să ai o Tai-tai...

— Ce înseamnă asta, fetiço?

— Suprema Supremelor. Soțul e suprem în familie, bineînțeles, dar, în casă, prima nevastă e Suprema Supremelor. Așa-i legea chinezească. Legea spune că pot fi mai multe neveste, dar numai una singură Tai-tai! Își dădu părul de-o parte ca să stea mai confortabil. Cînd ai de gînd să te căsătorești din nou?

— Nu cred că am să mă mai căsătoresc vreodată.

— Trebuie. Să iei o scoțiană sau o englezoaică. Dar mai întîi trebuie să te căsătorești cu mine.

— Mda, spuse Struan. Probabil că ar trebui și asta.

— Da, da, poate că ar trebui. Eu sînt Tai-tai a ta!

Apoi se culcuși, băgîndu-se și mai tare în el și lunecă ușor într-un somn liniștit. Struan urmări jocul umbrelor încă multă vreme. Apoi adormi și el.

Exact înainte de ivirea zorilor, Struan se trezi brusc, simțind primejdie. Își luă cuțitul de sub pernă, păși neauzit pînă la fereastră și trase draperia la o parte. Spre mirarea lui, văzu că piațeta din față era pustie. Dincolo de ea, pe rîu, peste satele plutitoare părea să dăinuie o tăcere neliniștită. Apoi auzi niște pași înăbușiți apropiindu-se de ușă. Se uită la May-may. Dormea mai departe netulburată. Cu șişul pregătit, Struan se rezemă de perete, în spatele uşii, și așteptă. Pașii se opriră. Se auzi un ciocănit ușor.

— Da.

Servitorul păși neauzit în cameră. Era înspăimîntat și, cînd îl mai văzu și pe Struan gol pușcă și cu cuțitul în mîină, îngăimă cu sufletul la gură:

— Stapin Chim și Stapin Păr Negru au venit aici. Spus iute-iute vin poate.

— Spune eu iute-iute vin poate.

Struan se îmbracă în grabă, o perie de păr îi căzu din mîină și May-may se trezi doar pe jumătate.

— Prea devreme să ne sculăm. Hai, vino înapoi în pat, spuse ea mai mult adormită, se făcu covrig în pături și adormi pe dată din nou.

Struan deschise ușa. Ah Gip stătea ghemuită pe coridor unde dormise, așteptînd cu răbdare să aibă cineva nevoie de ea. Struan renunțase să mai încerce s-o convingă să se culce în altă parte, pentru că Ah Gip ar fi zîmbit, ar fi dat din cap zicînd „Da, Stapin” și avea să se culce mai departe lîngă ușă. Era o femeie scundă, colțuroasă, și pe fața ei rotundă, marcată de vărsat, dăinuia un zîmbet permanent. De trei ani era sclava personală a lui May-may. Struan plătise pentru ea trei taeli de argint. Îi făcu semn să intre în cameră.

— Stapina doarme trebuie așteptăm aici cameră, savvy?

— Savvy, stapin.

El o porni în grabă spre apartamentul de jos. Cooper și Wolfgang Mauss îl așteptau în salon. Mauss își cerceta gînditor pistoalele.

— Iartă-ne că te deranjăm, Tai-Pan. Dar s-au ivit necazuri, încep Cooper.

— Ce anume?

— Se întinde zvonul că două mii de soldați manciurieni și nu oricare, ci stegari, au sosit noaptea trecută în Canton.

— Ești sigur?

— Nu, îi răspunse Cooper. Dar dacă-i adevărat, atunci o să avem necazuri.

— Azi dimineață How-qua a trimis după mine, îi spuse Mauss mai mult parcă în silă.

— A zis cumva dacă s-a întors Jin-qua?

— Nu, Tai-Pan. Zice că taică-su-i plecat. După mintea mea mie nu-mi vine să cred, *hein?* How-qua era tare înspăimântat. Zicea că fusese sculat dis-de-dimineață, și i s-a pus dinainte un edict semnat de împărat în care se spunea că orice schimburi comerciale cu noi trebuie să înceteze îndată. L-am citit și eu. Sigiliile erau corecte. Toți cei din Co-hong urlă.

Pe stradă se auzi tropot de copite. Se repeziră la ferestre. Dinaintea clădirii trecu în mers săltat o companie de soldați manciurieni călare ce se îndreptă spre partea de est a coloniei și descălecă. Erau niște bărbați zdraveni, înarmați din greu: muschete, arcuri lungi, săbii și sulițe cu flamuri la capăt. Unii dintre ei purtau barbă. Li se spunea stegari pentru că făceau parte din trupele imperiale și purtau cu ei steagurile imperiale. Chinezilor nu li se îngăduia să facă parte din aceste regimente. Ele constituiau elita armatei împăratului.

— Ei bine, cu siguranță că patruzeci sau cincizeci de manciurieni se află în Canton, spuse Struan.

— Și dacă sînt două mii? întrebă Cooper.

— Mai bine ne-am pregăti să părăsim colonia.

— Stegarii ăștia sînt un semn rău, spuse Mauss.

El nu voia să părăsească acum colonia, prefera să rămînă alături de convertiții lui din rîndul chinezilor, să continue să predice păgînilor, treabă care-i răpea tot timpul în afara perioadelor cînd trebuia să slujească drept interpret lui Struan.

— *Schrechlich* rău.

Struan cîntări posibilitățile pe care le aveau, apoi trase de cordonul clopoțelului, chemînd un servitor.

— Mancare mult, iute-iute. Cafea... ceai... ouă... carne, iute-iute.

— Stegarii sînt în piață și tu nu te gîndești decît la mîncare? îl întrebă Cooper.

— Nu văd nici un rost să ne facem griji cu stomacul gol, îi răspunse Struan. În dimineața asta mi-e foame.

Mauss rîse. Auzise și el zvonul șoptit printre servitori că legendara amantă a Tai-Panului sosise în taină aici. Cu doi ani înainte, la rugămintea lui Struan, o învățase în secret pe May-may dogmele creștine și o convertise la această religie. Mda, se gândi el plin de mîndrie, Tai-Panul are încredere în mine. Datorită lui, o, Doamne, cel puțin încă un suflet a fost salvat. Datorită lui, și alții sînt salvați spre mare mila ta divină.

— E bună ideea cu micul dejun.

Cum stătea lîngă fereastră, Cooper îi vedea bine pe ceilalți negustori trecînd grăbiți prin grădină și intrînd în factoriile lor. Stegarii erau adunați de-a valma, stăteau pe vine și sporovăiau.

— Poate se va întîmpla ca și data trecută. Mandarinii au să ne rețină, pretinzînd răscumpărarea noastră, spuse Cooper.

— Flăcăule, de data asta va fi altfel. Dacă vor începe balamucul, atunci sigur o să ne taie.

— De ce?

— Atunci de ce să mai fi trimis un corp de stegari la Canton? Țștia sînt luptători de meserie, nu ca armata chineză de aici.

Servitorii se arătară și începură să aștearnă pe imensa masă din sufragerie. Apoi aduseră și mîncarea: friptură rece de pui, ouă fierte, pîini întregi, plăcinte cu fructe și plăcinte fierbinți cu carne, unt, dulceață de portocale, gem. Struan se apucă să înfulece cu poftă, la fel ca și Mauss. Dar Cooper n-avea chef să mănînce.

— Stapin? Îngăimă un servitor.

— Mda?

— Stapin Unu Ochi venit aici. Poate?

— Poate!

Brock intră în cameră cu mersul lui sigur de sine. Alături de el apăru și Gorth.

— 'Neața, dom'lor. 'Neața, Dirk, flăcăule.

— Mănînci?

— Mulțam mult.

— Ai călătorit bine, Gorth?

— Da, mulțam, dom'le Struan! Gorth era cam de înălțimea tatălui său, zdravăn, plin de cicatrici, cu nasul zdrobit de lovituri, cu părul și barba înspicate de fire albe. Data viitoare ajung înaintea lui *Thunder Cloud*.

— Fiule, data viitoare, interveni Brock rîzînd, tu vei fi căpitanul cliperului! Se așeză și începu să înfulece și el. Dom'le Cooper, dă-mi și

mie tocana! Cu degetul mare îndoit arată spre fereastră. Puii ăia de lele n-au gânduri prea bune.

— Mda, tu ce zici, Brock? îl întrebă Struan.

— Cei din Co-hong își smulg cozile din cap. Pentru o vreme, negoțul e terminat. Pen' primași dată că văz frențiții ăștia de stegari.

— Ce facem, evacuăm colonia?

— N-am ajuns io să fiu alungat de niște chinezi sau stegari. Brock își mai luă niște tocană. 'Nșeles că mă mai retrag și io puțin. Da' cîn' vreau io. Mai toți de-aci mîne tot trebuia să plecăm 'napoi pen' licitația aia cu terenurile. Da' n-ar fi rău să ne adunăm taman acu. Ai niscaiva arme p-aici?

— Nu îndestule.

— Noi avem destule pen' un asediu. Gorth le-a trambalat aici. Locu' ăsta e cel mai nimerit de apărat. Și nu ne scoate nimeni d-aici, adăugă el.

— Cîți oameni zdraveni ai?

— Douj de oameni. Hăndrălăii lui Gorth. Fiecare dă de pămînt cu o su' de chinezi.

— Eu am treizeci, dacă-i pun la socoteală și pe portughezi.

— Pe portugheji lasă-i d-oparte. Mai bine noi singuri cu-ai noștri.

Brock se șterse la gură, rupse o pîine în două și o unse cu unt și dulceață de portocale.

— Brock, colonia nu poate fi apărată, își dădu cu părerea Cooper.

— Fiule, putem apăra factoria aiasta. Nu-ți mai bate tu capu' cu noi. Tu și ceilalți americani ascundeți-vă-ți în factoria voastră. N-o să s-atingă ei de voi, pe noi ne vînează.

— Mda, confirmă Struan. Și dacă noi va trebui sa plecăm, o să avem nevoie de voi ca să vedeți ce se întîmplă cu negoțul nostru.

— Dirk, asta-i unul dintre pricinile pentru care am venit aici. Am vrut să discutăm pe față de negoțul nostru și de firma Cooper-Tillman. Eu am făcut o propunere care a fost acceptată.

— Propunerea a fost acceptată numai dacă Struan și Compania nu-și mai poate onora angajamentele luate înainte, interveni Cooper. Noi vă acordăm treizeci de zile, Dirk. Astea peste cele treizeci de la început.

— Mulțumesc, Jeff. Foarte generos din partea voastră.

— I-o prostie, fiule, da' mie puțin îmi pasă de timp. O să fiu și io generos cu timpul. Ai de la mine încă opt zile, Dirk. Ei?

Struan se întoarse spre Mauss:

— Du-te din nou la cei din Co-hong și vezi ce mai poți să afli. Fii cu mare băgare de seamă și ia cu tine pe unul din oamenii mei.

— N-am nevoie de nici un om cu mine! Mauss îşi săltă burdihanul de pe scaun şi plecă.

— O să ținem consiliul jos, la parter, le spuse Struan celorlalți.

— Bun, s-ar putea să trebuiască să ne strîngem cu toții aici și-i loc destul.

— Da, numai că așa ne dăm de gol. Mai bine să fie fiecare gata pregătit acolo la el și să stea în așteptare. S-ar putea ca totul să fie doar o șmecherie.

— Flăcăule, ai mare dreptate. Pîn' nu se topesc și servitorii, chestia-i limpede că sîntem în siguranță. Gorth, hai, băiete. Într-o oră ne adunăm din nou? Jos?

— Da.

Brock și Gorth părăsiră încăperea, Cooper rupse tăcerea ce se lăsase în urma lor.

— Ce să însemne toate astea?

— Mă bate gîndul că e o șmecherie a lui Ti-sen să ne sperie. Probabil ca să ne împingă să-i mai acordăm niște concesii pe care le vrea el, spuse Struan și-și puse o mîină pe umărul lui Cooper. Îți mulțumesc pentru cele treizeci de zile. N-am să uit.

— Lui Moise i s-au dat patruzeci de zile. Pentru dumneata am zis că treizeci ajung.

Consfătuirea s-a încins gălăgioasă, oamenii s-au arătat furioși, dar Brock și Struan au reușit să-i domolească. Toți negustorii, cu excepția americanilor, se strînseseră în salonul cel mare pe care Struan îl folosea ca birou personal. Lîngă perete erau aliniate acum butoiașe de whisky, coniac, rom și bere. Lîngă celălalt perete erau rafturi cu cărți și registre contabile. Pe perete mai erau tablouri de Quance: peisaje din Macao, portrete, nave. Apoi vitrine cu căni mari din cositor și stacane cu capac, din argint, pentru bere. Rastele pline cu săbii de abordaj, muschete, pulbere și gloanțe.

— O să vedeți că n-o să fie nimic, pufni Masterson.

Capul firmei Masterson Roach și Roach era un individ mereu congestionat la față, cu o bărbie dublă, abia sărit peste treizeci de ani. Era îmbrăcat la fel ca toți ceilalți din încăpere: redingotă din postav negru, jiletcă elegantă și joben.

— Pe Dumnezeul meu, chinezii n-au atacat colonia asta de cînd a apărut ea aici.

— Da, numai că asta s-a întîmplat înainte de a porni noi războiul cu ei și de-al cîștiga.

Struan dorea acum să-i vadă pe toți căzînd mai repede la învoială și să se ducă. Ținea o batistă parfumată la nas să nu mai simtă mirosul acelor trupuri duhnind a sudoare.

— Eu zic să-i dăm peste cap pe stegarii ăștia din piață chiar acum, spuse Gorth, umplîndu-și iar cana mare cu bere.

— De-o fi nevoie, o facem noi și p-asta, întări Brock scuipînd în scuipătoarea de cositor. Toată sporovăiala asta m-a lehametuit. Ia spuneți, sîntem de-o părere cu planu lu' Dirk au ba?

Și-i fulgeră pe toți ceilalți din jur cu privirea, iar aceștia îi răspunseră în același chip. Se adunaseră acolo vreo patruzeci de oameni, englezi și scoțieni, în afară de danezul Eliksen, care conducea o fabrică în numele unei firme londoneze, precum și un indian corpolent, Rumajee, din secta parșilor, îmbrăcat într-un veșmînt lung. MacDonald, Kerney, Maltby din Glasgow și Messer, Vivien, Tobe, Smith din Londra erau principalii negustori, toți oameni aspri, tari ca inima stejarului, abia trecuți și ei, de treizeci de ani.

— Mie-mi miroase a necazuri mari, sir, spuse Rumajee și se trase de mustața lui imensă. Eu vă sfătuiesc să ne retragem de îndată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rumajee, planul pe care l-am întocmit l-am făcut tocmai ca să nu ne retragem, îi replică Roach tăios. Să ne retragem numai dacă e mare nevoie. Eu am fost în favoarea acestui plan. Și sînt de acord cu domnul Brock: vorbim afurisit de mult și am cam obosit.

Planul lui Struan era simplu: aveau să aștepte fiecare în fabrica sa. Dacă începeau necazurile, la un semnal din partea lui Struan, toți se vor îndrepta spre fabrica lui, acoperiți de focul de arme al oamenilor săi, dacă va fi necesar.

— Să mă retrag io dinaintea păgînilor? Niciodată, Dumnezeule!

— Domnule Struan, pot să vă spun și eu ceva? întrebă Eliksen.

Struan dădu din cap afirmativ către bărbatul acela înalt, blond și tăcut.

— Bineînțeles.

— Poate că ar fi bine ca unul dintre noi să se ofere voluntar să plece înainte și să anunțe la Whampoa ce se întîmplă aici. De acolo, o lorce rapidă poate goni pînă la flota noastră din Hong Kong. Asta numai ca măsură de prevedere dacă ne vor înconjura și ne vor tăia orice posibilitate de retragere ca data trecută.

— Bună idee, spuse Vivien, un individ înalt, palid la față și beat cui. Să ne oferim voluntari cu toții. Pot să mai iau un whisky? Bun băiat.

Apoi dintr-o dată se trezără toți vorbind laolaltă, certându-se care să se ofere voluntar, ca la urmă Struan să-i împace:

— A fost propunerea domnului Eliksen. Dacă tot i-a venit în cap s-o facă, de ce să nu-i lăsăm lui onoarea asta?

Au pornit toți grămadă în grădină și i-au urmărit cu privirea pe Struan și Brock care-l însoțiră pe Eliksen pînă traversară piața, către lorcea pe care Tai-Pan i-o puse la dispoziție. Stegarii nu le acordară o atenție deosebită, ci doar îi arătau cu degetul și rînjeau. Lorcea se îndreptă în josul fluviului.

— Poa' că nici n-o să-l mai vedem pe Eliksen fodată, spuse Brock.

— Nu cred că se vor atinge de el, altfel nu-l lăsam să plece.

Brock mîrîi:

— Deși-i străin, nu-i băiat rău.

Se întoarse împreună cu Gorth la factoria lor. Ceilalți comercianți făcură la fel, luînd-o către proprietățile lor. După ce Struan se convinsese că sistemul de pază ai oamenilor înarmați din grădină era mulțumitor și că și poarta din spate care dădea spre strada Hog era bine păzită, se întoarse în apartamentul său. May-may dispăruse. Și Ah Gip.

— Unde fata?

— Nu știe, stapin. Eu nu vede cow chillo.

Cercetă întreaga clădire, dar se evaporaseră. Ca și cum nici n-ar fi fost pe acolo vreodată.

Capitolul cinci

Struan ajunse în grădină. Chiar înainte de miezul nopții. În aer stăruia o liniște stînjenitoare. Știa că cei mai mulți dintre negustori dormeau îmbrăcați, cu armele lîngă ei. Printre scîndurile porții se uită furiș la stegari. Unii dormeau, alții sporovăiau în jurul focului pe care-l făcuseră în piață. Noaptea era cam răcoroasă. Pe fluviu se vedea puțină mișcare.

Struan se îndepărtă de poartă și porni agale și gînditor prin grădină. Unde naiba putea fi May-may? Știa că fata n-ar fi părăsit chiar degeaba colonia. Poate fusese momită cumva să plece. Poate... Doamne Dumnezeule, ce-i cu gîndurile astea! Dar știa că nici cel mai bogat dintre stăpînii Chinei n-ar fi șovăit să pună mîna pe ea, chiar și cu forța la nevoie, dacă ar fi zărit-o măcar o singură dată.

Peste zidul lateral al grădinii sări o umbră și în aceeași secundă Struan fu cu șișul în mână. Era un chinez care, tremurând tot, îi întinse un petec de hîrtie. Un individ scund, mlădios, cu dinți stricați, fața tăbăcită și îngălbenită ca a celor ce consumă opiu. Pe hîrtie se vedea însemnul lui Jin-qua, un sigiliu personal folosit numai pe contracte și documente deosebite.

— Stapin, șopti chinezul, trebe merge mine. Singura.

Struan șovăi. Era primejdios să părăsească adăpostul coloniei păzit de oamenii lui. Nesăbuiță!

— Nu poate. Jin-qua aici poate?

— Nu poate. Trebe merge mine! Chinezul arată sigiliul. Jin-qua vrea tu, iute-iute!

— — Mîine! replică Struan.

Chinezul clătină din cap.

— Acu, iute-iute, savvy?

Lui Struan îi trecu prin minte că poate sigiliul lui Jin-qua nimerise pe mîini străine și că totul putea fi o capcană cît se poate de simplă. Dar nici nu îndrăzni să se gîndească să-l ia pe Mauss sau pe oricare dintre oamenii săi pentru că întîlnirea lor trebuia să se petreacă în cea mai mare taină. Și cu cît mai repede cu atît mai bine. Cercetă din nou hîrtia la lumina felinarului și se convinse pe deplin că sigiliul era autentic. Încuviință dînd din cap:

— Poate!

Chinezul se îndreptă spre zidul lateral și-l escaladă. Struan porni după el, pregătit în orice clipă pentru vreun atac viclean. Chinezul se strecură iute pe lîngă zidul factoriei și o apucă pe strada Hog. De necrezut, dar strada era pustie. Struan simțea însă ochi pînditori în jur. La capătul străzii Hog, chinezul o luă spre est, îi așteptau două lectici cu perdelele trase. Purtătorii lor erau speriați. Cînd îl mai văzură și pe Struan, spaima le spori și mai mult. Struan urcă într-o lectică, chinezul în cealaltă. Cuii săltară îndată lecticile și o porniră, lipa-lipa, de-a lungul străzii Celor Treisprezece Factorii. Apoi se întoarseră spre sud, luînd-o pe o străduță pustie, necunoscută lui Struan. Curînd acesta pierdu orice simț al direcției. Se lăsă pe spate și se blestemă pentru prostia lui, înviorat în același timp de iminența pericolului. În cele din urmă, culii se opriră pe o uliță murdară, cu grămezi de gunoaie intrate în putrefacție, mărginită de ziduri înalte. O javră amărîtă scormonea după mîncare.

Chinezul le dădu culilor niște bani și, după ce-i văzu că dispar în noapte, ciocăni la o ușă. Ușa se deschise și chinezul se dădu deoparte să-

l lase pe Struan înainte, dar acesta îi făcu semn s-o ia el înainte, după care porni prudent pe urmele lui, intrînd într-un fel de grajd duhbind grețos, unde-i aștepta un alt chinez cu un felinar în mînă. Văzîndu-i, acesta se răsuci pe călcîie, traversă neauzit grajdul, intră pe o ușă fără să se mai uite înapoi. Pătrunseră într-un depozit imens, urcară niște scări subrede, coborîră pe altele, într-un alt depozit. În întuneric se auzea fojgăiala șobolanilor. Struan își dădu seama că se aflau pe undeva prin apropierea fluviului, pentru că auzea plescăitul apei și geamătul parîmelor. Era pregătit pentru un atac prin surprindere, ținînd mînerul șișului în căușul palmei și lama băgată în mîneacă. Omul cu felinarul se aplecă strecurîndu-se pe sub un maldăr de lăzi stivuite ce lăsau doar o îngustă trecere și ajunse în fața altei uși pe jumătate mascate. Ciocăni și apoi deschise ușa.

— Halloa, Tai-Pan, îl întîmpină Jin-qua. Asta nu văzut la tine lunga vreme.

Struan intră în încăpere, altă magazie plină de gunoaie risipite alandala, slab luminată de niște lumînări, înghesuită de lăzi și plase pescărești mucegăite.

— Halloa, Jin-qua, îi replică el ușurat. Nu văzut la tine lunga vreme.

Jin-qua era un bătrîn mărunț și plătînd. Avea o piele ca pergamentul, cîteva fire rare de barbă căruntă îi cădeau pe piept. Veșmîntul lung era din cel mai scump brocart, iar tichia îi era împodobită cu pietre scumpe. În picioare, purta încălțări cu toc înalt, bogat brodate, iar coada părului îi atîrna lungă și lucioasă. Unghiile degetelor mici erau protejate cu niște teci bătute în pietre prețioase.

Jin-qua dădu din cap fericit, își tîrșii picioarele pînă într-un colț al încăperii, unde se așeză la o masă pe care așteptau mîncarea și ceaiul. Struan se așeză în fața lui, cu spatele la perete. Jin-qua zîmbi. Nu mai avea decît trei dinți. Dar și aceștia erau îmbrăcați în aur. Jin-qua îi spuse ceva chinezului care-l adusese pe Struan și acesta părăsi încăperea ieșind pe altă ușă.

— Ceai vreau? îl întrebă Jin-qua.

— Poate.

Jin-qua îi făcu un semn din cap servitorului ce purtase felinarul și acesta turnă ceai și servi mîncarea, după care se trase într-o parte, cu ochii numai la stăpînul lui. Struan băgă de seamă că individul era bine clădit și la brîu purta cuțit.

— Rog! îl invită Jin-qua, făcîndu-i semn lui Struan să se servească.

— Mulțumesc.

Struan ciuguli din mâncare și bău puțin ceai, după care așteaptă urmarea. Trebuia să-l lase pe Jin-qua să deschidă discuția. După ce mîncară în tăcere, Jin-qua începu:

— Tu vreau vede la mine.

— Jin-qua făcut bun negustorie afară din Canton?

— Negustorie bun rău tot bun, nu contește.

— Negustorie acum stop?

— Acum stop. Hoppo mandarin rău tare. Soldat multa, multa. Eu plătește multa pentru soldat. Aiii iaaa!

— Rau.

Struan își sorbi ceaiul. Acum ori niciodată, își spuse el. Iar dacă, în cele din urmă, venise momentul crucial, știa că nu va fi în stare să vîndă Hong Kong-ul. Dar-ar frenția-n mandarin! Cît am să trăiesc eu în Hong Kong nu va fi nici picior de mandarin afurisit. O să stăpînească Brock. Dar crima nu e un mod de-a rezolva falimentul. Așa că Brock e în siguranță pentru că toată lumea se așteaptă să rezolv problema tocmai în chipul ăsta. Da' o fi el chiar în siguranță? Unde naiba a dispărut May-may?

— Eu aude că Unul Ochi Diavol Brock stringe de gît la Tai-Pan.

— Eu aude Diavol Hoppa stringe de gît la Co-hong, îi replică Struan, care, acum că se hotărîse să nu mai încheie nici un tîrg, se simțea mult mai la largul lui. Aiii iaaa!

— Tot bun. Mandarin Ti-sen primit suparare-suparare mare.

— De ce?

— Domn Sula Urita scrie scrisoarea rau-rau.

— Ceai tot foarte număr unu negoț, îi spuse Struan.

— Domn Sula Urita face Tai-Pan ce spune, asta?

— Uneori poate.

— Rau chind Ti-sen suparare are.

— Rau cînd Stapin Longstaff suparare are.

— Aiii iaaa! făcu Jin-qua și cu un aer disprețuitor ciuguli din farfurie, dunga ochilor îngustîndu-i-se și mai mult. Știe de Kung Hay Fat Choy?

— An Nou chinezesc? Știe.

— An Nou îndata incede. Co-hong datorii de an trecut. Bun *joss* este an nou incede fara datorie. Tai-Pan mult hirtie Co-hong are.

— Nu contește. Poate așteaptă datorii alea.

Jin-qua și alți negustori din Co-hong îi datorau lui Struan șase sute de mii.

— Unu Ochi Diavol poate așteaptă?

— Hîrtie la Jin-qua poate așteaptă. Terminat. Mancare număr unu bun!

— Foarte rau! spuse Jin-qua sorbind din ceai. Aude la Tai-Pan Suprema Doamna și chillo mort. Rau *joss*. Pare rau.

— Rau *joss* mult, încuviință Struan.

— Nu contește, tu tiner foarte, mult alti chillo. Tu are una cow chillo May-may. De ce Tai-Pan unu doar băiat chillo? Tai-Pan trebuie leac poate? Leac găsim.

— Când vrea eu, eu cere, îi răspunse Struan bine dispus. Aude Jin-qua inca un băiat chillo. Cîte băieți asta număr?

— Zece cu șapte, îi răspunse Jin-qua strălucind de încîntare.

Doamne Dumnezeule, se gîndi Struan. Șaptesprezece băieți, și poate încă pe atîtea fete pe care Jin-qua nici nu le pune la socoteală. Își înclină capul în fața lui și scoase un șuierat de uimire. Jin-qua rîse.

— Chit ceai mult vrea la tine an asta?

— Negoț stop. Cum poate negoț face?

Jin-qua clipi din ochi cu înțeleș.

— Poate.

— Nu știe. Tu vinde Brock. Când eu vrea ceai eu spune la tine, înțelege?

— Trebuie știe la mine două zile.

— Nu poate.

Jin-qua îi spuse servitorului ceva pe un ton tăios, acesta se îndreptă spre una dintre lăzile mucegăite și săltă capacul. Era plină de lingouri de argint. Jin-qua făcu semn spre celelalte lăzi.

— Aici patruj' lac dolar!

Un lac era aproximativ douăzeci și cinci de mii de lire sterline. Patruzeci de lac făceau un milion de lire. Ochii lui Jin-qua se îngustară și mai mult.

— Eu împrumutat. Tare-tare greu. Tare-tare scumpe. Tu vrea la ei? Jin-qua împrumute poate.

Struan încercă să-și stăpînească emoția. Știa că fiecare împrumut se dobîndea după o târguială înfiorătoare. Știa că probabil Jin-qua își pusese viața în joc și sufletul și casa și viitorul și nu numai pe ale sale, ci și pe ale prietenilor și fiilor săi pentru a aduna în mare taină atîta tezaur. Și acest tezaur trebuie să rămînă o taină, pentru că altfel Hoppo l-ar fi înșfăcat, iar Jin-qua ar fi dispărut pur și simplu. Dacă vestea despre tezaurul acesta ar fi ajuns cumva la bîrlogurile piraților și bandiților din Canton și împrejurimi, și nu erau puține, și dacă la urechile lor s-ar fi

șoptit doar de a suta parte din bogăția aflată atît de aproape, Jin-qua ar fi fost pur și simplu șters de pe fața pămîntului.

— Mult lac dolar, spuse și Struan. Mult favoare trebuie răsplătit cu mult favoare.

— Cumpere an asta doi ori ceai cît an trecut, preț la fel an trecut, poate?

— Poate.

— Vinde doi ori opiu an asta preț la fel an trecut. Poate?

— Poate.

Struan ar fi plătit ceaiul peste prețul lui de piață și ar fi vîndut opiul cu mai puțin decît se vindea în mod curent acum și totuși ar fi dobîndit un profit uriaș. Numai de-ar fi și celelalte condiții acceptabile, își aminti el. Poate că pînă la urmă nu era chiar terminat. Dacă Jin-qua nu condiționa și prezența mandarinului. Struan spuse în gînd o rugă pentru ca mandarinul să nu facă parte din tîrg. Dar și el știa că de nu va exista un mandarin la Hong Kong nu va exista nici Co-hong, iar dacă nu va exista Co-hong și monopolul său, și Jin-qua și ceilalți negustori vor fi scoși din afaceri. Aveau și ei nevoie de sistemul lor.

— Cumpere numai la Jin-qua sau la Jin-qua fiu zece ani. Poate?

Doamne Dumnezeule, îi trecu lui Struan prin minte, dacă-i dau monopolul comerțului cu Nobila Casă atunci o să fie în stare să ne stoarcă după cum îi e pofta.

— Poate... da' preț ceai, preț mătase tot ala ca la alți negustori Co-hong.

— Tunci doizeci ani. Preț piața plus zece procent.

— Plus cinci procent, cinci procent plus. Poate.

— Opt!

— Cinci!

— Șapte!

— Cinci!

— Șapte!

— Nu poate. Nu profit deloc. Mult-mult tare! spuse Struan.

— Aiiii iaaa! Mult profit mult. Șapte!

— Zece ani șase procent, zece ani cinci procent.

— Aiii iaaa! replică Jin-qua înfierbîntat. Rau tare rau! își vîntură mînuța fragilă spre lăzi. Mult-mult costat. Mare procent. Mare mult. Zece ani șase, zece ani cinci, plus alta zece ani cinci.

Struan se întrebă dacă furia lui era prefăcătorie sau adevărată.

— Zicem nu este Jin-qua, nu mai este nici Jin-qua fiu, ei?

— Multă băiat, multă băiat la băiat. Poate?

— Alta zece ani plus patru procent.

— Cinci.

— Patru.

— Hau, rau. Dobinda mare mult foarte. Cinci.

Struan se străduia să nu se uite în direcția aceluia tezaur, dar simțea cum îl împresoară. Nu fi nebun. Ia-l! Acceptă orice. Ești salvat, flăcăule. Totul îți aparține de-acum.

— Mandarin Ti-sen zice unu mandarin la Hong Kong! spuse deodată Jin-qua. De ce tu zice nu?

— Jin-qua nu iubește mandarin, așa? îi replică Struan. Atunci de ce eu iubește mandarin, așa? și simți un nod în pînțece.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Poate?

— Nu poate.

— Mult ușor. Tu de ce zice nu poate? Poate.

— Nu poate! răspunse Struan fără să clipească din ochi. Mandarin nu poate.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Ieftin.

— Patruzeci de ori cîte zece lac dolar tot nu poate, întîi moare! Struan se hotărî să încheie târguiala asta. Terminat! spuse el tăios. Pe mormîntul tatei, gata, terminat.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— De ce plece? îl întrebă Jin-qua.

— Nu mandarin, nu dolar! Atunci de ce mai vorbește, așa?

Spre uimirea lui Struan, Jin-qua chicoti și spuse:

— Ti-sen vrei mandarin. Jin-qua nu imprumute bani de la Ti-sen. Jin-qua imprumute bani de la Jin-qua. Plus zece ani cinci procent. Poate?

— Poate! Struan se așeză din nou, simțind cum i se învîrte capul.

— Cinci lac dolar cumperi la Jin-qua pamint la Hong Kong. Poate?

De ce vrea una ca asta, se întrebă Struan neajutorat. Dacă Jin-qua îmi împrumută mie acum bani, atunci trebuie să-i treacă prin minte că s-a terminat cu Co-hong-ul. De ce-ar vrea el să se distrugă cu mîna lui? De ce vrea să cumpere teren în Hong Kong?

— Poate? întrebă din nou Jin-qua.

— Poate.

— Cinci lac dolar păstreze bine.

Jin-qua deschise o cutiuță de tec și scoase din ea două sigilii. Sigiliile erau niște bețișoare subțirele, pătrate, din fildeș, de vreo doi inci lungime. Bătrînul le ținu cu abilitate în mîna, unul lîngă celălalt, muie în

cerneală capetele sculptate cu modele foarte complicate și făcu un semn cu acest sigiliu pe o bucată de hîrtie. Jin-qua îi dădu lui Struan unul din sigilii, iar pe celălalt îl puse înapoi în cutie.

— Om vine aduce unu sigiliu, dai pamint la el și dolar, cinci lac, așa?

— Așa!

— Anul vine eu trimitte unul mascul chillo la Hong Kong. Tu trimitte el Londra la școala copil al teu. Poate?

— Poate.

— Mascul teu chillo, Gordon Chen. Buna? Rau poate?

— Bun chillo. Chen Sheng spune mult cap-cap!

Lăsa de înțeles că Struan trebuia să facă și el ceva cu băiatul lui, cu Gordon Chen. Dar de ce și cum era implicat Gordon Chen în mașinațiile lui Jin-qua?

— Eu crede mult cap-cap trebuie Gordon mai mare post.

— De ce mai mare post? îi replică Jin-qua cu dispreț. Eu crede imprumute unu lac dolar la mascul chillo Chen.

— Ce dobîndă?

— Jumătate profit.

— Profit de la ce? Lui Struan începu să i se pară că Jin-qua se juca cu el de parcă ar fi fost un pește agățat în undiță. Dar ai scăpat de cîrlig, flăcăule, îi veni lui să strige cît îl țineau bojocii. O să pui mîna pe tezaur fără să încuviințezi și mandarinul.

— Poate.

Jin-qua oftă ușurat și Struan socoti că târguiala s-a încheiat. Dar nu se încheiase. Jin-qua își strecură mîna într-unul din buzunarele de la mîneacă și scoase la iveală opt jumătăți de monedă și le puse pe masă. Fiecare dintre cele patru monede fusese ruptă în două cum se întîmplase. Cu teaca de la unul din degetele mici Jin-qua împinse cîte o jumătate din fiecare monedă spre el.

— Ultim. Patru servici. Om aduce una asta, tu faci servici.

— Ce fel de servici?

Jin-qua se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu știe, Tai-Pan, îi răspunse el. Chindva patru servici. Poa' nu eu trăiește atunci, poa' fiu la mine. Nu știe chind, da' cere patru servici, jumate moneda, una servici. Poate?

Struan simți cum i se scurge sudoarea pe spinare. Să fii de acord cu astfel de condiții e ca și cum ai chema singur dezastrul asupra ta. Dar dacă refuza, se ducea și tezaurul. Îți bagi capul în capcana diavolului, își spuse el. Mda, dar trebuie să te hotărăști. Vrei să mai ai parte de vreun

viitor sau nu? Îl știi pe Jin-qua de douăzeci de ani. Totdeauna a fost cinstit cu tine. Mda, dar e și cel mai viclean om din Canton. Vreme de douăzeci de ani te-a ajutat și te-a îndrumat, și împreună v-ați ridicat la tot mai multă putere și bogăție. Așa că trebuie să ai încredere în el. Nu, nu trebuie să ai încredere în nimeni, și cel mai puțin în Jin-qua. Ai prosperat împreună cu el pentru că întotdeauna tu ai avut ultima carte de jucat. Acum ți se cere să-i dai lui Jin-qua patru jokeri care să-ți hotărască viața sau moartea. Din nou Struan se cutremura dinaintea abilității și vicleniei diabolice a minții chinezului. De măreția ei. De neîndurarea ei. Dar, își spuse Struan, amîndoi pariau pe mize imense. Fiecare paria pe cinstea celuilalt pentru că nimic altceva nu garanta că acele servicii vor fi și împlinite. Doar dacă tu le garantezi, și trebuie să le garantezi, pentru că o înțelegere e o înțelegere.

— Poate, îi răspunse el întinzîndu-i mîna. Obicei la mine, strînge mîna. Nu obicei chinezesc, nu contește.

Nu mai dăduse pînă acum niciodată mîna cu Jin-qua, și știa că aici era socotit un obicei barbar să dai mîna cu cineva. Jin-qua spuse:

— Servici poate contra lege. Lege la mine, lege la tine, savvy?

— Savvy. Tu prieten la mine. Tu sau fiu la tine nu trimite monedă cere rau servicii.

Jin-qua închise o clipă ochii și se gîndi la acești barbari europeni. Erau păroși, aduceau cu maimuțele. Aveau obiceiuri respingătoare și grețoase. Puțeau neînchipuit de rău. Nu aveau nici cultură, nici bune maniere, nici grație. Chiar și cel mai de jos culi era de zece mii de ori mai bun decît cel mai bun dintre europeni. Și ceea ce se potrivea bărbaților, se potrivea cu atît mai mult femeilor lor. Își aduse aminte de singura vizită pe care o făcuse acelei prostituate englezoaice din Macao, ce vorbea însă chineza. Se dusese la ea mai mult din curiozitate decît că s-ar fi așteptat la cine știe ce împlinire, încurajat de prietenii lui care spuneau că va fi o experiență de neuitat, pentru că nu exista vreo formă de rafinament pe care ea să nu o încerce cu stăruință dacă era încurajată cum trebuia. Se cutremură cînd se gîndi la mîinile ei pline de păr, la subțioara păroasă, la părul abundent de la despicătura picioarelor, la pielea și fața ei aspră, la mirosul acela de sudoare amestecat cu parfum prost.

Și mîncarea pe care o înfulecă barbarii ăștia... grețoasă. Fusese la mesele date de ei de multe ori și fusese nevoit să stea și să îndure cum îi trec pe dinainte nenumărate feluri de mîncare, aproape leșinînd de greață, dar prefăcîndu-se doar că nu-i e foame. Și urmărise îngrozit cum

înfulecau cantități enorme de carne pe jumătate crudă aproape, pe care și-o îndesau cu cuțitele în gură, zeama amestecată cu sânge scurgându-li-se pe bărbie. Și groaznicele cantități de alcool pe care le turnau în ei. Și mai erau și verdețurile acelea fierte, searbede, care-ți trezeau revolta. Și prăjiturile tari, de neînghițit! Și totul în cantități groaznice. Ca niște porci... ca niște lacomi stăpîniți de demoni. De necrezut!

Nu aveau nici o calitate care să-i ridice în ochii lumii, se gîndi el. Nici una. Doar pofta lor de a ucide, treabă pe care știi s-o faci la nevoie cu o incredibilă brutalitate, deși fără nici un fel de rafinament nici aici. Bine măcar că pentru noi reprezintă mijlocul de a face bani. Barbarii aceștia sînt întruchiparea răului. Cu toții... În afară de acest om... acest Dirk Struan. Cîndva și acest barbar era la fel ca toți ceilalți barbari. Acum e în parte chinez, în mintea lui. Mintea e foarte importantă, pentru că a fi chinez presupune într-o măsură o anumită atitudine a minții. Și mai e și curat și miroase curat. A mai și învățat cîte ceva din felul nostru de viață. E încă brutal, barbar și ucigaș. Dar puțin schimbat. Și dacă unul dintre barbari poate fi schimbat într-o ființă civilizată, atunci de ce să nu fie schimbați astfel mai mulți? Planul ticluit de tine e un plan bun, își spuse Jin-qua. Deschise ochii, întinse mîna și-i atinse ușor mîna lui Struan.

— — Prieten.

Jin-qua îi făcu semn servitorului să mai toarne ceai.

— Oameni al meu aduce tezaur la factorie a tău. În doi zile. Noapte. Mult taina, spuse Jin-qua. Mult pericolă, savvy? Mult tare!

— Savvy. Eu dau hîrtie la tine cu sigiliu al meu pentru tezaur. Trimit mîine.

— Nu sigiliu, nu hîrtie, nu. Cuvint mai buna, heya?

Struan încuviință dînd din cap. Dar cum să-i explici cuiva, să zicem lui Culum, că Jin-qua i-a dat un milion în lingouri de argint, ți-a oferit ocazia unui tîrg cinstit, deși știa că putea să-ți pună orice condiții, și că-ți oferă tot ce dorești numai pentru o strîngere de mînă?

— Trei ori zece lac dolar plătește Jin-qua, datorii Co-hong. Acum An Nou nu datorie. Bun *joss*, spuse Jin-qua plin de mîndrie.

— Da, replică Struan. Bun *joss* la mine.

— Mult tare primejdie, Tai-Pan. Nu poate ajute.

— Mda.

— Mult tare primejdie. Trebuie aștepte doi noți.

— Aiii iaa, primejdie, îi replică Struan și luă de pe masă cele patru jumătăți de monedă. Mulțumesc la tine, Chen-tse Jin Arn. Mulțumesc la tine mult.

— Nu mulțumesc, Dirk Struan. Prieten.

Deodată cel care-l adusese pe Struan la Jin-qua dădu buzna în încăpere. Îi spuse ceva în mare grabă lui Jin-qua, care se întoarse speriat spre Struan.

— Servitori trebuie pleacă. Pleacă de la colonia. Toți pleacă!

Capitolul șase

Struan stătea în lectică și se lăsa legănat de mișcarea acesteia în ritmul purtătorilor culi care tropăiau prin ulițele tăcute. Cutia aceea închisă de draperii era murdară și pătată de sudoare. Din când în când mai arunca furiș câte o privire prin despicătura draperiilor din dreptul ferestrei laterale, cercetînd străzile. Nu reușea să vadă cerul, dar simțea că zorile erau aproape. Vîntul aducea un iz greu de fructe, gunoaie și excremente intrate în putrefacție, amestecate cu mirosurile emanate de bucătării, mirodenii, laolaltă cu duhneala de sudoare a culilor.

Cu Jin-qua stabilise un plan mai sigur pentru a duce tezaurul la Hong Kong. Aranjase cu el ca să încarce lăzile cu lingouri pe o lorce înarmată. După două nopți această lorce trebuia să fie adusă în taină la cheul coloniei. Exact la miezul nopții. Dacă nu se putea, lorcea trebuia lăsată lîngă capătul de sud al cheului, ridicîndu-se un felinar la catargul mare și un altul la prova. Ca să fie sigur că nu se va întîmpla nici o confuzie, Jin-qua propusese ca drept semn de recunoaștere să vopsească ochiul dinspre mal al ambarcației în roșu. Fiecare lorce avea câte doi ochi, săpați în lemnul de tec al provei. Acești ochi erau pentru a îmbuna acel *joss*, dar și pentru ca să ajute sufletului bărcii să vadă înainte. Chinezii știau cu toții că o navă trebuia să aibă și ea niște ochi cu care să vadă.

Dar de ce mi-a îngăduit Jin-qua să stăpînesc, fără nici un amestec chinezesc, Hong Kong-ul? se întrebă Struan. Cu siguranță că știe cît de importantă este prezența unui mandarin. Și de ce vrea el ca unul din fiii lui să fie școlit în Londra? Să fie Jin-qua, singurul dintre toți chinezii, atît de clarvăzător încît să înțeleagă în cele din urmă că de-acum șansele viitorului Chinei vor fi legate pentru totdeauna de șansele viitorului Marii Britanii?

Auzi niște cîini lătrînd, și prin despicătura perdelelor îi zări repezindu-se la picioarele culiului din față. Dar chinezul care ducea felinarul înaintea lecticii se întoarse în fugă și cu dibăcie, căpătată dintr-

o lungă experiență, lovi cu bâta cu vîrf de fier și cîinii dispărură schelălăind în întuneric. Struan băgă de seamă că mai departe, la o încrucișare de drumuri, stăteau niște stegari, un grup de vreo sută poate. Erau înarmați și aveau și felinare. Păstrau o amenințătoare tăcere. Cîțiva dintre ei se ridicară în picioare și se îndreptară spre lectică. Culi se răsuciră din mers și o luară pe o uliță laterală, spre marea ușurare a lui Struan. Flăcăule, de acum nu mai ai nimic de făcut decît să ajungi cu tezaurul la Hong Kong, în siguranță. Sau în siguranță la Whampoa, unde îl poți transborda pe *China Cloud*. Dar pînă cînd nu ajunge acolo, în siguranță, flăcăule, nu ești nici tu în siguranță.

Lectica zvîcni în clipa în care unul dintre culi era aproape să se prăbușească într-una din gropile care însemnau mai peste tot drumul. Struan își întinse gîtul în spațiul limitat al lecticii, încercînd să se orienteze. Mai apoi zări catargele unor nave, pe jumătate mascate de colibele din jur. Dar înainte nu putea recunoaște nimic din ceea ce vedea. Lectica mai dădu un colț, îndreptîndu-se spre fluviu, apoi traversă o uliță îngustă, pătrunse în alta. În cele din urmă, undeva în față, pe deasupra acoperișurilor colibelor, reuși să vadă cît de cît unele construcții ale coloniei lucind în bătaia lunii.

Brusc, lectica se opri și fu trîntită fără menajamente jos, aruncîndu-l pe Struan într-o parte. El dădu scurt perdelele la o parte și sări afară cu cuțitul în mîină, exact în clipa în care trei sulițe străpungeau peretele subțire al lecticii. Trei sulițași se chinuiau cu disperare să-și smulgă armele în vreme ce Struan se repezi la cel mai aproape de el, îi înfipse șișul în coaste, și se răsuci la vreme pentru a-l întîmpina pe un altul ce se arunca asupra lui cu un topor de luptă cu două tăișuri. Lama toporului îi șterse umărul, Struan se strîmbă de durere, făcu un pas lateral, apucă de mîiner și începu să se lupte cu individul pentru a pune stăpînire pe armă. Reuși să o smulgă din mîina lui, iar acesta porni să urla cînd o suliță țintită spre Struan îl nimeri pe el. Struan se trase cu spatele la zid. Celălalt sulițaș îi dădea tîrcoale, gîfîind din greu și înjurînd. Struan se feri de o lovitură, se repezi la el cu toporul fără să-l nimerească, individul șarjă cu sulița, aceasta se înfipse în perete prinzîndu-i și haina.

Struan își smulse poalele hainei și-și înfipse cuțitul pînă în plăsele în pîntecele lui, îl răsuci, spintecîndu-l. Struan sări peste trupurile căzute, avînd grijă să se ațină tot cu spatele la zidul ce-i asigura protecția, și așteptă la pîndă. Individul pe care-l înjunghiase într-o parte urla, altul zăcea nemișcat, cel pe care-l spintecase se ținea cu o mîină de burtă și se chinuia să se tîrîie. Struan mai rămase așa o clipă să-și adune puterile,

cînd o săgeată se înfipse bufnind deasupra capului său. Apucă o suliță la întîmplare și o luă la goană în josul străzii spre colonie. Auzi pași în urma lui și-și înteti goana. Cînd dădu colțul, recunoscu în față Strada celor Treisprezece Factorii. Aruncă sulița, fugi în zigzag traversînd strada și intră în strada Hog, goni pe aceasta din urmă, parcurse la fel și piața plină acum de și mai mulți stegari. Înainte ca aceștia să-l poată opri, el și trecuse de poarta grădinii. Simți cum o muschetă îl izbește în stomac.

— Oh, tu erai, Dirk! făcu Brock. Unde naiba te preumbli acu?

— Pe-afară, îngăimă Struan, luptîndu-se să tragă aer în piept. Doamne, Dumnezeule, niște bandiți împuțiți au sărit asupra mea.

— Ș-ăla-i sînge de-al tău sau de-al lor?

La lumina felinarului, Struan își sfîșie haina și cămașa de pe umărul rănit. Rana era superficială și curată, exact la suprafața mușchiului.

— O pișcătură de purice, acolo, mormăi Brock, care luă o sticlă de rom și turnă pe rană, zîmbind cînd îl văzu pe Struan strîngînd ochii de durere. Și cîți erau mă rog?

— Trei!

— Ș-au reușit să te taie? Înseamnă c-ai îmbătrînit! și Brock turnă rom în două pahare.

Struan bău și se simți mai întremat.

— Și eu care socoteam că faci nani nani. Ușile la tine erau închise. Pe un' mi-ai umblat?

— Aici ce s-a mai întîmplat?

— Servitorii au întins-o cu toții acu vreun ceas. Asta-i. Și mi-a trecut mie așa prin divlă să nu-i chem chiar toți pînă dimineață. Și cînd o tuleai tu iepurește prin piață, juma de su' de muschete erau îndreptate spre tine.

— Și atunci de ce naiba mi-ai băgat patul ăla de armă în burtă?

— Am vrut io să te primesc cu cinste, cum ți se cuvine. Brock dădu niște rom pe gît. Am vrut io să știi și tu că noi nu dormim.

— Știe cineva de ce-au fugit servitorii?

— Nu.

Brock se îndreptă spre poartă. Stegarii își căutau din nou loc să se culce. Deasupra orizontului se străduiau să se ivească zorii unei zile pline de nervozitate.

— Treburile arată al naibii de rău, spuse el, cu chipul împietrit. Nu prea-mi place mie deloc. Afurisiții ăia nu-s în stare de nimic decît să stea

tolăniți pe jos și din când în când să mai bată din tobele lor blestemate. Mă paște gândul că mai bine am tuli-o de-aci cât o mai putem tuli.

— Cîteva zile sîntem în siguranță.

Brock clătină din cap.

— Nu-mi miroase mie-a bine. Ceva e rău de tot. Mai bine am tuli-o.

— E o demonstrație de intimidare, Brock!

Struan rupse o bucată din cămașă și-și șterse sudoarea de pe față.

— Poa', da' mie nu-mi miroase-a bine și când mie nu-mi miroase-a bine e vremea s-o ștergem! Brock arată cu degetul spre stegari. I-am numărat. O su' cinzeci. How-qua zicea că-s mai bine de o mie împrăștiați prin toată colonia.

— Eu am văzut poate două, trei sute. În partea de est.

— Pe unde-ai umblat?

— Prin tîrg.

Struan era ispitit să-i spună. Dar asta nu-i de nici un folos, se gîndi el. Brock o să facă tot ce-i stă în puteri pentru a mă împiedica să ajung cu tezaurul în siguranță. Și fără tezaurul ăsta ești mort ca toți morții.

— După colț stă o muiere, îi spuse el cu un aer ușuratic.

— Frenția-n muierea aia! Nu ești tu așa de prost s-o iei razna din colonie pentru o muiere! Brock începu să se tragă nervos de barbă. Vii tu într-un ceas să mă înlocuiești la pază?

— Da.

— La prînz o tundem de-aici.

— Nu.

— Am zis, la prînz.

— Nu.

Brock se încruntă.

— Ce te ține pe tine aici?

— Dacă plecăm înainte de a vedea că avem de-a face cu necazuri adevărate, ne pierdem rău de tot cinstea obrazului.

— Mda, mă gîndeam și io. Nu-mi place s-o șterg așa. Da' ceva-mi spune că-i mai bine.

— Mai așteptăm cîteva zile.

Brock deveni foarte bănuitor.

— Doar știi și tu că io n-am sfeclit-o niciodată, ș-am știut când s-o întind. De ce tu mai vrei să mai rămîi?

— Ti-sen iar s-a apucat de vechile lui tertipuri. De data asta n-ai dreptate. Într-un ceas vin și te schimb, îi mai spuse Struan, și intră în clădire.

Ei, cam ce coace în el bătrînul Dirk? încercă să se dumirească Brock. Tuși tare ca să-și dreagă glasul; nu-i plăcea deloc izul de primejdie care părea să vină dinspre noaptea ce sta să se sfîrșească.

Struan urcă treptele de marmură ale scării ce ducea spre apartamentul lui. Pe pereți atîrnau picturi de Quance și desene chinezești pe mătase. Pe paliere erau înșirați dragoni Ming uriași, din lemn de tec, ca și dulapuri din aceeași esență. Pe coridoarele ce se deschideau de la primul palier se vedeau picturi înfățișînd corăbii și lupte navale, iar pe un pedestal era modelul la scară redusă al navei *Victory*. Struan descoperi că ușa spre apartament era închisă cu cheia.

— Deschideți ușa, spuse el și așteptă, ca îndată Ah Gip să-i deschidă.

— Unde naiba ai dispărut, May-may? izbucni el, încercînd să nu-și manifeste ușurarea cînd le văzu.

May-may stătea în întuneric, lîngă fereastră, îi spuse ceva lui Ah Gip și apoi îi făcu semn să plece. Struan zăvorî ușa.

— Unde naiba ai dispărut?

Ea apăru în bătaia luminii felinarului și el tresări cînd îi zări paloarea.

— Ce s-a-ntîmplat?

— O mulțime de zvonuri, Tai-Pan. Se zice că toți barbarii vor fi trecuți prin sabie.

— Nici o noutate. Unde ai fost tu?

— Da, dar prezența stegarilor e o noutate. Se zice că Ti-sen e în dizgrație. Că a fost condamnat la moarte.

— E o prostie. E doar vărul împăratului, și stăpînește cea mai mare avere din China după împărat.

— Se zice că împăratul e al naibii de supărat pentru că Ti-sen a încheiat tratatul, așa că Ti-sen trebuie să fie torturat în public.

— E o aiureală! Struan se apropie de sobă și își scoase haina și cămașa. Unde-ai fost?

— Ce-ai pățit? exclamă ea, văzîndu-i rana.

— M-au atacat niște tîlhari de drumul mare.

— L-ai văzut pe Jin-qua?

Struan rămase încremenit.

— De unde știi tu de Jin-qua?

— M-am dus să mă închin dinaintea Supremei lui Doamne și să-i aduc toată cinstirea. Ea mi-a spus că tocmai s-a întors Jin-qua și că a trimis după tine.

Struan nu știuse pînă acum că May-may o cunoștea pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua și îl cuprinse atîta furie din pricina asta că-și alungă gîndul din minte.

— De ce naiba nu mi-ai spus unde pleci?

— Pentru că nu mi-ai fi dat voie, îi replică tăios May-may. Voiam neapărat s-o văd. Și să-mi fac părul și să consult astrologul.

— Ce?

— Soțiile lui Jin-qua au o coafeză nemaipomenită. Nemaipomenit ce se pricepe la păr. Femeia asta are faimă în tot Kwangtung-ul. Ia foarte scump. Astrologul zice că e un *joss* bun acum. Foarte bun. Dar să luăm aminte la construirea caselor.

— Îți riști tu viața ca să sporovăiești cu nu știu ce vrăjitor și să-ți faci părul? izbucni Struan. Ce naiba nu-ți convine la părul tău? E frumos și așa cum e el.

— Tu habar n-ai de lucrurile astea, Tai-Pan, îi replică ea reținută. Acolo trag și eu cu urechea la zvonuri. La coafeză! Îi luă mîna și-l obligă să-i pipăie părul. Vezi! Acum e mult mai moale, nu?

— Nu, deloc. Pe Dumnezeuul meu dacă mai pleci fără să-mi spui și mie unde te duci, am să-ți trag la fund de n-ai să mai poți sta pe el o săptămînă.

— Ia încearcă numai, Tai-Pan, îi replică ea și-l fulgeră cu privirea.

Struan o înșfăcă iute și o duse pînă la pat, fără să se uite că se zbătea, îi săltă poalele veșmîntului și jupoanelor de dedesubt și-i arse una peste fund de-l ustură palma, după care o aruncă pe pat. N-o mai plesnise niciodată. Cum stătea pe pat, May-may se repezi la el și încercă furioasă să-l zgîrie pe față cu unghiile ei lungi. Un felinar căzu pe podea și se sparse cînd Struan o înșfăcă și o suci cu fundul în sus din nou și începu s-o palmuiască. Ea se zbătu să scape, își repezi unghiile spre ochii lui, și doar foarte puțin i-a lipsit să nu nimerească, dar îi lăsă dungi pe obraz. O apucă de încheieturile mîinilor, o răsuci iar, îi smulse veșmîntul lung de deasupra și hainele de dedesubt și începu s-o plesnească peste fesele goale cu palma. Ea se luptă să se întoarcă, îl lovi cu cotul în vîntre și se repezi iar cu unghiile la fața lui. Adunîndu-și toată puterea, el o țintui de pat, dar ea izbuti să-și răsucescă capul și-și înfipse dinții în brațul lui. Aproape își pierdu suflarea de durere, dar o plesni mai departe, iar ea își băgă dinții mai adînc.

— Pe Dumnezeu, n-ai să mai îndrăznești tu să mă muști vreodată, spuse el cu dinții încleștați.

Ea îşi împlîntă dinţii şi mai adînc, dar el nu-şi smulse într-adins braţul. De durere îi dădură lacrimile, dar o plesnea pe May-may din ce în ce mai tare, numai peste fese, pînă cînd simţi că-l doare mîna. În cele din urmă ea îşi descleşă dinţii.

— Nu... nu mai da... te rog... nu... te rog, scînci şi începu să hohotească neajutorată cu capul înfundat în pernă.

Struan îşi trase sufletul.

— Ei, acum zi că-ţi pare rău că ai plecat fără să ceri voie.

Fesele ei umflate, numai dungi, se încordară din nou şi ea se cutremură cu totul în aşteptarea palmei care avea s-o lovească, dar el nu mai ridică mîna asupra ei. Ştia că îndărătnicia unui animal de rasă trebuie doar îmblînzită, nu distrusă.

— Îţi dau trei secunde.

— Iertare... iertare. M-ai făcut să mă doară, m-ai făcut să mă doară rău, scînci ea.

Struan se ridică de pe pat şi ţinînd mîna în lumină, cercetă rana. May-may îşi băgase colţii adînc de tot în braţul lui şi curgea sînge.

— Vino aici, spuse el calm. Ea nu se mişcă şi continuă să plîngă. Vino aici, repetă el chemarea, şi de data asta vocea lui era bici şi ea sări în pat.

Nici nu se uită la ea. Ea îşi adună ce veşminte mai rămăseseră pe ea şi se chinui să coboare din pat.

— Nu ţi-am spus să te îmbraci! Ți-am zis să vii aici.

Se grăbi să vină lîngă el, arătîndu-şi ochii înroşiţi, pudra şi machiajul mînjindu-i obrazul. El îşi puse ferm braţul pe tăblia mesei, îşi şterse sîngele care şiroia încet şi turnă brandy pe fiecare urmă lăsată de dinţi. Aprinse un chibrit şi i-l dădu ei.

— Arde cu flacăra fiecare rană, la rînd.

— Nu!

— Pe rînd! spuse el. Muşcătura de om e la fel de otrăvitoare ca şi cea a unui cîine turbat. Grăbeşte-te.

I-au trebuit trei chibrituri, şi de fiecare dată plîngea parcă tot mai mult, îngreşată de duhoarea de carne arsă, dar mîna nu-i tremură. Şi de fiecare dată cînd brandy-ul se aprindea, Struan scrîşnea din dinţi şi nu zicea nimic. Cînd s-a terminat, Struan vărsă şi mai mult brandy peste rănile înnegrite, iar May-may se repezi la oala de noapte şi vomită îndelung. Struan puse îndată apă fierbinte din ibric pe un prosop şi tamponă cu blîndeţe fundul lui May-may, iar cînd termină, îi şterse obrazul cu delicateţe şi la urmă îi dădu apă caldă să-şi clătească gura. O săltă în braţe şi o aşeză uşor în pat, după care voi să plece, dar ea se ţinu

de el și începu să plîngă, plînsul acela din adîncul sufletului care spală ura. Struan o legănă și o liniști pînă cînd ea adormi. După care ieși din cameră și preluă serviciul de pază de la Brock.

La prînz avu loc un alt consiliu. Mulți voiau să plece de îndată. Dar Struan îl domină pe Brock și-i convinse pe negustori să aștepte pînă a doua zi. Au acceptat cu foarte puțină tragere de inimă, și au hotărît să se mute cu toții în factorie pentru a se putea apăra reciproc. Cooper și americanii se retraseră în propria lor factorie. Struan se întoarse în apartament.

May-may îl întîmpină plină de patimă. Apoi au dormit amîndoi, liniștiți. La un moment dat s-au trezit amîndoi și ea îl sărută somnoroasă și-i șopti:

— Ai avut dreptate să mă bați. Am greșit, Tai-Pan. Dar să nu mă bați niciodată dacă nu greșesc. Pentru că și tu trebuie să dormi și atunci am să te omor.

În cartul de mijloc liniștea lor fu tulburată. Wolfgang Mauss bătea cu pumnii în ușă.

— Tai-Pan, Tai-Pan!

— Da.

— Repede! Jos! Grăbește-te!

Se putea auzi vuietul mulțimii care mișuna în piață.

Capitolul șapte

— Și doar tata v-a prevenit pe toți, fir-ați să fiți! spuse Gorth, întorcîndu-se de la fereastra salonului și croindu-și drum printre ceilalți negustori.

— Am mai văzut noi adunîndu-se mulțimea și înainte! replică Struan tăios. Și doar știți cu toții că întotdeauna sînt la cheremul mandarinilor și pleacă atunci cînd li se poruncește tot de către ei.

— O fi, da' nu ca ăștia! insistă Brock.

— Probabil că există un motiv anume. Dar deocamdată nu-i nici un temei să ne facem griji.

Piața era blocată de o mulțime de chinezi care se adunau de pretutindeni, unii purtînd felinare, alții torțe. Cîțiva erau înarmați. Și toți strigau într-un glas.

— Poa' să fie vo' două, trei mii de ticăloși, spuse Brock, care apoi strigă: Hei, Wolfgang, ce tot urlă diavolii ăia de păgîni?

— Moarte diavolilor de barbari.

— Ce obrăznicie afurisită! murmură Roach, un individ mărunțel, ca o vrăbiuță, a cărui muschetă părea mai înaltă decît el.

Mauss se uită din nou la mulțimea aceea, inima îi bătea să-i spargă pieptul, își simțea veșmintele cleioase de atîta sudoare cîtă curgea pe el. Doamne, ăsta-i sorocul pe care l-ai ales? Sorocul martiriului fără seamăn?

— Mă duc eu să le vorbesc, să le predic, spuse el cu glas răgușit, jinduind pacea unui astfel de sacrificiu, dar și înspăimîntat de el.

— O neprețuită idee, domnule Mauss, spuse Rumajee cu vocea lui plăcută, în vreme ce clipea nervos din ochii negri, uitîndu-se cînd la Mauss, cînd la gloata adunată, și iar la Mauss. Trebuie să asculte de îndemnurile dumneavoastră, sir.

Struan văzu sudoarea curgînd pe el picătură cu picătură și paloarea neobișnuită a chipului său, și-l ajunsese cînd era de-acum la ușă.

— N-o să faci una ca asta.

— Tai-Pan, a venit sorocul.

— Nu-ți răscumperi tu păcatele atît de ușor.

— Cine ești tu să judeci? și Mauss încercă să treacă de el, însă Struan nu se clinti din cale.

— Am vrut să spun că ispășirea e un proces îndelungat și plin de suferință, spuse el cu blîndețe.

Văzuse în alte două rînduri această comportare ciudată a lui Mauss. Se întîmplase de fiecare dată în timpul unei lupte cu pirații, și după ce se încinsese bătălia, Mauss își lăsase arma jos și se îndreptase spre dușmani într-o stare de extaz religios, căutîndu-și moartea.

— E un proces îndelungat...

— Mîntuirea... mîntuirea Domnului e... e greu de dobîndit, îngăimă Mauss, simțind că îl strîngea ceva de gît încît abia putea vorbi, bucuros că se găsisese cineva să-l oprească și fiindu-i silă de sine că era bucuros. Voiam doar...

— Perfct. Io știu totul despre mîntuire, se băgă în vorbă Masterson care își împreună palmele și adoptă o postură plină de pioșenie. Doamne, păzește-ne de afurisiții de păgîni! Tai-Pan, nu pot înghiți mai mult. Afurisită fie toată zarva asta!

Cu un efort, Mauss reuși să se stăpânească, simțindu-se în toată goliciunea lui dinaintea lui Struan, care, o dată mai mult, văzuse în adâncul sufletului lui.

— Da... da. ai dreptate. Adevărat...

— Și apoi, dacă te pierdem și pe tine, cine mai rămîne să predice cuvîntul Domnului? spuse Struan și-și promise să-l supravegheze pe Mauss dacă aveau să aibă necazuri cu adevărat.

— Bun înțeles, întări și Masterson, suflîndu-și nasul în degete. Ce rost are să aruncăm un creștin atît de prețios în gura lupilor? Adunătura asta de ticăloși sînt stîrniți rău de tot și apucați, nu-s în stare să asculte ei acum o predică. Domnul să ne ocrotească. Fir-ar să fie al naibii, Tai-Pan, ți-am zis eu că se lasă cu un atac.

— La naiba ai spus! strigă Roach din celălalt capăt al încăperii.

— Da' ție cine ți-a cerut părerea, la naiba? Aveam și eu o discuție așezată cu Tai-Pan și reverendul Mauss, îi strigă la rîndul lui Masterson, apoi către Mauss: De ce nu spui o rugăciune și pentru noi, ei? La urma urmei, la naiba, noi sîntem creștinii.

Se înghesui și el spre fereastră.

— Nu mai poate nimeni să se uite pe fereastră de răul vostru? Să vadă ce se mai întîmplă?

Mauss își șterse sudoarea de pe frunte. Doamne Dumnezeule și milostiv Isus, unicul tău fiu, născut din tine, dă-mi mîntuirea ta. Adu-mi discipoli și misionari ca să pot lepăda povara ta. Și te binecuvîntez că l-ai trimis la mine pe Tai-Pan care-i conștiința mea și mă vede așa cum sînt.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

Ușa se dădu de perete și în încăpere pătrunseră mai mulți negustori. Toți erau înarmați.

— Ce naiba se întîmplă aici?

— Habar n-are nimeni, le răspunse Roach. Acum era liniște și pace, în clipa aialaltă a început să tot curgă mulțimea asta.

— Pariu că nu-l mai vedem noi pe bătrînul Elikson, sărmanul. Bietul de el cred că zace pe undeva cu gîtul retezat, spuse Masterson, cu o expresie ce nu prevestea nimic bun, în vreme ce-și punea capsele la muschetă. În noaptea asta o să răposăm cu toții în paturile noastre.

— Ah, mai ține-ți fleanca, îl apostrofă Roach.

— Ești un vestitor al blîndeții și mîngîierii, nu-i așa? îi replică și Vivien, un negustor cît un taur, care-l privi chiorîș pe Masterson. De ce nu te piși în pălărie de pe-acum?

Ceilalți negustori începură să vocifereze care mai de care, în timp ce Gorth își croi drum cu umerii spre ușă.

— Îmi adun oamenii mei de nădejde și-i expediez pe ăștia direct în iad.

— Nu! Vocea lui Struan plesni ca un bici, și se făcu liniște. Deocamdată nu ne-au pricinuit nici un rău. Ce te-a apucat, Gorth? Ți-au băgat frica-n oase cîțiva amărîți care te înjură?

Gorth se făcu roșu la față și porni spre Struan, dar Brock se puse între ei.

— Stai blînd! îi porunci el. Fă de pază în grădină și primu' chinez care intră n-ai decît să-i zbori creierii afurisiți!

Gorth își stăpîni furia cu mare efort și ieși. Toți începură din nou să trîncănească.

— N-a fost frumos să-l stîrnești pe bietul flăcău, Dirk! Brock își turnă o stacană de bere și o bău cu sete. Putea să-ți ia capul și să ți-l așeze în palmă.

— Putea. Dar putea și să învețe cum să se poarte.

— Iartă-mă, domnule Struan, interveni Rumajee, nervozitatea făcîndu-l să treacă peste politețe. Sînt oameni de pază și la poarta din spate?

— Da, trei oameni de-ai mei. Ei trei pot ține piept unei armate întregi de amărîți din ăștia.

Între negustori se stîrni brusc scandal și Roach strigă:

— Eu sînt de partea lui Gorth. Eu zic să ne croim cu armele drum să ieșim de-aici chiar în clipa asta.

— Dacă va fi nevoie, așa vom face, îi replică Struan.

— Mda, mîrîi Brock. Dacă o facem acu e ca și cum am căutat-o cu lumînarea. Musai să mai așteptăm și stăm de pază pîn' se mai luminează oleacă. Poa' c-atunci se cară și ăștia.

— Și dacă nu se cară? Ei? Uite asta vreau eu să știu.

— Atunci vărsăm și noi puțin sînge. Am strecurat trei oameni de-ai mei în lorcea noastră și le-am poruncit să stea în mijlocul fluviului. La bord e ș-un tun de zece livre.

Struan începu să rîdă.

— Socot că domnului Brock i se cuvine un vot de încredere.

— Pe Dumnezeuul meu, domnu' Brock, ești deștept foc! spuse Masterson. Trei urale pen' domn Brock.

Uralele răsunară și Brock rînji în felul lui.

— Mulțam tare mult, băieți. Acu mai bine să punem și noi capu' jos și să dormim. Nu-i nici o primejdie.

— *Gott im Himmel!* Uitați-vă! arată Mauss pe fereastră afară cu ochii ieșiți din orbite.

Din strada Hog se scurgea spre piață o procesiune cu lanterne, gonguri și tobe. În frunte erau stegari, cu niște nunceaguri în mână, croindu-și cu ele drum prin gloată, în față pășea un personaj îmbrăcat cu un veșmînt bogat. Hainele-i erau din cele mai scumpe, în schimb mergea cu picioarele goale, fără pălărie pe cap, și se poticnea mereu sub povara lanțurilor care-l stînjeneau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Struan. E chiar Ti-sen.

Procesiunea își făcu drum pînă în mijlocul pieței unde se opri. Din procesiune făceau parte toți negustorii chinezi din Co-hong, în afară de Jin-qua. Însemnele de ceremonie ale rangului le fuseseră smulse de pe tichie, și stăteau acum tremurînd din toate mădularele. Cînd îi văzu astfel mulțimea începu să-și bată joc de ei și să-i huiduie. Atunci șeful stegarilor, un războinic înalt, cu barba neagră, izbi într-un gong imens și gloata făcu din nou liniște.

În piață își făcu apariția o lectică deschisă, însoțită în față și în urmă de stegari călare. În lectică stătea tolănit, în costum complet de ceremonie, gri și stacojiu, însuși Hi'pia-kho, Hoppo imperial. Un mandarin manciurian, bondoc, cu cărnurile atîrnînd pe el iar gîtul aproape că nu i se mai cunoștea, dar în mîini vîntura evantaiul imperial, însemn al dregătoriei sale. Evantaiul era din fildeș și bătut în jad. Lectica demnitarului fu lăsată jos în mijlocul pieței, iar șeful stegarilor răcni o poruncă. Toți cei din piață se prosternară de trei ori la rînd și apoi se ridicară din nou în picioare. Hoppo desfășură un pergament și la lumina unui felinar ținut de unul din stegari începu să citească cu o voce stridentă.

— Ce 'ice? îl întrebă Brock pe Mauss.

— Uite-l colo pe bătrînul How-qua, spuse Masterson și începu să rîdă. Al naibii de tare-i mai tremură tîrțița...

— Vă rog, liniște! nu pot auzi, *hein?* interveni Mauss, care-și întinsese gîtul pe fereastră afară, și ascultară cu toții. E un edict imperial, spuse Mauss iute. Și trădătorul Ti-sen, fostul nostru văr, trebuie să fie de îndată pus în lanțuri și trimis spre capitala noastră sub sentința de condamnare la moarte... Nu mai aud, *hein?* Stați puțin... și tratatul demn de tot disprețul numit Convenția de la Chuenpi, pe care l-a semnat fără încuviințarea noastră, se revocă. Barbarilor li se poruncește să plece din

imperiul nostru, și din Canton și din Hong Kong sub amenințarea pedepsei cu moartea în chinuri prelungite. Și...

— Nu cred una ca asta, pufni Roach.

— Ține-ți fleanca. Cum vrei să mai audă Wolfgang ceva?

Mauss asculta încordat vocea aceea stridentă, stranie, care spărgea tăcerea apăsătoare.

— Ni se poruncește să părăsim țara, spuse el. Și trebuie să plătim și o despăgubire pentru toate necazurile pe care le-am produs. Nu va mai avea loc nici un fel de negoț decât sub prevederile celor Opt Porunci. Reginei Victoria i se poruncește să vină în persoană la Canton în costum de doliu... ceva despre... se pare că pe capul nostru s-au pus niște recompense... și... „ca simbol al supărării noastre, criminalul Ti-sen va fi certat cu biciul în mod public, și toate bunurile lui sînt confiscate. Temeți-vă de mînia mea și ascultați cu nezmintită supunere!”

Șeful stegarilor se apropie de Ti-sen și cu nunceagul îi făcu semn spre pămînt. Alb ca varul, Ti-sen îngenunche, și șeful stegarilor ridică arma, apoi își luă vînt și-l lovi pe Ti-sen în spinare. Iar și iar și iar. În piață nu se mai auzi nici o suflare, doar șuieratul nunceagului. Ti-sen și prăbuși cu fața în jos și stegarul continuă să-l lovească.

— Nu pot să-mi cred ochilor!

— E imposibil să poruncească una ca asta! adăugă Mauss.

— Dacă lui Ti-sen îi fac ei una ca asta, atunci, pe Dumnezeu, or să neucidă pe toți.

— Prostie! Noi putem ocupa China cînd vrem.

Brock începu să rîdă în hohote.

— Ce-i așa de vesel, *hein?* îl întrebă Mauss enervat.

— Asta înseamnă din nou război, spuse Brock. Bine atunci, zic io! și-i aruncă o privire lui Struan, luîndu-l peste picior. Și doar ț-am zis io, flăcăule. Cu asta-ai să te-alegi dacă faci un tratat atît de blînd cu ticăloșii.

— Trebuie să fie la mijloc vreo viclenie, îi replică Struan liniștit, dar în sufletul lui era cutremurat de ceea ce se întîmpla. Ti-sen e cel mai bogat om din China. Împăratul are nevoie de un vinovat, de un țap ispășitor. Și de toată averea lui Ti-sen. Ca să-și spele obrazul. Așa-și spală împăratul obrazul.

— Tu cu obrazul tău cu tot, mîrîi Brock deloc înveselit acum. Ș-o să-ți jupoi obrazul! S-a terminat cu tratatul, s-a terminat cu negoțul, s-a terminat și cu Hong Kong-ul, s-a terminat și cu tine, și cu toată vorbăria ta despre obraz.

— Greșești rău de tot, Tyler. Hong Kong-ul e abia la început, îi replică Struan. O mulțime de lucruri s-au pornit de-acum.

— Mda, război, fir-ar să fie.

— Și dacă-i război, unde-i baza întregii flote, ei? Macao nu e de nici un folos așa cum n-a fost niciodată... e pe continent, și chinezii pot da buzna acolo cât ai clipi. Dar nu și pe insula noastră, pe Dumnezeu! Nu atunci când mai e și flota noastră care o apără. Sînt de acord că fără Hong Kong am fi cam terminați. Că fără el n-am fi în stare să pornim într-o campanie spre nord. Niciodată. Și nici să apărăm mai știu eu ce porturi și așezări vom mai dobîndi pe continent în viitor. Tyler, mă auzi bine? Hong Kong-ul e cheia întregii Chine. Ți-a cășunat ție pe Hong Kong.

— Dumnezeule, io știu ce-nseamnă să faci dintr-o insulă o fortăreață, izbucni Brock, acoperind corul afirmativ al celorlalți. Da' Hong Kong nu e singurul loc potrivit, ș-am tot zis. Chushan e mai bun.

— Nu poți apăra insula Chushan așa cum poți apăra Hong Kong-ul, interveni Struan înfierbîntat, știind că Brock era implicat în asta așa cum erau cu toții. Insula aceea „golașă, și blestemată”, cum îi zici tu, ea e tot viitorul tău afurisit.

— Poa' că da, poa' că nu, îi replică Brock nemulțumit. Asta o s-o vedem noi. Da' tu n-ai să fii printre noi să te bucuri și tu de Hong Kong nicicum. Io o să fiu stăpînul gorganului și tu ai să fii terminat de tot.

— Nu fi tu atît de sigur, îi spuse Struan, cercetînd piața.

Biciul se ridica mai departe și se abătea asupra condamnatului. Îi era milă de Ti-sen, care fusese prins într-o capcană pentru care nu era vinovat, fiindcă nu fusese dorința lui să facă ce făcuse. Nu el căutase să pună mîna pe dregătoria de plenipotențiar al părții chineze – i se poruncise. Era prins în capcana epocii în care trăia. Așa cum fuseseră prinși în capcană, de îndată ce se făcuse această primă mișcare, și Struan însuși și Longstaff, și Brock, și Hoppo, și toți ceilalți. Iar urmarea va fi la fel de implacabilă ca și biciul. La fel ca și data trecută, armata se va mișca împotriva Canton-ului. Mai întîi trebuie să ocupi forturile pe măsură ce te apropii de Canton, pentru ca apoi să ameninți orașul, și-i destul. Nici nu va fi nevoie să fie ocupat Canton-ul, pentru că orașul va plăti primul despăgubirile. Apoi, la vară, când vînturile vor fi prielnice, din nou spre nord, către gurile fluviului Pei Ho și locurile sale de debarcare; și apoi din nou împăratul, prins și el în capcană ca toți ceilalți, va cere pace. Și atunci tratatul va rămîne în vigoare, pentru că fusese un tratat cinstit. Apoi, o dată cu trecerea anilor, chinezii își vor deschide porturile din propria lor dorință, văzînd că englezii pot să le ofere multe: lege,

dreptate, dreptul sfânt de proprietate, libertate. Fiindcă chinezul de rînd vrea și el exact ce dorim și noi, se gîndi el, și nu e nici o osebite între noi. Putem munci laolaltă spre folosul tuturor. Poate că noi o să-i ajutăm pe chinezi să scuture jugul barbarilor manciurieni. Și asta se va și întîmpla, acum că există un tratat bine gîndit, și sîntem și răbdători, și o să jucăm jocul acesta al Chinei după regulile chinezești și după o chinezească scurgere a vremii. Vreme măsurată nu în zile sau în ani, ci în generații. Și atîta vreme cît putem face și negoț cu ei în timp ce așteptăm. Că fără negoț lumea va deveni iar ceea ce a fost odată – un iad în care lege însemna doar brațul celui mai tare și biciul celui mai amarnic. Cei blînzi nu vor moșteni niciodată pămîntul. Mda, dar cel puțin pot fi apărați de lege să-și trăiască soarta așa cum doresc.

După ce Ti-sen își primi pedeapsa celor o sută de lovituri, stegarii îl culeseră de pe jos. Pe față și pe gît îi șiroia sîngele, iar veșmintele îi erau îmbibate de sînge și sfișiate. Gloata rînjea și zbiera în delir. Un stegar bătu într-un gong, dar mulțimea nu-i dădu nici o atenție, și alți stegari se repeziră în ei, lovindu-i cu biciul, cu armele. Izbucniră vaiete, mulțimea se trase înapoi și făcu liniște. Hoppo făcu un gest poruncitor spre grădină. Lectica fu ridicată și stegarii se puseră în mișcare în fața ei, mînuind biciul pentru a-și croi drum către neguțători.

— Haideți! le spuse Struan lui Mauss și Brock. Voi toți ceilalți să fiți pregătiți pentru cazul că urmează să ne atace.

Ieși în grabă în grădină, urmat îndeaproape de Brock și Mauss.

— Ești bolnav la cap? strigă la el Brock.

— Nu.

Priviră încordați cum gloata se desfăcea în două și stegarii ajunseră la poarta grădinii. Hoppo nu catadicsi să coboare din lectică, dar strigă spre ei poruncitor.

— Domnule Struan, vă poruncește să luați o copie a acestui edict, îi suflă Mauss.

— Spune-i că nu sîntem îmbrăcați în costum de ceremonie. Un act atît de important trebuie să aibă parte de mare ceremonie pentru a-i conferi cinstea pe care o merită.

Hoppo se arătă descumpănit. După un moment de tăcere glăsui din nou.

— Spune: Barbarii nu au nici un fel de ceremonial și nu sînt demni nici de dispreț. Dar Fiul Cerului, cu toate astea, a îndemnat la milostivire față de cei care se tem de el. Astăzi dimineață la locuința mea să se înfățișeze o delegație, la ora șarpelui.

— Când naiba e ora asta? întrebă Brock.

— Șapte dimineața, îi replică Mauss.

— Da' n-o să ne vîrîm singuri capu-n capcana lui afurisită. Spune-i că n-are decît să se cufurească-n nădragi.

— Spune-i, interveni Struan, că în conformitate cu cele Opt Porunci nu ni se îngăduie să se întîlnim direct cu înaltul Hoppo, ci trebuie să primim toate documentele prin reprezentanții Co-hong, aici, în colonie. Dar ora șarpelui nu ne lasă răgazul necesar! își ridică ochii spre cer, zorii începeau să mijească în zare. Când e ora unsprezece noaptea?

— Ora șobolanului, îi răspunse Mauss.

— Atunci spune-i că o să primim documentul de la Co-hong cu toată ceremonia cuvenită la ora șobolanului. *La noapte!*

— Cu ceremonia cuvenită! Deștept mai ești, Dirk, îi spuse Brock. E vreme destulă să-i pregătim o primire de să-i dea și lui oleacă de sînge!

Mauss asculta cuvintele dregătorului Hoppo.

— Zice că cei din Co-hong vor înmîna edictul la ora șarpelui, adică pînă la ora nouă dimineața, astăzi! Și toți barbarii trebuie să părăsească de-acum colonia pînă la ora oii, ora unu după-amiază.

— Spune-i că ora unu nu ne dă răgazul de care avem nevoie. La ora oii, mîine!

— Spune că trebuie să evacuăm colonia pînă la ora trei după-amiază, încă azi, ora maimuței, că ni se cruță viața numai pînă la ora aceea și putem părăsi colonia nestingheriți.

— Spune-i la ora maimuței, mîine!

Hoppo îi răspunse lui Mauss și apoi lătră o poruncă. Lectica fu ridicată și procesiunea porni să se formeze din nou.

— A spus că trebuie să părăsim colonia azi. La ora maimuței. Trei după-amiază.

— Mînca-l-ar flăcările iadului să-l mănînce! strigă Struan, turbat de furie.

Procesiunea se îndreaptă spre strada Hog. Unul dintre stegari îl îmbrînci pe Ti-sen în urma lecticii și-l biciui când acesta se poticni, iar mai mulți, dădură iama în gloata care se scurse din piață. Stegarii care rămaseră se împărțiră în două grupuri, unul se trase mai aproape de factorie, tăindu-i legătura cu strada Hog, cealaltă se postă la vest; în felul acesta factoria era complet înconjurată.

— De ce te tot zbuциumi să obții o amînare? îl întrebă Brock.

— Așa e normal cînd e vorba de tîrguială.

— Doa' știi bine că după tot ce i se-ntîmplă lui Ti-sen, nici viața lui Hoppo nu face destule parale ca să-și îngăduie răgazul cerut. Și ce-i atît de important ca să mai zăbovești aici încă o noapte, ei? Cei mai mulți din noi pleacă încă de azi. Că doar urmează și licitația terenurilor.

Isuse Cristoase, ai milă! se rugă Struan, știind că Brock avea dreptate. Cum să izbutesc eu să stau și să aștept sosirea tezaurului?

— Ei? insistă Brock.

— Nici un motiv.

— Tre' să fie unu, spuse apăsător Brock și apoi intră în fabrică.

Cu toată exactitatea, la ora șarpelui tot soborul neguțătorilor din Co-hong pătrunse în piață, escortat de cincizeci de stegari în răpăit de gonguri și tobe. Stegarii care asigurau paza fabricii i-au lăsat să treacă, apoi au închis accesul, strîngîndu-și rîndurile. Jin-qua nu se vedea nici de data asta. Dar era de față fiul lui, How-qua, neguțător de frunte în Co-hong. How-qua, un dolofan de vîrstă mijlocie, zîmbea întotdeauna. Dar acum avea o mutră serioasă și curgea apa pe el, fiind atît de îngrozit încît aproape scăpă din mînă edictul imperial frumos făcut și legat cu panglică stacojie. Ceilalți neguțători care-l însoțeau erau la fel de înspăimîntați.

Struan și Brock se pregăteau să-i primească în grădină, îmbrăcați în cele mai bune redingote, cravată albă și joben. Struan se bărbierise proaspăt, iar Brock își pieptănase barba. Amîndoi purtau în chip ostentativ cîte o floare la butonieră. Știau că prin această ceremonie obrazul lor avea mult de cîștigat în măsura în care cel al lui Hoppo pierdea.

— Mare dreptate ai, îi spuse Brock, însoțindu-și vorbele de rîsul lui răgușit. Io și Struan o să primim afurisitul ăla de edict, și de nu ne purtăm așa cum se cuvine, taman ca ei, atunci poa' c-o să ne și pună pe foc și o să ne prăjească taman ca pe șobolani în capcană și n-o să ne mai lase răgazul pe care ni l-au dat. Și acu' faceți toți așa cum ne-a zis Struan.

Delegația lor se opri la poartă. Mauss o deschise și Struan și Brock pășiră pînă-n prag. Struan și Brock își amintiră fără nici un fel de veselie de răsplata care era pusă pe capetele lor, dar nu lăsară să li se citească pe chip nici o umbră de teamă, mai ales că erau protejați de armele nevăzute, pregătite la ferestrele din spatele lor și de tunul de pe lorcea lui Brock, ancorată în mijlocul fluviului. Șeful stegarilor vorbi aprins, gesticulînd cu nunceagul din mînă.

— Spune să ieșim și să primim edictul, îi traduse Mauss.

Struan doar ridică pălăria de pe cap, întinse mîna și se proțăpi mai bine pe picioare.

— Hoppo a spus că edictul ne va fi înmînat. Atunci înmînați-mi-l!

Și întinse mîna. Mauss traduse ce spusese Struan, și atunci, după un moment de nervozitate, stegarul îl înjură pe How-qua și acesta se repezi și-i dădu lui Struan sulul de hîrtie. Struan, Brock și Mauss își scoaseră de îndată jobenurile și strigară din răspuțeri: „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!” La acest semnal, Gorth aprinse fitilul pocnitorilor și le aruncă în grădină. Neguțătorii din Co-hong săriră ca arși înapoi, stegarii își smulseră arcurile din spinare și săbiile, dar Struan și Brock, cu chipurile pline de solemnitate, rămaseră stană, ținîndu-și mai departe pălăriile în aer. Pocnitorile umplură grădina de fum. Cînd exploziile încetară, spre groaza negustorilor din Co-hong, Mauss, Struan și Brock strigară: „Dumnezeu să-i facă pe toți manciurienii să putrezească!” iar dinspre factorie se auziră, ca un ecou, trei rînduri de urale. Șeful stegarilor se apropie bătaios și i se adresă tăios lui Mauss:

— Tai-Pan, întreabă ce înseamnă toate astea.

— Răspunde-i exact așa cum ți-am spus eu! și Struan surprinse privirile lui How-qua, și-i făcu într-ascuns cu ochiul, știind cît de mult îi urau chinezii pe manciurieni.

Și Mauss vorbi tare, clar, într-o mandarină perfectă:

— Acesta este obiceiul nostru cu prilejul unor foarte importante momente. Nu în fiecare zi ne este dată cinstea de a primi un document atît de prețios.

Stegarul îl înjură o vreme, apoi le porunci celor din Co-hong să plece. Neguțătorii se îndreptară, dar acum le mai veniseră inima și curajul la loc. Brock începu să hohotească, iar epidemia aceea de rîs se întinse întîi în factoria lui Struan și ecoul ei veni tocmai de departe, din celălalt capăt al pieții, unde era factoria americanilor. De la una dintre ferestre apăru flamura britanică pe care cineva o flutura într-o parte și-n cealaltă cu îndrăzneală.

— De-acu' mai bine ne-am găti de plecare, spuse Brock. A fost nemaipomenit.

Struan nu-i răspunse. Îi aruncă edictul lui Mauss.

— Wolfgang, fă-mi o traducere cît mai exactă, îi spuse el și se duse în apartamentul lui.

Ah Gip îi făcu o plecăciune și-i dădu drumul să intre, după care se întoarse la oalele ei de bucătărie. May-may se îmbrăcase, dar stătea întinsă pe burtă în pat.

— Ce s-a întâmplat, May-may?

— Uite asta s-a întâmplat, spuse ea cu prefăcută furie. Uită-te și tu să vezi ce-ai făcut, nenorocit de brută și barbar ce ești. Acum nu-mi rămîne decît ori să stau în picioare ori să zac pe burtă.

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse cu spatele la el și, ridicîndu-și veșmintele, îi arătă fundul numai vînatăi.

— Trebuie să mă întind și eu puțin, spuse el și se prăbuși gînditor într-un fotoliu.

May-may își trase iute veșmintele la loc și, cu mare gingășie, se dădu jos din pat.

— De ce nu rîzi? Am crezut că dacă fac așa o să te stîrnesc să rîzi.

— Îmi pare rău, fetiço, așa ar fi trebuit să fac. Dar am atîtea la care trebuie să mă gîndesc.

— Ce?

El făcu semn cu mîna spre Ah Gip.

— Tu afara, heya? după care zăvorî ușa în urma ei.

May-may se chirci lîngă oala de mîncare și amestecă încet cu un bețișor.

— Trebuie să părăsim colonia la ora trei, îi spuse Struan. Să zicem că vrei să mai rămîi aici pînă mîine, ce faci atunci?

— Mă ascund, îi răspunse ea pe loc. Într-un... cum ziceți... o cămăruță mică lîngă acoperiș.

— Pod?

— Da, pod. De ce vrei să mai rămîi?

— Crezi că atunci cînd o să plecăm or să cerceteze toată factoria?

— De ce să mai rămîi? Nu e deloc înțelept să mai rămîi.

— Crezi că stegarii or să ne numere la plecare?

— Ticăloșii ăia nici nu știu să socotească! Hîrîi din gît tare de tot și scuipă în foc.

— Să nu mai scuipi!

— Tai-Pan, doar ți-am spus de atîtea ori că e un obicei chinezesc înțelept și important, îi răspunse ea. Totdeauna omul are în gît multă otravă. Dacă nu mai expectorezi poți să te îmbolnăvești rău de tot. E foarte înțelept să scuipi otrava asta. Și cu cît icnești mai tare, cu atît se sperie mai mult zeul scuipatului otrăvitor.

— E o prostie, și un obicei scîrbos.

— Aiii iaaa! făcu ea pierzîndu-și răbdarea. Nu mai pricepi acum nici engleza? Uneori mă întreb și eu de ce-mi mai răcesc gura cu tine ca să-ți explic atîtea lucruri înțelepte din civilizația chineză. Ce-i cu treaba aia că

trebuie să ne ascundem în fabrică? E tare primejdios să nu plecăm o dată cu ceilalți. Și ar fi cu mare primejdie dacă stegarii ar apuca să mă zărească. O să avem nevoie de protecție. De ce să ne ascundem aici?

Atunci Struan îi spuse despre lorcea pe care o aștepta. Și despre tezaur.

— Înseamnă că ai mare încredere în mine, îi răspunse ea cu o mină foarte serioasă.

— Mda.

— Și ce trebuie să-i dai lui Jin-qua în schimb?

— Înlesniri comerciale.

— Bineînțeles, dar și mai ce?

— Numai niște înlesniri comerciale.

Se lăsă tăcere.

— Jin-qua e un om tare înțelept. Nu se mulțumea el numai cu niște înlesniri comerciale, mormăi ea. Și ce înlesniri aș cere eu dacă aș fi Jin-qua! Și ar trebui să le accepți pe toate. Toate.

— Și ce-ai pofti?

Ea se uită țintă la flăcările focului și se întrebă ce-ar fi spus Struan dacă ar fi știut că ea era nepoata lui Jin-qua, a doua fiică a fiului său cel mai mare, How-qua, de la cea de-a cincea lui nevastă. Și se mai întrebă și de ce i se interzisese să-i spună vreo vorbă lui Struan, sub pedeapsa ca numele ei să fie șters pentru totdeauna de pe pomelnicul strămoșesc. Ciudat, își spuse ea, și se cutremură când se gândi că ar putea fi alungată din familie, pentru că una ca asta, însemna că nu numai ea, dar și urmașii ei și urmașii urmașilor ei vor fi pierduți din șirul neamului și deci lipsiți de protecția ajutorului reciproc care reprezenta piatra fundamentală a societății chinezești. O piatră veșnică. Singurul lucru cu adevărat de valoare pe care cinci milenii de civilizație și tot felul de încercări i-au învățat că însemna o certitudine pentru care merita să faci orice. Familia! Și se întrebă acum de ce fusese ea dată lui Struan, în fond. „Tu, a doua fiică a celei de-a cincea mame”, îi spusese tatăl ei când împlinise ea cincisprezece ani. „Ilustrul meu tată s-a gândit să-ți facă o mare cinste. Tu ai să fii dată Tai-Panului barbarilor.” Fusese îngrozită. Până atunci nu văzuse în viața ei cum arăta un barbar și-i socotea a fi murdari, niște canibali dezgustători. Plînsese și se rugase să fie cruțată, iar apoi, în mare taină, îi fusese arătat Struan, pe când se afla el cu Jin-qua. Uriașul de Struan o înspăimîntase, dar cel puțin văzuse că nu arăta ca o maimuță. Dar chiar și așa se rugase să fie măritată cu un chinez. Dar tatăl ei fusese de neclintit și-i lăsase o singură alternativă: „Ori te supui,

ori părăsești această casă și nu mai ai ce căuta în familie niciodată.” Așa că se duse la Macao și apoi ajunsesse în casa lui Struan, cu poruncă să facă totul ca să-i intre în grații. Să învețe limba barbarului, și să-l învețe și pe el obiceiurile chinezești, dar fără să simtă el că era învățat. O dată pe an, Jin-qua și tatăl ei trimiteau pe cineva la ea să afle cum mergeau lucrurile și să-i transmită vești despre familie. Tare ciudat, se gândi May-may. Cu siguranță că n-am fost trimisă ca să-l spionez, ci pentru a-i fi concubină. Și nici tata, nici bunicul n-ar fi făcut chiar cu inima ușoară și fără motive temeinice una ca asta, nu cu cineva din același sînge cu ei. N-am fost eu tocmai nepoata favorită a lui Jin-qua?

— Un tezaur atît de mare, spuse ea, evitînd să răspundă la întrebare. Un tezaur ca acesta e o groaznică ispită. Imensă. Și totul grămadă... doar o dată să riști, un atac, o tâlhărie și douăzeci, patruzeci de generații după aceea sînt la adăpost.

Ce nebunie în capul meu să-mi fie frică de Tai-Pan. E un bărbat la fel ca toți bărbații și-i stăpînul meu. Și încă ce bărbat! Și curînd am să fiu și eu Tai-tai. În fine. În fine, am să pot să zic că mi-am cinstit obrazul. I se înclină adînc dinainte.

— Mare cinste pentru obrazul meu că ai atîta încredere. Am să binecuvîntez *jossul* care te apără, Tai-Pan, în vecii vecilor. Mi-ai făcut imensă cinste și mi-ai cinstit tare mult obrazul. Fiindcă oricine ar afla de una ca asta nu s-ar gândi decît cum să te fure. Oricine.

— Și cum te-ai descurca tu?

— Aș trimite-o pe Ah Gip la Hoppo, spuse ea imediat și se întoarse la învîrtit cu bețișorul în oală. Dacă i se promite cincizeci la sută e în stare să nu mai țină seamă nici de porunca împăratului. O să-ți îngăduie să rămîi, dacă așa vrei, chiar în taină, pînă va sosi lorcea. Cînd se va convinge că e chiar lorcea cu pricina, o să te lase să te urci în taină la bord și o să te intercepteze în josul rîului. Și o să-ți taie beregata. Numai că atunci o să vrea să mă păcălească să devin femeia lui. Mare mizerie! Nu, pentru tot ceaiul, din China, nu cu porcul ăla de curvar. Nu-i plac decît perversiunile murdare. Știi că-i aproape impotent?

— Ce? îi replică Struan, fără să fie prea atent la ce spunea ea.

— Știe toată lumea, insistă ea, gustă cu delicatețe mîncarea și adăugă puțin sos de soia. Are nevoie de două fete odată. Una trebuie să se joace cu el frumos, în vreme ce cealaltă muncește din greu. Apoi mai e ceva, că o are atît de mărunță încît trebuie să își pună tot felul de treburi să fie mai mare, niște chestii din alea imense. Și mai la urmă îi place să facă amor și cu rațe.

— Nu mai tot vorbi în dodii!

— Ce înseamnă dodii? îl întrebă May-may.

— Prostii.

— Ha! Să știi că nu-s prostii. Știe toată lumea! își aruncă frumos capul pe spate și o șuviță lungă de păr dansă în jurul ei. Tai-Pan, eu nu te înțeleg câteodată deloc. Rămîi foarte șocat cînd îți spun de niște lucruri obișnuite. Mulți oameni folosesc diverse tertipuri pentru a-și spori plăcerile. Și e foarte important să le sporești dacă poți. Să mănînci mîncarea care trebuie, să folosești leacurile care îți servesc. Și dacă o ai mică nu e rău să-ți sporești norocul și să-i oferi fetei tale mai multă plăcere. Dar nu ca porcul acela scîrnav. Îi place să le facă să sufere.

— Femeie, n-ai de gînd să termini odată!

May-may nu mai amestecă mîncarea și se uită la el. O umbră de supărare îi trecu pe față.

— Tai-Pan, toți europenii sînt ca tine? Și nu le place să vorbească deschis despre relațiile dintre un bărbat și o femeie?

— Despre unele lucruri nu se vorbește, și cu asta basta.

Ea clătină din cap.

— E rău. E mai bine să vorbești. Altfel cum să izbutești să faci dragoste tot mai bine? Bărbatu-i bărbat și femeia femeie. Cînd e vorba de mîncare nu ești șocat. Atunci de ce să-ți ieși așa din sărite? Sexul e și el mîncare, nu contește! își strînse ochii cu un fel de răutate și-l măsură de sus pînă jos. Ei, toți stăpin ca tu face hîț-hîț la fel, heya?

— Toate fetele astea chinezoaice sînt la fel ca tine, heya?

— Da, îi răspunse ea liniștită. Cele mai multe. Ca mine, dar nu la fel de bune. Așa sper! și rîse. Cred că tu ești foarte special. Și eu sînt specială!

— Și modestă.

— Frenția-n modestia de felul ăsta. Sînt cinstită, Tai-Pan. Chinezii sînt cinștiți. Și atunci de ce să nu mă cinstesc cum mi se cuvine? Și pe tine. Eu mă bucur de tine așa cum și tu te bucuri de mine. O prostie să te prefaci că nu-i așa.

Se uită în oală, luă cu bețișoarele o bucățică de carne și o gustă, apoi dădu oala la o parte de pe plită și o puse destul de aproape de foc, atît cît să se mențină mîncarea caldă. Deschise ușa și-i șopti ceva lui Ah Gip, iar servitoarea o porni tîrșindu-și picioarele. May-may se întoarse la focul ei.

— Unde s-a dus?

— Să ne găsească o ascunzătoare.

- Eu fac treaba asta.
- E mai pricepută decît tine la una ca asta. Mai întîi mîncăm și apoi hotărăști să vedem ce facem cu Brock.
- Ce-i cu Brock?
- Doar n-o să te lase să te ascunzi și să stai liniștit cum poftești tu, heya?
- Am și hotărît ce voi face cu el! și zîmbetul i se întinse pînă la urechi, încrețindu-i fața. May-may, ești o ființă cu totul și cu totul specială.
- Destul de specială pentru tine ca să mă faci Tai-tai? Adică Suprema ta Doamnă, după obiceiurile voastre?
- O să hotărăsc și în privința asta, dar numai după ce împlinesc trei lucruri.
- Care sînt acelea?
- Primul, să ajung cu tezaurul teafăr și nevătămat pe *China Cloud*.
- Al doilea?
- Al doilea, să fac din Hong Kong un teritoriu bine apărat.
- Ultimul?
- Asupra acestuia nu sînt încă sigur. Va trebui să mai ai puțină răbdare în privința lui.
- Am să te ajut să duci la bun sfîrșit primele două. De al treilea nu pot zice nimic. Dar sînt chinezoaică, chinezii sînt foarte răbdători. Însă, pe deasupra, mai sînt și femeie.
- Mda, făcu el după o lungă tăcere.

Capitolul opt

Struan era în biroul lui personal de la parter, scriindu-i lui Robb o depeșă. Era aproape ora două. Afară, negustorii cu servitorii lor, ajutați de culi, își cărau avutul din factorii și-l încărcau pe lorcile lor. Hoppo anulase ordinul de retragere a tuturor servitorilor; servitorii și culii aveau îngăduința să le dea o mîină de ajutor celor ce plecau pînă la ora maimuței, ora trei, cînd toată colonia trebuia să fie părăsită. În piață mai adăstau stegari care împiedicau accesul spre factoria americanilor.

Struan își încheie scrisoarea, îi puse sigiliul său special și o pecetlui cu ceară în care imprimă și sigiliul de pe inel. Îi spusese lui Robb să nu-și facă griji pentru că el va veni cu bune vești la Hong Kong, și că dacă el va

întârzia cumva, atunci Robb să se prezinte la licitație și să cumpere tot terenul la care se hotărâseră cu mult timp înainte. Și să cumpere și colina, indiferent cât o costa. Și indiferent cât va pune în joc Brock, Robb trebuia să dea cu un dolar mai mult.

Struan se rezemă de spătar, își frecă ochii să-i treacă oboseala, și începu din nou să verifice planul pus la cale, căutînd să-i găsească părțile slabe. Ca toate planurile în care trebuia să se țină cont și de acțiunile altora, acesta avea o marjă de șansă, de *joss*. Și simțea că girueta acestui *joss* se orienta iar spre vechea ei direcție, unde era protejat și lucrurile decurgeau întotdeauna așa cum dorea el să se întîmple.

Pendula mare, bătrînească, bătu de două ori. Struan se ridică de la masa sculptată din tec și se amestecă și el în șirul servitorilor care ieșeau și intrau în fabrică, sub supravegherea funcționarilor portughezi.

— Aproape am terminat, domnule Struan, îi spuse Manoel de Vargas.

Vargas era un portughez în vîrstă, cu părul încărunțit, plin de demnitate. De unsprezece ani slujea Nobila Casă și ajunsese șeful funcționarilor. Înainte avusese propria lui companie, cu sediul în Macao, dar nu fusese în stare să concureze cu negustorii englezi și americani. Nu le purta pică în nici un fel. Spusese fără ranchiună că asta-i voia Domnului, își luase nevasta și copiii și se dusese la liturghie și mulțumise Madonei pentru toate cele cu care fuseseră binecuvîntați. Ca marea majoritate a portughezilor, și el era credincios, calm, mulțumit cu soarta lui și nepripit.

— Putem pleca de îndată ce porunciți, îi spuse el obosit.

— Vargas, te simți bine?

— M-au prins puțin frigurile malariei. Dar îndată ce totul intră în rînduială, o să mă simt bine din nou! Vargas clătină din cap. Tare rău e să te muți, să te tot muți, să te tot muți! apoi se răsti în dialectul cantonez la unul dintre culi care se clătina sub povara registrelor și-i arătă cu mîna una dintre nave. Sînt ultimele noastre registre, domnule Struan.

— În regulă.

— E o zi tristă, tristă. Se aud multe zvonuri rele. Unele de-a dreptul aiurite.

— Adică?

— Că vom fi cu toții prinși pe drum și uciși. Că Macao va fi și el curățat și că noi vom fi o dată pentru totdeauna alungați din Orient. Ca și zvonurile obișnuite că într-o lună vom fi înapoi și comerțul va înflori

mai mult ca niciodată. Și mai circulă un zvon că în Canton se află douăzeci de lac în lingouri de argint.

Zîmbetul nu părăsi chipul lui Struan.

— Atîta argint nu există nici în toată provincia Kwangtung.

— Bunînțeles, aiureală, dar e amuzantă și s-o spui. Se zice că tot tezaurul acesta a fost adunat de Co-hong pentru a-l îmblînzi pe împărat.

— Vorbe în vînt.

— Bunînțeles că-s vorbe-n vînt. Nimeni n-ar îndrăzni măcar să adune atîta avere într-un singur loc. Toți bandiții din China ar da năvală într-acolo.

— Uite, ia scrisoarea asta și dă-i-o numai lui Robb în mîină. Îndată ce ai să poți, îi spuse Struan. Apoi du-te de îndată în Macao. Vreau să-mi strîngi echipe de constructori. Îi vreau în insula Hong Kong în două săptămîni de azi înainte. Cinci sute de oameni.

— Da, senhor.

Vargas oftă din adînc și se întrebă cîtă vreme va mai fi el nevoit să se prefacă de acum încolo că nimic nu s-a întîmplat. Doar cu toții știm că Nobila Casă e la pămînt. Cinci sute de oameni? De ce mai avem nevoie de oameni cînd noi nu avem bani să cumpărăm terenuri?

— Senhor, va fi tare greu.

— În două săptămîni, repetă Struan.

— Vor fi greu de găsit muncitori pricepuți, replică Vargas cu politețe. Toți negustorii se vor bate să le cumpere serviciile... iar împăratul a revocat tratatul. S-ar putea ca aceștia să nici nu fie de acord să lucreze la Hong Kong.

— Niște salarii bune o să le schimbe ideile. Vreau cinci sute de oameni. Pe cei mai buni. Plătește-le salarii de două ori mai mari dacă e necesar.

— Da, senhor.

— Dacă n-o să avem noi bani să-i plătim, adăugă Struan cu un zîmbet întunecat, atunci Brock o să le plătească el bine. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de probleme.

— Nu sînt îngrijorat de muncitorii mei, îi replică Vargas cu multă demnitate, sînt îngrijorat de soarta firmei. N-aș vrea ca Nobila Casă să se prăbușească vreodată.

— Mda, știi. M-ai slujit cu credință, Vargas, și am să țin cont de asta. Acum ia pe toți funcționarii cu tine. Eu vin cu Mauss și oamenii mei.

— Să închid eu factoria sau o închideți dumneavoastră, senhor?

— Închide tu, după ce toți funcționarii vor fi la bord.

— Prea bine. Domnul cu dumneavoastră, senhor.

— Și cu tine, Vargas.

Struan traversă piața. În jurul lui oamenii se grăbeau să mai aducă în ultima clipă câte ceva pe lorcile încărcate din greu ce stăteau amarate de-a lungul cheiului. În susul cheului îi zări pe Brock și Gorth care-și înjurau cu foc marinarii și funcționarii. Unii negustori și plecaseră de-acum, și Struan făcu vesel semne cu mâna spre o lorce care pornise la vale. Oamenii bărcilor ancorate pe fluviu urmăreau acest exod, strigând și oferindu-se să remorcheze vasele cu sampanele lor pînă în mijlocul curentului, pentru că direcția vîntului stînjenea plecarea navelor de la cheu. Struan avea o lorce cu două catarge, patruzeci de picioare lungime și încăpătoare. Mauss era deja pe dunetă.

— Tai-Pan, totul e în regulă. Se zvonește că Hoppo i-ar fi luat casa lui Ti-sen. Și a găsit acolo cincizeci de lac în lingouri de argint.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic, Tai-Pan. Un zvon, *hein?* Mauss arăta obosit. Toți convertiții mei au dispărut.

— Se întorc ei, nu-ți fă griji. Și o să ai o mulțime de convertit și la Hong Kong, îi spuse Struan, căruia îi părea rău pentru el.

— Singura noastră speranță-i Hong Kong-ul, așa-i?

— Mda.

Struan se îndreptă în susul cheului. Văzu un culi înalt care se amestecase prin mulțimea din piață. Își schimbă direcția.

— Heya, ce face iancheu la tine? îi strigă el aceluși culi.

— Tai-Pan, fir-ai să fii, îi răspunse Cooper ascuns sub pălăria largă, chinezească. Atît de prost m-am deghizat?

— Nu, înălțimea te trădează, flăcăule.

— Tocmai voiam să-ți urez călătorie sprîncenată. Nu știu cînd am să te mai văd. Și ai și cele treizeci de zile de care am vorbit, bineînțeles.

— Dar nu crezi că îmi mai oferă vreo șansă, așa-i?

— Am să aflu eu în vreo treizeci de zile, nu-i așa?

— Dar în vremea asta cumpără pentru noi și vreo opt milioane de livre de ceai.

— Cu ce, Tai-Pan?

— Cu ce plătești de obicei ceaiul pe care-l cumperi?

— Sîntem, bineînțeles, agenții tăi. Pentru încă treizeci de zile. Dar dacă n-ai argint n-am cu ce cumpăra pentru firma dumată.

— Ai vîndut tot bumbacul?

— Nu încă.

— Atunci vinde-l repede, fiule.

— De ce?

— Poate că piața o să cadă cu totul.

— Dacă-i așa, atunci s-a dus și *Independence*.

— Ar fi păcat, nu-i așa?

— Sper să-ți aranjezi treburile cu Brock în vreun fel. Și să-ți construiești și *Independence Cloud*. Îmi doresc bucuria să te înving eu însumi.

— Ține-te bine, fiule, îi replică Struan bine dispus. Pregătește-te să cumperi mult și repede. O să-ți trimit eu vorbă.

— Tai-Pan, fără tine n-o să mai fie cum a fost. Dacă te duci tu, și noi o să avem destul de pierdut.

— Poate că pînă la urmă n-am să mă duc.

— Pe jumătate aș vrea să ieși din afaceri. Mai mult decît oricare altul, tu ai ras o bună bucată din piață, și asta de prea multă vreme. A cam venit timpul să fie libere mările.

— Libere pentru navele americane?

— Și pentru alte nații. Dar nu în condițiile puse de britanici.

— Fiule, tot noi o să stăpînim pe veci marea. Trebuie. Voi sînteți o țară agricolă. Noi sîntem industriași. Avem nevoie de mări.

— Într-o bună zi o să stăpînim noi mările.

— Poate că la vremea aia n-o să mai avem nevoie de mări pentru că vom stăpîni văzduhul.

Cooper chicoti.

— Nu uita de pariul nostru.

— Asta îmi aduce aminte că am primit o scrisoare de la Aristotle acum cîteva zile. Mi-a cerut un împrumut să se mai mențină în stare de plutire pentru că „acea minunată comandă mai trebuie să aștepte pînă la vară pentru că modelul a făcut coșuri”. Așa că avem timp berechet s-o aducem pe pămînt. Sau ar fi mai bine zis în pat?

— Nu poate fi vorba de Shevaun. Ea are gheață în vine, nu sînge.

— Iar te-a refuzat?

— Mda. Pune o vorbă bună pentru mine, da?

— Eu nu mă bag în afaceri din astea.

Peste umărul lui Struan, Cooper îi zări pe Brock și Gorth apropiindu-se.

— Dacă ăștia doi Brock nu mai ajung niciodată la Hong Kong, atunci ai la dispoziție tot timpul de care ai nevoie. Nu-i așa?

— Îmi sugerezi să punem la cale o mică crimă?

— N-ar fi chiar mică. Ar fi o crimă destul de mare, Tai-Pan. Bună ziua, domnule Brock.

— M-a băt' pe mine gîndu' că tu tre' să fii, Cooper, îi răspunse Brock nespun de vesel. Frumos din partea ta să vii să ne vezi cum spălăm putina! Apoi către Struan: Acu' o ștergi și tu?

— Mda. Pînă la Whampoa, am să am plăcerea să-i arăt lui Gorth doar pupa navei mele. Și apoi sus pe *China Cloud*, taman pînă la Hong Kong, la fel. Ca de obicei.

— O să ne arăți doar fundul dumatiale, și asta nu mai departe de șase zile de-acu' încolo cînd o să fii zvîrlit în închisoarea datornicilor unde ți-e locul, îi răspunse Gorth răgușit.

— Gorth, o să-mi ții coada tot drumul pînă la Hong Kong. Dar n-are rost să fac concurs cu tine. Ca marinar nu ești bun nici să tragi la vîsle.

— Am să fiu mai bun ca tine, la naiba!

— Dacă n-ar fi și taică-tu pe-aici, ai ajunge bătaia de joc a Asiei.

— La naiba, pui de...

— Ține-ți fleanca! răcni Brock.

Știa că Struan ar fi fost încîntat să-i spună Gorth în văzul tuturor pui de cățea, pentru că atunci l-ar fi putut provoca la duel.

— De ce-l momești pe băiat?

— Nu-l momesc deloc, Tyler. N-am făcut decît să spun un adevăr. Mai bine l-ai mai învăța cum să se poarte și cum să ajungă și el marinar.

Brock se stăpîni. Deocamdată Gorth nu era un rival pe măsura lui Struan. Într-un an-doi, cînd o să mai învețe și el vicleniile trebuincioase, o să fie altceva. Dar nu acum, Dumnezeuule. Și-un englez nu-și lovește dușmanu' cîn' ăsta e neputincios la pămînt. Ca afurisitu' de Struan.

— Un pariu așa-ntre pretenari. Flăcău' mieu zice că pen' o su' de guinee te lasă-n urmă. Cine-ajunge primu' la catargu' steagului de la Hong Kong.

— Douăzeci de mii de guinee. Dar cu banii lui, nu ai tăi, spuse el privindu-l în zeflema pe Gorth.

— Și cum ai să-mi plătești tu banii ăștia, Tai-Pan? îi spuse cu dispreț Gorth, și Brock simți cum fierbe cînd își văzu fiul cît e de prost.

— Zice și el așa în glumă, Dirk, interveni iute Brock. Atunci fie douăzeci de mii de guinee.

— Mda, gluma-i glumă, dacă zici tu așa, Tyler, replică Struan cu multă răceală, dar pe dinăuntru fierbea de încîntare.

Au înghițit momeala! Acum Brock și Gorth o să-i dea bătăi spre Hong Kong... douăzeci de mii de guinee e o frumoasă avere, dar ce contează pe

lîngă patruzeci de lac de argint, stînd în siguranță la bordul navei *China Cloud*? Pe Brock îl înlăturase din drumul lui. Dar periculos joc. Gorth aproape că era cît pe-aci să întindă coarda și atunci putea să se lase cu vărsare de sînge. Ar fi fost prea ușor să-l omoare pe Gorth. Îi întinse mîna lui Cooper.

— Batem palma pentru cele treizeci de zile.

Își strînseră mîinile. Struan se uită la Gorth:

— Catargul steagului din Hong Kong! Călătorie sprîncenată, Tyler! și porni grăbit spre lorcea lui care molase parîmele și ținea prova spre mijlocul fluviului.

Trecu peste copastie, se întoarse și făcu semne cu mîna în bătaie de joc. Apoi dispăru sub punte.

— Pe noi să ne ierți, domnu' Cooper, spuse Brock și-l luă pe Gorth de braț. Mai ținem legătura.

Îl îmbrînci pe Gorth spre nava lor. Ajuns pe dunetă, îl izbi cu furie de parapet.

— Fir-ai tu să fii afurisit de tîmpit, frențit nenorocit de șobolan ce ești! Ț-a venit chef să te trezești cu gîtița ta blestemată retezată de la o ureche la cealaltă? De-i spui unuia pui de cățea pe meleagurile astea, trebe sa știi să te și bați cu el. Spune-i așa și are tot dreptu' să te omoare! Îl plezni pe Gorth cu dosul mîinii peste față, și din gura lui Gorth se prelinse o șuviță de sînge. Ț-am zis de-o mie de ori să te ferești de afurisu' ăla. Dacă io mă feresc de el, cu atît mai mult tu trebuie s-o faci, fir-ai al naibii să fii.

— Tată, po' să-l omor, știi că pot!

— Ț-am zis de-o mie de ori să te porți cum se cade cu el! Idiot ce ești, abia așteaptă să te taie! Și e-n stare. Cu afurisu' ăla n-ai să te bați decît o dată. Pricepi?

— Da.

Gorth simți în gură gustul sîngelui și asta-l înfurie și mai tare.

— Idiotule, data viitoare am să-l las să te omoare. Ș-încă ceva. Să nu-l stîrnești tu vorbind de datorii. Și să nu dai în el cîn' a căzut și-i neajutorat. Regula nu-i așa.

— Dar-ar frenția-n regula asta.

Brock îi mai dădu un dos de labă.

— Ai din neamu' lu' Brock țin datina asta. Pe față. Față-n față. Ridică-te tu împotriva și te șterg eu de la Brock și Fiii.

Gorth își șterse sîngele de la gură.

— Tată, să nu mai dai în mine!

Brock simți că furia fiului era gata-gata să dea pe dinafară, după cum îi tremura vocea, și fața i se înăspri.

— Tată, nu mai da. Pe Dumnezeuul meu, te lovesc și io, spuse Gorth, cumpănindu-se pe amîndouă picioarele și strîngîndu-și pumnii ca piatra.

— M-ai lovit pen' ultima oară. Mai dă în mine și nu mă mai opresc. Pe Dumnezeuul meu, m-ai lovit pen' ultima oară!

Vinele de la gîtul lui Brock se umflară, devenind negre, pulsînd, în timp ce-și încheia astfel răfuielile cu fiul lui, care nu mai era de-acum fiu, ci dușman. Nu, nu dușman. Doar un băiat care nu mai era de-acum copil. Un fiu care-și înfruntase tatăl, așa cum toți fiii își înfruntă părinții. Brock știa și știa și Gorth că dacă se băteau mai departe, s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge, și unul din ei va fi înlăturat. Nici unul dintre ei nu dorea ca celălalt să fie înlăturat, dar de se ajungea la una ca asta, și tatăl și fiul știau că din clipa aceea deveneau dușmani de moarte. Brock îl urî pe Gorth fiindcă îl făcea să simtă povara vîrstei. Dar îl și iubea pentru că-l înfruntase cînd știa bine, fără nici o îndoială, că el era mai priceput în arta de a ucide decît va învăța Gorth vreodată.

— Să te topești la Hong Kong!

Gorth își descleștă pumnii cu un evident efort.

— Mda, răspunse el cu glas răgușit. Da' ar trebui să închei socotelile cu bastardul ăla îndată, dacă ți-e în gînd... altfel data viitoare o s-o fac eu așa cum știi! îl fulgeră cu privirea pe nostrom. Ce naiba mai aștepți, fir-ar să fie! Dă-i drumul!

Își șterse sîngele de pe bărbie și scuipe peste bord. Dar inima încă îi mai bătea cu putere și-i părea rău acum că taică-său nu se încumetase să-l lovească și a treia oară. Eram gata, fir-ar să fie, și l-aș fi mardit... așa cum l-aș mardit și pe puiul ăla de cățea cu ochi verzi. Știi că pot.

— Tată, ce drum luăm? îl întrebă el pentru că erau mai multe căi pe care puteau merge. Fluviul, în apropierea orașului Canton, devenea un labirint de insule mari și mici, cu o mulțime de căi navigabile.

— Descurcă-te singur în încîlceala asta. Pune-ți singur pe hartă drumul.

Brock se duse la parapetul babord. Se simțea foarte bătrîn și tare obosit. Își aminti de propriul tată care fusese fierar, și cum pe cînd era copil trebuise să primească de la el și bătăi și îndrumări, și să-și stăpînească mînia, și să facă numai ce i se spunea să facă, pînă într-o zi cînd avea vreo cincisprezece ani și i se urcase sîngele la cap. Iar cînd i se limpezise mintea, își dăduse seama că stătea călare pe trupul inert al

propriului său tată. Doamne Dumnezeule care ești în ceruri, tare aproape de nenorocire am ajuns. Îs fericit că n-a trebuit să mă lupt cu el de-adevăratelea. Nu vreau să-mi pierd fiul.

— Gorth, să nu te iei după Dirk Struan, îi spuse el și vocea nu-i mai suna deloc dușmănos.

Gorth nu spuse nimic. Brock își frecă găvanul gol al ochiului și-și puse bandajul la loc. Supraveghea lorcea lui Struan. Ajunsese în mijlocul fluviului, dar Struan nu se vedea nicăieri. Sampanul care-l remorca își întoarse prova și apoi trecu exact în cealaltă parte a ei cu grabă. O echipă de oameni de-ai lui Struan trăgeau îndemnându-se de parâme pentru a sălta velele, sampanul folosindu-se de ghiondere se îndrepta spre lorcea lui Vargas. Nu e felu' lu' Dirk s-o ia din loc atît de iute, medită Brock. Ba chiar deloc. Aruncă o privire înapoi spre cheu și văzu că Vargas și toți ceilalți funcționari ai lui Struan erau încă acolo, lorcea lor încă amarată. Nu, nu e felu' lu' Dirk să lase lucrurile așa. Să plece el înaintea funcționarilor lui. Dirk e tare ciudat cînd e vorba de lucruri din astea.

Struan se ascunsese în cabina sampanului. Cînd sampanul trecu pe sub prova navei lui Vargas, Struan își îndesă mai bine pălăria de culi pe cap și-și strînse mai tare haina matlasată pe el. Proprietarul sampanului nu păru să-l bage în seamă. El și familia lui fuseseră bine plătiți să nu audă și să nu vadă nimic.

Struan pusese împreună cu Mauss la cale cel mai sigur plan care era posibil în împrejurările date. Îi dăduse instrucțiuni lui Mauss să ajungă cît mai repede pe *China Cloud* care se afla lîngă insula Whampoa, la vreo treisprezece mile depărtare de Canton, să apuce pe trecătoarea de nord și să-i transmită căpitanului Orlov să salte toate pînzele și să pornească val-vîrtej în aval, spre celălalt capăt al insulei cu pricina, acolo să schimbe de drum, să ocolească insula și s-o ia în susul fluviului prin canalul de sud din nou spre Canton; îl avertizase că era de cea mai mare importanță ca aceste manevre să nu fie băgate de seamă de Brock. În vremea asta Struan avea să aștepte lorcea încărcată cu tezaurul, apoi avea să apuce pe cea mai lungă cale și să se strecoare prin canale laterale spre malul sudic al insulei, unde urmau să se întîlnească. În apropiere de Pagoda de Marmură. Pagoda avea două sute de picioare înălțime și se vedea ușor de departe.

— Dar de ce, Tai-Pan, de ce? îi replicase Mauss. E tare periculos. De ce riști atît de mult, *hein?*

— Wolfgang, singura ta grijă e să ajungi acolo, îi puse din nou în vedere Struan.

Cînd sampanul atinse cheul, Struan apucă niște coșuri pe care le pregătise din timp, și se grăbi prin mulțime să ajungă la poarta grădinii. Îndată ce ajunsese acolo, aruncă coșurile, alergă spre sufragerie și pe fereastră se uită cu mare atenție din dosul perdelei. Lorcea lui ajunsese de-acum departe, Brock se afla în mijlocul canalului, cîștigînd viteză, cu vecele umflate, pe măsură ce le prindea vîntul. Pe dunetă se vedea bine Gorth, și Struan parcă îi auzea de departe înjurăturile. Brock se retrăsese lîngă parapetul din babord, și privea țintă în josul fluviului. Struan se strecură din salon, mergînd îndoit din mijloc să nu fie zărit de nimeni și alergă pe scări în sus. De pe palier îl zări pe Vargas întorcîndu-se iar în holul cel mare, verificînd încă o dată totul, după care ieși. Struan auzi cheia răsucindu-se în broasca ușii. Atunci se relaxă și începu să urce pe scara îngustă ce ducea la pod. Își croi drum pe lîngă vechi lăzi uitate pe acolo, și păși cu atenție către fațada edificiului.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină May-may.

Era îmbrăcată cu niște pantaloni mizerabili, cum purtau fetele Hoklo, și o haină matlasată, dar încă nu-și mîzgălise și fața. Stătea în genunchi pe o pernă în spatele unor lăzi. Ah Gip se ridică în picioare și se înclină dinaintea lui, după care se ghemui la loc, lîngă boccelele mici de haine și ustensile de bucătărie. May-may arătă cu mîna spre o altă pernă în fața ei ca și spre cutia de table gala aranjată de joc.

— Jucăm la aceeași miză, heya?

— Așteaptă numai o clipă, fetiço.

Podul avea un luminator și o fereastră spre fațadă. Struan putea cerceta pe îndelete toată piața, fără nici un pericol. Oamenii mișunau grăbiți. Înjurau și făceau ultimele pregătiri.

— M-ai văzut ce-am făcut?

— Ba bine că nu, îi răspunse ea. Dar noi ne uitam de aici de sus, și poate că de jos să nu te fi văzut nimeni. De ce și-a luat Brock fiul la bătaie, heya?

— Nici n-am știut că l-a plesnit.

— Și încă de două ori. Și încă ce palme! Am rîs să ne prăpădim. Iar fiu-su mai-mai să-l atingă și el. Îmi pun nădejdea că o să se bată..., o să se omoare unul pe celălalt... și atunci nimeni nu-i mai datorează un ban. Și socot că ești nebun de legat de nu plătești un pirat acolo să-l ucidă.

Fata se așeză pe pernă, apoi se săltă din nou în genunchi scăpînd un blestem.

— Ce s-a întâmplat?

— Fundul meu, ea ustură și acum.

— El mă ustură și acum.

— Bine, mă ustură! Făcusem o glumă. Aiii iaaa, de data asta am să te bat de-am să te usuc și să-mi iau toți dolarii înapoi, după care adăugă cu inocență: Și cât îți mai datorez eu ție? Paișpe mii?

— Lasă că îți aduci tu aminte foarte bine.

Se așeză și el și luă paharul cu zarurile.

— Patru partide, apoi ne culcăm. Avem înaintea o noapte lungă și grea care ne așteaptă.

Aruncă zarurile și fata scăpă o înjurătură.

— Ce *joss* poți să ai! Doi de șase, frenția-n șase șase!

Aruncă și ea zarurile, dădu același zar, trânti paharul și scoase un strigăt de izbîndă:

— Frumușelul și drăgălașul și scumpul de șase șase!

— Nu mai striga așa de tare că nu mai jucăm deloc!

— Tai-Pan, aici sîntem în deplină siguranță. Dă cu zarul! Azi mă curtează un *joss* bun.

— Să sperăm că e chiar foarte bun! îi replică el. Și să țină și mîine!

— Aiiia iaaa! mîine, Tai-Pan! Azi! Numai de azi contează! Dădu cu zarul, din nou doi de șase. Drăguțele și frumoasele de zaruri, vă ador! Fata se încruntă. Și ce înseamnă „ador”?

— Dragoste!

— Și „dragoste” ce-nseamnă?

Struan își miji ochii și-i făcu cu degetul.

— Nu vreau să mai dezbatem subiectul ăsta acum.

Mai demult încercase să-i explice ce înseamnă dragostea. Dar chinezii nu aveau nici un cuvînt care să exprime conceptul european de dragoste.

Bătrîna pendulă începu să bată ora unsprezece. Struan se foi neliniștit. În spatele postului său de observație de la fereastra dinspre fațadă, May-may dormea făcută colac, iar Ah Gip rezemată de o ladă putrezită. În urmă cu cîteva ceasuri, se întinsese și el să doarmă cîteva minute, dar avusese parte de niște visuri ciudate ce se amestecau cu realitatea. Se făcea că era pe *China Cloud* zdrobit de apăsarea întregului tezaur. Jin-qua venise în cabină, ridicase de pe el povara care-l apăsa, și luase întregul tezaur în schimbul unui coșciug și a douăzeci de guinee de aur, și se visă deodată că nu mai era pe navă, ci la țarm, în Casa cea Mare de pe colină. Winifred îi adusese trei ouă, el începuse să înfulece micul

dejun, iar May-may îi spunea, peste umărul lui: „Dumnezeule mare, cum poți tu să mănânci niște copii încă nenăscuți de găină?” El se întorsese și văzuse că ea nu avea nici un veșmînt pe ea și era dureros de frumoasă. Winifred spusese: „Cînd era dezbrăcată, mama era la fel de frumoasă?” Iar el îi răspunse: „Da, dar în alt chip”. Și se trezi pe dată. Visul despre cei din familia lui îl făcu să se întristeze. Trebuie să mă întorc în țară curînd, se gîndi el. Habar n-am nici măcar unde-s îngropați.

Se întinse și cercetă mișcarea de pe fluviu. Se gîndi la Ronalda și la May-may. Sînt deosebite, atît de deosebite una de alta... atît de deosebite. Le-am iubit pe amîndouă la fel de mult. Ronaldei i-ar fi plăcut Londra, să aibă ea o casă mare acolo, și în timpul sezonului să se ducă la băi la Brighton și Bath. Ar fi fost o gazdă perfectă la toate dineurile și petrecerile. Dar acum... am rămas singur. Am să o iau oare pe May-may în țară cu mine? Poate. Ca Tai-tai? Imposibil. Pentru că din pricina ei n-aș mai putea intra în cercul celor de care am nevoie. Își alungă gîndurile astea și se concentrează asupra celor ce se petreceau în piață. Nu se mai vedea nici țipenie. Chiar înainte de lăsarea serii, stegarii părăsiseră toate posturile din piață. Acum piața era stăpînită doar de lumina palidă a lunii și de umbre nedeslușite, și această pustietate îi părea lui Struan sinistră, dureroasă. Voia să mai doarmă. Acum nu mai ai cînd să dormi, își spuse el. Mda, dar sînt zdrobit de oboseală.

Se ridică în picioare, se întinse și-și reluă postul de observație. Pendula marcă sfertul de oră, apoi jumătate, și se hotărî să le scoale pe May-may și Ah Gip într-un sfert de oră. Nu e nici o grabă, îi trecu lui prin minte. Nu-și îngădui să lase frîu liber gîndurilor și să ghicească ce s-ar întîmpla dacă lorcea lui Jin-qua nu s-ar arăta. Degetele îi pipăiau cele patru jumătăți de monedă din buzunar și din nou se întrebă ce-o fi în mintea lui Jin-qua. Ce servicii are de gînd să-i ceară și cînd anume? Acum înțelegea în mare măsură motivele care-l împinseseră pe Jin-qua să procedeze așa cum procedase. Dizgrația în care căzuse Ti-sen lămurise multe. Era limpede că va fi iar război. Era limpede, de asemenea, că englezii îl vor cîștiga. La fel de limpede se putea bănuși că și comerțul va fi reluat. Dar nu sub imperativul celor Opt Porunci. În chipul acesta Co-hong-ul își va pierde monopolul și fiecare negustor va trebui să lupte pentru pielea lui. De aici și înțelegerea pentru următorii treizeci de ani: Jin-qua își cimentă legăturile de afaceri pentru trei decenii de acum încolo. Așa procedează un chinez, se gîndi Struan, nu-și bate capul cu profitul imediat, ci cu cel ce-o să-l dobîndească el peste ani și ani.

Mda, dar de fapt ce-i în mintea lui Jin-qua? De ce vrea el să cumpere terenuri la Hong Kong? De ce vrea el să-și educe unul din fii după obiceiurile barbarilor? Și în ce scop dinainte bine calculat? Și care vor fi cele patru servicii? Și acum, dacă le-ai acceptat și ai promis să le împlinești, cum ai să faci să fii sigur că vor fi împlinite? Cum ai să faci să ai garanția că Robb și Culum vor respecta înțelegerile?

Struan începu să mediteze la aceste lucruri. Întoarse pe-o parte și pe cealaltă o duzină de posibilități înainte de a ajunge la un răspuns. I se făcu silă când se gândi la ce știa că trebuia să îplinească. Apoi, odată hotărât, își îndreptă gândurile spre un alt făgaș. Cu Brock ce avea să facă? Dar cu Gorth? Pe când fuseseră pe cheu, o clipă îi trecuse prin minte să-l înfrunte pe Gorth. Dacă acesta ar mai fi scos un cuvânt, ar fi fost obligat să-l provoace la duel fără șovăială. Onoarea l-ar fi silit... și i-ar fi îngăduit să-l umilească pe Gorth. Cu un șiș în pînțece. Sau cu biciul.

Și Culum. Ce-o fi punînd și el la cale? De ce nu i-o mai fi scris? Mda, la fel și Robb. Și ce parșivărenii o mai fi făcut și Longstaff ăla?

Ceasul bătu douăsprezece fără un sfert. Struan o trezi pe May-may. Fata căscă și se întinse cu voluptate, ca o pisică. Ah Gip se săltase în clipa în care se mișcase Struan, și de-acum își strîngea boccelele.

— A venit lorcea aia? îl întrebă May-may.

— Mnu! Dar să coborîm la parter și să fim pregătiți.

May-may îi șopti ceva lui Ah Gip, care scoase acele din părul fetei și începu s-o pieptene energic. May-may închise ochii, să simtă plăcerea de a fi pieptănată astfel. Apoi Ah Gip îi împleti părul așa cum făceau fetele Hoklo, i-l legă cu o bucată de panglică roșie, și-i lăsă părul să-i cadă pe spate. May-may își vîrî palmele în praf și-și mînji fața.

— Uite să vezi ce fac eu pentru tine, Tai-Pan. Murdăria asta o să-mi strice frumusețe de ten. O să am nevoie de mulți, mulți bani pentru ca să mai dreg ceva. Cît dai, heya?

— Hai, ia-o din loc.

El o porni primul pe scări în jos, cu mare grijă, pînă în sufragerie, le făcu semn să stea nemișcate, și se apropie de fereastră. Piața era mai departe pustie. Pe sampanele înghesuite unele în altele din satul acela plutitor ardeau opaițe cu ulei. Din cînd în cînd se auzea un lătrat de cîine, pleznea cîte-o pocnitoare, izbucneau glasuri puse pe harță, care apoi treceau la șoapte, uneori răzbăteau și voci pline de veselie, pocnetul permanent al pieselor de mah-jong izbite de punți sau de mese, sporovăiala cîntată a chinezilor. Fumul se ridica liniștit de la focurile unde se gătea masa, jonci și sampane blocau aproape cu totul estuarul.

Lui Struan toate i se păreau firești, și zgomotele acelea, și mirosurile și priveliștea. În afară de pustietatea pieței coloniei. Își făcuse socoteala că vor mai fi oameni mișunînd prin piață. Acum aveau să fie nevoiți să traverseze spațiul acela pustiu și, la lumina lunii aveau să fie văzuți de la sute de iarzi distanță. Pendula bătu miezul nopții. Aștepta, supraveghea totul și aștepta mai departe. Minutele deveniră nesfîrșite, și după o veșnicie ceasul marcă sfertul de oră. Apoi jumătatea de oră.

— Poate că lorcea aceea e spre sud, șopti May-may, înăbușindu-și un căscat.

— Mda. Mai așteptăm un sfert de oră și apoi ne ducem să vedem.

Cînd aproape se împlini ceasul, văzu o lorce coborînd fluviul și avînd două felinare. Ambarcația se afla prea departe ca să poată vedea ochiul vopsit în roșu, și așteptă în continuare cu sufletul la gură. Lorcea înainta încet, dar părea greoaie, mult afundată în apă. Era semn bun pentru el, fiindcă tezaurul acela cîntărea mai multe tone. După ce nava trecu de colțul de nord al coloniei, își schimbă direcția și se apropie încet de cheu. Doi din echipajul chinezesc al lorcei săriră pe cheu cu parîmele în mîină și legară nava. Spre ușurarea lui Struan, un al treilea chinez se duse la felinarul din prova, suflă în el, îl stinse și apoi îl aprinse din nou, așa cum se înțeleseseră dinainte. Struan cercetă semiîntunericul ce dăinuia în piață, să surprindă dacă-i pîndea vreun pericol. Nu simți a-l amenința ceva. Își verifică pistoalele, să vadă dacă le pusese capsele, și le vîrî la brîu.

— Hai, iute, urmați-mă!

Se duse fără să facă un zgomot pînă la ușa din față, o deschise, și le conduse cu multă prudență prin grădină. Deschise apoi poarta și traversară în mare grabă piața. Lui Struan i se părea că tot Canton-ul îl spionează. Cînd ajunseră la lorce, văzu ochiul vopsit în roșu al navei, și la prova îl recunoscă pe omul care-l condusesse la Jin-qua. O ajută pe May-may să urce la bord. Ah Gip sări și ea ușurel pe punte.

— Ce ele doi cow chillo, heya? Nu poate! se răsti chinezul.

— Nume la tine care poate? îl întrebă Struan.

— Wung, heya!

— Cow chillo al meu! Mola, mola, Wung!

Wung băgă de seamă picioarele minuscule ale lui May-may, își miji și mai tare ochii. Nu putea vedea chipul fetei pentru că aceasta își trăsese mult pe ochi pălăria de pai. Lui Struan nu prea îi plăcu felul în care Wung părea să șovăie și nici privirile pe care i le aruncase lui May-may.

— — Mola! îi porunci el scurt și-și strînse pumnul.

Wung slobozi un ordin. Parîmele de ancorare fură dezlegate, și lorcea se desprinse de cheu. Struan le luă pe May-may și Ah Gip și le conduse pe scară în jos spre puntea de dedesubt. Se îndreptă spre pupa, unde ar fi trebuit să fie cabina principală, și deschise ușa. Înăuntru se aflau cinci chinezi. Le făcu semn să iasă afară. Fără prea multă tragere de inimă, aceștia se ridicară în picioare și părăsiră încăperea, nu înainte de a o măsura pe May-may de sus pînă jos. Și ei băgară de seamă picioarele ei.

Era o cabină destul de mică, cu patru cușete, o masă grosolană din lemn și niște bănci la fel. Stăruia un iz de cînepă și pește împutit. Wung se ivi în ușa cabinei, cercetînd-o pe May-may.

— Ce cauta la cow chillo? Nu poate.

Struan nu-i dădu nici o atenție.

— May-may, tu la tine închide ușa, heya? Nu deschide decît eu bate ușa, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan se apropie de ușă și-i făcu semn lui Wung să vină afară cu el. Auzi cum se trage zăvorul după el, apoi spuse:

— Merge cală!

Wung îl conduse pînă la cală. Cele patruzeci de lăzi erau așezate frumos pe două rînduri pe lîngă pereții navei, cu un spațiu larg de trecere între ele.

— Ce are lada, heya?

Wung păru uluit de întrebare.

— De ce spune la asta, heya? Are la ele ce spune stapin Jin-qua are.

— Cît oamenii știi la asta?

— Unu io! Daca știi la ei, aiiia iaaa! și Wung făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.

Struan mîrîi:

— Păzește ușa!

Se opri la întîmplare la una dintre lăzi și o deschise cu o rangă. Se uită la lingouri, apoi ridică una dintre cărămizile de argint de pe rîndul de deasupra. Simți încordarea lui Wung care se transmise și asupra lui, sporindu-i neliniștea. Puse lingoul la loc și capacul.

— Ce caute aici cow chillo, heya? interveni Wung.

— Cow chillo meu! Terminat!

Struan se convinse că acum capacul lăzii era bine închis. Wung își înfipse degetele mari în brîul nădragilor rufoși:

— Mancat poate?

— Poate.

Struan ieși pe punte și verifică greementul și velele. La prova se vedea un tun de patru livre și un altul la pupa. Se duse să se convingă că amîndouă erau încărcate și cu capsele pregătite, cutiile cu pulbere pline și pulberea uscată cum trebuie. Mitrăliile și ghiulelele se aflau la îndemînă. Îi porunci lui Wung să adune echipajul și el apucă o cavilă de luat volte. La bord erau opt oameni.

— Tu spune la ei, îi porunci Struan, tot cuțit, tot bum-bum, jos la puntea iute-iute!

— Aiii iaa, nu poate! protestă Wung. Mult pirat la apa aici.

Pumnul lui Struan îl nimeri în gît și-l izbi de parapet. Oamenii echipajului începură să vocifereze mînioși și se pregătiră să se arunce asupra lui, dar cavila ridicată din mîna lui păru să-i descurajeze.

— Tot cuțit, tot bum-bum, la puntea jos, iute-iute!

Wung se ridică greoi și mormăi ceva în dialectul cantonez. După o pauză amenințătoare, își aruncă cuțitul pe punte și, mîrîind, ceilalți îi urmară exemplul. Struan îi porunci să adune cuțitele și să le lege într-o bucată de pînză de sac aruncată pe punte. Apoi îi obligă pe cei din echipaj să se întoarcă cu spatele, și începu să-i controleze el. La cel de-al treilea om găsi un pistol mic și cu patul armei îl izbi în cap. Patru cuțite zăngăniră pe punte aruncate de către ceilalți, și cu coada ochiului Struan îl zări pe Wung care făcea vînt în apă unei securi mici bune de luptă. După ce-i verifică pe toți, Struan le porunci să rămînă pe punte și, luînd armele cu el, cercetă cu mare atenție întreaga navă. Sub punte nu se ascundea nimeni. Găsi o ascunzătoare unde erau vîrîte patru muschete, șase săbii, patru arcuri și trei fiare de luptă, în spatele unor lăzi, și le luă cu el în cabină.

— Heya, May-may, auzit ce vorbit sus la punte? îi șopti el.

— Da, îi răspunse ea la fel de încet. Spuneai că putem vorbi în engleză de față cu Ah Gip. Nu mai vrei acum?

— Am uitat. Obișnuința. Da, fato, e în regulă.

— De ce l-ai lovit pe Wung? E omul de încredere al lui Jin-qua, nu?

— Încărcătura noastră e magnetul acestei călătorii.

— Magnet?

— Magnet. Acul busolei!

— Ah, acum pricep, și May-may se așeză pe cușetă, cu nările fremătînd din cauza miasmelor de pește împutit. Dacă mai stau mult aici, o să-mi fie tare rău. Nu pot să ies pe punte?

— Aşteaptă puțin, pînă trecem de Canton. Aici ești mai în siguranță. Mult mai în siguranță.

— Și cît o să dureze pînă cînd ne întîlnim cu *China Cloud*?

— Îndată după ivirea zorilor... dacă Wolfgang nu face nici o greșeală în privința locului de întîlnire.

— Și s-ar putea și una ca asta?

— Cu încărcătura asta la bord e posibil orice! Struan luă una dintre muschete. Știi cum să te folosești de o armă ca asta?

— De un' să știi eu cum să umblu cu pușcoace? Eu sînt o biată femeie bătrînă, o mare frumusețe, sînt de acord, dar cu frica unei femei civilizate, și habar n-am de pușcoace.

El îi arată cum funcționează.

— Dacă în cabina asta încearcă să intre altcineva în afară de mine, ucide-l.

Se întoarse pe punte, ducînd cu el cealaltă muschetă. Lorcea ajunsese de-acum în mijlocul fluviului, și naviga greoaie, mult adîncită în apă, făcînd cam patru noduri, sub lumina lunii care se înălța tot mai sus. Depășeau acum mahalalele Canton-ului, și ambele maluri erau împînzite cu o puzderie de sate plutitoare. Din cînd în cînd treceau pe lîngă bărci, sampane și jonci ce se străduiau să răzbească împotriva curentului. Aici fluviul avea jumătate de milă lărgime, și ambarcații de toate mărimile, înainte și în urmă, se lăsau duse la vale. Cercetînd cerul, Struan bănuia că va fi vreme frumoasă și, adulmecînd vîntul, îl simți blînd, uscat, fără nici un gînd să lase rouă. Înțelese că boarea asta va slăbi și mai mult, și viteza lor va scădea. Dar nu era îngrijorat, făcuse drumul ăsta de atîtea ori că știa cu ochii închiși bancurile de nisip, afluenții, punctele de reper. În apropierea Canton-ului, străjuia un labirint de canale și ostroave, mari și mici, ce se întindeau pe o suprafață de cinci mile pe douăzeci de mile. Și erau o mulțime de căi pe care să urci fluviul. Și la fel de multe să mergi în aval.

Struan era fericit că naviga din nou. Fericit că începuse călătoria spre Pagoda de Marmură. Se legăna alene, după mișcarea navei. Wung stătea lîngă cîrmaci, iar ceilalți se împrăstiaseră și ei pe punte, încruntați și amenințatori. Struan băgă de seamă că veghea de la prova era la postul ei.

În față, la vreo jumătate de milă, fluviul era împărțit în două de un ostrov. Înainte de această bifurcație era un banc de nisip ce trebuia evitat. Struan nu spuse nimic, aștepta. Îl auzi pe Wung spunîndu-i ceva cîrmaciului, care puse cîrma banda și făcu nava să se abată de la drum,

îndepărtându-se de banc. Bun, gîndi Struan. Wung cunoaște măcar o bună parte din drum. Era curios să știe pe ce drum va apuca Wung ca să ocolească insula. Amîndouă erau bune, dar pe la nord era mai bine decît pe la sud. Lorcea își menținu drumul, îndreptîndu-se spre canalul de nord. Struan se întoarse, clătină din cap și arătă spre canalul de sud, măsură de prevedere dacă cumva Wung pusese la cale o ambuscadă.

Cîrmaciul se uită la Wung, așteptînd încuviințarea lui. Struan făcu doar o mișcare ușoară către cîrmaci. Cîrma fu împinsă imediat, pînzele fluturată cîteva clipe și nava o apucă pe noul drum.

— Ce pe merge la drum ala, heya? Ce lovește la mine? Rau, rau tare.

Wung se duse lîngă parapet și privi furios în noapte. Vîntul se întări ușor, nava prinse viteză îndată, în vreme ce traversau canalul de sud. La capătul primei volte, Struan îi făcu semn cîrmaciului care împinse echea în celălalt bord. Nava își schimbă încet drumul, și pe noua direcție vîntul prinse iar vecele care fluturau, bubuitul lor făcu puntea să geamă și lorcea porni ușor și începu din nou să ia viteză. Struan dădu ordin să fie orientate vecele și vreme de jumătate de oră înaintară statornic, navă anonimă a traficului de ambarcații de pe fluviu. Deodată, cu coada ochiului, Struan surprinse o lorce mare îndreptîndu-se iute spre ei dinspre partea din care bătea vîntul. La prova se zărea Brock, în picioare. Struan se ghemui și se strecură iute spre eche și-l dădu deoparte pe cîrmaci. Wung și cîrmaciul erau uluiți și începură să discute tulburați evenimentul, întregul echipaj cu ochii pe Struan. Acesta puse cîrma banda în tribord, rugîndu-se în gînd ca nava să răspundă cît mai iute. Prinse glasul lui Brock abia auzit – „Cîrma tribord, drept așa!” – și simți cum pierde vîntul din vele, împinse pînă la capăt echea să facă voltă în cealaltă parte și să schimbe direcția, dar nava nu răspunse, și lorcea lui Brock veni cu bordul lîngă a lui. Văzu ghearele de pisică zburînd și prinzîndu-se bine. Îndreptă muscheta asupra asediatorului.

— Ah, tu erai, Dirk, Dumnezeule! strigă Brock, prefăcîndu-se uluit.

Stătea rezemat de parapet, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Să abordezi o navă cu ghearele de pisică e un act de piraterie, Brock! îi aruncă lui Wung cuțitul, cu mînerul înainte. Taie parîme gheare pisică, iute-iute.

— Flăcăule, ai dreptate. Iertare pen' ghearele de pisică, îi spuse Brock. Mă bătea gîndu' că aveți nevoie să vă remorcheze cineva. Nu ți-am văzut flamura sus. Poa' ți-e rușine de ea?

Dintr-o privire Struan văzu că oamenii lui Brock erau înarmați și în poziție de atac. Gorth se vedea pe duneț, lîngă un mic tun pivotant, și cu

toate că tunul nu era îndreptat spre el, ştia că trebuia să fie încărcat şi cu capsă la locul ei, gata de tras.

— Data viitoare când mai abordezi cu ghearele de pisică o navă de-a mea am să socot că eşti pirat şi-ţi zbor creierii!

— Voie să vin la bord, Dirk?

— Da!

Brock se strecură printre parîmele greementului navei sale, şi sări pe cealaltă. Trei oameni săriră în acelaşi timp pe copastie ca să-l urmeze, dar Struan îndreptă muscheta spre ei şi strigă:

— Rămîneţi acolo! Oricine sare pe puntea mea fără încuviinţare îl expediez drept în iad!

Oamenii încremeniră unde se aflau.

— Drept îi! spuse Brock răutăcios. Asta-i legea mării. Un căpitan pofteste la bord numai pe cin' vrea el, pe cin' nu, nu. Rămîneţi acolo.

Struan îl trimise pe Wung la prova.

— Taie parîme la gheare pisică!

Înspăimîntat, chinezul alergă la prova şi începu să reteze parîmele. Gorth răsuci tunul, dar Struan îndreptă muscheta spre el.

— Du-te de-acolo, Gorth! se răsti tăios Brock la el.

Legea mării era de partea lui Struan: abordarea cu gheare de pisică a unei nave e un act de piraterie. Şi să vii la bord înarmat, fără să ai îngăduinţă din partea comandantului, era piraterie, şi nici una dintre legile Angliei nu era mai sever respectată şi apărată ca legile privind navele aflate pe mare şi cele privind autoritatea căpitanului în voiaj. Iar pentru piraterie nu exista decît o singură pedeapsă: spînzurătoarea.

Wung tăie ultima parîmă şi cele două nave începură să se depărteze una de cealaltă. Când lorcea lui Brock ajunse la vreo treizeci de picioare distanţă, Struan lăsă muscheta jos şi strigă:

— Dacă vă mai apropiaţi fără învoirea mea la cincizeci de iarzi, vă acuz de piraterie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu! apoi se rezemă de parapet. Tyler, spune-mi şi mie ce se-ntîmplă!

— Ş-io po' să te-ntreb la fel, Dirk, îi spuse nonşalant Brock. Te-am văzut io strecurîndu-te în sampanul ăla ieri, şi ochiul lui Brock scăpără în lumina felinarului. Apoi te-am văzut, năstruşnic dichisit ca un culi, şi, Dumnezeu fie binecuvîntat, cum te-ai şoricit înapoi în factorie. Poznaşă treabă, m-am dumirit io. Poa' că bătrînu' Dirk s-a scrîntit la cap. Sau poa' c-are nevoie de-o mîină de ajutor să iasă teafăr şi nevătămat din Canton. Aşa c-am mai mers noi puţin la vale şi ne-am strecurat iar la deal ş-am

ancorat la nord de colonie. Și iată că te văz sărind la bordul ăstei nave care mai-mai să se scufunde. Tu și două muieri.

— Ce fac mă privește numai pe mine.

— Mda, asta cam așa-i.

Mintea lui Struan lucra cu febrilitate. Știa că nava lui Brock era mult mai iute ca a lui, că avea un echipaj de oameni primejdioși și bine înarmați, și că singur n-avea cum le face față. Se blestemă în gând că fusese atît de încrezător în planul lui și pentru că nu se păzise mai bine. Dar atunci tot nu l-ai fi văzut pe Brock cum se strecoară în amonte. Și cum să faci acum să-l folosești tu pe Brock spre avantajul tău? Trebuie să fie o cale. Noaptea poate da peste tine, și chiar dacă reușești să scapi cu viață tot n-ai să poți dovedi nimic. Brock o să pretindă că a fost un accident. Și apoi, May-may habar nu are să înoate.

— Covată asta învechită stă cam mult afundată în apă. Ia cumva apă din gros? Sau poa' că din cauza încărcăturii?

— Tyler, ia spune, ce pui îți face mintea?

— Ia acolo mă bîntuie niște zvonuri, fiule. Ieri seară numai zvonuri umblau peste tot. Taman 'nain' de-a pleca. Ia, niște vorbe de tezauru' lu' Ti-sen. Ți-a ajuns și ție la urechi?

— Au umblat tot felul de vorbe.

— Mda, da' toate dădeau brînci spre gîndu' că-n Canton s-ar găsi tributulu' imperial în lingouri. Da' nu mi-am mai bătut io capu' cu asta pîn' nu te-am văzut că te-ntorci. Ș-am socotit că-i poznașă treabă. Ș-asta după un pariu de douj de mii de guinee. Mare poznă. Ș-apoi te văz c-o ștergi noaptea ca un hoț, p-o lorce greu împovărată, ș-o iei pe la sud, pe canalu' cel rău! Brock se întinse și se scărpină în barbă energic. Bătrînu' Jin-qua n-o fi și el p-aici, hmm?

— Mda, nu e la Canton.

— Bătrînu' Jin-qua-i cîinele tău. Așa mă bate gîndu', completă Brock rînjind, i-omu' tău, hmmm?

— Zi ce-ai de zis.

— Nu-i nici-o grabă, fiule. Nu, pe Dumnezeu! Aruncă o privire spre prova navei sale. Ține nasu' sus barca mea, așa-i?

Brock se referea la pintenul de oțel gros de un picior care ieșea cu șase picioare în fața provei, exact sub linia de plutire. Struan inventase pintenul acesta cu mulți ani în urmă, o metodă simplă pentru a găuri și trimite o navă la fund. Și Brock și mulți dintre neguțătorii cu China îl adoptaseră.

— Mda, iar noi sîntem pe-o navă încărcată din greu. Dar sîntem destul de bine înarmați.

— Mda, am cam văzut și io. Tun la pupa, tun la prova, da' nu se pot roti.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Mai îs cin' zile și polițele-ți expiră. Mda?

— Da.

— Ș-o să le onorezi?

— În cinci zile o să afli și tu.

— Patruj de lac sau cinj de lac în lingouri îs multe tone d'argint.

— Îmi închipui că da.

— Și-l întreb io pe Gorth, ei, acum ce-o să facă bătrînu' Dirk de-o să-l pască un *joss* rău? Gorth îmi spune el: o să-ncerce să schimbe roata. Mda, i-am zis io da' cum? Păi o să-mprumute, alta nu-i, zice el. Da' de un? Ș-atunci, Dirk, fiule, m-a dus pacostea de gînd la Jin-qua și la Ti-sen. Da' Ti-sen îi terminat, așa că nu rămîne decît Jin-qua! Frămîntă un gînd în minte o clipă. Îs două muieri la bord. M-ar ferici să le pot transporta la Whampoa sau Macao. Oriunde zici.

— Au cu ce călători și așa.

— Mda. Da' covata asta învechită s-ar putea să se ducă la fund. Nu-mi place mie gîndu' că se îneacă niște muieri cînd nu e nevoie să se-nece.

— Tyler, n-o să ne ducem la fund.

Brock se întinse din nou și strigă spre nava lui să i se trimită barca. Apoi clătină trist din cap:

— Ei, fiule, io așa am gîndit, să le duc tefere pe muierile alea. Și pe tine, 'nențeles. Covata asta nu arată ea să țină mult la apă. N-am mai văzut una care să fie mai nepotrivită să plutească pe apă.

— Sînt o mulțime de pirați prin apele astea. Dacă se apropie de mine prea mult vreo navă am să folosesc și eu tunurile.

— Înțelept lucru, Dirk, da' în bezna nopții mă trezesc așa cu o navă drept înaintea mea, fac tot ce pot s-o feresc, da' nava aia e atît de obraznică de trage cu tunu' în mine, ei bine, fiule, o să faci ce-am să poftesc și io să fac. Ia gîndește și tu că-i o navă pirat și atunci o spulberi cu tunu' de pe fața apei. Mda?

— Dacă mai ești în viață după prima ghiulea.

— Mda, trăim într-o lume tare rea. Nu-i deloc înțelept să tragi cu tunu'.

Barca de serviciu ajunsese lîngă bordul navei.

— Dirk, mulțam tare mult. Da' dacă tot ai și tu o flamură, ridic-o s-o vedem. Atunci n-o să se mai întîmple nici o nenorocire afurisită cum se-ntîmplă. Iertare pen' ghearele de pisică. Să ne vedem în Hong Kong.

Brock trecu peste copastie și rămase în picioare în barca lui. Făcu semne cu mîna în bătaie de joc, și vîslașii se opintiră disciplinați în rame și se îndepărtară.

— Ce la stapin, Unu Ochi vrei? îl întrebă Wung tulburat.

Tot echipajul lui fusese cuprins de groază la apariția navei lui Brock.

— La tine ce crede, heya? Tu face ce eu zice ca înainte. Nimeni nu moare poate, îi răspunse Struan tăios. Toate vele, iute-iute. Omorît lumina ochi!

Mai venindu-le inima la loc, marinarii lui stinseră felinarele, și lorcea lor porni cu vîntul din spate, cît putea.

Cînd Brock sări pe puntea navei sale, se întoarse și se uită scăpărîndu-i privirile în bezna din jur. Nu putea distinge care era lorcea lui Struan dintre multele care înaintau fantomatic în aval, pe canalul de sud.

— Tu o mai vezi?

— Da, tată.

— Io mă duc sub punte. Dacă o să iei în pinten vreo lorce o să fie mare păcat. Tare mare păcat.

— Tezauru-i la bord?

— Tezaur, Gorth? făcu el cu prefăcută uimire. Habar n-am ce îngaimi tu acolo! Coborî glasul. De-ai nevoie de mine, cheamă-mă. Da' să nu aud nici un tun, ține minte. Cu nici un chip, decît dacă trage el în noi. N-o să facem noi act de piraterie contra lui. Avem și așa destui dușmani care-ar fi fericiți săracii să ne dovedească pirați.

— Tată, dormi liniștit, îi spuse Gorth.

Vreme de trei ceasuri, Struan își croi drum cînd prin mijlocul traficului de pe fluviu, cînd ieșind din el, întorcîndu-se în amonte, schimbînd des drumul, navigînd razant cu bancuri periculoase de nisip, avînd mereu grijă ca între el și Brock să fie întotdeauna alte ambarcații, fiindcă acesta din urmă se ținea scai pe urmele lui. Și acum ajunseră și la capătul canalului de sud care făcea un cot pe lîngă ostrovul acela mărunț și ieșea din nou în albia principală. Știa că acum va exista mai mult loc de manevră, dar asta avea să-l ajute mai degrabă pe Brock decît pe el.

Odată ieșit din canalul de sud, Brock putea să urce frumos pe vînt, și apoi să-l atace exact cînd făcea volta sub vînt. În situația asta, Struan n-ar fi avut destul vînt ca să se ferească din calea lui și ar fi fost lovit chiar

la mijlocul navei. O lovitură directă sau chiar piezișă cu pintelul l-ar fi sfirtecat și l-ar fi trimis la fund ca pe-un bolovan. Deoarece tunurile lui erau prinse fix la prova și la pupa, nu le putea răsuci travers ca să se apere și din partea aceea. Dacă ar fi fost pe nava asta cu echipajul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, ar fi făcut manevre ca să se mențină tot timpul în curent pînă se iveau zorile, sigur că oamenii lui vor ști să-și folosească armele pentru a respinge orice încercare de apropiere din partea inamicului. Dar nu prea se încredea în echipajul acesta de chinezi, cum nu avea încredere nici în învechitele muschete care puteau să-ți explodeze în mîină atunci cînd apăsai pe trăgaci. Și Brock avea dreptate: dacă pe întuneric se încumeta el să tragă primul, Brock avea dreptul să-i răspundă cu foc. Și o singură salvă bine chitită îi trimeea în ceruri.

Pentru a mia oară se uită din nou la cer. Cu disperare, își dorea o furtună care să vină din senin, ploaie, măcar niște nori care să ascundă luna. Dar nu se vedea nici un semn, nici de furtună, nici de ploaie, nici de nori măcar. Se chinui să vadă ce se întîmplă în spate și văzu cealaltă lorce cîștigînd teren. Era cu vreo sută de iarzi în pupa lor și înainta mai departe contra vîntului, urcînd mai bine pe vînt decît ei și deci apropiindu-se. Struan își scormoni cu disperare mintea să găsească o soluție. Știa că putea să scape fără probleme dacă mai ușura nava aruncînd tezaurul acela peste bord. Cu jumătate de milă mai la vale, fluviul avea să se bifurce din nou, în jurul insulei Whampoa. Dacă apuca pe canalul de nord era în siguranță, pentru că cele mai multe bărci pe acolo navigau și ar fi putut să evite să fie lovit cu pintelul. Cu toate astea n-ar fi fost în stare să scape de soarta asta navigînd cît era insula Whampoa de lungă, apoi ocolind-o pentru a se întîlni cu *China Cloud*, aflată mult în susul canalului de sud. Nu vedea nici o ieșire din capcana asta. În două-trei ore aveau să se ivească și zorile și va fi pierdut. Trebuia să facă ceva și să scape acum pe întuneric și să se ascundă, pentru ca apoi să se strecoare frumos spre locul de întîlnire. Dar cum?

Înaintea lui, în întunericul acela desluși bifurcația din fața insulei Whampoa, lucind ca argintul. Apoi o zări pe Ah Gip pe scară, făcîndu-i semn. Lorcea lui Brock era tot în pupa, destul de departe încă, înaintînd contra vîntului, pregătindu-se ca apoi să pornească cu vîntul din spate, dacă Struan o apuca pe canalul de sud, sau să se mențină în partea din vînt, dacă alegea canalul de nord. Struan îi arătă cîrmaciului o mică pagodă aflată pe bancurile de nisip din sud, oferindu-i astfel un punct de reper.

— Savvy?

— Savvy, stapin!

Struan își trecu cu degetul peste beregată, apoi se grăbi să coboare sub punte. Lui May-may îi era foarte rău. Duhoarea de pește, aerul înăbușitor al cabinei și mișcările navei o îngrețosaseră de nu mai era bună de nimic dar, cu toate astea, mai ținea muscheta în mână. Struan o luă pe sus și porni cu ea spre punte.

— Nu, îngăimă ea abia auzit. Te-am chemat din pricina lui Ah Gip.

— Ce-i cu ea?

— Am trimis-o în mare taină să se strecoare spre prova. Să tragă cu urechea ce spune echipajul.

May-may icni a vomă, dar se ținu tare. După ce-i trecu spasmul, continuă:

— I-a auzit pe doi oameni vorbind între ei. Vorbeau de lingouri. Cred că au aflat cu toții de-acum.

— Mda, făcu Struan. Sînt sigur că au aflat! și o bătu pe Ah Gip pe umăr. Tu plata bun poate, curînd.

— Aiii iaai! exclamă Ah Gip. De ce plata, heya!

— Brock e tot pe urmele noastre? îl întrebă May-may.

— Mda.

— Poate-l trăsnește săgeata cerului!

— Mda, poate. Ah Gip, face mancam la doamna poate! Supa!

Ah Gip încuviință, dînd din cap:

— Sup nu. Ceai bun la ea.

— Supa!

— Ceai!

— Nu contește, replică Struan enervat, știind bine că tot ceai va fi pînă la urmă, indiferent de cîte ori porunca el supă.

O duse pe May-may pe punte și o așeză pe butoiul cu pulbere. Nici Wung, nici cîrmaciul și nici ceilalți din echipaj nu catadicsiră să se uite la ea. Dar Struan știa că realizau intens prezența ei, contribuind astfel la sporirea tensiunii de pe punte. Apoi își aduse aminte deodată ce spusese ea despre săgeata de foc a cerului și gîndul îi declanșă un plan. Grijiile parcă-l părăsiră brusc și începu să rîdă tare.

— De ce ha-ha, heya? îl întrebă May-may, care trăgea acum adînc în piept aerul de mare, în vreme ce stomacul începu să i se liniștească.

— Gîndesc bun drum să doboare la stapin Unu Ochi, o lămuri Struan. Heya, Wung! Vine aici! Struan îi dădu lui May-may un pistol. Om apropie, omoare la el, savvy?

— Savvy, stapin!

Struan îi făcu semn lui Wung să-l urmeze și se îndreptă spre prova. În vreme ce mergea cu pași ușori de-a lungul punții, ceilalți oameni din echipaj i se fereau din cale. Se opri pe teugă ca să se mai convingă o dată că lorcea lui Brock era încă departe de el și se grăbi apoi să coboare sub punte cu Wung aproape pe urmele lui. Teuga echipajului era formată dintr-o singură cabină mare, cam de lățimea navei, cușetele rînduindu-se de-o parte și de alta a bordajului. Văzu și o vatră primitivă făcută din cărămizi cu un chepeng de spirai în partea de sus. Deasupra cărbunilor de lemn ce stăteau să se stingă se legăna o oală. Lîngă foc erau aruncate mănunchiuri de buruieni și ciuperci uscate, pește proaspăt și pește uscat, legume proaspete, o desagă de orez, precum și tot felul de oale mari și mici, făcute din lut ars. Săltă capacele oalelor de lut și adulmecă să afle ce conțin.

— Stapin vrea mancam? Poate!

Struan clătină din cap. În prima oală era soia. În a doua ghimber în sirop, apoi rădăcini de ginseng în oțet și mirodenii. Urmau uleiuri de gătit, într-un vas ulei de arahide, în altul de porumb. Struan lăsă să picure cîteva picături din fiecare vas în foc. Uleiul de porumb arse mai îndelung decît cel de arahide.

— Wung, duce asta sus! îi spuse el, arătîndu-i vasul cu ulei de porumb.

— La ce nevoi, heya?

Struan se grăbi să se întoarcă pe punte. Nava se apropia de locul de bifurcație unde trebuiau s-o ia fie pe canalul de sud, fie pe cel de nord. Struan arătă spre sud.

— De ce drumu mai lunga, heya? îl întrebă Wung, punînd oala cu ulei jos.

Struan îl măsură cu privirea și Wung se trase puțin înapoi. Cîrmaciul pusese deja cîrma în bordul celălalt, se îndreptau spre canalul de sud. Lorcea lui Brock schimbă îndată drumul, făcînd volta în același sens. Între cele două nave mai erau încă destul de multe ambarcații, și o vreme Struan știa că era în siguranță.

— Tu ramine aici! îi spuse el lui Wung. Heya, cow chillo, tu ramine aici. Tragi bum-bum la oricine.

— Savvy, stapin, îi răspunse May-may.

Fata se simțea mai bine. Struan coborî în cabina cea mare, adună toate armele și le aduse pe duneț. Alese dintre ele o muschetă, cele

două arcuri, săgeți, un fier de luptă, și le aruncă pe toate celelalte peste bord.

— Pirat venit, noi nu bum-bum avem! mîrîi Wung supărat.

Struan luă fierul de luptă și-l răsuci parcă fără nici o pricină. Era un lanț articulat, un bici de fier, armă mortală în lupta de aproape – trei bare de oțel, de un picior lungime fiecare, articulate între ele, cu o bilă de fier la capăt. Mînerul scurt de oțel se ținea bine în mîna și o chingă protectoare se petrecea peste încheietura mîinii.

— Vine pirat și multa multa morți are ei, îi spuse Struan cu voce răgușită.

Wung arată furios cu mîna spre nava lui Brock.

— La el oprește nu poate, heya? și arată apoi spre cel mai apropiat țarm. Colo. Noi pus la uscat... noi scapat!

— Aiii iaaa! îi întoarse Struan spatele cu dispreț.

Se așeză pe punte, cu chinga lanțului de luptă petrecută la încheietură. Echipajul înspăimîntat îl urmărea să vadă ce face, și uimiți văzură că Struan își smulse o mîneacă de la jacheta matlasată de culi, o sfișie în fișii, pe care le muie în ulei. Apoi luă una dintre fișii și o înfășură în jurul vîrfului de oțel al săgeții. Se traseră înapoi cînd Struan puse săgeata în arc, ochi spre catarg și-i dădu drumul. Săgeata nu nimeri catargul, în schimb se înfipse în lemnul de tec al ușii teugii. Se duse și smulse săgeata cu destul de multă greutate. Se întoarse la locul lui, desfăcu fișia de material și o înmuie în ulei. Apoi presără cu grijă praf de pușcă, înfășură din nou fișia în jurul vîrfului săgeții, iar pe deasupra mai înfășură o fișie de cîrpă.

— Hola! strigă veghea din pupa, cînd lorcea lui Brock porni amenințător spre ei.

Struan trecu el la cîrmă și guvernă el nava o vreme. Se strecură periculos în spatele unei jonci greoaie și schimbă direcția de mers cu dibăcie, așa încît atunci cînd se îndepărtă de ea, înainta iute cu murele în celălalt bord. Lorcea lui Brock se răsuci și ea îndată, pentru a-l intercepta, dar trebui să facă un ocol pentru a feri un convoi de jonci ce se îndreptau spre canalul de nord. Struan lăsă cîrma în seama unuia din echipaj și el se apucă să mai meșterească încă patru săgeți. Wung nu se mai putu stăpîni:

— Stapin la ce poate, heya?

— Aduce la mine ochi lumină, heya?

Proferînd tot felul de înjurături, Wung se duse și aduse felinarul.

— Ochi lumină!

Struan făcu gesturi pantomimice, ca și cum ar fi pus vârful săgeții în flacăra felinarului și ar fi tras apoi cu ea aprinsă asupra velei celei mari a navei lui Brock.

— Mult mult foc, heya? Atunci ei oprește, heya?

Wung rămase cu gura căscată. Apoi izbucni deodată în rîs. Abia cînd fu în stare să vorbească le explică celor din echipaj ce se punea la cale și toți se uitară radioși la Struan.

— Tu mult mult Tai-Pan! Aiii iaaa! făcu Wung.

— Multa minunata la tine! făcu și May-may, rîzînd și ea cu toți ceilalți laolaltă. Hîț-hîț mult la stapin Unu Ochi!

— Hola! avertiză iar veghea.

Nava lui Brock terminase ocolul și acum se îndrepta spre ei, ajungîndu-i din urmă. Struan luă el cîrma din nou și începu să se strecoare printre celelalte ambarcații ce formau traficul, cînd într-o parte, cînd în cealaltă, înaintînd tot mai mult în canalul de sud. Nava lui Brock se apropia inexorabil, menținîndu-se mereu în partea din vînt. Struan știa că Brock aștepta momentul cînd traficul avea să se rărească pentru a-i da lovitura fatală. Dar acum Struan era ceva mai încrezător în șansele lui. Dacă săgeata nimerește în velă, își spuse el, dacă nu o străpunge, trecînd mai departe, dacă ai norocul să nu se stingă în timp ce zboară spre țintă, dacă vela cea mare e destul de uscată ca să ia foc, dacă or să aștepte încă vreo patru mile înainte de a trece la primul atac și dacă și *jossul* meu e bun, atunci s-ar putea să scap de ei.

— Frenția-n Brock să dea! glăsui el.

Circulația ambarcațiilor pe fluviu se rări considerabil, Struan împinse echea și porni să urce în vînt, ca să iasă cît mai mult înspre malul de sud al canalului, în așa fel încît atunci cînd va face volta din nou să aibă vîntul înapoia traversului, și deci să fugă cu vîntul din spate. Malul de sud al canalului era plin de bancuri de nisip, periculos. Ieșind însă atît de mult spre sud, Struan rămăsese primejdios de descoperit. Nava lui Brock abia aștepta să atace. Struan se hotărî să-i facă să atace acum. Venise sorocul. Cu multă vreme în urmă învățase una dintre legile supraviețuirii: să-l faci pe inamic să te atace în condițiile alese de tine, nu de el.

— Heya, May-may, coboară sub punte!

— Eu vede tot, poate! Nu contește.

Struan luă a doua muschetă și i-o dădu lui Ah Gip.

— Coboară sub punte, acum!

Amîndouă femeile coborîră sub punte.

— Wung, aduce ochi lumină doi!

Wung aduse și al doilea felinar și Struan le aprinse pe amîndouă. Își așeză la îndemînă săgețile și cele două arcuri. Ei, acum am intrat în joc! își spuse el. Nava lui Brock se afla la două sute de iarzi în partea din vînt. Circulația de pe fluviu treptat dispăru cu totul. Cele două lorci rămăseseră singure. Deodată lorcea lui Brock se răsuci și se repezi spre el. Echipajul lui Struan se risipi pe punte, alergînd spre capătul parapetului. Se țineau de straiuri și șarturi, pregătindu-se să sară în apă. Numai Wung rămase alături de Struan pe dunetă.

Struan îl putea vedea pe Gorth acum destul de bine, stînd la cîrmă, în vreme ce echipajul ocupase poziții de atac. Îl căută peste tot pe punte pe Brock, dar nu-l zări și se întrebă ce naiba mai puneă acesta la cale. Cînd cele două nave erau la numai cincizeci de iarzi una de cealaltă, Struan împinse echea și porni greoi cu vîntul în spate, întorcîndu-se cu pupa spre Gorth. Gorth se apropia iute, păstrîndu-și avantajul poziție în partea din vînt, și Struan știa că acesta nu era chiar atît de prost încît să-l atace cînd erau cu murele sub vînt. Îi făcu semne lui Wung să ia el cîrma și să țină drept așa, iar el pregăti arcul și săgețile și se ghemui la adăpostul parapetului. Vedea catargele lorcei ce se îndrepta iute spre el. Vîrî vîrful uneia dintre săgeți în flacăra felinarului, fișia de pînză îmbibată cu ulei se aprinse iute, el se ridică în picioare și ochi. Nava dușmană era la doar treizeci de iarzi distanță. Săgeata trasă o traiectorie luminoasă în mijlocul unor strigăte de avertizare și lovi vela cea mare. Forța impactului stinse flacăra însă.

Gorth strigă ceva oamenilor săi, și-și continuă drumul de interceptare, în vreme ce a doua săgeată se îndrepta spre el. Aceasta se lovi de vela mare și rămase înfiptă în ea, împrăștiind picături de ulei aprins pe punte. Pulberea dinăuntru fișiiilor de pînză se aprinse și ea și țîșni un buchet de flăcări. Fără să vrea, Gorth împinse echea, iar nava lui se abătu de la drum, cutremurată de violența răsucirii.

Struan pregătise și cea de-a treia săgeată, și pe cînd nava cealaltă gonea cu vîntul din spate trecînd pe lîngă el, trase iar și văzu că săgeata aceasta se izbi de vela focului imens din prova. Flăcările începură să lingă pînză. Struan răsuci fericit echea făcînd volta în vînt, cînd îl văzu pe Brock țîșnind de sub punte, măturîndu-l pe Gorth din cale și apucînd el echea pentru a răsuci nava. Apoi Brock forță echea pîna la capăt, aruncîndu-se astfel spre tribordul navei lui Struan chiar la mijlocul ei, tăindu-i astfel orice cale de scăpare.

Struan prevăzuse mișcarea lui Brock, numai că propria lui navă nu răspunse la cârmă, și pricepu că asta era sfârșitul. Aprinse și ultima săgeată, așteptă, lăsându-și toată greutatea pe eche, rugându-se ca lorcea să-l asculte și să apuce noua direcție. Brock stătea în picioare pe dunetă, strigând la echipajul care se lupta cu disperare să stingă focul. Un talmeș-balmeș din arboradă se prăbuși în flăcări lângă Brock, dar el nici nu luă seama, concentrându-și toată atenția asupra locului de la mijlocul navei adverse pe care-l alesese ca punct de lovire.

Struan ochi cu grijă, și când cealaltă navă era doar la cincisprezece iarzi distanță trase. Săgeata se înfipse în peretele de lemn lângă capul lui Brock, dar nava lui nu-și schimbă direcția. Lorcea lui Struan începu să vireze încet, dar era prea târziu. Struan simți o izbitură care cutremură toată nava, auzi trosnetul înspăimântător al lemnului frînt atunci când pintenul navei lui Brock spintecă bordajul din babord, nava lui Struan se aplecă, mai-mai să se răstoarne într-o parte, zvîrlindu-l pe punte.

O ploaie de scînteii și flăcări se abătu asupra lui Struan, bucăți de arboradă și vele în flăcări, care-l făcu să sară iute în picioare. Se auzeau țipetele chinezilor stăpîniți de panică, glasul răgușit al oamenilor lui Brock, în vreme ce ambele echipaje se chinuiau în încâlceala aceea prinsă de flăcări. În mijlocul aceluia vacarm, Struan auzi strigătul lui Brock: „Iertare!”, și cele două nave se desprinseră una de cealaltă, lorcea lui Brock luînd-o înainte, cu velele în flăcări. Nava lui Struan reveni pe chilă dreaptă, se aplecă apoi ca beată în bordul tribord, apoi în celălalt bord, canarisindu-se în chip periculos spre babord. Struan apucă echea și o împinse din răspuțeri. Nava răspunse foarte încet la cârmă și când vîntul prinse velele, el o îndreptă spre mal, sperînd cu disperare că nu se va duce la fund și va reuși s-o pună pe uscat.

Acum văzu că ambele vele ale lui Brock erau în flăcări. Știa că nu le mai rămîine decît să taie greementul lăsîndu-l să cadă în apă și să-l înlocuiască cu altul. Brusc, băgă de seamă că puntea era înclinată cu vreo zece grade spre babord, în partea opusă locului de impact. Se chinui să se ridice în picioare pe puntea în pantă și se uită peste copastie la uriașa gaură deschisă în bordaj. Partea de jos a găurii era doar de un inci sub linia de plutire și Struan pricepu îndată că forța izbiturii mutase lăzile cu lingouri prin cală. Greutatea tezaurului menținea nava canarisită la acel unghi. Strigă la Wung să treacă el la eche și să păstreze același drum. Apoi apucă fierul de luptă, se repezi la prova și, învîrtind arma pe deasupra capului, adună mai mulți oameni din echipaj și-i sili să pornească sub punte. În drum spre cală, aruncă o privire spre May-

may și Ah Gip, care erau tefere, dar speriate în mijlocul talmeș-balmeșului din cabina principală.

— Duceți sus la punte. Ține bum-bum!

În cală era o întreagă harababură. Unele lăzi fuseseră sparte și lingouri zăceau împrăștiate peste tot. Lăzile rămase întregi fuseseră azvîrlite în bordul babord. Prin spărtură apa năvălea înăuntru. Când se treziră cu apa pînă la genunchi, chinezii se arătară înspăimîntați, gîndindu-se că se vor îneca, dar fură și mai înspăimîntați de șfichiuirea fierului de luptă și se apucară să facă tot ce le spunea Struan. Nava se înclină periculos, trosnind, și spărtura ieși încet din apă. Struan luă randa de rezervă și începu să astupe gaura cu pînza aceea, folosind și lingouri de argint drept dopuri.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Iute-iute!

Oamenii din echipaj săriră să-l ajute și curînd spărtura era astupată și nu mai intra apa. Struan le făcu semn oamenilor să ia vela cea mare de rezervă și-i mînă spre punte din nou. May-may și Ah Gip stăteau așteptînd cutremurate, dar erau tefere și neatînse. May-may încă mai ținea pistolul în mînă, Ah Gip muscheta. Wung, paralizat de spaimă, ținea mai departe drumul. Struan îi trimise pe oameni la prova, și cu ajutorul lor trecu randa cea mare pe sub prova lorcei, pe sub cocă, și apoi o legă strîns exact peste gaura de apă. Presiunea apei lipi pînza de velă peste spărtură, în vreme ce nava se clătină primejdios, aproape să se răstoarne. Din nou își sili Struan oamenii să coboare sub punte și, după ce îndesă mai bine pînza în spărtură și călăfătui pe unde mai pătrundea apa, îi puse să așeze restul de lăzi pentru a reduce înclinația periculoasă spre babord. Se întoarse din nou pe punte și cercetă vela și legăturile ei. Când se convinse că acestea erau strînse bine și țineau, începu din nou să respire cu ușurare.

— May-may, te simți bine?

— Ce nu?

— Simți doare?

— Poate!

Îi arată încheietura mîinii: era zdrelită și sîngera. Cercetă locul cu grijă. Deși o durea, nu părea ca osul să fie rupt. Turnă rom peste rană, bău cu sete și se uită înspre pupa. Nava lui Brock pornise în derivă, randa cea mare și focul mare ardeau cu furie. Urmări siluetele oamenilor care tăiau parîmele de legătură și velele se prăbușiră în cele din urmă în fluviu. O vreme continuă să ardă pe apă, apoi se lăsă iar întunericul. În preajmă se vedeau cîteva jonci și sampane, dar nici una

dintre ele nu sărise în ajutorul navei care luase foc. Struan scrută întunericul înainte. Canalul celor Șase Stînci, un braț mai puțin cunoscut, se deschidea în partea de sub vînt. Încercă echea cu mare băgare de seamă și nava își schimbă direcția cu cîteva puncte. Vîntul se opinti în vele și lorcea se înclină brusc, spărtura dispărînd sub apă. Oamenii echipajului scoaseră un strigăt de avertizare, și Struan corectă din cîrmă unghiul de canarisire. Cam periculos de navigat în chipul ăsta, își spuse el. Nu îndrăznesc să fac o voltă în tribord. Te trezești cu un val mai abraș, smulge vela de pe spărtură și ne ducem la fund ca un bolovan. Dacă aș lua-o prin Canalul Celor Șase Stînci, Brock n-o să mai dea de mine în vecii vecilor, dar nu pot face volte cum ar trebui să fac. Așa că trebuie să merg mai departe pe largul fluviului. Să fug cu vîntul din spate cît mai mult.

Își verifică poziția. Pagoda de Marmură se afla la opt sau nouă mile mai la vale. Avînd peste spărtură vela aceea care funcționa ca o ancoră de furtună, nava nu făcea acum decît vreo două noduri sau trei cel mult. Fiind silit să urce cît mai mult pe vînt, ca să evite necesitatea de a face vreo voltă, viteza navei avea să se reducă și mai mult. În față, fluviul făcea meandre și coturi. Poate, dacă am puțin *joss*, n-o să fiu nevoit să fac volta în tribord. O să cobor velele cu totul, am să derivez cu curentul și cînd mi-o veni bine ridic din nou velele. Îi dădu echea lui Wung, coborî în cală ca să verifice cum stătea pînza veleii îndesate în spărtură. O vreme o să mai țină... cu puțin *joss*, se gîndi el. Luă niște cești de ceai și urcă pe punte. Echipajul se strînsese amenințător într-o parte. Nu se vedeau decît șase oameni.

— Heya! Numai șase om. Unde doi, heya?

Wung arată cu mîna peste bord și rîse:

— Aruncat, căzut! apoi arată cu mîna în urmă și ridică din umeri. Nu contește.

— Dumnezeule, de ce nu salvat la ei, heya?

— De ce salvat, heya?

Struan înțelese că nu avea nici un rost să înceapă să-i explice. Chinezii socoteau că așa fusese *jossul* lor să cadă peste bord. *Jossul*, *jossul* lor să se înece, și în același timp voința zeilor. Nu era deloc înțelept să te amesteci cînd era la mijloc voința zeilor. Dacă salvai un om de la moarte, răspundeai apoi de viața lui pînă la moarte. Așa-i cinstit, fiindcă dacă te amesteci împotriva voinței zeilor, trebuie să fii gata să-ți asumi și responsabilitățile lor. Struan turnă niște rom într-o cană și i-o dădu lui May-may. Oferi fiecărui om din echipaj cîte o porție de rom, fără să se

aștepte ca vreunul să-i mulțumească, și nici nu mulțumi careva. Ciudat, își spuse el, dar e în spiritul chinezului. De ce mi-ar mai mulțumi pentru că le-am salvat viața? Nu ne-am scufundat numai pentru că *jossul* a vrut așa. Doamne, îți mulțumesc pentru acest *joss*. Mulțumesc.

— Hola! strigă îngrijorat unul din oamenii din echipaj, uitându-se peste copastie.

Pînza îndesată în spărtură ieșise și se tîra prin apă. Struan se repezi sub punte. Își smulse fierul de luptă de la mîină și începu să bage pînza îmbibată de apă în rana navei. În santină apa ajunsese la trei picioare și plescăia într-o parte și-n cealaltă. Luă o ladă cu lingouri și o rezemă de pînza îndesată, după care înfipse lingouri de argint ca niște pene în spărturi.

— O să țină, spuse el tare. Mda, poate!

Luă fierul de luptă și se duse în cabina principală. Totul era vraiste. Trase plin de jind cu ochiul la cușetă. Apucă o saltea umplută cu paie și începu să urce scara, în capul scărilor încremeni. Wung stătea cu pistolul îndreptat spre el. Un alt chinez îl amenința cu o muschetă, în vreme ce Ah Gip zăcea inertă la picioarele lui. Un membru al echipajului îi prinsese gîtul lui May-may în menghina brațului și-i astupase gura cu mîina. Cînd Struan instinctiv ridică salteaua și se aruncă într-o parte a coridorului, Wung apăsă pe trăgaci. Simți cum glontecele îi șterge gîtul și se zvîrli cu capul înainte pe punte, cu fața arzîndu-i de mușcătura prafului de pușcă și ținînd salteaua ca pe un scut patetic. Al doilea chinez trase drept în el de aproape, dar muscheta explodă retezîndu-i mîinile și omul rămase uitîndu-se tîmp la cioturile brațelor, nevenindu-i să creadă, și începu să urle.

Struan răsuci fierul de luptă cînd Wung și ceilalți din echipaj se repeziră la el să-l doboare. Bila cu ghinturi îl prinse pe Wung în plin, drept în mijlocul obrazului, smulgîndu-i jumătate de falcă, omul se învîrți năucit și dispăru. Struan lovi din nou cu fierul și un alt om se prăbuși, în vreme ce altul i se repezi în spinare, încercînd să-l sugrume, folosindu-se de propria lui coadă de păr drept laț, dar Struan se descotorosi și de el. Cel care o ținea pe May-may sări spre el, dar Struan îl izbi cu mînerul armei în față, iar cînd omul urlă și se prăbuși, el îl zdrobi sub picioare. Doi care rămăseseră neatinși fugiră la prova. Abia mai trăgîndu-și sufletul, Struan alergă după ei. Aceștia săriră peste bord. Dinspre dunetă auzi un țipăt. Wung, cu sîngele curgîndu-i pe jumătate de față, bîjbîia nefiresc, orbește, s-o apuce pe May-may. Ea îi scăpă din

mîna și porni împleticindu-se să se refugieze din calea lui. Struan se întoarce la pupa și-l ucise.

Cel rămas fără brațe porni să urle sffșietor. Struan îl ucise și pe el și-l scapă de suferințe. Pe navă se lasă liniștea. May-may se uita țintă la o bucată de mîna și o cuprinse o criză cumplită de greață. Struan îi făcu vînt mîinii peste bord. Cînd își mai veni în fire, aruncă toate cadavrele în apă, în afară de trupul unui chinez. Se duse și o cercetă pe Ah Gip. Răsufla pe gură, din nas îi curgea sînge.

— Cred că o să-și revină, spuse el, și se miră și el cît de răgușit îi suna vocea.

Își pipăi fața. Valuri de durere îl cutremurară. Se lasă să cadă lîngă May-may.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu știu, îi spuse ea, copleșită de lacrimi. Acum eram cu pistolul în mîna, acum m-am trezit cu o mîna la gură și ei trăgeau în tine. Cum de n-ai murit?

— Ba cred că-s mort, îi răspunse el.

Partea stîngă a feței îi era arsă rău de tot, părul pîrlit și-i lipsea jumătate dintr-o sprînceană. Durerea din piept i se mai domoli.

— De ce... ăștia... de ce-au făcut una ca asta? De ce? Wung doar era omul de-ncredere al lui Jin-qua!

— Doar tu ai spus-o cu gura ta: oricine va fi îmboldit să pună mîna pe tezaur. Da. Oricine. Nici măcar nu-i condamna. Am fost un tîmpit că m-am dus în cală.

Cercetă drumul înainte. Tîrîș-grăpiș, mergeau în direcția cea bună. May-may zări urma glontelui pe gîtul lui.

— Doar un inci, jumătate de inci mai trebuia, șopti ea. Mulțumește zeilor că ți-au sorocit un *joss* bun. Merită daruri imense.

Struan simți mirosul dulceag de sînge și acum, cînd se știu în siguranță, stomacul i se întoarce pe dos, bîjbîi să se apuce de copastie și vomită. Apoi găsi un ghiordel de lemn și spală puntea. La urmă curăță și lanțul de luptă.

— Pe individul ăsta de ce-l mai lași aici? îl întrebă May-may.

— Nu e mort.

— Aruncă-l în apă.

— După ce moare. Sau dacă își revine, de mai poate, o să poată sări singur în apă.

Struan inspiră adânc și valul de greață îl părăsi. Îl dureau picioarele de oboseală, se duse pînă la Ah Gip și o ridică, așezînd-o lîngă piciorul catargului mare.

— Ai văzut unde a fost lovită?

— Nu.

Struan îi scoase haina matlasată și o cercetă cu atenție. Nu avea nici un semn nici pe spate, nici pe piept, dar se vedea o urmă de sînge la baza cozii părului. O înveli din nou și o așeză cît mai comod. Fața îi era cenușie și pătată, răsuflarea poticnită.

— Nu arată prea bine.

— Acum cît mai avem de mers? îl întrebă May-may.

— Două sau trei ore! Apucă echea. Nu știi. Poate chiar mai mult.

May-may se lăsă pe spate, așteptînd ca vîntul și aerul rece să-i limpezească gîndurile. Struan zări sticla spartă de rom rostogolindu-se lîngă gurile sabordului.

— Coboară sub punte. Vezi dacă mai este vreo sticlă de rom, bine? Cred că erau două.

— Iartă-mă, Tai-Pan, din cauza prostiei mele era să fim uciși.

— Nu, fato. Din cauza tezaurului. Aruncă o privire și în cală.

Ea se îndreptă spre scara de coborîre. Nu se arată multă vreme.

Cînd se întoarse, aduse un ceainic și două cești.

— Fac mai bine ceai, îi spuse ea mîndră. Fac foc și apoi pun de ceai. Sticla de rom e spartă. Așa că bem ceai.

— Habar n-aveam că știi să faci ceai, cu atît mai puțin focul, îi spuse el ca s-o necăjească.

— Cînd am să ajung bătrînă și fără un dinte în gură o să fiu amah.

Băgă de seamă că ultimul dintre marinarii chinezi nu mai era pe punte. Turnă ceai și-i întinse ceașca, zîmbind nesigură.

— Mulțumesc.

Ah Gip își recăpătă cunoștința. Vomită, apoi leșină iar.

— Nu-mi place deloc cum arată, spuse Struan.

— E o sclavă minunată.

Bău ceaiul și-i fu recunoscător.

— Cît de multă apă e în cală?

— Podeaua e acoperită de apă! May-may sorbi din ceai. Cred că ar fi înțelept să... cum se zice... să-i cumpărăm pe zeii mării de partea noastră.

— O rugă? Mda, o rugă.

Ea încuviință din cap.

— Da, e înțelept dacă le-am trimite zeilor o rugă de mulțumire.

— Și cum o să faci?

— În cală sînt o mulțime de lingouri. Un singur lingou e destul.

— N-ar fi bine deloc. Mare părăduială de argint. Am mai trecut prin astea de o mie de ori, nu există zei, ci un Dumnezeu.

— Adevărat. Dar te rog eu. Te rog, Tai-Pan. Te rog! îndreptă spre el niște ochi în care se citea implorare. Avem nevoie de mult și fantastic ajutor. Te sfătuiesc să înălțăm o rugă să cerem de îndată binecuvîntarea specială a zeului mării.

Struan renunțase să mai încerce să o facă să priceapă că nu există decît un Dumnezeu, că Isus e fiul lui Dumnezeu, că la urma urmei creștinismul era singura religie adevărată. Cu doi ani în urmă se străduise să-i explice în ce consta creștinismul.

— Vrei să fii creștină? Atunci sînt creștină, îi mărturisise ea veselă.

— May-may, nu e chiar atît de ușor. Trebuie chiar să crezi.

— Bineînțeles. Eu cred tot ce vrei tu să cred. E un singur Dumnezeu. Dumnezeu creștin și barbar. Dumnezeu cel nou.

— Nu e un Dumnezeu barbar, nu e un Dumnezeu nou. E...

— Isus al vostru nu e chinez, heya? Atunci e barbar. Și cum zici tu la mine că nu e nou, cînd acum două mii de ani nici nu se născuse măcar, heya? E nou nouș. Aiii iaaa, zeii noștri sînt de cinci, zece mii de ani vechime.

Struan nu se simțise în largul lui, pentru că deși era creștin și se ducea la biserică și uneori se și ruga și cunoștea Biblia la fel ca cei mai mulți oameni obișnuiți, nu avea nici învățătura, nici priceperea de a o învăța pe fată. Așa că-l pusese pe Wolfgang Mauss să-i explice Sfînta Scriptură în dialectul mandarin. Iar după ce Mauss o învățase și o botezase, Struan descoperise că ea se ducea mai departe la templul chinezesc.

— De ce te mai duci acolo? E ca și cum ai fi din nou păgînă. Te pleci dinaintea idolilor.

— Și atunci chipul cioplit în lemn al lui Isus pe cruce din biserică ce e, dacă nu tot un idol? Sau chiar crucea, da? Nu e și ea tot un idol?

— Nu-i același lucru.

— Dar Budha nu e decît un simbol al lui Budha. Flăcăule, eu nu mă închin la idoli. Eu sînt chinezoaică. Chinezii nu se închină la idoli, numai la ideea din statuie. Noi chinezii nu sîntem proști. Sîntem chiar nemaipomenit de deștepți în treburile astea cu zei. Și de unde să știu eu că Isus, care a fost un barbar, îi iubește pe chinezi, heya?

— Vrei te rog să nu mai spui astfel de vorbe? Înseamnă să hulești pe Domnul. Wolfgang doar ți-a explicat toată Biblia în lunile astea din urmă. Bineînțeles că Isus îi iubește pe toți oamenii, la fel.

— Atunci de ce bărbații aceia creștini, care-s preoți și poartă fuste lungi și nu au parte de femei, zic că ceilalți preoți creștini care se îmbracă la fel ca toți bărbații și fac mulți copii sînt niște nebuni, heya? Dom' Mauss zice că înainte au fost multe războaie, mulți oameni uciși. Aiii iaaa! Diavolii cu fuste lungi au ars în foc bărbați și femei! Scutură din cap cu putere. Tai-Pan, mai bine să ne schimbăm credința acum. Să fim creștini din aceia cu fuste lungi, și dacă nu mergem cu ei la pierdere, n-o să fim arși. Creștinii tăi cei blînzi nu ard oameni, așa-i, heya?

— Numai din motivul ăsta nu-ți schimbi credința. Catolicii se înșală. Ei...

— Tai-Pan, ascultă-mă pe mine. Să ne facem creștini cu fuste lungi. Și mai spun ca tu să ai grijă de Dumnezeuul vostru cel nou Isus și să fii cu mare băgare de seamă, și eu am să-l cinstesc cît am să pot de bine, dar am să mă îngrijesc și de zeii noștri chinezești adevărați cu mare băgare de seamă! Întări spusele dînd energic din cap și apoi zîmbi fermecător. Și atunci oricare dintre ei o fi mai puternic o să aibă el grijă de noi.

— Nu poți face una ca asta. Nu există decît un singur Dumnezeu. Unul!

— Dovedește-o! îi replică ea.

— N-am cum.

— Vezi! Cum poate un muritor să aducă dovada lui Dumnezeu, sau a oricărui zeu. Dar sînt creștină ca și tine. Din fericire și chinezoaică, și în treburile astea cu zeii e mai bine să gîndești puțin chinezește. E tare înțelept să ai mintea cît mai deschisă. Cît mai mult. S-a întîmplat să ai parte de *joss* că eu sînt chinezoaică. Pentru că atunci în numele nostru mă pot ruga de zeii chinezi. Pentru ca să adauge în grabă: Care, bineînțeles, nici nu există! Zîmbi. Nu-i așa că-i minunat?

— Nu.

— Bineînțeles, dacă aş avea de ales, dar nu am pentru că nu există decît un singur Dumnezeu, aş prefera zeii chinezi. Ei nu vor ca adeptii lor să omoare alți zei sau să-iucidă pe toți oamenii care nu li se închină dinainte! După care continuă repede: Dar Dumnezeuul creștin al barbarilor, care e singurul și unicul Dumnezeu, mie, femeie simplă și proastă, mi se pare cam dornic de sînge, și greu te mai descurci cu el, dar bineînțeles că eu cred în el. Asta-i, încheie ea cu convingere.

— Asta nu înseamnă nimic.

— După mine, Tai-Pan, raiul acela al vostru e un loc tare ciudat. Toți zboară pe acolo ca păsările și toți cu barbă. În rai se face dragoste?

— Nu știu.

— Dacă nu putem face dragoste, eu nu mă duc în raiul vostru. A, nu, sigur! Fie el Dumnezeu cel adevărat, sau neadevărat! Ar fi un loc tare rău. Trebuie să aflu și eu înainte de a mă duce acolo. Da, da, neapărat. Și încă ceva, Tai-Pan. De ce Dumnezeu acela care e singurul adevărat, și fantastic de înțelept, spune să nu ai decît o singură nevastă, heya, ceea ce e cumplit de prostește? Și dacă tu ești creștin, atunci de ce mai sîntem noi de parcă am fi soț și soție, cînd tu ai deja o nevastă? Adulterațiune, da? Tare păcat. Și de ce tu calci atîtea din cele zece porunci, heya, și îți zici tare frumos că ești creștin?

— May-may, știi, unii dintre noi sînt slabi și păcătoși. Isus Domnul o să ne ierte pre noi, pe unii din noi. Ne-a promis că de ne pocăim, o să ne ierte.

— Eu n-aș face una ca asta, îi replică ea cu tărie. Dacă eu aș fi unicul și cel mai mare Dumnezeu. Nu, hotărît. Și încă ceva Tai-Pan. Cum poate Dumnezeu vostru să fie o treime, și să aibă un fiu numărul unu, care și el e Dumnezeu și e născut de o femeie femeie, fără ajutorul unui bărbat bărbat, care apoi ajunge mama lui Dumnezeu? Uite asta eu nu pricep. Dar nu cumva să înțelegi greșit, Tai-Pan, eu sînt creștină ca oricare alta, pe Dumnezeu, heya?

Avuseseră multe astfel de discuții și de fiecare dată se trezise prins într-o controversă care nu avea nici început nici capăt, știind doar atît, că nu există decît un singur Dumnezeu adevărat, și că May-may n-o să înțeleagă niciodată una ca asta. Sperase doar că El, cînd va alege El ceasul, o să o lumineze...

— Te rog, Tai-Pan, dacă ne prefacem acum puțin, insistă din nou May-may, n-o să se supere nimeni. Am și înălțat o rugăciune către Dumnezeu cel unic. Dar nu uita că sîntem acum în China și că acesta e un fluviu chinezesc.

— Dar n-are nici un fel de zeu.

— Știu, știu, Tai-Pan, știu bine. Dar eu sînt numai de doi ani creștină, așa că tu și Dumnezeu trebuie să aveți răbdare cu mine. El o să mă ierte, încheie ea triumfătoare.

— Bine, bine, se dădu Struan bătut.

May-may coborî sub punte. Cînd se întoarse se vedea că-și spălase fața și mîinile, își împletise părul. În mîini ținea un lingou de argint învelit într-o hîrtie. Hîrtia era acoperită cu caractere chinezești.

— Tu ai scris caracterele?

— Da, am găsit o pană de scris și cerneală. Am scris o rugă pentru zeul mării.

— Și ce spune ruga?

— O mare, înțelept și puternic zeu al mării, în schimbul acestui dar imens, de aproape o sută de taeli de argint, te rog ajută-ne să ajungem la nava barbară numită *China Cloud*, care aparține barbarului meu și de acolo la insula Hong Kong pe care barbarii ne-au furat-o.

— Nu cred că ruga asta e mare scofală, interveni el. La urma urmei, argintul e al meu, și mie nu-mi place să mi se spună barbar.

— E o rugă politicoasă, și spune adevărul adevărat. E vorba de un zeu chinez. Pentru un chinez tu ești un barbar. E foarte important ca într-o rugăciune să spui adevărul.

Apoi se apropie cu mersul ei delicat de copastia bordului în care era canarisită nava, și cu mare greutate reuși să țină în mîna întinsă lingoul de argint învelit în hîrtie, închise ochii și dădu glas rugăciunii pe care o scrisese. Apoi, stînd cu ochii închiși mai departe, scoase hîrtia de pe lingoul de argint și dădu hîrtiei drumul în apă, ascunzînd iute lingoul în faldurile veșmintelor ei. Deschise ochii, urmări cum hîrtia era înghițită de curentul format de înaintarea navei. Apoi veni înapoi veselă, cu lingoul în mînă.

— Așa, și acum ne putem odihni.

— Dumnezeu, dar asta e înșelătorie curată, explodează Struan.

— Cum?

— N-ai dat drumul lingoului în apă.

— Ssssst! Nu așa de tare. O să strici totul! Apoi continuă în șoaptă: Bineînțeles că nu. Doar nu crezi că sînt nebună.

— Credeam că vrei să faci o danie zeului.

— Dar i-am și făcut-o, șopti ea nedumerită la culme. Doar n-ai crezut că am să arunc în fluviu tot argintul ăsta, heya? Dumnezeu, sînt o ciozvîrtă de aruncat la cîini, sînt eu nebună?

— Atunci de ce-ai mai făcut toate...

— Ssssst! făcu May-may speriată. Nu mai vorbi atît de tare. S-ar putea ca zeul mării să te audă.

— De ce te-ai prefăcut că arunci argintul peste bord? Asta nu mai e ofrandă.

— Jur pe Dumnezeul meu, Tai-Pan, că nu te înțeleg deloc. De ce să aibă zeii nevoie de argint adevărat, heya? La ce să folosească ei argintul adevărat? Să-și cumpere veșminte adevărate, mîncare adevărată? Zeii

sînt zei și chinezii sînt chinezi. Eu am făcut ofranda și ți-am salvat argintul. Jur pe Dumnezeu, barbarii ăștia sînt oameni tare ciudați.

May-may coborî în cală, vorbind de una singură în dialectul Soochow: „Ca și cum aș fi în stare să-mi bat joc de argint. Ce-s eu, împărăteasă, să arunc argintul așa! Aiii iaaa!” își spunea ea, dibuind drumul spre cală. „Și nici o afurisită de împărăteasă n-ar fi atît de nebună.”

Puse lingoul în santină de unde îl luase și se întoarse pe punte. Struan o auzi venind și încă mormăind enervată în chinezește.

— Ce spui acolo? o întrebă el.

— Oare să fiu eu atît de nebună încît să risipesc argintul atît de greu dobîndit? Sînt eu barbară? Sînt eu o risipitoare...

— Bine, bine. Dar eu tot nu pricep cum de crezi tu că zeul mării o să-ți împlinească ruga cînd tu îl tragi pe sfoară pe față. Toată povestea asta e nemaipomenit de aiurită.

— Nu mai spune lucrurile astea atît de tare, interveni ea. El și-a primit ofranda. Acum o să ne ajute. Un zeu n-are nevoie de argint adevărat, doar de idee. Și asta a și dobîndit! își aruncă înveselită capul pe spate. Zeii sînt ca oamenii. Sînt în stare să creadă totul dacă știi cum să le vorbești! Apoi adăugă: Dar poate că zeul e plecat pe undeva și n-o să ne ajute oricum și o să ne ducem la fund, nu contește.

— Și încă ceva, continuă el neîndurător. De ce să vorbim în șoaptă, ei? E doar un zeu chinez al mării. Cum naiba să știe el englezește, heya?

Ideea o încurcă pe May-may. Se încruntă, gîndindu-se intens. Apoi ridică din umeri.

— Un zeu e zeu. Poate că și ei vorbesc limba barbarilor. Mai vrei ceai?

— Mulțumesc.

Turnă ceai în ceașca lui și a ei. Apoi își cuprinse genunchii cu mîinile, așezîndu-se pe o gură de magazie, îngîmînd un cîntecel. Lorcea se clătina mînată de curentul fluviului. Se iveau zorile.

— May-may, ești o femeie și jumătate, îi spuse Struan.

— Și eu țin la tine! Se ghemui în el. Cîți bărbați sînt ca tine, în țara voastră?

— Vreo douăzeci de milioane, bărbați, femei, copii.

— Se zice că sînt vreo trei sute de milioane de chinezi.

— Asta înseamnă că tot al patrulea om de pe pămînt e chinez.

— Dar dacă toți barbarii sînt ca tine, mă îngrijorează soarta poporului meu. Ești în stare să omori atît de mulți cu atîta ușurință.

— I-am omorît pentru că au încercat ei mai întâi să mă omoare pe mine. Și noi nu sîntem barbari.

— Sînt fericită că te-am văzut cum știi tu să ucizi, spuse ea fascinată, cu ochii strălucitori, cu o aură proiectată de lumina tot mai puternică a zorilor în jurul capului. Și sînt tare fericită că n-ai murit.

— Odată și odată o să fiu și eu mort.

— Da, bineînțeles. Dar sînt fericită că te-am văzut cum știi tu să ucizi. Fiul nostru Duncan va fi vrednic de tine.

— La vremea cînd va fi el mare, n-o să mai fie nevoie să omoare.

— La vremea cînd copiii copiilor copiilor lui vor ajunge mari, oamenii tot se vor omorî între ei. Omul e un animal ucigaș. Mai toți oamenii. Noi chinezii știm. Dar barbarii sînt mai răi decît noi. Mai răi.

— Așa crezi numai pentru că tu ești chinezoaică. Voi aveți obiceiuri mult mai barbare decît avem noi. Dar oamenii se mai și schimbă, May-may.

Atunci ea îi replică simplu:

— Învață de la noi, din lecțiile Chinei, Dirk Struan. Oamenii nu se schimbă niciodată.

— Învață tu de la noi, din lecțiile Angliei, fetișo. Lumea poate pune rînduială pe pămînt, unde toți să fie egali în fața legii. Și legea-i dreptate. Adevăr. Fără înșelătorie.

— Și dacă mori de foame, treaba asta mai e așa de importantă?

Stătu și se gîndi la asta multă vreme. Nava înainta tîrîș-grăpiș la vale. Pe lîngă ei trecură alte nave, în susul și în josul fluviului, și echipajele se uitau cu curiozitate la lorcea aceea, dar nu spuneau nimic. Înaintea lor fluviul făcea un cot și Struan manevră încet lorcea în canal. Improvizația aceea cu pînză de vele părea să țină încă.

— Da, cred că și atunci, îi răspunse în cele din urmă. Da. Cred că e foarte important. A, da, voiam să te-ntreb ceva. Ai spus că ai fost s-o vizitezi pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua. Unde ai cunoscut-o?

— Am fost sclavă în casa ei, îi răspunse May-may calmă. Chiar înainte ca Jin-qua să mă vîndă ție! Se uită în ochii lui. Doar m-ai cumpărat, nu-i așa?

— Da, te-am dobîndit după obiceiurile voastre, da, așa-i. Dar nu ești sclavă. Poți să pleci, poți să rămîi, ești liberă. Doar ți-am spus asta încă din prima zi.

— Atunci nu te-am crezut. Acum te cred, Tai-Pan! Se uita la țărș și la navele care treceau. N-am mai văzut pînză acum cum se omoară oamenii între ei. Nu-mi place asta. Oare din cauză că sînt femeie?

— Da. Și nu. Nu știu.
— Ție îți place să ucizi?
— Nu.
— Păcat că săgeata ta nu l-a nimerit pe Brock.
— Nici n-am tras să-l nimeresc pe el. N-am încercat să-lucid, ci doar să-l fac să răsucească echea.

Fata rămase uluită.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, ești cu totul și cu totul fantastic.

— Jur pe Dumnezeu, May-may, îi răspunse el cu ochii mijiți a zîmbet. Ești cu totul și cu totul fantastică.

Ea se întinse pe o parte, fără să-l slăbească din ochi, simțind cât îi e de drag, apoi adormi.

Cînd se trezi, soarele era sus. Terenuri joase se vedeau în apropierea țărnelor, pierzîndu-se departe, în zarea încetoșată. Un pămînt rodnic, pe care erau parcă desenate nenumărate ogoare de orez, înverzite, orezul de iarnă legănuindu-se în bătaia vîntului. În depărtare, munți cu panașe de nouri.

Pagoda de Marmură se ivi drept în față. Mai jos de ea se vedea *China Cloud*.

CARTEA A DOUA

Capitolul nouă

Patru zile mai tîrziu, *China Cloud* stătea la ancoră în mare taină în golful Deepwater, în partea de sud a insulei Hong Kong. Era o dimineață răcoroasă, cu cerul acoperit de nori, și o mare cenușie. Struan stătea în picioare dinaintea ferestrei în formă de romb a cabinei principale, și se uita spre insulă. Munții golași coborau abrupt spre țarm, în apropierea golfului, vîrfurile lor dispărînd în nori. În capătul golfului se întindea o mică plajă cu nisip, de unde terenul se înălța deodată iar spre nori, peisaj aspru și singuratic. Pescărușii țipau, valurile clipeau molcom în bordajul navei și clopotul răsună de șase ori.

— Da, răspunse Struan auzind o bătaie în ușă.

— Șalupa s-a întors, îi spuse căpitanul Orlov cu voce obosită.

Avea niște umeri neobișnuit de largi, spinarea gârbovită, abia cinci picioare înălțime, niște brațe masive și un cap imens. La încheietura mâinii îi spînzura un fier de luptă. De cînd tezaurul fusese adus la bord, fierul de luptă nu-l mai părăsise zi și noapte, ba chiar dormise cu el la mîină.

— Pe barba lui Odin, încercătura pe care o avem noi acum la bord e mai afurisită decît frigurile negre.

— S-au mai ivit necazuri?

— Necazuri zici? Pe o navă comandată de mine niciodată, pe crucea Mîntuitorului! Piticul acela atît de rău întocmit chicoti, în ochi aprinzîndu-i-se o lumină răutăcioasă. Cel puțin nu atîta vreme cît nu dorm, nu, Ochi Verzi?

Struan îl întîlnise pe Orlov rătăcind prin docurile din Glasgow, cu mulți ani în urmă. Era un norvegian naufragiat în primejdiosul arhipelag Orkney și nu fusese în stare să găsească o altă navă pe care să se îmbarce. Oamenii mării puteau avea orice naționalitate, nu conta, dar nici un proprietar n-ar fi încredințat o navă unui om atît de ciudat care nu spunea nimănui sir sau mister, și care nu accepta să fie numit decît căpitan și nimic altceva.

— Sînt cel mai bun căpitan din lumea asta! strigase el de nenumărate ori, și fața plină de pete, cu nasul coroiat, îi tremura de furie. Am fost destulă vreme marinar de rînd, n-am să mai fiu niciodată. Pune-mă la încercare, și am să-ți dovedesc, pe sîngele zeului Thor!

Struan examinase cunoștințele lui Orlov asupra mării și vînturilor, îi pusese la încercare puterea și curajul, și nu-i găsise nici un cusur. Orlov vorbea engleza, franceza, rusa, finlandeza și norvegiana. Avea o minte sclipitoare și o memorie uimitoare. Deși semăna mai degrabă cu un pitic și era în stare să fie la fel de primejdios ca un rechin, Orlov era cinstit și puteai avea deplină încredere în el; Struan îi dăduse pe mîină o navă mai mică, apoi una mare. În cele din urmă, comanda unui cliper. Cu un an înainte îl făcuse căpitan pe *China Cloud*, știind că pretențiile lui Orlov, care păreau lăudăroșenie, erau de fapt adevărate. Struan mai turnă niște ceai, fierbinte și dulce, dres cu rom.

— Îndată ce domnul Robb și Culum se urcă la bord, pornești spre portul Hong Kong.

— Cu cît mai repede cu atît mai bine, așa-i?

— Unde-i Wolfgang?

— În cabina lui. Ai nevoie de el?

— Nu. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Orlov își aranjă enervat hainele umede de mare în vreme ce părăsea încăperea.

— Cu cât scăpăm mai iute de încărcătura asta ciumată, cu atât mai bine. Cea mai afurisită din câte mi-a fost dat să văd.

Struan nu-i răspunse. Era frînt de oboseală, dar mintea îi lucra cu înfrigurare. Aproape că am ajuns acasă, își spuse el. Numai cîteva ceasuri încă și vei fi la adăpost în port. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru marina regală. Lîngă una dintre fregate poți să stai și să te mai odihnești și tu. Cabina cea mare era spațioasă și luxoasă. Dar acum era plină de muschete, cuțite, fiare de luptă, săbii și hangere de abordaj. Înainte de a aduce tezaurul la bord, își dezarmase întregul echipaj. Acum numai el și căpitanul Orlov purtau arme. Struan simțea tensiunea care îmbibase parcă toată nava. Tezaurul îi îmbolnăvise pe toți. Mda, se gîndi el, n-a rămas nici unul neatins de microb. Nici Robb. Nici Culum. Poate că nici Orlov.

În timpul călătoriei de la Pagoda de Marmură, Ah Gip intrase în comă și apoi își dăduse sufletul. Struan voise s-o înmormînteze în mare, dar May-may îl rugase să nu facă una ca asta.

— Ah Gip a fost o sclavă credincioasă, îi spusese ea. Ar însemna să stîrnești un *joss* rău dacă n-o restitui părinților ei ca s-o îngroape ca pe o chinezoaică ce este, absolut tare cumplit, Tai-Pan.

Așa că Struan schimbase destinația navei și pornise spre Macao. Acolo, cu ajutorul lui Mauss, îi cumpărase lui Ah Gip un sicriu frumos, și-l încredințase părinților. Pentru înmormîntarea fetei le oferise și zece taeli de argint. Părinții ei erau niște Hoklo, din poporul acela de barcagii, și-i mulțumiseră îndelung și îl bătuseră la cap s-o ia în schimb pe sora mai mică a lui Ah Gip, Ah Sam. Ah Sam avea cincisprezece ani, o fetișcană numai veselie, care vorbea și pidgin English, lucru neobișnuit pentru cei din neamul Hoklo, și mai avea și picioarele legate. May-may o știa pe Ah Sam și fusese de acord s-o cumpere, așa că Struan încuviință. Părinții ei cerură trei sute de taeli de argint pentru Ah Sam. Struan ar fi acceptat să le dea suma asta, dar May-may îi spusese că și el și ea aveau să-și piardă obrazul dacă ar fi plătit primul preț care li se cerea. Așa că s-a tocmnit ea cu părinții și a coborît prețul la o sută șaisprezece taeli. Struan împlini apoi toate formalitățile de cumpărare a fetei așa cum era obiceiul. Dar, după aceea, după ce vînzarea s-a încheiat iar el, după legea chineză, devenise stăpînul unei sclave, Struan rupse în fața fetei documentul și-i spuse că nu mai era sclavă, ci slujnică. Ah Sam nu pricepu. El știa că mai apoi fata o va întreba pe May-may de ce rupsesse

el hîrtia și May-may avea să-i explice că barbarii ăștia aveau unele obiceiuri ciudate, Ah Sam va fi de acord cu ea și apoi avea să fie și mai temătoare față de el.

Cît timp *China Cloud* rămăsese la Macao, Struan consemnase tot echipajul la bord, în afară de Wolfgang Mauss. Se temea să nu cumva să răsufle vreun cuvînt despre tezaurul pe care-l avea în cală, și, cu toate că de obicei avea încredere în oamenii echipajului său, acum, cînd era la îndemîină atîta bogăție, numai cît s-o apuci, nu mai putea pune bază pe ei. Se aștepta să fie victimă a unui act de piraterie fie din afară, fie dinăuntru. La Macao aproape că izbucni o revoltă la bord, și pentru prima oară el și ofițerii lui fuseseră nevoiți să folosească biciul, fără alegere, și puseseră pază pe puntea dunetei și ancoraseră departe de celelalte nave, în rada puțin adîncă. Sampanelor li se interzisele să se apropie la mai mult de o sută de iarzi de *China Cloud*.

Îl trimisese pe secund, Cudahy, cu cuterul înainte la Hong Kong, pentru a-i aduce pe Robb și Culum într-un tainic loc de întîlnire, în golful Deepwater, cu instrucțiuni severe de a nu scoate o vorbă despre tezaurul de pe navă. Știa că asta putea spori pericolul, dar înțelesese că trebuia să-și asume acest risc. Acum, cînd tezaurul era în siguranță pe *China Cloud*, avusese vreme destulă să se gîndească la Jin-qua, la Nobila Casă, la Robb și Culum, și ce avea de făcut în viitor. Știa că acum venise sorocul să schițeze configurația viitoare a companiei. Cu sau fără Robb și Culum. Cu orice preț.

O lăsase pe May-may la Macao, în casa pe care i-o dăruise. Înainte de plecare, el și May-may se duseseră pînă la Chen Sheng acasă. Duncan, feciorul său în vîrstă de trei ani, începu să se prosterne dinaintea lui, dar el îl ridicase în brațe și-i spusese să nu mai facă asta niciodată, dinaintea nimănui. Duncan îi răspunsese: „Da, Tai-Pan” și-i îmbrățișase pe el și May-may. Kate, mezină, fusese alintată în același chip ca Duncan, în vreme ce Chen Sheng se învîrtea în jurul lor ca o cloșcă bătrînă. Se aduseră pe masă ceai și mîncare, după care Chen Sheng îi ceru lui Struan încuviințarea să i-o prezinte pe Kai-sung, care dorea să se prosterne dinaintea Tai-Panului. Kai-sung avea treizeci și șase de ani. Apăru într-o frumoasă rochie în care se îmbinau auriul cu purpuriul, cu ace din jad și argint în părul ei negru ca smoala. Parcă nici n-ar fi trecut șaptesprezece ani. Avea chipul ca dăltuit în alabastru, ochii la fel de adînci ca în tinerețe. Dar pe chip îi curgeau rîuri de lacrimi, vorbi în dialectul cantonez și May-may traduse cu emoție.

— Sora cea mai mare e atît de îndurerată pentru că Tai-tai a murit, Tai-Pan. Sora cea mai mare spune că ori de cîte ori o să vrei să lași copiii aici, vor fi ca și copiii ei. Și-ți mulțumește pentru că ai fost atît de bun cu ea și fiul ei.

— Spune-i că e foarte frumoasă și mulțumește-i.

May-may făcu întocmai și apoi mai plînsese și ea puțin împreună cu Kai-sung, și apoi fură fericite amîndouă. Kai-sung iar se prosternă dinaintea lui și apoi dispăru. Chen Sheng îl trase pe Struan deoparte.

— Eu auzit bun *joss* la tine, Tai-Pan.

Fața lui ca o lună plină era numai zîmbet.

— Poate.

— Eu cumpere oameni construiește la Hong Kong tare tare ieftin la atît *joss* bun! Chen Sheng se ținu cu mîinile de burdihanul imens și hohoti de rîs. Heya, Tai-Pan, cumpere fecioară la tine sclavă. Vreau? Eu cumpere la tine, heya? Ieftin ieftin.

— Aiii iaa! fecioară! Și așa destul necaz!

Struan și May-may își luară copiii și se întoarseră acasă. Bani pe care-i pierduse May-may la table depășeau valoarea casei. Cu un aer oficial și-un întreg ceremonial, ea îi înmîină actul de proprietate al casei, dar, în aceeași clipă îi oferi și un pachet de cărți de joc:

— Tai-Pan, dublu sau nimic, pe toată datoria.

El trase un valet, ea începu să se lamenteze și să-și smulgă părul din cap.

— Vai mie, vai mie! Mă așteaptă bordelul, unde am să ajung o curvă bună doar de dat la cîini. De ce-am mai deschis eu gura asta spurcată?

Distrusă cu totul, închise ochii, trase o carte, se îndoii de mijloc ca la o închinăciune, și deschise ochii numai pe jumătate. Trăsese o damă, urlă de fericire și i se aruncă în brațe.

Struan se înțelese cu May-may ca el să se întoarcă repede de la Hong Kong, sau să trimită *China Cloud* s-o ia, după care porni cu nava spre golful Deepwater.

Ușa cabinei se deschise.

— Bună, tată, îl salută Culum.

— Hello, Dirk, spuse și Robb.

— Fiți bineveniți la bord. Cum a fost călătoria?

— Destul de plăcută, spuse Robb și se lăsă să cadă pe un scaun.

Avea ochii încercănați.

— Robb, arăți cam obosit.

— Sînt. Am încercat de toate, totul! îşi scoase haina groasă, din care ieşeau aburi. Nu ne mai dă nimeni credite. Am pierdut. Dirk, tu ce veşti bune ne aduci? Pipăi în buzunarul hainei sale marinăreşti şi scoase, la iveală o scrisoare. Îmi pare rău că nu pot să-ţi aduc eu nişte veşti, mai bune. A venit pentru tine cu vasul poştal de ieri. De la tata.

Toată emoţia şi fericirea de care fusese cuprins gîndindu-se la ceea ce înfăptuise dispărură. Winifred, îi fulgeră lui prin minte, trebuie să fie vorba despre ea. Luă scrisoarea. Sigiliul era neatins. Recunosc scrisul încîlcit al tatălui său.

— Ce veşti mai sînt de acasă? se interesă el străduindu-se să nu-l trădeze glasul.

— Dirk, doar atîta a venit. Eu n-am primit nimic, îmi pare rău. Tu ce-ai mai făcut? Ce-ai păţit la obraz? Te-ai ars? Iartă-mă că nu prea ţi-am fost de mare ajutor.

Struan puse scrisoarea pe birou.

— Ai cumpărat teren?

— Nu. Licitaţia terenurilor s-a amînat.

Robb încercă să nu se mai uite la scrisoare.

— Licitaţia e mîine, tată. N-a fost timp îndestul pentru a se face măsurătoarea terenurilor. Aşa că s-a amînat.

Culum se clătină în clipa în care nava se bandă sub apăsarea vîntului în vele. Îşi recăpătă echilibrul, sprijinindu-se de birou.

— Să deschid eu scrisoarea?

— Nu, mulţumesc. L-ai văzut pe Brock?

— Acum două zile a sosit de la Whampoa şi *White Witch*, îi răspunse Robb. Eu nu l-am văzut cu ochii mei. Iar sîntem în război cu el?

— Da, îi răspunse Struan. Flota de război mai e la Hong Kong?

— Da. Dar de cînd a venit Eliksen şi ne-a adus veştile proaste, s-a desfăşurat în dispozitiv de război. Intrările dinspre est şi vest au fost ocupate de patrurile de pază. O să atace Hong Kong-ul?

— Nu fii caraghios, Robbie.

Robb urmări siajul lăsat de navă. Dirk arată cu totul alt om, îi trecu lui prin minte. Apoi băgă de seamă harababura din cabină.

— Dirk, ce caută aici atît de multe arme? Ce se petrece aici?

— Culum, ce-a mai făcut Longstaff? îl întrebă Struan.

— Habar n-am, îi răspunse Culum. Nu l-am văzut decît o singură dată, şi atunci doar pentru a-i cere aprobarea ca să amînăm licitaţia.

— Nici eu nu l-am mai văzut, Dirk. După ce-a apărut articolul acela despre noi în presă, mulți oameni au devenit scumpi la vedere. În special Longstaff.

— Ah, ce s-a întâmplat?

— L-am întâlnit a doua zi. Și mi-a zis: P-onoarea mea, i-adevărat? și după ce i-am răspuns că da, a luat o priză de tabac și mi-a zis: Păcat. Ei, Robb, sînt tare, tare ocupat. La revedere. Și a mai ras un pahar de porto.

— Și ce-ai fi vrut să faci?

— Dirk, nu știu. Cred că mă așteptam să-și exprime părerea de rău. Sau chiar să dea o mîna de ajutor.

— Longstaff nu l-a concediat pe Culum. Asta-i în favoarea lui.

— A dorit să mă întorc doar pentru că nu s-a găsit pe moment altcineva să-i facă treaba, îi răspunse Culum, care în ultimele două săptămîni se mai împlinise și-și mai pierduse din paloarea lăsată de holeră. Cred că-l distrează faptul că sîntem faliți. În ce mă privește, adăugă el iute, eu nici nu contez. Vreau să zic acum că Nobila Casă e falimentară.

— Culum, dacă nu sîntem noi, o să fie altă companie.

— Da, bine, știu, tată. Voiam să zic că... ei bine, între tine și Longstaff erau niște legături foarte speciale. Se prosterna dinaintea priceperii tale din cauza averii pe care o aveai. Dar dacă n-ai avere nu mai ești de soi, și dacă nu ești de soi, nu mai poți fi egal cu el, iar dacă nu ești egalul lui nu mai ai nici pricepere. Nimic! Cred că e destul de trist.

— De unde ai învățat chestia cu prosternatul?

— Așteaptă pînă ajungi la Hong Kong.

— Ce înseamnă asta, fiule?

— În cîteva ceasuri sîntem acolo. O să vezi cu ochii tăi! Vocea lui Culum deveni tăioasă. Tată, te rog, deschide scrisoarea.

— Veștile n-or să fugă. Cînd ai plecat, Winifred abia mai sufla. Speri într-un miracol?

— Da, sper. M-am rugat pentru miracolul ăsta.

— Haideți în cală, le spuse Struan.

Grămezile ordonate de lingouri de argint străluceau straniu sub lumina legănată a felinarului din cală. Dăinuia un aer închis, îmbîcsit de izul dulceag și greșos al opiului crud. Peste tot mișunau gîndacii negri.

— Uite, aici e îndestul! le spuse Struan.

Robb luă un lingou ca să se convingă că era adevărat, mîinile îi tremurau.

— De necrezut.

Struan le povesti cum dobândise tezaurul acesta. Le încredință toate cele discutate cu Jin-qua, în afară de sigiliu și de cele patru jumătăți de monedă, de cei cinci lac ce trebuiau păstrați la loc sigur și de un lac pentru Gordon Chen. Le relatează confruntarea cu Brock pe fluviu, dar nu spuse un cuvânt despre May-may.

— Bestia aia de pirat! se înfurie Culum. Când o să audă de toate astea, Longstaff o să dea ordin ca Brock și Gorth să fie spânzurați.

— De ce? îl întrebă Struan. Brock n-a fost mai rău decât mine. Pur și simplu din întâmplare a dat peste mine.

— Dar e minciună. Poți să dovedești că e...

— Nici nu pot și nici n-am să dovedesc nimic. Brock a încercat și n-a reușit, asta-i tot. E treaba noastră, și nimeni să nu-și bage nasul.

— Nu-mi place chestia asta, insistă Culum. Nu e un mod legal de a trata un act deliberat de piraterie.

— O să ne socotim noi. Când o să-mi vină mie la îndemână.

— Să ne ajute Dumnezeu, sîntem salvați, se băgă în vorbă și Robb, cu glas abia auzit. De-acum toate planurile monetare internaționale vor trece prin noi. Vom fi cea mai bogată companie din Orient. Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze. Ești nemaipomenit!

De-acum viitorul e asigurat, exulta de emoție Robb în sufletul lui. De-acum vom avea destul, chiar și pentru gusturile extravagante ale lui Sarah. De-acum pot să mă întorc de îndată în țară. Poate că Dirk o să-și schimbe intențiile și n-o să plece de aici niciodată, n-o să se întoarcă în țară, o să uite de parlament. Nu mai există nici un motiv de îngrijorare. Acum pot să-mi cumpăr și eu un castel, și să trăiesc în tihnă ca un moșier. Copiii or să se căsătorească și or s-o ducă bine și o să avem destul și pentru copiii copiilor lor. Roddy poate termina universitatea și să se apuce de activitatea bancară, și să nu-i pese de Orient.

— Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze!

Și Culum era în culmea extazului. Minte lui striga: „Asta nu-i tezaur, ci putere. Puterea de a cumpăra arme, sau de a cumpăra voturi pentru a domina parlamentul. Aici e răspunsul pentru chartă și mișcarea chartistă. Ca Tai-Pan eu pot folosi puterea întregă a acestei bogății... ba și mai multă... pentru un scop folositor. Doamne, îți mulțumesc, se ruga el cu fervoare, pentru că ne-ai ajutat în ceas de nevoie. Culum îl privea acum pe tatăl său cu alți ochi. În ultimele săptămîni, se gîndise mult la cele spuse de taică-său cu privire la avere și putere, la utilitatea acestora. Fiind în anturajul lui Glessing și la marginea imperiului puterii stăpînit de Longstaff, simțind în plus zîmbetele răutăcioase abia

ascunse, ca și bucuria exprimată deschis față de prăbușirea Nobilei Case, Culum pricepuse că omul singur, fără ranguri nobiliare și fără putere, e cu totul neajutorat.

Struan simțea lăcomia lui Robb și Culum. Mda. Își spuse el, dar fii cinstit. Tezaurul ăsta îi transformă pe toți. Uită-te la tine. Ai ucis opt, zece oameni pentru a-l apăra. Da, și ai fi în stare să mai ucizi o sută. Uită-te la ce te împinge să le faci fiului și fratelui tău.

— Trebuie să vă spun neapărat ceva, începu el. Acest tezaur mi-a fost dat sub formă de împrumut. În schimbul cuvântului meu. Răspund pentru el în fața lui Jin-qua. Eu! Nu Nobila Casă.

— Dirk, nu pricep, interveni Robb.

— Tată, ce-ai spus?

Struan luă o Biblie.

— Mai întâi jurați pe Sfânta Scriptură că cea ce am să vă spun va rămîne sub pecetea tainei, numai între noi trei.

— Chiar e nevoie să mai și jurăm? se miră Robb. Bineînțeles că n-am să spun niciodată nimănui.

— Robb, juri?

— Bineînțeles.

Și el și Culum jurară să păstreze secretul. Struan puse Biblia pe o grămadă de lingouri.

— Acest tezaur e menit pentru salvarea Nobilei Case cu condiția ca atunci când oricare dintre voi va deveni Tai-Pan să accepte să consacre compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul și comerțul cu China. În al doilea rînd, cartierul general al companiei să fie la Hong Kong. În al treilea rînd să preia angajamentele și responsabilitatea cuvântului meu dat lui Jin-qua și față de moștenitorii lui; să garantați că cel pe care-l veți alege drept succesori ca Tai-Pan să facă același lucru, și, în fine, în ultimul rînd – și Struan arătă spre Biblie –, să consimțiți ca numai un creștin, și rudă cu voi, să fie Tai-Pan. Jurați pe Sfânta Scriptură, așa cum consimțiți ca și succesori voștri să jure pe Sfânta Scriptură înainte de a-i încredința stăpînirea.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Robb, care cunoștea mintea fratelui său mai bine, întrebă:

— Acum știm toate condițiile puse de Jin-qua?

— Nu.

— Care-s celelalte?

— Vi le spun după ce jurați. Ori aveți încredere în mine, ori nu, cum vreți.

— Nu e prea cinstit.

— Robb, nici tezaurul ăsta nu e prea cinstit. Trebuie să fiu sigur de voi. Nu e o joacă de copii. În clipa asta nu mă gândesc că îmi sînteți neamuri. În joc e soarta a o sută de ani. A două sute de ani! În semiobscuritatea împrăștiată de felinarul care se legăna, ochii lui Struan erau de un verzui luminos. Încredințez Nobila Casă scurgerii vremii după calendarul acestui pămînt al Chinei. Cu voi sau fără nici unul dintre voi.

Aerul păru să se facă dintr-o dată vîscos. Robb simți cum îi curge sudoarea pe umeri și pe gît. Culum se uita la taică-său încremenit. Robb glăsui:

— Ce înseamnă pentru tine să consacri compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul?

— Să-l sprijine permanent, să-l apere, să facă din el o permanentă bază de negoț. Iar negoț înseamnă să deschizi China în fața lumii. Întreaga Chină. Să atragi China în rîndul familiei națiunilor lumii.

— Asta e imposibil, replică Robb. Imposibil!

— Mda, poate. Dar asta va încerca Nobila Casă să facă.

— Vrei să zici adică să ajute China să devină o putere mondială? Îl întrebă Culum.

— Da.

— Dar e primejdios, răcni Robb. E o nebunie! Și așa sînt destule necazuri pe lume, fără să mai stîrnim și masa asta de umanitate păgîină. O să ne înghită. Pe toți. Toată Europa.

— Robb, al patrulea om e chinez pe pămînt acum. Avem marea șansă de a-i ajuta acum! Să-i învățăm legea noastră. Legea britanică. Legea, și ordinea, și dreptatea. Creștinismul. Într-o zi sau alta vor porni și singuri în lume, de capul lor. Eu zic că trebuie să le arătăm cum s-o ia pe calea apucată de noi.

— E imposibil. N-o să izbutești să-i schimbi niciodată. Niciodată. E zadarnic.

— Acestea sînt condițiile. În cinci luni de zile vei fi Tai-Pan. La soroc, te va urma Culum, dacă e vrednic de asta.

— Isuse Hristoase din ceruri! explodă Robb. De asta te-ai chinuit tu toți acești ani?

— Da.

— Dirk, întotdeauna am știut că ai și tu visurile tale. Dar asta... e prea mult. Nici nu știu dacă e monstruos sau minunat. Pe mine mă depășește.

— Poate, spuse Struan cu glasul dur. Dar e o condiție pentru supraviețuirea ta, Robbie, a familiei tale, a viitorului ei. În cinci luni vei fi Tai-Pan. Pentru cel puțin un an.

— Ți-am mai spus și înainte, cred că e altă hotărâre lipsită de înțelepciune din partea ta, izbucni Robb, cu fața desfigurată. Nu am nici priceperea, nici viclenia de a mă descurca cu Longstaff, nici pe cele cerute ca să mențin Nobila Casă în primul plan al acestor intrigi de război. Sau să mă descurc cu chinezii.

— Știu. Știu și riscul pe care mi-l asum. Dar de-acum Hong Kong-ul ne aparține. Războiul se va încheia la fel de repede ca și celălalt. Struan făcu un semn cu mâna spre tezaur. Tot ce-i aici e o stîncă ce nu va putea fi spulberată chiar așa de ușor. De acum încolo totul rămîne în seama negoțului. Și ești un bun negustor.

— Dar nu e numai negoțul. Mai există și nave care trebuie să navigheze, pirați cu care să te lupți, să te descurci și cu Brock, și o mie de alte lucruri.

— În cinci luni cele mai importante vor fi înlăturate. Celelalte vor fi problemele tale.

— Oare?

— Da. Fiindcă datorită acestui tezaur, acum valorăm trei milioane și mai bine. Când am să ies din afacere, am să iau unul cu mine. Și douăzeci la sută din profit atît cît trăiesc. Și tu vei face la fel! Se uită la Culum. Când ai să-ți închei și tu misia, o să valorăm zece milioane pentru că eu am să te apăr și pe tine și Nobila Casă, și asta din parlament, și Nobila Casă va ajunge mai prosperă decît în toate visurile tale. Nu mai trebuie să ne bazăm pe sir Charles Crosse, Donald McDonald, McFee, Smythe, Ross sau toți ceilalți pe care-i sprijinim pentru ca să ne susțină cererile, o s-o fac eu. Și am să vin la Hong Kong și iar am să plec, așa că nici unul dintre voi n-are nici un motiv să se îngrijoreze.

— Eu n-am nevoie decît de suficientă avere ca să stau și să visez în liniște și să mă trezesc în pace, reluă Robb, în Scoția. Nu în Orient. Nu vreau să-mi las oasele aici. Cu următoarea navă am plecat.

— Un an și cinci luni nu e chiar o rugămintă atît de mare.

— E o poruncă, nu o rugămintă, Dirk.

— Nu vreau să te oblig în nici un fel. Acum o lună erai gata să accepți cincizeci de mii și să pleci. Prea bine. Oferta e încă valabilă. Dar dacă vrei ceea ce ți se cuvine pe drept, mai bine de un milion, ăștia o să-i primești peste doi ani. Struan se întoarse spre Culum. Flăcăule, ție îți cer doi ani din viața ta. Dacă devii Tai-Pan, atunci încă trei ani. Cinci ani cu totul.

— Dacă nu accept condițiile, atunci trebuie să plec? întrebă Culum, simțindu-și gura uscată iască, junghiuri în inimă.

— Nu. Ești mai departe partenerul meu, deși un partener mai tânăr. Dar nu vei fi niciodată Tai-Pan. Niciodată. Va trebui să găsec și să pregătesc pe altcineva. Lui Robb, cinstit și drept, nu-i pot cere, impune, mai mult de un an. Are de-acum unsprezece ani de cînd se chinuie cu ridicarea firmei. Struan apucă un lingou. Culum, chiar dacă ai să fii acum de acord, va trebui să dovedești că și ești în stare. Vei fi prezumtiv moștenitor, doar atît. N-o să te îngrași tu din sudoarea mea și a lui Robb. Asta-i legea clanului și e o bună rînduială de viață. Fiecare trebuie să se țină pe propriile lui picioare. Bineînțeleș că am să te ajut cît am să pot, cît mai sînt în viață, dar numai de tine depinde să dovedești ce ești în stare. Numai un adevărat bărbat are dreptul să stea în vîrfurile piramidei.

Culum se îmbujoră la față. Robb se uita țintă la Struan, simțind că-l detestă.

— Dirk, tu nu cred că dorești să ai în cinci luni de zile un Tai-Pan. Doar o dădacă vreme de un an, nu-i așa?

— Garantează-mi că vei prelua funcția pentru cinci ani și apoi poți să alegi în locul tău pe cine vrei.

— Pot să-l înlătur pe Culum chiar acum dacă promit să rămîn cinci ani?

— Da, îi răspunse Struan pe loc. Cred că ar fi păcat, dar va fi cum hotărăști tu. Da.

— Culum, vezi ce poate face puterea dintr-un om? replică Robb, încordarea simțindu-i-se în voce.

— Forma de acum a Nobilei Case e moartă fără tezaurul ăsta, le puse în vedere Struan fără ranchiună. V-am spus care sînt condițiile mele. Gîndiți-vă și hotărîți-vă.

— Acum înțeleg eu de ce ești atît de detestat peste tot prin mările astea, replică Culum.

— Ești sigur, fiule?

— Da.

— N-ai de unde să știi, nu poți ști cu adevărat decît atunci cînd vei ajunge la capătul celor cinci ani.

— Atunci n-am de ales, tată. Cinci ani sau nimic, da?

— Nimic sau totul, Culum. Dacă ai de gînd să fii doar al doilea, n-ai decît să te arunci peste bord de pe acum. Încerc să te fac să înțelegi că pentru a fi cu adevărat Tai-Pan al Nobilei Case trebuie să fii gata să rezisti de unul singur, să accepti să fii urît, să ai un scop deasupra

muritorilor, și să fii în stare să sacrifici pe oricare om de care nu ești sigur. Pentru că ești fiul meu, îți ofer astăzi șansa de a dobândi puterea supremă în Asia, deși n-ai fost supus încercărilor în privința asta. Puterea de a face aproape orice pe pământ. Și nu ți-o ofer cu inima ușoară: eu știu ce înseamnă să fii Tai-Pan. Dumnezeuule, hotărăște-te odată!

Culum încremenise cu ochii la Biblie. Și la lingouri. Nu vreau să fiu pe locul al doilea, își spuse el. Acum știu. Cel care se mulțumește numai cu locul al doilea nu va face niciodată ceva de seamă. Am tot timpul de pe lume să mă îngrijorez din cauza condițiilor acestea, din cauza lui Jin-qua, a chinezilor, a problemelor acestui pământ. Poate că nici nu trebuie să mă sperie gândul că voi fi Tai-Pan, poate că Robb nu va socoti că sînt destul de bun pentru asta. O, Doamne, dă-mi prilejul să mă dovedesc în stare să fiu Tai-Pan pentru ca în acest fel să-mi folosesc puterea în scopuri bune. Să fie aceasta un mijloc pentru țelurile tale. Charta trebuie să izbândească. E singura cale.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Luă Biblia în mână.

— Jur pe sfântul Dumnezeu că voi împlini aceste condiții. Atunci când și dacă voi ajunge Tai-Pan. Așa să-mi ajute mie Dumnezeu.

Cînd puse Biblia la loc mîinile îi tremurau.

— Robb? spuse Struan fără să ridice ochii spre el.

— Cinci ani în calitate de Tai-Pan și pot să-l trimit pe Culum înapoi în Scoția? Acum? Și să pot schimba orice oricum aș pofti?

— Da, pe Dumnezeul meu. Trebuie să repet? Peste cinci luni faci ce vrei tu. Dacă accepți și celelalte condiții. Da.

În cală se lăsă o liniște adîncă, tulburată doar de șobolanii ce mișunau în întuneric.

— De ce dorești să mă înlături, unchiule? îl întrebă Culum.

— Ca să-l fac pe taică-tău să sufere. Ești ultimul său urmaș.

— Da, Robb, așa-i!

— E groaznic să spui una ca asta! Groaznic! Culum era înspăimîntat. Doar sîntem și noi neamuri. Neamuri!

— Da, îi răspunse Robb chinuit. Dar noi ne spunem adevărul în față. Tatăl tău e în stare să mă sacrifice pe mine, pe tine, copiii mei pentru scopurile lui. Eu de ce să nu fac la fel?

— Poate chiar așa ai să faci, Robb, poate chiar așa, spuse Struan.

— Doar știi bine că n-aș fi în stare să fac ceva care să te rănească. Dumnezeuule din ceruri, ce se întîmplă cu noi? Am dobîndit un tezaur și

deodată puțim cu toții de lăcomie și numai Dumnezeu știe ce mai e în sufletul nostru. Te rog, lasă-mă să plec. În cinci luni. Te rog, Dirk.

— Eu trebuie să plec! Numai fiind în parlament îi pot controla cu adevărat pe Longstaff și pe succesorii lui... așa cum ai să faci și tu când vei părăsi Asia. Numai de acolo ne putem pune planul în aplicare. Dar Culum trebuie să aibă și el prilejul să învețe. Un an stai Tai-Pan și apoi pleci.

— Cum să deprindă tot ce trebuie să știe într-un timp atît de scurt?

— În cinci luni am să știu dacă poate deveni Tai-Pan. Dacă nu, o să fac atunci alte aranjamente.

— Ce aranjamente?

— Robb, ești gata să accepți condițiile? Dacă da, jură pe Sfînta Scriptură și să ieșim de aici.

— Ce aranjamente?

— Dumnezeule! Robb, ești de acord sau nu? Pentru un an sau pentru cinci? Sau nu ești de acord?

Robb își muta greutatea de pe un picior pe celălalt după cum nava se banda sub suflarea unui vînt care se întărea mereu. Toată ființa lui îl avertiza să nu jure. Dar trebuia s-o facă. Trebuia s-o facă de dragul familiei sale. Luă Biblia în mîna, i se păru foarte grea.

— Deși urăsc Orientul ăsta și tot ce poate el să însemne, jur pe Dumnezeu să împlinesc aceste condiții din toate puterile mele, așa să-mi ajute Dumnezeu! îi înmîna Biblia lui Struan. Cred că o să regreti că m-ai obligat să fiu Tai-Pan... pentru un an.

— Eu s-ar putea, Hong Kong-ul nu.

Struan deschise Biblia și le arată cele patru jumătăți de monedă pe care le lipise pe interiorul copertii cu ceară de sigiliu. Le încredință, pe rînd, toate condițiile lui Jin-qua, în afară de cea care se referea la acel lac ce-i revenea lui Gordon Chen. Asta-i numai treaba mea, își spuse Struan, și în treacăt se întrebă ce-o să gîndească Culum despre fratele lui vitreg... și despre May-may cînd o să afle despre ei. Robb știa de existența lui May-may, deși nu o întîlnise niciodată. Struan se întreba dacă dușmanii lui îi spusese ceva lui Culum despre Gordon și May-may.

Cînd se întoarse în cabină, Struan se duse la birou și rupse sigiliul scrisorii. Citi primul paragraf și strigă fericit:

— E în viață. Winifred e în viață, Dumnezeule! S-a făcut bine!

Robb îi smulse scrisoarea. Struan își ieși din minți de bucurie și-l luă pe Culum în brațe și începu să danseze o gigă, apoi giga deveni un dans

scoțian vioi, Struan se prinse de brațe cu Culum și-l antrenară și pe Robb cu ei și, ca prin farmec, toată ura și sila din ei se spulberară. Apoi Struan, cu masivitatea și puterea lui, îi opri pe cei doi deodată.

— Acum împreună! Unu, doi, trei! și toți scoaseră strigătul latin de luptă al clanului, cât îi ținea glasul.

— *Feri!* Drept la țintă!

Apoi îi îmbrățișă din nou și urlă:

— Steward!

Marinarul intră în goană:

— Da, da, sir!

— Două rînduri de rom pentru tot echipajul! Cimpoierul să fie pe puntea dunetei. Adu o sticlă de șampanie și încă o oală de ceai, Dumnezeule!

— Da, da, sir!

Și cei trei făcură pace între ei. Dar știau toți trei, în adîncul minții lor, unde păstrau secretele, că între ei totul se schimbase. Se spusese prea multe. Curînd o va apuca fiecare pe drumul lui. Singur.

— Dirk, mulțumesc lui Dumnezeu că ai deschis scrisoarea la urmă, îngăimă Robb. Mulțumește Domnului pentru scrisoarea asta... Am trăit momente groaznice. Groaznice.

— Și eu, interveni și Culum. Tată, citește-o pînă la capăt.

Struan se lăsă în adîncul fotoliului de piele, făcut marinărește, și le citi scrisoarea. Era scrisă în dialectul gaelic, datată cu patru luni în urmă, la o lună după ce Culum plecase din Glasgow. Parlan Struan scria că viața lui Winifred atîrnase în cumpănă vreme de două săptămîni, după care începuse să-și revină. Doctorii nu puteau explica în nici un chip, doar ridicau din umeri și spuneau: „Voința Domnului”. Locuia mai departe cu el la ferma aceea mică pe care Struan i-o cumpărase bătrînului cu cîțiva ani înainte.

— Acolo o să fie fericită, spuse Culum. Dar n-are cu cine sta de vorbă, decît cu servitorii și cu caprele. Unde o să se ducă ea la școală?

— Întîi s-o lăsăm să-și revină pe deplin, apoi o să ne îngrijim și de asta, spuse Robb. Dirk, citește mai departe.

Scrisoarea mai conținea și alte vești despre familie. Parlan Struan avea doi frați și trei surori, toți căsătoriți, și acum se căsătoriseră și copiii lor. Ba și copiii lui – Dirk și Flora, din prima căsătorie, Robb, Uthenia și Susan din a doua, aveau și ei familia lor acum. Mulți dintre urmași au emigrat: în coloniile canadiene, în Statele Unite ale Americii. Cîțiva s-au împrăștiat în India și America de Sud spaniolă. Parlan Struan

mai scria că Alistair Mc-Cloud, care se căsătorise cu sora lui Robb se întorsese de la Londra cu fiul său Hector și se stabilise iar în Scoția – moartea lui Susan și a fiicei sale Clair îl apăsă greu și aproape îl doborâse. Că primise o scrisoare de la Kerns – Flora, sora lui Dirk, se căsătorise cu Farran Ken, cu un an înainte, și plecaseră cu o navă spre Norfolk, Virginia, ajunseseră cu bine, călătoria fusese plăcută, cei trei copii ai lor erau teferi și fericiți.

Scrisoarea continua: „Spune-i lui Robb că Roddy a plecat ieri la universitate. L-am instalat în digilența de Edinburgh, i-am dat șase șilingi să-i aibă în buzunar și mîncare pentru patru zile. Vărul tău Dougal mi-a scris că în vacanțe o să-l ia la el și o să aibă grijă de el pînă se întoarce Robb acasă. Mi-am luat îngăduința să semnez în numele lui o poliță plătibilă la cerere pentru cincizeci de guinee care să acopere cheltuielile de cazare și masă pentru un an de zile și un șiling pe săptămîină bani de buzunar. I-am dat și o Biblie și l-am dăscălit să se ferească de femeile ușoare și beție, de jocuri de noroc și i-am citit din Hamlet de Shakespeare pasajul cu «nici să nu ceri, nici să nu dai bani cu împrumut» și l-am pus pe flăcău să-l scrie pe o bucată de hîrtie și s-o pună în Sfînta Scriptură. A scris frumos. Biata ta Ronalda și copiii sînt îngropați într-una din gropile pentru cei morți de holeră. Dirk, îmi pare rău, dar legea a hotărît ca toți morții molimei să fie arși și apoi îngropați în gropi cu var pentru siguranța celor vii. În mormîntarea s-a făcut așa cum spune credința noastră, în pămînt sfințit. Dumnezeu să-i odihnească în pace. Fii fără grijă în privința lui Winnie. Fata e sănătoasă și aici, lîngă Loch Lomond, loc binecuvîntat de pasul Domnului, o să ajungă o femeie minunată, cu frica lui Dumnezeu. Acum fii cu mare băgare de seamă: să nu-i lași pe barbarii din Chitaiul ăla indian să-ți fure sufletul și zăvorăște-ți cu grijă ușa împotriva răului care puiește în tărîmurile acelea blestemate. Și vii acasă curînd? Eu mă găsesc sănătos și Dumnezeu m-a binecuvîntat. Doar încă șapte ani să mai am pe lîngă cei șaptezeci pe care mi i-a dăruit Domnul. Dar omului îi e dat doar o dată la patru sute de ani să fie martorul unor zile atît de rele. Eu sînt bine sănătos. La Birmingham și Glasgow și Edinburgh au avut loc răscoale rele, așa zic ziarele. Muncitorii din fabrici cer mai mulți bani pentru truda lor. Acum două zile la Edinburgh a fost frumos spînzurat unul pentru furt de oi. Blestemată fie Anglia! În ce fel, de lume trăim dacă un bun scoțian poate fi spînzurat numai pentru că a furat o oaie de la un englez, după ce a fost condamnat de un judecător scoțian! Groaznic! În aceeași ședință de judecată alte sute au fost condamnați să

fie deportați în tărîmul Van Diemen din Australia, pentru că s-au răsculat și au făcut grevă, pentru că au dat foc unei fabrici. Prietenul lui Culum, Bartholomew Angus, a fost condamnat la zece ani deportare în New South Wales, pentru că a condus o revoltă chartistă la Edinburgh. Oamenii...”

— Dumnezeule, exclamă Culum.

— Cine-i Bartholomew, Culum? îl întrebă Struan.

— La universitate am stat în aceeași cameră. Sărmanul, bietul Bart.

Struan i-o reteză tăios:

— Știai că e chartist?

— Bineînțeles! Culum se duse la fereastră și se uită țintă la siajul lăsat de navă.

— Culum, și tu ești chartist?

— Tu singur ai zis că și Charta era bună.

— Da. Numai că în plus ți-am spus și părerile mele despre insurecție. Ești un membru activ al chartismului?

— Dacă aș fi fost în țară aș fi fost. Cei mai mulți dintre studenții universității sînt partizanii Chartei.

— Atunci e bine că te afli aici, Dumnezeule. Dacă Bartholomew a condus o răscoală, atunci merită zece ani. Avem legi bune și cel mai minunat sistem parlamentar din lume. Lucrurile nu se schimbă prin insurecții, răscoale și greve.

— Tată, ce mai scrie în scrisoarea aceea?

Struan își fixă pentru un moment privirea asupra fiului său care stătea cu spatele, și la urechi parcă îi ajunse un ecou al vocii Ronaldei. Își puse în minte ca în viitor să cerceteze mai atent treburile astea cu mișcarea chartistă. Apoi începu din nou să citească:

— „În fiecare zi sosesc mereu alți oameni la Glasgow din Highlands, unde moșierii continuă să îngrădească terenurile clanului, ridicîndu-le drepturile lor prin naștere. Ticălosul acela cu inima neagră, contele Struan, Dumnezeu să-l trăsnească, adună un regiment care să lupte în coloniile indiene. Oamenii se strîng sub flamura lui, ademeniți de promisiunile jafului și pămînturilor ce le vor dobîndi. Umblă zvonul că va trebui să pornim din nou la război cu blestemații aceia de americani pentru coloniile canadiene, și se aud tot felul de povești cum că războiul ar fi izbucnit între diavolii de franțuji și ruși pentru imperiul turcilor otomani. Blestemați fie franțujii! Ca și cum n-am fi suferit destul din pricina celui mai mare ticălos, Bonaparte. Fiule, trăim într-o situație tare grea. Ah, am uitat să spun că s-au întocmit niște planuri să se facă o cale

ferată pentru a uni Glasgow-ul cu Edinburgh-ul în cinci ani. N-o să fie minunat? Atunci poate că scoțienii au să se poată strînge laolaltă ca să-i alungăm pe diavolii de englezi și să avem regele nostru. Vă îmbrățișez pe tine și pe fratele tău, și strînge-l la piept pe Culum din partea mea. Tatăl tău care te cinstește, Parlan Struan.”

Struan își ridică privirea, păstrînd un zîmbet ciudat pe față:

— Fioros ca de obicei.

— Dacă Struan contele adună un regiment pentru India, s-ar putea să ajungă pe meleagurile astea, spuse Robb.

— Mda. Și mie mi-a trecut prin minte același gînd. Ei bine, flăcăule, dacă ajunge vreodată contele pe domeniul Nobilei Case, regimentul acela o să se întoarcă în țară fără căpetenie, așa să-mi ajute mie Dumnezeu.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu, răspuse ca un ecou Culum.

Se auzi o bătaie în ușă și stewardul intră în grabă cu șampania, paharele și ceaiul.

— Căpitanul Orlov mulțumește-n numele echipajului, sir.

— Spune-i lui și lui Wolfgang să vină și ei aici la sfîrșitul cartului.

— Da, da, sir.

După ce se turnă șampania și ceaiul în pahare, Struan ridică paharul:

— Un toast. Pentru Winifred, care s-a întors din lumea morților.

Băură și Robb spuse:

— Încă un toast. Pentru Nobila Casă. Fie ca niciodată să nu se mai nască în gîndul și fapta noastră sămînța răului unuia față de celălalt.

— Da!

Băură.

— Robb, cînd ajungem la Hong Kong, să scrii agenților noștri. Spune-le să afle cine au fost directorii băncii noastre, responsabili de extinderea exagerată a creditelor.

— În regulă, Dirk.

— Și după aia, tată? întrebă Culum.

— Apoi o să-i distrugem pe cei vinovați, îi răspuse Struan. Și familiile lor.

Culum simți un fior de gheață auzind implacabila sentință a acestei propoziții.

— De ce și familiile lor?

— Dar lăcomia lor ce a făcut familiilor noastre? Nouă? Viitorului nostru? Pentru lăcomia lor noi o să plătim ani și ani de zile. Așa să plătească, și ei, în aceeași măsură. Toți!

Culum se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Ce vrei, fiule?

— O privată. Vreau să zic un closet.

Ușa se închise în urma lui.

— Îmi pare rău de ce-am spus, oftă Struan. Dar așa trebuie acționat.

— Știu. Și mie îmi pare rău. Ai dreptate în privința parlamentului. Parlamentul va avea din ce în ce mai multă putere, și acolo vor trebui rezolvate marile probleme ale comerțului. Eu am să mă ocup de partea financiară și amîndoi îl putem supraveghea pe Culum și-l putem ajuta. Așa-i că-i minunată vestea despre Winifred?

— Da.

— Culum are niște idei foarte înrădăcinate despre anumite probleme, așa-i?

— E foarte tânăr, RONALDA i-a cam crescut... ei bine, ea a înțeles Sfînta Scriptură cam prea în litera ei, așa cum bine știi. Dar Culum va trebui să ajungă bărbat.

— Cu Gordon Chen ce-ai să faci?

— Vrei să zici cu el și Culum? Struan urmări pescărușii care țipau. Treaba asta trebuie rezolvată de îndată ce ajungem la Hong Kong.

— Sărmanul Culum. Nu e chiar așa ușor să intri în viață.

Struan clătină din cap.

— Niciodată nu-i ușor.

După o clipă Robb spuse:

— Îți aduci aminte de iubita mea Ming Soo?

— Da.

— Mă întreb ce s-o fi ales de ea și de copil.

— Bani pe care i-ai dat o să-i îngăduie să trăiască taman ca o prințesă și să-și găsească un soț minunat, Robb. Trebuie să fi ajuns soția vreunui mandarin pe undeva. N-are rost să-ți faci griji în privința lor.

— Micuța Isabel acum trebuie să aibă zece ani.

Robb se lăsă furat în trecut de amintirea rîsului ei atît de plăcut, de bucuria pe care i-a oferit-o Ming Soo. Atît de mult, se gîndi el. I-a dăruit într-o singură zi mai multă bunătate, duioșie și căldură decît Sarah în decursul întregii căsătorii.

— Dirk, ar trebui să te căsătorești din nou.

— E timpul să mă gîndesc și la asta. Struan, cu gîndul aiurea, se uita la barometru: arăta 30.1 inci, vreme frumoasă. Robb, cînd o să fii Tai-Pan, să-l călărești pe Culum fără milă.

— Așa am să fac, îi răspunse Robb.

Cînd Culum apăru pe punte, *China Cloud* se înclină mult pe o parte, ieșind din canalul pe care-l forma mica insulă Tung Ku Chau cu Hong Kong-ul. Nava țîșni din gîtuțura canalului dominat de înălțimi muntoase în mare liberă și se întreptă spre sud-vest. La două mile în babord, se ivi altă insulă, mai mare, Pokliu Chau. Valurile erau biciuite de un puternic muson de nord-est, iar cerul era acoperit de o pătură întunecată de nori.

Culum se îndreptă spre prova, ocolind cu băgare de seamă colacii de parîme și frînghii rînduiți cu grijă. Trecu pe lîngă șirurile de tunuri ce străluceau și se miră de curățenia care domnea peste tot. Mai urcase el și la bordul altor nave comerciale din portul Hong Kong, dar acestea arătau cam neîngrijite. Latrina din babord era ocupată de doi marinari, așa că trecu peste balustradă și ajunse pe cea din tribord. Se ținu de frînghiile de siguranță și, cu mare greutate, își trase pantalonii și se lăsă pe vine pe grătarul latrinei. Un tînăr marinar cu părul roșcat se apropie și, dintr-un salt, trecu peste copastie, și ocupă și el un loc în latrină și-și lăsă nădragii jos. Era desculț și părea să nu aibă nevoie să se țină de frînghiile în vreme ce-și făcea nevoile.

— 'Neața bună, sir, îi spuse marinarul.

— Și ție să-ți fie bună, îi răspunse Culum, ținîndu-se încruntat de frînghiile.

Marinarul termină îndată, se aplecă spre copastie și, dintr-o cutie, luă un pătrat de ziar, se șterse, aruncă hîrtia dedesubt și-și legă din nou nădragii la brîu.

— De ce faci asta? îl întrebă Culum.

— Cum? A, hîrtia, sir? Dumnezeu să mă bată dacă știu, sir. E porunca Tai-Panului. Ori te ștergi cu hîrtie la fund, ori îți pierzi banii pe două luni, bașca zece zile de zdup! rîse marinarul. Tai-Pan o fi avînd el dreptate în felul lui, vă rog să mă iertați. Da' e corabia lui, așa că nu-ți rămîne decît să-ți ștergi frumos afurisitul ăsta de cur! Sări cu ușurință din nou la bord, își afundă mîinile într-o găleată cu apă de mare și-și turnă peste picioarele goale. Și spălați-vă și mîinile afurisite și picioarele, pe Dumnezeu, altfel în afurisitul acela de zdup ajungi. Tare ciudate treburi. Aiureală curată, vă cer iertare, sir. Da' dacă îți tot speli afurisitele astea de mîini, și-ți tot ștergi afurisitul de cur și mai faci și o baie afurisită pe săptămîină, și îți primenești hainele afurisite o dată la săptămîină, atunci înseamnă că duci tare afurisită viață!

— Afurisită la naiba, interveni în vorbă alt marinar care se rezema de balustradă, mușcînd dintr-o bucată de tutun de mestecat. Ești plătit cu argint bun? Și taman cînd vine afurisitul de soroc să ți se plătească, pe

Dumnezeu! Și haleală ca pentru un afurisit de prinț. Și lovele din câștig. Charlie, ce naiba mai vrei? Apoi, întorcându-se spre Culum: Io abar n-am cum face Tai-Panul de-i iese așa, da' pe navele lui e mai puține friguri și bîntuie mai puțin scorbut decît pe toate celelalte nave care bat mările! Trimise un scuipat cu zeamă de tutun în direcția vîntului. Aș' că-mi șterg și eu curu' și-i chiar o fericire. Vă cer iertare, sir. În locu' 'mneavoastră și io aș face la fel. Tai-Panul e groaznic și tare-i place să-i ascuți ordinele!

— Terțarolați gabierii și zburătorii! strigă căpitanul Orlov de pe puntea dunetei, o voce necrezut de puternică pentru un pîrpiriu ca el.

Cei doi marinari își duseră scurt mîna la moțul din frunte, în semn de salut către Culum și se amestecară printre cei ce suiau în arboradă. Culum folosi și el hîrtia, se spală pe mîini și coborî sub punte, așteptînd să se ivească prilejul să intre și el în vorbă.

— Ce haz are să te folosești de hîrtie?

— Cum? făcu Struan.

— La closet. Ori folosești hîrtie să te ștergi sau zece zile de stat la zdup.

— Ei, flăcăule, am uitat să-ți spun și ție. Chinezii socot în credința lor că e o legătură între excremente și boală.

— Dar e caraghios! pufni disprețuitor Culum.

— Chinezii nu socot că-i așa. Și nici eu! Struan se întoarse spre Robb. Am încercat metoda asta pe *China Cloud* vreme de trei luni. Nu mai e nici urmă de boală.

— Chiar și în comparație cu *Thunder Cloud*? îl întrebă Robb.

— Da.

— E doar o simplă coincidență, spuse Culum.

Robb mîrîi:

— O să întîlnești o grămadă de coincidențe pe navele noastre, Culum. Au trecut numai vreo cincizeci de ani de cînd căpitanul Cook a descoperit că lămîile și legumele vindecă scorbutul. Poate că și rahatul de care vorbim să aibă și el un amestec în bolile astea.

— Culum, cînd ai făcut baie ultima dată? îl întrebă Struan.

— Nu știu,... acum vreo lună... a, mi-am amintit. Pe *Thunder Cloud*, căpitanul Perry a insistat să fac și eu baie o dată pe săptămîină împreună cu echipajul. Mai-mai să mor din cauza frigului. De ce întrebi?

— Cînd ți-ai spălat veșmintele ultima dată?

Culum clipi din ochi încurcat spre taică-său și apoi se uită la pantalonii groși din lînă și la redingota de pe el.

— Nu mi le-a spălat nimeni niciodată. De ce să le fi spălat?

Prin ochii lui Struan trecu o străfulgerare.

— De acum încolo, fie că ești pe mal sau la bordul navei, te speli din cap pînă-n picioare o dată pe săptămînă. Folosești hîrtia și te speli pe mîini. O dată pe săptămînă îți dai hainele să ți se spele. Aici nu bei apă, ci numai ceai. Și-ți speli dinții în fiecare zi.

— Cum? Nu beau apă? Păi asta-i nebulie curată. Să-mi spăl hainele? Păi atunci o să intre la apă și o să se strice croiala și Dumnezeu mai știe ce!

— Aici așa ai să faci! Te afli în Orient. Te vreau în viață. Și sănătos. Zdravăn.

— N-am să fac așa. Nu-s nici țînc, nici unul dintre marinarii tăi!

— Mai bine faci așa cum îți cere taică-tău, interveni și Robb. Și eu m-am opus. La toate ideile mai noi pe care a încercat să le pună în practică. Pînă cînd mi-a dovedit că lucrurile astea au rezultatul lor. De ce? Nu știe nimeni. Dar acolo unde în jurul nostru oamenii mureau ca muștele, noi eram teferi și nevătămați.

— Da' de unde sănătos, îl întrerupse Culum. Mi-ai spus că erai mai tot timpul bolnav.

— Da, dar asta se întîmpla cu ani și ani în urmă. Nu l-am crezut niciodată pe taică-tău ce zicea el despre apă, așa că am băut apă mai departe. Acum fac sînge, și sîngerez mereu. Pentru mine de-acum e prea tîrziu, dar pe Dumnezeuul meu, aș fi vrut să îl ascult atunci. Poate că acum nu mi-ar mai putrezi mațele. Dirk nu bea apă niciodată. Numai ceai.

— Flăcăule, așa procedează chinezii.

— Eu nu cred în prostia asta.

— Ei, pînă una alta, pînă ai să descoperi tu dacă e adevărat sau nu, îi spuse apăsător Struan, ai să ascuți aceste porunci. Și toate cîte ți le-am spus socoate-le drept porunci.

Culum scoase bărbia înainte.

— Doar din cauza unor obiceiuri păgîne ale chinezilor, eu trebuie acum să-mi schimb tot felul de-a fi. Asta vrei să-mi spui?

— Eu însumi sînt gata să învăț de la ei. Da. Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-mi păstrez sănătatea, și așa o să faci și tu, pe Dumnezeu! Struan scoase un răcnet: Steward!

Ușa se deschise îndată.

— Da, da, sir!

— Pregătești baia pentru domnul Culum. În cabina mea. Și schimburi curate.

— Da, da, sir!

Struan traversă cabina și se opri dinaintea lui Culum, dominîndu-l cu statura. Îl cercetă pe feciorul său în creștet.

— Ai păduchi în păr.

— Nu te mai înțeleg deloc! izbucni Culum. Toată lumea are păduchi. Avem cu toții păduchi, fie că ne place treaba asta sau nu. Te scarpini puțin și gata.

— Eu nu am păduchi. Nici Robb.

— Sînteți aparte. Unici. Culum trase enervat un gît de șampanie. Să te tot speli așa înseamnă să-ți riști prostește sănătatea, și știe asta toată lumea.

— Culum, puți!

— Toată lumea pute, îi replică Culum nerăbdător. Atunci de ce-am folosi parfumuri? Și putoarea e în buna rînduială a vieții. Păduchii sînt o pedeapsă dată oamenilor și cu asta gata.

— Nici eu, nici Robb nu puțim, nici familia lui, așa cum nu put oamenii mei, și sîntem binecuvîntați cu cea mai bună sănătate din Orient. Ai să faci așa cum ți s-a spus. Nici păduchii nu sînt de nici un folos, așa cum nu e nici putoarea.

— Tată, mai bine te-ai duce la Londra, unde-i împuticiunea lumii. Dacă oamenii te-ar auzi că vrei să scapi de păduchi și de putoare, atunci o să-ți spună că ești nebun.

Tatăl și fiul se înfruntau cu privirea.

— O să ascuți atunci cînd ți se dă un ordin. Pe Dumnezeuul meu, o să te duci să te speli, sau dacă nu am să-l pun pe nostrom să te spele el. Pe punte!

— Culum, fă așa cum ți se spune, se amestecă Robb, simțind sila lui Culum și hotărîrea neclintită a tatălui. Ce mai contează? Un mic compromis. Încearcă să faci așa numai pentru cinci luni, da? Dacă după perioada asta nu te simți mai bine, atunci te întorci la obiceiurile tale.

— Și dacă refuz?

Struan îl fixă cu privirea lui neîndurătoare.

— Culum, eu țin la tine mai mult decît la viața mea. Dar sînt unele lucruri pe care ai să le faci. Altfel te tratez ca pe oricare marinar nesupus.

— Adică?

— Te leg și te tîrăsc în siajul navei vreme de zece minute și te spăl în acest chip!

— În loc să tot dai ordine, izbucni Culum enervat, de ce nu spui și tu din cînd în cînd cîte un „te rog”?

Struan izbucni brusc în hohote de râs.

— Pe Dumnezeu, fiule, uite că ai dreptate! îl lovi pe Culum cu palma pe spate. Vrei, te rog, să faci așa cum ți-am cerut? Doamne, mare dreptate ai. De acum am să spun mai des „te rog”. Și de veșminte să nu-ți bați tu capul. O să-ți găsim cel mai bun croitor din Asia. Oricum ai nevoie de mai multe rînduri de haine. Struan se uită la Robb. Croitorul tău, Robb?

— Da, de îndată ce ne așezăm și noi la Hong Kong.

— Mîine trimitem după el să vină de la Macao cu meșterii lui. Numai dacă nu o fi de pe acum la Hong Kong. Pentru cinci luni, băiete, da?

— În regulă. Dar socot că e cam ciudat.

Struan umplu din nou paharele.

— Ei, acum socot că ar trebui să sărbătorim renașterea Nobilei Case.

— Dar cum, Dirk? îl întrebă Robb.

— O să dăm un bal.

— Ce? privi la el Culum emoționat uitînd de pe acum de indignarea de mai înainte.

— Da, foarte bine, un bal. Pentru toată populația de europeni. Dar ca într-o casă princiară. Într-o lună de azi înainte.

— Ca și cum ai băga un uliu între porumbei! exclamă Robb.

— Ce vrei, unchiule, să spui cu asta?

— Printre doamne va intra o dihonie cum n-ai mai văzut tu. O să se ia la întrecere care mai de care pentru onoarea de a fi cea mai frumos îmbrăcată... după ultimul jurnal! O să-i alerge pe bieții lor soți și o să se străduiască să-și fure croitoresele una alteia! Dumnezeule! Minunată idee balul ăsta. Mă întreb ce-o să pună Shevaun pe ea.

— Dacă așa o să-i vină ei în minte n-o să pună nimic! Ochii lui Struan luciră. Da, un bal. Și o să acordăm un premiu pentru cea mai bine îmbrăcată femeie. Cred că premiul...

— N-ai auzit de judecata lui Paris? făcu Robb cutremurat.

— Ba da, dar de data asta judecător va fi Aristotle.

— E prea deștept să accepte.

— O să mai vedem noi! Struan se gîndi o clipă. Iar premiul trebuie să fie pe măsură. O mie de guinee!

— Glumești! exclamă Culum.

— O mie de guinee!

Culum era uluit de ideea unei astfel de extravagante. Era imoral. Criminal. Cu o mie de guinee în Anglia acum, ai putea trăi ca un rege vreme de cinci sau zece ani. Salariul unui muncitor dintr-o fabrică, ce

trudea de la răsăritul la apusul soarelui, și apoi chiar pînă tîrziu în noapte, șase zile pe săptămîină, în toate săptămînile unui an, era de cincisprezece, douăzeci de guinee anual, și cu acești bani omul își ținea o casă, își creștea copiii, întreținea nevasta, plătea chiria, mîncarea, îmbrăcăminte, cărbunele. Taică-meu e nebun, se gîndi el, se poartă cu banii ca un nebun. Gîndește-te numai la cei douăzeci de mii de guinee pe care s-a pișat, da, s-a pișat, numai pentru pariul acela idiot cu Brock și Gorth. Dar pariul acela a fost făcut doar pentru a scăpa de Brock. Rămășag care ar fi meritat dacă izbutea stratagema, și într-un fel a izbutit, tezaurul se află pe *China Cloud*, iar noi sîntem din nou bogați. Bogați! De-acum Culum știa că a fi bogat însemna că nu mai ești sărac! Și mai știa că taică-său avea dreptate: nu banii însemnau atît de mult, ci lipsa lor!

— E prea mult, prea mult! protestă Robb șocat.

— Mda. Într-un fel da, e prea mult! Struan își aprinse un trabuc. Dar Nobila Casă are îndatorirea să se poarte ca o casă princiară. Vestea asta o să se răspîndească cum nu s-a mai răspîndit vreodată vreo altă veste. Iar povestea asta va rămîne în amintire o sută de ani de-acum încolo! Își puse mîna pe umărul lui Culum. Flăcăule, să nu uiți niciodată încă una dintre legi: atunci cînd joci la mize mari, trebuie să riști pe măsură. Dacă nu ești pregătit să riști mult, atunci nu participi la joc.

— Da' o sumă ca asta... atît de uriașă, o să-i facă, s-ar putea să-i facă pe unii să riște mai mulți bani decît își pot îngădui. Și atunci nu-i bine, așa-i?

— Banii n-au decît un rost – să-i folosești. Și aș zice că banii ăștia-s cheltuiți cu schepsis.

— Da' care-i miza pe care-o cîștigi?

— obrazul, fiule, spuse Struan și se întoarse către Robb. Cine o să cîștige?

Robb clătină din cap neajutorat.

— Nu știi. Frumusețea... Shevaun. Dar cea mai bine îmbrăcată? Sînt unele care o să riște o adevărată avere numai pentru cinstea asta ca să nu mai punem la socoteală și premiul.

— Culum, ai întîlnit-o pînă acum pe Shevaun?

— Nu, tată. Am zărit-o doar o dată pe cînd ieșise la plimbare pe drumul acela pe care George, George Glessing, l-a făcut de la Promontoriul Glessing pînă la Happy Valley. Domnișoara Tillman e frumoasă. Dar socot că domnișoara Sinclair e mult mai atrăgătoare. Atît

de fermecătoare. Eu și George am petrecut o mulțime de vreme în tovărășia ei.

— Și acum? îl ispiți Struan, stăpînindu-și interesul care-l cuprinse brusc.

— Da, îi răspunse Culum cu nevinovăție. Am fost la o cină de despărțire cu domnișoara Sinclair și Horatio pe nava lui George. Bietul George a rămas fără navă. Era tare necăjit. Chiar o să dăm un bal?

— Cum a rămas Glessing fără navă?

— Longstaff l-a numit căpitanul portului, supraveghetor șef, iar amiralul i-a ordonat să accepte numirea. Domnișoara Sinclair a fost de aceeași părere cu mine că e o ocazie minunată pentru el, dar lui nu i se pare la fel.

— Ții la el?

— Da, bineînțeles. S-a purtat atît de frumos cu mine! Și mai-mai să-l ia gura pe dinainte și să zică: deși sînt fiul Tai-Panului.

Își binecuvîntă norocul că el și Glessing aveau o pasiune comună. Amîndoi erau buni jucători de crichet, Culum fusese chiar căpitanul echipei universității, iar în ultimul an jucase în echipa comitatului.

— Dumnezeu! exclamase Glessing, trebuie să fii al dracului de bun. Eu abia am reușit să mă calific ca jucător de cîmp pentru echipa marinei. Și pe ce post jucai?

— Primul apărător de poartă.

— Dumnezeu, eu nu m-am ridicat niciodată decît pînă la al doilea apărător. Fir-ar să fie, Culum, bătrîne, poate ar trebui să alegem un loc pe undeva și să facem un teren de crichet, ei? Să ne mai antrenăm și noi un pic, da?

Culum zîmbi în sinea lui, satisfăcut că era jucător de crichet. Dacă nu era așa, Glessing l-ar fi trimis la plimbare și atunci n-ar mai fi avut prilejul să se afle în preajma lui Mary. Se întrebă dacă va putea s-o însoțească la bal.

— Tată, domnișoara Sinclair și Horatio țin foarte mult la tine.

— Credeam că Mary se află la Macao.

— A fost, tată, dar s-a întors la Hong Kong pentru cîteva zile, acum o săptămîină sau cam așa ceva. Drăguță ființă, nu-i așa?

Deodată se auziră bătăile clopotului navei și duruit de pași pe punte, precum și ordinul „Tot echipajul pe punte!”. Struan dădu buzna afară din cabină. Robb porni pe urmele lui, dar se opri în ușa cabinei.

— Cît sîntem acum singuri, două lucruri să-ți spun, Culum. Primul, fă așa cum îți spune taică-tău și ai răbdare cu el. E un om ciudat, cu idei

ciudate, dar cele mai multe din ele sînt bune. În al doilea, am să te ajut cît îmi stă mie în putință să ajungi Tai-Pan.

După care se rezezi afară din cabină, urmat de Culum. Cînd Struan țîșni pe dunetă, echipajul era la posturile de luptă și se deschideau sabordurile tunurilor, în vreme ce în arboradă oamenii mișunau. Drept înaintea lor, detașîndu-se la orizont, se desfășura o amenințătoare flotă de jonci de luptă.

— Pe buca stîngă a lui Thor! Da' știi că-i afurisită flota asta! exclamă căpitanul Orlov. Am numărat mai bine de o sută, Tai-Pan. Ce facem, ne întoarcem și o ștergem?

— Căpitane, ține același drum. Avem avantajul vitezei față de ei. Pregățiți nava de luptă! O să ne mai apropiem puțin să vedem despre ce e vorba. Ridicați rîndunicile și contrarîndunicile!

Orlov urlă spre cei din arboradă:

— Sus rîndunicile și contrarîndunicile! Toate pînzele sus!

Ofițerii repetară și ei, strigînd comenzile, oamenii echipajului se rezeziră spre scările de șarturi și începură să desfășoare velele, *China Cloud* prinse îndată viteză și porni să despice valurile. Nava înainta prin canalul dintre insula mai mare Pokliu Chau, la două mile în babord, și insula mai mică Ap Li Chau, la jumătate de milă spre tribord. Ap Li Chau se afla la rîndul ei la un sfert de milă în largul coastei Hong Kong-ului și forma cu acesta un golf minunat numit Aberdeen. La Aberdeen, pe țărm, se afla un mic sat de pescari. Struan băgă de seamă că se strînseseră mai multe sampane și jonci de pescuit decît fuseseră în urmă cu o lună de zile. Robb și Culum apărură și ei pe dunetă. Robb văzu îndată joncile și i se zburli părul în cap.

— Dirk, aștia cine mai sînt?

— Nu știi, flăcăule. Ferește!

Culum și Robb săriră în lături din drumul unei cete de marinari ce coborîră în fugă din arboradă, întinseră bine garlinele într-un heirup alert, apoi porniră în goană la pupa, pentru a-și lua în primire posturile de luptă. Struan îi întinse binoclul lui Mauss, care urcase greoi, și acum era lîngă el pe punte.

— Wolfgang, distingi cumva ce fel de steag au?

— Nu, nu încă, Tai-Pan.

Wolfgang își miji ochii să vadă mai bine, în vreme ce-și simțea gura uscată iască, la imensa joncă de război din fruntea flotei, una dintre cele mai mari pe care le văzuse el vreodată, lungă de mai bine de două

sute de picioare, și de aproape cinci sute de tone, etrava înaltă aplecându-se ușor sub presiunea celor trei imense pânze ale sale.

— *Gott im Himmel*, sînt prea multe ca să fie o flotă piraterească. Nu cumva e vorba de o armată de invazie? Sînt sigur că n-ar îndrăzni să atace Hong Kong-ul cînd flota noastră e atît de aproape.

— O să aflăm noi curînd, spuse Struan. Trei puncte tribord.

— Trei puncte tribord, răspunse cîrmaciul.

— Ține drept așa! spuse Struan, verificînd alura velor.

Vuietul vîntului și șuieratul arboradei solicitate din plin îl înviorau nespus.

— Uite! strigă căpitanul Orlov, arătînd în urmă.

O altă flotilă de jonci se arată amenințătoare de după promontoriul sudic al insulei Poliu Chau, pregătindu-se să le taie retragerea.

— E o ambuscadă! Fiți gata de voltă...

— La loc comanda, căpitane! Eu sînt pe dunetă!

Căpitanul Orlov se duse încrunțat spre timonier și rămase în picioare lîngă habitacul, blestemînd regula care stabilea că atunci cînd Tai-Panul se afla pe dunetă, indiferent pe care navă aparținînd Nobilei Case, el era căpitanul ei. Ei, îi trecu prin minte lui Orlov, noroc bun, Tai-Pan. Dacă nu facem volta înapoi ca s-o ștergem de aici, joncile alea, pîndite de umbra spînzurătorii, o să ne taie cu totul retragerea, iar cele din față au să ne copleșească, și frumoasa mea navă n-o să mai fie deloc. La naiba, cum să nu mai fie! O să expediem cu tunurile treizeci dintre ele drept în iadul de foc al Valhallei, și o să răzbim printre ele ca o valkirie! Și pentru prima dată în cele patru zile uită cu totul de tezaurul pe care-l transportau, și începu să se gîndească tot mai înfierbîntat la lupta care-i aștepta. Clopotul navei bătu de opt ori.

— Domnule căpitan, îngăduie-mi să cobor sub punte! zise Orlov.

— Da. Ia-l pe domnul Culum cu tine și arată-i ce are de făcut.

Orlov o luă sprinten înaintea lui Culum și dispăru în pîntecele navei.

— Cînd clopotul bate de opt ori în cartul de dimineață – după ceasul de la țarm e amiază – datoria căpitanului e să întoarcă cronometrele, îi spuse el, ușurat că acum nu mai era nevoit să stea pe dunetă cînd Struan îi uzurpase dreptul de comandă.

Dar, își spuse el mai apoi, dacă tu ai fi fost Tai-Pan la fel ai fi făcut. N-ai fi îngăduit nimănui altcuiva să împlinească cea mai minunată îndeletnicire de pe pămînt dacă ai fi fost tu de față. Îl cercetă pe Culum cu ochii lui mici și albaștri. Băgase de seamă dezgustul subit al lui Culum față de el și cum îi privea pe furiș spinarea și picioarele prea scurte. Deși

de patruzeci de ani avusese parte de astfel de priviri, îl apucau năbădăile când i se părea că cineva îl socotește o pocitanie.

— M-am născut în plin viscol, pe o banchiză. Mama spunea că eram atât de frumos încît spiritul cel rău Vorg m-a călcat cu copitele lui la numai un ceas după ce m-am născut.

Culum se foi stînjedit în semiîntunericul de sub punte.

— Da?

— Vorg are copitele despicate, chicoti Orlov. Crezi în spirite?

— Nu, nu prea.

— Dar crezi în diavol? Ca toți bunii creștini?

— Da. Culum se strădui să nu i se citească spaima pe față. Ce trebuie să facem la cronometre?

— Trebuie să întoarcem arcul! și Orlov rîse din nou. Dacă ai fi avut parte de o naștere ca a mea poa' c-atunci ai fi și tu Culum Cocoșatul, în loc de Culum cel Înalt și Frumos. Ce zici? Atunci ai fi gîndit cu totul altfel.

— Îmi pare rău... probabil că îți vine tare greu.

— Nu greu. Shakespeare al vostru are niște vorbe mai deștepte. Culum, nu-ți mai fă griji, tu, Culum cel Tare. Sînt oricînd în stare să omor atât de ușor un bărbat de două ori mai zdravăn decît mine. Vrei să te învăț și pe tine să-ți ucizi adversarul? Nici n-ai putea găsi un profesor mai bun. În afară de Tai-Pan.

— Nu, nu, mulțumesc.

— E înțelept să te apuci să înveți. Tare înțelept lucru. Întreabă-l pe taică-tău, într-o zi o să ai mare nevoie de știința asta. Și încă tare curînd. Știi că eu am darul prorocirii?

Culum se cutremură:

— Nu.

Ochii lui Orlov luciră, iar zîmbetul îl făcu să aducă și mai mult cu un spirit pocit și rău.

— Ai o mulțime de lucruri de învățat. Vrei să ajungi și tu Tai-Pan, nu-i așa?

— Da, așa nădăjduiesc, cîndva.

— În ziua aceea ai să ai mîinile pătate de sînge.

Culum încercă să-și stăpînească tresărirea.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Doar ai urechi de auzit. În ziua aceea o să ai mîinile pătate de sînge. Da. Și nu peste multă vreme vei avea nevoie de unul în care să poți să te încrezi și asta pentru vreme îndelungată. Și atîta timp cît Norstedt

Stride Orlov, cocoșatul, e căpitan pe una din navele tale, poți să te încrezi în el.

— N-am să uit, căpitane Orlov, îngăimă Culum, și-și spuse în gând că după ce va ajunge el Tai-Pan, Orlov nu va mai fi niciodată căpitan pe vreuna din navele sale.

Apoi, când se uită la el, Culum avu ciudata senzație că Orlov citise pînă în adîncul inimii sale.

— Ce s-a întîmplat, căpitane?

— Întreabă-te pe tine.

Orlov deschise cutia cronometrului. Ca să ajungă, trebui să se urce pe o treaptă a scării mobile. Apoi începu cu mare grijă să întoarcă ceasul cu o cheie mare de tot.

— Ceasul acesta se întoarce de treizeci și trei de ori.

— De ce faci dumneata treaba asta și nu unul dintre ofițeri? Întrebă Culum într-o doară, cam fără să-i pese ce face celălalt.

— Asta-i numai treaba căpitanului. Una dintre ele. Navigația e unul dintre marile secrete. Dacă toți cei de la bord s-ar descurca și ar ști cum se face, ar fi revoltă după revoltă. E mai bine ca numai căpitanul și doar cîțiva ofițeri să știe secretele astea. Atunci, fără ei, marinarii de rînd sînt neajutorați, pierduți. Ținem cronometrul aici închis sub cheie pentru mai multă siguranță. Nu-i așa că-i frumos? Lucrătura, vreau să zic. Făcută de niște minți istețe de englezi și de niște mîini pricepute tot de englezi. Îți arată ora Londrei fără greș.

Culum simți că-l apasă spațiul acela îngust și că-l apucă un fel de greață copleșită doar de teama pe care i-o trezea Orlov și bătălia aceea care se apropia. Se ținu tare, fiind hotărît să nu-l lase pe Orlov să-l facă să-și piardă firea, și se strădui să-și oblige nările să nu mai simtă duhoarea aceea putredă din santină. Mai tîrziu, se jură el, o să rezolve el și socotelile astea.

— Un cronometru e chiar așa de important?

— Ai fost și la universitate și mă întrebi tu pe mine? Fără minunea asta am fi pierduți. Ai auzit de căpitanul Cook? El a fost cel care a folosit cronometrul pentru prima dată și i-a dovedit utilitatea, acum șaiszeci de ani. Pînă atunci habar nu aveam cum să calculăm longitudinea. Dar acum, avînd ora exactă a Londrei și sextantul, știm unde ne aflăm cu o aproximație de o milă! Orlov închise cutia cronometrului și aruncă o privire scurtă pe neașteptate lui Culum. Știi cum se folosește un sextant?

— Nu.

— După ce scufundăm joncile astea, am să-ți arăt. Crezi că poți să fii Tai-Pan al Nobilei Case stînd pe țarm? Ei?

De pe punte se auzi dupăit de picioare și simțiră cum *China Cloud* pornește să despice și mai iute valurile. Aici, sub punte, întreaga navă părea să pulseze de viață. Culum își umezi cu limba buzele uscate.

— Putem trimite la fund atîtea jonci și noi să scăpăm teferi?

— Dacă nu, o să trebuiască să înotăm. Piticul se uită încîntat la Culum. Ai naufragiat sau ai fost vreodată pe o navă care se scufundă?

— Nu, și habar nu am să înot.

— Dacă ești marinar adevărat, mai bine să nu știi să înoți. Dacă știi să înoți nu faci decît să-ți prelungești chinurile pînă la momentul inevitabil, dacă marea vrea cu adevărat să te ia la ea și ți-a venit ceasul. Orlov trase de lanțul de siguranță ca să se convingă că lacătul era bine închis. De treizeci de ani sînt pe mare și nici eu nu știu să înot. Nava s-a scufundat sub mine de mai bine de zece ori, din Marea Chinei pînă în Strîmtoarea Bering, dar de fiecare dată am găsit o bucată de lemn sau o barcă de care să mă apuc. Dar într-o zi marea o să pună ea mîna pe mine. Cînd o să-i vină ei vremea! Mai slăbi fierul de luptă de la încheietura mîinii. Aș fi fericit să mă văd odată înapoi în port.

Culum o luă recunoscător pe urmele lui pe scară în sus, spre punte.

— Nu ai încredere în oamenii de la bord?

— Un căpitan nu trebuie să aibă încredere decît în nava lui, numai în nava lui. Și numai în el și nimeni altcineva.

— Dar în tata ai încredere?

— El e căpitanul acum.

— Nu pricep.

Orlov nu-i mai răspunse. Odată ajuns pe dunetă, verifică dintr-o privire velele și se încruntă. Prea multe vele, prea aproape de țarm. Prea multe recifuri neștiute, ca și un miros de furtună dezlănțuită pe undeva. Linia joncilor asaltatoare era la numai două mile în față: implacabilă, tăcută, înconjurîndu-i. Nava înainta cu toate pînzele ridicate, velele arborelui mare terțarolate deocamdată, și totul vibra parcă de emoție. Emoția asta cuprinsese și echipajul. Cînd Struan ordonă să se desfacă și ultimele terțarole, marinarii se repeziră în arboradă și începură să cînte cum cîntau ei cînd manevrau parîmele corăbiilor, uitînd cu totul de tezaurul care-i otrăvise. Vîntul se întări și arborada trosni. Nava se aplecă mai mult pe o parte și țîșni și mai iute înainte, valurile spumegînd în saborduri.

— Domnule Cudahy, coboară cu un cart sub punte și adu arme sus.

— 'Teles, sir!

Cudahy, secundul, era un irlandez cu părul negru, niște ochi vioi, plini de neastîmpăr, cu un cercel de aur într-o ureche.

— Drept așa! Cartul de pe punte, pregătiți tunurile, încărcăți cu mitralii.

Oamenii se repeziră la tunuri, le traseră înapoi din dreptul sabordurilor, le încărcară cu mitralii, apoi le împinseră la loc în dreptul deschiderilor din borduri:

— Echipa tunului numărul trei, un pahar de rom în plus. Echipa tunului optsprezece curăță santina.

Izbucniră chiote și blesteme. Era un ritual pe care Struan îl pusese în practică cu cîțiva ani înainte: cînd nava se pregătea de luptă, echipa care era prima gata era răsplătită, iar ultima era pusă să împlinească cea mai murdară treabă de la bordul navei. Struan cercetă cerul și cît de tare solicitate erau pînzele, apoi luă binoclul și privi jonca cea mare de război. Avea o mulțime de saborduri pentru tunuri, galionul reprezenta un dragon, și era și o flamură care, de la această distanță, nu se distingea ce-i cu ea. Struan vedea zeci de chinezi bulucindu-se pe punți cu torțe aprinse în mîină.

— Pregătiți gălețile cu apă! strigă Orlov.

— Ce-i cu gălețile, tată? întrebă Culum.

— Pentru stinsul incendiilor, fiule. Pe joncile alea sînt torțe aprinse. Precis că-s plini de rachete incendiare și bombe cu gaze asfixiante. Bombele asfixiante sînt făcute din catran și pucioasă. Dacă nu ești pregătit să le faci față, pot face ravagii la bordul unui cliper.

Își aruncă o privire în urmă. Cealaltă flotilă de jonci pătrunsese în canal înapoia lor.

— Nu mai avem cale de retragere, nu-i așa? spuse Culum și stomacul i se strînse.

— Mda. Da' numai un nebun ar încerca să scape într-acolo. Ia fii tu atent la vînt, fiule. În direcția aceea ar trebui să răzvim împotriva vîntului, și ceva îmi spune că se va roti și mai mult contra noastră curînd de tot. În schimb înainte avem avantajul vîntului și viteza cu care întrecem orice joncă. Fiule, uită-te la ele cît de greoaie sunt! Ca niște mîrtoage de căruță față de noi, care gonim ca un ogar. Și avem de zece ori mai multă putere de foc decît oricare navă de-a lor.

Deodată una dintre fungile din vîrful catargului mare se rupse, verga trosni, izbindu-se de catarg, vela pocni fluturînd liberă.

— Cartul babord în arboradă! urlă Struan. Sus balansina rîndunicii!

Culum se uită la marinarii agățați de verga aceea aproape în vârful catargului cel mare, ținându-se cu unghiile ca să facă față rafalelor de vînt ce trăgeau de ei, și înțelese că el niciodată n-ar fi în stare de una ca asta. Simți cum frica i se cuibărește în stomac și-și dădu seama că nu va putea uita nici vorbele lui Orlov: sînge va fi pe mîinile tale. Al cui sînge? Se repezi spre balustradă și vomă.

— Uite, fiule, îi spuse Struan întinzîndu-i burduful cu apă ce stătea agățat de una din cavilele de voltă.

Culum împinse burduful la o parte, urîndu-și tatăl pentru că băgase de seamă că i se făcuse rău.

— Isuse! Clătește-ți gura odată! răsună vocea aspră a lui Struan.

Culum se supuse cu năduf și nici nu băgă de seamă că apa din burduf era de fapt ceai rece. Bău puțin și i se făcu din nou rău. Își clăti apoi gura și înghiți doar cîte puțin, simțindu-se îngrozitor.

— Prima dată cînd am luat parte la o luptă mi s-a făcut rău de tot, eram mahmur ca un matol, mi-a fost mai rău decît îți poți tu închipui. Și înspăimîntat de moarte.

— Nu-mi vine să cred, îngăimă Culum neajutorat. Ție nu ți-a fost nici rău, nici teamă în viața ta.

Struan mormăi:

— Ei, de data asta ai putea să mă crezi. Mi s-a întîmplat la Trafalgar.

— Habar n-am avut pînă acum că ai fost și acolo! Uimirea îl făcu să uite pe moment că-i era greață.

— Eram copil de trupă la pulbere. Marina militară folosește ținci din aștia pe navele cele mai mari ca să ducă pulberea de la magazie la puntea tunurilor. Calea de acces trebuie să fie cît mai îngustă posibil pentru a reduce pericolul de incendiu care ar provoca explozia întregii nave.

Struan își aminti bubuitul tunurilor, urletele răniților, mădularele împrăștiate pe puntea lunecoasă din cauza sîngelui, chiar mirosul de sînge, care înroșise gurile de scurgere. Duhoarea de vomă din tunelul întunecat ce părea fără sfîrșit, unde își lunecau picioarele pe borături. Orbecăind pînă ajungeai cu lăzile de pulbere pînă la tunurile ce te asurzeau cu bubuitul lor, apoi orbecăind înapoi din nou prin bezna înspăimîntătoare, și plămîinii îți ardeau, inima pompa ca o mașină înnebunită, lacrimi de spaimă îți curgeau pe obraji, și asta ceasuri în șir.

— Am trăit o spaimă de moarte.

— Chiar ai fost la Trafalgar?

— Da. Aveam șapte ani. Cel mai vîrstnic din ceata mea, dar și cel mai speriat! Struan îl prinse protector pe după umeri. Așa că nu-ți fă nici o grijă. E firesc să fie așa.

— Tată, acum nu mai mi-e frică. E din cauza mirosului groaznic din cală.

— Nu te păcăli singur. E mirosul sîngelui pe care ți se pare că-l simți, și spaima care te-a cuprins.

Culum se apucă brusc de copastie și icni din nou. Deși bătea un vînt destul de înviorător, nu voia să-i șteargă din minte mirosul acela dulceag și nici cuvintele lui Orlov. Struan se duse pînă la butoiașul cu brandy, trase un gît și apoi i-i întinse lui Culum, și-l privi cum bea.

— Iertare cerem, sir, îngăimă stewardul, gata baie care poruncit, sir.

— Mulțumesc. Struan așteptă pînă cînd stewardul se duse la servanții de la tunul lui, apoi îi spuse lui Culum: Fiule, coboară sub punte.

Culum simți cum îl mușcă umiliința.

— Nu, aici mă simt bine.

Deși era un ordin, Struan îi vorbise cu blîndețe, și, Culum pricepu că i se oferea șansa de a coborî sub punte pentru a-și salva obrazul.

— Tată, te rog, mormăi el pe un ton plîngăreț. Lasă-mă să stau aici. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. Eu am trecut prin astfel de primejdii de mii de ori, așa că mie îmi vine ușor. Eu știu la ce să mă aștept. Fiule, coboară. Ai timp destul să faci o baie și apoi să vii iar pe punte. Și să iei parte la bătălie, dacă o să fie bătălie. Te rog, acum coboară.

Fără multă tragere de inimă, Culum se supuse. Struan se putea ocupa acum de Robb, care stătea rezemat de balustradă, cenușiu la față. Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi se apropie de el.

— Robb, vrei să-mi faci un serviciu? Du-te și-i ține tovărășie puștiului. Nu prea se simte bine.

Robb se chinui să zîmbească.

— Mulțumesc, Dirk, dar de data asta trebuie să rămîn aici. Fie că o să-mi fie rău, fie că nu. E o armată de invazie?

— Mnu, flăcăule. Dar nu-ți face griji. Dacă e nevoie, ne croim noi drum cu tunurile printre ei.

— Știu, știu.

— Ce mai face Sarah? I-a cam venit sorocul, nu-i așa? Iartă-mă, am uitat să te mai întreb ce face.

— E bine, așa cum se simt cele mai multe femei cînd mai au doar cîteva săptămîni pînă să nască, și am să fiu fericit cînd o să se termine și cu asta.

— Mda.

Struan se întoarce și corectă puțin drumul navei.

Robb se chinui să-și scoată din minte joncile care păreau să umple toată marea în fața lor. Nădăjduiesc de data asta să fie tot fată, îi trecu lui prin minte. Fetele se cresc cu mult mai ușor decît băieții. Sper să semene cu Karen. Drăguța de Karen!

Lui Robb i se făcu silă de sine că urlase la ea chiar în dimineața aceea. Nu chiar în dimineața aceea fuseseră cu toți laolaltă pe *Thunder Cloud*? Karen dispăruse, iar el și Sarah crezuseră că fata căzuse peste bord. Toți erau exasperați și cînd începură să răscolească nava, Karen apăru veselă din cală unde se jucase. Robb simțise cum i se ia o piatră mare de pe inimă și urlase la ea, iar Karen fugise, plîngînd în hohote, în brațele maică-sii. Își înjurase nevasta că nu avusese mai multă grijă de Karen, deși știa că Sarah nu fusese de vină cu nimic, dar nu se putuse stăpîni. Apoi, după cîteva minute, Karen, ca orice copil, rîdea senină, uitase totul. Iar el și Sarah, ca orice părinți, își purtau reciproc pică, nefiind în stare să uite...

Și în față și în urmă, flotilele de jonci tăiau orice cale de scăpare. Robb îl văzu pe frate-său rezemat de habitacul, aprinzîndu-și liniștit un trabuc de la o feștilă de tun, și-și dori să poată fi și el la fel de calm. O, Doamne, dă-mi putere să mai îndur încă cinci luni, și apoi încă douăsprezece luni, și apoi voiajul spre casă, și ajut-o pe Sarah să nască ușor. Se aplecă peste balustradă cuprins de greață rău de tot.

— Două puncte spre babord! spuse Struan, urmărind țarmul Hong Kong-ului cu mare atenție.

Ajunsesese foarte aproape de țancurile de stînci aflate în partea dinspre tribord prova și mult în vînt față de linia joncilor. Încă vreo cîteva minute și avea să se întoarcă și să se arunce asupra joncii pe care o și alesese pentru a o lovi de moarte, apoi va răzbi prin șirul lor în siguranță, dacă nu va avea de-a face cu nave incendiare, dacă vîntul nu va slăbi, dacă nici un recif ascuns sau banc de nisip nu-i va nenoroci.

Înspre nord, cerul se întunecase. Musonul bătea bine, dar Struan știa că în aceste ape vîntul putea să se rotească chiar și cu un cart sau mai bine cu o primejdioasă bruschețe, așa cum se putea ridica din valuri și o furtună dezlănțuită. Cum nava lui purta atît de multă velatură, se afla în mare pericol, pentru că vîntul îi putea sfîșia pînzele înainte de a apuca el

să le terțaroleze, sau îi putea rupe catargele. Apoi mai erau numeroasele recife și bancuri de nisip pîndind să spintece pîntecele navei. Pentru aceste ape nu existau hărți, însă Struan știa că numai viteza îi putea salva și ajuta să ajungă la adăpost. Un *joss* bun!

— *Gott im Himmel!* exclamă Mauss, care se uita prin binoclu. *E Lotus! Silver Lotus!*

Struan smulse binoclu și-l îndreptă spre flamura ce flutura în vârful joncii celei mari: o floare de argint pe un fundal roșu. Nu era nici o îndoială. Era chiar *Silver Lotus*, flamura lui Wu Fang Choi, regele piraților, al cărui sadism ajunsese de pomină, ale cărui flote nenumărate bîntuiau și stăpîneau coastele întregii Chine de Sud, și primeau tribut pe o mie de mile spre nord și spre sud. Se bănuia că bîrlogul lui se afla în Formosa.

— Ce naiba caută Wu Fang Choi prin apele astea? întrebă Mauss.

Din nou simți cum își face loc în sufletul lui acel sentiment ciudat de speranță și teamă în același timp. O, Doamne, făcă-se voia ta.

— Tezaurul, mîrîi Struan. Precis că din cauza tezaurului. Altfel n-ar risca Wu Fang Choi niciodată pînă aici, niciodată, cînd știe că flota noastră se află atît de aproape.

De ani de zile, portughezii și toți ceilalți neguțători îi plăteau tribut lui Wu Fang Choi pentru a-și asigura libera trecere a navelor. Tributul era mai puțin costisitor decît pierderea unei nave comerciale, iar joncile lui pirateresti curățaseră aproape complet mările Chinei de Sud de ceilalți pirați. Dar de cînd cu un an înainte își făcuse apariția forța de expediție, neguțătorii britanici refuzaseră să mai plătească tribut pentru libera navigație, iar unele dintre flotele lui Wu Fang Choi începuseră să jefuiască, atacînd căile maritime și coastele din apropiere de Macao. Patru fregate ale marinei regale dibuiseră și distruseră cele mai multe dintre joncile pirat, iar pe cele scăpate le urmăriseră pînă în Golful Bias, un fel de rai al piraților de coastă, la vreo patruzeci de mile la nord de Hong Kong. Acolo fregatele dăduseră iama în joncile și sampanele piraților și incendiaseră două sate de-ale lor. De atunci flamura lui Wu Fang Choi nu mai îndrăznise să fluture prin preajmă.

De pe nava amiral a piraților se auzi o bubuitură de tun și spre uimirea tuturor, toate joncile în afară de una singură puseră prova în vînt și coborîră velele mari, lăsînd numai velele mici, doar atît cît să poată deriva sub vînt. O joncă mică se desprinse din flotă și începu să străbată mila ce o mai despărțea de *China Cloud*.

— Cîrma banda în vînt! porunci Struan, și *China Cloud* intră cu prova în vînt, velele începură să fluture, pocnind primejdios, nava își pierdu viteza și apoi aproape se opri. Ține-o în vînt!

— 'Țeles, sir!

Struan cerceta cu binoclul jonca cea mică. În vârful catargului flutura un steag alb.

— Pe Dumnezeu! Ce naiba pun la cale? Chinezii nu folosesc niciodată steagul de armistițiu!

Cealaltă navă se apropie și cu cît o distingea mai limpede, cu atît era mai uluit văzînd la bord un european uriaș, cu o barbă neagră, înveșmîntat în costum marinăresc de luptă, sabie de abordaj la brîu, care ținea timona joncii. Lingă el era un puștan chinez, înveșmîntat cu fast în robă lungă, verde de brocart, pantaloni și cizme negre. Struan îl văzu pe european îndreptîndu-și ocheanul cel lung spre *China Cloud*. După o clipă, acesta puse ocheanul deoparte, rîse în hohote și făcu semne cu mîna. Struan îi trecu binoclul lui Mauss.

— Ce ai de zis de individul acela? și se aplecă spre căpitanul Orlov, care privea cu un ochean spre joncă. Căpitane?

— Pirat, cu siguranță! zise Orlov și-i întinse ocheanul lui Robb. Încă un zvon se confirmă – Wu Fang Choi are în flota lui și europeni.

— Dirk, dar de ce au coborît cu toții velele? îl întrebă Robb îmboldit de neîncredere.

— O să ne spună solul lui! Struan se duse pînă la balustrada dunetei. Hei, domnule, îl strigă el pe Cudahy, fii gata să le trimiți o ghiulea peste prova!

— 'Nțeles, sir! și Cudahy se repezi la primul tun și-l orientă.

— Căpitane Orlov! Pregătește barca cea mare. Și condu echipa de abordaj, dacă nu cumva o să-i trimitem la fund.

— Dirk, dar de ce să trecem la abordaj? îl întrebă Robb în vreme ce se apropia de el.

— Nici o joncă de pirat să nu se apropie la cincizeci de iarzi. S-ar putea să fie o navă incendiară, sau încărcată cu pulbere de pușcă. În vremuri ca cele pe care le trăim, e mai bine să fii pregătit pentru tot felul de blestemății.

Plin de sine, Culum se arătă pe scara de acces îmbrăcat în ținută de marinar – cămașă groasă de lînă, vestă de lînă, nădragi largi și încălțări de sfoară împletită.

— Hello, fiule, îl întîmpină Struan.

— Ce se întîmplă aici?

Struan îi explică și apoi adăugă:

— Fiule, hainele îți vin numai bine. Arăți mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, îi răspunse Culum, stînjenit și nu prea în apele lui.

Cînd jonca pirat ajunse la o sută de iarzi distanță, *China Cloud* îi trimise un proiectil peste prova și Struan puse mîna pe o portavoce.

— Puneți în pană! strigă el. Altfel vă spulber de pe fața apei!

Ascultătoare, jonca se puse cu prova în vînt, coborî vecele și începu să deriveze, împinsă de curentul puternic.

— Ahoy, *China Cloud*! Cerem îngăduința să urcăm la bord, strigă individul cu barbă neagră.

— De ce și cine sînteți?

— Căpitanul Scragger, mai demult din tîrgul Londrei, îi strigă drept răspuns individul și hohoti. Vreau să-ți zic o vorbuliță la ureche, înălțimea voastră, domnule Struan. Numai în patru ochi!

— Vino la bord singur, neînarmat.

— Flamura de armistițiu, căpitane?

— Da, spuse Struan și se duse la balustrada dunetei. Ții tunul pe joncă, domnule Cudahy.

— Țin tunul pe joncă, sir!

Din joncă fu coborîtă o mică barcă, Scragger urcă iute în ea și începu să vîslească spre *China Cloud*. În vreme ce se apropia, începu să cînte de unul singur cu o voce plăcută, veselă. Un cîntec marinăresc: „Trimite-l pe individ la fund!”

— Cam îngîmfat tipul! spuse Struan, amuzat fără să vrea.

— Scragger nu e un nume prea obișnuit, spuse Robb. Nu cumva sora bunicii Ethel s-a căsătorit cu un Scragger din Londra?

— Mda, și eu tot la asta mă gîndeam, flăcăule, spuse Struan zîmbind. Poa' c-avem și noi o rudă care-i pirat.

— Da' nu sîntem pirați cu toții?

Struan zîmbi și mai încîntat.

— În mîinile tale Nobila Casă va fi la adăpost. Ești deștept... chiar mai deștept decît ești chiar tu dispus să recunoști! Se uită din nou spre barca cea mică. Îngîmfat tip.

Scragger părea să fie de vreo treizeci și ceva de ani. Părul lung, neîngrijit și barba îi erau negre ca pana corbului, avea niște ochi de un albastru deschis, dar mici, și niște mîini groase ca niște șunci, în urechi cercei de aur, și o cicatrice de pumnal îi însemna obrazul stîng. Își legă bărcuța frumos și apoi începu să se cațere cu ușurința unui om cu

experiență pe plasa de abordaj. Când sări pe punte își duse mâna iute la moțul din frunte într-un gest de ironic respect spre dunetă și făcu o plecăciune studiată.

— 'Neața, înălțimea voastră! apoi către marinarii care se uitau cu gura căscată la el: 'Neața, camarazi! Șefu meu, Wu Fang Choi, vă poștește drum bun spre casă!

Rîse și-și arătă dinții stricați, apoi se sui pe dunetă și se opri dinaintea lui Struan. Era mai mic decît Struan, dar mai spătos.

— Să mergem sub punte!

— Domnule Cudahy, percheziționează-l!

— Avem flamură de armistițiu și nu-s înarmat, adevărul adevărat. Mă jur, așa să-mi ajute mie! spuse Scragger, icoană a sincerității.

— Ai să fii percheziționat oricum!

Scragger se lăsă percheziționat.

— Tai-Pan, ești mulțumit?

— Deocamdată.

— Atunci să coborîm. Numai noi doi. Așa cum am zis.

Struan își verifică capsele pistolului și-i făcu semn lui Scragger s-o ia pe scară spre cabină.

— Voi ceilalți rămîneți pe punte.

Spre uimirea lui Struan, Scragger porni să străbată nava cu ușurința unuia care era familiarizat cu ea, de parcă mai fusese la bordul ei. Când ajunse în cabină, se trînti în fotoliul adînc, marinăresc și-și întinse picioarele cît erau de lungi, încîntat.

— 'Nain' de-a-ncepe, să-mi ud și eu gîtița, de nu te supără. Cîn' tragi la rame te-apucă setea.

— Rom?

— Brandy, ah, brandy! Și de-ai cumva vreun butoiaș în plus, n-aș avea nimic împotriva.

— Ce să faci cu el?

— Să mă-nseninez și eu! Scragger avea niște ochi ca oțelul. Arăți taman așa cum mi-am închipuit.

— Ziceai că ești de prin tîrgul Londrei?

— Mda, așa-am zis. Da' acum multă vreme în urmă. Ah, mulțam! îi spuse Scragger, luînd o stacană cu brandy din cel mai bun, îl adulmecă cu duioșie, apoi îl dădu dușcă, oftă și-și mîngîie mustățile unsuroase. Ah, brandy, brandy! Tare bine-mi face la inimioară!

Struan îi umplu din nou stacana.

— Mulțam, Tai-Pan.

Struan începu să se joace cu pistolul.

— Și cam din care parte a Londrei ești?

— Shoreditch, camarade. De-acolo de unde m-am născut și am crescut.

— Și numele de botez?

— Dick. De ce?

Struan ridică din umeri.

— Acum să trecem la afaceri, îi spuse el, și-și puse în minte să trimită cu următoarea poștă o scrisoare să afle dacă pe nepotul sorei bunicii sale îl chema Dick Scragger.

— Așa-m să și fac, Tai-Pan, așa-m să și fac. Wu Fang Choi vrea să stea de vorbă cu tine. Numai cu tine. Acum.

— În legătură cu ce?

— Ni' eu nu l-am ispitit, da' ni' el nu mi-a zis. Du' și adă-l pe Tai-Pan, mi-a zis. Și am venit! Goli stacana, apoi i se adresă cu un zîmbet lingușitor: Ai la bord un tezaur întreg, așa umblă vorba. Mda?

— Spune-i că-l pot întâlni aici. Poate veni la bord singur și neînarmat.

Scragger izbucni în hohote de rîs și începu să se scarpine din obișnuință, stîrnind păduchii de care era plin.

— Tai-Pan, doa' știi și tu că n-are să facă una ca asta în ruptu' capului, și oricum tot tu o să te duci la el pe nava lui fără nici un fel de pază. L-ai văz't pe puștiul din barca mea?

— Da.

— E fiu-su cel mai june. O să stea aici zălog. O să vii numai tu la bord, chiar înarmat, de poftesti așa, iar puștiul rămîne aici.

— Și dacă țîncul se dovedește a fi doar feciorul vreunui culi îmbrăcat dichisit, și eu rămîn fără cap?

— O, da' de unde! îi răspunse Scragger îndurerat. Doar ai cuvîntul meu chezaș, pe Dumnezeul meu, și pe-al lui. Doar nu sîntem o adunătură ordinară de pirați. Avem vo trei mii de nave în flota noastră și noi stăpînim toată coasta asta după cum prea bine știi. Și ai cuvîntul meu chezaș, pe Dumnezeul meu. Și pe-al lui.

Struan băgă de seamă cicatricea albită de la încheieturile mîinilor lui Scragger și bănuî că la fel trebuie să aibă și la glezne.

— Ce caută un englez ca tine alături de el?

— Chiar așa, camarade, ce caut, hm? îi replică Scragger ridicîndu-se în picioare. Pot să-mi mai torn puțină tărie? Mulțam tare mult! Își aduse singur sticla pe masă și se așeză din nou. În flota lui să to' fim vo cinj' de-ngleji. Și vo cinșpe din alți europeni, mai mult americani, un franțuz.

Căpitani, turnători de tunuri, tunari, marinari. De meserie, io îs nostrom, continuă el plin de vervă, îmboldit de brandy. Acum vo zece ani sau mai bine am naufragiat pe o insulă spre nord. Păgînii ăia împuțiți de pui de lele m-au prins și m-au făcut sclavul lor, japoni erau. Și m-au vîndut la alți pui de lele și păgîni, da' eu am fugit și m-am prins cu Wu Fang. Cînd a aflat că-s nostrom și că mă pricep la mai toate, mi-a dat și mie o pîine la el! Goli stacana, rîgîi și o umplu din nou. Și acum mergem sau nu?

— De ce nu rămîi la mine acum? Pot să-mi croiesc drum prin flota lui Wu Fang frumușel cu tunurile.

— Mulțam, camarade, da' mie îmi place așa cum e.

— Cîtă vreme ai fost ocnaș?

Stacana lui Scragger se opri brusc în aer și pe fața lui apăru o expresie de prudentă.

— Destul de multă vreme, camarade! Se uită la cicatricele de la mîină. Urmele de la fiare, mda? Ei, urmele astea le păstrez de doișpe ani.

— De unde ai evadat? De la Botany Bay?

— Da, da, de la Botany Bay! spuse Scragger deodată plin de bunăvoință. Pe cînd eram abia un puști am încasat cînșpe ani, cel mai puțin că eram mai tînăr, abia vo doujcinci. Cîți ani ai?

— Destui.

— Io n-am știut niciodată prea bine. Să am treijcinci, sau patrujinci. Mda. Cînșpe ani c-am pleznit un căcăcios de marinar pe o căcăcioasă de fregată.

— Ai avut noroc că nu te-au spînzurat.

— Da, mare noroc! și Scragger rîgîi încîntat din nou. Îmi place să sporovăiesc cu 'mneata, Tai-Pan. E altceva decît cu ăia ai mei. Mda, deportat de la Blithy. Nouă luni pe mare, în lanțuri, alături de alți patru sute de nenorociți, și la fel erau și femeile de toate felurile. Puși în lanțuri, în cală. Numa apă chioară, pezmet, fără o buca' de carne. Nouă luni și mai bine. Nu așa trebuie pedepsit un om, chiar deloc. Din noi doar o su' de-au ajuns să ajungă în port. La Sidney ne-am răscolat, ne-am rupt lanțurile. Le-am făcut de petrecanie la toți caralii ăia bășinoși, ș-un an am tot hălăduit prin păduri, după aia am dat de-o corabie. O corabie comercială! Scragger rîse parșiv. Da, cu corăbii comerciale ne-am mai ținut și noi sufletul! Se uită în adîncul stacanei lui și zîmbetul îi dispăru. Mda, nadă de spînzurătoare, asta eram sortiți să fim cu toții, și Dumnezeu să-i bată pe toți caralii ăștia căcăcioși, mîrîi el, rămînînd o vreme tăcut, adîncit în propriile lui amintiri. Da' pîn' la urmă am naufragiat, așa cum ți-am spus, și a urmat ce-a urmat.

Struan își aprinse un trabuc.

— Și de ce să fii în solda unui pirat blestemat și ticălos ca Wu Fang?

— Să-ți spun de ce, camarade. Îs liber ca pasărea cerului, am trei neveste și haleală cât încape în mine, și bașca niște parale, ba îs și căpitan de navă. Se poartă cu mine mai bine decât toți cei de-un neam cu mine, fir-ar să fie ei afurisiți. Bată-i Dumnezeu să-i bată de neamuri. Da. Pen' ei nu-s decât bun de agățat în spînzurătoare. Cu Wu Fang e altceva. Și unde ar mai putea unul ca mine să aibă și neveste și haleală, și parte din pradă, fără să-l încerce teama de polițai și de spînzurătoare? Ei? Se ridică în picioare. Ei, ce zici, vii de bună voie cu mine așa cum ți-a cerut, sau trebuie să-ți luăm nava cu asalt?

— Să-mi luați nava cu asalt, căpitane Scragger! Dar mai întâi termină-ți băutura. Că și așa o să fie ultima dată când guști din așa ceva pe lumea asta.

— Noi sîntem mai bine de-o su' de nave contra ta!

— În mintea ta precis că mă socotești un nebun de legat. Wu Fang n-o să se aventureze niciodată în carne și oase prin apele astea. Niciodată. Nu atîta vreme cât navele noastre de război sînt de cealaltă parte a Hong Kong-ului. Wu Fang nu-i cu flota asta.

— Tai-Pan, ești deștept foc! chicoti Scragger. Și doar mi s-a spus dinainte ca să știu. Mda. Wu Fang nu-i cu noi, da' e în schimb amiralul șef, Wu Kwok, fratele lui mai mare. Și ficior-su. Țasta-i adevărul adevărat.

— Scragger, adevărul are multe fețe, îi replică Struan. Și acum șterge-o la dracu' de pe nava mea. Numai navele voastre au flamura de armistițiu. Am să vă arăt eu cîte parale dau pe afurisita voastră de flotă de pirați blestemați.

— Așa să fie, Tai-Pan, numa' să ai măcar juma' de șansă. A, da, am uitat, spuse el și scoase la iveală o pungă mică de piele, legată la gîtul lui, din ea luă o bucată de hîrtie și o împinse pe masă spre Struan. Trebuia să-ți dau și asta, mai adăugă și fața i se schimonosi într-un zîmbet batjocoritor.

Struan desfăcu bucata de hîrtie. Purta sigiliul lui Jin-qua. Și în ea era învelită una dintre jumătățile de monedă.

Capitolul zece

Struan stătea degajat la prova bărcii lui celei mari, cu mâinile vîrîte mult în buzunarele mantalei sale groase de marinar, la încheietura mîinii cu unul din fiarele lui de luptă, pistoale la brîu. Marinarii lui vîsleau încordați, înarmați pînă-n dinți. Scragger stătea la mijlocul bărcii, lălăind ca un bețivan un cîntec marinăresc. La o sută de iarzi în față se afla nava amiral a flotei piraiților. Printr-o înțelegere prealabilă cu Scragger, la insistențele lui Struan, nava amiral se desprinsese de grupul protector al restului flotei de jonci și se deplasase mai aproape de țarm, la numai cîteva sute de iarzi sub vîntul navei sale *China Cloud*. Avînd numai o mică velă la pupa, pentru a o ține sub vînt, nava amiral se afla în bătaia tunurilor de pe *China Cloud*, la cheremul ei. Restul armadei de jonci stătea într-o poziție de blocadă în jurul celor două nave.

Struan știa că era primejdie mare să urce singur la bordul navei pirat, dar jumătatea aceea de monedă nu-i mai lăsa cale de alegere. L-ar fi luat cu el și pe Mauss, era nevoie și de un tălmaci, iar Mauss era un diavol cînd era vorba să se bată. Dar Scragger respinsese ideea.

— Numai tu, Tai-Pan. La bord îs destui din ăia care sporovăiesc și pe păgînește și pe englezește. Numai tu singur. Dacă vrei, cu cîte arme poțtești, da' numai tu. Asta-i!

Înainte de a pleca de pe *China Cloud*, Struan dădu ultimele ordine în fața lui Scragger.

— Dacă nava amiral ridică vecele, șterge-o de pe fața apei. Dacă într-un ceas nu sînt înapoi, șterge-o de pe fața apei ca și cum n-ar fi fost.

— Ei, Tai-Pan, interveni Scragger stînjedit, chinuindu-se să schițeze un zîmbet, nu-i cazu' de una ca asta cînd ești poftit așa frumos. Ba chiar deloc. Flamura de armistițiu, camarade!

— Șterge-o de pe fața apei. Dar înainte de asta, îl iei pe țînc și-l spînzuri de vergă!

— Nici o grijă! îi răspunse Orlov întunecat. Țîncu-i ca și mort și nu părăsesc apele astea cîtă vreme mai rămîne o singură joncă în stare să plutească, Isuse Cristoase!

— Ramele sus! ordonă Struan și barca se lipi de joncă.

O sută de piraiți stăteau de-a lungul balustradei sporovăind, zîmbind. Struan cercetă sabordurile tunurilor. Cîte douăzeci într-un bord, patruzeci de tunuri. Se urcă pe scara de acces, și de îndată ce se văzu pe punte ochii îi fugiră la tunuri și observă că erau în bună rînduială,

butoiașele cu pulbere înșirate peste tot, numeroase ghiulele incendiare și asfixiante, nava pirat avea o mulțime de oameni la bord. Peste tot murdărie, dar nici un semn de boală sau de scorbut. Velele erau în bună stare, arborada perfectă. Greu de cucerit nava asta, dacă se ajunge la lupta corp la corp, dar cu puțin *joss*, pentru *China Cloud* nu va fi mare lucru s-o scufunde.

Porni pe urmele lui Scragger, coborînd spre cabina principală, de sub puntea pupa, reținînd aproape fără să vrea coridoarele, locurile periculoase, în cazul în care ar fi trebuit să-și croiască drum înapoi. Ajunseră într-o cameră de așteptare plină ochi de oameni. Scragger își croi drum prin mijlocul lor către o ușă aflată în celălalt capăt, urmăriți de un chinez feroce care-l înjura de zor pe Scragger și arăta spre armele lui Struan. Dar Scragger urlă la el în dialectul cantonez, arătînd plin de dispreț spre mulțimea gărzii cu o mîna, în vreme ce cu cealaltă deschidea ușa.

Pătrunseră într-o cabină enormă. Perne murdare erau împrăștiate pe un podium pe care trona o măsuță joasă, lăcuită în stacojiu. Și încăperea, ca și nava, puțea de sudoare și duhoare de pește stricat și sînge. Dincolo de podium un șir de zăbrele și mai încolo peretele de rezistență transversal al navei. Totul bogat sculptat, și în cealaltă parte, unde dormea mai marele amiral, numai draperii. Imposibil să vezi ce se afla dincolo, îi trecu lui Struan prin minte, dar destul de ușor să slobozi un foc sau să-ți strecuri spada printre ele. Băgă de seamă și cele patru hublouri cu gratii, și cele șase felinare cu ulei atîrnate de grinzile transversale. În grilaj se deschise o ușă. Wu Kwok era îndesat, mătăhălos și cam de vîrstă mijlocie. Avea o față rotundă ce trăda cruzime, o coadă lungă de păr îmbîcsit de uleiuri. Roba bogată de mătase verde, legată peste pîntecul voluminos, era pătată de grăsime. În picioare purta niște cizme marinărești dichisite, iar la încheietura mîinii se vedeau o mulțime de brățări scumpe din jad. Îl cîntări cu respect pe Struan o vreme, apoi îi făcu semn să urce pe podium, iar el se așeză de o parte a mesei. Struan luă loc de cealaltă parte. Scragger se rezemă de ușa închisă, scărpinîndu-se absent, cu un zîmbet viclean pe față.

Struan și Wu Kwok se uitară unul la celălalt fără să clipească, neclintiți. În cele din urmă, Wu Kwok ridică încet o mîna și un servitor aduse niște bețișoare de mîncat, căni, ceai și niște plăcinte de lună – plăcinte delicate din făină de orez, micuțe, umplute cu cremă de ouă de culoarea lămîiei – și o farfurie de dim sum asortate. Dim sum nu erau altceva decît niște prăjiturile fine din aluat de orez, umplut cu crevete,

carne de porc prăjită, pui, pește sau legume. Unele erau fierte, altele prăjite bine. Servitorul turnă ceaiul. Wu Kwok ridică cana și-i indică printr-un semn lui Struan să facă la fel. Băură în tăcere, cu ochii închiși. Apoi piratul apucă bețișoarele și alege o prăjitură dim sum. O puse apoi pe farfurioara din fața lui Struan și-l îndemna să guste. Struan știa că, deși și lui i se aduseseră bețișoare, Wu Kwok se aștepta să-l vadă mâncând cu mâna ca orice barbar și să-și piardă cinstea obrazului.

Sus, căcat bășit, zise el în gând, și mulțumi aceluia *joss* de a fi avut parte de May-may. Luă expert bețișoarele și duse prăjitura la gură, după care așeză bețișoarele înapoi în suportul lor de porțelan și începu să mestecă cu poftă, încântat, când simți uimirea piratului: deci barbarul era în stare să mănânce ca o persoană civilizată!

Struan luă bețișoarele din nou, alege cu grijă altă prăjiturică de pe platou: cea mai minusculă și mai delicată, cea mai greu de ținut așa. Una fiartă, umplută cu crevete, cu aluatul atât de subțire încât părea aproape transparent. O săltă iute, fără nici un efort, rugându-se în gând să n-o scape. Apoi o întinse, oferindu-i-o lui Wu Kwok. Bețișoarele lui Wu Kwok țîșniră în întîmpinare, apucă prăjitura dim sum și o puse pe farfurioara lui. Dar o fărîmitură de crevete căzu pe masă. Deși Wu Kwok nu schiță nici un gest, Struan știa că turba de furie, pentru că se făcuse de rîs. Atunci îi dădu lovitura de grație. Aplecîndu-se, apucă fărîma de crevete și o puse pe farfurioara lui, după care alege altă prăjitură. Din nou i-o oferi celuilalt. Wu Kwok o luă și pe asta, și de data asta nu mai scăpă nici o bucățică.

La rîndul lui, îi oferi și el una lui Struan și acesta o luă firesc din aer, și mestecă plin de poftă, dar pe următoarea o refuză. Era culmea etichetei chinezești să te prefaci dinaintea gazdei că mîncarea a fost atât de bună încât nu mai ești în stare să mai înghiți nici o fărîmă, deși atât gazda, cât și musafirul știu că ar fi în stare să mănânce încă din plin.

— Camarad, ia și gustă, avem la noi din bugăt! spuse Wu Kwok pe neașteptate, îndemnîndu-l așa cum trebuie să facă o gazdă.

Șocul de a-l auzi pe Wu Kwok vorbind în dialectul aspru cockney îi șterse lui Struan aproape toată bucuria de a-l fi făcut pe celălalt să vorbească întîi.

— Mulțumesc. Mă bucur că vorbești englezește. Așa o să ne fie mai ușor să ne înțelegem, îi spuse Struan. Mult mai ușor.

— Îhî, așa este bun, și Wu Kwok se arătă foarte mîndru că era în stare să vorbească limba barbarilor.

— Unde ai învățat englezește?

Struan se aplecă în față și se scărpină la gleznă. Puntea și pernele erau infestate de păduchi.

— Unde învățat unu ca tine mănince ca la un chinez, ei?

Struan alese altă prăjitură.

— Am încercat să învăț și dialectul din Canton, de mai multe ori, dar nu m-am dovedit un elev prea bun, și nici limba n-a izbutit să scoată sunetele așa cum trebuie, spuse el, apoi înghiți prăjitura și bău puțin ceai. Ceaiul e excelent. De la Soochow?

Wu Kwok clătină din cap:

— Lin Tin. Vrei ceai de la Soochow?

— Lin Tin e mai bun.

— Eu învățat englezește de la Scragger și alți ca el. La mult ani. Mestecă o vreme, apoi din nou îl îndemnă pe Struan să servească din delicioasele bucate. Mai ia halei, preten. Tare ciudat la tine, eu bucoros să intilnește om ca tine. Să fiu naibii, tu nu om ca toți oameni. Tu trebuie multă zilele ca să moare, multă zilele.

Ochii lui Struan se făcută și mai verzi ca de obicei și mai strălucitori.

— În schimb tu o să mori foarte iute. Eu am o metodă diferită de a ta. Acum ești viu, în clipa următoare ești mort! și pocni din degete. Cea mai bună... și pentru prieteni și pentru dușmani. Chiar pentru un câine turbat!

— Ce vorbește așa ciudat la tine, ei? Greu înțelege la tine, îi replică Wu Kwok după un moment de tăcere primejdioasă.

— Cum?

— Tu nu vorbește ca la mine. Greu înțelege la tine. Sună altfel la tine.

— Există mai multe dialecte... feluri de engleză, îi replică Struan calm, dîndu-i lui Wu Kwok motive să nu se simtă umilit.

— Se dă mare grangure, Wu Kwok, așa cum îți parleam eu înainte, îi explică la rîndul lui Scragger. Grangurii parlesc altfel, se duc la școli din alea de ți-am zis.

— Funia asta de spînzurătoare, Scragger adică, spune adevăr ce la el spune, camarad? Engleza la mine nu-i bun?

— Care vorbește dialectul din Canton mai bine, țăranul sau profesorul? Țăranul e bun cu limba lui pe cîmp, iar profesorul la el la școală.

Wu Kwok se lăsă pe spate rezemat de perne și bău din cana cu ceai. Apoi rupse tăcerea:

— Am auzit la noi că la tine la bord patru zece lac de argint este.

— De unde ai asta? Struan desfăcu pumnul și puse pe masă jumătatea de monedă.

— Juma moned, unu favor, adevăr este, camarad?

— Da! răspunse Struan furios pe sine pentru că lunecase cu atîta ușurință în capcana lui Jin-qua. De unde o ai?

— De la tata la mine.

— El de unde o are?

— De unde crede tu că ala bandit la el mare Jin-qua pus mîna la el murdar atit repede pe tezaur de patru ori zece lac? Ei, camarad? De la vechi camarad corabie, bun înțeles. Tu la tine la bord are zece lac de la tata la mine! Pîntecul lui Wu Kwok săltă de hohotele sale de rîs. Toarna la înălțime la el niște beutura, Scragger. El nevoie are acum de asta.

— Wu Fang Choi și Jin-qua sînt tovarăși de corabie? îl întrebă Struan cutremurat.

— Așa, un fel a zice, camarad. Noi apere negoț pe mare la el că nu atace pirați cacacios. Noi stapin la marea. Și atunci cinstit este la el să plătește, da? Și om înțelept baga banii ca ia profit la el, da? Așa ca noi investește banii la afacerile lui cînd și cînd. Ceaiul, matasele, opiu, bani împrumut! Wu Kwok se apucă cu mîinile de pîntece și lacrimi de atîta rîs porniră să-i curgă din tăietura ochilor. Așa ca la noi camarad acum, noi și Nobila Casa. Ei, camarad, ce alt investiție mai bun?

— Wu Kwok, ce serviciu îmi ceri să-ți fac?

— Tai-Pan, noi bei pentru tezaurul și pentru *joss* la tine. Apoi putem parlește.

— A lăsat vorbă să-l spînzure pe țînc de nu se întoarce la bord într-un ceas, interveni Scragger, în vreme ce umplea trei căni mari cu rom. Și dacă ridici velele, să-ți șteargă jonca de pe fața apei și să-l spînzure pe țînc.

— Chit de mult e la el ceas, camarad?

— Destul de mult.

Wu Kwok mestecă o vreme o prăjitură.

— O să spinzuri la țînc?

— O să lași să-l spînzure? Struan scoase ceasul din buzunar și-l puse pe masă. Jumătate din timpul acordat a trecut.

Wu Kwok acceptă o cană de rom întinsă de Scragger și începu să bea încet. Struan simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă din cauza încordării. Auzea voalat sporovăiala chinezilor afară, trosnetul parîmelor prea întinse, al lemnului. Pe puntea de deasupra se auzi răpăiala ușoară a

unei bure de ploaie. Wu Kwok apucă o scobitoare și începu să-și curețe dinții, acoperindu-și politicos gura cu palma. Ploaia se întări.

— Serviciu la Wu Fang Choi, începu Wu Kwok. Flota la tine este doua zece cliperi? Da?

— Nouăsprezece.

— Noua spre zece! La fiecare noi punem flacau al nost'. Tu invețe la ei fie capitani, ofițeri. Noua spre zece oamenii. Tu invețe la ei bine bine. Așa cum vrei la tine capitani buni fie. Biciue la ei, tiraște la ei pe sub nava de la cap la cap, face la ei ce vrei, dacă la ei nu asculte, da' nu omoare. Cinci anii ei ai tei sunt, apoi ei vine 'napoi acasa. Următor: peste unu an și unu ziua noi vrei un cliper. Ca la *China Cloud*. Noi plătește argintul chit face tot. Tu dai la noi chit coste și noi plătește argintu'. Da cu tunurile și velele, și catargele ca la *China Cloud*. Zece oameni ai nost' merge la Blighty sa vede cum construiește la cliper, apoi vine cu cliper acasa. Unde și cum luam la noi cliper, asta stabilește mai târziu... drept, Scragger?

— Mda.

— Apoi, noi dam la tine copil, trei copil, invețe la ei. Trei băieții se invețe fie boiere. Cel mai bun școl din Londra! spuse Wu Kwok. Nu contește chit coste.

— Cele mai bune zdrențe pe ei, cea mai bună îngrijire, la fel haleala și adăpostul, adăugă Scragger. Să fie crescuți ca niște boieri get beget. Și ținuti la cinste cum se cuvine. Universitatea din Cambridge sau Oxford. Da! Fac toată universitatea și abia apoi se întorc înapoi acasă.

— Păi aici nu e vorba de un serviciu, spuse Struan, ci de mai multe.

— Multe puține, astea serviciu, îi replică Wu Kwok sardonice. Pe Dumnezeu, ei fie așa cum cerut. Poate eu ia înapoi cele zece lac, și cele trei zece la fel. Apoi cumpere corabie. Dacă banii, poate cumpere orice, adevăr, camarad? Da, eu mai bine ia argint înapoi și face afacerea cu Diavol cu Un Ochiu. Cum cheme la el?

— Brock, îi spuse Scragger.

— Da, Brock. Face afacere cu Brock sau altul. Afacerea afacerea. Doar invețe la oamenii. Și una nava. Întrebat cinstit. Tu spunea da sau nu.

— Eu fac acum altă înțelegere cu tine. Ia-ți înapoi moneda, și fie că sînt și eu la bord pe *China Cloud*, fie că nu, încearcă să pui mîna pe tot tezaurul, pe Dumnezeul meu!

— Acum la orizontul este doua sute navele. Eu pierde una suta, două sute navele, nu contește. Da' eu iei tezaur, Tai-Pan. Eu iei tezaur.

Struan își luă jumătatea de monedă și se ridică în picioare.

— Facem târgul?

— Nu face târg. Serviciu. Tu acceptat serviciu. Tai-Panul Nobilei Case nu are la el obrazul, heya? Da sau nu?

— Peste treizeci de zile adu o sută de oameni, din care nici unul să nu fie căutat de vreun mandarin pentru cine știe ce fărădelegi, toți să știe să scrie și să citească. Din ăștia eu am să aleg nouăsprezece ca să fie căpitani. Și zece oameni care să urmărească construcția navei. Atunci îi iau și pe cei trei băieți.

— Camarad, asta mare primejdie, spuse Wu Kwok, se adune atâtea oamenii. Drept, Scragger?

— Ei, noi îi putem aduce la Aberdeen să zicem. E drept să fie pe alese, nu-i nici un rău în asta. Ei, așa în secret?

Wu Kwok se gândi o vreme.

— Acordu. Trei zece zile, Aberdeen.

— Cliperul ți-l dau în mână personal, sau lui' Wu Fang Choi, numai în mâna voastră, spuse Struan. Nimănui altcuiva.

— La oricine eu trimit.

— Nu.

— Sau mie, camarade? interveni Scragger.

— Nu, lui Wu Kwok sau lui Wu Fang Choi. În largul mării.

— De ce? întrebă Wu Kwok. Ei, de ce asta? Camarad, ce murdar șmecherie a dracului este la tine la cap?

— O să fie nava ta. Nu dau eu o frumusețe ca aia pe mâna nimănui altcuiva. Unde ți-e obrazul de care ziceai?

— Acordu! făcu în cele din urmă Wu Kwok. Nu tradare, pe Dumnezeu, sau tu plătește din greu.

Plin de dispreț, Struan se îndreptă spre ușă, dar Scragger îi tăie calea.

— Tai-Pan, jurământul tău cel sfânt unde-i?

— Scragger, i l-am dat lui Jin-qua. Pe Dumnezeul meu, doar știi ce înseamnă jurământul meu.

Scragger dădu din cap încuviințînd către Wu Kwok și se dădu deoparte.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

— Pentru că văzut la tine cum fost de acord' cu servicii la mine și așa frumos și preten la tine este, Tai-Pan, începu Wu Kwok, tata la mine trimite la tine unu dar și unu mesaj.

Îi făcu cu mâna un semn lui Scragger, care deschise un cufăr marinăresc, luă din el o legătură și i-o întinse lui Struan. Din legătură

scoase un pavilion – Dragonul și Leul – și un jurnal de bord: jurnalul de bord al navei dispărute *Scarlet Cloud*. Struan deschise jurnalul și îl răsfoi spre ultima pagină:

„16 noiembr. Amiază. N 11° 23' 11" E 114° 9' 8". Furtuna continuă. Putere de uragan. În cartul de mijloc, la trei bătaii de clopot, noaptea trecută, ne-au fost smulse velele, și catargele și nava noastră neputincioasă a fost aruncată aici pe reciful Tizard, unde, prin mila Domnului, a ajuns să-și găsească tihna, cu chila smulsă și coca găurită.

Noiembr. 18. Ora patru. La nord-est la est au fost zărite patru jonci. Ultimele pregătiri pentru abandonarea navei făcute.

Noiembr. 18. Ora cinci. Cele patru jonci și-au schimbat drumul și se îndreaptă acum spre noi. Am distribuit muschete. Am încercat să pregătesc și un tun, dar unghiul de înclinare al navei nu ne-a îngăduit. Ne pregătim cum putem mai bine. Pentru cazul că sînt pirați.

Noiembr. 18. Ora opt. Atacați. Pirați. Am doborât primul val, dar revin.”

Struan închise jurnalul de bord.

— I-ați ucis pe toți?

— Joncile nu din flota regulat a nost', camarad. Cele mai mult.

— I-ați ucis pe toți?

— Tai-Pan, ei murit unii pe alții, eu nu fost acolo.

— Tai-Pan, doar știi cum sînt ticăloșii ăștia, interveni Scragger. Dacă erau oamenii lui Wu Fang Choi, ți-am mai fi dat noi jurnalul de bord? Wu Fang Choi a auzit de treaba asta. M-a trimis chiar pe mine să văd ce s-a întîmplat acolo. Cînd m-am arătat eu acolo nu mai era nimeni la bord. Nici măcar vreun mort, nimic.

— Ați jefuit-o?

— Doar știi bine legea mării, Tai-Pan. Naufragiase și era abandonată. A fost salvată jumătate de încărcătură. Șaisprezece tunuri și ceva pulbere și ghiulele.

— Cronometrul unde-i?

Sprîncenele lui Scragger săltară brusc:

— Cum unde? La bordul joncii mele, 'nențeles, deși habar n-am să folosesc un cronometru. Orișicîtuși! Cine găsește păstrează, ei? Cinstit, nu? Dar știi ce-au făcut ticăloșii ăia, Tai-Pan, ei? L-au lăsat să se oprească, afurisiții. Închipuie-ți! Pe Dumnezeuul meu! L-au lăsat să meargă pînă s-a oprit singur. Mi-a trebuit o săptămîină întregă pînă să găsesc o navă comercială care să aibă cronometru cu timpul Londrei. Una americană, Boston Skylark! Izbucni în hohote de rîs cînd își aduse

aminte și apoi continuă: Patru din băieții de pe navă au găsit cu cale să vină cu noi.

— Și ceilalți?

— Au fost lăsați în bărci, în largul coastelor Filipinelor. Aproape de țarm. Pot să jur. Acum trei, patru săptămâni.

Wu Kwok se foi pe pernele lui și se scărpină pe îndelete.

— Tai-Pan, la urmă tata la mine spus: Zece taeli pentru una navă care pot trece teafăr și nevătămat nu mult. Zece taeli și steag englez fie cruțat și apărat de Wu Fang Choi. Noi auzit tu ai port nou aici Hong Kong. Spune asta la mandarin al tău.

— Nu-i pot spune decât de un tael.

— Șase cel mai ieftin. Cel mai ieftin. Asta spus tata la mine, fiindcă știe la el tu negustor tare greu de înfruntat. Șase.

— Unu!

— Stai jos. Noi bei mai departe grog, vine și halei, îl invită Wu Kwok.

— În cinci minute nava asta a ta va fi măturată de pe fața apei și ostaticul spînzurat.

Wu Kwok rîgîi.

— Camarad, tu nu spinzure la fiu al meu.

— Bineînțeles, îi replică Struan disprețuitor, ci doar un ținc amărît și îmbrăcat mai dichisit.

Wu Kwok zîmbi superior și bău pe săturate.

— Tu la tine tare deștept, Tai-Pan. Doi taeli pentru una navă. Spune asta la mandarin al tău, ei? Și știi ce mai? Păstreze ținc acela la tine, spînzura la el, aruncat la el în mare, e a teu. Aduce la noi la bord și dacă tu vrea eu spinzure la el.

— Cum? explodă Scragger. Puștiul nu-i fiul tău?

— 'Nențeles, Scragger, că nu. Tu crezi că eu sînt tîmpit? răspunde tăios Struan. Eu știu care-i valoarea jurămîntului unui ticălos! și porni cu pași mari spre ușă.

— Dar era și jurămîntul meu și al tău! exclamă Scragger îngrozit, adresîndu-i-se lui Wu Kwok. Am jurat amîndoi. Ai zis că-i fiul tău. Așa mi-ai spus, pe Dumnezeuul meu.

— Tai-Pan nu a adus fiu la el la navă la mine, ei? Atunci de ce eu pune fiu la mine la navă la el, ei?

— Dar am jurat în fața lui, pe Dumnezeuul meu! Asta-i înșelătorie curată!

Wu Kwok se ridică în picioare foarte încet.

— Tu spui la mine înșelător, camarad?

— Stai, stăpîne, nu, replică iute Scragger, străduindu-se să nu i se citească furia pe față. Era doar jurământul meu. Noi ne ținem jurământul. Cu ai noștri nu-i cinstit așa cum am făcut, dar numai cu ai noștri. Asta-i tot.

Wu Kwok scutură obosit din cap în vreme ce se retrăgea spre bîrlogul lui de dormit.

— Barbarii ăștia tare ciudat la ei, camarad. Tare ciudat la ei.

Și ușa cu zăbrele se închise în urma lui. Scragger ieși pe punte. Dumnezeule, îi trecu lui prin minte, aproape plîngînd de furie, Dumnezeule, asta pune vîrf la toate. Am să mă socotesc eu cu ticălosul ăsta de păgîn care face amor cu rațele, pe Dumnezeu, să vezi dacă n-am s-o fac. Da' nu înainte să fie aleși oamenii aceia. Nu, nu înainte. Nu înainte, pe Dumnezeu, fiindcă asta o să strice totul. Dar după aia, pe Dumnezeu... după aia...

Capitolul unsprezece

China Cloud își croi drum prin rafalele ploii, îndreptîndu-se spre coasta de sud a Hong Kong-ului, ca să răzbească spre principalul port din partea de nord. Familia Struan lua masa în cabina principală: stridii înăbușite, cîrnați afumați, pește afumat, varză călită și slănină, pui fripți, pesmeți marinărești, plăcintă de mere, plăcintă cu fructe conservate. Vin alb sec, răcit în mare, șampanie. Și ceai.

— Patruzeci de lac – patru monede! spuse Robb, jucîndu-se cu mîncarea din farfurie. Una dintre ele lui Wu Fang Choi. Unde-s celelalte trei?

— Jin-qua și-a păstrat una, sigur. Poate chiar două, preciză Struan, și întinse mîna și se servi cu încă un hering afumat.

— Sîntem obligați să împlinim acum un serviciu enorm, spuse Robb. Care pentru diavolii ăia înseamnă numai zece lac de argint. Cu un cliper ca *China Cloud* în mîinile lor, ei bine, pot devasta pînă și fregatele. Pot fi tăiate toate căile maritime ale întregului imperiu asiatic. O navă... și zece oameni pentru a fi în stare să construiască mai multe. Nouăsprezece pregătiți să fie căpitani... pentru a fi în stare să învețe la rîndul lor pe alții. Sîntem și noi prinși în capcană... și viitorul nostru. Cumplit.

— Jin-qua te-a păcălit. Te-a păcălit, insistă Culum.

— Nu. A fost doar mai deștept decît mine, asta da, dar nici așa nu e bine spus. Eu n-am fost destul de deștept pentru el. Eu, fiule! Nu el. Cînd te așezi la masă ca să închei o afacere, fiecare dintre părți e obligată să încheie afacerea în condiții cît mai avantajoase posibil. Foarte simplu. Mda, eu n-am fost la fel de bun ca el. Dar chiar dacă m-aș fi gîndit că aceste monede vor fi împărțite între mai mulți... și tot ar fi trebuit să accept condițiile așa cum a dorit el. N-am avut de ales, chiar deloc.

— Dirk, dacă pe tine au reușit să te îmbrobodească, atunci spune-mi eu ce șanse aș mai putea să am în fața lor? Sau Culum?

— Nici una. Dacă nu veți fi gata să judecați cu capetele voastre și să învățați din greșelile altora. Și să nu-i tratați pe chinezi așa cum ați trata pe unii de-ai noștri. Sînt cu totul altfel.

— Da, sînt altfel, spuse Culum. Urîți, respingători, păgîni. Și imposibil să-l deosebești pe unul de celălalt.

— Nu-s de aceeași părere. Am vrut să spun că ei gîndesc cu totul altfel, adăugă Struan.

— Și atunci cum să te descurci cu ei, tată?

— Dacă aș fi știut, aș fi cîștigat eu de fiecare dată. Dar ei au cinci mii de ani de experiență, asta-i tot. Acum dă-mi și mie niște varză călită. Bun băiat.

Culum îi întinse farfuria și Struan își luă o a treia porție.

— Dirk, tu nu pari deloc tulburat, îi spuse Robb. Cu asta s-ar putea să ne ruinăm cu totul. Să ducem de rîpă tot comerțul cu Asia.

— Robb, tu nu prea vrei să mănînci. Nici tu, Culum. Mîncăți. Struan rupse o pulpă de pui și o puse pe farfurie. Situația nu e chiar atît de neagră cum pare, ba chiar deloc. Mai întîi cei nouăsprezece oameni, da, vor spiona pentru Wu Fang Choi și ticăloșii lui. Dar pentru ca să putem să-i învățăm ceva, vor trebui să învețe englezește, da? Și dacă vom putea să vorbim cu ei, de ce să nu le schimbăm gîndurile, ei? Din pirați în cetățeni folositori, ei? Poate să facem din ei chiar și niște creștini. Nouăsprezece șanse de a-i aduce de partea noastră. Șanse destul de bune, aș zice. Și dacă trec de partea noastră, chiar dacă numai unul din ei trece, o să aflăm și noi bîrlogurile piraților. Apoi o să fie la cheremul nostru și o să-i putem distruge în voie. În al doilea rînd – cliperul – peste un an și o zi va trebui să mă gîndesc la o confruntare navală, asta-i tot. Am să le predau nava așa cum am promis, apoi o trimit la fund. N-am promis că n-am s-o scufund.

— De ce să nu le-o predai și să le pui în cală niște butoaie cu pulbere și un fitil care să ardă încet? Ei? spuse Robb.

— Wu Kwok e prea deștept să nu se prindă la șmecheria asta.

— Nu există nici o posibilitate ca să prindem niște mine în afara cocii, sub linia de plutire?

— Poate că ar fi posibilă și una ca asta. S-ar putea să nu le bage în seamă. Dar și atunci când ai căzut într-o capcană trebuie să încerci o cale de a ieși din ea, dar nu poți încălca un jurământ sfânt odată dat. Nu merge cu nici o șmecherie. Ne facem de rușine pentru o sută de ani încolo. Am să-lucid pe Wu Kwok.

— De ce?

— Pentru ca să-l învăț ce valoare are un jurământ. Și pentru a ne proteja și noi în cursul generației viitoare.

Se lăsă tăcere.

— Credeam că peste cinci luni pleci spre țară, spuse Robb.

— Am să plec. Când va fi gata am să vin și eu cu noua navă. O să-i punem numele de *Lotus Cloud*. Struan se șterse la gură cu un șervețel. Înțeleg interesul lor pentru navă și pentru pregătirea oamenilor. Dar de ce să-i ducem pe cei trei băieți la școli ca pe niște boieri? Asta uitate că n-o înțeleg. Copiiiăștia mă îngrijorează și nu știu de ce.

— Vor fi băieții lui Wu Kwok?

— Copiii sau nepoții lui, cu siguranță. Dar de ce? Ce câștigă prin asta?

— Tot ce înseamnă a fi englez, toate secretele noastre, spuse Culum.

— Nu, fiule. Asta se potrivește și la copii ca și la ceilalți oameni. Aici e mai mult la mijloc. Copiii vor fi mai ușor de convertit la principiile noastre. Wu Fang Choi și Wu Kwok trebuie să se fi gândit și ei la asta. De ce oare sînt gata să-și piardă astfel trei dintre fiii lor? De ce ca pe niște boieri și nu ca niște căpitani sau oșteni sau constructori de nave, armurieri, sau în orice branșă în care le-ar fi fost utili? De ce ca pe niște boieri?

Nu au fost în stare să-i răspundă.

Cînd *China Cloud* răzbi prin canalul de vest în portul Hong Kong, Struan apăru pe duneță, pentru a se alătura lui Robb și Culum. Ploaia încetase și bătea un vînt destul de tare. Se lăsa seara. Struan se simțea încîntat, înviorat, senin. Dar îndată ce păși pe punte, seninătatea i se spulberă.

— Dumnezeule mare!

Portul era plin de nave comerciale obișnuite în comerțul cu Asia, și de flota militară a marinei regale. Malul era sufocat de corturile care-i adăposteau pe cei patru mii de militari din forța expediționară. Dar ceea ce-l șocă cu adevărat pe Struan erau sutele de sampane înghesuite

dincolo de promontoriul Glessing. Mulțime de jonci și sampane mișunau, unele plecînd, altele abia sosind. Mii de colibe minuscule răsăriseră ca niște ciuperci dezgustătoare pe una din pantele dealurilor.

— De cînd am venit de la Canton, chinezii continuă să dea năvală, spuse Culum. Numai Dumnezeu mai știe cît de mulți au sosit. Ne înghit pur și simplu. Cel puțin patru sau cinci mii. Sosesc cu sampanele și joncile și dau buzna pe țarm de nu se mai termină. Apoi sînt înghițiți de mulțime. Noaptea, blestemații se strecoară furiș și fură tot ce poate fi furat.

— Dumnezeule mare!

— La început au dat năvală în toată insula. Apoi l-am convins pe Longstaff să le repartizeze panta aceea de deal deocamdată. Au botezat-o Tai Ping Shan, sau cam așa ceva.

— Mie de ce nu mi-ați spus nimic?

— Am vrut să vezi cu ochii tăi, așa ne-am gîndit unchiul și cu mine. Cîteva ore în plus tot nu schimba cu nimic. Europeanii, în afară de soldați, sînt cam o sută cincizeci. Și Longstaff își smulge puținul păr ce i-a mai rămas în cap. În fiecare noapte găsești cîte zece, cincisprezece cadavre de chinezi în port. Uciși sau înecați.

— Ca să-ți poți crede ochilor trebuie să vezi mizeria asta cu ochii tăi, spuse Robb. Și cum trăiesc! Era loc destul pentru toți, dar acum vin grămadă, cu fiecare maree.

— Ei, făcu Struan, așa n-o să ducem lipsă de culi și nici de mîină de lucru. Se întoarse spre Orlov. Salută nava amiral și trimite în numele tău un mesaj: „Acordați-ne permisiunea să ancorăm la opt cabluri de dumneavoastră.” Toată lumea pe punte, să vină la pupa.

Orlov încuviință dînd din cap.

Tunurile de pe *China Cloud* bubuiră și îi răspunse o singură lovitură de tun. Cererea fusese acceptată. Echipajul se adună în păr. Struan se apropie de balustrada dunetei.

— Toată lumea e consemnată la bord pînă mîine la prînz. Și nimeni nu urcă la bord pînă mîine la prînz. Nici o vorbă despre încărcătura pe care o transportăm. Nici că eu mă aflu la bord. Cine scapă o vorbă, va fi trecut pe sub chilă. Toți oamenii vor primi de două ori leafa pe lună, plătită în argint, mîine seară. Pe dunetă, ofițerii vor pune o gardă înarmată la fiecare cart. Liber!

Răsunară trei rînduri de urale pentru Tai-Pan și oamenii se împraștiară.

— La ce oră începe vînzarea terenurilor, Culum?

— La ora trei, tată. Mîine. În Happy Valley.

— Robb, convinge-te că avem dinainte numărul corect al terenurilor.

— Da. Am adus o listă. Cumpărăm și gorganul?

— Bineînțeles!

Robb rămase o clipă pe gînduri.

— Dacă și Brock e la fel de încăpățînat ca tine, o să trebuiască să ne punem în joc tot viitorul pentru afurisitul acela de deal.

— Da, spuse Struan și-i făcu semn lui Orlov să se apropie. În cartul de dimineață, la două bătăi de clopot, trimite-i lui Brock un semnal în numele lui Robb și invită-l la bord pentru cînd vor răsuna patru lovituri de clopot. Pe mine mă scoli cînd bate clopotul de două ori. Pînă la ora aceea să nu mă deranjeze nimeni. De-acum preiei comanda.

— În regulă, spuse Orlov.

— O să mă duc să dorm și eu puțin. Robb, tu și Culum urmați-mi exemplul. Mîine avem o zi grea. A, da, tu, Culum, poate vrei să te gîndești la balul acela. Unde să-l ținem și cum. Peste treizeci și una de zile.

Apoi coborî în cabină. Cînd *China Cloud* se apropie de nava amiral, Culum se apropie de Orlov.

— Te rog, lasă barca cea mare la apă de îndată ce ancorăm.

— Tai-Pan a spus că toată lumea e consemnată la bord. Fără încuviințarea lui, nu se pune la apă nici o barcă.

— Ordinul, bineînțeles, nu ne privește și pe noi, pe domnul Struan și pe mine, îi replică Culum tăios.

Orlov rîse.

— Nu-ți cunoști tatăl, Culum cel Tare! A spus toată lumea. Și așa va fi.

Culum se întoarse s-o ia spre scara cabinei, dar Orlov îl opri, legănîndu-și în mîină fierul de luptă.

— Nimeni să nu-l deranjeze. Așa sună ordinul lui.

— Dă-te din calea mea!

— Tai-Pan nu dă niciodată un ordin înainte de a se gîndi bine. Întreabă-l pe unchiul tău. Cîtă vreme eu mai sînt căpitan pe *China Cloud*, nimeni nu coboară la țärm. Dacă voia să cobori la țärm ar fi spus-o cu gura lui.

— Culum, interveni Robb, pînă mîine la amiază stăm pe corabie.

Cu toată furia care-l cuprinsese, Culum se întrebă dacă atunci cînd va fi el Tai-Pan va fi ascultat la fel de orbește. Știa că această supunere nu vine de la sine, o dată cu titlul de Tai-Pan. Trebuie să o cîștigi.

— Prea bine, comandante!

Se duse lângă Robb, și rămase în picioare alături de balustradă. Urmări în tăcere cum se apropiau tot mai mult de insulă. Curînd ajunseră să vadă bine gorganul.

— Ți-a o să ne vină de hac, spuse Robb.

— Acum avem tot tezaurul și Brock n-o să liciteze.

— Ba o să liciteze, și o să tot liciteze, știind că Dirk vrea să pună mîna pe el, indiferent cu ce preț. Și Brock n-o să mai liciteze abia cînd prețul va deveni astronomic. Dirk e obligat să lupte pentru gorganul acela, așa cum sîntem și noi obligați să luptăm pentru Nobila Casă. E o problemă de obraz, afurisit obraz. Ura asta afurisită care-i macină și pe unul și pe celălalt în cele din urmă o să-i distrugă pe amîndoi.

— Tata a zis că în cinci luni de zile termină cu el, nu-i așa?

— Da, băiete. E nevoit. Eu nu-i pot veni de hac. Nici tu.

Culum rămase cu ochii ațintiți la gorgan, la Hong Kong. Fie că-ți place, fie că nu, își spuse el simțind cum i se strînge stomacul, aceasta-i împărăția ta. Dacă ești destul de tare pentru ea. Și ai și îndrăzneala s-o iei. Deodată simți cum îl prinde o mare spaimă.

În zori, Orlov își sculă toți oamenii și-i puse să mai frece o dată cu piatră și nisip toată nava și așa imaculată și s-o spele. Cînd clopotul bătut de două ori, trimise semnalul poruncit și coborî la cabină.

— Bună dimineața, două lovituri de clopot, spuse Orlov dinaintea ușii zăvorîte.

— 'Neața, căpitane, spuse Struan deschizînd ușa. Intră.

Purta o robă verde de mătase, fără nimic altceva pe dedesubt. Fie că era cald sau frig, Struan dormea gol.

— Poruncește să-mi aducă micul dejun. Și spune-le domnului Robb și lui Culum să vină și ei peste jumătate de oră.

— S-a poruncit.

— Unde-i Wolfgang?

— În arboradă.

— Și țîncul acela chinez?

— Cu el. Îl urmează ca un cățel. Orlov îi întinse lui Struan o listă frumos scrisă. Bărcile acestea s-au prezentat lângă navă întrebînd de dumneavoastră. Soția fratelui dumneavoastră a trimis și ea o barcă rugîndu-l să se întoarcă pe nava lui de îndată ce va fi posibil. Căpitanul Glessing a întrebat de fiul dumneavoastră, Sinclair și sora lui au întrebat și ei de el. Ea a întrebat și de dumneavoastră, e pe lista dumneavoastră. Avem și un semnal de pe nava amiral: fiul dumneavoastră să se ducă la

bord cît mai curînd posibil. Cînd l-am expedit, căpitanul Glessing s-a apucat să înjure ca un șobolan afurisit ce e.

— Mulțumesc.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da?

— 'Neața, sir! spuse marinarul. Mesaj de pe *White Witch*: „Cu plăcere”.

— Mulțumesc, semnalizatorul.

Omul plecă în grabă. Struan îi înmîină lui Orlov o poliță bancară pentru o mie de guinee.

— Căpitane, cu complimentele noastre.

Orlov citi suma. Clipi și citi din nou.

— Recompensă regească. Regească! I-o întinse lui Struan înapoi. Nu mi-am făcut decît datoria.

— Nu atunci cînd ai la bord un tezaur ca ăsta. Ia-o. Meriți pe deplin.

Orlov ezită, apoi puse hîrtia în buzunar. Își desfăcu de la mîină fierul de luptă și-l puse în rastel alături de celelalte.

— Fiul dumneavoastră, îngăimă el în cele din urmă. Ar fi bine să-l mai supravegheați. Îl așteaptă multe necazuri.

— Cum? spuse Struan ridicîndu-și iute ochii de pe listă.

— Mda, spuse Orlov, mîngîindu-și barba rară.

— Ce-i asta? Tot vrăjitorii de-ale tale afurisite?

— Mai degrabă un fel de presimțire de-a mea, da.

— Ce fel de necazuri?

Struan știa din lunga lui experiență că Orlov nu-și dădea în vileag prorocirile cu multă ușurință. De prea multe ori omul acela mărunțel și ciudat avusese dreptate.

— Nu știi. Fața i se ilumină brusc în zîmbet. Cînd o să ajungă Tai-Pan, s-a gîndit el, o să-mi ia comanda navei.

— Atunci nu-ți rămîne decît să-i cîștigi respectul, să-l faci să-și schimbe părerea, altfel îți pierzi nava.

Orlov zîmbi.

— Da, și n-am să am de ce mă mai teme! Zîmbetul de pe față i se șterse. Dar o să preia funcția într-o zi tare păcătoasă. Și o să aibă mîinile pătate de sînge.

După un moment de tăcere, Struan spuse:

— Al cui sînge? Al meu?

Orlov ridică din umeri.

— Nu știi. Dar o să-ți dea mult de furcă. De asta sînt sigur.

— Care fiu nu-ți dă de furcă?!

— Aici ai dreptate.

Orlov se gîndi la familia lui din Narvik, la cei doi fii ai lui, niște bărbați zdraveni de vreo douăzeci de ani. Amîndoi îl urau, deși el îi adora, așa cum își adora și soția, pe Leka, Iapona. Au fost fericiți împreună pînă cînd fiii lui au stîrnit-o împotriva-i.

— Da, făcu el și deodată se simți foarte obosit, ai dreptate aici. Ca de obicei.

— Mai bine du-te și trage un somn, îl sfătui Struan. Cînd va bate clopotul de opt ori o să am nevoie de tine.

Orlov plecă. Vreme îndelungată Struan se uită în gol. Ce fel de neazuri? Al cui sînge? De ce într-o zi păcătoasă? Apoi, cu un efort, înlătură din minte aceste întrebări fără răspuns, mulțumindu-se să se gîndească numai la ziua de față, poate și la cea de mîine. Cu fiecare zi care trece, devii tot mai chinez, își spuse el cu voce tare. Zîmbi și trecu cu ochii peste listă din nou. Gorth Brock. Domnișoara Tillman. Quance. Gordon Chen. Skinner. Nostromul McKay. McKay?

— Steward! strigă el.

— Da, sir!

Stewardul puse apa fierbinte pe birou, lîngă sculele de bărbierit.

— Transmite-i domnului Cudahy că dacă nostromul McKay vine la navă, să-l aducă la bord.

— Da, sir, spuse stewardul și se făcu nevăzut.

Struan se duse să se uite pe hublourile cabinei. De acolo putea vedea masa aceea de oameni care mișunau – așezarea chinezească de la Tai Ping Shan. Dar mintea lui era în altă parte. De ce venise Shevaun Tillman la navă? Acum, în fine, avem și o regină, miruită dacă a existat vreuna vreodată. Mă întreb dacă e și fecioară. Precis că e. Trebuie să fie. Dacă ai ști că e fecioară te-ai culca cu ea? Fără să te căsătorești cu ea? Nu. În cazul ăsta nu m-aș culca cu ea. Bărbatul are nevoie de fecioare numai de două ori în viață. Prima oară cu cea care-i e nevastă, și a doua oară cînd îl ajunge bătrînețea și-și ia o amantă aleasă cu foarte mare grijă. Cînd omul a învățat lecția răbdării, a milostivirii, și poate să facă fără durere dintr-o fecioară o femeie. Bineînțeles că Shevaun e fecioară. Gîndești ca un zăpăcit. Dar lucrurile acea din ochi și cum își fiție fundul promite numai lucruri plăcute pentru cel ce-i va fi bărbat, nu? Ar fi o amantă interesantă. Vrei să te căsătorești cu Shevaun? Sau doar să te culci cu ea?

Dacă ai fi chinez, ai putea avea mai multe neveste fără să te ascunzi. Și toate ar trăi în bună înțelegere, sub același acoperiș. Struan simți că-i

vine să rîdă. Aş vrea să le văd pe Shevaun și May-may împreună sub același acoperiș. Cine ar câștiga bătălia? Fiindcă va fi mare bătălie, amîndouă niște mîțe sălbatice.

— Salut, tată, făcu din ușă Culum.

— Ai dormit bine, flăcăule?

— Bine, mulțumesc.

Culum avusese coșmaruri: apăreau cînd Orlov, cînd gorganul, și cel dintîi prorocea că vor ajunge din nou săraci. O, Doamne, nu ne lăsa să pierdem totul din nou. Ajută-mă să împlinesc ceea ce trebuie să împlinesc.

— Apropo, dacă tot o să fim noi gazde la acest bal, nu trebuie să invit și eu o parteneră?

— Mary Sinclair?

Culum încercă fără nici un succes să pară indiferent.

— Mda.

Struan își spuse că ar cam trebui să-i găsească vreo fată feciorului său, și încă iute.

— Poate tocmai pentru că sîntem gazde, ar trebui să socotim toată lumea binevenită, fără nici o favoare în plus. Sînt vreo douăzeci de tinere asupra cărora să-ți oprești ochii.

— Orlov spunea că s-a primit un mesaj de pe nava amiral. Eram chemat la bord. Acum pot să plec? Vreau să-l întîlnesc pe Longstaff pentru a stabili ultimele detalii cu privire la vînzarea de terenuri. Vreau să facem o treabă foarte bună.

— Da, făcu Struan după un moment de tăcere. Dacă aş fi în locul tău nu l-aș concedia pe Orlov.

Culum roși.

— A, ți-a spus el, nu-i așa? Nu-mi place omul. Mă face să mă zburlesc tot.

— Acceptă-l ca cel mai bun căpitan din toți care-s acum pe nave, ai răbdare cu el. Poate fi un aliat de nădejde.

— Spune că are darul prorocirii.

— Îl are. Uneori. Mulți oameni au darul ăsta. Să ai mîinile pătate cu sînge poate însemna orice sau nimic. Nu-ți fă griji.

— Nu, tată. Acum pot să mă duc la bordul navei amiral?

— Da. Imediat ce pleacă Brock.

— Doar nu-ți închipui că nu-mi pot pune frîu limbii?!

— Unii au un talent nemaipomenit să te stoarcă de informații doar uitându-se la mutra ta. Unul dintre ei e Orlov. Brock e al doilea. De când ai dat cu ochii de tezaur te-ai schimbat și tu.

— Nu, nu m-am schimbat deloc.

Struan luă pământul de bărbierit.

— Cam în vreo douăzeci de minute servim micul dejun.

— Cum m-am schimbat?

— E o mare diferență între un tînăr care știe că e falit și un tînăr care știe bine că nu e falit deloc. Îți bate vîntul în vele, flăcăule, și se vede asta de la patru cabluri distanță. Struan continuă să-și săpunească barba. Culum, ai avut vreo iubită?

— Nu, răspunse Culum stînjedit. Da' am fost o dată la o casă de curve, dacă asta te interesează. De ce?

— Bărbații pe aici au fiecare cîte o iubită, Culum.

— Chinezoaică?

— Chinezoaică sau eurasiiană.

— Și tu ai?

— 'Nențeles, spuse Struan luîndu-și briciul. La Macao sînt și bordeluri. Cu orientale și europence. Dar numai în puține poți avea încredere, cele mai multe sînt bolnave. De unde și obiceiul de care-ți vorbeam. Ai auzit ceva de bolile lumești, de frenția franțuzească sau cea spaniolă, spune-i cum vrei?

— Da, bineînțeles că da. Da.

Struan continuă să se bărbierească.

— Se zice că boala asta a fost adusă pentru prima dată în Europa de Columb și marinarii lui, care au luat-o de la indienii din America. E o ironie că boala e numită franțuzească sau spaniolă – franțujii îi spun vătămătură spaniolă, sau englezească, spaniolii îi spun vătămătură franțuzească. Cînd de fapt sîntem vinovați cu toții. Mi s-a spus că boala asta dăinuie în India și Asia de cînd lumea. Știi că nu există nici un fel de leac în cazul ăsta?

— Da.

— Știi că boala asta nu se ia decît de la o femeie?

— Da.

— Știi cum să te ferești?

— Da, ăăă... sigur.

— Nu are rost să te jenezi în cazul ăsta. Îmi pare rău că am fost atîta vreme departe de tine. Aș fi vrut să-ți spun eu despre... despre ale vieții. Poate că știi, și ești doar sfios. Așa că eu am să-ți spun oricum. Trebuie

să folosești un prezervativ. Cele mai bune sînt făcute din mătase, sînt din Franța. Mai există un tip mai nou, făcute dintr-un fel de piele de pește. Am să am grijă să te aprovizionez cu cîteva.

— Nu cred că o să am nevoie...

— De acord, îl întrerupse Struan, dar nu văd nici un rău să le ai la îndemînă. Pentru orice eventualitate. Nu vreau să mă amestec în viața ta, nici să te fac să ajungi un stricat. Vreau doar să mă conving că ai habar de unele lucruri destul de simple... și că ești ferit de greșeli. Prezervativul te poate feri de frenție. Și o poate feri și pe fată să nu rămîna însărcinată, în felul ăsta evitînd și necazurile care ar aștepta-o pe ea, și necazurile tale.

— Dar asta e împotriva tuturor legilor lui Dumnezeu, nu-i așa? Vreau să zic dacă folosești... ei, e păcat, nu? Nu distruge chiar sensul dragostei? Pentru că tot sensul dragostei e să ai copii.

— Da, așa socotesc catolicii, și cei mai habotnici dintre protestanți.

— Pui la îndoială cuvîntul Scripturii Sfinte? făcu Culum, îngrozit.

— Nu, fiule. Ci numai unele... cum le zice... interpretări.

— Credeam că sînt un om destul de înaintat în gîndire, dar ce spui tu acolo e... curată erezie.

— Poate pentru unii. Dar locașul Domnului e un lucru foarte important pentru mine... e deasupra mea, a ta, a tuturor, chiar și deasupra Nobilei Case, spuse Struan continuînd să se bărbiească. Aici e obiceiul să ai femeia ta. Numai a ta. O întreții, îi plătești cheltuielile, ai grijă să aibă ce mîncă și ce îmbrăca, o servitoare la dispoziție și celelalte. Cînd nu mai ai nevoie de ea, îi dai niște bani și o trimiți în lumea ei.

— Nu e cam inuman?

— Da... dacă faci asta fără rușine. De obicei dacă-i dai ceea ce pentru noi nu înseamnă prea mulți bani, sînt suficienți pentru ca fata să-și încropească o zestre și să-și găsească un soț cumsecade. Alegerea fetei se face destul de delicat. Apelezi la un intermediar, un „tutore”, și totul se face după vechiul obicei chinezesc.

— Dar asta nu înseamnă sclavie? Și încă din cea mai rea?

— Dacă te gîndești să-ți cumperi o sclavă, atunci da, și dacă o tratezi ca pe o sclavă. Ce se întîmplă atunci cînd îți angajezi cu acte în regulă o servitoare? Plătești niște bani și o cumperi pentru un număr de ani. E același lucru. Struan își pipăi obrazul, și începu să treacă încet cu briciul peste locurile unde simțea încă asprimea bărbii. O să mergem la Macao, și, dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta.

— Mulțumesc, tată, dar – dar, voia el să spună, a cumpăra o femeie, o curvă, sau o sclavă, ori amantă e ceva dezgustător, un păcat – eu, știi, mulțumesc, cred că nu e nevoie...

— Flăcăule, dacă-ți schimbi cumva părerea, te rog spune-mi. Nu fi sfios în privința asta. Cred că e foarte normal să jinduiești, dar să nu păcătuiești. Ferește-te de bordeluri. Nu intra niciodată beat în vreunul dintre ele. Nu te culca cu nici o fată din alea fără prezervativ. Nu te lega aici de nevasta sau fiica vreunui european, în special a vreunui portughez, fiindcă o să te trezești mort de-a binelea, și încă iute de tot și pe bună dreptate. Să nu spui niciodată vreunui bărbat pui de cățea, decât dacă ești gata să-ți susții vorbele cu lama cuțitului, sau cu un glonte. Și să nu intri niciodată într-o casă de toleranță care nu ți-a fost recomandată de un prieten în care poți avea încredere. Dacă nu vrei să ne întrebi pe mine sau pe Robb, atunci întreabă-l măcar pe Aristotle. În el poți avea încredere.

Foarte tulburat, Culum îl urmări pe taică-său cum termina cu bărbieritul cu mișcări sigure, precise. Arată atît de sigur de el în toate, se gîndi Culum. Dar nu are dreptate: patima cărnii e trimisă de la diavol. Păcat. Dragostea e de la Dumnezeu, și să faci dragoste fără să dorești să ai copii e desfrînare. Și păcat. Vreau să am o soție. Și să nu mă gîndesc la desfrîu. Sau o amantă. Dar e împotriva legii și împotriva Scripturii.

— Pe amanta ta ai cumpărat-o?

— Da.

— Și cît ai plătit pentru ea?

— Aș zice că asta nu e treaba ta, fiule, îi răspunse Struan blînd.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu prost crescut... să te iau la întrebări... sau mai știi eu... se roși Culum.

— Știu. Dar nu se întreabă un bărbat așa ceva.

— Da. Voiam să știu cam cît costă o femeie. Dacă o cumperi...

— Asta depinde de ce gusturi ai. De la cel puțin un tael la... oricît.

Lui Struan nu-i părea rău că începuse o astfel de discuție. Mai bine să discuți tu cu el, își spuse, decât să-i lași pe alții s-o facă în locul tău.

— Apropo, Culum, noi nici n-am stabilit ce salariu să-ți dăm. Începem de la cincizeci de guinee pe lună. Țștia vor fi doar bani de buzunar pentru că tot restul îți stă la dispoziție.

— Foarte, foarte... generos din partea ta, izbucni Culum. Îți mulțumesc tare mult.

— Peste cinci luni, vom spori substanțial suma. De îndată ce punem mâna pe terenuri, ne apucăm de construit, antrepozite, Casa cea Mare... și o casă pentru tine.

— O să fie minunat. N-am avut niciodată o casă a mea... vreau să zic că nici măcar o cameră care să fie numai a mea. Nici măcar la universitate.

— Un bărbat trebuie să aibă o casă a lui, oricât de mică. Pentru ca să ai mintea limpede, contează foarte mult să ai locul tău unde să te retragi.

— Cincizeci de guinee pe lună înseamnă o mulțime de bani, insistă Culum.

— O să ai ocazia să-i meriți pe deplin.

Sînt destui chiar ca să te și însori, își spuse Culum în sinea lui. Și încă ușor. El n-o să aibă nevoie nici de femei plătite, nici de băștinașe care put. Își aminti cu silă de cele trei împrejurări cînd se dusesese la bordelul pe care-l frecventau studenții, fiindcă doar acolo își puteau permite să se ducă. A trebuit să se îmbete destul de zdravăn ca să-și facă destul curaj și să se poarte ca un bărbat și să intre în camera aceea împuțită. Un șiling ca să se prăvălească într-un pat duhnind a sudoare, cu o curvă îndobitocită, avînd de două ori vîrsta lui. Și asta numai pentru ca să scape de dureroasa patimă, ispită a diavolului, care urmărește pe orice bărbat. Și săptămînilor de groază de după aceea, așteptînd mereu să apară semnele frenției. Dumnezeu să mă păzească și să nu mai păcătuiesc niciodată, se gîndi el.

— Culum, te simți bine?

— Da, mulțumesc. Mda, cred că am să mă bărbieresc înainte de micul dejun și eu. Iartă-mă. N-am vrut să fiu, ăăă... n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Știu.

— Barca lui Brock se apropie de navă, sir, îi comunică marinarul.

— Condu-l la cabină, îi spuse Struan.

Nici nu-și ridică privirea din catalogul terenurilor pe care i-l dăduse Robb. În vreme ce așteptau, Culum și Robb simțiră cum tensiunea din aer începe să crească. Brock intră tropăind greoi în cabină. Zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Ei, să fie, uită-te că ești chiar tu în carne și ciolane, Dirk. Mă bătea gîndul că oi fi căzut cumva peste bord.

— Niște grog?

— Mulțam. 'Neața, Robb. 'Neața, Culum.

— Bună dimineața, îngăimă Culum, făcîndu-i-se silă de spaima care-l cuprinsese așa deodată.

— Țoalele-ți vin ca turnate. Ei, te facem de-acum om al mării, ei? Ca și pe tac-tu?

— Nu.

Brock se așeză în scaunul marinăresc.

— Culum, ultima oară când l-am ginit pă tac-tu, era tare canarisit pe-o parte. Ba chiar se ducea la fund așa zice. Groaznică treabă. Accidentul ăla – tărășenie cumplită, și luă cana cu rom întinsă de Struan. Mulțam. În noaptea aia, taman cîn' am domolit și io pojarul ăla de s-a stîrnit în plină noapte așa din senin, și am vrut să-i întind și io o mîină de ajutor, dumnealui se făcuse nevăzut. Și l-am căutat toată noaptea aia și o bună bucată din ziua următoare.

— Foarte frumos din partea ta, Tyler, îi replică Struan.

— L-am trimis pe Gorth az-noapte să te întrebe de sănătate. Ciudată tărășenie. Afurisită a naibii. Nu-i așa, Culum?

— Ce-i așa ciudat, domnule Brock?

— Că diavolul ăla de-o șchioapă să nu aibă el habar dacă tac-tu-i la bord sau nu. Și nimeni să nu puie piciorul pe punte pînă-n amiază, așa mi-a trecut mie pe la ureche. Și să mai și ancorezi taman su' tunurile navei amiral, măi să fie! Tare chiznovatică tărășenie!

— Gorth a ajuns să atingă catargul steagului? îl întrebă Struan.

— 'Nențeles! Tare am fost triști. Zicea săracul de el că e ca și cum ți-am mai bate un cui în copîrșeu. Cu mare lipsă de tragere de inimă a făcut-o.

Struan îi întinse un cec bancar de douăzeci de mii de guinee.

— Mulțam, spuse Brock fără să se atingă de hîrtie, nici măcar nu schiță vreun gest să se uite. Da' nu-s paraleli mele. Mai degrabă dă-i-le chiar lui Gorth. Sau trimite-i-le la bord tot lui. Pe mine nu mă privește.

— Tyler, cum poștești. Va fi și el la licitația de terenuri?

— Ba bin' că nu.

Struan luă catalogul terenurilor.

— Cele mai bune terenuri la țarm sînt 7 și 8 în vestul văii, 16 și 17 în centru și 22 și 23 la est. Pe care le vrei?

— Dirk, mă lași să-mi aleg care poftesc eu?

— E destul teren pentru amîndoi. Alege care vrei. Nu vom licita împotriva ta. Dar nici tu împotriva noastră.

— Și pe min' m-a trecut același gînd. Treabă cinstită. Și cu chichirez. Terenurile 16 și 17 de la țarm și 6 și 7 de la periferie.

— Noi o să luăm terenurile de la țarm 7 și 8, terenurile de periferie 3 și 4.

— Adjudecat! Și acum nu mai rămîne decît gorganul ăla. Ai de gînd să licitezi pen' el?

— Da.

Brock luă o înghițitură de rom. Simțea de la distanță neliniștea lui Culum.

— Dirk, flota ne părăsește mîne. Ai auzit de una ca asta?

— Nu. Încotro se-ndreaptă?

— Către nord, la bătălie, îi replică Brock sardonice.

— Am și uitat de războiul ăsta, spuse Struan rîzînd scurt. Să bage spaima-n Pekin din nou? Acum iarna?

— Cam așa. Conducătorii noștri au poruncit ca flota s-o ia spre nord. Slujbașul ăla al tău are în capul lui numai ghiulele de tun. L-am auzit pe amiral urlînd, da' Longstaff o ținea una și bună: în nord, pe Dumnezeul meu, în nord ți se poruncește! O să-i învățăm noi pe ticăloșii ăia care încalcă tratatele. O să le tragem o lecție de s-o țină minte.

— N-o să se ducă în nord.

— Acu c-ai venit înapoi, poa' că nu. E treabă afurisit de-ncurcată cîn' un om ca Longstaff ajunge și el un fel de Tai-Pan. Ridicol! Și cîn' un om ca tine face cu el ce vrea. Și cîn' noi aștia alți musai să ne bizuim pe tine ca să ne salvăm flota, icni el zgomotos ca să-și curețe gîtlejul, apoi adu-mecă aerul. Și la bord aici pute a ceva tare chiznovatic.

— Mda?

— Da. Pute a tezaur. Da, da, a tezaur, cu siguranță, spuse Brock și-i aruncă o privire lui Culum. Și zi așa, acum nu mai ești falit, fiule, așa-i?

Culum nu scoase o vorbă, dar se roși ca un rac. Brock mîrîi.

— Dirk, am adu-mecat putoarea asta de cîn' ai zvîrlit ancora în baltă. Ei, ce zic io, încă de cîn' ai intrat în radă. Așa deci, nu te-ai dus la fund și acum ai lovele cu ce să plătești, iar io-s îngenuncheat din nou.

— Și cînd trebuie plătite polițele alea?

— Taman az' după cum bine știi!

— Nu vrei să mai acorzi o amînare?

— De nu m-ar fi convins obrazul puștiului, și aeru' din nava asta, m-aș întreba dacă nu cumva îmi tragi o cacialma. De nu cumva tezaurul nici nu-i în cală. Da' știu io mai bine. Scrie tezaur pe mutrele tuturor celor de pe nava asta, în afară de-a ta și... a lu' Robb. Pe Dumnezeul meu, regulăm hîrțile de bancă az', nici un credit!

— Ne achităm după vînzarea terenurilor!

— Nu! 'Nainte! 'Nainte! Înain' de-a începe să licitezi, e mai bine să fii curat, fără datorii, spuse el, ochii strălucindu-i, în vreme ce toată furia îi

ieși la suprafață. M-ai dus și de dat' asta, bată-te Dumnezeu să te bată și diavolu' pe care-l slujești de-ai s-ajungi în iad. Da' gorganu-i al meu!

— E al Nobilei Case, nu al celui de-al doilea în rang.

Brock se ridică în picioare cu pumnii încleștați.

— Pe Dumnezeu meu, am să ajung eu să scuip pe mormîntu' tău!

— Pe Dumnezeul meu, eu am să scuip pe casa ta chiar de pe gorganul meu, Doamne, și asta încă înainte de apusul soarelui.

— Poa' că-n toată Asia nu-i destulă avere ca să plătească prețul ăsta! Pe Dumnezeu! Bună ziua!

Brock ieși furtună din cabină, din coridor se auzi dupăitul cizmelor lui grele în vreme ce urca scara. Culum își șterse palmele asudate.

— Dirk, gorganul ăsta o să-ți vină de hac. O să liciteze ce-o să liciteze și apoi o să se oprească, ducîndu-ne la ruină, spuse Robb.

— Da, tată, așa o să facă!

Struan deschise ușa cabinei:

— Steward!

— Da, sir.

— Domnul Cudahy, val-vîrtej!

— Da, sir.

— Ascultă, Dirk, spuse Robb. Asta-i șansa ta. Să-i faci tu lui ceea ce vrea el să-ți facă ție. Oprește-te și nu mai licita taman cînd nu se așteaptă. Lasă-l pe el să intre la apă. Atunci e ruinat. El o să fie. Nu noi!

Struan nu spuse nimic. Se auzi o bătaie în ușă și Cudahy intră în grabă.

— Da, sir?

— Adu barca cea mare lîngă navă. Spune-i nostromului să-i ducă pe domnul Robb și pe Culum pe *Thunder Cloud*. Așteaptă-l pe domnul Culum și du-l la nava amiral. Apoi te întorci înapoi și-mi raportezi. Toată lumea pe punte la pupa.

Cudahy dispăru pe ușă.

— Tată, unchiul are dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că blestematul acela de pirat te-a prins în cursă?

— Vom vedea noi dacă dragostea de Dumnezeu o să reușească să ne scoată din cursa asta. E o chestiune de obraz!

— Dirk, încercă Robb să-și pledeze cauza, nu vrei să asculți glasul rațiunii?

— Sarah te așteaptă la bord. Deocamdată nimeni nu scoate o vorbă despre tezaur. Iar tu, Culum, fiule, dacă Longstaff te întrebă de mine nu-i spui decît atît, că sînt la bord. Nici o vorbă mai mult.

— Dirk, asta e ultima ta șansă.

— Robb, mai bine grăbește-te. Transmite-i lui Sarah și copiilor salutări din partea mea.

Struan se reîntoarce la hîrtille lui de pe birou. Robb pricepu că era inutil să mai pledeze și ieși din cabină fără să mai spună o vorbă. Culum porni și el pe urmele sale. Știa că nimic nu-l va mai putea schimba pe taică-su... nici pe Brock. Că Nobila Casă era nevoită să se lupte pentru gorganul acela fără nici o valoare de pe o culme de deal fără nici o valoare și ea. Tîmpenie, urlă el în sinea lui. De ce tata e atît de tîmpit acum?

Capitolul doisprezece

În după-amiaza aceea, Struan stătea în picioare lîngă un cort mare ce fusese ridicat în zona de maree înaltă de la Happy Valley. Îl urmărea pe căpitanul Orlov care îi supraveghea la rîndul lui pe marinarii care cărau butoiașe aduse cu barca cea mare și le stivuiau cu grijă în interiorul cortului. Era atît de prins de treaba asta încît nici nu o băgă de seamă pe Mary Sinclair cînd veni în spatele lui. Fața îi era încadrată de o bonetă strînsă sub bărbie. Rochia lungă, din postav subțire, maroniu, mătura nisipul, și era strînsă în talie, formînd un fel de clepsidră, cum era la modă. Numai că materialul era de calitate ieftină și tăietura cam bătrînicioasă. Ținea în mînă un manșon cam ponosit, iar pe umeri purta un șal gri care se potrivea la culoarea ochilor. Arăta curățică, simplă și săracă, modestă, arăta ca o lady.

— Hello, Tai-Pan, murmură ea.

Struan se trezi din reverie.

— O, hello, Mary, spuse el și pe față îi apăru un zîmbet fugar. Ea îi făcu o plecăciune. Mare cinste, într-adevăr.

Țărmul și valea începeau să se umple de neguțatori, nevestele și copiii lor în ținută de sărbătoare și cele mai bune veșminte, salutîndu-se și discutînd aprins. Din loc în loc, grupuri de marinari și militari marini, împreună cu ofițerii lor, în uniforme strălucitoare, împestrișau mulțimea. Bărci mari aduceau alte familii și ofițeri la țarm. În apropierea malului, grupuri compacte de sampane ieșiseră la pescuit, iar spre partea de apus a insulei se strînsese o masă de chinezi curioși și gălăgioși, ținuți în frîu de cordoane de militari.

Podiumul licitației fusese plasat pe o mică ridicătură, la vreo cincizeci de iarzi mai departe de mulțime, și Struan îl zări pe Gordon Chen aștinându-se pe aproape. Fiul său se înclină de îndată ce se simți privit. Struan înțelese imediat că tânărul voia să stea de vorbă cu el și că probabil aștepta cu răbdare să prindă un moment prielnic.

— Salut, Gordon. Vin într-un minut să vorbim, îi strigă el.

— Mulțumesc, sir, îi răspunse Gordon Chen, și se înclină din nou.

Struan îl văzu pe Robb venind cu Sarah, îngreunată de sarcină, cu chipul crispat. Karen se zbenguia în jurul lor. Struan se uită să-l vadă pe Culum, dar nu-l zări, și bănuia că se afla încă pe nava amiral, apoi îl observă adâncit într-o discuție cu Glessing. Lui Struan i se păru ciudat că băiatul nu-l căutase de îndată ce sosise pe țarm.

— Iertare, Tai-Pan, domnișoară Sinclair, interveni Orlov. Astea-s toate.

— Așa sper și eu, căpitane Orlov, îi replică Mary în glumă. Am auzit că de două ceasuri tot aduci butoaie la țarm. Vrei să îmbeți toată populația europeană de aici, domnule Struan?

— Nu. Mulțumesc, căpitane.

Orlov își duse scurt mâna la frunte în semn de salut către Mary, apoi intră în cort împreună cu câțiva marinari. În același timp în jurul cortului se mai strînseră câțiva, în vreme ce alții se duseră pe țarm și începură să bată zarurile.

— Mary, ai venit cam devreme. Licitația începe abia peste un ceas.

— Căpitanul Glessing a fost atât de amabil încât s-a oferit să mă însoțească, spuse ea. Haideți să ne plimbăm puțin, da?

— Bineînțeles, îi răspunse el, simțind un fel de asprime în vocea ei.

Porniră încet spre interiorul insulei. Firul văii era plin de umezeală, iar ploaia din ziua precedentă lăsase în urma ei băltoace care oglindeau, neclintite, cerul. Un pîrîiaș se strecura șerpuind de la o mică cascadă. Muștele, libelulele, albinele și țînțarii formau un cor abia auzit prin cel al brizanților. Soarele făgăduia primăvară. Când se îndepărtară suficient de toți ceilalți, Mary se opri.

— Întîi vreau să-ți spun cât de îndurerată am fost de pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulțumesc, Mary.

— Am vrut să te întîlnesc înainte să pleci din Canton.

— Da. Îmi aduc aminte. Frumos din partea ta.

— Aseară am vrut să vin la bord. Am dorit să văd cum te simți. Ai avut parte de un *joss* rău.

— Da, dar a trecut.

— Da, dar eu mai văd încă urmele pe fața dumitale. Ceilalți nu le văd, dar eu le văd.

— Și tu ce mai faci? o întrebă el, încurcat, ca de obicei, pentru că Mary părea o ființă atît de obișnuită – blîndă, amabilă, exact așa cum ar fi trebuit să fie – dar nu era. N-ar trebui să-mi placă, se gîndi el, dar îmi place.

— Viața mă distrează. Deocamdată.

Mary aruncă o privire spre țarm. Brock, Gorth, Nagrek Thumb, Eliza Brock și fetele ei coborau din barca lor cea mare.

— Sînt bucuroasă că l-ai învins pe Brock și de data asta. Nespuse de bucuroasă.

— L-am învins într-adevăr?

Mary își miji ochii, dînd la iveală crețuri în jur.

— Patruzeci de lac în argint, nu-i nimic? Cele patru monede?

— De unde ai aflat despre astea?

— Tai-Pan, ai uitat? Eu am prieteni sus-puși.

Spuse toate astea pe un ton firesc, dar ori de cîte ori era cu Struan își disprețuia acești prieteni.

— Cine-i... la cine sînt celelalte jumătăți de monedă?

— Dorești într-adevăr să aflu?

— Cred că poate știi deja.

— Ah, Tai-Pan, ești un bărbat între bărbați, și vocea ei deveni și mai caldă. Știu unde se află două dintre ele. Cînd am să aflu unde-s și celelalte două am să-ți spun.

— La cine-s cele două?

— Atunci cînd tragi sforile pentru un împrumut atît de important, cîte ai păstra?

— Pe toate. Da, pe Dumnezeu, pe toate. Jin-qua și-a păstrat două?

— Una! Fata se jucă cu capetele șalului și și-l așeză mai bine pe umeri. Acum la Canton sînt patru mii de stegari. Și o imensă armadă de nave incendiare. Dacă flota noastră va încerca să cucerească Forturile Bogue, atunci va fi atacată de aceste nave. O altă flotă așteaptă la cincizeci de mile mai la nord. Numele de Wu Kwok îți spune ceva?

Struan se prefăcu o vreme că se gîndește, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Înainte de întîlnirea cu Scragger nu auzise niciodată de Wu Kwok; de Wu Fang Choi bineînțeles că auzise, de taică-său, dar nu de fiu. Lui Mauss nu-i spusese ce i se dezvăluise pe joncă, nici ce spusese Scragger. Numai Robb și Culum știau. Mary n-avusese cum să afle

despre Wu Kwok de la ei. Așa că nu avusese altă sursă decât Wu Kwok... sau Jin-qua. Dar cum?

— E un nume destul de obișnuit. De ce?

— E fiul cel mai mare al lui Wu Fang Choi.

— Mai marele piraților? *White Lotus*? se prefăcu Struan mirat.

— Îmi place tare mult să te uluiesc, reluă ea înveselită. Ei bine, împăratul le-a oferit în taină câte un mandarinat lui Wu Kwok și Wu Fang Choi, prin intermediul Hoppo-ului din Canton. Și funcțiile de guvernatori generali în provincia Fukien și Formosa, în schimbul atacării navelor comerciale din portul Hong Kong. Cu toată flota lor.

— Când urmează să aibă loc atacul? și de data asta uimirea lui era sinceră.

— Deocamdată nu au acceptat. După cum obișnuiesc chinezii să spună, „negocierile continuă”.

Oare serviciile cerute de Wu Kwok să nu fie decât un truc? se întrebă Struan. Un plan diabolic în cadrul unui alt plan pentru a-i face să se încreadă în el și să-l prindă în capcană? Atunci de ce s-au folosit de monedă? Ar fi în stare să riște soarta întregii flote? Trei mii de jonci pline cu ticăloșii ăia de pirați ar putea să ne vină de hac... poate.

— Dacă vor accepta, ai putea să afli dacă... va fi lansat acel atac?

— Nu sînt sigură... dar poate că da. Însă asta nu-i tot, Tai-Pan. Trebuie să știi că prețul pe capul tău s-a dublat. Acum s-a pus un preț și pe capul lui Culum. Zece mii de taleri. Pe capul tuturor englezilor. George Glessing, Longstaff, Brock. Vocea-i deveni inexpresivă. Și pentru May-may, Duncan și Kate. Dacă sînt răpiți vii.

— Cum?

— Am aflat acum trei zile. Nu erai aici, așa că am luat prima navă pe care am putut către Macao, dar tocmai plecaseși. Așa că m-am dus la May-may. I-am spus că tu m-ai trimis, că ea și copiii sînt în pericol. Apoi m-am dus la compradorul tău și i-am spus și lui în numele tău să-i ia pe May-may și pe copii la el în casă, și că dacă li se întîmplă ceva înainte de a te întoarce, o să-l spînzuri pe el, pe copiii lui și pe copiii copiilor lui.

— Și ce-a spus Chen Sheng?

— Mi-a spus să îți transmit că nu trebuie să te temi de nimic în ce-i privește. I-am condus pe May-may și pe copii la el acasă, apoi m-am întors la Hong Kong. Cred că deocamdată se află în siguranță.

— Știe ceva de tezaur?

— Bineînțeles. O parte, o mică parte din argintul acela îi aparține. Cum putea investi mai bine?

— Cine a mai dat bani?

— Acum știu că Chen Sheng, Jin-qua, negustorii din Co-hong – toți au câte o contribuție. Cu toții ajung la cincisprezece lac. Despre rest nu prea știu. Poate au contribuit și mandarinii Manchu.

— Ti-sen?

— Nu. El e în totală dizgrație. Toată averea i-a fost confiscată. Cei din Co-hong o estimează la două mii de lac. Aur!

— Și Chen Sheng a spus că o să aibă grijă de ei?

— Da. Acum că ești din nou bogat, o să-i păzească ca pe viața maică-sii. Deocamdată, cel puțin.

— Mary, așteaptă-mă aici, spuse Struan și se întoarse spre țarm.

Îl descoperi pe Wolfgang și-l strigă, făcându-i semn să se apropie, după care se grăbi în întîmpinarea lui.

— Wolfgang, ia-l pe Orlov și plecați cu *China Cloud* spre Macao. Îi iei pe May-may și pe copii și-i aduci aici cu amah cu tot. Ridicați toate pînzele. Îl lași pe Cudahy să păzească cortul.

— Să-i aduc aici?

— Da. Mîine sînteți înapoi. Sînt în casa lui Chen Sheng.

— Să-i aducem aici fără nici un fel de fereală?

— Da. Pe sfîntul Dumnezeu! Plecați imediat.

— Tai-Pan, n-am să fac una ca asta. N-am să-i aduc în văzul tuturor. O să te distrugi în felul ăsta. Știi bine că atunci ai să fii ostracizat.

— Mandarinii au pus preț pe capul lor. Grăbește-te.

Gott im Himmel! își spuse Mauss trăgîndu-se de barbă nervos.

— Am să-i aduc cu *China Cloud* în taină și am să-l pun și pe Orlov să jure că va păstra taina. *Gott im Himmel!* Iartă-l pe acest păcătos.

Struan se întoarse la Mary.

— Mary, cine ți-a spus de răpire?

— Cineva pe care nu-l cunoști.

— Fetișo, ți-ai primejduit viața. Mai întii obținînd informația asta, și apoi trecînd la acțiune de capul tău.

— Sînt foarte prudentă.

— Părăsește orașul Macao, odată pentru totdeauna. Renunță la viața aceea cît mai ești în viață. Acel *joss* bun n-o să țină mereu.

— Tai-Pan, haide mai bine să vorbim despre tine. Doar n-o să te dai în spectacol aici cu iubita ta chinezoaică.

— Ea și copiii vor fi în siguranță la bord, și asta contează.

— Nu în societatea noastră, Dumnezeule, și doar știi bine. Tai-Pan, o să te doboare... chiar și pe tine... dacă te pui împotriva codului lor afurisit. Și vor trebui s-o facă. Fata-i chinezoaică.

— La naiba cu ei.

— Da, dar e un blestem al unui singur om, și tu trebuie să te mai gîndești și la compania ta. Atîta timp cît May-may e ținută deoparte, nu reprezintă nici un fel de pericol pentru ei: ce nu se vede nu există. Nu eu trebuie să-ți dau sfaturile astea... și doar știi mai bine ca oricine... dar te rog, păstrează-o în taină.

— Așa fac și așa am să fac, numai dacă nu sînt cumva în pericol. Mary, îți datorez un mare serviciu.

— Da, și în ochi îi străluci o luminiță ciudată. Și am să profit de serviciul ăsta. Da. Într-o bună zi am să-ți cer și eu un serviciu, apoi adăugă înveselită: Ar trebui să fii ceva mai prudent, Tai-Pan. Sînt și eu femeie, și mintea unei femei lucrează altfel decît cea a unui bărbat.

— Da, spuse Struan și zîmbi.

— Zîmbești atît de frumos, Tai-Pan.

— Mulțumesc, bună doamnă, spuse el și îi făcu o plecăciune plină de eleganță. E într-adevăr un compliment! O prinse de mînă și se îndreptară încet spre țarm. Cine ți-a spus despre May-may și despre copii?

— Acum doi ani am căzut amîndoi de acord că sursele noastre de informare sînt sfinte.

— Nu vrei să nu mai folosești cuvintele astea atît de importante?

— Sînt bucuroasă că, în cele din urmă, m-am întîlnit cu May-may. E atît de frumoasă. Și copiii!

Simți cum atingerea lui revarsă un val de căldură.

— S-ar putea cumva ca informația să nu fie corectă?

— Nu, răpirile pentru a dobîndi o răscumpărare sînt o veche artă a chinezilor.

— O ticăloșie să te atingi de femei și copii, spuse Struan și rămase puțin pe gînduri. Cît mai stai aici?

— Cîteva zile. Horatio... Horatio se simte pierdut cînd rămîne singur. Apropo. Chen Sheng știe și el că vorbesc dialectul cantonez, bineînțeles. Acum știe și May-may. Am rugat-o să nu spună la nimeni. O să se țină de cuvînt, da?

— Da. Nici o teamă în privința asta. Dar am să-i amintesc și eu, și încercă să-și scoată din minte pe May-may, pe copii, Wu Kwok și navele incendiare și cele trei jumătăți de monedă care mai erau pe undeva.

Pentru un secret am să-ți destăinui și eu unul. Nobila Casă dă un bal peste treizeci de zile. Bineînțeles că ești și tu invitată.

— Ce idee minunată!

— Și oferim și un premiu. O mie de guinee pentru cea mai bine îmbrăcată doamnă.

— Dumnezeule, Tai-Pan, o să ți se scoată ochii!

— Aristotle va fi judecătorul.

— Dar și așa tot o să-ți scoată ochii! și ochii ei părură să-și schimbe culoarea. Ar trebui să nu uiți, Tai-Pan. Acum ești cea mai bună partidă din toată Asia.

Fata rîse pe jumătate în batjocură.

— Ar fi bine să-ți alegi o nevastă acum cît mai e vreme. O mulțime de fetișcane o să-și arate nurii în fața dumatăle și nu puține mame o să se străduiască să-ți bage fata în pat.

— Să nu mai vorbești așa!

— Să nu spui că nu te-am prevenit, flăcăule. O mie de guinee? Cred că mi-ar place și mie să câștig premiul ăsta! Deodată starea ei sufletească se schimbă. După cum bine știi, am din ce să-mi rostuiesc o rochie pentru un bal ca ăsta, dar dacă am să fac prostia asta atunci am să stric reclama pe care o are Mary Sinclair pe care o cunoaște lumea. Toți știu că sîntem săraci ca niște culi.

— Dar nimeni nu spune că nu pot să-ți dăruiesc eu o astfel de rochie. Sau cel puțin nu mă împiedică nimic ca să-ți fac oferta asta prin Horatio. Ce zici?

— Dumnezeule, Tai-Pan, chiar o s-o faci? Am să-ți dau banii înapoi.

— Dacă încetezi să mai pomenești în deșert numele lui Dumnezeu, atunci da. Dar un cadou e totuși un cadou! spuse el și rămase pe gânduri cercetînd-o. Te-ai mai gîndit în ultima vreme la mătușa ta Wilhelmina?

— La cine?

— La verișoara de-a doua a mamei tale care s-a mutat în Olanda.

— Care?

— Moștenitoarea... cea care îți poate lăsa moștenire la rîndul ei o groază de bani.

— N-am nici o rudă în Olanda.

— Poate că maică-ta a uitat să-ți spună. Poate că un avocat din Amsterdam o să-ți scrie că ai primit o moștenire, zise el și își aprinse o țigară. Cînd ești o moștenitoare bogată, poți să-ți permiți să cheltuiesti o groază de bani fără să te mai ferești. Nu?

— Dar... dar, și deodată se întunecă. Ce-o să spună Horatio?

— Mătușa Wilhelmina îi poate lăsa și lui două mii de guinee. Dar cea mai mare parte ție. Așa îi plac ei nepoatele mai ales. Maică-ta a fost favorita ei... ciudat că nimeni nu ți-a spus nimic, nici ție, nici lui Horatio despre ea. Sărmana mătușa Wilhelmina. A murit chiar ieri.

Mary făcu ochii mari de emoție.

— Tai-Pan, poți să mă... o să faci?

— E nevoie de trei luni ca o scrisoare să ajungă la Londra. O lună pentru a pune la cale lucrurile în Olanda. Trei luni ca să ajungă hîrțile aici. Peste șapte luni ești moștenitoare. Dar în tot acest timp trebuie să joci rolul peștelui care nu scoate o vorbă. Și să fii tare uimită cînd se va întîmpla ce trebuie să se întîmple.

— Da, iartă-mă... sînt copleșită de... Dar să nu ai nici o grijă. Să nu ai grijă. Dacă o iau puțin ragna și mă apucă plînsul sau chiar țip... Te divinizez, Tai-Pan.

Zîmbetul se șterse de pe fața lui.

— Să nu mai spui una ca asta!

— N-am mai spus-o niciodată, și poate că nici n-am s-o mai spun vreodată. Dar pentru mine ești un Dumnezeu.

Se întoarse și o porni singură spre interiorul insulei. Struan o urmări o vreme cu privirea, apoi se îndreptă spre Gordon Chen. Cu fiecare zi ce trecea, acesta arăta tot mai chinez, se gîndi Struan. În radă, barca cea mare cu Orlov și Mauss era încă destul de departe de *China Cloud*. Grăbiți-vă, pentru Dumnezeu. Skinner îi ieși îngrijorat înainte.

— Bună ziua, domnule Struan.

— Hello, domnule Skinner.

— Mare zi pentru Orient, așa-i?

— Mda, dacă vrei să mă ierți, trebuie să...

— Domnule Struan, n-am să vă rețin decît un minut. Am încercat să vă întîlnesc aseară. Skinner coborî vocea, asuda mai mult decît de obicei și cam puțea, ca de obicei. Polițele Nobilei Case sînt scadente azi, mi-am amintit eu.

— A, ți-ai amintit!

— Vor fi onorate?

— Domnule Skinner, ai avut vreo îndoială?

— Circulă niște zvonuri despre un tezaur.

— Am auzit și eu.

— Sper că sînt adevărate. Nu prea mi-ar place ca *Oriental Times* să intre pe mîinile altui proprietar.

— Nici mie. În seara asta am să-i dau un articol de mare interes. Dar acum mă ierți, te rog.

Skinner îl urmări pe Struan care se apropia de Gordon Chen, și tare ar fi dorit să poată trage și el cu urechea la discuția lor. Apoi îi zări pe Brock și familia lui discutând cu Nagrek Thumb. O zi mare, se gândi el încântat, în vreme ce se îndrepta greoi spre ei. Cine o să pună mâna pe gorganul acela?

— Sir, mi-a părut atît de rău cînd am auzit de nenorocirea care v-a lovit, începu Gordon Chen. Am vrut să vin să vă spun condoleanțe, dar n-am fost destul de vrednic ca să-mi împlinesc datoria asta. Dar m-am rugat.

— Îți mulțumesc.

— Mama mi-a cerut să vă spun că ea va ține cele o sută de zile de doliu, cum e obiceiul.

— Te rog să-i spui că nu e nevoie, îi răspunse Struan, deși știa că ea tot va face așa cum socotește de cuviință. Ei, și acum spune-mi ce-ai mai făcut de cînd nu te-am mai văzut?

— Nimic deosebit, sir. M-am străduit să-l ajut pe Chen Sheng să dobîndească niște credit pentru Nobila Casă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am reușit.

Vîntul îi înșfăcase coada din creștetul capului și i-o flutura.

— Tare greu să pui mâna pe credit, îi replică Struan.

— Da, așa-i. Îmi pare tare rău.

Gordon Chen se gândi o clipă la imensa cantitate de argint din cala navei *China Cloud* și simți cum îl cuprinde admirația față de părintele său. Chiar în dimineața aceea auzise zvonurile, și ele veneau să le completeze pe celelalte ce-și croiseră drum spre Tai Ping Shan: că Tai-Panul reușise să treacă pe sub nasul atît de mult urîților Manchu tezaurul din Canton. Dar nu scoase o vorbă despre renașterea Nobilei Case, pentru că lucrul acesta n-ar fi fost politicos.

— Poate că a venit vremea să ai și tu niște credit. Aș putea să rezolv eu treaba asta. Să zicem un lac de argint.

Prin ochii lui Gordon Chen trecu o străfulgerare, și abia putu să îngaime:

— E un credit imens, sir.

— Tu îți păstrezi un sfert din profit, eu iau celelalte trei sferturi.

— Cît se poate de cinstit, sir, îi răspunse Gordon Chen care-și adună iute mintea descumpănită scurt timp. Foarte generos din partea dumneavoastră. În vremuri atît de grele ca acelea pe care le trăim, e cît

se poate de generos. Dar dacă aş avea posibilitatea să dobîndesc două treimi, iar dumneavoastră o treime, atunci asta m-ar ajuta foarte mult ca să vă sporesc profitul în chip considerabil. Chiar în chip foarte considerabil.

— Şi eu mă aştept ca acest profit să fie considerabil! spuse Struan şi-şi aruncă trabucul. O să fim atunci parteneri. Tu jumătate, şi eu jumătate. E o înţelegere particulară între noi doi. Şi rămîne o taină. O să întocmeşti registre şi prezinţi socotelile în fiecare lună. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles. Tai-Pan, sînteţi chiar mai mult decît puţin generos. Mulţumesc, sir!

— Caută-mă diseară şi am să-ţi dau hîrtille necesare. O să fiu la bordul navei *Resting Cloud*.

Gordon Chen se simţi atît de fericit, încît îi venea să sară în sus de bucurie şi să ţipe cît îl ţinea gura. Nu putea să înţeleagă de ce tatăl său se arătase atît de generos. Ştia însă că acel lac de argint se afla în mîini bune şi că se va înmii. Dacă va avea parte de un *joss* bun. Apoi îşi aduse aminte de Hung Mun Tong şi se întrebă dacă credinţa faţă de *thong* va intra în conflict cu credinţa sa faţă de acest părinte. Şi dacă se va întîmpla aşa, care va fi mai tare.

— Nici nu pot să vă mulţumesc îndestul, sir. Înţelegerea asta e valabilă de îndată?

— Da. M-am gîndit că s-ar putea să vrei să participi la licitaţia pentru terenuri.

— Am socotit... Gordon Chen se opri brusc.

Culum, cu o figură morocănoasă, se apropie de ei.

— Hello, Culum, îl întîmpină Struan.

— Hello, tată.

— Ți-l prezint pe Gordon Chen. Fiul meu Culum, spuse Struan, brusc conştient de liniştea care cuprinsese mulţimea de pe plajă şi de privirile atente ale tuturor. Gordon Chen făcu o plecăciune.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, domnule.

— Culum, Gordon e fratele tău vitreg, preciză Struan.

— Ştiu, răspunse Culum, întinzîndu-i mîna. Încîntat să te cunosc.

Năucit de a-l auzi pe Struan declarînd deschis că el e fiul său, Gordon strînse timid mîna celuilalt.

— Mulţumesc, mulţumesc tare mult.

— Ce vîrstă ai tu, Gordon? îl întrebă Culum.

— Douăzeci, domnule.

— Frații vitregi ar trebui să se adreseze unul altuia cu numele de botez, nu-i așa?

— Dacă asta vă face plăcere.

— Și acum trebuie să ne cunoaștem mai bine! spuse Culum întorcându-se spre Struan, ce era mișcat de felul în care fiul său îl acceptase pe Gordon. Îmi pare rău că te-am necăjit. Dar voiam să-l cunosc pe Gordon, spuse el și se îndepărtă iute.

Struan auzi cum liniștea de dinainte se risipi în clipa în care plaja aceea încremenită o vreme prinse din nou viață. Și fu mai ales uimit să vadă că pe fața lui Gordon Chen curgeau lacrimi.

— Iertare... eu... eu am așteptat clipa asta de o viață, domnule Struan. Mulțumesc, mulțumesc tare mult, îi spuse poticnindu-se în cuvinte Gordon Chen.

— Flăcăule, cei mai mulți îmi spun „Tai-Pan”. Să-l lăsăm la o parte pe „domnule Struan”.

— Da, Tai-Pan, spuse Gordon Chen, făcând o plecăciune și se îndepărtă.

Cînd Struan porni pe urmele lui Culum, zări barca oficială a lui Longstaff atingînd țarmul. Era însoțit de amiral și de un grup de ofițeri de marină. Între ei și Horatio. Bun, se gîndi Struan. Și acum cu Brock. Îi făcu semn cu mîna lui Robb și arătă spre Brock. Robb încuviință dînd din cap. O părăsi pe Sarah și îl ajunse din urmă pe Culum. Amîndoi se îndreptară spre Struan.

— Robb, ai hîrtille la tine?

— Da.

— Atunci haidem. Să ne luăm polițele înapoi, și Struan îi aruncă o privire lui Culum. Flăcăule, nu ai de ce să fii nervos.

— Da.

Merseră puțin și Struan îi spuse:

— Sînt bucuros că l-ai cunoscut pe Gordon. Mulțumesc, Culum.

— Am... am vrut eu să-l întîlnesc chiar azi. Cînd ești și tu. Așa... În văzul tuturor...

— De ce?

— Nu spui tu că asta înseamnă a-ți ține obrazul la mare cinste, ceea ce-i atît de important?

— Cine ți-a spus de Gordon?

— Cînd m-am întors de la Canton, am auzit și eu niște vorbe. Oamenii sînt totdeauna fericiți să-ți aducă la cunoștință veștile proaste!

Și își aduse aminte de zîmbetele răutăcioase ale celor mai mulți dintre negustori și nevestele lor atunci cînd îi întîlnise: „Flăcăule, ne pare atît de rău că te-ai nimerit și tu într-un moment atît de prost. Mare păcat că Nobila Casă nu mai există. Fără ea, nu va mai fi ca înainte”, spuneau ei pe diferite tonuri. Dar Culum știa că toți nu mai puteau de bucurie, încîntați să vadă compania umilită în felul acesta. Mătușa Sarah fusese cea care îi deschisese ochii cu adevărat, arătîndu-i cît era de naiv.

Se plimbau amîndoi pe Drumul Reginei și tocmai treceau pe lîngă niște eurasieni, primii pe care-i vedea în viața lui, un băiat și o fetiță, și o întrebuse pe mătușă-sa de ce naționalitate erau, și de unde apăruseră.

— Ei, începu ea, sînt mețiși, jumătate englezi, jumătate păgîni. Mulți dintre negustori au prăsit pe aici bastarzi cu iubitele lor nebotezate. Bineînțeles că totul e ținut în mare taină, dar știe toată lumea. Și unchiul tău Robb e tatăl unui astfel de copil.

— Cum?

— Am expediat-o și pe maică-sa și pe odrasla ei acum cîțiva ani în urmă. Și lucrurile n-ar fi stat chiar atît de rău dacă femeia aceea ar fi fost creștină și ceva mai drăguță. Atunci măcar aș fi înțeles și eu. Dar era... nu, să lăsăm asta.

— Tata... are și el vreun copil... din ăsta?

— Nu știi dacă mai are copii, Culum. Dar un băiat tot are, și lucrează pentru compradorele său, și-l cheamă Gordon Chen. Tatăl tău are un ciudat simț al umorului și i-a pus un nume de botez care aparține clanului. Am auzit că a fost și botezat creștinește. Socot că e și asta ceva. Poate că nici n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea, Culum. Dar cineva tot ți-ar fi spus și e mai bine să afli adevărul de la cineva din neamul tău, decît să auzi cum se șoptește pe la spatele tău. Da, ai cel puțin un frate vitreg în Asia.

În noaptea aceea n-a fost în stare să închidă ochii deloc. A doua zi, a luat-o disperat pe țärm. Niște ofițeri de marină, între ei și Glessing, jucau cricket, și fusese invitat să vină să completeze echipa. Cînd fusese rîndul lui la bătaie, lovi cu tot năduful, răzbunîndu-se pe minge, parcă vrînd s-oucidă, și o dată cu asta și rușinea care-l frămînta.

A jucat strălucit, dar jocul nu i-a adus nici o bucurie. Mai apoi Glessing îl luase deoparte și-l iscodise să afle ce pățise. Și-i mărturisise totul dintr-o suflare.

— Nu-l aprob pe tatăl dumitale, după cum fără îndoială știi bine, îi replicase Glessing. Dar asta n-are nimic a face cu viața lui personală. Ca și tine, m-am izbit și eu de aceleași probleme. Știu și eu că tatăl meu are

o iubită în Maida Vale. Și doi băieți și o fată. Nu mi-a pomenit niciodată de ei, deși cred că el știa că știu și eu. Tare încîlcită treabă, dar ce poate face omul? Poate, cînd am să ajung și eu la vîrsta lui, am să procedez și eu la fel. Am să aștept și am să văd. 'Nențeles e tare afurisită treabă să știi că ai un frate vitreg care-i corcitură.

— Îl cunoști?

— L-am văzut de cîteva ori. Dar n-am vorbit cu el niciodată, deși am auzit că e un băiat cumsecade. Ascultă-mi sfatul... ăăă... ce face taică-tu cu viața lui personală îl privește pe el și nu trebuie să te deranjeze pe tine. Indiferent cum e, ai numai un singur tată.

— Nu ești de acord cu ce face, dar îi ții partea. De ce?

Glessing ridică din umeri.

— Poate pentru că am învățat că păcatele tatălui îl privesc numai pe el și nu pe fiul său. Poate pentru că Tai-Panul e un marinar mai bun decît am să ajung eu vreodată, și conduce cea mai minunată flotă de splendide nave de pe fața pămîntului... și se poartă cu oamenii lui așa cum trebuie să se poarte, le dă mîncare bună, îi plătește bine, dorm omenește și nu așa cum muncim noi, cu ce se îndură parlamentul ăsta afurisit să ne dea, nici măcar banii aceia blestemați, și în loc de echipaje, oameni aflați la ananghie, sau niște amărîți de candidați la spînzurătoare. Poate pentru că el a botezat Promontoriul Glessing cu numele meu, sau poate pentru că e Tai-Pan. Poate pentru că familia Sinclair îl admiră atît de mult. Nu știu ce să-ți zic. Nu mă feresc să-ți spun că dacă primesc vreodată ordinul să mă iau pe urmele lui, am să mă duc să pun mîna pe el doar în limitele legii și sper, în numele lui Dumnezeu, că va reuși și de data asta să-l tragă pe sfoară pe viermele ăla necioplit de Brock. N-aș putea să-l sufăr pe ticălosul acela să fie Tai-Pan.

Din ziua aceea Culum se întîlnise mereu cu Glessing. Și între ei încolți o prietenie.

Culum continuă să-i răspundă foarte încurcat lui Struan:

— Astăzi, ei, cînd te-am văzut împreună cu Gordon Chen, l-am întrebat pe George Glessing. A fost destul de onest și mi-a spus.

Struan se opri brusc.

— Vrei să spui că din partea mea nu a fost cinstit că nu ți-am spus nimic pînă acum?

— Nu. Doar nu trebuie să te justifici în fața mea pentru ceea ce faci. Nu față de mine. Doar un tată nu trebuie să se explice dinaintea fiului său. Nu-i așa?

— Gordon e un băiat minunat, interveni Robb stîngaci.

- De ce ai dorit să afli ce vîrstă are? îl întrebă Struan pe Culum.
- E de aceeași vîrstă cu mine, da?
- Da, și?
- Tată, n-are nici o importanță.
- Ba da. Pentru tine are importanță. De ce?
- O problemă de morală, zic eu. Dacă sîntem de aceeași vîrstă mama lui a fost... – e potrivit cuvîntul concurentă? – cu mama mea.
- Da, concurentă ar fi cuvîntul potrivit.
- Dar și cuvîntul adulter ar fi potrivit aici, nu-i așa, sir?
- Unul dintre adevărurile care-l guvernează pe un bărbat e și acela că adulterul e la fel de inevitabil ca moartea și răsăritul soarelui.
- Dar poruncile Domnului nu glăsuiesc așa, spuse Culum și evită privirea tatălui său. Uite, a venit Longstaff și licitația o să înceapă, mai îngăimă el.
- De asta ești tu atît de neliniștit pentru că te-ai întîlnit cu Gordon Chen și mă cîntărești cu cîntarul poruncilor Domnului?
- Tată, așa-i că pentru întîlnirea cu Brock nu ai nevoie de mine? Dacă nu te supără, eu cred că... am să mă duc să văd dacă totul e în regulă.
- Fă cum crezi, fiule. Dar eu socot că ar trebui să mergi cu noi. E un prilej cu care rar te întîlnești. Dar tu fă cum crezi.
- Struan își reluă drumul. Culum șovăi, apoi îl ajunse din urmă. Drumul Reginei se îndrepta spre vest dinspre valea ce dădea spre țarm. După o milă ajungeai la corturile militarilor marini, care păzeau magaziiile de aprovizionare ale marinei ce sporeau mereu; la altă milă distanță erau șirurile de corturi ale soldaților de lîngă Promontoriul Glessing, unde se termina Drumul Reginei. Iar pe panta de deasupra promontoriului lui Glessing, se ridicase Tai Ping Shan, legat de țarm printr-un nesfîrșit șir fremătător de chinezi, cocoșați sub poverile ce constituiau avuția lor. Șirul acela era în permanentă mișcare și se alimenta fără încetare de la joncile și sampanele ce soseau continuu.
- Bună ziua, Excelență, spuse Struan, ridicîndu-și pălăria cînd se întîlniră cu Longstaff și anturajul său.
- A, Dirk, bună ziua. Salut, Robb, spuse Longstaff fără să se oprească. Culum, nu sînteți gata să începeți?
- Într-un minut, Excelență.
- Păi, să ne grăbim. Trebuie să mă-ntorc la bord. Ei? și-i aruncă lui Struan așa din mers de parcă și-ar fi adus aminte abia atunci să-i

transmită câteva cuvinte insultătoare: Dirk, îmi pare bine că te-ai întors, după care își continuă drumul salutându-i pe ceilalți.

— În numai trei minute își schimbă el părerea, spuse Struan.

— Tîmpit demn de tot dispreț, lovi-l-ar frenția de idiot! mîrîi Culum în șoaptă. Mulțumesc lui Dumnezeu că asta-i ultima zi în care-l mai slujesc.

Struan clătină din cap:

— Dacă aș fi în locul tău, aș folosi slujba asta de aghiotant al secretarului colonial în folosul meu.

— Cum?

— Acum avem din nou puterea în mâinile noastre. Dar numai mîna lui poate transforma, cu o semnătură, o hîrtie în lege. Și mîna lui trebuie condusă și de acum încolo, drept?

— Da, așa cred și eu, da, se grăbi să-i răspundă Culum.

În vreme ce Struan și ai lui se apropiau de familia Brock, pe plajă se lăsă deodată liniște și toată frășuiala aceea se domoli. Gorth și Nagrek Thumb îi încadrau pe Brock, Liza și fetele lor. Skinner începu să fluiere neauzit și se trase mai aproape. Aristotle Quance șovăi chiar în clipa în care voia să mai pună o trăsătură de penel pe pînză, și numai cei prea tineri nu simțeau momentul acela de tensiune, și nici nu urmăreau scena, nici nu ascultau.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, spuse Struan, săltîndu-și pălăria.

— 'Ziua, domnule Struan, spuse Liza Brock politicoasă. Le știi pe Tess și Lilibet, așa-i?

— Bineînțeles. Bună ziua, domnișoarelor, spuse Struan cînd fetele făcură o reverență, și observă că Tess crescuse destul de mult de cînd n-o mai văzuse. Ei, și acum putem să ne încheiem socotelile, îi spuse el lui Brock.

— Acum e taman cît se poate de bine. Liza, tu și fetele, înapoi pe navă. Lilibet, tu să-ți mai ții mînuțele la locul lor și să nu le tot vîri în mare că ai să rămîi fără ele. Și ai grijă să nu cazi peste bord. Tess, iubirea mea, ai grijă de tine și de Lilibet. Acu ștergeți-o, și ascultați-o pe mă-ta.

Fetele făcură iute cîte o plecăciune și o porniră în fugă înaintea mamei lor, bucuroase că fuseseră expediate de acolo.

— Plozii nu prea au ce căuta pe nave, așa-i? făcu Brock. Că nu-i poți urmări pe toți să vezi pe unde mai mișună. Și-i destul ca să te scoată din minți.

— Mda, făcu Struan și-i înmână lui Gorth polița de bancă. Gorth, acum sîntem chit.

— Mulțam, îngăimă el și începu să examineze cu mare atenție hîrtia.

— Poate că ai vrea să dublezi suma.

— Cum?

— Un pariu de încă douăzeci de mii de lire spune că una dintre navele noastre o să vă întrecă pe drumul spre casă.

— Mulțam, dar se zice că banii nu se țin de poala nebunului. Și eu nu-nici nebun și nici... mort după pariuri, spuse Gorth privind mai departe cecul. Banii îmi prind al naibii de bine. Poa' cumpăr și eu o ciozvirtă din gorganul acela de la tata.

Struan se schimbă la față.

— Haideți să mergem spre cortul acela, spuse el și o luă înainte. Robb și Culum porniră după el, cel dintîi simțindu-se fericit că frate-său era Tai-Pan al Nobilei Case, pentru că vechile lui temeri îi reveniseră: Cum am să reușesc eu să mă descurc cu Brock, cum?

Struan se opri în fața cortului și-i făcu un semn din cap lui Cudahy.

— Haideți, flăcăi, le spuse el celor cîțiva marinari care erau cu el. Fuga!

Spre uimirea tuturor celor din jur, marinarii făcură cortul să se prăbușească.

— Tyler, polițele noastre plătibile la vedere, dacă ești bun!

Cu multă băgare de seamă, Brock scoase polițele din buzunar.

— Op' su' de mii douăpatru de mii de parale.

Struan îi dădu polițele lui Robb, care le verifică rînd cu rînd cu mare atenție, comparîndu-le cu copiile.

— Mulțumesc, îi spuse Struan. Acum ești dispus să semnezi și tu asta?

— Ce mai e și asta?

— Confirmarea de primire.

— Da' un'e-i cecul tău de bancă? îl întrebă Brock bănuitor.

— Ne-am hotărît să plătim peșin, îi replică Struan.

La această replică, marinarii traseră deoparte cortul prăbușit: ascunzînd aproape cu totul grămada de butoaie goale, se ridicau niște pereți perfect aliniați din lingouri de argint. Sute și sute de cărămizi strălucind în bătaia soarelui voalat. Brock se holbă fascinat la lingouri și asupra Hong Kong-ului se lăsă o tăcere groaznică.

— Nobila Casă a hotărît să plătească peșin, rupse liniștea Struan cu o mină foarte degajată, apoi aprinse un chibrit, și-l apropie de sulul de

polițe plătibile la vedere, scoase din buzunar trei trabuce, le oferi câte unul lui Robb și Culum, și le dădu foc de la hîrțile de bancă ce ardeau. Totul a fost cîntărit cu grijă, Tyler, dar dacă vrei să mai verifici și tu avem o balanță.

Lui Brock îi năvăli sîngele în obraz.

— Să dea Dumnezeu să putrezești în iad!

Struan lăsă hîrțile carbonizate să cadă la pămînt și le acoperi cu nisip.

— Domnule Cudahy, mulțumesc. Poți să pleci cu oamenii pe *Thunder Cloud*.

— 'Nțeles, sir! și Cudahy și oamenii lui mai aruncară o dată o ultimă privire aceluia tezaur după care li se scurgeau ochii și apoi se repeziră spre bărcile lor.

— Și cu asta basta, le spuse Struan lui Robb și Culum. Acum ne putem apuca să ne ocupăm de cumpărarea terenurilor.

— Dirk, strașnică brodeală. A fost o idee nemaipomenită.

Culum se uită în jur, cercetînd plaja. Văzu lăcomia și invidia de pe fețele oamenilor, ochii care-i urmăreau cu fereală. Doamne, mulțumescu-ți, îngăimă el abia șoptit, fiindcă mi-ai îngăduit să fiu și eu o părticică din Nobila Casă. Mulțumescu-ți ție, Doamne, că mi-ai îngăduit să fiu unealta ta.

Brock își reveni deodată după acest șoc.

— Gorth, adu-ți ortacii la țarm și dă-i zor, cît mai iute.

— Ce?

— Fir-ar a naibii, dă-i zor, cît mai iute, șuieră Brock cu voce scăzută, dar plină de furie. Înarmați cu toții, într-un minut o să ne trezim pe cap cu toți pirații din Asia.

Gorth o luă la fugă. Brock își smulse de la brîu pistoalele și i le întinse lui Nagrek.

— Dacă se apropie cineva la mai mult de cinci iarzi, îi zbori creierii! și se îndreptă cu pași mari spre Longstaff. Înălțimea voastră, po' să-mprumut și io niște soldați? În alt chip o să avem o groază de necazuri.

— Hmm? Soldați? Soldați? îngăimă Longstaff clipind din ochi. În vreme ce se uita la tezaurul de pe țarm. Afurisită treabă. Chiar e argint adevărat. Chiar tot. Afurisită treabă, opt sute de mii de lire să facă? Parcă așa spuneai.

— Chiar oleacă mai mult, îi replică Brock nerăbdător. Soldați. Militari, marinari. Oricare are o armă la el. Să păzească comoara asta, la dracu!

— A! înarmați! Bineînțeles. Domnule amiral, ești amabil să te ocupi de treaba asta, te rog?

— Atenție la mine! strigă amiralul, înfuriat la culme de lăcomia pe care o citea pe fiecare chip, chiar și pe cele ale ofițerilor din marina regală; militarii, marinarii, infanteriștii se apropiară în fugă. La cincizeci de pași de tezaur, formați un cerc. Nimeni nu are voie să se apropie. Ați priceput? și-i aruncă o privire feroasă lui Brock. Vreme de un ceas eu răspund de siguranța argintului. Peste o oră îl las unde se găsește.

— Mulțam, mulțam tare mult, dom' amiral, îi răspunse Brock stăpînindu-și o înjurătură.

Se uită spre larg: barca lui Gorth se îndrepta spre *White Witch*, oamenii vîslind din răsputeri. O oră poa' c-ajunge, se gîndi el, blestemînd și tezaurul și pe Struan. Cum naiba am să reușesc eu să mă scap de atîta amar de argint? Pe-a cui semnătură să te mai încrezi acum? Că războiul stă să-nceapă și comerț ioc, ei? De-ar fi fost negoț cît de cît, aș fi plătit pentru ceaiul întregului sezon. Da' de' nu poa' nimeni garanta negoțul, ei, atunci hîrțoagele tuturor companiilor nu-i decît hîrtie moartă, în afară de cele ale afurisei de Nobile Case. Și nici vo' bancă, nici v'un safe de tezaur, și nu ești nici tu în siguranță pînă nu te scapi de argintu' ăsta. Ți-e viața la mare ananghie. Pen' numele lui Dumnezeu, trebuia să-ți treacă și ție prin minte ce te așteaptă. Trebuia să-ți treacă prin diblă că ticălosul ăla stricat o să-ți joace un renghi ca ăsta. Te-a prins în capcană bine de tot. Brock izbuti să-și desprindă gîndurile de fascinația tezaurului și să se uite la Struan. Îi zări zîmbetul batjocoritor și simți cum îl copleșește furia.

— Pen' numele lui Dumnezeu, ziua asta încă nu s-a încheiat de tot.

— Tyler, ai mare dreptate, îi răspunse Struan. Mai avem ceva de lichidat.

— Mda, mîrîi Brock și începu să-și croiască drum prin mulțimea tăcută către platformă.

Deodată pe Culum îl cuprinse din nou neliniștea, încă mai groaznică decît înainte.

— Ascultă, tată, spuse el dintr-o suflare, cu voce scăzută. Unchiul Robb are dreptate. Brock o să te lase descoperit taman cînd licitația o să se ridice...

— Fiule, te rog, în numele lui Dumnezeu, nu începe din nou. Gorganul aparține Nobilei Case.

Culum se uită țintă la taică-său și se simți neajutorat. Apoi se îndepărtă brusc.

— Ce naiba l-o fi apucat? îl întrebă Struan pe Robb.

— Habar n-am. Toată ziua a fost așa apucat, ca o cățea în călduri.

În clipa aceea Struan o văzu pe Sarah stînd la marginea mulțimii, cu Karen alături de ea, albă la față, ca o statuie. Îl apucă pe Robb de mîna și-l conduse spre ele.

— Robb, încă nu i-ai spus nimic soției tale Sarah, așa-i? Că o să mai stai, ei?

— Nu.

— Atunci acum e momentul potrivit. Acum cînd ești din nou om bogat.

Ajunseră lîngă Sarah, dar aceasta nici nu-i observă:

— Hello, unchiule Dirk, îl întîmpină Karen. Pot să mă joc și eu puțin cu cărămizile acelea ale dumatăle atît de frumoase?

— Dirk, chiar sînt adevărate, adevărate? îl întrebă Sarah.

— Da, Sarah, răspunse Robb în locul lui.

— Numai Dumnezeu știe cum ai izbutit să pui mîna pe atîta argint, Dirk, dar eu îți mulțumesc! Se crispă de durere cînd pruncul din pîntece îi dădu un ghiont, și se grăbi să-și scoată sărurile. Asta înseamnă că... că... sîntem salvați?

— Da, îi răspunse Struan.

— Mami, pot să mă joc și eu cu una dintre ele? țipă Karen.

— Nu, draga mea. Du-te mai încolo și te joacă! îi spuse Sarah, care se îndreptă spre Struan și-l sărută, în vreme ce lacrimile îi șiroiau pe față. Îți mulțumesc.

— Sarah, nu-mi mulțumi. Atîta metal prețios are un preț foarte ridicat și costă! Struan își duse mîna la pălărie și se îndepărtă.

— Robb, ce-a vrut să spună?

Robb îi mărturisi.

— Eu totuși am să plec, spuse ea. De îndată ce-am să pot. De îndată ce se naște copilul.

— Da, așa-i mai bine.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu mai dai niciodată de ea.

— Ah, Sarah, n-o mai lua iar de la început. Azi e o zi atît de frumoasă. Sîntem din nou bogați. Poți de-acum să ai tot ce-ți dorești tu pe lumea asta.

— S-ar putea să-mi doresc să am și eu un bărbat care să-mi fie soț cu adevărat! Sarah porni cu mers greoi spre barca cea mare, iar cînd Robb dădu s-o urmeze i-o reteză scurt: Mulțumesc, dar cred că ajung la bord și singură. Karen, draga mea, haide.

— Cum poștești, îi răspuse Robb și porni cu pași mari pe plajă.

O vreme nu reuși să-l vadă pe Struan în mulțimea aceea. Apoi, când se mai apropie de platformă, îl zări sporovăind cu Aristotle Quance. Se duse la ei.

— Salutare, Robb, scumpule, îl întâmpină Quance expansiv. Minunată lovitură, tocmai îi spuneam Tai-Panului. Minunată. Pe măsura Nobilei Case; apoi se întoarse spre Struan și pe fața lui urâtă juca bucuria. Apropo, mi se pare că-mi datorezi cincizeci de guinee!

— Nici pomeneală!

— Portretul lui Culum. E tocmai gata, doar să-l expediez. Sper că n-ai uitat cumva.

— A fost vorba de treizeci de guinee, și ți-am dat zece în avans, Dumnezeule.

— Chiar mi i-ai dat? Fir-aș afurisit să fiu. Ești sigur?

— Unde-i Shevaun?

— A pălit-o boala, așa am auzit, biata fată. Quance luă o priză de tutun. Fiule, ești un prinț, asta ești. Pot și eu să împrumut niște bani de la tine? Pentru o cauză dreaptă.

— Ce fel de boală?

Quance se uită cu grijă în jur și spuse cu voce scăzută:

— Lingoarea dragostei.

— Pentru cine?

Quance șovăi puțin:

— Pentru tine, fiule.

— Ah, Aristotle, du-te dracului, îi replică Struan acru.

— Dacă vrei crezi, dacă nu, nu. Da' eu știu ce spun. A întrebat de tine de mai multe ori.

— În timpul ședințelor când îți pozează?

— Care ședințe? făcu Quance nevinovat.

— Știi tu bine care ședințe.

— Lingoarea dragostei, fiule! rîse mărunțelul. Și acum că mai și ești din nou bogat, nu-ți rămîne decît să te trezești că ți se taie picioarele și în fîn cu tine! Nemuritoarele testicule ale lui Zeus! Fata asta trebuie să fie minunată de tot. Și numai cincizeci de guinee, și o lună încheiată nu te mai bat la cap.

— Și care-i cauza aceea dreaptă de care vorbeai?

— Chiar eu mi-s, fiule. Am nevoie de o cură. Am dus-o tare greu.

— Mda. Cam știu eu care-i problema ta. Iar a dat strechea în tine. Scîrbos pentru un om ajuns la vîrsta ta!

— Ar trebui să fii și tu la fel de norocos, fiule. Trebuie să recunosc că-s un pictor minunat. Iar cincizeci de guinee pentru un biet sărman nu e prea mult.

— O să-ți primești cele douăzeci de guinee când o să primesc și eu tabloul! Struan se aplecă spre el și-i spuse în șoaptă, insinuant: Aristotle, vrei o comandă grasă? Să zicem de o sută de lire. În aur?

Quance îi întinse de îndată mâna.

— Eu ți-s omul. Pe cine trebuie să omor?

Struan începu să rîdă, apoi îi spuse despre bal și despre postul de arbitru.

— Niciodată! Pe Dumnezeul meu! explodă Quance. Ce, am ajuns atît de nebun? Vrei să mă lase astea fără boașe? Să mă bage în mormînt înainte de vreme? Să mă hăituiască orice muiere din Asia? Să nu mă mai pot apropia de nici una? Niciodată!

— Numai un bărbat cu știința ta, cu renumele tău, cu...

— Niciodată, jur pe Dumnezeu. Și asta să-mi propui chiar tu, prietenul meu de odinioară... pentru o mizerabilă sută de lire nenorocită și să mă pui în pericol de moarte. Da, pe Dumnezeu, în pericol de moarte. Să ajung să fiu blestemat toată viața, urît, ruinat, mort înainte de vreme... Să zicem două sute?

— Adjudecat! îi spuse Struan.

Quance își aruncă pălăria în aer și începu să țopăie o gigă, ținîndu-se de pîntece. Apoi își aranjă frumos jiletca purpurie de mătase, își luă pălăria și și-o așeză șmecherește pe-o ureche.

— Tai-Pan, ești un prinț. Cine altul decît mine, Aristotle Quance, ar îndrăzni să împlinească o astfel de ispravă? Cine altul decît mine ar fi o alegere mai bună? Perfectă. Ah, minunatele Quance! Prinț al pictorilor! Două sute. În avans.

— Numai după arbitraj.

— N-ai încredere în mine adică?

— Nu. S-ar putea s-o ștergi. Să te evaporezi.

— M-aș scula și din mormînt ca să arbitrez întrecerea asta. Dacă e să recunosc, aș fi făcut-o și de bună voie. Da, să știi, pe sîngele lui Rembrandt, aș fi plătit eu de bună voie o sută de guinee pentru a avea cinstea asta, chiar dacă ar fi trebuit să mă tîrăsc în fața lui Brock pentru a-i dobîndi.

— Cum?

Quance își azvîrli din nou pălăria în aer.

— O, minunată, minunată zi! Ah, cât ești de perfect, de minunat, Quance. Acum ți-ai câștigat locul în istorie. Nemuritor, perfect Quance!

— Aristotole, nu te înțeleg deloc, interveni și Robb. Chiar vrei să joci rolul ăsta?

Quance își ridică pălăria de pe jos, o scutură de nisip, în vreme ce ochii îi umblau jucăuși.

— Te-ai gândit vreodată ce avantaje îmi poate aduce un astfel de rol? Ei? Orice muiere din Asia asta o să fie dornică să... cum să zic asta mai bine... să-l cumpere pe arbitru dinainte, așa-i? Dinainte.

— Iar tu ești gata să te lași cumpărat! i-o trânti Struan.

— Bineînțeles. Dar alegerea va fi cinstită. O alegere perfectă. O știi de pe acum pe cea care va câștiga.

— Cine?

— Încă o sută de lire? Azi?

— Ce-o să faci tu cu atîția bani? Robb, Cooper și cu mine, ți-am dat pînă acum o avere.

— Mi-ați dat? Hai? Aveți și voi privilegiul de a sprijini nemurirea o dată. Curat privilegiu, pe buclele lui Lucifer. Apropo, în butoaietele alea e și ceva brandy? Mă muncește o nemuritoare sete.

— Nu-i. Nici o picătură.

— Ce barbarie, dezgustător! Quance mai luă o priză de tabac și-l zări pe Longstaff îndreptîndu-se spre ei. Ei, copii, am șters-o. La bună vedere.

Se îndreptă fluierînd, și trecînd pe lîngă Longstaff își ridică pălăria plin de gravitate.

— Ei, Dirk, făcu Longstaff zîmbind cu gura pînă la urechi. Ce-i cu Aristotole de-i atît de vesel!?

— Ca și dumneavoastră, e vesel că Nobila Casă mai există.

— Și pe bună dreptate, ei? Longstaff se arăta bucuros și plin de respect. Habar n-am avut pînă acum că în Asia poate exista atît de mult argint. Magnific gest să-ți plătești creditorii în felul ăsta. Apropo, luăm cina împreună în seara asta? Sînt cîteva probleme și aș vrea să am și părerea dumitale.

— Will, îmi pare rău, dar în seara asta sînt ocupat. Să zicem mîine? Și de ce să nu poștești la cartierul nostru general, la bordul navei *Resting Cloud*? La prînz.

— La prînz ar fi taman perfect. Perfect. Sînt atît de...

— Ah, că tocmai mi-am adus aminte, Will. De ce să nu contramandezi ordinul dat flotei de a se deplasa spre nord?

Longstaff se încruntă.

— Dar diavolii aceia au denunțat tratatul nostru, ei?

— Da, asta a făcut-o împăratul Manchu. Dar acum vine perioada taifunurilor. Mai bine să ținem toată flota laolaltă. La cheremul tău.

Longstaff luă cu vârful degetelor o priză de tutun și o trase pe nas, apoi își scutură cu grijă jaboul elegantei sale jiletci.

— Amiralului nu-i pasă de taifunuri. Dar dacă tu zici așa! Strănută. Și dacă n-o pornim spre nord, atunci ce facem, ei?

— Mai bine vorbim despre astea mâine, bine?

— Înțelept cumpănit. Când te culci să te gîndești la treaba asta. Asta-i șpilul, ei? Sînt bucuroși să pot beneficia de sfaturile tale din nou. Ei, se pare că începem. Apropo, sînt încîntat și de isprava pe care ai făcut-o.

Longstaff se îndepărtă înveselit.

— Ce-a vrut să zică cu treaba asta? îl întrebă Robb.

— Habar n-am. Bănuiesc că-i vorba de tezaur. Ascultă, Robb, mâine îl întîmpini tu, îi spuse Struan. Și-i spui ce are de făcut.

— Adică ce? făcu Robb și chipul lui se boți într-un fel de zîmbet.

— Să pună mîna pe Forturile Bogue. Apoi să dea o lovitură de moarte Canton-ului. De îndată. Și să oblige Canton-ul să plătească răscumpărarea. Șase milioane de taeli de argint. Și apoi, cînd vînturile vor fi prielnice, flota spre nord. Exact ca data trecută.

— Dar el vrea să discute cu tine.

— Acum poți să-l joci pe degete. A avut prilejul să vadă tezaurul și el.

— În mine n-o să aibă la fel de multă încredere ca în tine.

— În vreo cinci luni de zile va trebui să aibă încredere și în tine. Sarah cum a primit veștile?

— Așa cum te-ai gîndit. Oricum, ea tot pleacă! Robb se uită la platforma unde se stîrnise un fel de tulburare: Longstaff urca treptele. Dirk, ai fost atît de cumsecade cu el, chiar și după ce s-a purtat atît de jignitor. Dar acum știu bine că l-ai trecut și pe el la răboj. Așa-i?

— E doar primul guvernator al Hong Kong-ului. Guvernatorii sînt numiți doar pentru patru ani. E destul timp, ba încă și cu prisosință, să ne răfuim și cu Longstaff.

— Ce-i cu gorganul?

— Lucrurile-s hotărîte.

— O să-l lași pe Brock să-l ia în spinare?

— Nu.

— Domnilor, începem Longstaff adresîndu-se neguțătorilor adunați acolo, înainte de a porni, vreau să mai amintesc o dată principiile care privesc proprietatea pămîntului și dispozițiile pe care le-am primit din

partea guvernului Maiestății sale! și începu să citească un document oficial. Tot teritoriul aparține Maiestății sale. Împărțirea acestuia se face prin licitație publică celui care oferă mai mult cu titlul de taxă anuală... taxa anuală e de fapt obiectul licitației. Concesionările se fac pentru o perioadă de nouă sute nouăzeci și nouă de ani. În termen de un an, pe aceste terenuri trebuie ridicate construcții în valoare de cel puțin o mie de taleri, rata de schimb fiind fixată la patru șilingi și patru penny la un taler, altfel concesiunea este anulată. O garanție, însumând jumătate din valoarea sumei licitate, trebuie plătită în bani gheață de îndată pe loc! Longstaff își ridică privirea de pe document. La început ne-am gândit să punem în vânzare astăzi un număr de o sută de loturi, dar n-am avut posibilitatea să facem ridicările topografice peste tot. Acum oferim circa cincizeci de terenuri, iar restul de îndată ce se va putea. Am recomandat de asemenea ca acum cumpărătorilor să li se îngăduie să dețină terenurile în proprietate liberă, aparținând Maiestății sale. A, da, cei ce cumpără terenuri maritime pot de asemenea deține terenuri suburbane sau agricole. Terenurile maritime sînt fixate la o lățime de o sută de picioare, cu fața la Drumul Reginei și îndreptîndu-se spre mare. Longstaff se uită în jur și zîmbi încîntat. O dată cu oferta de vânzare a terenurilor ce are loc astăzi putem socoti că se pune fundația orașului aici. Au fost desemnate terenuri pentru tribunal, birourile guvernamentale, rezidența guvernatorului, pușcărie, un teren de cricket, loc de piață și pentru populația orientală. În mod oficial am pus numele de *Queen's Town* orașului nostru.

Răsunară urale.

— E pentru prima oară după multe zile cînd am prilejul să mă adresez dumneavoastră tuturor. Aș zice că ne așteaptă zile grele. Dar să nu șovăim cu nici un chip. Trebuie să punem umărul cu toții. Trebuie să ne înhămăm cu toții la jug și apoi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o să-i învingem pe păgîni spre gloria Maiestății sale britanice și spre gloria coloniei Hong Kong.

Răsunară trei rînduri de urale pentru regină și trei rînduri pentru colonie, ca la urmă să se înalțe și trei salve de urale pentru Longstaff. Chinezii, care priveau tot ceremonialul acesta, începură să sporovăiască între ei și să rîdă.

— Iar acum, dacă domnul Brock va binevoi să-și desprindă gândurile de la mărunțișul Nobilei Case, eu voi declara deschisă licitația.

Brock și Gorth simțiră cum sînt gata să explodeze, dar se stăpîniră cînd rîsul celor din jur păru să-i biciuiască. Longstaff coborî de pe platformă și Glessing se apropie de el.

— Excelență, trebuie să vă spun din nou, începu Glessing, că din cauza timpului redus, nu toate terenurile au fost corect măsurate.

— Astea-s amănunte, amănunte, dragul meu. Ce contează cîteva picioare în plus sau în minus? Există aici teren destul pentru toată lumea. Te rog începe, Culum, dragul meu. Vă doresc la toți bună ziua.

Longstaff se îndreptă spre barca lui, și cînd trecu pe lîngă Struan zîmbi și-și ridică pălăria.

— Dirk, mîine la prînz.

Culum își șterse sudoarea de pe față și se uită la mărunțelul, de lîngă el.

— Domnule Hibbs?

Henry Hardy Hibbs se ridică arătîndu-și întreaga înălțime de cinci picioare și jumătate și se urcă pe platformă.

— 'Ziua, don'lor! spuse el cu un zîmbet unsuros. 'Enry 'Ardy 'Ibbs. Din tîrgul Londrei, urmașul firmei 'Ibbs 'Ibbs și 'Ibbs pentru licitații și agenți funciari, licitatori oficiali ai Hexelenței Sale, onorabilul Longstaff. La porunca 'mneavoastră.

Individul era un pitic cam jegos, dezgustător, cu o căpățîină complet pleșuvă și apucături slugarnice.

— Terenul numărul unu. Ei, acum cît licităm, ei?

— Culum, de unde naiba l-ai mai găsit și pe ăsta? îl întrebă Struan.

— L-a recomandat unul dintre neguțători, se trezi Culum răspunzînd, și dorindu-și ca ziua aceea să se termine cît mai repede. Vine de la Singapore și, ca să ajungă pînă aici, neavînd bani, a muncit pe rupe, fiindcă a cam fost buzunărit pe acolo și a rămas fără o lețcaie.

Struan fu atent la felul în care Hibbs se pricepea să salte cu abilitate prețurile cît mai sus. Se uită la mulțimea din jur și se încruntă.

— Ce s-a întîmplat, Dirk? îl întrebă Robb.

— Mă uitam să-l văd pe Gordon. L-ai văzut cumva?

— Ultima oară cînd l-am zărit se îndrepta spre Promontoriul Glessing. De ce?

— Nu contează, spuse Struan, gîndindu-se că era cam ciudat că Gordon nu se afla de față.

Mă bătea gîndul că vrea să liciteze și el pentru o bucată de teren, își spuse el. Ce altă investiție mai bună putea găsi?

Licitația decurgea plină de animație. Toți neguțătorii știau că o colonie însemna stabilitate. Iar stabilitatea însemna că valoarea terenurilor va crește pînă la ceruri. Mai ales într-o colonie insulară unde terenurile drepte, fără denivelări, bune pentru construcția clădirilor sînt destul de puține. Iar terenul însemna siguranță. Terenul nu se pierdea niciodată. Și de aici se puteau naște averi.

Pe măsură ce licitația progresa, Struan simți cum îl prinde emoția. Brock aștepta și el, cu nervii întinși, mai la o parte de îmbulzeala mulțimii. Gorth se afla lîngă el, privirile îi fugeau de la Struan la oamenii lor care păzeau tezaurul. Struan și Brock cumpărară și ei terenurile asupra cărora căzuseră de acord. Dar prețurile fură mai ridicate decît se așteptau, pentru că licitația se încinsese bine de tot. Cei doi licitară unul împotriva celuilalt în cazul unor terenuri fără prea mare importanță. Struan cumpără cîteva dintre ele, renunță la altele. Printre neguțători, tensiunea nervoasă crescuse și mai mult. În fine, fură scoase la licitație și ultimele terenuri în apropierea mării și fură cumpărate. Apoi urmară la licitație terenurile suburbane și cele agricole, și acestea fură achiziționate la prețuri ridicate. Nu mai rămase decît gorganul. Era terenul cel mai bun și cel mai întins.

— Ei, dom'lor, și cu asta basta! spuse Hibbs, răgușit de cît strigase în timpul licitației. Cine-a cumpărat ce-a cumpărat, acu trebuie să plătească juma' din parale pe loc. Chitanțe de la aghiotantul secretarului colonial, vă rog!

Asupra mulțimii se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Licitația nu s-a încheiat încă, sparse liniștea vocea lui Struan.

— Așa-i, pe Dumnezeuul meu, mîrîi și Brock.

— Poftim, dom'lor? făcu Hibbs precaut, simțind tensiunea în aer.

— Ce se aude cu gorganul?

— Ce gorgan, înălțimea voastră?

Struan arătă cu degetul:

— Gorganul acela!

— Ala, ăă, n-a fost pe listă, dom'le. Io n-am nici o vină, dom'le, spuse Hibbs grăbit, și se pregăti s-o rupă la fugă, dar aruncă o privire spre Culum care stătea încremenit. Așa-i excelență?

— Da.

Culum făcu un efort să se uite spre tatăl său, tăcerea aceea părînd să-l sufocă.

— De ce, pe Dumnezeu, nu e și gorganul pe listă?

— Pentru că... pentru că, ei bine, a fost deja cumpărat.

Lui Culum i se zbîrli părul pe ceafă cînd îl văzu ca prin vis pe taică-său îndreptîndu-se spre el, și toate vorbele cumpănite cu grijă dinainte i se șterseră din minte. Motivele acum! Chiar în dimineața aceea îi spusese lui Longstaff, în disperare de cauză, că fusese ideea lui Struan aceea de a ridica pe gorgan o biserică. Spre folosul întregului Hong Kong. Culum ar fi vrut să strige: era singura cale! Nu pricepi? Ne-ai fi dus de rîpă pe toți. Și chiar dacă ți-aș fi spus dinainte, tot nu m-ai fi ascultat. Nu înțelegeți?

— Cumpărat de cine?

— De mine. Pentru biserică, se bîlbîi Culum. O liră pe an. Acum gorganul aparține bisericii.

— Tu mi-ai luat gorganul? Cuvintele fură rostite încet, dar sunau pline de mînie, iar Culum simți tăișul din ele.

— Pentru biserică, da, scînci el. Ac... actul a fost semnat azi dimineață. Eu... Excelența sa a semnat actul. Pe vecie.

— Știai că vreau terenul acela?

— Da! și Culum simți doar lumina aceea orbitoare care părea să radieze din ochii tatălui său, devorîndu-l, strivindu-i sufletul. Da! Da! Dar eu am socotit că aparține bisericii. Da, eu am făcut asta. De acum gorganul aparține casei Domnului.

— Deci ai îndrăznit să mi te pui împotriva?

Se lăsă o liniște apăsătoare. Chiar și Brock era înspăimîntat de puterea care părea să izvorască din Struan învăluindu-i pe toți. Culum aștepta lovitura care știa că va veni... cu toții o așteptau. Dar Struan își descleștă pumnii, se răsuci pe călcîie și plecă, îndepărtîndu-se de valea aceea. Hohotele de rîs ale lui Brock rupseră tăcerea aceea apăsătoare și toți ceilalți tresăriră fără să vrea.

— Mai ține-ți gura, Brock, îi suflă Quance, mai ține-ți gura.

— Așa-m să fac, Aristotle, așa-m să fac, spuse Brock.

Mulțimea aceea a neguțătorilor se sparse în grupuri care comentau evenimentele, și Hibbs fu nevoit să strige cu vocea lui pițigăiată:

— Cei care-au cumpărat, sînt rugați să treacă pe aici! Vă rog, dom'lor.

Brock îl cerceta acum pe Culum aproape cu milă.

— Fiule, aș zice că zilele ți-s numărate, mîrîi el. Tu habar n-ai cu ce diavol ai de-a face, așa cum știu eu bine. Ferește-te să nu te prindă o dată stînd cu spatele! și se îndreptă spre Hibbs ca să plătească pentru terenurile cumpărate.

Culum rămase tremurînd. Îi simțea pe ceilalți cercetîndu-l. Simțea că îl priveau cu teamă. Sau o fi fost groază?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai întrebat și pe el? murmură Robb, revenindu-și cu greu după șoc. Ei? Înainte de a face isprava asta?

— N-ar fi fost de acord, nu-i așa?

— Nu știu, nu știu. S-ar fi putut să fie. Sau l-ar fi lăsat pe Brock să..., se opri simțînd că-l lasă puterile. Și nu pune mare preț pe vorbele spuse de Brock. A încercat să te sperie și atît. N-ai de ce să-ți faci griji. Chiar deloc.

— Cred că tata e diavolul în carne și oase.

Fără să vrea, Robb se cutremură.

— Fiule, e o prostie. O prostie curată. Ești doar extenuat. Toți sîntem la fel. Ei, și cu tezaurul ăsta... și cu emoțiile momentului. N-ai de ce să-ți faci griji. Bineînțeles că o să priceapă el cînd...

Cuvintele lui Robb rămaseră în aer, apoi se grăbi pe urmele fratelui său. Culum descoperi că-i vine greu să-și revină. Auzea zarva din jur mai puternic decît înainte, dar vocile păreau mai depărtate, și culorile și chipurile oamenilor oarecum ciudate. Departe, zări silueta lui Mary Sinclair și pe fratele ei. Și deodată amîndoi erau lîngă el și-i vorbeau.

— Iertare, îngăimă el, nu v-am auzit ce spuneți.

— Tocmai spuneam că acolo va fi un loc minunat pentru o biserică, spuse Horatio, silindu-se să zîmbească. Un loc perfect.

— Da.

— Tatăl tău a jinduit întotdeauna la gorganul acela: De cînd a pus ochii pe Hong Kong, interveni Mary.

— Da, dar acum aparține locașului Domnului.

— Da, făcu ea întristată. Dar cu ce preț?

Ceilalți doi tăcură deodată și Culum se întoarse spre Hibbs.

— Da?

— Sir, vă cer iertare, dar chitanțele... Pen' cei ce-au cumpărat terenurile, spuse Hibbs stînjnit.

— Chitanțele?

— Îhi! Chitanțele pen' terenuri. Trebuie să le semnați.

Culum se trezi că-l urmează pe Hibbs către platformă. Semnă totul mecanic. Robb mergea grăbit de-a lungul Drumului Reginei, indiferent la privirile speriate care-l urmăreau, simțînd o durere în piept din cauza efortului.

— Dirk, Dirk, strigă el.

Struan se opri o clipă.

— Spune-i că doresc să mă întâlnesc cu el pe gorganul lui, mâine dimineață, în zori.

— Dar, Dirk, Culum n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină singur.

— Dirk, dar ascultă-mă și pe mine o clipă. Stai. Așteaptă-mă. Sărmanul băiat, n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină numai el singur.

Capitolul treisprezece

În noaptea aceea, în cartul de mijloc, vîntul se roti dinspre est-nord-est spre est și mai slăbi cu un nod. Umiditatea crescuse, temperatura spori cu un grad și căpitanii flotei se răsuciră prin somn, se treziră apoi pentru o clipă, știind că musonul își reluase cursul. De-acum vîntul avea să bată umed și cald dinspre est vreme de trei luni, pînă în mai, și apoi se va răsuci la fel de brusc către sud, sporindu-și și umiditatea și temperatura. Pentru ca toamna să o ia dinspre est-nord-est din nou, mai rece și uscat, pînă în primăvara anului următor, cînd iar se va roti spre est și va slăbi în intensitate cu un nod.

Căpitanii adormiră din nou, dar moțairă cam neliniștiți. Vîntul de est anunța perioada taifunurilor. Brock se suci nervos în cușeta lui și începu să se scarpine.

— Ce-i cu tine, Tyler, mormăi Liza, trezindu-se de îndată cu mintea perfect limpede, așa cum i se întîmplă unei femei atunci cînd tovarășul ei are neazuri, sau un copil e bolnav.

Stătea întinsă în cușeta ei, în cabina aceea în care dăinuia un miros greu.

— Nimic, Liza. S-a schimbat vîntul, asta-i tot. Dormi mai departe.

El își puse mai bine pe cap scufia de noapte din flanel și căscă adînc. Liza se sculă greoaie și traversă cabina călcînd apăsător.

— Și ce mai faci acum?

— Deschid hubloul, băiete. Culcă-te.

Brock se răsuci pe cealaltă parte și închise ochii, dar știa că nu va mai avea parte de somn. Simți răsufierea vîntului măturînd cabina.

— Acuș' se lasă și ceața, mormăi el.

Liza se întoarce în cușeta ei, și salteaua umplută cu paie foșni. Se întinse confortabil sub pături.

— Din cauza tezaurului acela de argint n-ai liniște, așa-i?

— Mda.

— Nu-ți mai bate capul cu el acum. Ai timp pen' asta și mâine. Căscă și se scărpină unde o pișcase o ploșniță. Tare bine ar fi să fim și noi pe țărniș ca lumea. O să ia timp mult ca să ridici o casă?

— Nu chiar atât de mult, îi răspunse el și se întoarce iar.

— Și cu balul ăla pe care-l dă Struan, începu ea, alegându-și cuvintele cu mare grijă, e așa ca un fel de palmă pe care ți-o dă.

— E caraghios ce zici. Culcă-te.

Și Brock se puse de îndată în gardă.

— Da' dacă ne-mbrăcăm și noi mai dichisit cum trebuie, atunci e ca și cum i-am întoarce palma, nu, Tyler?

Brock simți nevoia să geamă, dar avu mare grijă să nu-l audă nevastă-sa. Vestea despre balul acela făcuse înconjurul flotei în clipa în care Struan îi dezvăluise intenția lui Skinner. Toți bărbații căsătoriți din Asia îl blestemară pe Struan fiindcă știau că de acum încolo nu vor mai avea liniște. Și tuturor bărbaților începu să le circule sângele mai iute prin vene. Și porniră pariurile. Favorita era Shevaun Tillman.

— Vrei să zici să-i înfundăm tunurile cu niște zorzonele? făcu Brock. Liza, bună idee. Și arăți strașnic în rochia aia roșie de mătase pe care-am...

— Vechitura aia de cîrpă? mîrîi Liza pufnind cu dispreț. Cre' că-ți arde de glume.

— Vechitură zici? N-ai pus-o pe tine decît de trei sau patru ori. Și după părerea mea arăți în ea...

— O port de trei ani încheiați. Și ai și tu nevoie de un frac ca lumea, nădragi bufanți și jiletică mai acătării, și cîte altele.

— Mie îmi ajung cele pe care le am, îi replică el. Socot...

— A venit vremea să mă duc să mai fac și io niște cumpărături. Înainte să se vîndă și ultimul cupon de mătase mai ca lumea din Asia și toate croitoresele mai pricepute să fie angajate. Mîine chiar mă duc la Macao. Cu *Gray Witch*.

— Liza, dar pentru un împuțit de bal pe care Dirk...

— Plec mîine o dată cu fluxul de prînz.

— Bine, Liza, oftă Brock, recunoscînd în glasul ei acel ton cu totul deosebit, știind bine că n-o să-i întoarcă boii din drum cu nici un fel de argument.

Dar-ar frenția-n Struan. În ciuda furiei care-l cuprinsese, se gândi la premiul aflat în joc și gândul ăsta începu să nu-i dea pace. Ar fi o idee strașnică. Strașnică. De ce naiba nu m-am gândit eu la asta mai înainte? Dar-ar frenția în Struan!

Liza își așeză mai bine perna și continuă să rumege ideea balului. Ea și hotărâse de pe acum că Tess trebuia să câștige premiul. Și toată cinstirea. Indiferent cât va costa. Da, își spuse ea din nou, indiferent cât va costa. Dar cum să-l convingă pe Tyler s-o lase pe Tess să meargă la bal? Când era vorba de ea, se încăpățâna ca un catâr.

— Și a cam venit vremea să ne mai gândim și la Tess, făcu ea.

— Ce-i cu ea?

— A cam venit vremea să te gîndești să-i găsești și ei un soț.

— Ce? Brock se săltă în capul oaselor în cușetă. Ți-ai pierdut mințile? Tess abia a ieșit din scutece. De-abia a făcut șaișpe'.

— Eu câți ani aveam cînd m-ai luat?

— Pen' Dumnezeu! E cu totul altceva. Tu erai mare pen' vîrsta ta, pe Dumnezeu. Vremurile s-au schimbat. E vreme îndestul și pen' aiurelile astea, pen' numele lui Dumnezeu. Un soț pen' Tess? Femeie, te-ai stricat la cap. Auzi ce-i vine ei să spună acu în crucea nopții. Ei, să nu mai aduci vorba de una ca asta, altfel îmi scot cureaua și-o mășor pe curu' tău.

Îi întoarse furios spatele, lovi cu pumnul în pernă și închise ochii.

— Da, Tyler, spuse Liza zîmbind.

Nu-l condamna pentru bătăile pe care i le dăduse. Și nici nu o bătuse de prea multe ori, și nici prea tare, niciodată cînd fusese prins de furiile beției. Și asta se întîmplase cu mulți ani în urmă. Viețuia cu el de douăzeci de ani, și era mulțumită de bărbatul ei.

— Liza, fetișo, începu el s-o ispitească, stînd mai departe cu fața la perete. Tess are ea știință de... treburile alea?

— 'Nențeles că nu, îi replică ea șocată. A fost crescută așa cum se cuvine.

— Ei, atunci, pen' numele lui Dumnezeu, ar cam fi vremea s-o iei la o parte și să-i mai spui și tu...! și, furios, se ridică din nou în capul oaselor. Și ai grijă și n-o slăbi deloc. Pe Dumnezeul meu, dacă prind pe careva că-i dă tîrcoale lui Tess... Ce te face să crezi că de-acum e destul de mare? A zis fata ceva? Se poartă mai altfel?

— 'Nențeles că am grijă de ea. E caraghios să crezi că nu am. Caraghios, pufni Liza. Voi bărbații sînteți cu toții la fel. Ha! Fă asta, fă aia, și amenințări și cîte altele, cînd biata fată nu face decît să crească și să ajungă și ea la vîrsta măritişului. Și, domnule Brock, am să-ți rămîn

recunoscătoare dacă n-ai să mai blestemi atît de mult. Că nu-i frumos și nu se cade.

— Pen' numele lui Dumnezeu, gata, nici o vorbă mai mult și am isprăvit cu asta!

Liza zîmbi încîntată de sine. Ei, și acum cam cine ar putea fi mirele? Sigur nu Nagrek Thumb ăla, pen' numele lui Dumnezeu. Atunci cine? Tînărul Sinclair? Parale nu prea are, cam îngîmfat dumnealui și bisericos pe deasupra. Da' s-ar putea să aibă ceva viitor, poa'-n consiliul afurisitului de Longstaff. Nimic nu-i mai grozav decît să ai în familie un fiu de reverend. Poate. Americanul, Jefferson Cooper? Mai degrabă. Bogat îndestul. Îndestul de puternic. Da' și ăsta-i un afurisit de străin care ne urăște pe noi, englezii. Da' chiar și așa, compania Brock și Cooper-Tillman laolaltă ar fi ca un frumos pumnal în pînțelele Nobilei Case. Gorth e și el bun, da' el e frate vitreg, așa că pe el îl scoatem din joc. Păcat. Îi cernu prin minte pe mai mulți care ar fi putut fi niște soți ca lumea. Omul ales trebuia să aibă bani, putere și posibilități de viitor. Și o voință de fier, mîină grea ca s-o stăpînească. Îhî, făcu Liza. Din cînd în cînd fata asta o să aibă nevoie de cîteva centuri bune peste buclele ei. E încăpățînată așa cum sînt ăștia azi. Și nu ușor de îmblînzit. Longstaff ar fi omul perfect, cu toate că-i și ăsta însurat, da' am auzit că nevastă-sa cam bolește la Londra, aș' că poa' mai așteptăm. Tot tăind și cioplind, pe listă rămaseră numai doi. Dar care din ei?

— Tyler!

— Pen' numele lui Dumnezeu, n-ai de gîn' să lași omu' să doarmă? Acu ce mai e?

— Ce-o să-i facă lui Culum diavolul ăla de Struan?

— Habar n-am. Poate-l omoară. Habar n-am. Da' o să iasă o treabă cumplită, de asta-s sigur.

— Culum trebuie să fie o surcică plină de curaj ca să-i țină piept în chipul ăsta.

Brock rîse:

— Aș vrea să fi văzut și tu mutra lui Dirk. Blestematul acela s-a vădit tare ca o stîncă. Tare ca o stîncă era.

— Băiatu s-a dovedit tare deștept să dăruiască terenul acela bisericii. L-a salvat pe taică-su din mare primejdie. Și pe tine.

— Ei, femeie, vorbești prostii. Nu pe mine, pen' numele lui Dumnezeu. Dirk era cel care-și dorea în draci gorganul ăla. El ar fi licitat, ar fi licitat tot mai mult, iar io m-aș fi oprit taman cîn' prețul ar fi ajuns

să-l sufoce. Și de n-ar fi fost mucosul ăla încrezut, Dirk ar fi fost în patru labe dinaintea mea taman acu. La pământ!

— Sau te-ar fi lăsat Struan pe tine să te încurci în licitație pînă te-ai fi sufocat tu. Taman la fel.

— Nu! El a jinduit tare mult după gorganul ăla.

— Da' mai mult și mai mult voia să te vadă pe tine dărîmat, la pământ.

— Nu. N-ai dreptate. Hai, culcă-te.

— Și ce-o să-i faci acum lui Culum?

— De un' să știi io? E tare răzbunător individul. Ția doi acu se urăsc de moarte. Nu l-am văzut niciodată pe Dirk atît de furios. Dușmănie mare între ei, da' băiatul poa' lucra pen' noi.

O clipă Liza simți cum o traversează un fior de spaimă. Spaimă pentru omul ei. Spaimă pentru o confruntare violentă dintre acesta și Struan. Dușmănie care nu s-ar stinge decît prin moartea unuia din ei. Sau a amîndurora. Doamne Dumnezeule carele ești în ceruri, începu ea să se roage pentru a milioana oară, fă să fie pace între ei. Apoi spaima o părăsi și își spuse, așa cum făcea întotdeauna: „Ce-o fi o fi!” Și cu asta își aduse aminte de Hamlet, și de Will Shakespeare, care era slăbiciunea ei.

— Tyler, de ce să nu construiești și tu o sală de teatru? Aici la Hong Kong. De-acu ne așezăm aici, doar, nu-i așa?

— Îhî! se luminează Brock și își mută gîndul de la Struan. Liza, da' știi că-i bună ideea? Chiar tare bună. Și asta înain' să-i vină în minte și ticălosului ăla. Mda, am să-i zic și lui Skinner mîine. Am să și scot fondurile. Și o să trimitem și după un grup de actori. Și pen' Crăciun o să punem și o piesă. Să te gîndești ce-ar fi mai bine.

Liza își mușcă limba și nu scoase o vorbă. Îi venea să spună *Romeo și Julieta*, dar ar fi fost o prostie fiindcă știa că soțul ei ar fi dibuit de îndată cam ce gînduri îi umblau prin minte. Mda. Tess e cheia problemelor dintre familia Brock și Struan. Da, căsnicia asta n-o să se termine cu o tragedie. Nu ca la ăia din familia Montague și Capulet.

— Dacă Gorth ți-ar fi făcut ție una ca asta, să-ți sufle gorganul de sub nas, tu cam ce i-ai fi făcut?

— Puiule, habar n-am. Da's fericit că n-a făcut-o Gorth. Acu culcă-te și tu.

Liza Brock își lăsă mintea să colinde mai departe. Ei, și acum care din doi o fi mai bun? Cel mai bun pen' noi și mai bun și pen' Tess? Culum Struan sau Dirk Struan?

Ceața se furișă încet spre nava ce stătea la ancoră într-un calm desăvârșit. Cu primele valuri de ceață, de navă se apropie un sampan cu toate luminile stinse. Acesta se atinse o clipă de parîma ancorei de prova a corăbiei *White Witch*. Cîteva brațe apucară iute parîma, un topor se ridică și căzu pe ea, și sampanul se topi în ceață la fel de tăcut cum apăruse. Cei de pe punte, marinarii înarmați și Nagrek, ofițer de cart, nu băgară de seamă nimic nelalocul lui. În plină ceață, fără un țarm la vedere, sau o altă navă față de care să-ți stabilești poziția, un vînt ușor pe o mare calmă și un curent de maree abia simțit te pot purta fără să-ți dea senzația de mișcare. *White Witch* fu dusă de flux spre țarm. Nostromul făcu să se audă opt lovituri de clopot și Nagrek fu cuprins de panică gîndindu-se ce gest periculos putuse să facă. Nebun nenorocit ce ești, îi trecu lui prin minte. Te-ai băgat în primejdie de moarte căutînd să-ți dai întîlnire cu Tess, așa cum ai făcut tu. Nu pleca, rămîi pe punte... sau du-te în cușeta ta și culcă-te. Dar nu te duce la ea. Fă-te c-o uiți, uită ce s-a întîmplat azi și noaptea trecută. De luni de zile Nagrek era tulburat de prezența ei, dar, cu o seară înainte, în timpul cartului său își băgase capul prin hubloul cabinei pe care fata o împărțea cu sora ei. O văzu în cămașa lungă de noapte stînd în genunchi, lîngă cușeta ei, ca un înger și spunîndu-și rugăciunea. Nasturii cămășii erau descheiați, sfîrcul sînilor împungînd mătasea albă. După ce-și rostise rugăciunea, deschisese ochii, și pentru o secundă i se păru că fata l-a văzut, dar își întoarse ochii de la hublou, își strînse cămașa de noapte făcînd-o să i se muleze pe trup. Apoi începu ușor să-și plimbe mîinile peste el. Ca o mîngîiere. Languros. Peste sîni, șolduri, coapse. Apoi lăsă cămașa să lunece de pe ea și rămase așa dinaintea oglinzii. Un fior o traversă și apoi, încet, îmbrăcă din nou cămașa, oftînd, suflă în lampă și se băgă în cușetă. Iar în ziua aceea el o urmărise pe cînd alerga pe plajă, cu fusta fluturîndu-i în vînt, îi zări picioarele, își dorise să i le desfacă și se hotărî să fie a lui. Iar după-amiază, la bordul navei, topit de spaimă și de dorință, îi șoptise cîteva cuvinte la ureche, o văzuse roșindu-se și o auzi vorbindu-i tot în șoaptă: „Da, Nagrek, diseară, cînd vor bate opt lovituri de clopot!”

Pe punte apăru cartul următor.

— Nagrek, coboară sub punte, îi spuse Gorth călcînd apăsat în vreme ce se îndrepta spre duneță.

Se ușură în sabordul de scurgere, căscă, și-și luă postul lîngă habitacul, iar cînd ajunse acolo se scutură tot ca un cîine.

— Vîntul s-a rotit spre est.

— Am simţit şi io atîta lucru, spuse Gorth şi nervos îşi turnă o porţie de rom. Afurisită fie ceaţa asta.

Nagrek se duse în cabina lui. Îşi scoase încălţărilor, se așeză pe cușetă, simţind cum îl trece o sudoare rece. Aproape sufocat de propria lui prostie, dar nefiind în stare să se stăpînească, ieși furios din cabină tot pe vîrfuri, fără să facă un zgomot, se strecură pe coridor spre pupa.

Se opri dinaintea cabinei. Îşi simţi palmele umede cînd încercă ușor clanţa. Aproape fără să mai sufle, intră în cabină şi închise uşa în urma lui.

— Tess? șopti el, pe jumătate rugîndu-se ca fata să nu-l audă.

— Ssst! făcu ea, să n-o trezești pe Lilibet.

Spaima îl copleși și mai mult, mintea lui urla: Pleacă! Dar o durere neștiută îl făcu să rămînă.

— E groaznic de periculos ce facem noi, îngăimă el.

Simţi cum mîna ei i-o caută în întuneric pe a lui, i-o apucă și-l conduce spre cușetă.

— Ai vrut să-mi spui ceva? Ce vrei? șopti ea înfiorată de întunericul din jur, de taina acelei întîlniri, de prezența lui Nagrek, înspăimîntată de acea înfiorare și plăcîndu-i în același timp.

— Iubirea mea, poate că nu-i momentul potrivit.

— Dar ai vrut să-mi vorbești în taină. Cum altfel să ne vedem în taină și să-mi spui ce vrei?

Fata se așeză pe cușetă în capul oaselor, își strînse cămașa mai tare pe trupul ei, lăsîndu-și mîna în mîna lui, mădularele moi ca ceara. Se așeză și el pe cușetă, sufocat de dorință. Întinse mîna și-i atinse părul, apoi gîtul.

— Nu, murmură ea, și se înfioră cînd el începu să-i mîngîie sîinii.

— Vreau să fii soția mea, iubito!

— Da, ah, da!

Buzele lor se atinseră, mîinile lui Nagrek începură s-o frămînte, să-i alerge pe trup. Și în urma valului de mîngîieri, veni și fierbințeala aceea cumplită. Tot mai spre miezul ei. Tot mai spre miezul ei.

Gorth renunță să mai scruteze ceața exact cînd nostromul bătu prima lovitură de clopot, și-și aruncă ochii spre habitaclu. Se uită atent la compas, lumina felinarului pîlpîi, iar lui nu-i veni să creadă ce vedea. Își scutură capul ca să-și limpezească gîndurile și se uită din nou.

— E cu neputință!

— Ce s-a-ntîmplat, sir? tresări nostromul.

— Pe Dumnezeul meu, vîntul! Acum e din vest. Din vest!

Nostromul alergă și el la habitaclu, dar Gorth o pornise deja în goană pe punte, aruncându-i pe marinarii aflați în cale într-o parte și-n alta. Se aplecă peste prova și văzu parîma tăiată.

— Atenție la mine, sîntem în derivă, strigă el cuprins deodată de panică și pe punte se declanșă balamucul. Funda ancora pupa! Mai repede, fir-ați blestemați să fiți!

În vreme ce marinarii alergau spre parîma ancorei pupa, chila scrîșni atingînd stîncile de pe fundul apei, nava se cutremură și gemu de la un cap la altul. Geamătul trecu prin toată structura de lemn a corăbiei, ajungînd și în pojarul cabinei, o clipă Nagrek și fata rămaseră ca paralizați, apoi el se smulse din brațele ei care-l strîngeau fierbinți, țîșni în coridor, și porni în goană spre punte. Brock aproape smulse ușa propriei cabine din țîțîni, îl zări în fugă pe Nagrek urcînd scările ca o furtună, apoi în treacăt băgă de seamă ușa deschisă de la cabina fetelor dar uită totul în vîltoarea care-l împinse spre punte, afară. Liza ieși din cabină în grabă, traversă coridorul, și intră în cealaltă cabină cu ușa deschisă.

Cînd Brock ajunse pe duneț, ancora fusese fundarisită, dar prea tîrziu. *White Witch* mai scoase un ultim geamăt, se înclină spre babord și se puse greoaie pe uscat. Exact în clipa aceea, din miezul ceții începură sa mișune sampane care se repeziră la pradă cu ghearele de pisică, și pirații începură să dea năvală la bord. Erau înarmați cu muschete, cuțite și săbii de abordaj, și primul țîșni pe punte Scragger. În clipa următoare, oamenii de pe *White Witch* se luptau pe viață și pe moarte. Gorth se feri într-o parte evitînd lovitura unui chinez, și apucîndu-l pe individ de gît îi frînse grumazul. Nagrek apucase un lanț de luptă și-l făcu să șuiere dinaintea hoardei ce năvălise, observînd că printre chinezi erau și Scragger și alți cîțiva europeni. Schilodi în trecere un pirat și se repezi spre Brock, care apăra calea de acces spre cabinele de sub punte. Și către tezaurul din cală. Scragger spintecă un om și se trase înapoi, urmărindu-și oamenii cum atacau.

— Spre cală, pentru Dumnezeu! urlă el și conduse atacul asupra lui Brock.

Brock făcu să explodeze mutra unui european, lovi cu pistolul, inutil acum, în ventrele altuia, și cu sabia de abordaj izbi furios la întîmplare. Execută o fentă să-l ajungă pe Scragger, care se feri într-o parte și apăsă pe trăgaciul pistolului îndreptat spre adversar, dar exact în clipa aceea Nagrek îl izbi la rîndul lui, și glonte porni și ricoșă țiuind, fără să-și atingă ținta, în ceață. Scragger se răsuci, mîrîi, și se aruncă asupra lui

Nagrek cu sabia de abordaj, rănindu-l ușor, apoi se trase în vârtoarea luptei și se repezi iar spre Brock. Spintecă cu sabia un marinar, Brock îl apucă de gât și amândoi se prăbușiră pe punte, lovind cu pumnii și genunchii. Lui Brock i se tăie suflarea când sabia lui Scragger îi zdrobi obrazul. Își adună puterile, îl aruncă pe Scragger într-o parte și dădu să-l izbească cu sabia, dar Scragger se dădu de-a rostogolul exact la timp, și sabia se frânse, izbindu-se de punte. Brock înfipse ciotul de sabie într-un chinez care se repezise să-l apuce de gât, iar Scragger se trase la adăpostul format de un șir de oameni de-ai lui.

Gorth făcea ravagii în mijlocul uraganului ce bîntuia puntea principală, tăind, spintecînd, când un cuțit îl nimeri într-o parte, icni, și căzu. Brock își văzu fiul căzînd, dar rămase mai departe la intrarea de acces sub punte, luptîndu-se și omorînd pe care putea. Sub punte, Liza Brock le împinse pe Tess și Lillibet în cabina principală.

— Fetelor, de-acum să nu vă mai aud miorlăind, spuse ea închizînd ușa pe dinafară.

Iar ea se înfipse în mijlocul coridorului, cu cîte un pistol în fiecare mîină, și două de rezervă în buzunare. Dacă dușmanii coborau scara înainte ca lupta de pe punte să se fi terminat, asta ar fi însemnat că soțul ei era mort sau căzut în nesimțire. Dar patru pirați aveau să moară înainte de a trece de ea.

Conduși de Scragger, pirații se aruncară asupra echipajului lui Brock și fură din nou respinși. Din teugă izbutiră să iasă tot mai mulți marinari, croindu-și drum prin luptă spre punte. Trei dintre ei se alăturară lui Brock lîngă intrarea de acces sub punte și se aruncară și aceștia asupra piraților, făcîndu-i să se tragă înapoi. O cavilă îl nimeri pe Scragger în spinare și în clipa aceea realiză că lupta era pierdută. Răcni o poruncă în chineză, și oamenii lui se retraseră din luptă, mișunînd ca șobolanii să coboare în sampane, apoi dispărură. Scragger sări de pe prova în mare, și se făcu nevăzut sub apă. Brock smulse o muschetă din mîinile unuia din oamenii săi și se repezi spre parapet. Când scăfirlia lui Scragger se iți iar deasupra apei pentru o clipă, Brock trase, nu nimeri, capul dispăru. Brock slobozi un blestem și aruncă muscheta neîncărcată în beznă. Oamenii lui continuară să tragă asupra sampanelor, care se topiră curînd în ceață. Când nu mai rămase de omorît nici un pirat rătăcit, Brock ordonă ca toți dușmanii morți sau răniți să fie aruncați peste bord și veni timpul să vadă ce-i cu Gorth. Din rana pe care o acoperea cu mîna încleștată și roia sînge. Brock îi dădu mîna cu forța la o parte. Cuțitul se înfipse adînc sub subțioară și spre spate.

— Fiule, ai scuipat și sânge?

— Nu, tată.

— Atunci e bine! Brock își șterse sudoarea de pe frunte și se ridică în picioare. Aduceți rom și catran. Lute, pen' numele lui Dumnezeu. Cei tăiați să vină la pupa. Ceilalți în bărci și trageți-ne afară de aici. E plină marea. Grăbiți-vă!

În vreme ce conducea operația de coborîre a bărcilor, Nagrek încercă să-și limpezească puțin capul care-l dorea groaznic. Din rana de la umăr curgea un fir de sânge. Brock îi dădu o cană mare de rom lui Gorth să bea, și îndată ce catranul începu să facă bulbuci pe vasul cu jărat, înmuie o cavilă de luat volte în el și îndesă catranul în rană. Fața lui Gorth se schimonosi, dar el nu scoase nici un sunet. Apoi Brock îi doftorici și pe ceilalți cu rom și catran.

— Pe mine, sir, pe mine m-ați uitat, îngăimă unul dintre marinari, ce se ținea de piept, iar pe buze îi apăruse o spumă însîngerată în vreme ce se auzea cum rana din piept îi șuiera la fiecare suflare.

— Ești un om mort. Nu-ți rămîne decît să-ți ceri iertarea păcatelor dinaintea celui care te-a făcut, îi spuse Brock.

— Nu! Nu! Pen' Dumnezeu! Puneți-mi și mie catran, sir, haideți, pen' Dumnezeu!

Și omul începu să urle. Brock îi aplică o lovitură care-l lăsă fără cunoștință, lat, în locul unde căzuse, și aerul se auzea cum șuiera ieșind și intrînd prin rană. Brock îl ajută pe Gorth să se ridice în picioare. De îndată ce se văzu în picioare, Gorth reuși să se țină singur drept.

— Mă fac eu bine, pen' Dumnezeu!

Brock îl lăsă singur și se duse să verifice cum stăteau lucrurile la pupa. Bărcile trăgeau din greu. Era momentul dintre flux și reflux cînd marea e staționară.

— Puneți vîna la bătaie! urlă el. Pregătește ancora prova, Nagrek.

Reușiră să tragă cu bărcile nava la apă adîncă, în siguranță, marinarul cu firul cu plumb striga mereu adîncimile, iar cînd Brock socoti că nu mai era nici o primejdie porunci să se lase ancora. Nava se roti o dată cu refluxul și apoi se opri.

— Velarule!

— Da, sir! răspuse bătrînul.

— Coase-le niște giulgiuri, spuse Brock arătînd spre cele șapte cadavre. Folosește pînza de la vechea randă. Un lanț la picioare și peste bord, la apusul soarelui. Ca de obicei, prohodul îl spun eu.

— Da, sir!

Brock îşi îndreaptă atenţia asupra lui Gorth.

— După cât timp de la preluarea cartului ne-am pus pe pământ?

— N-au trecut decît cîteva minute. Nu. Era exact la prima bătaie de clopot. Îmi amintesc perfect.

Brock rămase o clipă pe gînduri.

— Nu puteam să derivăm de la locul de ancorare pînă la mal într-o jumătate de oră. Niciun. Ne-au tăiat parîma în cartul de dinainte! Se uită la Nagrek şi se întunecă. Cartul tău. Cîte douăzeci de lovituri de bici la apusul soarelui tuturor celor care-au fost de cart.

— Da, sir, îi răspunse Nagrek cutremurîndu-se.

— De nu erai tu, acum eram mort, trimis pe lumea cealaltă de blestematul acela de pistol al piratului, aşa că mă mai gîndesc eu şi la chestia asta, Nagrek.

Apoi coborî sub punte.

— Dragă, totu-i în regulă, spuse el de cum intră.

Liza stătea neclintită ca o stîncă în faţa cabinei copiilor.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse ea şi lăsă pistoalele în jos. Rău?

— Ce-a fost rău a trecut. Din cauza argintului de la bord. Atacat de piraţi în port! Auzi! În mijlocul portului! Printre piraţi erau şi englezi. Pe unul l-am omorît io, da' şeful lor, bată-l Dumnezeu să-l bată, a scăpat. Copiii au păţit ceva?

— Nu. Sînt înăuntru. Acum dorm! Liza şovăi. Cre' c-ar trebui totuşi să vorbesc şi cu tine.

— Doa' vorbim ş-acum, nu?

Femeia porni pe coridor, către cabina principală, luîndu-şi un aer grav. Brock porni pe urmele ei, şi ea închise uşa.

Cînd clopotul bătu de trei ori, Brock apăru din nou pe punte. Ceaţa se mai subţiasse, dar vîntul căzuse cu totul. Adulmecă, să-l simtă mai bine şi ştiu că în curînd vîntul se va întări din nou, iar la ivirea zorilor ceaţa va dispărea cu desăvîrşire.

— Gorth, hai în cală să verificăm încărcătura.

— Nici unu din candidaţii ăia la spînzurătoare n-a ajuns în cală, tată.

— Să aruncăm un ochi totuşi. Nagrek, vii şi tu cu noi.

Brock luă un felinar şi coborî în cală.

— Ui', uşa-i zăvorîată, spuse Gorth, şi se vedea că rana îl încearcă.

Brock dezăvorî uşa, coborî înăuntru. Aşeză felinarul pe una din lăzile cu lingouri de argint, şi apoi zăvorî uşa pe dinăuntru.

— Tată, ce-ai păţit, ai luat-o razna? îl întrebă Gorth. Brock îl privi ţintă pe Nagrek.

— Ce s-a-ntîmplat, dom' Brock?

— Gorth, pare-se că Nagrek a cam pipăit-o pe soru-ta. Pe Tess.

— Nu... n-am făcut una ca asta, Dumnezeu mi-e martor! izbucni Nagrek. Nicidecum!

Brock apucă pisica cu nouă cozi care atârna pe peretele calei.

— Pare-se că pe cînd fata dormea el a intrat în cabina ei și apoi a cam înghesuit-o și s-a jucat cu ea.

— Ni' n-am atins-o, nu i-am făcut nici un rău, pe Dumnezeu! strigă Nagrek. Ea m-a chemat în cabina ei. Ea m-a chemat. Chiar în dup'-amiaza asta mi-a zis să viu. Martor mi-e Dumnezeu.

— Aha, ai fost în cabina ei!

Gorth se repezi să-l lovească pe Nagrek și urlă de durere blestemînd cînd catranul din rană se desfăcu.

Nagrek fugi spre uşă, dar Brock îl lovi făcîndu-l să se tragă înapoi.

— Nagrek, ești un om mort.

— Nu i-am făcut nici un rău... jur pe Dumnezeu, jur pe...

— Ți-ai băgat labelle tale împuțite su' poalele ei! Pisica cu nouă cozi își plesni șfichiurile pe trupul lui Nagrek de mai multe ori, în vreme ce Brock îl făcea să se retragă tot mai mult spre adîncul calei.

— Dumnezeule, așa ai făcut, spune!

— Jur pe Dumnezeu că n-am atins-o. Dom' Brock, nu! Vă rog! Nu a pățit nimic... iartă-mă... doa' ce-am atins-o... nimic alta... doa' ce-am atins-o... nimic alta...

Brock se opri, suflînd din greu.

— Aha, i-adevărat atunci! Gorth, ai auzit?

Amîndoi se repeziră la Nagrek, dar Brock fu mai iute, și pumnul lui îl izbi pe Nagrek, lăsîndu-l fără cunoștință pe jos. Îl împinse pe Gorth la o parte.

— Așteaptă!

— Dar, tată, ticălosul ăsta...

— Așteaptă! Maică-ta a zis că biata fată la început era așa de înspăimîntată că n-a putut scoate o vorbă. Tess credea că fiindcă individul a atins-o numai de-acu o să și aibă prunc. Da' Liza mi-a zis că Tess e fecioară. Ticălosul doar ce-a atins-o, lăudat fie numele Domnului!

Cînd Brock își mai trase puțîn sufletul, îl dezbracă pe Nagrek de tot și așteaptă pînă cînd acesta își reveni în simțiri. Apoi îi tăie bărbăția și-l bătu pînă îl ucise.

Capitolul paisprezece

— Tată, ai vrut să mă vezi? Culum avea chipul împietrit.

Struan stătea în picioare pe culmea gorganului, cu binoclul la gît, cuţitul la centură, un fier de luptă făcut grămadă jos. Îl văzuse pe Culum venind la ţarm cu barca, o luase atunci pe firul văii şi se urcase pe gorgan. Vîntul măturase norii de pe cerul acum limpede, şi soarele, jos la orizont, promitea o zi frumoasă. Struan arătă spre poale:

— Frumoasă privelişte de aici, nu?

Culum nu spuse o vorbă. Sub flacăra privirii tatălui său îşi simţea genunchii ca de cîrpă.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Biserica va... toată lumea va...

— Ştiu povestea cu biserica, îl întrerupse Struan. Ai auzit ce-a păţit Brock? Vocea suna moale, mult prea calmă.

— Ce-i cu Brock?

— Azi-noapte a fost atacat de piraţi. I-au tăiat parîma de ancoră şi a deviat pînă s-a urcat pe mal. S-au repezit la el la bord. N-ai auzit cum se trăgea acolo?

— Ba da.

Culum era doborît de oboseală, încordat. Atîtea nopţi nedormite pentru ca în cele din urmă să înţeleagă că numai el putea să-i salveze, apoi hotărîrea şi dibăcia de a-l păcăli pe Longstaff.

— Dar n-am avut habar măcar că era un atac al piraţilor.

— Mda. Atacat de piraţi în buricul portului Hong Kong. Îndată ce s-a împrăştiat ceaţa m-am dus la ei. Brock mi-a spus că a pierdut şapte oameni şi pe căpitan.

— Gorth?

— Nu. Nagrek Thumb. Bietul om a murit în urma rănilor primite. Şi Gorth a fost rănit, dar nu chiar grav. Chipul lui Struan se înăspri. Căpitanul a murit apărîndu-şi nava. Aşa merită să mori cînd eşti bărbat.

Culum îşi muşcă buzele şi începu să privească în jurul gorganului, inima bătîndu-i să-i sară din piept.

— Vrei să spui că gorganul ăsta e drumul calvarului meu?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Căpitanii care mor apărîndu-şi corabia, nu? Asta e corabia mea... gorganul ăsta... Nu asta voiai să spui? Mă întrebi dacă vreau să-mi apăr gorganul cu preţul vieţii?

— Vrei?

— Nu mi-e teamă de tine! Cuvintele scrîşniră din gîtul uscat iască al lui Culum. Există legi şi împotriva crimei. Nu pot eu lupta cu tine, şi o să mă poţi ucide, dar pentru treaba asta o să fii spînzurat. Eu nu am nici un fel de arme.

— Ți-a trecut prin cap că aş fi în stare să teucid?

— Da, dacă ți-am stat în cale, și ți-am stat în cale, nu-i așa?

— Crezi?

— Pentru mine ai fost un Dumnezeu. Dar în cele treizeci de zile de cînd sînt aici am ajuns să te cunosc cine ești: ucigaş, criminal, pirat, contrabandist de opiu, curvar. Cumperi şi vinzi oameni. Ai odrăslit bastarzi şi ești mîndru de ei şi numele tău pute în nasul unor oameni cinstiți.

— Care oameni cinstiți?

— Ai vrut să mă vezi. Uite, am venit. Spune-mi ce vrei de la mine şi să terminăm odată. M-am săturat să mai fiu şoricelul cu care se joacă pisica ta.

Struan luă de jos ranița, o aruncă pe un umăr.

— Haide!

— De ce?

— Vreau să fim numai noi doi.

— Doar sîntem singuri.

Struan făcu uşor cu capul spre navele aflate la ancoră.

— Sînt o mulțime de ochi acolo. Îi simt cum ne spionează! şi arătă spre plaja împestrită de chinezi şi europeni, neguțătorii își cercetau terenurile cumpărate, copiii se şi jucau acolo.

— Sîntem spionați din toate părțile! Indică o culme de deal spre vest. Într-acolo mergem.

Dealul era mai degrabă munte. Se ridica pînă la vreo mie trei sute de picioare, stîncos, golaş, amenințător.

— Nu.

— Ți se pare prea departe pentru un om ca tine? Struan citi ura pe fața lui Culum şi aşteptă să primească răspuns; nu primi nici unul. Am crezut că nu ți-e frică.

Se întoarse cu spatele şi porni să coboare gorganul, ca s-o ia apoi pe panta muntelui în sus. Culum şovăi, chinuit de teamă. Apoi se hotărî şi porni pe urmele lui, dominat de puterea voinței lui Struan. Acesta, în vreme ce urca, ştia că începuse un alt joc primejdios. Nu se opri şi nici nu privi înapoi pînă ce nu ajunse pe creasta muntelui. Aceasta era bătută

de vânturi, neprimitoare. Se uită în urmă și-l văzu pe Culum chinându-se să urce și el, dar era încă departe. Se întoarse cu spatele la fiul său. Priveliștea era măreață. Cutremurător de frumoasă. Soarele, sus, pe cerul albastru, Pacificul – un covor de un albastru-cenușiu. Din acest covor al mării, țîșneau piscurile muntoase maronii-verzui ale insulelor: Pokliu Chau, spre sud-vest, Lan Tao, insula aceea imensă, mai mare decât Hong Kong, la cinsprezece mile spre vest, și sutele de insulițe pustii, numai piatră stearpă, care înconjurau arhipelagul Hong Kong. Prin binoclu, vedea limpede navele din radă, iar spre nord, China continentală. Zărea flote întregi de jonci și sampane navigînd în volte pe canalul Lan Tai, îndreptîndu-se spre țărmurile vestice ale Hong Kongului. Multe dintre ele se întorceau pătrunzînd pe estuarul fluviului Pearl. La nord și la sud, la est și la vest se vedeau vase care circulau încolo și-ncoace: fregate ce patrulau, jonci de pescuit, sampane, dar nici o corabie comercială. Ei, îi trecu lui prin minte, încă vreo cîteva luni, se termină el și al doilea război, și apoi navele comerciale vor stăpîni iar marea.

Culum se străduia să urce și el pe urmele lui Struan. Era epuizat cu totul și numai îndărătnicia voinței lui îl făcea să-și miște picioarele. Veșmintele îi erau sfișiate și fața rănită de plantele agățătoare. Și urcă mai departe, în cele din urmă, ajunse pe creastă, pieptul i se zbătea spasmodic, vîntul aproape să-l dea jos. Struan stătea pe pămînt, la vreo cinci pași mai în josul pantei, la adăpost de vînt. Pe jos era întinsă o față de masă pe care tronau mîncarea și o sticlă de vin.

— Poftim, flăcăule, îi spuse Struan întinzîndu-i o jumătate de pahar de vin.

Gîfîind încă, Culum luă paharul, încercă să bea dar cea mai mare parte îi curse pe piept. Își șterse vinul și se chinui să tragă adînc aer în piept.

— Stai jos, îi porunci Struan.

Spre uimirea lui Culum, Struan îi zîmbea cu bunătate.

— Hai, fiule, stai jos. Te rog stai jos.

— Eu nu... nu pricep.

— De aici se vede și mai bine, nu-i așa?

— Acum ești chiar diavolul curat, începu Culum simțind că îi ard plămîinii de atîta efort, și după aia, după aia... nu mai pricep nimic...

— Am adus pui fripți și pîine, îi replică Struan. Și mai avem o sticlă de vin. Ei, îți convine?

Culum se prăvăli jos, epuizat.

— Pui, zici?

— Cred că n-ai mâncat de dimineață, așa-i? Trebuie să fii mort de foame.

— Cu gorganul acela, eu...

— Mai trage-ți sufletul, odihnește-te și apoi mănâncă. Te rog. Noaptea acestea două din urmă nici n-ai dormit măcar. N-are nici un rost să vorbesc cu unul căruia îi ghiorăie mațele. Mănâncă încet. Altfel ți se face rău. A fost alpinism, nu glumă, să ajungem pînă aici. Și eu sînt obosit mort.

Culum se rezemă de stîncă, închise ochii și încercă să-și adune puterile, simțindu-și trupul cum gemea după odihnă. Se chinui să deschidă ochii. Încă mai credea că visează, dar colo, dinaintea lui, se afla taică-său, care cerceta cu binoclul oceanul spre sud.

— În legătură cu gorganul acela... eu am...

— Mănâncă! îl întrerupse Struan și-i întinse niște pui.

Culum rupse un copan.

— Nu pot mânca. Nu înainte de a-ți spune ce am de spus. A trebuit să fac asta. A trebuit. N-ai fi fost niciodată de acord cu una ca asta, și era singura cale. Brock te-ar fi distrus. S-ar fi oprit să mai liciteze lăsîndu-te singur. Știu că așa voia să facă. Dacă n-ar fi fost atîta ură între voi, gorganul acela ar fi fost al tău. Tu ai forțat lucrurile să ajungă aici. Tu ai făcut-o. Acum gorganul aparține bisericii, și așa se cuvine. Tu m-ai silit.

— Da, răspunse Struan. Bineînțeles. Sînt mîndru de tine. Ți-a trebuit mult curaj să faci una ca asta. Robb n-ar fi fost niciodată în stare de așa ceva, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte, n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfîrșit una ca asta.

Culum rămase cu gura căscată.

— Tu... tu ai dorit să fac ceea ce am făcut?

— Bineînțeles, fiule, era singura soluție pentru a ieși dintr-o situație imposibilă.

— Tu ai... mizat că am să acționez chiar așa?

— Da, am mizat că așa ai să faci. Chiar am făcut o aluzie că așa ar trebui să faci. Atunci cînd erai atît de nerăbdător să-l întîlnești pe Longstaff... cînd mă ocoleai la Happy Valley... am socotit că ai rezolvat. Apoi am fost descumpănit de reacția ta față de Gordon. Dar mai tîrziu, după aia, Longstaff mi-a spus: „Minunat și celălalt gest al tău!” Și atunci am știut că ai rezolvat în singurul chip în care se putea. Fiule, sînt foarte mîndru de tine. Precis că Brock ne-ar fi măcelărit dacă ar fi avut prilejul. Și nu puteam face nimic ca să-l împiedic. Gorganul acela era o chestiune de obraz.

— M-ai împins... m-ai împins vreme de două zile și două nopți în iadul acela pe care l-am trăit... știind bine că exista o soluție simplă?

— A fost chiar așa de simplă?

— Pentru tine a fost! strigă Culum, și sări în picioare.

— Da! îi replică Struan cu o voce asprită brusc. Pentru mine, dar nu și pentru tine. Dar tu ai fost cel care a luat hotărîrea și din pricina asta te simți mai bine. Acum poți spune că ești bărbat. Dacă eu ți-aș fi sugerat să iei locul pentru lăcașul Domnului, n-ai fi fost în stare să împlinești pînă la capăt misiunea asta. Niciodată. Te-ai fi dat de gol. Ca să izbîndești, trebuie să crezi în ceea ce faci. Dacă Brock ar fi bănuțit preț de o clipă că eu am pus la cale împreună cu tine treaba asta, ne-ar fi făcut din nou bătaia de joc a Asiei întregi. Și ne-am fi pătat obrazul pentru totdeauna.

— Și m-ai sacrificat pe mine pentru obrazul ăsta? strigă Culum. Blestematul tău de obraz?

— Obrazul nostru, Culum, îi replică Struan. Și bine că pînă la urmă te aud și pe tine blestemînd. Fiule, asta te ajută să crești.

— Atunci toată mînia... mînia ta a fost doar prefăcătorie?

— Bineînțeles, fiule, îi răspunse Struan. Pentru Brock. Și pentru toți ceilalți.

— Chiar și pentru Robb?

— Pentru Robb mai mult decît pentru oricare altul. Acum mîncă!

— Dar-ar frenția în mîncarea asta! Ești un diavol, diavolul în persoană. Și o să ne tragi pe toți în iad după tine, pentru numele lui Dumnezeu, jur că am să...

Struan țîșni în picioare și-l înfășcă pe Culum de umeri.

— Înainte de a spune o prostie pe care s-o regreți, ascultă-mă bine pe mine. Am mizat totul pe tine, pe curajul tău de a te hotărî să faci una ca asta, și ai făcut-o. Tu singur. Fără nici un ajutor din partea mea. Și te-am binecuvîntat pentru gestul tău. Acum ești Culum Struan, omul care a îndrăznit să se pună curmeziș voinței Tai-Panului. Omul care i-a luat de sub nas gorganul la care jinduia atîta. Ești celebru de-acu. Într-o singură zi ai dobîndit mai mult obraz decît ai fi putut s-o faci în douăzeci de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel îți închipui tu că poți stăpîni oamenii și îi poți duce de nas? Numai prin forța brațului? Nu! Cu ajutorul minții tale! Și prin magie.

După care îi dădu drumul lui Culum.

— Magie zici? îngăimă Culum revenindu-și și izbucnind. E magie neagră atunci!

Rîzînd molcom, Struan se așeză și-și turnă niște vin.

— Cei care au ceva minte au să-și dea seama ce isteț ești. „Culum ăla e deștept. A dăruit gorganul bisericii. Și în chipul ăsta l-a împiedicat și pe diavolul de Struan să distrugă Nobila Casă, împiedicându-l să-și înmormânteze banii într-un gorgan fără nici o valoare. Dar, în același timp, Culum i-a salvat și obrazul Tai-Panului... diavolul ăla nu are cum să-l omoare pe Culum Struan pentru că a dăruit gorganul bisericii!” Struan bău din pahar. Chiar și Brock e probabil zguduit, indiferent dacă se gîndește că a fost o înțelegere tainică între noi sau nu... pentru că ai dus îndrăzneala pînă la capăt. Cei bisericoși au să te binecuvînteze pentru că cel mai de preț lucru l-ai dăruit bisericii. Nebunii de teapa lui Longstaff o să-ți știe de frică și o să-ți ceară de-acum încolo sfatul. Cinicii vor fi cutremurați de istețimea soluției pe care ai găsit-o, or să te blesteme și or să spună: „Culum ăsta îl are pe dracu în el ca și tat-su. Fii cu ochii în patru.” Iar eu aș spune că ți-ai cîștigat prestigiu.

— Dar... dar dacă eu am... atunci înseamnă că tu ai pierdut din cinstea obrazului... cum se zice, da?

— Da. Dar eu am destul credit al obrazului, chiar îmi prisosește. Și mai pot da și la alții. Ție și lui Robb. Și nu mai am destul timp la dispoziție ca să te plantez bine în lumea asta. Fiule, fii cu ochii în patru. Acum toți stau și o întorc pe toate fețele: „Culum s-a descurcat de data asta, dar o să mai îndrăznească s-o facă și altă dată?” Și speranța lor e ca noi doi să ne urîm atît de mult unul pe celălalt încît să ne distrugem reciproc. Și exact asta o să încercăm noi să facem. În chip deschis. Cînd sîntem în public.

— Cum?

— Așa cum zic. Ori de cîte ori ne vom întîlni trebuie să ne arătăm o ostilitate rece. Și curînd, Brock o să încerce să te cîștige de partea lui. Așa o să facă și Cooper... și Tillman. O să-ți spună o mulțime de minciuni... sau să răstălmăcească adevărul... nădăjduind că vei ajunge să mă urăști atît de mult încît o să mă distrugi și pe mine și pe tine. Ba și Nobila Casă pe deasupra. Fiindcă toți negustorii ăștia pîndesc să apuce momentul. Dar de-acum nu vor mai pupa ei una ca asta. Pe Dumnezeu, te-ai dovedit bărbat!

— Eu nu vreau să am nimic a face cu asta, îi replică Culum încet.

— Ba din contra, vei avea cît se poate de mult. Vreme de cinci ani și cinci luni. Doar ai depus un jurămînt sfînt.

— Și acum o să mă silești să-l țin? Acum?

— Tu o să te silești să-l ții. Salariul tău s-a triplat acum.

— Crezi că în treburi de acest fel banii mai contează?

— Da, e prea puțină plată pentru două zile de iad.

— Nu vreau nici un fel de bani. Și nici n-am să fac ce-am jurat. Nu pot.

Struan alese gânditor un copan de pasăre.

— Te-am cîntărit cu mare grijă. Am fost ispitit să nu-ți spun nici o vorbă. Să te las să-ți joci rolul în necunoștință de cauză. După aia te-am mai cîntărit. Am socotit că îți poți juca rolul în cunoștință de cauză. De-acum pentru amîndoi va fi mai plăcut cînd știi despre ce e vorba.

— Ai să mă silești să trăiesc și să mor urîndu-te? Numai pentru Casa asta Nobilă?

— Știi răspunsul la întrebare!

— Ești un păcătos.

— De acord. În unele privințe, spuse el mestecînd bucata de carne de pasăre. Sînt tot ceea ce spui tu și mai am și alte păcate pe deasupra. Încalc multe dintre porunci, dar nu pe toate. Dar pe lumea asta sînt singurul om în care tu poți avea deplină încredere... cu condiția ca nu cumva să te bată gîndul să te pornești împotriva Nobilei Case. Eu sînt Tai-Panul. Prin suferință și păcate vei ajunge la fel.

— Nu merită să trăiești în atîta prefăcătorie. Și în atîta răutate.

— Ei, fiule, nu faci decît să-mi mîngîi inima, spuse Struan aruncînd osul de pasăre. Ești atît de tînăr. Te invidiez, te invidiez și pentru toți anii care-ți stau dinainte. Nu merită? Să fii cel mai bun? Să-i domini pe Brock și pe toți ceilalți prin simpla ta prezență? Și pe Longstaff și prin el chiar coroana britanică? Pe împăratul Chinei? Și prin el pe trei sute de milioane de chinezi? Struan mai bău puțin vin. Merită. Puțină ură și puțin teatru sînt chiar un preț prea mic pentru toate astea.

Culum se lăsă pe spate, sprijinindu-se în scobitura pietrei, în vreme ce în mintea lui era o vîltoare de cuvinte și întrebări care nu cunoșteau mila, și de răspunsuri neîndurătoare. Și asta era voința Domnului? se întrebă el. Cei mai tari să supraviețuiască pe seama celor slabi? Pentru că Dumnezeu le-a făcut pe toate ca și felul lor de viețuire. Dar Isus a zis: „Cei sărmani vor moșteni pămîntul.” O fi vrut să spună cu adevărat pămîntul, sau prin cuvîntul ăsta înțelegea împărăția Domnului? Prin umilință nimeni n-ar fi dobîndit tezaurul de argint și nici n-ar fi fost în stare să-l păstreze. Umilința n-ar fi putut salva Nobila Casă nici de data asta în chestiunea gorganului. Umilința n-o să ajungă niciodată prea departe, nu va învinge nici cruzimea, nici lăcomia. Dacă eu ajung Tai-Pan, mișcarea chartistă va merge mai departe. Să dobîndești avere pentru un anumit scop... un scop nemuritor, își spuse el. Atunci foarte

bine. Ura față de tatăl său dispăru din sufletul lui Culum Struan. Și o dată cu ura și dragostea. Nu mai rămase nimic altceva decât respectul.

— De ce ai venit tocmai aici? Întrebă Culum.

Struan știe în clipa aceea că-și pierduse fiul. Ca părinte se întristă adânc, dar ca bărbat nu. Își obligase adversarul să intre în luptă în condițiile alese de el și la momentul sorocit de el, în felul acesta își făcuse pe deplin datoria de tată.

— Să te sleiesc de puteri într-atât încât să-ți pot vorbi și să te fac să mă înțelegi, îi răspunse el. Și pentru ca să-ți arăt că, deși de pe gorgan e o priveliște frumoasă, cea care se deschide de aici e minunată.

Și pentru prima oară Culum privi în jur.

— Da, da, așa e.

Se aplecă și luă și el o bucată de pui și începu să mănânce. Struan se chină să nu i se citească suferința pe chip. O să-și regăsească băiatul ăsta zîmbetul, își spuse el. Dă-i băiatului timp. E greu de tot să fii nevoit să crești atât de repede. Dă-i băiatului timp. Deodată se simți foarte obosit. Se rezemă de piatră și-și îndreptă binoclul spre sud, uitându-se după *China Cloud*. Dar nu se zărea nici urmă. Cercetă la întîmplare orizontul. Brusc privirile îi fură atrase de ceva.

— Fiule, uite, e *Blue Cloud*!

Culum luă binoclul și zări cliperul. Nava era soră geamănă cu *Thunder Cloud*, 18 tunuri, la fel de iute, la fel de frumoasă. La fel de frumoasă chiar și pentru Culum care ura navele și marea.

— Trebuie să aibă opiu în valoare de o sută de mii de guinee la bord, spuse Struan. Ei, acum ce-ai face? Avem aici trei nave, și încă în această lună mai vin șaisprezece.

— Să le trimit spre nord, să-și vîndă încărcătura?

— Da! o umbră trecu peste chipul lui Struan. Asta mi-a amintit ceva. Îți aduci aminte de Isaac Perry?

— Da. Parcă s-a întîmplat acum o sută de ani.

— L-am lăsat la țarm, îți aduci aminte? Pentru că n-a fost în stare să-l ajute pe McKay și pentru că se temea de mine, iar eu habar n-aveam de ce. I-am dat lui McKay cincisprezece zile să afle care-i răspunsul la ghicitoarea asta, dar nu s-a mai întors niciodată înapoi la Canton. L-am văzut pe McKay aseară. Și-a găsit slujbă la țarm... ajutor de magistrat și polițai! Aprinse un trabuc, ferind flacăra în pumn și apoi i-l trecu lui Culum, după care își aprinse un trabuc și pentru sine. Ei bine, se pare că Perry e angajat la Cooper-Tillman acum. Pe ruta lor între Virginia și Africa. Trafic de sclavi negri.

— Nu pot să cred.

— Mi-a spus chiar Wilf Tillman. Aseară. A ridicat din umeri și mi-a zis că Perry n-a mai vrut să intre pe traseele cu China. Așa că i-a oferit lui Perry o navă de transportat sclavi, o cioară. Și Perry a acceptat. A plecat acum o săptămână. Chiar înainte de plecarea lui Perry, McKay l-a tras pe sfoară. Întîi s-au îmbătat frumos amîndoi. McKay i-a zis că eu l-am concediat și pe el... așa cum s-a și întîmplat... m-a înjurat cît a putut, i-a cerut o slujbă pe nava cea nouă a lui Perry, și s-a jurat să se răzbune pe mine. Băutura dezleagă limba oricui și Perry și-a dezlegat și el limba. I-a mărturisit lui McKay că a vîndut o copie cu locurile noastre secrete unde facem schimburi comerciale în susul coastei, cu latitudine și longitudine, ba chiar și numele neguțătorilor noștri de opiu. Ne-a vîndut lui Morgan Brock. Ultima oară cînd a fost Perry la Londra.

— Atunci înseamnă că Brock știe toate locurile noastre secrete?

— Numai pe cele folosite de Perry. În zece ani de negustorie. Asta înseamnă că e vorba de cele mai multe.

— Ce ne rămîne de făcut?

— Să găsim alte locuri și alți oameni de încredere. Așa că vezi, fiule, nu poți avea prea mare încredere în nimeni.

— E groaznic.

— Asta-i legea supraviețuirii. Ne odihnim vreun ceas, după care o ștergem.

— Încotro?

— Aberdeen. Trebuie să ne aruncăm și noi un ochi pe acolo. Să vedem ce se mai aude cu alegerea oamenilor lui Wu Kwok. Își desfăcu ranița și scoase din ea un pistol. Știi să folosești jucăria asta?

— Nu prea.

— Ar cam trebui să faci exerciții.

— În regulă.

Culum începu să cerceteze arma. După o încăierare studentească, folosise o dată un pistol de duel, dar atît el cît și adversarul lui au fost atît de înspăimîntați, încît gloanțele au trecut la mare distanță de țintă.

— Acum putem merge, spuse Culum. Nu sînt obosit, mi-a trecut.

Struan clătină din cap.

— Vreau să stau pînă cînd *China Cloud* se arată la orizont.

— Unde s-a dus?

— La Macao.

— De ce?

— Eu am trimis-o acolo. Struan scutură niște firimituri de pe haină. Pe capul iubitei mele s-a pus un premiu, ca și pe capul băiatului și al fetei pe care-i am de la ea, dacă sînt prinși vii. L-am trimis pe Mauss cu *China Cloud* să-i aducă pe toți încoace. La bord se află în siguranță.

— Dar Gordon e aici deja. L-am văzut chiar ieri.

— Femeia asta nu-i mama lui Gordon.

Lui Culum i se păru curios că nu-l mai deranja faptul că acum știa că tatăl său avea două, nu, trei familii. Trei dacă se punea la socoteală și pe el și pe Winifred.

— Răpirea e groaznică nelegiuire. Groaznică, făcu el.

— Acum s-a pus o răsplată și pe capul tău. Zece mii de taleri.

— Dar merit eu atît? Mă îndoiesc.

— Dacă un chinez oferă zece mii, atunci poți să pariezi în liniște că faci o sută de mii! Struan îndreptă binoclul din nou spre *Blue Cloud*. Cred că o sută de mii ar fi mult mai corect. În ce te privește.

Culum își feri ochii de soare cu mîna și simți complimentul lui taică-său. Dar se făcu a nu băga de seamă. Se întoarse cu gîndul la cealaltă amantă a lui taică-său și se întrebă cam cum poate arăta, cum arată mama lui Gordon. Acum se gîndea la asta cu răceală, detașare, fără să mai sufere, și fără nici un fel de ranchiună, dar cu dispreț față de slăbiciunile și promiscuitatea din viața tatălui său. Lui Culum i se părea tare ciudat că se simțea atît de liniștit.

— Acum ce-o să facă Brock cu tezaurul? Pirații au să-l atace mereu atîta vreme cît tezaurul va rămîne la bord.

— Va fi nevoit să ne roage să luăm înapoi o parte din el. În schimbul unor chitanțe. Și o s-o facem de îndată. Dar cu o dobîndă mai mică decît de obicei. Să-i spui lui Robb să rezolve și asta.

— Atunci o să fim noi atacați de pirați.

— Poate. Struan urmărea nava *Blue Cloud* înaintînd încet împotriva vîntului în pasa dintre Lan Tao și Hong Kong. De îndată ce se întoarce *China Cloud*, eu plec. Mă duc cu forța expediționară și nu mă întorc la Hong Kong decît cu o zi înainte de bal.

— De ce?

— Ca să-ți las timp să te obișnuiești cu „dușmănia” dintre noi. Ai nevoie de experiență. Tu și cu Robb vă apucați de construcții. Planurile sînt gata. În afară de cel pentru Casa cea Mare. În privința asta am să hotărăsc eu mai tîrziu. Și începe și construcția bisericii pe gorgan. Pune-l pe Aristotle s-o conceapă. Nu-i plătești decît a zecea parte din ceea ce pretinde el din prima suflare. Tu și Robb o să faceți totul.

— Da, Tai-Pan, spuse Culum.

Tai-Pan și nu tată. Amîndoi înțeleseseră cuvîntul ca pe-o sentință. Și amîndoi o acceptară.

— Conacul meu îl construîți pe lotul de margine numărul șaptesprezece. Robb are planurile. În trei săptămîni să fie gata, grădina plantată, și cu un zid de zece picioare de jur împrejur.

— Dar e imposibil.

— Indiferent cît costă. Puneți o sută, două sute de oameni la treabă dacă e nevoie. Și vreau ca toate construcțiile noastre să fie terminate.

— E de construit cel puțin pentru zece luni aici. Un an sau chiar mai mult.

— Da. De asta noi o să folosim mai mulți oameni. Și mai mulți bani. Atunci o să izbutim să terminăm mai repede.

— De ce ne grăbim așa?

— De ce nu?

Culum își întoarse privirea spre mare.

— Și cu balul cum rămîne?

— Tu rezolvi totul. Împreună cu Robb și Chen Sheng, comradorele nostru.

— Și Robb, el să nu afle că dușmănia dintre noi e doar prefăcătorie?

— Te las pe tine să hotărăști în privința asta. Îi poți mărturisi totul în noaptea balului, dacă așa dorești.

China Cloud sparse orizontul.

— Acum putem pleca, spuse Struan.

— În regulă.

Struan puse sticlele și mîncarea care mai rămăsese în raniță.

— Să trimiți în taină aici niște oameni ca să facă permanent de veghe în timpul zilei.

— De ce?

— Să zărească navele. De aici știm cu patru-cinci ceasuri înainte de sosirea navelor. În special de sosirea navelor poștale. Atunci trimitem un cuter rapid să le întîmpine și ne luăm corespondența înaintea celorlalți.

— Și?

— Avem pasul înaintea tuturor. În patru ceasuri poți să vinzi și să cumperi în cantități uriașe. Să știi despre ce e vorba cu patru ore înaintea celorlalți poate însemna diferența dintre viață și moarte.

Culum simți că respectul lui față de bărbatul de dinaintea lui sporește și mai mult. Deșteaptă idee, se gîndi el. Privi într-o doară spre vest, spre marea insulă Lan Tai.

— Uite! strigă el deodată, arătînd la sud de insula cu pricina. Se vede fum. A luat foc o navă.

— Ai ochi ageri, fiule, îi spuse Struan și îndreptă binoclul într-acolo. Doamne Dumnezeule! E un vapor!

Nava era neagră, subțire, urîță, cu etrava ascuțită. Pe coșul jos năvălea un șuvoi de fum. Avea două catarge și greement pentru vele, dar acum nu ridicase nici o pînză, și scotea fum urît înaintînd amenințătoare împotriva vîntului, flamura roșie fluturînd la pupa.

— Uită-te și tu la spurcăciunea aia împuțită a marinei regale!

Culum tresări cutremurat de vehemența din glasul lui Struan.

— Ce s-a întîmplat?

— Curva aia urduroasă din fier, uite asta-i! Uite cum merge.

Culum privi atent prin binoclu. Lui nava i se părea nevinovată. Mai văzuse el cîteva nave cu zbaturi și înainte. De zece ani toate navele poștale din Irlanda erau cu aburi. Acum putea vedea cele două imense zbaturi, la mijlocul navei, în tribord și babord, fumul gros care-l lăsa și siajul numai spume. Iar la bord avea tunuri. Multe.

— Nu văd de ce te supără.

— Uită-te la siajul ei. Și cum înaintează. Dumnezeule, și chiar împotriva vîntului. Ține drum exact spre est. Chiar împotriva vîntului. A lăsat în urmă nava noastră *Blue Cloud* de parcă ar fi o cocină de porci mînată de niște amărîte de maimuțe blestemate și nu de unul din cele mai bune echipaje din lume.

— Și de ce te supără asta?

— Mă supără rău. Acum a ajuns o navă cu aburi și în Orient. A realizat imposibilul. Tîrfa asta de ruginitură, cu coca din fier, mînată de mașină, buboi inventat de Stephenson, a navigat tocmai din Anglia pînă aici, împotriva tuturor necazurilor mării și sfidînd vîntul. Și dacă una din astea a ajuns aici, atunci or să ajungă alte o mie. Asta-i progresul. Începutul unei noi ere! Struan apucă sticla de vin goală și o izbi de stîncă. În douăzeci sau treizeci de ani și noi vom folosi tot porcării din astea. Avortoane de navă odrăslite de niște jigodii. Dumnezeule.

— E urît un vapor cînd îl compari cu o corabie. Cu *Blue Cloud*. Dar cum poate să înainteze împotriva vîntului... să nu-i pese de vînt... înseamnă că e mai iute, mai economic și mai...

— Nu. Mai iute niciodată! Nu atunci când ai vîntul înapoia traversului, și nici nu va ține marea mai bine vreodată. Și nici nu va înfrunta la fel de bine furtuna. Oala asta de noapte o să se întoarcă cu fundul în sus și o să se ducă la fund ca un bolovan. Și nici nu va fi la fel de economic. Pentru cazanele alea vor trebui să care cu ei lemne sau cărbune. Și pentru comerțul cu ceai nu vor fi de nici un folos vapoarele astea. Ceaiul e gingaș și în împuțenia aia se strică. Mulțumesc lui Dumnezeu, tot corăbiile vor trebui să transporte ceaiul.

Pe Culum îl distra furia asta, dar nu lăsa să se vadă nimic.

— Da, ai dreptate, dar cu vremea și vapoarele vor fi mai bune, cu siguranță. Și dacă unul dintre ele a reușit să ajungă pînă aici, vor veni și celelalte o mie. Cred că ar trebui să cumpărăm și noi nave cu aburi.

— *Tu* ai să poți, și ai să faci bine. Dar să fiu afurisit dacă am să cumpăr eu vreuna din monstruozițiile astea împuțite. Afurisit să fiu dacă flamura cu Leul și Dragonul va flutura la catargul vreuneia cîta vreme mai sînt eu în viață!

— Toți oamenii mării socot la fel ca tine? îl întrebă Culum fără să se gîndească, simțind cum ceva îl încălzește pe dinăuntru.

— Tîmpită întrebare! Ce naiba ai în capul ăla al tău, Culum? îi replică Struan mușcător.

— Mă gîndeam și eu la progres, Tai-Pan. Culum privi din nou spre navă. Mă întreb ce nume o purta.

Struan îl cercetă bănuitor pe Culum, știind că mintea băiatului începuse să lucreze, dar fără să ghicească în ce direcție bătea. Ciudat, își spuse el. Pentru prima oară cînd te gîndești la Culum ca la un bărbat și nu ca la Culum puștiul, la băiat, sau la flăcău. Mulțumesc lui Dumnezeu, eu nu voi trăi atît încît să fiu martor la moartea navelor cu vele. Dar curva aia anunță moartea cliperelor care fac comerț cu China. Și sînt cele mai minunate nave care au navigat vreodată pe mările lumii.

O luă înainte, coborînd muntele spre Aberdeen. Mai tîrziu nava cu aburi trecu destul de aproape de ei pentru a-i descifra numele. Era *Nemesis*. Nava Maiestății sale *Nemesis*.

CARTEA A TREIA

Cele două fregate potopeau cu salve dintr-un întreg bord primul dintre forturile din traversul golfului Bogue, o gîtitură de vreo zece mile ce păzea drumul spre Canton. Golful Bogue era puternic întărit cu forturi care dominau intrarea și beneficiau de locuri periculos de înguste în dreptul lor, iar fregatele păreau atît de dezavantajate în acest duel încît acesta semăna mai degrabă cu o misiune de sinucidere. Locul era prea îngust pentru manevre normale, iar tunurile din forturi le puteau ține la respect prin tragere directă pe cînd navele făceau volte într-un bord și-n celălalt, chinuindu-se să urce fluviul. Dar tunurile erau fixate pe postamentele lor și nu puteau să-și urmărească țintele, iar veacuri întregi de administrație coruptă lăsaseră forturile să lîncezească. Așa că ghiulelele de avertisment treceau fără nici o primejdie cînd în babordul, cînd în tribordul fregatelor.

De pe fregate fură lansate cutere, și militarii marini luară cu asalt țărmlul. Forturile au fost ocupate cu ușurință și fără nici o pierdere, pentru că apărătorii lor, știind că au o situație disperată, se retrăseseră cu înțelepciune. Militarii scoaseră tunurile din funcțiune, bătîndu-le un piron în gaura de aprindere, cîtiva rămaseră să ocupe forturile. Ceilalți se retraseră din nou pe nave, fregatele porniră spre nord urcînd încă o milă, potopind cu salve celelalte forturi și ocupîndu-le cu aceeași ușurință.

Împotriva lor fu trimisă o flotă de jonci și de nave incendiare, dar flota fu scufundată. Fregatele putură să decimeze așa de ușor atît de multe jonci pentru că aveau superioritate de foc, și pentru că greementul și velatura le îngăduiau să prindă viteză în oricare direcție a busolei, atunci cînd bătea vîntul. Joncile nu puteau face volte cum făcea o fregată, și nici să urce pe vînt. Joncile fuseseră concepute pentru apele Chinei și pentru vînturile musonice, fregatele pentru chinuitoarele rafale care urlau în Canalul Mîneei sau Marea Nordului, sau pe Atlantic, unde furtunile erau ceva obișnuit, iar uraganul un mod de viață.

Capitolul cincisprezece

— Ca și cum ai trage în niște rațe care stau nemișcate pe apă, spuse amiralul plin de silă.

— Da, îi replică Struan. Dar ei au pierderi ușoare, iar ale noastre sînt cu totul neglijabile.

— O victorie decisivă, asta-i ce contează! interveni Longstaff. Asta am dorit și noi. Horatio, amintește-mi să-i spun lui Aristotle să consemneze pe o pînză atacul asupra Forturilor Bogue.

— Da, Excelență.

Erau pe duneta navei amiral *Vengeance*, la o milă de fregatele care-și croiau drum cu focul lor intens. În urmă se afla grosul corpului expediționar, *China Cloud* mergea cu cei de la aprovizionare, avînd la bord, neștiuți de nimeni, pe May-may și copiii.

— Cam rămînem în urmă, domnule amiral, interveni Longstaff. Nu putem să ajungem din urmă fregatele, ei?

Amiralul încercă să-și stăpînească enervarea, hotărît să fie politicos cu Longstaff. I se făcuse de-acum silă de lunile în care fusese ținut în frîu, luni de zile de ordine și contraordine, obligat să ducă un război umilitor.

— Sir, înaintăm destul de bine.

— Nu prea. Tot facem volte înainte și-napoi. Groaznică pierdere de vreme. Trimite un semnal spre *Nemesis*. Ne poate remorca în susul fluviului.

— Să remorcheze nava mea amiral?! mugi amiralul, cu fața și gîtul roșii. Scroafa aia de navă ca un cîrnat? Să remorcheze nava asta amiral cu 74 de tunuri? S-o ia la remorcă ați zis?

— Da, s-o ia la remorcă, dragul meu, continuă Longstaff, și ajungem la Canton mai iute.

— Niciodată, pe Dumnezeuul meu!

— Atunci îmi trec cartierul meu general la bordul ei! Lasă la apă un cuter. E ridicolă toată invidia asta. Nava e navă, indiferent că-i cu vele sau cu aburi, și avem de cîștigat un război. Poți veni și dumneata la bord cînd vrei. Dirk, voi fi fericit dacă mă însoțești. Haide, Horatio.

Longstaff porni cu pași mari pe punte, exasperat de amiral și de ideile lui neghioabe, stîrnite de rivalitatea dintre marină și armata de uscat: rivalitate privind cine să conducă în calitate de comandant, al cui sfat e mai prețios, cine are primul drept de alegere pentru spațiul de carenare a navelor sau pentru barăcile trupei pe țarmul de la Hong

Kong, și dacă războiul ăsta e un război maritim sau unul terestru, și cine e privilegiat față de cine. Și în sufletul lui era încă mînios că șmecherul ăla mic de Culum îl păcălise făcîndu-l să semneze donarea către biserică a gorganului lui Struan, Tai-Panul, făcîndu-l să creadă că Tai-Panul fusese dinainte de acord cu ideea asta, punînd la grea încercare relațiile amicale pe care le întreținuse cu acest primejdios Tai-Pan atîția ani, făcîndu-l să-i urmeze scopurile. Și Longstaff se mai săturase și să întemeieze o colonie, sătul să tot asculte cînd milogelile, cînd izbucnirile de mînie ale neguțătorilor, amestecat astfel în confruntarea jagoasă dintre ei. Și era furios și pe chinezi pentru îndrăzneala lor de a denunța acel minunat tratat pe care el și numai el li-l impusese cu atîta generozitate. Fir-ar să fie, se gîndi el, uite unde am ajuns, să port pe umeri greutatea întregii Asii, să iau numai eu toate hotărîrile, să-i opresc să-și taie beregata unul altuia, obligat să port un război spre gloria Angliei, salvîndu-i comerțul, pe Dumnezeuul meu, și cu ce mulțumire mă aleg eu din toate astea? Aș fi meritat să fiu făcut lord cu mulți ani înainte.

Apoi mînia lui se mai potoli, pentru că știa că în curînd situația din Asia se va stabili, iar din adăpostul sigur al coloniei Hong Kong se vor putea toarce firele puterii imperiului britanic. După cum va fi placul guvernatorului coloniei. Guvernatorii sînt făcuți cavaleri. Sir William Longstaff – ei, sună frumos! Și cum guvernatorii de colonii erau și comandanți șefi ai tuturor forțelor coloniale, oficial și legal făcători ai legilor coloniei, reprezentanți direcți ai reginei, ei, atunci o să se poată juca cu amiralii ăștia țîfnoși, cu generalii plini de ifose, după cum îi va fi voia. Frenția în toți! se gîndi el, și se simți mai bine.

Și Longstaff trecu la bordul navei *Nemesis*.

Struan îl însoți. Vapor sau nevapor, va fi cel dintîi în Canton.

După cinci zile, flota stătea la ancoră la Whampoa, tot fluviul cît îl urcaseră fiind supus și teren sigur. De îndată se prezentă pentru negocieri o delegație a Co-hong-ului, trimisă de noul vicerege Ching-so. Dar la sugestia lui Struan delegația fu trimisă la plimbare fără să fie primită și a doua zi colonia fu reocupată.

Cînd negustorii coborîră în dreptul coloniei, toți vechii lor servitori îi așteptau dinaintea porții factoriilor. Și totul era ca și cum colonia nu ar fi fost părăsită niciodată. În absența stăpînilor nimic nu fusese clintit de la locul lui. Nu lipsea nimic.

Piața fu desemnată pentru ridicarea corturilor unui detașament de militari, iar Longstaff își stabili cartierul general în factoria Nobilei Case. Se prezentă o altă delegație a Co-hong-ului și fu trimisă la plimbare ca și

cea de dinainte, și începură în mod deschis pregătiri amănunțite și ample pentru asedierea Canton-ului.

Zi și noapte strada Hog și strada Celor Treisprezece Factorii erau pline de animație, clocoteau de mulțimea care cumpăra și vindea, se lua la harță sau fura. Bordelurile și bombele unde se vindeau băuturi prosperau. Mulți au dat ortul popii de atîta băutură, alții se aleseră cu beregata tăiată, iar alții pur și simplu dispărură. Patronii localurilor se luptau între ei pentru a dobîndi mai mult spațiu, prețurile urcau sau coborau, dar întotdeauna găseai destule localuri, atîtea cîte suporta piața de desfacere.

Din nou o delegație chineză încercă să dobîndească o audiență la Longstaff și din nou Struan reuși să-l convingă și aceasta fu respinsă. Navele de linie își stabiliră pozițiile în traversul fluviului Pearl, iar Nemesis patrula calmă în sus și-n jos, lăsînd numai groază în urma ei. Dar joncile și sampanele își vedeau nestingherite de treburile lor în susul și-n josul fluviului. Ceaiul și mătășurile de sezon soseau din interiorul țării și năpădiseră depozitele Co-hong-ului care se înșiruiau pe malurile fluviului.

Într-o noapte apăru și Jin-qua, în taină.

— Hola, Tai-Pan! salută el intrînd în sufrageria particulară a lui Struan, sprijinindu-se de brațele slujitorilor lui personali. Bine vede la mine. Tu de ce nu venit vede la mine, heya?

Slujitorii îl ajutară să se așeze, se înclinară și apoi dispărură. Bătrînul părea mai bătrîn ca niciodată, cu pielea și mai zbîrcită. Dar ochii luceau tinerește, plini de istețime. Purta o robă lungă de mătase, de un albastru șters, și pantaloni de mătase albaștri, niște papucei moi în picioarele micuțe. O jachetă tot de mătase, verde și ușoară, căptușită cu puf de pasăre, îl apăra de umezeala și răcoarea nopții de primăvară. Iar pe cap purta o tichie cu mai multe culori.

— Hola, Jin-qua, îl întîmpină Struan. Mandarin Longstaff tare tare supărat la el. Nu îngăduit la ăsta Tai-Pan vede prieteni la el. Aiii iaaa! Ceai?

Struan într-adins îl primise îmbrăcat numai în cămașă, pentru că voia ca Jin-qua să știe de la început că era foarte mîniat pentru jumătatea de monedă dată lui Wu Fang Choi. Se turnă ceaiul și apoi apărură servitorii aducînd delicatessuri comandate special de Struan. Struan îi oferi lui Jin-qua și se servi și el cu niște plăcințele *dim sum*.

— Halel mult bun, spuse Jin-qua, stînd foarte țeapăn pe scaun.

— Halel tare rău, spuse scuzându-se Struan, știind bine că mîncarea oferită de el era cea mai de soi din tot Canton-ul.

Intră un servitor care aduse jărat. Îl așeză pe vatră și puse deasupra cîteva bețișoare de lemn parfumat. Mireasma lemnului umplu îndată încăperea destul de mică. Jin-qua gustă strîmbînd din nas încă vreo cîteva *dim sum* și sorbi din vîrfurile buzelor puțin vin chinezesc, încălzit, așa cum se servesc toate vinurile chinezești, exact la temperatura convenită. Bătrînul se simți încălzit de vin, dar mai ales de faptul că protejatul său Struan se comporta ca o gazdă perfectă, așa cum trebuie să se poarte un subtil adversar chinez. Servindu-l cu *dim sum* la o masă de seară, cînd întreaga tradiție dicta ca acestea să fie servite numai la începutul după-amiezii, Struan nu numai că îi indica încă o dată supărarea sa, dar îl și punea la încercare să afle cît de multe știa bătrînul de întîlnirea lui Struan cu Wu Kwok. Și cu toate că Jin-qua era încîntat că învățăturile lui – sau mai bine zis ale nepoatei sale T'chung May-may – dăduseră roade atît de delicate, acum era asaltat de vagi neliniști. Îți asumi mari riscuri, își spuse el, atunci cînd educi un barbar învățîndu-l regulile lumii civilizate. Elevul s-ar putea să învețe chiar prea bine și, fără să prinzi de veste, elevul își întrece profesorul. Fii cu băgare de seamă.

Așa că Jin-qua nu făcu ceea ce avusese de gînd să facă, adică să ia cea mai micuță din plăcințelele umplute cu crevete și să i-o ofere pe deasupra mesei, repetînd gestul făcut de Struan pe nava lui Wu Kwok, ceea ce ar fi arătat cu toată subtilitatea orientală că el știa tot ce se petrecuse în cabina piratului. Din contra, luă o plăcintă foarte prăjită și o puse pe propria lui farfurie, ca apoi să o mănînce indiferent. Știa că deocamdată era mult mai înțelept să nu dea în vileag ceea ce aflase. Mai tîrziu, dacă dorea, îl putea ajuta pe Tai-Pan să evite pericolul în care se afla și să-i arate cum putea să se salveze de dezastru.

Și în vreme ce morfolea o *dim sum* se gîndea la prostia cumplită a mandarinilor și a celor din casta Manchu. Niște nebuni! Mîncători de rahat demni de dispreț, niște nebuni fără mamă, fără tată! Să ajungă să li se usuce mădularul bărbăției și să li se umple pîntecele cu viermi!

Și pusese la cale și înfăptuise totul cu atîta istețime, se gîndi el. Îi împinsese pe barbari să intre în război, la timpul și în locul ales de noi, ceea ce le-a rezolvat lor problemele economice, dar, deși am pierdut, n-am cedat nimic de mai mare importanță. Negoțul a continuat ca și înainte, numai prin Canton, și astfel Imperiul de Mijloc este mai departe apărat de invadatorii de europeni barbari. Și nu le-am cedat decît o

insulă împruțită cât un căcat de muscă și pe care pe deasupra am și început s-o luăm înapoi cu primul culi care a pus piciorul pe țărnel ei.

Și Jin-qua începu să cîntărească perfecțiunea planului care se folosise de lăcomia împăratului și de teama lui că Ti-sen constituia o amenințare la adresa tronului, și îl făcuse chiar pe împărat să-și distrugă pe cel de-un sînge cu el. Divină ispravă! Ti-sen fusese atît de frumos băgat în capcană, și ales cu atîta înțelepciune pentru acest rol cu atîta timp înainte. Instrumentul ideal pentru a salva și obrazul împăratului și pe cel al Chinei. Dar după ani și ani de zile de urzeli, răbdare și după o totală victorie asupra adversarilor Imperiului de Mijloc, împăratul acesta ros de lăcomie, biată javră obișnuită să adulmece sosuri de tîrfe, a făcut prostia de necrezut, neînchipuită, de a denunța acel perfect tratat.

Și acum barbarii ăștia britanici sînt supărați și pe bună dreptate. Și-au pierdut cinstea obrazului dinaintea diavolului acela de regină a lor și a tîmpiților ei de curteni. Și acum trebuie să luăm totul de la capăt din nou, și străvechiul țel al Imperiului de Mijloc – acela de a civiliza și pămînturile barbare, de a le scoate din întuneric și a le aduce la lumină, ca să formeze o singură lume sub oblăduirea unui singur împărat – trebuie să sufere amîinare. Pe Jin-qua nu-l supăra să reia totul de la capăt, pentru că pentru el timpul se măsura în veacuri. Era oarecum sîcîit doar de faptul că totul fusese amînat fără nici un rost și se pierduse o minunată ocazie. Mai întîi Canton-ul! Mai întîi mult iubitul nostru Canton trebuie răscumpărat. Și cam cît de puțin va trebui pentru a rezolva și asta? Cam cît de puțin...?

Struan fierbea. Se așteptase ca Jin-qua să ia una dintre plăcințelele umplute cu crevete și să i-o ofere pe deasupra mesei. Să însemne asta oare că nu știa că Wu Kwok îi dăduse prima jumătate de monedă? Cu siguranță că pricepuse semnificația ritualului cu *dim sum*, nu? Flăcăule, ai grijă cum pășești mai departe.

— Mult bum-bum de la navele, heya? făcu în cele din urmă Jin-qua.

— Longstaff face mai mult tare, nu contește. Tare rău cînd mandarin asta supara la el.

— Aiii iaaa! îngăimă Jin-qua. Mandarin Ching-so tare suparat la el. Împarat zice la fel la Ti-sen, și Jin-qua își trecu degetul peste beregată și rîse. Phu! Chind L'ngst'ff nu are alt cale, război pornește, negoț nu este.

— Face război, ia negoț. Longstaff tare suparat la el.

— Chite taeli ajunge la atîta suparar, heya? Jin-qua își ascunse mîinile în mînecele jachetei sale verzi de mătase, se rezemă cu spatele și așteptă liniștit.

— Nu știe. Poate o sută lac.

Jin-qua știa că o sută de lac pot fi târguiți în mod amiabil la cincizeci. Dar chiar și așa se prefăcu îngrozit. Apoi îl auzi pe Struan că zice:

— Și mai adaugă o sută de lac. Amendă.

— Aduge o sută pen'ce? făcu el de data asta îngrozit cu adevărat.

— Amendă la mine, i-o reteză scurt Struan. Nu place la mine recompensă la cap fată chillo al meu și la mic chillo al ei. Mandarin Ching-so tare tare rău la el.

— Recompensă la cap chillo? Aiii iaa! Tare rău tare la el mandarin blestemat, tare!

Jin-qua se prefăcu uimit. Mulțumi *joss*-ului său cel bun că auzise la vreme de recompensă și rezolvase problema destul de iute și cum se cuvine, și trimisese printr-un interpus vorbă curvei aceleia de englezoaice, și în felul acesta lui Struan, pentru eventualitatea că cineva ar fi jinduit să pună mâna pe recompensa oferită pentru May-may și copii înainte ca aceștia să ajungă la adăpost.

— Jin-qua aranjează! Nu îngrijoreze, heya? Jin-qua aranjează pentru prieten în câteva zilele. Tare, tare rău mandarin Ching-so. Rău rău, rău tare la el.

— Tare, tare rău, îi replică Struan. Greu aranjeze, greu, costă mult lac tael. Așa că nu adaugă o sută lac. Adugă două sute lac.

— Jin-qua aranjeze pentru prieten, reluă Jin-qua încercînd să-l liniștească. Nu adauge o sută, nu adauge două sute. El aranjeze iute iute, și zîmbi fericit gîndindu-se la soluția perfectă pe care deja o pusese la cale. Foarte ușor. Pune pe lista lui Ching-so altele nume. Pe femeie la Unu Ochi Stapin, și doi mici chillo la el.

— Cum? izbucni Struan.

— Ce rău la asta, heya?

Ce naiba s-o fi întîmplat? se întrebă Jin-qua. El rezolvase acea mică schimbare, în schimbul siguranței celor din familia lui Struan, o femeie barbară fără nici o valoare și două fetițe fără nici o valoare aparținînd chiar omului care era hotărît să-l distrugă pe cel de față. Și ce-i rău în asta? Cum poate cineva să mai înțeleagă mintea unui barbar?

Pentru numele lui Dumnezeu, se gîndi Struan, cum naiba să-i mai înțelegi pe diavolii aștia păgîni?

— Nu place la mine listă, spuse el. Nici chillo al meu, nici chillo la Unu Ochi Diavol, nici un chillo. Tare rău, tare rău obicei.

Răpirile sînt un obicei cumplit, tare cumplit, se gîndi Jin-qua, pentru că trăia mereu cu groaza că el sau copiii lui sau copiii copiilor lui ar

putea fi răpiți și ținuți ostatici pînă la răscumpărare. Dar pe lista aceea trebuie totuși să fie trecut cineva în schimbul celor scoși de pe ea. Cine?

— Jin-qua nu pune chillo femeie la lista, nu contește. Eu aranjeze. Nu îngrijoreze, heya?

Struan îi replică:

— Aduge două sute lac taxă la mine, nu contește.

Jin-qua sorbi puțin ceai.

— Mîine Co-hong poate vorbește la L'ngs'ff, poate?

— Ching-so poate.

— Ching-so și adauge Co-hong, heya?

— Mîine Ching-so. A doua zi Co-hong poate. Vorbește cîte taeli. În timp ce ei vorbește, noi cumpere vinde ceai, nu contește.

— Terminat vorbește, negoț poate.

— Vorbește negoț face, nu contește.

Jin-qua se luptă, se rugă, își smulse părul și în cele din urmă acceptă. El deja obținuse aprobarea Co-hong-ului pentru începerea imediată a negoțului și plătitise jumătate din suma stabilită pentru despăgubiri, cealaltă jumătate urmînd a fi achitată în șase luni. Și tot el sugerase mijlocul prin care Ching-so își va putea salva obrazul, și se va pune la adăpost de mînia împăratului pentru că nu i-a ascultat poruncile: negocierile să fie amîinate pînă cînd va fi încărcată cu ceai și ultima corabie și plătită și ultima fărîmă de argint pentru asta, moment în care Ching-so va năvăli asupra coloniei, va incendia și va jefui totul, apoi va trimite nave incendiare asupra navelor comerciale ale barbarilor și le va obliga să părăsească fluviul Pearl. Comerțul care începea acum îi va amăgi pe barbari dîndu-le un fals sentiment de securitate, și le va da timp forțelor de întărire chineze să sosească și ele. În felul acesta barbarii vor fi lipsiți de apărare, iar Ching-so va dobîndi o mare victorie.

Jin-qua se minună și el de perfecțiunea planului. Pentru că el știa că barbarii nu vor rămîne niciodată fără apărare. Și că jefuirea și incendierea coloniei îi va înfuria la culme. Și că în aceeași clipă vor porni cu navele la nord de Canton și vor străpunge poarta Pei Ho îndreptîndu-se spre Pekin din nou. Și că în clipa în care flota barbară va apare la Pei Ho, împăratul din nou va cere pace, iar tratatul va intra iar în vigoare. Tratatul cu adevărat perfect. Și va fi așa pentru că Tai-Panul dorea acest tratat „perfect”, iar „Sulă mare” nu era decît cîinele Tai-Panului.

Și în felul acesta eu evit ca preaiubitul meu Canton să mai plătească despăgubiri, și evit să mai achit și cealaltă jumătate a despăgubirilor, pentru că bineînțeles Ching-so și familia lui vor fi frumușel în sicrie sub

pămînt, unde le e locul, fie ca acest odios futinez să rămînă impotent în cele cîteva luni ce-i mai rămîn de trăit pe acest pămînt! Iar despăgubirile pentru a-l împlînzi pe împărat acum și pe barbari mai tîrziu o să vină și ele din profiturile pe ceaiul acestui sezon, pe opiu și mătase. Și o să mai lase și alt profit în plus. O, cît de frumoasă și tulburătoare e viața!

— Nu îngrijoreze pentru femeie chillo, Jin-qua aranjeze.

Struan se ridică în picioare.

— Aduge două sute, despăgubiri mie! Și adăugă blînd: Jin-qua spune la Ching-so: „Atingi unu fir de păr la femeie chillo al meu, Tai-Pan aduce dragon de mare care mănîncă foc. Și mănîncă și Canton, nu contește!”

Jin-qua zîmbi, dar se cutremură la auzul amenințării. Și blestemă tot drumul pînă ajunse acasă. Acum trebuie să folosesc și mai mulți spioni și paznici, și să cheltui și mai mulți bani pentru a-i apăra pe copiii lui Struan, nu numai împotriva blestemaților de răpitori care fac dragoste cu rațele, ci și împotriva oricărui pușcăriaș căcăcios care-și închipuie că poate cîștiga ușor niște parale, ca orice prost. Ah, aha, ah!

Și îndată ce ajunse la adăpostul casei sale, îi dădu un picior în fund concubinei favorite, și le puse la cazna zdrobirii degetelor pe două sclave slujnice, și abia apoi se simți puțin mai bine. Ceva mai tîrziu se strecură pe furiș din casă și se duse la un loc tainic de întîlnire unde își puse roba stacojie de ceremonie, semn al dregătoriei sale. Avea funcție de Tai Shan Chu – conducător suprem al confreriei Hung Mun Tong din sudul Chinei. Împreună cu cîteva conducători mai mărunți ai confreriei ascultă primul raport al noii loji fondate la Hong Kong. Și-l confirmară pe Gordon Chen în funcția de conducător al acesteia.

Și astfel, spre extrema încîntare și satisfacție a neguțătorilor chinezi și străini, comerțul începu din nou. Flota se întoarse în portul de bază de la Hong Kong. Dar nava *Nemesis* continuă să patruleze pe fluviu, supraveghind căile de legătură spre Canton și trecînd pe hartă toate căile fluviale întîlnite.

Colonia și toate drumurile spre Whampoa începură să fiarbă de febra competiției comerciale zi și noapte. Navele comerciale trebuiau pregătite pentru a primi în pîntecele lor delicatele frunze de ceai: calele erau vopsite din nou, santinele curățate lună, totul reîmprospătat. Trebuiau căutate încărcături pentru drumul spre casă, stabilite prețurile pentru spațiul de încărcare. Neguțătorii care nu aveau nave proprii, și erau mulți dintre aceștia, se aruncară asupra proprietarilor de nave și se luptau fără cruțare pentru cele mai alese spații de încărcare pe cele mai

bune nave. Se cereau preţuri exorbitante pentru navlu şi acestea erau achitate bucuros chiar.

Nobila Casă şi compania Brock şi Fiii cumpărau ceai, mătase şi mirodenii pe cont propriu. Dar fiind comercianţi hârşiţi, şi unii şi ceilalţi transportau şi mărfurile altora, acţionînd astfel nu numai ca armatori, ci şi ca agenţi maritimi, bancheri şi agenţi de schimb, atît pentru transporturile către Anglia, cît şi pentru cele către străinătate. Din ţară în străinătate cărau mărfurile altora: produse din bumbac, bumbac vrac, spirtoase mai ales, dar pe lîngă astea tot ceea ce producea puterea industrială a Angliei, şi tot ceea ce socoteau neguţătorii că se putea vinde. Uneori li se încredinţau chiar şi navele altor companii şi ei îşi asumau răspunderea de a vinde în Asia încărcătura, indiferent despre ce era vorba, luînd un anumit comision, iar pentru drumul spre casă găseau altă marfă, pentru care luau alt comision. Singurele mărfuri pe care Struan şi Brock le cumpărau pe banii lor erau opiu, tunuri, pulbere şi muniţie.

Argintul începu îndată să-şi schimbe stăpîinii, iar companiile Struan şi Brock dobîndiră o mică avere doar furnizînd argint peşin celorlalţi neguţători şi preluînd poliţe pentru băncile din Londra. Dar argintul curat nu era plătit vînzătorului decît după ce nava cu încărcătura ei trecea cu bine de forturile Bogue, şi parcurgea o zi întregă spre largul mării fără incidente.

În anul acela Struan a trecut peste părerile lui Robb şi a păstrat tot spaţiul de încărcare de pe *Blue Cloud* numai pentru Nobila Casă, ca şi tot ceaiul şi mătasea. Adică patru sute cincizeci şi nouă de mii de livre de ceai, aşezat cu grijă în lăzi de cincizeci de livre, din lemn de cedru, precum şi cinci mii cinci sute de baloturi de mătase începură să fie încărcate în calele de pe *Blue Cloud* fără o clipă de întrerupere. Adică şase sute de mii de lire sterline curate dacă nava ajungea teafără şi nevătămată prima în Tîrgul Londrei, adică o sută şaizeci de mii de lire profit curat dacă nava ajungea cea dintîi.

Şi în acel an Brock îşi rezervă pentru el întreaga încărcătură de pe *Gray Witch*. Urma să transporte jumătate de milion de livre de ceai şi patru mii de baloturi de mătase. Ca şi Struan, Brock ştia că nu va putea dormi liniştit decît atunci cînd va sosi nava poştală, peste şase luni, şi îi va aduce vestea că nava sa a sosit cu bine şi marfa s-a vîndut.

Longstaff se înroşi de mîndrie gîndindu-se că el şi numai el izbutise să redeschidă negoţul atît de uşor şi că-l readusesese pe viceregele Ching-so în carne şi oase la masa tratativelor.

— Dragul meu amiral, dar de ce oare crezi că am refuzat și am trimis la plimbare trei delegații? Ei? Chestie de obraz! Trebuie să pricepi chestia cu obrazul și mentalitatea păgînilor ăștia. Au venit la negocieri și negoțul a început aproape fără să tragem un foc. Iar negoțul, dragul meu domn, negoțul e sîngele Angliei.

Anulă asedierea Canton-ului, ceea ce înfurie și mai rău armata și marina. Și repetă ceea ce-i amintise Struan că el, Longstaff, spusese mai demult: „Trebuie să fim generoși, domnilor, cu cei învinși. Să-i apărăm pe cei slabi. Negoțul Angliei nu poate înota în sîngele celor neajutorați, nu? În cîteva zile negocierile se vor încheia și situația din Asia va fi stabilizată o dată pentru totdeauna.”

Dar negocierile nu fură încheiate. Struan știa că la Canton nu se puteau încheia. Numai la Pekin, sau la porțile Pekin-ului. Și deocamdată nici el nu voia să se încheie. Nu dorea decît comerț. Problema vitală era să ia ceaiul și mătasea acestui sezon și să scape de opiul pe care-l avea. Cu profiturile comerțului din acel an, toate casele de comerț vor compensa pierderile suferite. Iar profiturile îi vor îndemna să continue și în anul următor și chiar să se extindă. Iar singurul loc unde se puteau extinde era la Hong Kong. Comerțul și profiturile vor izbuti să cumpere timpul atît de vital. Timpul necesar pentru construcția antrepozitelor și pontoanelor pentru încărcarea și descărcarea mărfurilor, locuințe în acel paradis de insulă. Era nevoie de timp pînă cînd vînturile verii vor îngădui acea lovitură înspre nord. Timp pentru a sta la adăpost de orice furtună pînă va veni din nou vremea negoțului din sezonul anului următor. Timp și bani pentru a face din Hong Kong un loc sigur, prima treaptă spre inima Asiei.

Așa că Struan îi domoli nerăbdarea lui Longstaff, și făcu în așa fel încît negocierile să lînzească, iar el se aruncă în competiție cu Brock pentru a obține cel mai bun ceai și cea mai frumoasă mătase, să dobîndească cît mai mult de pe urma transportului cu navele sale. Trebuiau încărcate și expediate optsprezece clipere; optsprezece echipaje cu căpitanii lor trebuiau stăpînite.

Brock reuși să termine primul încărcarea navei *White Witch*, și aceasta porni să despice apele fluviului cu calele gemînd de mărfuri. După jumătate de zi fu închisă și ultima gură de magazie de pe *Blue Cloud*, și aceasta porni val-vîrtej în urmărirea celeilalte. Întrecerea începuse.

Gorth făcea spume la gură și turba pentru că nava lui pornise cu un alt căpitan, dar Brock rămase neclintit.

— Cu rana ta nu-i bine s-o pornești și mai e nevoie de tine pe-aici.

Și așa se făcu că Gorth se hotărî înainte de vreme să ajungă Tai-Pan. Pe Dumnezeu, Tai-Pan. Și se întoarse pe *Nemesis*. De cînd nava intrase în port el își petrecuse fiecare clipă liberă la bordul ei, învățînd cum se navighează cu ea, cum se luptă cu ea, să prindă tot ce se poate face și tot ce nu se poate face cu ea. Fiindcă el pricepuse, și pricepuse și taică-său, că *Nemesis* însemna sfîrșitul navigației cu vele și, cu puțin *joss*, și sfîrșitul Nobilei Case. Amîndoi cunoșteau sila lui Struan pentru navele cu vapori, și deși amîndoi înțeleseseră că trecerea de la pînze la forța aburului era cam riscantă, se hotărîseră să joace totul pe cartea viitorului. Cu același vînt și același reflux pe care-l înfruntase *Nemesis* intrînd în portul Hong Kong, se îndrepta spre casă nava poștală. Și pe navă se afla o scrisoare a lui Brock către fiul său Morgan. Scrisoarea anula construirea celor două clipere pe care le comandase și le înlocuia cu primele două nave ale noii linii de vapoare Brock și Fiii. Linia Regală a Orientului.

— Tai-Pan, șopti May-may în întunericul dormitorului, moleșită de căldura patului, pot să mă întorc la Macao? Doar pentru cîteva zile? Iau și copiii cu mine.

— Te-ai plictisit de colonia asta?

— Nu. Dar e greu aici fără toate bulendrele mele și nici copiii nu și-au luat jucăriile de acolo. Doar pentru cîteva zile, heya?

— Doar ți-am spus despre recompensă și...

Ea îl împiedică să mai vorbească sărutîndu-l și se trase mai aproape de el să-i simtă căldura.

— Miroși atît de plăcut.

— Și tu.

— Îmi place de Ma-ree Sin-clair. Da.

— Da, fata asta are... are mult curaj.

— Ciudat că atunci mi-ai trimis o femeie. Nu e felul tău.

— Nu era vreme să trimit pe altcineva.

— Fantastic de bine vorbește dialectul cantonez și mandarin.

— E un secret. Nu mai trebuie să spui la nimeni.

— Bineînțeles, Tai-Pan.

Întunericul se făcu mai adînc pentru amîndoi și se lăsară furați de gînduri.

— Totdeauna ai dormit fără veșminte pe tine? îl întrebă ea.

— Da.

— Și atunci cum de nu răcești?

— Nu știi. La mine în munți e mai rece decât aici. Când eram un ținț noi eram tare săraci.

— Ce-i aia ținț?

— Copil.

Ea zîmbi.

— Îmi place să mă gîndesc cum erai tu cînd erai copil. Dar acum nu mai ești sărac. Și două dintre cele trei lucruri au fost înfăptuite. Nu-i așa?

— Care lucruri? întrebă el, simțindu-i parfumul, atingerea mătășii în care se înfășurase.

— Primul era să dobîndești tezaurul, îți aduci aminte? Al doilea să faci din Hong Kong un loc sigur. Care era cel de-al treilea?

Ea se întoarse pe o parte și-și trecu un picior peste el și rămase nemișcată. El simți atingerea piciorului ei și așteptă simțind cum i se usucă gîtul.

— Hong Kong-ul nu e încă un loc sigur.

Ea începu să-și plimbe mîna pe trupul lui.

— Cu negoțul din anul ăsta va fi sigur, nu-i așa? Așa că și a doua ta dorință va fi împlinită.

— Dacă avem parte de un *joss* bun.

Mîna lui îi desfăcu cămașa de noapte din mătase fără grabă și apoi îi mîngîie trupul. O ajută să-și scoată cămașa de noapte, aprinse lumînarea și dădu cearșaful de mătase la o parte. O privi, uimit cît de minunată era, luciul neștirbit al pielii ei semănînd cu porțelanul topit.

— E așa... excitant... cum te uiți tu la mine... și cînd știi că-ți place de mine, îi spuse ea.

Apoi făcură dragoste, fără grabă.

Mai apoi ea îi zise:

— Cînd te întorci la Hong Kong?

— Peste zece zile.

Zece zile, se gîndi el. Apoi să mă duc la Aberdeen să aleg oamenii lui Wu Kwok, și în noaptea următoare balul!

— Vin și eu cu tine?

— Da.

— Casa cea nouă va fi gata pînă atunci?

— Da. Acolo vei fi în siguranță.

Mîna lui se odihnea pe coapsele ei și-și trecu vîrfurile limbii peste obrazul și peste gîtul ei.

— Va fi frumos să locuim la Hong Kong. Atunci am să pot să mă întîlnesc mai des cu profesorul meu. Sînt luni de zile de cînd am avut

ultima dată ocazia să discut frumos cu Gordon. Poate că de-acum o să putem avea lecții în fiecare săptămână. Trebuie să învăț cuvinte mai multe și mai frumoase. El ce mai face?

— Bine. L-am văzut chiar înainte de a pleca.

După o pauză ea îi spuse blînd:

— Nu e bine să nu te înțelegi cu băiatul tău numărul unu.

— Știu.

— Am aprins trei lumînări ca mînia ta să zboare spre Java și să-l ierți pe el. Cînd o să-l ierți mi-ar place să-l cunosc și eu.

— O să-l cunoști. Cînd o veni vremea.

— Pot să mă duc la Macao înainte de a ajunge la Hong Kong? Te rog. Am să fiu cu mare băgare de seamă. Am să las copiii aici. Aici or să fie în siguranță.

— De ce e așa important Macao acum pentru tine?

— Am nevoie de niște lucruri... e un secret, un secret frumos, o surpriză secretă. Numai cîteva zile, da? Te rog. Poți să-l trimiți și pe Mauss și unii din oamenii tăi, dacă vrei.

— E prea periculos.

— Acum nu mai e periculos, spuse May-may, știind că numele lor era șters de pe listă, și se miră iarăși foarte mult că Struan nu bătuse încîntat din palme, așa cum făcuse ea, cînd el îi spusese despre soluția găsită de Jin-qua în privința asta. Aiii iaaa, se gîndi ea, europenii sînt tare ciudați. Tare. Acum nu mai e nici un pericol. Dar chiar și așa am să fiu foarte, foarte atentă.

— Dar de ce e atît de important să te duci? Ce secret?

— O surpriză secretă. Am să-ți spun nu peste multă vreme. Dar acum e secret.

— Am să mă mai gîndesc. Acum dormi.

May-may se relaxă mulțumită, știind bine că în cîteva zile se va îndrepta spre Macao, știind bine că o femeie are la îndemînă mai multe căi de a o scoate la capăt cu omul ei, fie bun, fie rău, deștept sau tîmpit, puternic sau slab. Rochia mea de bal va fi cea mai prima, își spuse ea plină de emoție, cea mai prima. Tai-Panul meu va fi mîndru de mine. Și încă ce mîndru. Atît de mîndru că o să se căsătorească cu mine și o să mă facă Suprema lui Doamnă. Și înainte de a o fura somnul, ultimul ei gînd fu la pruncul care încolțea în pîntecele ei acum. Creștea acolo de numai cîteva săptămîni. Copilul meu va fi băiat, își promise ea. Un băiat de care Tai-Pan să fie mîndru. Deci două surprize tainice de care să fie mîndru.

— Eu nu pot, Vargas, îi replică Struan ţifnos. Mai bine rezolvă treburile astea cu Robb. El se pricepe la cifre mai bine decît mine.

Amîndoi se aflau în biroul particular al lui Struan, răsfoind registrul contabil. Ferestrele biroului erau deschise şi pătrundea zvonul oraşului Canton, muştele foiau peste tot. Era o zi caldă de primăvară, putoarea oraşului începuse din nou să se simtă din plin, după perioada de iarnă în care se mai domolise.

— Jin-qua e nerăbdător să primească ultima noastră comandă şi...

— Ştiu şi eu asta. Dar pînă cînd nu ne trimite şi el ultima comandă pentru opiu nici noi nu putem să ne apreciem comanda cum se cuvine. Doar noi îi oferim cele mai bune preţuri pentru ceai şi cele mai avantajoase pentru opiu. Atunci pentru ce atîta codeală?

— Eu nu ştiu, senhor, îi răspunse Vargas.

Şi el nu întrebă, aşa cum îl mîncă limba s-o facă, de ce Nobila Casă îi plătea lui Jin-qua pentru ceaiul lui cu zece procente mai mult decît ceilalţi neguţători, şi de ce-i vindea tot lui Jin-qua cel mai bun opiu indian de Padwa cu zece procente mai ieftin decît preţul obişnuit al pieţii.

— La dracu şi cu astea! exclamă Struan şi-şi mai turnă nişte ceai.

Ar fi vrut să nu-i fi îngăduit lui May-may să se ducă la Macao. O trimisese şi pe Ah Sam cu ea, şi pe Mauss şi vreo cîţiva oameni de-ai lui ca s-o vegheze. Trebuia să se fi întors cu o zi înainte şi uite, nici acum nu sosise. Bineînţeles, nu era ceva ieşit din comun, durata călătoriei de la Macao la colonia din Canton nu putea fi niciodată evaluată exact. Cum nu poate fi apreciată niciodată dinainte o călătorie pe mare. Mai ales cînd trebuie să depinzi de vînt, se gîndi el sardonice. Dacă ar fi venit cu vreo puturoasă oală de noapte cu aburi atunci ar fi fost cu totul altceva. Navele cu aburi îşi pot respecta orarul, fără să ţină seama de vînt, fără să ţină seama de marea. Dumnezeu să le afurisească.

— Da! făcu el tăios cînd auzi o bătaie în uşă.

— Iertare, sir, domnule Struan, începu Horatio deschizînd uşa. Excelenţa sa ar dori să-i faceţi o vizită.

— Ce s-a întîmplat?

— Probabil că o să vă spună chiar Excelenţa sa, sir. E la cartierul său general.

Struan închise registrul.

— O să ne uităm din nou la toate astea împreună cu Robb de îndată ce ne întoarcem, Vargas. Vii şi tu la bal?

— Senhor, dacă doamna mea, băiatul și fata cea mai mare nu vor fi prezenți la balul ăsta n-am să mai am liniște în casă în următorii zece ani.

— Te duci să-i aduci de la Macao?

— Nu, senhor. Niște prieteni îi însoțesc pînă la Hong Kong. Iar eu mă duc acolo direct de aici.

— Trimite-mi vorbă de îndată ce se întoarce Mauss, spuse Struan ieșind, iar Horatio se luă pe urmele lui.

— Domnule Struan, nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru cadoul făcut lui Mary.

— Ce?

— Pentru rochia de bal, sir.

— A! Ai văzut ce rochie și-a făcut?

— Nu, sir. A plecat la Macao chiar în ziua licitației terenurilor. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Vă transmite cele mai bune urări.

Horatio știa că darul făcut de Struan pentru ca Mary să-și comande o rochie îi oferea fetei un bun prilej ca să cîștige premiul. Numai de n-ar fi fost și Shevaun. O, dacă Shevaun ar cădea la pat! Nu ceva foarte grav, doar atît cît s-o țină în casă în ziua cu pricina. Atunci Mary ar cîștiga sigur cele o mie de guinee. Și cu banii aceia ar putea face niște lucruri minunate! Să se întoarcă în țară pentru perioada musonilor, să trăiască în bunăstare. O, Doamne, ajut-o să cîștige premiul! Mă bucur că nu-i la Hong Kong în vreme ce eu sînt aici, își spuse el. Cel puțin așa e destul de departe de Glessing. Afurisit individ. Mă întreb dacă o să-i ceară mîna într-adevăr. Ce obraznicie! El și Culum... ah, Culum, bietul Culum!

Horatio era cu un pas în urma lui Struan în vreme ce urcau scara, așa încît nu mai trebuia să-și ascundă nemulțumirea. Sărmanul băiat, ce curaj pe el! Își aminti cît de ciudat se purtase Culum a doua zi după licitația terenurilor. El și cu Mary îl căutaseră și-l găsiseră în cele din urmă la bordul navei *Resting Cloud*. Culum îi invitase să rămîna la cină, și ori de cîte ori ei încercaseră să aducă vorba despre Tai-Pan, în speranța că vor putea face pace între cei doi, Culum schimbase subiectul. În cele din urmă Culum le spusese:

— Hai să nu mai discutăm despre tata, bine? Am reușit să-l și uit!

— Culum, nu trebuie să faci una ca asta, îi spusese Mary. E un om minunat.

— Mary, acum noi doi sîntem dușmani, fie că-ți place, fie că nu. Nu cred că se va schimba vreodată, și pînă cînd el nu devine alt om, eu nu mi schimb poziția.

Sărmanul Culum, curajos băiat, se gîndi Horatio. Eu știu ce înseamnă să-ți urăști tatăl.

— Tai-Pan, începu el cînd ajunseră la peronul de intrare. Eu și Mary am suferit foarte mult pentru ceea ce s-a întîmplat în legătură cu gorganul. Ba și mai mult am suferit pentru ce s-a întîmplat între dumneavoastră și Culum... eu și Culum sîntem prieteni buni și...

— Horatio, îți mulțumesc pentru gîndurile dumitale bune, dar ți-aș rămîne îndatorat dacă n-ai mai pomeni de treaba asta.

Horatio și Struan traversară peronul de acces în tăcere și pătrunseră în anticamera lui Longstaff, o încăpere mare și luxoasă. Tavanul bogat ornat era împodobit cu un candelabru imens, iar sub acesta lucea masa de conferințe. În capul mesei stătea Longstaff, amiralul și generalul Lord Rutledge-Cornhill îl flancau.

— Bună ziua, domnilor.

— Dirk, bine ai făcut că ai venit și tu, îi spuse Longstaff. Dragul meu, ia și tu un loc. Cred că sfatul tău o să ne fie de mare folos.

— Excelență, ce s-a întîmplat?

— Ei, ăăă... l-am rugat pe domnul Brock să vină și el. Să mai așteptăm pînă sosește, așa ca să nu trebuiască să mai spun încă o dată, ei, cum? Sherry?

— Mulțumesc.

Ușa se deschise și intră cu pași mari Brock. Deveni prudent cînd îi zări pe Struan și pe străluciții ofițeri.

— M-ați chemat, Excelență?

— Da. Te rog ia loc.

Brock înclină din cap în direcția lui Struan.

— 'Ziua, Dirk. 'Ziua, domnilor, adăugă el, știind că gestul lui o să-l înfurie pe general. Se amuză în felul lui întunecat cînd la salutul său ceilalți îi răspunseră rece cu o simplă înclinare din cap.

— V-am chemat să participați la discuția noastră, începu Longstaff, pentru că... ăăă, pe lîngă că sînteți adevărații conducători ai neguțătorilor, nu? ei bine, sfatul vostru e prețios. Se pare că un grup de anarhiști s-au infiltrat la Hong Kong.

— Cum? izbucni generalul.

— Adevărat? făcu Brock la fel de uimit.

— Niște anarhiști nenorociți, vă puteți imagina una ca asta? Se pare că și păgînii au ajuns să fie infectați de diavolii ăștia! Da, dacă nu sîntem cu băgare de seamă, Hong Kong-ul o să devină un focar al anarhismului. Nenorocită năpastă, ei?

— Ce fel de anarhiști? întrebă Struan. Anarhismul însemna necazuri. Necazurile stînjeneau negoțul.

— E... ăăă... Horatio, cum le spune? Tang? Tung?

— Tong, sir.

— Organizația asta Tong a început să lucreze chiar sub nasul nostru. Groaznic.

— În ce fel operează? întrebă Struan nerăbdător.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneți totul de la început, sir, interveni amiralul.

— Da, bună idee. La întîlnirea de azi, viceregele Ching-so era foarte tulburat. Mi-a mărturisit că autoritățile chineze tocmai au aflat că acești anarhiști, o societate secretă, și-a stabilit cartierul general taman în buboiul acela putred de Tai Ping Shan. Anarhiștii au multe, foarte multe denumiri și sînt, ei bine... Horatio, mai bine spune-le tu.

— Ching-so a afirmat că e vorba de un grup de revoluționari fanatici care și-au pus în minte să răstoarne pe împărat, începu Horatio. El i-a pus la dispoziție Excelenței sale cincizeci de nume care arată că societatea e sub conducerea Partidului Roșu, Frăția Roșie, Societatea Cerul și Pămîntul, și așa mai departe... e aproape imposibil să traduci în engleză unele nume. Unii îi spun pur și simplu Hung Mun, sau Hung Tong, „tong” însemnînd frăția secretă! Horatio își adună gîndurile. În orice caz e vorba de niște anarhiști de cea mai periculoasă speță. Hoți, pirați, revoluționari! Se bănuiește că în China de Sud sînt vreun milion. Sînt organizați în loji și au niște ritualuri de inițiere barbare. Îndeamnă la rebeliune sub cel mai mic pretext și prosperă din teama confrăților lor. Pretind bani în schimbul protecției. Fiecare prostituată, negustor, țăran, proprietar de pămînturi, culi... În fine, toți sînt nevoiți să plătească tribut cu anasîna. Dacă tributul nu e plătit; atunci urmează fie moartea, fie mutilarea în cel mai scurt timp. Fiecare membru plătește cotizație... ca la syndicate. Oriunde se stîrnește vreo nemulțumire, tongul face ce face și o transformă în revoltă adevărată. Sînt fanatici. Nu disprețuiesc violul, tortura, și mișcarea se întinde ca o ciumă.

— Ați auzit vreodată de societățile secrete chinezești? întrebă Struan. Adică înainte de a le menționa Ching-so?

— Nu, sir.

— Anarhiștii ăștia sînt niște diavoli adevărați, mîrîi Brock îngrijorat. Și-i taman ce le place chinezilor.

Longstaff împinse pe masă un pavilion roșu, triumfiular. Pe el se vedeau două semne chinezești.

— Viceregele spune că acest triumphi e simbolul lor. Caracterele de pe pavilion înseamnă „Hong Kong”. În orice caz, ne așteaptă necazuri mari, asta-i sigur. Ching-so vrea să trimită el niște stegari de-ai lui ca să-i liniștească pe dată, așa cum vrem noi. Ei, ce ne rămîne de făcut?

— Să măturăm Hong Kong-ul de toți orientalii și să terminăm cu ei, spuse amiralul.

— E imposibil, sir, îi replică Struan. Și nici nu e în avantajul nostru.

— Mda, mormăi și Brock. Avea nevoie de oameni care să muncească, de culi și servitori. Avea mare nevoie de ei.

— Atunci nu există decît un simplu răspuns, interveni generalul, luînd o priză de tutun; generalul era un individ roșu la față, cu păr cărunt și o mutră brutală și tăbăcită. Să dăm o proclamație că orice individ care aparține de aia... cum îi spune? a, da, tong? să fie spînzurat! Strănută. Și să avem grijă ca această proclamație să fie respectată.

— My lord, nu putem spînzura un chinez numai pentru că vrea să răstoarne o dinastie de obîrșie străină. E împotriva legislației engleze, spuse Struan.

— Dinastie străină sau nu, reluă amiralul, e împotriva legilor internaționale să semeni sămînța revoltei împotriva împăratului unei puteri prietene! Și China va fi prietena noastră curînd, pe Dumnezeuul meu, dacă ni se îngăduie să ne împlinim datoria așa cum ni s-a poruncit de către guvern. E și împotriva legilor englezești. Uitați-vă la nenorociții ăia de chartiști, Dumnezeule!

— Nu-i spînzurăm doar pentru că sînt chartiști. Ci numai cînd sînt prinși că stîrnesc rebeliune sau comit nelegiuiri, și atunci e drept să fie pedepsiți! se burzului Struan la amiral. Legea în Anglia spune că omul are dreptul să-și exprime liber opinia. Și e liber la orice fel de asociere politică.

— Dar nu la asociații care să îndemne la rebeliune! sări generalul. Dumneata aprobi rebeliunea împotriva autorităților legale?

— Ideea-i atît de ridicolă încît nici n-am să-ți ofer șansa unui răspuns.

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff. Bineînțeles că nu ne apucăm acum să-l spînzurăm pe careva numai pentru că e... ăăă, ce-o fi. Dar nici nu putem fi de acord ca Hong Kong-ul să mișune de anarhiști, ei? Și nici cu frențitele idei sindicaliste.

— S-ar putea să fie și o treabă pusă la cale de Ching-so, ca să ne încurce! Struan se uită la Brock. Ai auzit vreodată de cei din *tong*?

— Nu. Da' pe min' mă bate gîndu' că de iau tribut de la toți, ăștia o să pună tribut și pe comerț și o să ne stoarcă și pe noi de parale.

Arțăgos, generalul scutură un fir de praf inexistent de pe tunica lui stacojie.

— Cu siguranță că treaba asta cade sub incidența puterii militare, Excelență. De ce să nu dați o proclamație prin care să-i scoatem în afara legii? Iar restul facem noi. Și anume să aplicăm cele învățate în India. Să oferim răsplată pentru orice informație în sensul ăsta. Băștinașii sînt oricînd gata să-i vîndă pe cei dintr-o fracțiune rivală dacă le arunci o guinee. Cu primii doisprezece dăm o lecție exemplară și după aceea nu veți mai avea probleme.

— Nu se pot aplica aici rînduielele din India, îi replică Struan.

— Stimatul meu domn, nu prea aveți experiență în treburile administrației unui teritoriu, așa încît opinia dumneavoastră nu contează. Băștinașii sînt băștinași peste tot, și cu asta basta! Generalul se uită la Longstaff. Pentru armată, asta e o treabă simplă, sir. Cum în curînd Hong Kong-ul va deveni un cantonament militar, e de apanajul nostru. Dați o proclamație să-i scoată în afara legii și noi vom avea grijă ca justiția să-și facă datoria.

Amiralul pufni:

— Am spus-o de o mie de ori că Hong Kong-ul trebuie să intre sub incidența jurisdicției marinei militare. Dacă noi nu vom stăpîni căile maritime, Hong Kong-ul e mort. Așa încît poziția marinei militare e supremă. Așa că și asta intră sub jurisdicția noastră.

— Armata de uscat hotărăște soarta războaielor, domnule amiral, și am tot repetat aspectul acesta. Bătăliile terestre încheie un război. Da, bine, marina militară a măcelărit flotele lui Napoleon și a obligat Franța la foame. Dar tot noi a trebuit să punem capăt conflictului o dată pentru totdeauna. Așa cum am făcut la Waterloo.

— Fără Trafalgar, n-ar fi existat nici un Waterloo.

— Dragul meu amiral, ideea e discutabilă. Dar să luăm acum Asia. Nu peste multă vreme, o să ne trezim cu franțujii, olandezii, spaniolii și rușii repezindu-se să ne strîngă de gît, pentru a ne viola dreptul nostru de a stăpîni această zonă. Da, puteți domina căile maritime, și mulțumesc lui Dumnezeu că sînteți stăpîni pe ele, dar dacă Hong Kong-ul nu devine din punct de vedere militar de necucerit, atunci Anglia nu va avea o bază pentru a-și proteja flotele sau de unde să se repeadă la un eventual inamic.

— Prima menire a Hong Kong-ului, Excelență, e aceea de centru comercial al Asiei, preciză Struan.

— Ei, pricep și eu importanța comerțului, domnul meu, îi replică generalul cu o mină acră. Dar aici e vorba de strategie, și problema nu te privește pe dumneata.

— De nu era vorba de negoț, interveni Brock roșu la față, n-ar mai avea nici un chichirez nici armata, nici flotele aici.

— E o prostie, domnul meu drag. Vreau să-ți aduc la cunoștință...

— Strategie sau nu, ridică vocea Struan, Hong Kong-ul e o colonie și cade sub incidența Secretariatului de Externe, și problema va fi hotărâtă de către Coroană. Excelența sa a acționat înțelept în această problemă, și sînt convins că și domnia sa socotește că atît marina regală, cît și armata regală vor avea un loc de prim ordin în viitorul Hong Kong-ului. Viitorul Hong Kong-ului va fi asigurat atît ca port militar, bază pentru armata de uscat, centru comercial și port liber, spuse apăsător Struan, lovindu-l pe furiș pe sub masă cu piciorul pe Brock.

Brock abia se stăpîni să nu facă cu ochiul și adăugă iute:

— A, bun înțeles. Port liber, asta-nseamnă o groază de parale pen' Coroană, și așa o să fie. Și venituri pen' cele mai strașnice construcții portuare pen' marină și cele mai grozave cazărmi pen' armată din toată lumea asta, bun înțeles. Și Excelența sa ține el seama de interesele tuturor, dom'lor. Și armata și marina-s prima-ntîi. Iar un port liber o să mulțumească pe toată lumea. Mai ales pe regină, Dumnezeu s-o binecuvînteze.

— Bine zis, domnule Brock, se trezi și Longstaff. Sigur că avem nevoie și de marină și de armată. Negoțul e sîngele Angliei, iar negoțul liber aparține viitorului. Și e în interesul nostru al tuturor ca Hong Kong-ul să devină o bază prosperă.

— Excelența sa dorește să deschidă porțile Asiei pentru toate națiunile civilizate, fără nici o deosebire, adăugă Struan alegîndu-și cu grijă cuvintele. Și ce poate fi mai important decît un port liber? Păzit de forțele de elită ale Coroanei Angliei!

— Nu sînt de acord să înlesnim străinilor să se îmbuibă pe seama trudei noastre, spuse răspicat amiralul, iar Struan zîmbi în sinea lui acum cînd momeala își făcuse datoria. Noi purtăm greul războaielor, le cîștigăm, și apoi trebuie s-o luăm de la capăt pentru că autoritățile civile strică totul în conferințele lor de pace. Dar-ar frenția-n toți străinii, am zis!

— Domnule amiral, iată un sentiment meritoriu, făcu Longstaff scurt, dar nu deosebit de practic. Iar cît privește conferințele autorităților civile, e mai mult decît un noroc că diplomații țin seama în primul rînd de soluțiile pe termen lung. De fapt, dacă-i așa, războiul nu e decît brațul mai lung al diplomației. Atunci cînd orice altă soluție eșuează.

— Și diplomația aici a eșuat, spuse generalul. Așa că de-acum cu cît vom debarca mai în forță în China și impunem legea engleză și o dată cu ea și ordinea în tot imperiul, cu atît va fi mai bine.

— Dragul meu general, diplomația nu a eșuat. Negocierile au început prudent, dar bine. Ei, fiindcă veni vorba, China are trei sute de milioane de chinezi.

— Sir, o singură baionetă britanică face cît o mie de sulițe băștinașe. Fir-ar să fie, noi stăpînim India cu un pumn de oameni și putem face același lucru și aici. Și uitați cît de mult bine le-a adus stăpînirea noastră acelor sălbatici, ei? Să ne impunem prin toate puterile noastre, asta trebuie făcut. Și de îndată.

— My lord, China e o singură națiune, replică Struan. Și nu o duzină de națiuni cu care aveți de-a face în India. Nu se poate aplica aceeași regulă.

— Dacă n-ar avea căile maritime asigurate de marină, armata n-ar putea stăpîni India nici măcar o săptămînă! se băgă amiralul.

— Dar e ridicol! Păi noi putem...

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff cu o voce obosită. Aici discutăm despre anarhiști. Domnule amiral, care e sfatul dumitale, ei?

— Să-i aruncăm de pe insulă pe toți orientalii. Dacă aveți nevoie de muncitori, atunci alegeți o mie, două mii... cîte mii aveți nevoie... și înlăturați-i pe toți ceilalți.

— Domnule?

— V-am spus dinainte părerea mea, sir.

— A, da. Domnule Brock?

— Io mi-s de aceeași părere cu dumneata, Excelență, că Hong Kong-ul să fie port liber și de chinezi avem nevoie, iar cu ăia anarhiști ne descurcăm noi cumva. Io mi-s și de părerea generalului: să-i spînzurăm pe toți anarhiștii ăștia de-i prindem îndemnînd la revoltă. Da' și cu amiralul: că nu avem noi chef de nici o mișcare secretă împotriva împăratului pe insula noastră. Să fie scoși în afara legii, da. Și-i și de partea ta, Dirk, că nu-i cum zice la lege de-i spînzurăm cînd se poartă pașnic. Dar care clipește măcar și-i prins că-i din rîndul anarhiștilor să

fie biciuit pe cinste, să fie însemnat cu fierul și să fie alungat din insulă pe vecie.

— Dirk? îl întrebă Longstaff.

— Sînt de aceeași părere cu domnul Brock. Dar fără să folosim biciul și să-i pedepsim cu înfierarea. Metodele astea aparțin Evului întunecat.

— Din cîte-i cunosc eu pe păgînii ăștia, interveni generalul cu o mutră îngreșată, ăștia sînt încă în întunecatul Ev. Dacă aparțin unui grup scos în afara legii, bineînțeles că trebuie pedepsiți. Bătaia cu biciul e o pedeapsă obișnuită. Să spunem cincizeci de lovituri. Iar înfierarea lor cu fierul roșu pe obraz e o pedeapsă corectă îngăduită de codul penal englez în cazul anumitor nelegiuri. Să-i însemnăm și cu fierul. Dar și mai bine să-i spînzurăm pe primii doisprezece pe care-i prindem și restul se vor evapora singuri ca dervișii.

— Însemnați-i cu fierul pentru totdeauna, izbucni Struan, și nu le veți mai da șansa să devină vreodată niște buni cetățeni.

— Niște buni cetățeni nu se strîng în societăți secrete anarhiste, dragul meu domn, făcu generalul. Și numai un adevărat gentleman poate aprecia adevărata valoare a sfatului pe care l-am dat.

Struan simți cum i se urcă sîngele la cap.

— Cînd vei mai face a doua oară o afirmație de acest fel, domnul meu, am să-mi trimit secundantul să te invite la duel și ai să te trezești cu un glonte între ochi.

Se lăsă o liniște încordată. Alb la față de tulburare, Longstaff bătu în masă.

— Vă interzic la amîndoi să mai continuați o astfel de discuție. E interzis!

Își scoase batista brodată și își șterse sudoarea care-i apăruse deodată pe frunte. Își simți gura uscată și acră.

— Excelență, sînt de acord cu cele spuse, reluă generalul. Și sugerez încă o dată că chestiunea depinde de autorități, și numai ele sînt în măsură să hotărască: adică dumneavoastră. Împreună cu amiralul și cu mine sîntem cei chemați să hotărîm în astfel de probleme. Nu e de... competența neguțătorilor.

— Dragul meu general, ești atît de umflat de gaze, interveni Brock, încît de-ai să tragi o bășină de aici din Canton, mare lucru dacă n-o să dărîme poarta de la Turnul Londrei!

— Domnule Brock! sări Longstaff. Te rog să nu...

Generalul țîșni în picioare.

— Bunul meu domn, am să-ți rămân recunoscător dacă-ți vei păstra astfel de observații pentru dumneata.

— Io nu-s bunul dumitale domn. Io mi-s neguțător cu China, pe Dumnezeuul meu, și cu cât o să afli mai repede treaba asta cu atît mai bine. S-au cam dus vremurile alea cînd unul ca mine trebuia să pupe-n cur unul ca dumneata, pen' un frențit de titlu care, fie că-ți convine, fie că nu, întîi era făcut cadou curvei regelui, bastardului unui rege, sau cîștigat cu cuțitul ce se înfigea în spinarea unui rege.

— Pe Dumnezeu! Cer satisfacție. Secundanții mei se vor prezenta la dumneata încă azi!

— Domnule, nu se va duce nimeni nicăieri, izbucni Longstaff plesnind cu palma în masă. Dacă se mai stîrnește zîzanie între voi doi, vă trimit pe amîndoi în țară sub escortă, și vă traduc dinaintea Consiliului Privat. Eu sînt reprezentantul plenipotențiar al Maiestății sale în Asia și aici eu sînt legea. Fir-ar să fie! Dar este necuviincios! Să vă cereți amîndoi scuze unul altuia. Vă ordon! Imediat!

Amiralul abia își ascunse bucuria încrîncenată. Horatio se uita de la unul la celălalt și nu-i venea să creadă. Brock știa că Longstaff avea puterea să acționeze împotriva lui și nici nu voia să se dueleze cu generalul. Și în plus era furios pe sine că se lăsase tîrît într-o dispută pe față.

— Domnule, îți cer scuze că te-am numit o mare bășină!

— Iar eu îmi cer scuze pentru că așa mi s-a ordonat să fac!

— Cred că deocamdată o să încheiem reuniunea, spuse Longstaff, simțind o mare ușurare. Da. Domnilor, vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră. Deocamdată amînăm orice hotărîre. Să ne îngăduim timp să medităm, nu?

Generalul își puse cascheta din blană de urs, salută și dădu să se îndrepte spre ușă, făcînd să-i sune pintenii și sabia.

— O, domnule general, apropo, îl opri Struan degajat. Am auzit că marina a provocat armata la un meci de lupte.

Generalul se opri scurt, cu mîna pe mînerul ușii, și se zbîrli cu totul cînd își aminti observațiile pe care le făcuse într-adins amiralul la adresa soldaților lui.

— Mda. Dar tare mi-e teamă că nu va fi cine știe ce meci.

— De ce, domnule general? sări nervos amiralul, amintindu-și de observațiile făcute de către general în legătură cu minunații săi lupi de mare.

— Domnule, pentru că așa cum spun, omul nostru va învinge. Și asta fără mare efort.

— De ce nu programați meciul acesta chiar în ziua în care are loc balul? le sugerează Struan. Vom socoti asta drept o mare cinste și vom fi fericiți să putem contribui și noi financiar la premiul ce se va acorda. Să zicem cincizeci de guinee.

— Struan, foarte generos din partea dumatăle, dar nu cred că armata va fi pregătită pînă atunci pentru confruntare.

— Pe Dumnezeul meu! Va fi în ziua balului! se repezi generalul roșu la față. O sută de guinee pariu pe omul nostru.

— S-a acceptat, îi replică amiralul și Brock în același timp.

— Primesc, o sută de guinee pariu cu fiecare dintre voi! și generalul se răsuci pe călcîie și ieși din încăpăre.

Longstaff își turnă niște sherry.

— Domnule amiral?

— Nu, mulțumesc, sir. Cred că am să mă întorc pe navă.

Amiralul își luă sabia, se înclină spre Struan și Brock, salută și ieși și el.

— Niște sherry, domnilor? Horatio, fă tu pe gazda, da?

— Bineînțeles Excelență, spuse Horatio, fericit că în fine avea și el ceva de făcut.

— Mulțam, făcu Brock după ce goli dintr-o mișcare paharul și-l întinse să i se mai umple o dată. Cam bun la gust. Vă funcționează excelent ceru' gurii, Excelență. Ei, Dirk, fiule, tu ce zici?

— Și acum chiar că trebuie să te dojenesc, domnule Brock. De neiertat să-i spui una ca asta. Lordul...

— Îhî, sir! replică de îndată Brock, făcînd-o pe pocăitul. Ați avut dreptate. Io am greșit-o. Mare lucru că vă avem pe dumneavoastră aici ca guvernator. Și cînd o să dați proclamația aia cu portul liber?

— Ei, ăăă, nu-i nici o grabă. Trebuie mai întîi să terminăm cu anarhiștii ăștia.

— De ce să nu punem amîndouă problemele la punct odată? interveni Struan. De îndată ce vă întoarceți la Hong Kong. De ce să nu le acordăm supușilor noștri britanici de origine chineză circumstanțele îndoielii? Să-i expulzăm, dar fără să-i biciuim și fără să-i însemnăm cu fierul roșu, pentru început. Așa-i cinstit. Ce zici, Tyler?

— Dacă zici tu așa și Excelența sa-i de aceeași părere, răspunse Brock foarte încîntat.

Comerțul mersese de minune, *Gray Witch* era de-acum departe și taman în frunte, în Happy Valley construcțiile se ridicau iute, între Struan și Culum era o dușmănie deschisă, iar acum se vede că Hong Kong-ul va deveni port liber. Da, Dirk, fiule, își spuse el încântat peste măsură, încă mai ești și tu bun la ceva. Ești deștept și ager ca un bici. Și dacă reușești cu portul liber atunci vei fi iertat pentru multe drăcării pe care le-ai făcut tu la viața ta. Iar în doi ani, navele noastre cu aburi o să te aducă din nou la faliment.

— Da, făcu el, dacă sînteți amîndoi de acord. Dar n-o să treacă multă vreme și tot o să trebuiască să folosiți și biciul și fierul roșu.

— Eu sper tare mult că nu se va întîmpla una ca asta, spuse Longstaff. Grețoasă treabă. Dar legea trebuie impusă cu forța și nelegiuții pedepsiți. Excelență soluție pentru ăia... ăăă, cum le-ați spus, domnule Brock? A, da, triazii. O să le spunem de acum chiar așa, triazi. Horatio, întocmește o listă cu caracterele pentru denumirile tong pe care Excelența sa Ching-so ne-a furnizat-o și o să le lipim peste tot dimpreună cu proclamația. Ia notează în vreme ce încerc să mă gîndesc: „Toate ordinele tong de mai jos sînt scoase în afara legii și pe viitor vor fi cunoscute sub denumirea generală de „triade”. Pentru vina de a aparține triadei pedeapsa va fi deportare imediată și predarea către autoritățile chinezești. Pedeapsa pentru incitare la revoltă împotriva guvernului Maiestății sale britanice sau împotriva înălțimii sale împăratul Chinei va fi spînzurătoarea.

Capitolul șaisprezece

În bătaia lunii pline, satul Aberdeen stătea tăcut, în întuneric deplin și îmbîcsit de umezeală. Ulițele erau pustii, ușile cocioabelor proptite bine cu drugi. În apele mocirloase, neclintite, stăteau ancorate sute de sampane. Și deși oamenii stăteau și pe ele claie peste grămadă, așa cum stăteau înghesuți și în colibe, nu se auzea nici un sunet, nu se observa nici o mișcare.

Struan stătea în picioare la locul dinainte stabilit, la răscrucea de dinainte de intrarea în sat, lîngă fîntînă. Fîntîna avea ghizd de piatră și Struan prinsese trei felinare pe ghizd. Era singur, iar ceasul de buzunar din aur îi arăta că ar cam fi fost vremea. Se întreba dacă Wu Kwok și

oamenii lui vor veni din sat, de pe sampane sau de pe colinele pustii din apropiere. Sau poate de pe mare.

Cercetă marea. Pe fața ei nu mișca nimic în afară de valuri. Undeva în beznă, navigînd cu vînt strîns, se afla *China Cloud*, cu toți oamenii ei pregătiți de luptă. Se afla prea departe pentru a-l vedea ce face, dar destul de aproape ca să zărească lumina felinarelor. Ordinele sale erau limpezi: dacă felinarele se stingeau deodată, oamenii lui trebuiau să sară în bărci și să vină la țarm înarmați cu muschete și săbii de abordaj.

Dinspre țarm veneau abia auzite vocile șoptite ale celor cîtorva oameni pe care-i adusese cu sine. Așteptau lîngă cele două cutere, înarmate și gata de a interveni, de pe care oamenii de asemenea nu pierdeau din ochi lumina felinarelor. Își încordă auzul, dar nu fu în stare să priceapă limpede ce discutau. Aș fi mai în siguranță dacă aș fi singur de tot, își spuse el. Nu vreau să tragă nimeni cu coada ochiului la ce se va întîmpla. Dar ar fi o mare nebunie să viu la țarm fără nici o pază. Ba mai rău, mi-aș provoca într-un fel *joss*-ul. Mda.

Încremeni cînd un cîine mîrîi în liniștea ce domina satul. Ciuli urechile și privi în beznă să surprindă vreo mișcare de umbre. Dar nu surprinse nimic și pricepu că acel cîine dădea tîrcoale gunoaielor. Se rezemă de ghizdul fîntîinii și încercă să se relaxeze, gîndindu-se cu mulțumire că era din nou pe insulă. Mulțumit că May-may și copiii se aflau la adăpost în casa ce fusese construită pentru ei special în Happy Valley.

Robb și Culum se descurcaseră ca niște experți cu toate cîte trebuiseră înfăptuite în vreme ce el fusese plecat. Căsuța, cu ziduri de jur împrejur și porți trainice, fusese terminată. La ea munciseră două sute cincizeci de oameni zi și noapte. Mai erau încă multe amănunte de pus la punct, toată grădina de plantat, dar casa putea fi de acum locuită, fiind cea mai mare parte mobilată. O durase din cărămidă, zidise și un șemineu, iar acoperișul era din lemn. Camerele aveau grinzi deasupra, majoritatea pereților fuseseră acoperiți cu tapet de hîrtie, da cîțiva erau pictați și pe toți se aflau ferestre de sticlă.

Casa dădea cu fața spre mare și era formată dintr-un salon principal, sufragerie, și un living încăpător. Spre vest, un rai înconjurat de grilaje, în jurul grădinii, cu totul separat de restul casei. Aici erau locuința lui May-may și camerele copiilor, iar dincolo de aceste încăperi dependențele servitorilor.

Doar cu două zile înainte îi adusese Struan în casă și-i rînduise pe fiecare la locul lor: pe May-may, copiii, și Ah Sam, amah. Adusese cu el

de la Canton un tânăr bucătar credincios, pe nume Lim Din, o spălătoreasă amah și niște *face-invețe* – cum erau numite fetele care ajutau în bucătărie. Și cu toate că nici un european nu o zărise măcar pe May-may, toți erau convinși că Tai-Panul își adusese și-și instalase amanta în prima locuință permanentă ce se putea de-acum locui din Hong Kong. Făceau haz între ei pe seama lui sau, din gelozie, îl condamnau pentru asta. Dar nevestelor lor nu le suflară o vorbă. Când le va veni și lor vremea și vor putea, visau să-și aducă și ei câte o amantă, și cu cât trăncăneau mai puțin acum despre asta cu atât mai bine. Iar nevestele care cam bănuiau ele ce se întâmplă, își păstrau cumpătul: tot nu aveau ce face.

Struan era foarte încântat de casa lui, de felul cum înaintau lucrările la antrepozite și la fabrică. Era mulțumit de asemenea și de ecoul public al relațiilor reci dintre el și Culum. Pe ocolite, Culum îl lăsase să înțeleagă că Brock încercase să-l tatoneze, că Wilf Tillman îl invitase la bordul luxoasei nave de opiu a firmei Cooper și Tillman, unde-l primiseră împărătește. Culum pomenise că acolo se discutase mai mult despre comerț, că viitorul Asiei depindea în cea mai mare măsură de cooperare, în mod special de cooperarea dintre cei de origine anglo-saxonă. Mai amintise că la cină participase și Shevaun, că era frumoasă foc și plină de viață.

Din apă țîșni un pește, rămase o clipită suspendat în aer și apoi căzu înapoi. Struan își încordă un moment atenția, ascultă. Apoi se liniști din nou și-și lăsă mintea să-i colinde. Shevaun ar fi o pereche bună pentru Culum, se gândi Struan fără nici un fel de ranchiună. Sau chiar pentru tine. Mda. Ar fi o gazdă minunată și ar fi o interesantă atracție la banchetele pe care o să le dai la Londra. Pentru lorzi și ladies și membrii parlamentului. Și pentru miniștrii din cabinet. O să-ți cumperi și tu un titlu de baronet. Îți poți permite să-ți cumperi un titlu de zece ori mai scump. Dacă *Blue Cloud* ajunge prima în țară. Sau a doua. Chiar și a treia... atîta vreme cît ajunge teafără și nevătămată. Dacă acest sezon se încheie cu bine, atunci poți să-ți cumperi și un titlu de conte. Shevaun e destul de tânără. Și aduce cu ea o zestre utilă și interesante legături politice. Dar cum rămîne cu Jeff Cooper?

E îndrăgostit pînă peste cap de ea. Dacă fata îi spune nu, asta îl privește numai pe el.

Dar cum rămîne cu May-may? O nevestă chinezoaică i-ar putea îngădi intrarea în sanctuarul aristocrației? Bineînțeles. Ea va cîntări greu pe talerul ce-ți stă împotriva. Nici nu se pune problema. Dacă nu-ți

iei nevasta potrivită, nu vei putea participa cu nici un chip la viața societății din Anglia. Diplomația se face mai ales în saloanele intime, în plină bogăție. Ar fi mai bună poate fata unui lord sau conte, ori a vreunui ministru? Așteaptă pînă ajungi acasă, nu? Mai e timp berechet.

Mai e oare?

Un câine lătră strident și apoi începuse să schelălăie cînd ceilalți se repeziră la el. Zarva luptei pe viață și pe moarte se înteeți, apoi se domoli, iar în final se stinse cu totul. Se lăsă din nou liniștea tulburată doar de mîriitul înfundat, hăpăitul și încăierarea în beznă a celor victorioși care începuseră să înfulece.

Struan supraveghea sampanele, stînd cu spatele la felinare. Văzu o umbră care începuse să se miște, apoi o a doua, îndată un grup întreg de chinezi părăseau orașul plutitor, adunîndu-se pe țărm. Îl zări pe Scragger. Struan își potrivea pistolul mai la îndemîină și aștepta liniștit, cercetînd întunericul în căutarea lui Wu Kwok. Oamenii ajunseră la potecă fără să facă nici un zgomot, cu Scragger prudent plasat în mijlocul lor. Se opriră lîngă fîntîină și se uitară la Struan. Erau toți tineri, abia trecuți de douăzeci de ani, îmbrăcați cu niște tunici negre și pantaloni negri, sandale împletite în picioare, pălării mari de culi le ascundeau fețele.

— Să ai parte de o noapte minunată, Tai-Pan, îi spuse încet Scragger, pregătit și gata să se retragă pe loc la nevoie.

— Unde-i Wu Kwok?

— Te roagă de iertare, dar tare mai e ocupat. Uite-i pe cei o sută. Hai, alege pe care vrei și să terminăm mai repede.

— Spune-le să se grupeze cîte zece și să se dezbrace de tot.

— Să se dezbrace zici?

— Da. Să se dezbrace! Pe Dumnezeu meu!

Scragger se holbă la Struan, apoi ridică din umeri și se întoarse la oamenii lui și vorbi cu ei șoptit în limba aceea cîntată. Chinezii începură să sporovăiască între ei încet, apoi se grupară cîte zece și-și scoaseră veșmintele de pe ei.

Struan făcu semn cu degetul spre prima grupă de zece și aceștia se arătară la lumină. Din unele grupuri Struan alese doar un singur om, din altele cîte doi, trei, din cîteva nu alese nici unul. Alegea cu cea mai mare grijă. Știa că acum își forma forța de asalt cu care avea să pătrundă în inima Chinei. Dacă avea să izbutească să-i supună propriei lui voințe. Pe cei care-i ocoleau privirea îi înlătura de îndată. Trecea fără să se oprească peste cei care aveau coada părului unsuroasă și neîngrijită. Pe

cei cu un fizic șubred nici nu-i lua în seamă. Cei care aveau fața însemnată de urmele vărsatului aveau un punct în favoarea lor, fiindcă Struan știa că vărsatul de vînt făcea ravagii pe nave indiferent de mare, și că cel care avusese boala asta și scăpase era de-acum imun, puternic și cunoștea bine cît prețuia viața. Îi alegea pe cei cu urme de răni de cuțit vindecate frumos. Îi aproba pe cei care stăteau goi fără să le pese. În același fel în care îi cerceta atent pe alții care nu suportau să se știe goi, știind bine că brutalitatea și marea sînt buni tovarăși. Pe unii îi alegea citindu-le ura în priviri, iar pe alții pentru că așa-i venise lui cînd le privise mutrele. Scragger urmărea selectarea oamenilor cu tot mai multă neliniște. Își scoase de mai multe ori cuțitul și-l înfipse în pămînt. În cele din urmă Struan termină.

— Aștia-s oamenii de care am nevoie. Acum se pot îmbrăca toți.

Scragger lătră un ordin și oamenii se îmbrăcară. Struan luă niște foi de hîrtie și-i înmîină lui Scragger una dintre ele.

— Acum citește-le oamenilor cu voce tare.

— Ce-s astea?

— Un act cu regulamentul. Ce plată li se cuvine și condițiile pentru cinci ani de angajare. Fiecare va trebui să semneze cîte o foaie din asta.

— Nu citesc. Și ce rost mai au hîrțiile, ei? Wu Fang Choi le-a zis că vreme de cinci ani sînt ai dumitale.

Struan îi întinse altă foaie acoperită cu caractere chinezești.

— Dă-o cuiva care știe să citească. Semnează fiecare dintre ei, altfel nu-i primesc și tîrgul s-a încheiat aici.

— Adică să facem lucrurile așa cum se cuvine, da?

Scragger luă hîrtia și-l strigă pe un chinez scund, însemnat de vărsat, care fusese ales. Omul se apropie, luă hîrtia, o cercetă la lumina felinarului. Scragger făcu un semn poruncitor către cei care fuseseră respinși și toți dispărură spre sampane. Omul începu să citească.

— Cum îl cheamă?

— Fong.

— Fong și mai cum?

— Fong și mai cum vrei. Cine știe ce nume poartă maimuțele astea?!

Chinezii ascultau atenți ce le citea Fong. La un moment dat izbucniră într-un rîs înăbușit, nervos.

— Ce-i așa de vesel? îi întrebă Scragger în dialectul cantonez. Lui Fong îi trebui multă vreme ca să explice.

— Ce-i cu aiureala asta, ei? Trebuie să făgăduiască toți că vreme de cinci ani nici nu pun mîna pe-o muiere, nici nu se însoară? Nu e cinstit. Ce-ți închipui că-s ăștia?

— Scragger, e angajamentul obișnuit. Toate celelalte documente sînt la fel.

— Dar nu pe un contract de marinar, Dumnezeule!

— Urmează să devină căpitani și ofițeri, așa că trebuie să aibă un contract semnat. Pentru a intra în legalitate.

— Dacă mă întrebi, aș zice că aiureala asta nu e nimerită deloc. Vrei să zici că nu se pot culca cu o muiere vreme de cinci ani?

— E doar o formalitate. Dar de căsătorit nu se pot căsători, asta sigur.

Scragger se întoarse spre oamenii lui și le ținu o scurtă cuvîntare. Din nou izbucniră rîsete.

— Le-am spus că trebuie să te asculte ca pe Dumnezeuul lor. Mai puțin chestia cu muierele! Își șterse sudoarea de pe frunte. Wu Fang Choi le-a zis că-s ai dumitale vreme de cinci ani. Așa că nu mai trebuie să-ți faci griji.

— Dar de ce ești atît de nervos?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, ascultă ce-ți zic eu.

Fong continuă să citească. Se lăsă tăcere, apoi cineva ceru ca una dintre clauze să fie repetată. Interesul lui Scragger spori. Se vorbea de plata lor. Cei ce urmau să devină căpitani primeau cincizeci de lire în primul an, șaptezeci în al doilea și al treilea, o sută cînd primeau funcția de secund și o sută cincizeci pentru cea de comandant. Precum și a șaisprezecea parte din profit la orice navă pe care o conduceau în calitate de căpitani. O primă de douăzeci de lire dacă învățau destulă engleză în trei luni.

— O su' cinj' de lovele nu cîștigă ei nici în zece ani, făcu Scragger.

— Vrei o comandă?

— Eu mi-s bucuros și cu cît mă aleg eu în slujba de-acum, mulțam foarte frumos. Scragger își schimonosi mutra cînd îi veni în minte un gînd. Nu scoate el Wu Fang paralele astea să le dea, adăugă el lipsit de convingere.

— Și nici n-o să-i ceară nimeni. Oamenii ăștia o să cîștige cu munca lor fiecare penny pe care-l dobîndesc, poți să fii convins. Sau de nu vor fi în stare vor fi expediați la țärm.

— Cîtă vreme nu plătește patronul meu, poți să-i plătești dumneata cît poțtești și să-ți părăduiești paralele.

După ce Fong termină de citit documentul, Struan îl puse pe fiecare să-și scrie numele în caractere chinezești pe câte o copie. Toți știau să scrie. Apoi le mîzgăli mîna stîngă cu tuș de sigiliu și le imprimă palma pe dosul documentului.

— Asta ce mai e?

— Urma fiecărei mîini e diferită. Așa cunosc pe fiecare dintre ei, indiferent cum îl cheamă. Unde-s copiii?

— Vrei să se ducă oamenii la bărci?

— Da.

Struan îi dădu un felinar lui Fong și-i făcu semn să se îndrepte spre țärm. Ceilalți îl urmară în tăcere.

— Tai-Pan, deșteaptă chestia cu alesul oamenilor și cu hîrțile astea. Ești deștept nevoie mare. Scragger linse gînditor capătul cuțitului. Am auzit că l-ai lăsat mască pe Brock ăla. Chiar și cînd a fost cu tezaurul.

Brusc bănuitor, Struan îi aruncă iute o privire cercetătoare lui Scragger.

— În timpul atacului piraților au fost și europeni, cel puțin așa spune Brock. Erai și tu printre ei?

— Dacă Wu Fang mi-ar fi poruncit să mă duc și eu atunci n-ar mai fi dat greș atacul, Tai-Pan. Lui Wu Fang Choi nu-i place să dea greș niciodată. Trebuie să fi fost niște muieri de bărbați de prin părțile alea. Groaznic.

Scragger cercetă bezna de jur împrejur. Cînd se convinse că nu mai era nimeni în preajmă, îi spuse conspirativ:

— Wu Kwok e din insulele Fukieneze. De baștină-i din Quemoy, ei? Știi insula aia?

— Da.

— În noaptea solstițiului de vară acolo o să fie mare bairam. Wu Kwok o să fie și el prezent, nici o grijă. Ceva în legătură cu strămoșii lui! Prin ochii lui Scragger trecu o lucire răutăcioasă. Dacă prin apele alea se întîmplă să treacă o fregată sau două, ei bine, poate fi prins ca un sobolan de gunoaie în butoi.

Struan zîmbi disprețuitor.

— Cum să nu!

— E adevărul adevărat, jur pe Dumnezeu. Ai jurămîntul meu, pe Dumnezeu. Ticălosul ăsta m-a tras pe sfoară și m-a făcut să jur în fața dumitale cînd era minciună gogonată ce spusese el, și eu nu iert una ca asta. Jurămîntul lui Scragger e la fel de valabil ca și al dumitale.

— Mda. Bineînțeles. Crezi că aş putea să am încredere într-un om care-și vinde stăpînul ca pe-un șobolan?

— Da' nu e stăpînul meu, Wu Fang Choi mi-e patron, nimeni altul, i-am jurat credință numai lui, nimănui altuia. Jur.

Struan îl privi lung pe Scragger.

— Am să mă mai gîndesc la noaptea solstițiului de vară.

— Jur. Vedea-l-aș mort, Dumnezeu. Un om n-are altceva între el și pedeapsa iadului decît jurămîntul. Porcul ăla și-a bătut joc de jurămîntul meu, bată-l Dumnezeu să-l bată. Și-l vreau mort pen' asta.

— Unde-s copiii?

— O să ajungă oameni cu carte, cum ai spus?

— Hai, grăbește-te, vreau să plec.

Scragger se întoarse și șuieră spre beznă. Dinspre sampane trei mogîldețe de umbre se arătară. Copiii pășeau cu grijă pe schela șubredă de coborîre la mal și apoi o porniră grăbiți pe potecă. Cînd băieții se arătară în lumină, Struan făcu ochii mari. Unul era chinez, al doilea eurasian. Al treilea era însă un țînc murdar și cu desăvîrșire englez. Chinezul era îmbrăcat luxos cu roba tradițională, coada groasă și bine împletită. Ducea în mîna un sac. Ceilalți doi erau îmbrăcați în chip înduioșător în niște veșminte rufoase ce aminteau doar de departe portul unor copii din Anglia, cu niște haine din postav țesut în casă, pălării soioase, pantaloni și încălțări încropite, cusute grosolan. Într-un băț pe umăr purtau cîte o desagă ce se bălăngănea. Și toți trei se străduiau – fără să prea reușească – să-și ascundă spaima.

— Țsta-i Wu Pak Chuk, spuse Scragger.

Puștiul chinez făcu o plecăciune temătoare.

— E nepotul lui Wu Fang Choi. Unul dintre ei, dar nu din partea lui Wu Kwok. Iar ăștialalți doi îs țîncii mei.

Arată plin de mîndrie spre puștiul cel mai mic, care începu să se tragă înspăimîntat înapoi fără să vrea.

— Țsta-i Fred. Are șase anișori. Iar ășta-i Bert, de șapte.

Făcu un semn ușor și amîndoi băieții își scoaseră pălăriile și se înclinară îngăimînd ceva cuprinși de panică, apoi se uitară iar la tatăl lor să vadă dacă făcuseră cum se cuvine. Bert, eurasianul, își ținea coada făcută colac sub pălărie, dar acum, după atîta foială, coada îi spînzura pe spate. Cel mai mic avea un păr slinos pe care, ca și taică-său, îl legase cu o bucată de sfoară cătrănită la spate.

— Flăcăilor, ia veniți încoace, le spuse Struan înduioșat.

Cel mai mic îl luă pe frate-său vitreg de mână și amîndoi înaintară încet. Se opriră și abia de mai suflau. Englezul cel mic își șterse cu dosul mîinii mucii de la nas.

— Tu ești Fred?

— Da, înălțimea voastră, îngăimă el abia auzit.

— Vorbește ca lumea, îi spuse Scragger, și puștiul izbucni: Da, înălțimea voastră, io mi-s Fred.

— Io-s Bert, înălțimea voastră.

Eurasianul se pierdu cu firea cînd Struan îl privi. Era un băiat înalt, frumușel, cu niște dinți albi și o piele aurie. Se arăta și cel mai înalt dintre toți. Struan se uită la Wu Pak. Băiatul lăsă ochii în jos și începu să scormonească pămîntul cu piciorul.

— Nu vorbește englezește?

— Nu, dar Bert aici de față vorbește și limba lui. Iar Fred mai rupe și el cîteva cuvinte. Mama lui Bert e fukieneză, spuse Scragger și mai încurcat.

— Fred, unde-i maică-ta?

— Moartă, înălțimea voastră, scînci puștiul. E moartă, sir.

— A murit de fo doi ani. A doborât-o scorbutul, adăugă Scragger.

— Aveți și femei englezoaice în flota voastră?

— Unii da. Ia duceți-vă acolo, băieți, le spuse el și țîncii se îndreptară în fugă spre locul arătat, rămînînd stană, destul de departe ca să nu audă ce se vorbește.

Wu Pak șovăi o vreme apoi fugi și el lîngă ceilalți. Scragger coborî vocea:

— Mama lui Fred a fost condamnată la deportare. Expediată în colonie acum zece ani pentru că a fost prinsă furînd cărbune în miezul iernii. Am fost căsătoriți de un preot în Australia, dar era un popă renegat așa că s-ar putea ca această căsătorie să nu prea fie în regulă. Dar am fost căsătoriți totuși. Înainte de a muri i-am jurat să am grijă ca țîncul să o apuce pe căi drepte.

Struan dădu la iveală alte hîrtii.

— Astea îmi dau dreptul să le fiu tutore băieților. Pînă cînd împlinesc douăzeci și unu de ani. Pentru băieții tăi poți semna tu. Dar ce facem cu Wu Pak? Ar putea să-ți fie rudă.

— Eu le însemnez pe toate. Ai una să i-o dau și lui Wu Fang să vadă? Adică ce-am însemnat eu?

— Da. Poți lua una cu tine.

Struan începu să completeze numele, dar Scragger îl opri.

— Tai-Pan, nu le pune băieților numele de Scragger. Dă-le alt nume. Oricare îți place, nu-mi spune care, adăugă el iute. Oricare. Gîndește-te la unul bun.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, mîna îi tremura cînd apucă pana să pună cruce.

— Fred trebuie să mă uite pe mine. Și pe maică-sa. Pentru Bert fă tot ce trebuie făcut, da? Maică-sa-i încă femeia mea, și pentru o păgînă nu e rea deloc. Fă tot ce-ți stă în puteri pentru ei și ai în mine un prieten pe viață. Îți jur. Să fie învățați să-și spună rugăciunile așa cum trebuie! își suflă nasul în degete și se șterse de nădragi. Wu Pak trebuie să-i scrie o dată pe lună lui Jin-qua. Ah, era să uit, îl încarci pe Jin-qua cu cheltuielile pentru școală și toate celelalte. O dată pe an. Toți merg la aceeași școală și trăiesc laolaltă.

Îi făcu semn puștiului chinez. Wu Pak se apropie împotriva voinței lui. Scragger făcu un semn cu mîna spre bărci și băiatul se îndreptă într-acolo ascultător. Apoi își chemă cu degetul proprii lui copii.

— Flăcăi, de-acum eu plec.

Băieții se repeziră la el și se agățară de el, implorîndu-l să nu-i trimită departe de el, în vreme ce lacrimile li se scurgeau șiroaie pe obraz, cuprinși de o spaimă copleșitoare... Scragger îi împinse la o parte și se sili să strige la ei:

— Ei, acum ștergeți-o. Să-l ascultați pe Tai-Pan aici de față. O să vă fie ca un tată.

— Tăticule, nu ne trimite de-acasă, începu Fred cu un glăscior ce-ți trezea mila. Am să fiu un copil cuminte. Și eu și Bert o să fim copii cumiți, tăticule, nu ne alunga de-acasă.

Rămaseră în picioare copleșiți de îndurerarea lor, cu umerii încovoiați. Scragger tuși tare să-și curețe gîtlejul și scui pă. După o clipă de șovăire, își smulse cuțitul și-l apucă pe Bert de coadă. Eurasianul scînci de spaimă și se zbătu să scape. Dar Scragger îi reteză coada și-l plesni pe puști destul de tare ca să-l dezmeticească din starea aceea de șoc, dar nu prea rău.

— Ah, tată, scînci Fred cu vocea pițigăiată și tremurătoare, doar știi că Bert i-a promis maică-sii să-și îngrijească părul.

— Mai bine s-o fac eu acum, Fred, decît altcineva, îi răspunse Scragger cu vocea spartă. De-acum Bert nu mai are nevoie de coada asta. O să fie și el școlit ca și tine.

— Nu vreau să fiu școlit, vreau acasă!

Scragger își trecu mîna prin părul lui Bert pentru ultima dată. Apoi la fel și prin părul lui Fred.

— Adio, copiii mei, îngăimă el.
O luă la fugă și bezna îl înghiți.

Capitolul șaptesprezece

— De ce pleci atît de devreme, Tai-Pan? întrebă May-may înăbușindu-și un căscat. Cele două ore de somn de azi-noapte nu-s destul. O să-ți pierzi vigoarea.

— Hai, șterge-o, fetiço. Și ți-am mai spus să nu stai să mă aștepți.

Struan împinse farfuria în care servise micul dejun și May-may îi mai turnă niște ceai. Era o dimineață minunată. Soarele pătrundea în încăperea prin geamul cu zăbrele și arunca pe podea forme delicate. May-may încercă să nu mai audă ciocanele și fierăstraiele de la construcțiile ce se ridicau peste tot pe plaja de la Happy Valley, dar nu reuși. Îndurau zarva aceea permanentă și copleșitoare, zi și noapte, de trei zile de cînd sosiseră.

— Mai sînt o mulțime de lucruri de făcut, și vreau să fiu sigur că totul e în bună rînduială pentru bal, îi spuse Struan. Și trebuie să înceapă la o oră după apusul soarelui.

Pe May-may o trecu un fior de plăcere cînd își aduse aminte de rochia ei făcută în taină, și cît era de minunată.

— Să iei micul dejun o dată cu zorii e un obicei barbarie.

— Barbar... o corectă el. Dar nu e în zori acum. E ora nouă!

— Mie mi se pare că abia s-a luminat de ziuă! își așeză mai bine roba lungă de mătase de un galben pal, simțindu-și sfîrcurile sînilor tari sub țesătura aceea. Și cît o să mai țină zgomotul asta horibilos?

— În vreo lună se cam termină. Duminicile bineînțelese că nu se lucrează, spuse el ascultînd-o doar cu jumătate de ureche și gîndindu-se la cîte îi mai rămăseseră de făcut în ziua aceea.

— Groaznic zgomotul ăsta, reluă ea. Și ceva nu e în regulă cu casa asta.

— Ce zici? făcu el distrat, fără să asculte ce-i zicea.

— Casa asta are ceva rău în ea, o simt. Ești sigur că *feng shui*-ul e corect, heya?

— Feng cum? tresări nedumerit și se uită la ea ascultînd-o acum cu toată atenția.

May-may era îngrozită.

— Nu ai adus un domn *feng shui*?

— Cine mai e și ăsta?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, făcu ea exasperată. Construiești o casă și nu consulți *feng shui*-ul! Ce nebunie aiurită. Aiii iaaa! Încă azi mă ocup eu de asta.

— Și ce face domnul acela căruia-i spui tu *feng shui* în afară de faptul că cere și el bani? o întrebă Struan acru.

— El vine și se convinge dacă *feng shui*-ul e corect, ce să facă!

— Și pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e și *feng shui*-ul ăsta?

— Dacă *feng shui*-ul e rău, în casă pătrund spiritele rele și o să ai parte, de un *joss* groaznic, boli cumplite. Dacă *feng shui*-ul e bun, atunci nici un spirit rău nu pătrunde aici. Toată lumea știe ce e aia *feng shui*.

— Tu ești o bună creștină și nu poți crede în spirite rele și tot felul de vrăjitorii cu hocus-pocus din astea.

— Tai-Pan, sînt perfect de acord cu tine, dar pentru o casă *feng shui*-ul e cumplit de important. Nu uita că aici sîntem în China și în China sînt...

— În regulă, May-may, îi replică el resemnat. Cheamă un *feng shui* din acela să descînte casa dacă așa trebuie.

— El nu descîntă, îi replică ea plină de sine. El nu face decît să afle dacă aici casa e așezată pe un loc bun în privința curenților cerului, pămîntului și aerului. Și dacă nu cumva e construită taman pe gîtul unui dragon.

— Ce?

— Doamne bunule Dumnezeu, cum zici tu cîteodată! Dar ar fi de-a dreptul groaznic, fiindcă dragonul care doarme în pămînt n-o să mai poată dormi liniștit. Doamne Dumnezeule, sper că nu sîntem chiar pe gîtul lui. Sau pe cap! Ai putea tu să dormi cu o casă pe gîtul tău, ei? Sau pe capul tău? Bineînțeles că nu. Dacă dragonul e tulburat din somnul lui, atunci se întîmplă niște lucruri fantastic de rele. O să trebuiască să ne mutăm în clipa aceea!

— Ridicol!

— Fantastic de ridicol, dar tot o să ne mutăm. Eu trebuie să am grijă să vă apăr pe toți, da, da! E foarte important ca o femeie să-și apere bărbatul ei și familia ei. Dacă am construit casa pe un dragon ne mutăm, gata.

— Atunci să-i spunem domnului *feng shui* că mai bine să nu găsească nici un dragon prin preajmă, ce Dumnezeu!

May-may își împinse bărbia înainte.

— Domnii *feng shui* n-o să te învețe pe tine să conduci o corabie... atunci de ce să-i înveți tu pe ei cum e cu dragonii? E delicat de greu să ajungi un domn *feng shui*.

Struan era bucuros că May-may își revenise și era iar ea cea de altădată. Băgase de seamă că de când se întorsese la Canton venind de la Macao, și în timpul călătoriei spre Hong Kong fusese foarte distrată și înțepată. Mai ales în ultimele zile. Și avea și dreptate, zgomotul ăsta era foarte supărător.

— Ei, eu am plecat.

— E bine dacă o invit pe Ma-ree Sin-clair azi încoace?

— Da, dar eu habar n-am pe unde o fi... nici dacă a sosit sau nu.

— E pe nava amiral. A sosit ieri cu amah a ei, Ah Tat, și rochia de bal. E neagră și tare drăguță. O să te coste vreo două sute de dolari. Aiii iaaa, dacă mă lăsați pe mine să rezolv cu rochia asta te-aș fi scutit de șaiszeci, șaptezeci de dolari, nu contește. Are cabina chiar lângă cea a lui frate-su.

— De unde știi tu toate astea?

— Amah a ei e cea de-a patra fiică a surorii mamei lui Ah Sam. Și la ce mai e bună o sclavă bună de gură ca Ah Sam dacă nu s-o țină la curent pe maică-sa cu ce se întâmplă și să-și facă tot felul de relații și să afle?

— Și cum ți-a spus mama lui Ah Sam?

— Ah, Tai-Pan, uneori ești atât de caraghios, strigă May-may. Nu e vorba de mama lui Ah Sam, ci de mine! Toate sclavele chinezoaice spun stăpînei lor „mamă”. Așa cum ție îți spune „tată”!

— Așa-mi spune?

— Toți sclavii îi spun stăpînului casei „tată”. E un obicei vechi și plin de cuviință. Așa că Ah Tat, sclava lui Ma-ree, i-a spus lui Ah Sam. Ah Sam, care-i un vierme puturos și bun de nimic, de merită o biciuială bună, i-a spus mamei ei. Mie. E cât se poate de simplu. Da, da, și ca să fim absolut corecți, dacă ai vorbi chinezește, i-ai spune lui Ah Sam „fiică”.

— De ce vrei să te vezi cu Mary?

— Când n-ai cu cine vorbi te simți atât de singură. Și n-o să vorbim decît în dialectul cantonez, nu te teme. Ea știe că sînt aici.

— Cum?

— Ah Sam i-a spus lui Ah Tat, îi spuse ea ca și cum ar fi explicat unui copil. Firește că o veste atât de importantă Ah Tat i-a și transmis-o

mamei sale, i-a spus lui Ma-ree adică. Curva aia bătrână de Ah Tat e o comoară de secrete.

— Ah Tat e curvă?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, e doar o figură de stil. Ar trebui zău să te bagi în pat și să te culci. În dimineața asta ești tare prostuț.

Struan își bău ceaiul și dădu cana de-o parte.

— Și nici nu-i de mirare când stau și ascult atâtea bazaconii. Iau masa cu Longstaff, așa că am să-i trimit vorbă lui Mary. La ce oră să-i zic să vină?

— Mulțumesc, Tai-Pan, nu contește. Mai bine o trimit pe Ah Sam. Așa nu mai știe nimeni nimic, în afară de servitori, și ei și așa află totul, nu contește.

Lim Din deschise ușa. Era servitorul personal al lui Struan, și bucătar, un dolofan îndesat și scund, sărit de cincizeci de ani, îmbrăcat distins, cu pantaloni negri și jiletcă albă. Avea o față rotundă, mereu veselă, și niște ochi ageri și vicleni.

— Stapin, domnișor și stapin venit vede mie. Poate?

— Stăpîn care? Struan era uimit că cineva putea fi atît de lipsit de cuviință încît să poftască neinvitat.

Lim Din ridică din umeri.

— Stapin și domnișor. Nu știe care stapin care domnișor, cum?

— Nu contește, făcu Struan și se ridică de la masă.

— Așteptai musafiri?

— Nu.

Struan ieși din încăpere și trecu într-o mică antecameră. Deschise ușa și apoi o închise în urma lui. Ajunse în coridorul care dădea în vestibul și apoi în partea casei separată de rest, în față. În clipa în care ajunse în coridor știu că unul dintre musafiri era Shevaun. Mireasma ei, un parfum turcesc deosebit pe care numai ea îl folosea, schimbuse în chip foarte delicat aerul din încăpere. Inima începu să-i bată mai iute și supărarea lui se mai domoli în vreme ce parcurgea coridorul și cizmele lui din piele moale răsunau pe podeaua de piatră, apoi intră în salon.

— Hello, Tai-Pan, îl întâmpină Shevaun.

Shevaun avea douăzeci de ani și era grațioasă ca o gazelă. Părul de un castaniu întunecat cu reflexe roșietice, mai închis la culoare decît al lui Struan, îi cădea în bucle prelungi. Sîinii plini, strînși în decolteul discret al rochiei de catifea verde, pluteau victorioși deasupra mijlocelului de numai optsprezece inci. Gleznele delicate și piciorușele i se arătau de sub o duzină de jupoane. Pe cap o bonetă verde, umbreluță

de soare de un oranj bătător la ochi. Da, își spuse Struan, se face tot mai frumoasă cu fiecare zi.

— Bună dimineața, Shevaun. Bună, Wilf.

— Bună dimineața. Iertare că am picat așa fără să fim invitați.

Wilf Tillman se simțea deosebit de stînjenit.

— Unchiule, lasă, că nu-i nimic, interveni poznaș Shevaun. E un obicei american foarte vechi și foarte bun să vii și să urezi cele convenite de casă nouă.

— Acum nu sîntem în America, draga mea! Și ar fi vrut Tillman să fie în clipa aceea în America, iar Shevaun să fie măritată cum se cade cu Jeff Cooper, să nu-i mai poarte el de grijă. Fir-ar să fie de Shevaun, fir-ar să fie și de Jeff, se gîndi el. Doamne, cît aș fi vrut ca omul acela să-i facă și el o curte mai convingătoare. Atunci nu mi-ar mai fi rămas decît să anunț căsătoria și cu asta basta. Dar toată fițaraia asta prostească e tare caraghioasă. „Las-o să mai zburde o vreme. E timp destul”, spune Jeff mereu. Dar eu știu bine că de-acum nu prea mai e vreme de glumit, fir-ar să fie, mai ales acum cînd Struan a rămas fără nevastă. Sînt convins pe deplin că Shevaun i-a pus gînd rău Tai-Panului. Altfel de ce-ar fi insistat atît să se arate aici în dimineața asta? De ce altceva tot pune întrebări și mă ispitește despre el?

Tot drumul pînă să ajungă la Struan acasă se gîndise și se răsîndise dacă era înțeleaptă căsătoria dintre Struan și Shevaun. Firește că ar fi decurs de aici serioase avantaje financiare, dar Struan era cu totul împotriva felului lor de-a fi în America. Pur și simplu nu pricepea.

Bineînțeles că o va face și pe Shevaun să se întoarcă împotriva noastră, se gîndi Tillman. O să-și impună prin ea punctul de vedere. Jeff o să fie furios că a pierdut-o și cu asta s-a terminat cu firma Cooper-Tillman. Și nici nu pot face nimic să împiedic treaba asta. Dacă firma se pune pe uscat, nici fratele John nu mai are parale să se distreze după pofta inimii în Washington. Politica cere mulți bani, și fără avantajele politicii, viața familiei va fi foarte grea, și va avea nevoie de orice mijloc pentru a ieși din greutăți împotriva statelor din nord. Nu, pe Dumnezeuul meu. Shevaun are să se mărite cu Jeff, și nu cu Tai-Panul, și cu asta basta!

— Iertare că am venit așa fără să fim invitați.

— Sînteți amîndoi bine veniți, spuse Struan și-i făcu semn lui Lim Din spre cana de sherry și pahare. Serviți sherry?

— Ei, mulțumesc, dar socot că ar trebui să plecăm mai bine, îi spuse Tillman.

Shevaun rîse și nasul ei cîrn se încreți poznaș.

— Dar abia am sosit. Am vrut să fiu cea dintâi care te felicită pentru noua casă, Tai-Pan, spuse ea.

— Și ești prima. Stai jos. Mă bucur că te văd.

— Am cumpărat și niște cadouri de casă nouă.

Își deschise poșeta și scoase o pînișoară, o minusculă solniță și o sticlă de vin.

— E un obicei vechi ca la casă nouă să faci cadourile astea ca să aducă noroc. Aș fi venit și singură, dar unchiul a zis că e de cel mai prost gust să fac una ca asta. El nu-i de vină cu nimic.

— Mă bucur că ați venit.

Struan luă pîinea. Era maroniu aurie, proaspătă și mirosea plăcut.

— Eu am copt-o azi-noapte.

Struan rupse o bucată și gustă.

— E minunată.

— Nu e chiar nevoie să și guști din ea. E doar așa, un simbol.

Fata rîse din nou. Își luă poșeta și umbreluța.

— Și acum că mi-am făcut datoria, o să plecăm.

— Primul meu musafir nu face el una ca asta. Insist, măcar să gustați un sherry.

Lim Din aduse paharele. Shevaun luă unul și se așeză și mai confortabil, în vreme ce Wilf Tillman bombăni. Lim Din plecă lipăind.

— Chiar tu ai făcut pîinea? Tu cu mîna ta? o întrebă Struan.

— Pentru o fată e foarte important să știe să gătească, spuse ea și-i înfruntă provocatoare privirea.

Tillman gustă din sherry.

— Shevaun e o bucătăreasă minunată.

— Cumpăr în fiecare zi o pîine din asta, spuse Struan.

Se așeză mai bine în fotoliul mare din piele și ridică paharul:

— Mulți ani!

— Și ție!

— Tai-Pan, ai o casă minunată.

— Mulțumesc. Când am s-o termin, mi-ar plăcea să te conduc și să ți-o arăt în întregime! Struan știa că fata era curioasă să afle dacă zvonurile despre May-may erau adevărate. Ultima dată când l-am întâlnit, Aristotle mi-a spus că nu te simțeai prea bine.

— Mai nimic, doar o răceală.

— Ți-a mai făcut un portret?

— Mă gândesc încă, să văd, spuse ea netulburată. Da, dragul de Quance. Îi admir pictura foarte mult. Eu și unchiul meu încercăm să-l convingem, să stea măcar un sezon în Washington. Cred că ar face avere.

— În cazul ăsta socot că o să-l aveți musafir.

Struan se întrebă dacă inocența ei era numai prefăcătorie sau chiar adevărată. Se uită la Tillman.

— Cum mai merg afacerile?

— Excelent, mulțumesc. În după-amiaza asta se întoarce Jeff de la Canton. În colonie e un adevărat boom. Te întorci și dumneata acolo?

— Peste câteva zile.

— Am auzit că *Blue Cloud* și *White Witch* gonesc umăr la umăr. Una dintre navele noastre, venind de la Singapore, le-a întâlnit după două zile de mers, și goneau în plină viteză. Noroc mult!

În vreme ce cei doi bărbați discutau politicios despre afaceri fără ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat interesat de părerile celuilalt, Shevaun sorbea încet din paharul ei cu sherry și-l studia pe Struan. Era îmbrăcat într-un costum ușor din stofă de lână, bine croit, elegant. Adevărat bărbat, gândi ea. S-ar putea să nu știi încă dar eu am să mă căsătoresc cu tine, Dirk Struan. Mă întreb cam cum arată amanta ta orientală. Simt că e în casa asta acum. Și când am să-ți fiu eu nevastă, n-o să mai fii nevoit s-o iei razna multă vreme. Foarte multă vreme.

— Ei, acum chiar zic că ar trebui să ne retragem, spuse Tillman și se ridică. Din nou iertare pentru că am venit așa neinvitați.

— Sînteți bine veniți oricînd.

— Ah, apropo, Tai-Pan, începu Shevaun. Am auzit că doamnele nu sînt invitate la luptele care au loc azi după-amiază. Vrei să pariezi o guinee pentru campionul marinei în locul meu?

— Doamne Dumnezeule, făcu Tillman șocat. Nu se cuvine să spui una ca asta. Nu e cuviincios pentru o domnișoară.

— Și nici tu nu ești cinstit, și de modă veche în schimb, îi replică ea. Voi, bărbații, vă distrați la un meci din ăsta. De ce nu și noi, femeile? Vouă bărbaților, vă place să pariați. De ce nu și nouă, femeilor?

— Bună întrebare, Shevaun.

Struan se distra văzîndu-l pe Tillman atît de stînjnit.

— Și la urma urmei e un obicei oriental, spuse fata și se uită cu o privire inocentă la Struan. Am auzit că chinezilor le place foarte mult să parieze mai tot timpul, în special femeilor.

Struan se făcu a nu pricepe încotro bătea.

— Pariurile sînt un obicei urît, replică Tillman.

— Sînt perfect de acord, unchiule. Dar tu cam cît ai pariat dacã nu te superi?

— Asta nu înseamnă nimic.

Struan rîse.

— Cu permisiunea ta, Wilf, o sã-i facem plãcerea. O guinee pentru marinã?

— Mulțumesc, Tai-Pan, îi spuse ea înainte de a apuca Tillman sã raspundã, și-i întinse lui Struan mîna înmãnușatã. E o chestiune de principiu. Ești foarte înțelegãtor.

Îi ținu mîna doar o idee mai mult decît era nevoie, apoi i-o sãrutã, fascinat de gîndul de a o domestici, și îi conduse spre ușã.

— Ne vedem în seara asta.

— Dacã nu izbutesc sã cîștig eu premiul, o sã fiu lividã. Și în plus ajung la închisoarea datornicilor.

— N-o sã ajungi acolo, Shevaun, poate tatãl tãu care îndurã atîtea și unchiul tãu, interveni Tillman.

Dupã plecarea lor, Struan se întoarse la May-may. Ea îl privi cu rãcealã.

— Ce s-a întîmplat?

— Muierea aia cu vorbã dulce vrea sã punã mîna pe tine, afurisita. Uite, asta-i!

— Te rog sã n-o iei razna și te mai rog sã nu vorbești urît. Și ia spune-mi și mie cum de-ai reușit s-o vezi?

— Ha! Eu nu am ochi? N-am nas? Atunci de ce naiba sã mã mai chiorãsc pe planurile casei ășteaia ceas de ceas? Și a trebuit sã fie schițatã în așa fel ca sã vãd și eu cine vine și cine trece fãrã sã fiu vãzutã deloc. Ha! Adunãtura aia viermãnoasã, grãmada aia de rahat de muiere s-a pus pe capul tãu sã te ia de cãsãtorie.

— În cãsãtorie, o corectã el.

— Și-i sãruți mîna, da? Mie de ce nu sãruți mîna, ei?

Trînti ceainicul pe jos.

— Și ce tînjești acum cu niște ochi de vițel? Aiii iaaa!

— Ție sã-ți spui aiii iaa! Ne-am înțeles. Și dacã mai scoți o singurã vorbã îți trag o mamã de bãtaie. Vrei s-o încasezi?

— Bãrbatulii! pufni ea sãltînd capul. Bãrbatulii.

— Bãrbații, nu bãrbatulii! De cîte ori sã-ți mai spun?

— Bãrbații! May-may își turnã niște ceai cu mîna tremurîndã, apoi trînti cana pe jos și se ridicã în picioare. Am auzit cã bãrbatulii chinezi pariazã multe, mai ales femei, o maimuțari ea pe Shevaun, sãltîndu-și

sîinii să arate mai voluminoși și bîțîind din fund. Și stăteai acolo și te holbai la țîțele ei, heya! La ale mele de ce nu te zgîiești?

Brusc Struan puse cana de ceai pe masă și se ridică. May-may se trase înapoi spre cealaltă parte a mesei.

— Eu nu mai zice nimic, nu contește, spuse ea iute.

— Așa am crezut și eu.

Termină liniștit de băut ceaiul, ea îl urmărea fără să clinească, dar gata s-o ia la fugă la nevoie. El puse cana pe masă.

— Vino încoace.

— Ha! eu nu încredere la tine cînd ochii la tine arunce foc verde așa.

— Vino încoace! Te rog, adăugă el blînd.

May-may de furie aproape că privea chiorîș. Lui Struan îi părea că seamănă cu o pisică siameză cum văzuse el la Bangkok. Și la fel de răzbunătoare, îi trecu lui prin minte. Ea se apropie cu prudență, dar pregătită să fugă sau să se apere cu unghiile la nevoie. O bătut ușor pe obraz și se întoarse spre ușă.

— Ești o fată bună.

— Tai-Pan! strigă ea și-i întinse poruncitor mîna să i-o sărute.

Încercînd să-și stăpînească zîmbetul, Struan se întoarse și-i sărută plin de politețe mîna. Apoi o făcu să se răsucescă în loc înainte de a apuca ea să se dezmeticească ce se întîmplă cu ea și-i arse una ca lumea peste fund. Ea rămase cu gura căscată, îi dădu brusc mîinile deoparte și sări într-o parte, punîndu-se la adăpost după masă. Cînd se văzu în siguranță, aruncă cu o cană în el. Cana se făcu țandări de perete lîngă urechea lui și ea apucă încă una.

— Pe asta să n-o mai arunci!

May-may o puse pe masă.

— Așa te vreau. Una mai merge. Două sînt prea multe.

Se îndreptă spre ușă.

— N-am vrut să spun decît un singur lucru, să te ferești, strigă ea. Să te ferești de muierea aia mieroasă, urîță și cu niște țîțe de vacă.

— May-may, mulțumesc pentru asta, îi mai spuse el, închizînd ușa. Se prefăcu apoi că o pornește pe coridor, apoi ascultă fără să facă un zgomot, străduindu-se să nu rîdă. Cana se sparse pînă la urmă cu zgomot de cealaltă parte a ușii. Urmă un șir întreg de blesteme, apoi se auziră numele lui Ah Sam și alte blesteme. Struan se îndepărtă vesel în vîrfurile picioarelor.

Peste tot în Happy Valley era animație, și în vreme ce cobora panta domoală dinspre casă spre țarm, Struan simți o deosebită mîndrie. O

mulțime de construcții erau începute. Două dintre ele, cele mai mari, erau imensa factorie a Nobilei Case cu trei nivele și cea a firmei Brock și Fiii care dădea cu fațada spre Drumul Reginei, clădirile urmînd a avea antrepozite, birouri și locuințe, cum le plăceau negustorilor care făceau comerț cu China, asemănătoare cu cele din colonia Canton. Acum erau doar niște schele exterioare din bambus ridicîndu-se spre cer, cu sute de muncitori chinezi mișunînd pe ele. Iar în jurul acestora schelării care dominau restul, zeci de alte construcții mai mici, locuințe și pontoane.

Departa, cam la jumătatea distanței pînă la Promontoriul Glessing, Struan văzu că începuseră lucrările și la arsenalul naval; un nesfîrșit șir de culi cărau piatră mărunță și bolovani pe care-i aruncau în mare pentru primul cheu de larg. Chiar în fața locuinței comandantului portului, destul de mică, aproape gata terminată doar cît să i se pună acoperișul, se ridicau zidurile de piatră ale pușcării, încheiată și ea pe trei sferturi. Iar dincolo de arsenal, se zăreau primele barăci și schelării ale construcțiilor armatei.

Struan privi spre vest, unde zări șirurile de corturi mari ce adăposteau temporar cartierul general. Fuseseră ridicate la marginea văii. Nu începuseră deocamdată lucrările la biserică, deși Struan văzuse oameni făcînd măsurători pe culmea gorganului.

— 'Neața, Robb, salută Struan intrînd în cort.

— Bine-ai venit. Robb era nebărbierit iar sub ochi făcuse cearcăne. Te-ai descurcat cu chestiunea de la Aberdeen?

— Da. Aici ce s-a mai întîmplat?

— Și bune și rele. Nu poți să o iei pe Drumul Reginei fără ca o gloată de cerșetori să dea năvală peste tine. Și mai rău decît asta, în fiecare zi aducem de la Macao zece mii de cărămizi cu sampanele și joncile și pînă la două mii dispar pînă a doua zi dimineața! își ridică neputincios mîinile în sus. Și nu numai cărămizi dispar, ba și cherestea, mese, ciment, pene de scris, hîrtie... fură orice. Aruncă pe masă o hîrtie cu cifre. Un cadou pentru tine: cifrele cheltuielilor pentru casa ta... pînă acum. De trei ori mai mult decît a apreciat Vargas la început.

— De ce atît de mult?

— Păi ai vrut să fie gata în trei săptămîni.

— Cu o mie de lire, fir-ar să fie, se poate cumpăra o cincime de cliper.

— Dacă *Blue Cloud* nu ajunge la Londra, sîntem la mare ananghie.

Din nou.

— O să ajungă.

— Aș vrea să pot fi și eu la fel de încrezător, replică Robb tăios.

Struan se așază la birou.

— Flăcăule, spune-mi care-i de fapt necazul?

— Ei, nu știu. Hoțiile astea, cerșetorii, prea multe de făcut deodată. Și zgomotul ăsta blestemat care nu se mai oprește niciodată. Cred că sînt cam obosit. Nu, nu-i adevărat. Două lucruri întîi. Primul, Sarah. I-a trecut termenul de naștere cu două săptămîni și nici nu-ți poți închipui cît de nervoasă poate fi o femeie în situația asta, biata fată e înspăimîntată că are să moară. Asta-i. Și nu poți s-o ajuți cu nimic, decît să tot spui că totul va fi bine. Apoi mai e și chestia aceea că eu va trebui să mai rămîn aici. Și de aici în permanență numai scandaluri în lanț. E hotărîtă definitiv să plece într-o lună... de îndată ce se întreamează suficient.

— Vrei să stau și eu de vorbă cu ea?

— Nu. E inutil. Și-a băgat în minte să plece și cînd Sarah se îndărătnicește în ceva... asta-i. Bineînțeles e încîntată că sîntem din nou bogați, dar nu renunță la ideea de a pleca în țară. Iar balul ăsta... nu ne ajută cu nimic. E furioasă că-i însărcinată, umflată și urîtă, cum zice chiar ea. Orice ai spune tot una-i.

— Asta-i prima. Care-i a doua chestiune?

— Culum. Tu și Culum.

Struan își întoarse privirea spre ușa cortului, cercetă portul și numeroasele nave stînd frumos la ancoră.

— Pare că o duce destul de bine.

— Nu despre asta voiam să vorbesc.

— Deocamdată să lăsăm problema asta deoparte.

— E o situație grea. Grea pentru voi amîndoi și grea pentru firmă.

— Robb, las-o deoparte.

— Te rog eu. Te rog, iartă-l. Te rog.

— Robb, să mai lăsăm timpul să treacă! Struan se întoarse spre el. Doar încă puțin timp.

— Bine, Dirk! Robb își vîrî mîinile în buzunare. Ce s-a întîmplat azi noapte la Aberdeen?

Struan îi spuse, și-i înmîină contractele și certificatele de tutelă. Dar nu-i suflă o vorbă despre Wu Kwok, Quemoy și noaptea solstițiului de vară! Noaptea aceea avea să cadă pe cînd el încă mai era Tai-Pan, iar decizia revenea numai Tai-Panului, și numai lui. Robb se arătă îngrijorat.

— Unde-s copiii acum?

— La bordul navei *Resting Cloud*. I-am dat pe mîna lui Wolfgang. Iar oamenii pe *China Cloud*.

— Ar trebui să trimitem copiii în țară cât mai repede. Dacă se află că avem de-a face cu ticăloșii ăia de pirați... ei, numai Dumnezeu mai știe ce neazuri s-ar putea să avem.

— *Thunder Cloud* e aproape complet încărcată. În patru-cinci zile e gata de drum. O să plece cu ea.

— Îi trimit la Whampoa încă azi.

— Nu, flăcăule, o să-i iau eu cu mine mâine. În siguranță. La Canton sînt prea multe interese în joc, așa că e mai bine să mă întorc direct acolo. Vrei să vii cu mine?

— Dirk, nu pot. Cel puțin nu acum cînd Sarah e atît de aproape de soroc. De ce nu-l iei pe Culum?

— Sînt multe de făcut și aici.

— Sînt o mulțime de lucruri de învățat despre ceai și mătăsuri, transportul cu navele. Și mai sînt numai patru luni pînă pleci.

— Bine, bine.

— Și cu oamenii ce faci?

— Wolfgang și Gordon să-i învețe mai întîi engleza. Peste trei luni îi imbarc pe clipere. Niciodată mai mult de unul singur pe o navă. Pune-ți mintea aia a ta isteasă la treabă și să vezi cum poți să-i faci să treacă de partea noastră.

— Am să încerc. Mă întreb ce planuri diabolice umblă prin capul lui Wu Kwok și Scragger. Nu am încredere în ei nici cît negrul sub unghie.

— Mda.

Struan se gîndi: mă întreb ce-ai face tu, Robb, în noaptea solstițiului de vară, dacă ai ști despre ce e vorba. Sînt sigur că ai trimite fregatele peste ei. Și le-ai trimite într-o capcană. Dar eu? Nu știu deocamdată.

Robb privi afară la activitatea constructorilor.

— Dacă Dumnezeu e de partea noastră în sezonul ăsta, atunci o să fim cu mult înaintea lui Brock.

— Da.

Dar ce ne facem noi cu el? Dar cu Gorth?

— Cred că ar trebui să recuperăm o parte din teren din mare și să ne ducem cu pontoanele de descărcare la mare adîncă, spuse Robb. Putem începe acum la fel de bine ca și la anul.

— Bună idee, flăcăule.

— Iertați-mă, sir, îi întrerupse Cudahy intrînd în grabă, dar mi-ați zis să vin și să vă raportez de îndată.

— Poftim, domnule Cudahy, îi spuse Robb. Cum a mers?

— Ca pe roate, sir. Vaporul poștal era acolo așa cum ați spus. Am întocmit o listă a pasagerilor așa cum ați cerut. Am interceptat nava chiar în largul insulei Pokliu Chau. În trei ceasuri e și ea aici în port. Cudahy zîmbi și puse pe jos un mic sac poștal. Aăă, iertare, sir, da' de un' ați știut că vasul poștal tocmai sosește? A ajuns cu o zi mai înainte.

— Domnule Cudahy, am avut eu o presimțire, îi replică Robb. Așteaptă te rog afară.

Și începu să cerceteze corespondența. Cudahy își duse mîna la cozoroc și ieși.

— Deșteaptă idee ai avut, îi spuse Robb, să pui un om de veghe pe vîrfurile muntelui.

— Culum ți-a adus aminte de ea, așa-i? Struan era încîntat și reținu informația, și era și mai încîntat că Robb și Culum puseseră planul în aplicare în chip tainic.

— Cum se face semnalizarea?

— Am pus pe unul dintre funcționari, nepotul bătrînului Vargas, Jesus de Vargas, să privească spre vîrfurile muntelui la fiecare sfert de oră. Cu telescopul, bineînțeles. Și cît mai tainic, bineînțeles. Culum a pus la punct un sistem de semnalizare cu pavilioanele. Acum putem afla dacă e vorba de un vas poștal, unul de-al nostru, de-al lui Brock sau de-al lui Cooper-Tillman.

Parcurseră corespondența. Ziarele și revistele pe trei luni le puseră deoparte pentru a se bucura de lectura lor în liniște. Cărți, partituri muzicale, piese de teatru, jurnale de modă pentru Sarah, noutăți în domeniul transporturilor navale pentru Struan, hîrtii de bancă pentru Robb. Mai întîi afacerile.

Piața mirodeniilor din Londra – ghimbir, nucșoară, piper, scorțișoară – oferea prețuri apreciabil crescute. La melasă prețul scăzuse. Datorită cantităților reduse ajunse în Anglia, prețurile de cumpărare ale ceaiului crescuseră cu cincizeci la sută, ceea ce însemna că, în eventualitatea că *Blue Cloud* ajungea prima, profitul se ridica la pesta două sute patruzeci de mii de lire. Serioase revolte ale chartiștilor loviseră greu capacitatea țesătoriilor de bumbac din Lancashire și minele de cărbune din Welsh, ceea ce însemna că prețul uleiului de cărbune pentru lămpi o să crească bine de tot, iar cel al produselor de bumbac vor sălta mai sus decît se așteptau. Prețul opiului la Calcutta scăzuse, pentru că fusese o recoltă record. Așa că Struan schimbă pe loc instrucțiunile pentru *Sea Cloud*, unul dintre cliperele sale folosite pe drumurile Hong Kong-ului, și-l trimise de urgență la Manila să încarce mirodenii, în loc să se ducă la

Whampoa pentru un transport de ceai, și-i dădu ordin ca apoi să se îndrepte cu toată viteza spre Anglia pe la Capul Bunei Speranțe. Robb îi dădu indicații lui Vargas să cumpere orice iard de țesătură de bumbac disponibilă, de fire de bumbac și produse de bumbac, să descarce toată melasa pe care o aveau, să-și sporească comenzile de opiu adus de la Calcutta, și să descarce cât mai urgent stocul pe care-l aveau.

Și încă înainte ca nava poștală să ajungă să se lege la ancoră în port, *Sea Cloud* pornise deja spre Manila, iar cele trei ore avans le aduseră un câștig potențial de patruzeci de mii de lire, pentru că în cele trei ceasuri agenții lor cumpărară toate rezervele importante de ulei de lampă, bunuri de bumbac, fire, țesături, mirodenii, și închiriaseră în avans toate spațiile de transport disponibile pe navele americane și engleze, în afară de cele ale lui Brock și Fiii. Știau că de îndată ce nava poștală avea să ancoreze și veștile să se împrăștie, cumpărătorii se vor repezi la ușile lor să achiziționeze bumbac și mirodenii, să închirieze nave să le expedieze în grabă cu mărfuri spre casă. Și nimeni nu avea să știe, în afară de cei doi frați, că *Sea Cloud* aproape că apucase ciolanul în dinți, cu un avans de cel puțin o zi și că va lua crema de pe piața Londrei.

— Păcat că o să ne trebuiască cel puțin două zile ca să răspundem la toate comenzile clienților noștri și să expediem navele de la Manila, spuse Robb încântat la culme.

— Trist, Robb, foarte trist.

— Aș zice că în dimineața asta am făcut o treabă minunată.

Stăteau în ușa cortului și urmăreau nava poștală care își fundarisea ancorele. O mulțime de cutere mișunau acum în jurul ei, pline de oameni dornici să ridice corespondența. Struan își aruncă o privire pe lista pasagerilor care veneau cu nava.

— Doamne Dumnezeule, ia uită-te! și-i întinse hîrtia.

Robb goni cu privirea în josul listei. Se opri. Înălțimea sa arhiducele Sergheiev.

— Ce treabă are grangurele ăsta din Rusia în Asia?

— Nu, nu-i vorba de el, flăcăule, deși și apariția lui e destul de ciudată. Uită-te. În coada listei.

Robb citi mai departe. Neveste de negustori, doi negustori care se întorceau la Hong Kong, nume de bărbați care nu-i spuneau nimic. În cele din urmă ajunse și la cel cu pricina.

— Maureen Quance și familia? și se puse pe rîs cu hohote.

— Fir-ar să fie, nu e de rîs deloc! se răsti Struan. Cum rămîne cu juriul nostru?

— Ah, Dumnezeu!

Cu șase ani înainte, nevasta lui Aristotle se îmbarcase plină de draci la Macao pe o navă ce se îndrepta spre casă, socotind – așa cum de altfel socoteau cu toții – că Aristotle, care se temea de nevastă-sa groaznic, o tulise spre Anglia ca să scape. Dar omul nu o tulise, ci se ascunsese bine în Stabilimentul pentru Tinerele Doamne Educate al doamnei Fortheringill, adică „S.F.”, sau, după cum botezaseră localnicii această casă de toleranță, „La scula futăcioasă”. La o săptămână după plecarea lui Maureen, Aristotle apăru și el din ascunzătoare, și-i trebuiă luni de zile ca să-și revină la forma de dinainte și să-i treacă „aburii”. Negustorii puneau „aburii” pe seama felului în care i-a fost pusă la încercare vigoarea în prea primitoarea casă. Omul dezmințise o astfel de acuzație cu toată vehemența: „Când un om se află la o astfel de ananghie, Dumnezeu, nu mai are el nici un chef să se bucure de ceea ce – din lipsa altui cuvânt mai nimerit – aș putea denumi doar desfrîu. Nu, dragii mei prieteni rău informați, spaima și desfrîul nu fac casă bună în pat.” Dar nimeni nu l-a crezut.

— Ei, și acum ce ne facem? întrebă Robb.

— Dacă aude Aristotle, se topește pe dată. O s-o șteargă la Canton și ne-am ars. Trebuie să dăm noi întâi de el și pînă diseară să-l facem să nu se întîlnească cu cine nu trebuie.

— Unde o fi acum?

— Habar n-am. Trimite oameni în căutarea lui. Pe toți. Ia-l la bord pe *Thunder Cloud*, indiferent sub ce pretext, și ține-l acolo bine pînă punem noi totul la cale pentru juriul balului. Trimite-l pe Cudahy la bordul navei poștale de îndată. Să-i spună lui Maureen că ea și familia sînt oaspeții noștri. Expediaz-o la bordul vasului cel mic. Poate reușim să-i facem de lucru pînă mîine.

— N-o să reușești niciodată. Îl miroase ea pe Aristotle de departe.

— Trebuie să încercăm. Ești gata să-ți asumi răspunderea de a da verdictul juriului în locul lui?

— Și cu meciul cum rămîne? N-o să vrea să-l scape.

— Dacă va fi vorba să facă un portret lui Sarah sau unuia dintre copii, o să renunțe.

Robb porni în fugă. Struan se uită la ceas. Mai era un ceas pînă cînd trebuia să fie la bordul navei amiral. Trimise după Gordon Chen și-i ceru să recruteze treizeci de chinezi pentru a deveni paznici.

— Tai-Pan, aş spune că e înțelept, ca o măsură suplimentară de prevedere, să ai niște oameni de pază și la casa dumată, spuse Gordon. Aș fi mai liniștit în felul ăsta.

— Gordon, bună idee. Atunci angajează treizeci și cinci.

— Mi-e teamă că cei mai mulți dintre chinezii care s-au stabilit la Tai Ping Shan sînt oameni foarte răi. Mulți dintre ei sînt căutați de poliție pentru crime comise la Kwangtung, și aici la Hong Kong mandarinii nu mai pot pune mîna pe ei.

Din mîneca largă a robei sale scoase la iveală un sul de pergament.

— Apropo, pentru seara asta am făcut un fel de înțelegere cu regele cerșetorilor! Puse sulul pe masă. Uite și chitanța. Poate că comradorele dumneavoastră o să poată să-mi restituie suma.

— Chitanță? Pentru cît?

— Trei taeli. Cu suma asta modestă putem fi siguri că nici unul dintre musafirii dumneavoastră nu va fi sîcîit de cerșetori în seara asta. Și tot cu el am mai făcut o înțelegere cît se poate de rezonabilă pe lună – trei taeli în numele dumneavoastră, ca cerșetorii să nu calce în zona locuinței dumneavoastră și pe teritoriile Nobilei Case.

— N-am să plătesc! izbucni Struan. Nu-mi pasă dacă Macao are un rege al cerșetorilor, sau oricare alt oraș din China. Dumnezeu, să nu începem cu asta chiar la Hong Kong.

— Dar e aici și și-a organizat oamenii, îi replică Gordon Chen cu voce liniștită. Cine altcineva o să le dea cerșetorilor dreptul de a cerși? Cine altcineva să răspundă de ei? Cine altcineva poate să-i plătească unui cerșetor pentru a-și asigura un tratament special cum se cuvine oamenilor cu avere și poziție socială ca dumneavoastră? Tai-Pan, vă rog eu să vă mai gîndiți o dată. Vă sfătuiesc să faceți asta. Vă asigur că vor fi niște bani cheltuiți cu folos. Cel puțin încercați măcar o lună. Nu e chiar așa de mult ce vă cer. Și atunci o să vedeți cît de înțelept e obiceiul acesta. De asemenea cu siguranță asta vă va asigura și paza bunurilor dumneavoastră, pentru că cerșetorii vor spune tot ce știu despre hoți. E cît se poate de necesar, credeți-mă.

— Bine, atunci, spuse Struan în cele din urmă, dar numai pentru o lună, nu mai mult.

Își puse inițialele pe chitanță, știind bine că de-acum va plăti permanent tribut regelui cerșetorilor. Nu există nici un mijloc de a te lupta cu acest obicei, decît prin alungarea tuturor chinezilor din Hong Kong.

— Mîine poți ridica banii de la Chen Sheng.

— Mulțumesc.

— Ce-i dă acestui om anume dreptul de a fi rege al cerșetorilor?

— Tai-Pan, cred că din cauză că ceilalți au încredere în el.

Gordon Chen își puse în minte să discute cu omul chiar în după-amiaza aceea ca să fie sigur că totul va merge așa cum s-a plănuțit pentru luna care urma. Era încântat nu numai de tributul destul de mic pe care-l negociase în numele lui Struan, doi taeli pentru noaptea de față și doi taeli pentru luna care urma, diferența de un tael fiind tributul ce i se cuvenea de drept lui, dar mai ales pentru ideea lui de a-i cere lui Jin-qua să trimită un „rege” de la Canton. Omul era fratele mai mic al regelui cerșetorilor din Canton, ceea ce însemna că era un profesionist, cît se poate de versat în arta de a dobîndi cît mai mult cu cît mai puțin efort. Bineînțeles că omul acesta fusese numit ca funcționar mai mărunț al Hung Mun în loja de la Hong Kong. Un aranjament perfect, își spuse Gordon Chen. Mita primită de la cerșetori va constitui o parte importantă și perpetuă a veniturilor societății tong. Apoi îl auzi pe taică-său că pune întrebarea pe care o aștepta de mult.

— Gordon, ai auzit de triazi?

— Bineînțeles că am citit proclamația, îi răspunse Gordon calm. De ce?

— Știi ceva despre ei?

— Păi, Tai-Pan, am auzit că de-a lungul istoriei societățile secrete au constituit întotdeauna o formă de apărare împotriva invadatorilor străini. Și că au numeroase denumiri.

— Te rog să fii cu ochii în patru și să mă informezi, așa particular, despre acțiunile lor, dacă acționează cumva. Și altceva. Am douăzeci de recruți chinezi în flota mea. Am să încerc să-i pregătesc să ajungă ofițeri. O să lucrezi împreună cu domnul Mauss ca să-i înveți englezește. Alți zece urmează să plece în Anglia să se pregătească în domeniul construcțiilor de nave.

— Da, sir, replică Gordon strălucind de bucurie.

Treizeci de oameni. Bineînțeles treizeci de noi oameni pentru Triadă. Da, numele de triazi sună frumos, mai frumos decît Hung Mun. Și douăzeci de astfel de oameni, plasați strategic în flota Nobilei Case, ar fi o enorm de prețioasă contribuție la puterea lojii. Toți slujitorii Triadei fuseseră puși sub ascultarea lui, pentru că bineînțeles de cînd s-au arătat barbarii în Asia, toți servitorii lor au fost membri ai Triadei aleși pe sprînceană. Apoi, Gordon avea să formeze o frăție a culilor ce încărcau navele, și toți vor fi membri ai Triadei. Liga muncitorilor era în plină

formare. În curînd toți lucrătorii și toți chinezii din Hong Kong vor fi membri cotizanți, spre gloria țării și bunăstarea comună. Da, își spuse el încîntat, aici în Hong Kong, feriți de teama mandarinilor, vom deveni cea mai puternică lojă din China. Iar cînd o să-i alunge pe manciurieni, conducerea lojii va sta în marea adunare a celor față de care împăratul va avea obligații. Moarte dinastiei Ch'ing, să vină mai repede vremea adevăraților conducători, precedenta noastră dinastie chineză, Ming.

— Și cînd încep?

— De mîine.

— Minunat. Puteți fi sigur că-mi voi da tot interesul – și se plecă ușor. Poate, dacă veți binevoi, o să mi se îngăduie să-mi prezint omagiile față de doamna T'chung. Și față de copii. Nu i-am mai văzut de multe luni.

— Bineînțeles, Gordon, îi spuse Struan. Vino mîine la prînz. De ce să nu începem iar lecțiile săptămînale? Cred că-i vor fi de mare folos.

— O să-mi facă mare plăcere. Și să stau de vorbă cu copiii. Din mîineca chimonoului Gordon scoase alte două suluri. Am aici socotelile din ultima lună a înțelegerii personale dintre noi. Vreți să vă uitați peste cifre?

— Da.

Gordon desfăcu sulurile, unul scris cu caractere chinezești, celălalt în englezește.

— Tai-Pan, sînt fericit să vă informez că pe baza investiției inițiale de zece mii de dolari acum avem un profit comun de șase mii cincizeci și opt de dolari și patruzeci și doi de cenți.

Struan făcu ochii mari.

— Pentru numai o lună de zile e un profit considerabil.

— Și eu sînt destul de mîndru, recunosc. Investiția făcută în terenuri e excelentă. Promite să ne aducă mari profituri.

— Dar nu ai cumpărat nici un fel de teren.

— Nu, nu am cumpărat la licitația dumneavoastră de terenuri. Dar am cumpărat parcele în... ăăă, Tai Ping Shan. Au fost confirmate de Biroul Funciar săptămîna trecută. Și deținem substanțiale terenuri în jurul satului Aberdeen și Golful Deepwater.

— Dar astea nici nu au fost scoase la vînzare deocamdată.

— Astea sînt, Tai-Pan... ăăă... terenuri deținute de localnici. Drepturi vechi de proprietate. Am cumpărat toate zapisurile care există, cel puțin pe toate pe care le-am descoperit că există.

— Flăcăule, dar acestea nu sînt legale. Tot terenul aparține Coroanei.

— Da, bineînțeles, unele aranjamente vor trebui făcute pentru a despăgubi satul. Dăinuie aici de ani și ani și, ei, Coroana e generoasă! Gordon avea o privire plină de sinceritate. Domnul Culum pare să socotească și el că Excelența sa va privi favorabil înscrisurile care există... ăăă, validate, cred că aceasta-i cuvântul potrivit, de către bătrânii satului.

Oare cât teren cu înscrisuri asupra lui nu a aparținut nici satului, nimănui, se întrebă Struan.

— Și toate înscrisurile noastre sînt validate?

— Tai-Pan, cu siguranță. Și cu mare grijă. Altfel ar fi lipsite de valoare, nu-i așa? Gordon zîmbi. Proprietățile sînt pe numele... ăăă, diferiților intermediari, așa că pe față noi nu deținem firește nici un fel de teren. Ci numai înscrisurile inițiale de bază. Ceilalți au subînchiriat, sub-subînchiriat și tot așa, iar actele de subînchiriere pot fi supuse celei mai atente cercetări. Am fost prudent, așa cum se cuvenea.

— Aș zice că s-ar putea să te aștepte un mare viitor în materie de afaceri, Gordon. Cercetă balanța financiară cu mare atenție. Ce-i articolul acesta? Două mii nouă sute șaptezeci și opt de dolari?

— Chiriile de pe proprietățile noastre din Tai Ping Shan.

— Dar ai făcut o greșală aici. Conform cifrelor tale, balanța asta acoperă chiriile pe o perioadă de două luni, iar tu nu deții terenul decît de o lună.

— Tai-Pan, de îndată ce chinezii au început să se mute pe terenurile noastre de la Tai Ping Shan, am și început să le solicit chirie. Faptul că noi am reușit să dobîndim terenurile abia cu o lună mai tîrziu nu e treaba lor. Nu-i așa?

— Da. Numai că e vorba de o fraudă.

— Nu, sir, deloc. Nu dacă e vorba de fapte. Chiriașii care au venit au dorit bineînțeles cele mai bune terenuri. Noi am luat chiria în numerar, oferindu-i în schimb posibilitatea de folosință a terenului în avans, și de bună credință. Chiriașul e fericit pentru că plătește chirie, pentru că bineînțeles toată lumea trebuie să plătească chirie. Diferența de fapt e un adaos pentru serviciul făcut. Eu am riscat foarte mult pentru a le face acest serviciu. Dacă să zicem n-aș fi reușit să cumpăr terenul și să le ofer dreptul unei închirieri pe lungă durată, ei bine, ar fi încăput pe mîinile cămătarilor, hoților și bandiților.

Struan mîrîi.

— Și ce vrei să faci cu restul de bani?

— Dacă pot să fac apel la răbdarea dumneavoastră, aş prefera să lăsăm discuția asta pentru luna viitoare. Am să mă folosesc de creditul pe care ați avut bunăvoința să-l aranjați pentru mine, dar cu mare prudență.

Struan făcu hârțiile sul și i le înmînă lui Gordon.

— A, nu, Tai-Pan, aceste copii vă aparțin.

— Foarte bine.

Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse cu blîndețe:

— Am auzit că chinezii sînt obișnuiți să împrumute bani cu dobînze foarte mari. Am credința că nici una din investițiile noastre nu va fi folosită pentru astfel de afaceri! Rămase cu ochii țintă în ochii lui Gordon, și se lăsă o tăcere prelungă. Cămătăria e o treabă urîță.

— Împrumuturile de bani constituie o afacere foarte importantă.

— La o dobîndă rezonabilă.

Gordon începu să se joace cu vîrful cozii sale.

— Cu unu la sută mai puțin decît se obișnuiește?

— Cu două procente.

— Un procent și jumătate ar fi foarte, foarte cinstit.

— Da, foarte cinstit. Gordon, ești un om de afaceri foarte deștept. Poate anul viitor am să reușesc să cresc nivelul creditelor.

— Iar eu pe baza deciziilor dumneavoastră am să mă străduiesc să le folosesc în așa fel ca să aducă un profit minunat.

— Pariu că ai să izbutești, Gordon, îi spuse Struan.

Cînd privi afară, rămase surprins să-l vadă pe maestrul de arme al marinei militare îndreptîndu-se spre ei în grabă.

— Domnul Struan? Maestrul de arme salută scurt. Complimente din partea Excelenței sale care vă invită pe nava amiral de îndată.

Struan își privi ceasul. Nu era în întîrziere, dar nu spuse nimic, decît atît:

— Bineînțeles.

Capitolul optsprezece

Longstaff stătea cu spatele la ușă și privea atent pe ferestrele cabinei principale la nava poștală. Struan bagă de seamă că masa fusese aranjată pentru patru persoane. Pe birou se aflau o mulțime de telegrame oficiale.

— 'Neața, Will.

— Hello, Dirk! Longstaff se întoarce și-i întinse mîna, iar Struan observă că arăta mai tînăr decît în ultimele luni. E ciudat, nu-i așa?

— Ce anume? întrebă Struan, deși știa că trebuia să fie vorba despre rus.

Dar îi lăsă lui Longstaff plăcerea să-i spună. De asemenea voia să afle cum aprecia Longstaff situația, pentru că, deși acesta nu se prea descurca în afacerile Asiei și era cu totul nefolositor în calitate de căpitan superintendent pentru comerț, Struan știa că în privința afacerilor diplomatice europene ideile lui erau pertinente și el era deosebit de bine informat. De îndată ce rezolvase problema urgentă a lui Aristotle și-l pusese pe Robb să-l ducă la adăpost la bordul navei lor, Struan începuse să se întrebe care erau motivele sosirii rusului. I se păruse ciudat de alarmantă, dar nu știa exact de ce.

— Poate că n-ai auzit încă, dar avem un musafir neinvitat.

— Da? Cine?

— Un arhiduce. Nici mai mult, nici mai puțin. Un arhiduce din Rusia. Alexei Sergheiev. A sosit cu vasul poștal.

Struan se arătă impresionat, așa cum se cuvenea.

— Și cărui fapt datorăm noi onoarea asta aici în Asia?

— De ce? Asta-i! Longstaff își frecă mîinile fericit. Vine să ia prînzul cu noi. Îl însoțește Clive.

Clive Monsey era adjunctul lui Longstaff în funcția de căpitan superintendent al comerțului, funcționar civil de profesie, dar, ca și Longstaff, acum funcționar al Ministerului de Externe. De obicei treburile îl reclamau pe Monsey la Macao, unde-și păstrase Longstaff cartierul general permanent.

— Au sosit și cîteva telegrame interesante, spuse Longstaff și interesul lui Struan spori și mai mult.

Știa bine că nici una nu putea conține aprobarea oficială a tratatului de la Chuenpi și numirea lui Longstaff ca prim guvernator al coloniei Hong Kong, pentru că vestea încheierii cu succes a războiului abia acum ajungea la Londra. Struan acceptă un pahar cu sherry.

— Orientul Mijlociu? avansă el o întrebare și își ținu răsuflarea.

— Da! Criza a trecut, mulțumesc lui Dumnezeu. Franța a acceptat convenția propusă de secretarul de stat pentru probleme externe, și acum nu mai planează nici o teamă despre un eventual război general. Sultanul Turciei e atît de recunoscător pentru sprijinul nostru încît a și

semnat un tratat comercial cu noi, anulând orice monopol turcesc și deschizând larg întregul Imperiu Otoman pentru comerțul englezesc.

Struan scoase un strigăt de bucurie.

— Doamne Dumnezeule! E cea mai bună veste pe care am primit-o după multe și multe zile de așteptare îndelungată.

— Am știut eu că ai să fii încântat, spuse Longstaff.

Îndelungata criză era în legătură cu Dardanelele, strâmtoare controlată de Imperiul Otoman. Constituia cheia spre Europa mediteraneană, și un perpetuu *casus belli* între Marile Puteri – Marea Britanie, Franța, Rusia, Austro-Ungaria și Prusia – pentru că Dardanelele erau un fel de scurtătură pentru navele militare rusești pentru a pătrunde spre Mediterana atât de vitală, ca și pentru navele de război ale altor națiuni pentru a intra în Marea Neagră și a amenința Rusia în partea unde era ea mai slabă. Cu opt ani în urmă, Rusia obligase Turcia să semneze un tratat care dădea și Rusiei drept de suzeranitate asupra Dardanelor, alături de Turcia, iar de atunci a dăinuit o tensiune internațională acută. Apoi, cu trei ani în urmă, Mehemet Ali, un soldat parvenit la titlul de pașă al Egiptului datorită sprijinului francez, a atacat Constantinopolul, proclamându-se calif al Imperiului Otoman, și din clipa aceea toată Europa părea să fie gata să intre în conflict.

Secretarul de stat pentru afaceri externe al Angliei, Lordul Cunnington, reușise să convingă Marile Puteri, – exceptând Franța și fără să o consulte pe aceasta – să-și folosească toată influența în sprijinul sultanului și împotriva lui Mehemet Ali. Franța se arătă furioasă și amenință cu războiul. S-a propus o convenție prin care Mehemet Ali urma să se retragă în Egipt, unde să i se acorde suzeranitate asupra Siriei pe timpul vieții sale, să fie confirmat drept conducător independent al Egiptului, să plătească doar un tribut anual simbolic sultanului Turciei și, ceea ce era cel mai important, dreptul de folosință a Dardanelor așa cum fusese el mai demult, să fie garantat de toate puterile o dată pentru totdeauna. Atâta vreme cât Turcia nu era țară beligerantă, strâmtoarea era interzisă tuturor navelor de război ale tuturor națiunilor.

Pentru Nobila Casă însemna o veritabilă îmbogățire vestea că Franța acceptase înțelegerea propusă și retragerea aliatului ei egiptean. Acum puteau fi cimentate aranjamentele financiare complexe pe care mizaseră riscând foarte mult Robb și Struan în ultimii doi ani. Puterea lor comercială avea să se întindă prin tentacule financiare pînă în inima tuturor Marilor Puteri, astfel încît să dobîndească siguranța că vor putea

naviga printre permanentele crize internaționale și deschide noi piețe imense pentru ceai și mătăsuri. Mai mult, dacă acum prevalau interesele britanice în Imperiul Otoman, poate că producția sa de opiu va putea fi stopată. Lipsiți de opiul turcesc care să contrabalanseze hemoragia de lingouri de argint, companiile americane vor fi nevoite să-și sporească comerțul cu Marea Britanie, și se vor stabili acele legături mai strânse cu America pe care le dorea Struan. Da, își spuse Struan fericit, e o zi foarte bună. Era încurcat numai de faptul că Longstaff primise această știre oficială înaintea lui. Informatorii lui Struan în parlament îl anunțau de obicei asupra unor vești importante de acest fel cu mult înainte.

— E minunat, mai spuse el.

— De acum pacea va dăinui vreme îndelungată. Atîta vreme cît Franța nu mai încearcă să pună la cale vreo șmecherie.

— Sau Austro-Ungaria, sau Prusia, sau Rusia.

— Mda. Și cu asta ajungem la Sergheiev. De ce oare taman acum se arată în Asia un important personaj din Rusia? Și cum se face că n-am fost preveniți oficial sau neoficial de una ca asta? Ei? Cînd noi controlăm toate căile maritime la est de Africa, ei?

— Poate că omul face doar o vizită oficială în Alaska rusească, și o fi venit pe la Capul Bunei Speranțe.

— Pariu pe o sută de guinee că exact asta o să ne spună și el.

Longstaff se așeză comod într-un fotoliu și-și puse picioarele pe masă.

— Sergheiev e un nume important la Petersburg. Pe vremea cînd eram un puști am stat acolo vreme de cinci ani, tatăl meu era diplomat la curtea țarului. Tirani cu toții. Cel de-acum, Nicolae I, e un tiran tipic.

— În ce fel e Sergheiev important? îl întrebă Struan, surprins că Longstaff nu-i pomenise nimic de Petersburg în toți anii de cînd se cunoșteau.

— Proprietari de terenuri uriașe. Rude cu țarul. Stăpînesc zeci de mii de șerbi și sute de sate, după cîte îmi aduc eu aminte. Îmi amintesc că tata spunea o dată că prințul Sergheiev, probabil din aceeași familie, era un intim al curții apropiate țarului și unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Tare curios să ajungă unul tocmai prin părțile astea, ei?

— Crezi că Rusia are de gînd să se amestece în treburile Asiei?

— Aș spune că omul acesta e prea potrivit pentru una ca asta ca venirea lui să fie o pură coincidență. Acum cînd în Orientul Apropiat s-a

restabilit *status quo*-ul, iar problema Dardanelelor e rezolvată, uite, hopa! apare un arhiduce aici.

— Crezi că e vreo legătură între evenimente?

Longstaff rîse amuzat.

— Păi înțelegerea asupra Orientului Apropiat oprește definitiv expansiunea Rusiei spre vest; dar ea își poate permite să stea și să aștepte. Franța caută pricină de război, la fel și Prusia. Diavolul acela austro-ungar de Metternich cam are probleme cu posesiunile sale italiene, și e furios pe Franța și Marea Britanie că i-au ajutat pe belgieni să-și formeze propria lor națiune pe seama olandezilor. Vor fi multe confruntări între Franța și Marea Britanie cu privire la succesiunea la tronul Spaniei – regina Spaniei are doisprezece ani și va fi curînd măritată. Ludovic Filip dorește să fie preferat cel propus de el, dar noi nu putem îngădui o unire a tronurilor Franței și Spaniei. Prusia dorește și ea să-și extindă dominația în Europa, drept pe care Franța l-a socotit întotdeauna că i se cuvine numai ei, sorocit de la Dumnezeu. A, da, adăugă el zîmbind, Rusia își poate permite să aștepte. Cînd Imperiul Otoman se va dezmembra, ea va pune mîna liniștită pe întreaga Peninsulă Balcanică – Țările Romîne, Bulgaria, Basarabia, Serbia, și cît va putea înghiți mai mult din Imperiul Austro-Ungar. Bineînțeles, noi nu ne putem îngădui să o lăsăm să-și facă de cap, așa că va izbucni un război general dacă nu va accepta un aranjament rezonabil. Așa că, din punctul de vedere al Rusiei, Europa nu prezintă nici un pericol în momentul de față. Rusia a fost efectiv blocată în expansiunea ei, dar nu contează. Politica ei de-a lungul istoriei a fost întotdeauna aceea de a cuceri prin viclenie, mituind conducătorii unei țări și liderii opoziției, dacă exista. Adică să se extindă mai întîi ca „sferă de influență”, și nu prin război, apoi să-i radă pe conducători de pe fața pămîntului și să înghită poporul. Atunci cînd dinspre vest nu o va amenința nici un pericol, cred că Rusia își va întoarce privirile spre est. Pentru că și ea socotește că are o menire divină pe pămîntul ăsta, că și ea – la fel ca și Franța, și Prusia – are misiunea încredințată de Dumnezeu de a conduce lumea. Spre est nu mai există nici o mare putere care să stea între ea și Pacific.

— În afară de China.

— Iar noi, tu și cu mine, știm bine că China e șubredă și neajutorată. Asta nu-i în avantajul nostru, nu-i așa? China slabă și Rusia puternică, controlînd poate China, ei?

— Nu, replică Struan. Atunci ne poate strînge de gît după pofta ei. Și India.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, fiecare adîncit în propriile-i gînduri.

— Dar ce rost are să trimită un om atît de important aici? întrebă Struan.

— Ca să ne încerce. Răspunsul ține de istorie cît se poate de limpede. Rusia e o semănătoare a semînelor nemulțumirii, și așa va fi întotdeauna pînă cînd va ajunge să-și găsească granițele ei naturale, după opinia ei. E vecină cu Turcia – în Turcia-s neazuri. E vecină cu India – avem parte de neazuri acolo. Se învecinează cu China – cel puțin în măsura în care știm noi – așa că vor fi neazuri și aici. Sergheiev a sosit încoace pentru ca să ne încerce să afle ce succes avem noi în China. Cu cît vor socoti că e mai slabă China, cu atît se vor grăbi în expansiunea lor spre est. Așa că va trebui să încercăm să-l neutralizăm, să-l păcălim, să-l convingem că China e foarte puternică. Am nevoie de tot ajutorul tău. Putem să-l invităm și pe el la bal în seara asta?

— Bineînțele.

— Trebuie să-i arătăm oricum că China constituie sfera de influență a Maiestății sale, că guvernul Maiestății sale nu va încuraja vreun amestec aici.

Gîndul lui Struan făcu un salt în viitor. Cu cît Coroana va fi mai amestecată în Asia, cu atît va ajuta mai mult la înfăptuirea planului de bază – să aducă China în rîndul națiunilor ca o mare putere. Cu cît China va fi mai puternică, sprijinită și educată de Anglia, cu atît va fi mai bine pentru întreaga lume în general. Da. Și nu putem accepta amestecul despotismului rusesc chiar acum, cînd sîntem în pragul succesului.

Se auzi o bătaie în ușă, și își făcu apariția Clive Monsey. Era un bărbat zvelt, trecut bine de patruzeci de ani, rezervat, liniștit, cu păr rar și nas borcănat.

— Excelență, încep eu, pot să vi-l prezint pe înălțimea sa arhiducele Alexei Sergheiev?

Longstaff și Struan se ridicară în picioare. Longstaff se îndreptă spre arhiduce și-i spuse într-o rusească perfectă:

— Încîntat să vă întîlnesc, înălțimea voastră. Vă rog să intrați și să luați loc. Ați avut o călătorie plăcută?

— Perfectă, Excelența voastră, răspunse Sergheiev, fără să se arate surprins, și strînse mîna care i se întindea, înclinîndu-se ușor, cu desăvîrșită eleganță. E foarte frumos din partea dumneavoastră că m-ați invitat la masă cînd eu n-am vădit destule maniere să vă aduc la

cunoștință sosirea mea. Cu atît mai mult cu cît vizita nu e nici oficială și nici planificată.

— Asta e norocul nostru, înălțimea voastră.

— Speram să fiți fiul stimatului prieten al Rusiei, Sir Robert. E o coincidență dintre cele mai fericite.

— Da, într-adevăr, spuse Longstaff destul de rece. Și ce mai face tatăl dumneavoastră prințul? întrebă el, mizînd pe o inspirație.

— Sînt bucuros să vă spun că e sănătos. Dar tatăl dumneavoastră?

— A murit acum cîțiva ani.

— Ah, îmi pare tare rău. Dar mama dumneavoastră, lady Longstaff?

— Pe deplin sănătoasă, am plăcerea să vă informez.

Struan îl cerceta pe rus. Sergheiev era un bărbos arătos, înalt, îmbrăcat luxos și impecabil. Umeri largi și talie subțire. Pomeții proeminenți și ochii albaștri ușor oblici îi dădeau un aer exotic. Sabia de paradă și centura de sub tunica descheiată păreau să se afle acolo la locul lor. La gît, atîrnînd peste cravata de un alb imaculat, se vedea o decorație discretă a unui ordin, prins cu o panglică subțire, stacojie. Nu e un om cu care să te încumeți să te cerți, îi trecu lui Struan un gând prin minte. Pariu că atunci cînd e cu sabia în mîna e un adevărat diavol, și devine un demon cînd ceva îi atinge onoarea.

— Pot să vi-l prezint pe domnul Dirk Struan? spuse Longstaff în engleză.

Arhiducele întinse mîna, zîmbi și adăugă în engleză cu un abia percept accent:

— Ah, domnule Struan, ce plăcere.

Struan îi strînse mîna și simți mîna de oțel a lui Sergheiev.

— Înălțimea voastră, mă simt în dezavantaj, spuse el voit direct și nediplomatic. Am impresia că dumneavoastră cunoașteți o mulțime de lucruri despre mine, în vreme ce eu nu știu mai nimic despre dumneavoastră.

Sergheiev rîse.

— Tai-Panul Nobilei Case se bucură de o reputație care a ajuns chiar pînă la Petersburg. Am sperat că voi avea prilejul să vă întîlnesc. Și aștept cu nerăbdare să avem prilejul de a discuta și să vă spun și eu cîte ceva despre mine, dacă vă interesează! Zîmbi către Longstaff. Excelență, sînteți nespus de amabil față de mine. Vă pot încredința că voi informa pe înălțimea sa Țarul că plenipotențiarul Maiestății sale britanice e mai mult decît o gazdă plină de ospitalitate. Acum, după ce am avut plăcerea

de a vă întâlni, am să mă retrag pentru a vă lăsa să vă reluați treburile de stat.

— Ah, nu, înălțimea voastră, vă rog, vă așteptam să servim prânzul împreună. Longstaff era încântat că fusese educat pentru astfel de întâlniri și le făcea față. Am fi cât se poate de dezamăgiți. Și, știți, e ceva cu totul neoficial, după cum veți putea constata.

— Ei bine, atunci mulțumesc. Socot asta drept o mare onoare.

Ușa se deschise și se arătă stewardul cu șampanie la gheață și pahare. Îi întinse tava lui Sergheiev, apoi pe rînd lui Longstaff, Struan și Monsey.

— Pentru o frumoasă călătorie spre casă, îi ură Longstaff.

Băură.

— Superbă șampanie, Excelență, superbă.

— Vă rog să luați loc.

Prânzul fu servit după un protocol impecabil. Sergheiev șezînd la dreapta lui Longstaff, Struan la stînga. Stewarzii aduseră cîrnați afumați și stridii, șuncă de Yorkshire, supă fierbinte de vită proaspătă, pulpe fripte de miel, cartofi fierți și varză acră.

— Ne pare rău că nu avem și caviar, spuse Longstaff.

— De îndată ce sosește și nava mea, voi fi fericit să vă ofer eu de la mine, Excelență. Am avut ghinionul să nimerim într-o furtună în Strîmtoarea Sunda. Ne-am ales cu o infiltrație de apă și am acostat în portul dumneavoastră de la Singapore. Nava poștală pleca exact o dată cu aceeași maree, așa că am luat un bilet pînă aici.

Și în felul acesta a fost scutit să ne anunțe dinainte de sosire, își spuse Longstaff. Strîmtoarea Sunda înseamnă că a călătorit pe la Capul Bunei Speranțe. Ce naiba are de gînd?

— Domnule Struan, am auzit că la vremea asta clima la Singapore e foarte schimbătoare, spuse Sergheiev.

— Da, așa-i, răspunse Struan. E prima dumneavoastră călătorie în Asia, Înălțimea voastră?

— Da.

— Ei, atunci poate că o să vă ajutăm ca șederea aici să fie plăcută. În seara asta tocmai dau un bal. Aș fi onorat dacă veți veni și dumneavoastră. O să vă ofere posibilitatea să întâlniți pe toată lumea.

— Sînteți prea bun.

— Și cât v-ați gîndit să stați aici?

— Doar pînă cînd sosește nava mea. Fac o vizită neoficială în Alaska, posesiunea noastră.

— Nava a avut mult de suferit?

— Nu știu exact, domnule Struan. Nu prea mă pricep la lucrurile astea. Va veni înapoi de îndată ce va fi posibil.

— Atunci aveți nevoie de o locuință, spuse Struan, bănuind că Sergheiev știa o mulțime despre „lucrurile astea”, și că „stricăciunile” provocate la bordul navei sale vor fi o scuză convenabilă ca să modifice după bunul său plac durata șederii sale aici.

Struan mai avea așa un fel de bănuială că Singapore fusese prima escală de la plecarea de la Petersburg.

— Aș fi fericit să vă putem oferi un apartament la bordul uneia din navele noastre staționate aici. Nu va fi prea luxos, dar ne vom strădui să vă facem să vă simțiți bine.

— Sînteți deosebit de amabil. Sînt doar eu și patru servitori care mă însoțesc. Ei pot dormi oriunde.

— Voi avea grijă să stea și ei cît mai bine. Ah, mulțumesc, îi spuse el stewardului care-i umplea paharul. E cumva vorba de un bric cu patru catarge?

— Trei.

— Și eu le prefer tot pe cele cu trei catarge. Mai ușor de manevrat pe valuri mari. Și e mai ușor de terțarolat velele. Aveți rîndunici și contrarîndunici?

— Domnule Struan, se pare că are toate velele care-i trebuiesc. Indiferent cum le spune.

Struan îi surprinse o ușoară ezitare și se convinse că Sergheiev era marinar. Și atunci de ce voia acum să ascundă treaba asta?

— Am auzit că s-a rezolvat criza din Orientul Apropiat, spuse Sergheiev.

— Da, îi răspunse Longstaff. Vestea ne-a sosit o dată cu vasul poștal.

— Cît se poate de bine. Franța s-a dovedit deosebit de înțeleaptă că a renunțat la poziția războinică.

— E evidentă importanța Dardanelelor pentru Marea Britanie, spuse Longstaff. E în avantajul nostru al tuturor să menținem pacea.

— E păcat că Franța și Prusia par să aibă altă părere. Și Habsburgii. Marea Britanie și Rusia sînt aliați ereditari și interesele lor sînt similare. E o perspectivă îmbucurătoare că vom lucra mai strîns în viitor.

— Da, răspunse Longstaff politico. Dar Parisul e foarte aproape de Londra.

— Nu e păcat că acel minunat oraș trebuie să-și afle întotdeauna cei mai ciudați conducători? făcu Sergheiev. Un popor deosebit, cu totul

deosebit. Dar conducătorii săi sînt totdeauna plini de orgoliu și par hotărîți să facă în așa fel încît să dezbine lumea.

— Asta-i marea problemă a lumii, Înălțimea voastră. Europa, și cum să domolim mîndria prinților ei. Bineînțeles, noi în Marea Britanie avem fericirea de a avea un parlament, și întrega putere a Angliei nu mai trebuie să intre în război la pofta unui singur om.

— Da, într-adevăr, e un mare și glorios experiment, potrivit pentru minunatele calități ale țării dumneavoastră. Dar nu e nimerit pentru toate națiunile. Nu oare grecii au ajuns la concluzia că cea mai perfectă formă de guvernare e o dictatură blîndă? Legea unui singur om?

— Da, blîndă. Dar rezultat al unor alegeri. Nu la cheremul unui conducător desemnat de dreptul divin.

— Cine poate spune cu absolută siguranță că dreptul divin nu există?

— Ah, Înălțimea voastră, interveni Longstaff. Nimeni nu pune la îndoială existența lui Dumnezeu. Ci numai dreptul unui rege de a face ceea ce pofteste, cînd pofteste, fără să-și consulte și poporul. Noi am avut parte de un lung șir de regi „divini” în Anglia și am descoperit că sînt supuși greșelilor. Și înclinația de a greși atunci cînd e vorba de un conducător este foarte dăunătoare. Nu-i așa? Și varsă atît de mult din sîngele altora.

Sergheiev rîse.

— Mie îmi place umorul englezesc! Se uită la Struan. Sînteți scoțian, domnule Struan?

— Da. Britanic. Acum nu mai există nici o deosebire între scoțieni și englezi. Bău din vin. Ne-am săturat să le mai furăm vitele. Ne-am gîndit că e mai bine să le furăm toată țara, așa că ne-am părăsit Scoția și ne-am mutat mai la sud.

Rîseră cu toții și băură. Longstaff era amuzat că Monsey rămăsese tăcut tot timpul mesei, tulburat doar de glumele lui Struan.

— Ce ziceți, domnule Struan, reluă Sergheiev, ați mai putea conduce Nobila Casă dacă ați avea un „parlament” cu care să trebuiască să vă luptați mereu?

— Nu, Înălțimea voastră. Dar eu nu împing spre conflict, spre competiție cu alte companii, decît o singură companie. Nu risc decît situația mea și a companiei mele. Nu viețile altora.

— Cu toate astea sînteți în război cu China. Pentru că păgînii au avut îndrăzneala să se amestece în comerțul dumneavoastră. E corect?

— Parțial. Bineînțeles că decizia de a începe războiul nu a fost deloc a mea.

— Bineînțeles. Spuneam doar că dumneavoastră aveți dreptul de a conduce un concern comercial vast și că acesta e cel mai eficient mod. Decizia unui singur om. E corect pentru o companie, o flotă, o națiune.

— Da, cu condiția să ai și succes, spuse Struan, făcînd o glumă, apoi adăugă cu toată seriozitatea: Poate că, pentru moment, un sistem parlamentar nu e posibil în Rusia, și în alte țări. Dar sînt convins că nu va fi pace pe acest pămînt pînă cînd toate națiunile nu vor avea un parlament ca cel englezesc, și toți oamenii vor avea dreptul să voteze, și niciodată un singur om nu va mai avea dreptul de a stabili destinele unei națiuni, fie prin dreptul divin, fie prin dreptul acordat de votul stupid al unui electorat stupid.

— Sînt de acord, replică Sergheiev. Ipoteza dumneavoastră e corectă. Dar are un singur mare neajuns. Porniți de la ideea unei populații luminate pe pămînt, educate la fel, la fel de prospere, ceea ce e bineînțeles o imposibilitate, nu-i așa? Ar trebui să faceți o călătorie în Rusia ca să vedeți cît de imposibilă este această presupunere. Și nu țineți seama nici de naționalism și nici de diferențele religioase. Dacă ați fi adăugat „cînd toate națiunile vor fi creștine”, poate că ar fi fost corect. Dar cum vă puteți dumneavoastră imagina că vreodată catolicii francezi vor fi de acord cu protestanții englezi? Sau biserica ortodoxă rusă cu iezuitismul spaniol? Sau toate acestea cu masele de necredincioși mahomedani, aceștia cu păcătoșii evrei, și aceștia cu cei ce adoră idoli și cu păgînii?

Struan trase adînc aer în piept.

— Sînt bucuros că ați pus întrebarea asta, spuse el și se opri hotărît să nu mai continue.

— Văd că o să avem o mulțime de discuții interesante, spuse Longstaff degajat. Ceai? Peste o oră va avea loc un meci de lupte. Dacă nu vă simțiți obosit, poate că ne veți face cinstea să asistați. Se pare că o să fie o confruntare serioasă! Marina contra armatei.

— Voi fi încîntat, Excelență. Pe care pariați? Eu voi paria pe adversar.

— O guinee pentru marină.

— S-a făcut.

După prînz, se trecu la ceai și trabucuri, și la momentul convenit Monsey îl însoți pe arhiduce la vaporul poștal. Longstaff își expedie stewardzii.

— Cred că trebuie ca o fregată să facă „din întîmplare” o vizită de îndată la Singapore, îi spuse Longstaff lui Struan.

— Și eu mă gîndeam la același lucru, Will. E marinar, sînt sigur.

— Da. Foarte isteată idee, Dirk! Longstaff se jucă absent cu ceașca de ceai. E foarte viclean. Un individ ca ăsta e probabil foarte grijuliu cu documentele lui oficiale.

— Și eu m-am gândit la același lucru.

— Mi-a plăcut cînd am stat la Petersburg. În afară de lungile ceasuri de școală. A trebuit să învăț să citesc și să scriu rusește, ca și franțuzește, bineînțeles. Rusa e o limbă foarte grea.

Struan mai turnă ceai.

— Will, nu ți-au plăcut niciodată meciurile de lupte, așa-i?

— Nu. Cred că am să-l însoțesc cînd coboară la țarm, apoi mă întorc la bord. Să trag și eu un mic somn liniștit, rîse Longstaff. Mă pregătesc pentru festivitățile din noaptea asta, ei?

Struan se ridică.

— Da. Și-ar trebui să mă gîndesc și eu la niște semințe de nemulțumire pe care să le semăn și eu.

Cînd stewardul veni să strîngă masa, Longstaff se uită distrat la frunzele de ceai din ceașcă.

— Nu, spuse el păstrînd ceașca și cana de ceai. Și ai grijă să nu mă deranjeze nimeni. Mă anunți peste o oră.

— Da, sir.

Își înăbuși un căscat, lăsîndu-și mintea să rătăcească în chip plăcut în liniștea cabinei.

— Pe cuvîntul meu, sînt încîntat că Sergheiev e aici. Acum să ne distrăm și noi puțin. Să evităm loviturile și să le dăm noi în mod diplomatic. Să-i sondăm gîndurile, asta-i treaba. Să mai uităm și noi veșnicele sîcîieli ale coloniei, pe afurisiții de negustori și blestematul de împărat ca și pe blestemații de păgîni, adunătură afurisită de hoți.

Deschise ușa apartamentului său personal și se întinse confortabil pe cușetă, cu mîinile sub cap. Ce spunea Dirk? se întrebă el. A, da, semințele nemulțumirii. E bine spus.

Și cam ce semințe putem noi însămînța? Sugestii supărătoare despre puterea Chinei? Imensitatea populației sale? Ideea că guvernul Maiestății sale ar putea anexa întreaga țară dacă se amestecă cineva? Complicațiile negoțului cu opiu? Ceaiul?

Auzi zgomote de pași pe punte în vreme ce se schimba cartul și marinarii începeau exercițiile de urcare în arboradă. Căscă din nou și închise ochii mulțumit. Nimic mai plăcut decît un somnuleț după prînz, își spuse el. Mulțumesc Domnului că sînt un gentleman, că nu trebuie să plantez chiar semințe de-adevăratelea ca orice țăran puturos sau

fermier jegos. Blestemată fie munca ce te obligă să trudești cu propriile tale mâini toată ziua. Să semeni. Să cultivi. Să împrăștii gunoiul pe câmp. Cumplit gând. Să semeni semințe diplomatice e o muncă mult mai importantă, o muncă pentru un gentleman. A, unde rămăsesem? Da, la ceai. Viața trebuie să fi fost îngrozitoare înainte de a avea ceaiul. Absolut. Nici nu-mi pot închipui cum puteau trăi oamenii fără ceai. Păcat că nu crește și în Anglia. Ne-ar fi scutit de o mulțime de necazuri.

— Dumnezeule mare! izbucni el și se ridică în capul oaselor. Ceaiul! Bineînțeles că ceaiul! Și l-ai avut sub nasul tău atîția ani și nici măcar nu l-ai văzut. Ești un geniu!

Era atît de tulburat de propria lui idee încît sări din pat și începu să danseze o gigă. Se ușură în oala de noapte și trecu în cabina principală și se așază la birou, simțind cum îi bate inima în piept. Știi acum cum se rezolvă coșmarul ăsta dintre Anglia și China cu schimbul ceai-argint-opiu. *Tu știi*, își spuse el, uimit și îngrozit totodată de strălucirea și simplitatea ideii pe care i-o trezise în minte ultima replică a lui Struan.

— Dumnezeule, Dirk, izbucni el cu voce tare, de-ai ști! Ți-ai tăiat singur beregata, și pe a tuturor negustorilor cu China o dată cu a ta. Pentru gloria Marii Britanii și pentru nemurirea mea!

Da. Cu siguranță. Mai bine ți-ai ține gura, se îndemnă el la prudență. Pereții au urechi.

Ideea era foarte simplă: distrugerea monopolului ceaiului deținut de China. Cumpără, cerșește, fură, în cel mai mare secret, o tonă de semințe de ceai. Transportă semințele în ascuns în India. Trebuie să fie zeci de zone în care ceaiul poate prospera. Zeci. Și plantațiile pot da roade încă din timpul vieții mele, să ne creștem noi propriul nostru ceai, pe propriul nostru teren. Avînd ceaiul nostru, nu mai avem nevoie de lingouri de argint și de opiu ca să plătim pentru ceaiul chinezesc. Profitul de pe ceaiul indian va egala, va dubla și va tripla cîștigurile de pe opiu, așa că nu va mai fi o problemă. O să cultivăm ceaiul cel mai bun din lume și o să-l vindem întregii lumi. Coroana va cîștiga fantastic de pe urma veniturilor aduse de ceai, pentru că bineînțeles la noi va fi mai ieftin, mai bun și prețurile vor fi mai mici decît cele pentru ceaiul chinezesc. Minte englezului și toate celelalte! Și o să cîștigăm și în măreție morală pentru că am încetat negoțul cu opiu. Contrabandiștii blestemați de opiu ies din afaceri, fiindcă fără reazemul opiului nu mai sînt buni de nimic, iar noi vom putea scoate opiul în afara legii. India va cîștiga imens. China cîștigă și ea pentru că încetează cu contrabanda cu opiu, și o să-și consume propriul ceai.

Iar tu, William Longstaff, singurul om care poate transpune în viață un astfel de plan, tu vei dobândi un prestigiu imens. Cu puțin noroc, te alegi cu rangul de duce oferit de un parlament recunoscător, pentru că tu și numai tu ai rezolvat ceea ce era de nerezolvat.

Dar în cine pot eu avea încredere pentru a procura semințele de ceai? Și cum să-i conving pe chinezi să le vîndă? Bineînțeles că vor pricepe de îndată care sînt consecințele. Și în cine să am eu încredere să transporte semințele în siguranță? Nu mă pot folosi de nici unul dintre negustori. Aceștia mi-ar sabota planul de îndată dacă ar avea cea mai ușoară umbră de idee ce vreau. Și cum să-l atragi pe viceregele Indiei de partea ta, în așa fel încît să nu-și însușească și dreptul la idee?

Capitolul nouăsprezece

Cînd cei doi bărbați și secundanții lor se urcară pe ringul ce fusese ridicat lîngă catargul steagului de la Promontoriul Glessing, asupra masei de spectatori se lăsă o tăcere de parcă nimeni nu mai respira. Amîndoi luptătorii abia împliniseră douăzeci de ani, aveau șase picioare înălțime, erau voinici și cu mutre tăbăcite. Fuseseră rași în cap pentru ca să nu dea adversarului șansa de a apuca de păr. Iar cînd își scoaseră cămășile groase, amîndoi arătară aceiași mușchi de oțel umflați și împlețiți, iar pe spinare purtau urmele vechi ale pisicii cu nouă cozi. Cei doi luptători se potriveau de minune și toată lumea știa că în joc erau sume mari. Amiralul și generalul aprobaseră personal alegerea luptătorilor, și-i sfătuiseră să cîștige. Pe umerii lor se sprijinea onoarea întregii armate și marine, precum și toate economiile camarazilor lor. Învingătorul avea să aibă un viitor minunat. Învinsul nu va mai avea nici un fel de viitor.

Henry Hardy Hibbs trecu peste singura frînghie a ringului și se plasă în centru, unde fusese delimitat cu creta un iard pătrat.

— Hexelența voastră! Hînălțimea voastră! Don'lor! începu el. Se luptă pînă la victorie, în colțul acesta nostromul Jem Grum, din marina regală...

Izbucniră urale puternice din mulțimea marinarilor din partea de est și huiduieli și insulte din grupul strîns al soldaților englezi și indieni din partea de vest. Longstaff, arhiducele, amiralul și generalul ocupaseră locurile de onoare pe partea de nord a ringului, înconjurați de un cordon

de onoare format din militari marini impasibili. În spatele arhiducelui se aflau doi oameni de pază în livrele, înarmați și numai ochi. Struan, Brock, Cooper, Tillman, Robb, Gorth și toți ceilalți tai-pani se așezaseră pe latura sudică, iar în spatele lor ceilalți negustori mai mărunți, ofițeri de marină și militari, toți îmbrâncindu-se să vadă cât mai bine. Iar pe margini, gloata tot mai numeroasă a chinezilor care dădeau năvală din vizuinile din Tai Ping Shan, sporovăind, chicotind, așteptând.

— Iar în colțul acesta, reprezentantul armatei regale, sergentul Bill Tinker...

Și din nou fu întrerupt de valul de urale răgușite. Hibbs ridică mâinile în sus și jiletca soioasă i se ridică, dezvăluindu-i pînțele rotund ca o minge. Când urletele, uralele și huiduielile se potoliră, Hibbs strigă:

— Regulile ringului din Londra: fiecare rundă se încheie când unul din adversari cade la pământ. Între runde treizeci de secunde, și când bate clopotul, opt secunde are luptătorul ca să vină la linie și să-și pună piciorul pe ea. Fără lovituri de picioare, fără lovituri de cap, fără lovituri sub centură, fără să scoateți ochii adversarului. Pierde ăla care nu vine din colțul lui sau ăla de-i aruncă secundantul prosopul jos.

Le făcu plin de importanță semne secundanților care cercetară pumnii fiecăruia dintre luptători să vadă dacă fuseseră muiți în ulei de nucă, după cum era obiceiul, și nu ascundeau în ei vreo piatră, inspectară încălțările luptătorilor pentru ca să constate că tocurile nu aveau decît cele trei ținte regulamentare.

— Acum strîngeți-vă mâinile și ă! mai bun să cîștige.

Luptătorii se prezentară la mijlocul ringului, mușchii umerilor le tremurau de emoția abia stăpînită, mușchii pîntecelui erau încordați, nările le fremătară când simțiră mirosurile acre ale trupului adversarului. Se așezară cu degetele de la picioare în dreptul liniei și dădură mîna. Apoi își strînseră pumnii ca niște bolovani și așteptară, cu reflexele încordate la maximum. Hibbs și secundanții se aplecară și trecură pe sub frînghie, eliberînd locul.

— Înălțimea voastră! spuse Longstaff, oferindu-i lui Sergheiev onoarea de a da semnalul.

Arhiducele se ridică în picioare și se duse la clopotul de navă aflat în apropierea ringului. Îl lovi cu ciocanul și un val de frenezie mătură tot țărnul. În clipa în care sună clopotul, cei doi luptători se repeziră cu pumnii unul la celălalt, înțepenindu-se bine pe picioare, de parcă prinseseră rădăcini precum stejarul și la fel de trainice, cu vîrfurile labelor atingînd linia de demarcație. Pumnul lui Grum îl izbi pe Tinker în

obraz lăsînd în urma lui o urmă însîngerată, în vreme ce pumnul celuilalt se propti în stomacul lui Grum cu toată puterea. Se tocară cu pumnii unul pe altul fără oprire, îmboldiți de tumultul mulțimii, de mînia și ura lor. Lupta nu se desfășura după un ritual, nici măcar nu încercau să evite loviturile.

După opt minute, amîndoi aveau trupurile înroșite, fețele însîngerate. Și unul și celălalt își zdrobiseră nasurile, pumnii le erau juliți și lunecoși din cauza sudorii și sîngelui. Gîfiau cu sufletul la gură, pieptul li se zbătea spasmodic ca niște foale puternice, sîngele le curgea din gură. Tinker îi nimeri o dreaptă în gîtlejul lui Grum și-l doborî. Armata de uscat urlă de bucurie, marina blestemă. Grum sări în picioare, scos din minți de ură și durere, repezindu-se la adversarul lui, uitînd că prima rundă se terminase, uitînd totul în afară de gîndul că trebuia să-lucidă pe diavolul acela. Îl apucă pe Tinker de gît, și începură să se lovească fără alegere, încercînd să-și scoată ochii. Armata urlă: „Fault!” Secundanții se repeziră în ring, străduindu-se să-i despartă pe cei doi luptători, în vreme ce militarii și marinarii cu ofițeri, cu tot mai-mai să se încaiere și ei.

— O, lord Harry! urlă Glessing, fără să se adreseze cuiva anume. Ticălosul ăla i-a scos ochii omului nostru!

— Dar cine a început carambolul, Dumnezeule? Runda se încheiase, spuse maiorul Turnbull, înfuriat, cu mîna pe sabie.

Turnbull, un bărbat vînjos de vreo treizeci și cinci de ani, era magistratul suprem al Hong Kong-ului.

— Doar pentru că ai fost numit comandant al portului crezi că ai dreptul să ascunzi o lovitură necinstită?

— Nu, Dumnezeule, dar nu încerca să te impui cu măreția numirii dumitale într-o problemă socială.

Glessing îi întoarse spatele, și își croi drum prin mijlocul mulțimii.

— Salut, Culum!

— Salut, George. Strașnică luptă, așa-i?

— L-ai văzut pe ticălosul ăla cum voia să-i scoată ochii omului nostru?

— Dar și el a încercat la rîndul lui să-i scoată ochii celuilalt, nu-i așa?

— Doamne Dumnezeule, dar nu asta-i problema.

Jumătatea de minut s-a terminat și cei doi adversari, se repeziră unul la celălalt. Cea de-a doua și a treia repriză au fost la fel de lungi ca și prima, iar spectatorii știau că nu există om care să îndure calvarul ăsta pentru mai mult timp. În cea de-a patra rundă, o stîngă bine plasată îl

nimeri pe reprezentantul armatei lîngă ureche și acesta se prăbuși la podea. Clopotul se auzi bătînd și secundanții se repeziră să-și ridice omul de jos. După chinuitorul răgaz de numai o jumătate de minut, soldatul se repezi spre linia de întîlnire, slobozind o ploaie de pumni asupra marinarului, apoi îl apucă cu brațele în jurul pieptului și-l aruncă sălbatic la pămînt. Din nou se retraseră în colț, urmară cele treizeci de secunde și lupta se reluă. Și tot așa, repriză după repriză. Cînd unul cîștiga cîteva puncte, cînd le pierdea. În cea de-a cincisprezecea rundă, pumnul lui Tinker se întîlni cu nasul zdrobit al lui Grum. În creierul lui Grum parcă izbucni un incendiu și începu să-și rotească brațele disperat, împins de panică. Cu stînga își atinse ținta, privirea i se limpezi o clipă și-și văzu adversarul fără gardă și clătinîndu-se, în vreme ce din jur se ridică un val de urlete și urale, dar parcă venind de departe, Grum își repezi dreapta, strîngînd pumnul cum nu-l mai strînsese niciodată pînă atunci. Își văzu propriul pumn poticnindu-se în burta soldatului. Stînga execută un croșeu și se zdrobi de falca adversarului și simți un oscior de la mîna trosnind, după care se trezi singur. Din nou răsună clopotul acela blestemat, se simți apucat de mîini străine, cineva îi strecură printre buzele strivite gîtul unei sticle de lichior, bău cu sete, vomită băutura amestecată cu sînge și îngăimă:

— A cîta rundă, camarade?

Iar cineva îi răspunse:

— A nouăsprezecea.

Și se săltă în picioare să se bată iar, și iată-l și pe adversarul lui, lovindu-l, făcîndu-l să sufere, vrînd să-l omoare, și el trebuia să-i țină piept, să cîștige sau să moară.

— Ei, Dirk, strașnică bătaie! urlă Brock pe deasupra zarvei mulțimii.

— Da.

— Vrei acum să-ți schimbi părerea și să faci alt pariu?

— Nu, mulțumesc, Tyler, îi răspunse Struan, îngrozit de curajul dovedit de oamenii aceia care se luptau.

Amîndoi ajunseseră la capătul puterilor, și se tocaseră groaznic unul pe celălalt. Grum aproape că nu-și mai putea folosi mîna stîngă, Tinker abia de-și mai deschidea ochii.

— Nu mi-ar plăcea deloc să am de-a face cu vreunul dintre ei în ring, Dumnezeule mare!

— N-am văzut vreodată oameni mai solizi ca ăștia doi! rîse Brock, arătîndu-și dinții negri și cariați. Cine-o să cîștige?

— N-ai decît să-l alegi pe care poștești, dar eu pot pune pariu că nici unul dintre ei nu se dă bătut, și nici unul nu va arunca prosopul.

— Așa cred și io, pe Dumnezeuul meu!

Hibbs spuse cu glasul lui cîntat:

— Runda a douăzeci și patra.

Iar cei doi adversari se îndreptară clătinîndu-se spre mijlocul ringului, simțind că picioarele li s-au făcut de plumb, și porniră să dea unul în celălalt. Se țineau în picioare numai prin forța voinței. Tinker își repezi stînga cu o putere groaznică ce ar fi doborît un bou, dar pumnul îi lunecă peste umărul lui Grum, își pierdu echilibrul și se prăbuși. Marina scoase un tumult de urale, armata urlă în vreme ce secundanții îl cărau pe soldat în colțul lui. După epuizarea jumătății de minut, cei din armata de uscat se uitau cu suflarea tăiată cum Tinker se apucă de frînghia ringului ca să se salte în picioare. Vinele de la gît i se umflară de atîta efort, dar izbuti să se salte pe ambele picioare și porni împleticindu-se spre linia de centru a ringului.

Struan simți că cineva îl privește atent, și cînd se întoarse îl văzu pe arhiduce făcîndu-i semn să se apropie de el. Își croi drum în jurul ringului, și se întrebă plin de încordare dacă Orlov, pe care-l trimisese să „dea o mîna de ajutor” la mutarea arhiducelui pe navă, reușise să-i păcălească pe servitori, și reușise să dea de vreun document de valoare.

— Domnule Struan, te-ai hotărît asupra cîștigătorului? îl întrebă Sergheiev.

— Nu, Înălțimea voastră, spuse Struan și aruncă o privire spre amiral și spre general. Amîndoi oamenii fac cinste oamenilor dumneavoastră, domnilor.

— Cel de la marină are un curaj nemaipomenit, Dumnezeule, spuse generalul încîntat, dar socot că omul nostru mai are încă tăria să cîștige.

— Nu. Omul nostru va fi cel care va rămîne pînă la urmă la linia de mijloc. Dar, pe Dumnezeu, și omul dumneavoastră e strașnic, face cinste oricărei armate.

— De ce nu vii să stai cu noi, domnule Struan, spuse Sergheiev, arătînd un scaun gol lîngă el. Poate că o să-mi poți explica cele mai interesante momente ale acestei lupte.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, făcu Struan politicos luînd loc. Unde-i Excelența sa?

— A plecat mai demult, răspunse generalul. Ceva în legătură cu misivele oficiale.

Clopotul bătut din nou. Sergheiev se foi nerăbdător pe scaun.

— Care e cel mai mare număr de reprize pe care l-a avut vreodată o luptă din asta?

— Am văzut meciul dintre Burke și Byrne în '33, spuse îndată amiralul. Nouăzeci și nouă de runde. Pe sîngele lui Cristos, a fost un meci împărătesc. Un curaj fantastic. Byrne a și murit în urma loviturilor pe care le-a încasat. Dar n-a cedat.

— Și nici unul din ăștia doi nu va ceda, or să se bată pînă o să cadă lați, spuse Struan. Ar fi păcat să moară vreunul dintre ei... sau amîndoi, ei, ce ziceți, domnilor!

— Să oprim meciul? făcu arhiducele, nevenindu-i să creadă.

— Rostul unui meci e să pună la încercare puterea și curajul, unul față cu celălalt, spuse Struan. Sînt la fel de puternici și la fel de bravi amîndoi. Cred că amîndoi și-au dat măsura întreagă a valorii lor.

— Atunci înseamnă că nu va fi nici unul cîștigător. Nu, nici o îndoială, treaba asta nu e cinstită, vădește slăbiciune și nu slujește la nimic.

— E necinstit să omori un om curajos, asta să știți, insistă Struan calm. Acum numai curajul lor îi mai ține în picioare, și se întoarse spre ceilalți. Și, la urma urmei, amîndoi sînt englezi. Salvați oamenii ăștia pentru adevărații dușmani!

O bruscă izbucnire de urale le abătu atenția amiralului și generalului, dar nu și pe cea a lui Sergheiev.

— Sună cu un fel de provocare aproape, domnul Struan, spuse el cu un zîmbet neclintit pe buze.

— Nu, Înălțimea voastră, îi replică Struan politicoș, e doar un fapt. „Noi cinstim curajul, dar într-o situație ca asta, să cîștigi e mai puțin important decît să cruți demnitatea lor ca oameni.

— Ce zici, domnule amiral? spuse generalul. Domnul Struan a avansat o idee, ei? La a cîta repriză sîntem? Treizeci și cinci?

— Treizeci și șase, îi răspunse Struan.

— Să zicem că limităm meciul la cincizeci de reprize. Unul dintre ei trebuie să cedeze pînă atunci... imposibil să se mai țină măcar pe picioare pînă atunci. Dar dacă amîndoi vor fi în stare să ajungă cu piciorul la dunga din mijlocul ringului la începutul celei de-a cincizeci și una rundă, atunci aruncăm amîndoi prosoapele, da? Și socotim că n-a cîștigat și n-a pierdut nimeni. Hibbs poate să și anunțe.

— De acord. Dar omul dumitale n-o să reziste pînă atunci.

— Pe Dumnezeuul meu, pariu pe încă o sută de guinee că va reuși.

— S-a făcut.

— Facem un rămășag, domnule Struan? spuse arhiducele, în vreme ce amiralul și generalul se întoarseră încrîncenați să-i facă semne lui Hibbs. Spuneți pe ce pariem și alegeți-vă omul.

— Dumnevoastră sînteți musafirul, Înălțimea voastră, așa că aveți privilegiul de a alege primul... dacă vă convine condiția rămășagului. O singură întrebare... la care cel care pierde e obligat să răspundă în seara asta, în particular. Dar jurămînt în fața lui Dumnezeu.

— Ce fel de întrebare? replică Sergheiev vorbind rar.

— Indiferent, orice vrea cîștigătorul să afle.

Arhiducele se simți tentat de ofertă, dar avu un fel de presimțiri rele. Pariul era imens, riscul la fel, dar merita. Avea atîtea lucruri pe care ar fi dorit să le afle de la Tai-Panul Nobilei Case.

— De acord!

— Pe cine alegeți?

Sergheiev arătă de îndată spre nostromul Grum.

— Pe el îl aleg să-mi apere onoarea! și imediat începu să strige încurajîndu-l pe marinar: Ucide-l, Dumnezeule!

Rundele se succedară una după alta, patruzeci și trei, patruzeci și patru, patruzeci și cinci, patruzeci și șase. Apoi patruzeci și șapte, patruzeci și opt, patruzeci și nouă. Și spectatorii se simțeau la fel de epuizați aproape ca și luptătorii din ring. În cele din urmă soldatul se prăbuși. Căzu ca un bolovan și zgomotul căderii lui răsună pe tot țărmul. Amețit de suferință, marinarul continuă să dea cu pumnii orbește în aer, căutîndu-și neputincios inamicul. Apoi se prăbuși și el, la fel de inert. Secundanții îi cărară pe cei doi fiecare în colțul lui, trecu acea jumătate de minut, armata de uscat urla, încurajîndu-și omul să se ridice în picioare, generalul izbea cu piciorul în podeaua ringului, cu fața congestionată, implorîndu-l pe Tinker:

— Scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, flăcăule!

Amiralul era și el roșu la față de emoție cînd Grum se chinuie să se ridice în picioare dar rămase învîrtindu-se năuc în colțul lui.

— Du-te la linia de mijloc! Du-te la linie, flăcăule!

În vreme ce Struan se ruga în gînd de soldatul lui, arhiducele urla, ajuns la paroxism, tot felul de încurajări ruso-francezo-engeleze marinarului să se ducă la linie. Fiecare dintre cei doi adversari știa că celălalt e terminat. Amîndoi se tîrau împleticindu-se spre linia de mijloc, se clătinau, cu picioarele și brațele parcă străine de ființa lor, moarte. Amîndoi ridicară brațele și se chinuiră să lovească. Dar toată puterea se sleise în ei. Amîndoi se prăbușiră. Ultima rundă! Mulțimea se dezlănțui,

fiindcă era evident pentru toată lumea că nici unul dintre cei doi nu-i în stare să-și părăsească colțul în jumătatea de minut acordată și să se ducă pînă la linie.

Se auzi lovitura de clopot și din nou se lăsă o liniște nefirească. Cei doi luptători se chinuiră să se salte în picioare, se agățară de frînghii și rămaseră clătîndu-se fiecare în colțul lui. Marinarul scînci și făcu primul pas cumplit, împingîndu-și un picior în direcția liniei. Apoi, după o veșnicie în care nimeni nu mai suflă, mai făcu unul. Soldatul rămase în colțul lui, tremurînd, clătîndu-se, mai-mai să se prăbușească. Apoi piciorul îi zvîcni patetic înainte și izbucni un urlet nebunesc – îndemnuri, rugăminți, rugăciuni, blesteme, toate amestecîndu-se laolaltă într-o explozie finală de urlete amețitoare, pe cînd cei doi adversari se tîrau șovăind, și înaintau inci cu inci. Deodată soldatul se poticni neputincios, aproape să lunece, generalul aproape că leșină. Apoi fu rîndul marinarului să se aplece înainte ca un bețiv împleticit pe picioare, iar amiralul închise ochii, pe față îi apărură șiroaie de sudoare, și începu să se roage.

Cînd amîndoi adversarii atinseră linia de mijloc se dezlănțui infernul. Prosoapele zburară peste frînghii, și abia cînd ringul se umplu de mulțimea care-i asalta, pricepură cei doi luptători că confruntarea lor luase sfîrșit. Și abia atunci își îngăduiră să se lase să se prăbușească în coșmarul de suferință, neavînd habar dacă erau învinși sau învingători, trezi sau morți, dacă visau sau mai erau în viață, știind doar atît: făcuseră tot ce fuseseră în stare să facă.

— Pe barba Sfîntului Petru, urlă arhiducele, cu vocea răgușită și chinuită și veșmintele pline de sudoare. Țsta zic și eu că a fost meciul meciurilor.

Asudat și extenuat și el, Struan scoase de la șold un bidonaș și i-l întinse lui Sergheiev. Acesta îl duse la gură și bău adînc din romul oferit. Bău și Struan și trecu bidonașul amiralului, care-l întinse apoi generalului. Goliră împreună tot bidonașul.

— Pe sîngele Mîntuitorului, îngăimă Struan, pe sîngele Mîntuitorului!

Capitolul douăzeci

Soarele scăpătase în spatele munților, dar portul era încă scăldat în lumina aurie a amurgului. Ah Sam luă binoclul de la ochi și o luă la fugă, părăsind gaura din zidul gardului pe unde spionase pînă atunci. Trecu în goană pe lîngă grămezile de piatră și pămînt care aveau curînd să se transforme într-o adevărată grădină, și țîșni pe ușa în salon.

— Mamă, barca tatei s-a apropiat de țarm, spuse ea. Oh-ko! Arată foarte mînios, foarte!

May-may se opri din cusut.

— Vine de pe *China Cloud* sau de pe *Resting Cloud*?

— De pe *Resting Cloud*. Ai grijă ce faci.

May-may îi smulse binoclul și alergă afară în grădină, în spatele gemulețului cu zăbrele, și începu să cerceteze valurile de la mal. În cele din urmă fixă binoclul asupra lui Struan. Stătea la mijlocul bărcii celei mari, Leul și Dragonul flutura la pupa. Ah Sam avea dreptate. Arăta foarte supărat. Închise și zăvorî cu un capăt de lemn oblonul ferestruicii de observație și alergă înapoi.

— Strînge iute totul, și ai grijă să fie bine ascunse.

Iar cînd Ah Sam luă de-a valma în brațe și rochia de bal și jupoanele o ciupi tare de obraz:

— Nu le șifona, curvă bună de gură. Valorează o avere. Lim Din! strigă May-may. Pregătește-i baia tatălui, iute, și ai grijă să aibă toate hainele la îndemîină, să nu lipsească nimic. A, da, și ai grijă să fie apa fierbinte dacă nu vrei să ai de-a face cu el. Pune săpunul cel nou și parfumat.

— Da, mamă.

— Să ai grijă ce faci. Se pare că pe tata îl mîină supărarea din urmă.

— Oh-ko!

— Într-adevăr oh-ko! Tata să aibă totul pregătit cum trebuie, altfel v-ați învîrtit de o biciuială. Și dacă ceva îmi strică mie planurile atunci să știți că vă strîng degetele la menghină și vă bat cu biciul pînă o să vă sară ochii din cap. Ștergeți-o!

Ah Sam și Dim Lin o luară la goană. May-may se duse în dormitorul ei și se uită să se convingă că nu se mai vedea nici urmă din rochia de bal. Își dădu cu puțin parfum după ureche și încercă să se liniștească. Ah, draga mea. În seara asta nu vreau deloc să fie prost dispus. Struan se îndreptă nervos spre poarta zidului înalt ce împrejmuia locuința. Întinse

mîna să apuce mînerul porții dar aceasta se deschise iute dinaintea lui și de cealaltă parte îl întîmpină un Lim Din cu chipul radios care se înclină dinaintea lui.

— Frumos la unul soare apune, stapin, heya?

Struan răspunse doar printr-un mîrîit morocănos. Lim Din închise poarta cu cheia și o luă la fugă să ajungă la ușa din față, unde își arătă un chip și mai radios și se înclină și mai adînc. Struan se uită din obișnuință la barometrul de navă ce se afla pe peretele holului de la intrare. Era prins într-un sistem cardanic și coloana subțire de mercur din cilindrul de sticlă arăta 29.8 inci, ce marcau vreme bună. Lim Din închise încetșor ușa în spatele lui și o zbughi înaintea lui Struan pe coridor și deschise ușa dormitorului. Struan intră, închise ușa cu o lovitură de picior și o zăvorî cu cheia. Lim Din ridică ochii spre cer. Mai rămase încremenit doar atît cît să-și revină în fire, apoi se evaporă la bucătărie.

— Cineva o să se aleagă cu o biciuală bună, îi șopti el înspăimîntat lui Ah Sam. Asta-i sigur, cum sigure-s moartea și plata tributului.

— Nu-ți face tu griji pentru tatăl nostru, diavolul acela de barbar, spuse Ah Sam în șoaptă. Pun eu pariu cu tine pe leafa mea din săptămîna care vine că într-un ceas îl îmblînzește mama ca pe o turturică.

— Mă prind.

May-may se arătă în ușă.

— Ce șopotii acolo, voi ăia doi cîini de sclavi abandonati de mamă? șuieră ea.

— Tocmai ne rugam ca tatăl nostru să nu fie supărat pe mama noastră bună și frumoasă, spuse Ah Sam, clipind din ochi.

— Atunci mișcă-te mai iute, curvă bună de gură. Fiindcă pentru fiecare cuvînt aspru pe care mi-l spune, o să te ciupec o dată.

Struan rămăsese pe gînduri în mijlocul dormitorului uitîndu-se fix la basmaua umflată, murdară, bine înnodată pe care o scosese din buzunar. Fir-ar blestemată să fie, acum ce mă fac cu ea? se întrebă el. După ce se încheiase meciul, îl însoțise pe arhiduce pînă la apartamentul de pe *Resting Cloud*. Simțise un fel de ușurare cînd Orlov îi spuse în taină că nu întîmpinase nici un fel de greutăți să scotocească prin lucrurile arhiducelui.

— Dar n-am găsit nici un fel de hîrtii, îi spusese Orlov. În bagaje mai era și o casetă metalică închisă, dar mi-ați spus să nu forțăm nici o încuietoare, așa că i-am dat pace. Și am avut timp berechet, oamenii mei au avut grijă ca servitorii să aibă ce face.

— Mulțumesc. Și nici o vorbă despre asta.

— Doar nu mă credeți nebun! mai spuse Orlov, cu demnitatea atinsă. Apropo, doamna Quance și cei cinci copii sînt găzduiți pe nava cea mică. I-am spus că Quance e în Macao și va veni mîine la prînz o dată cu marea. Și am avut de furcă să scap de întrebările ei afurisite. E în stare să sîcîie și o scoică cu întrebările pînă cînd îi răspunde.

Struan îl lăsase pe Orlov să-și vadă de treburi și se dusese să-i întîlnească pe cei trei băieți în cabina lor. Acum erau cu toții curăței, cu veșminte noi. Wolfgang era cu ei și puștii nu se mai temeau de el. Struan le spuse că a doua zi aveau să plece împreună cu el la Canton, de unde vor fi îmbarcați pentru Anglia.

— Înălțimea voastră, i se adresă țîncul englez cînd el dădu să plece. Pot să vorbesc cu dumneavoastră? Numai noi doi?

— Da, îi răspunse Struan, și-l luă pe puști în altă cabină.

— Tatăl meu mi-a spus să vă dau asta, Înălțimea voastră, și să nu suflu o vorbă la nimeni, da' la nimeni, nici lui Wu Pak sau chiar lui Bert! și degetele lui Fred tremurară cînd desfăcu desaga ce era încă și acum prinsă la capătul bățului și o deschise. Înăuntru erau un cuțitaș, un cîine de cîrpă, și o boccea umflată. Îi întinse speriat bocceaua și, spre uimirea lui Struan, se întoarse cu spatele și închise ochii.

— Ce faci, Fred?

— Tata mi-a spus să nu mă uit și să mă întorc cu spatele, Înălțimea voastră. Și să nu văd ce-i acolo, îi răspunse Fred strîngînd din ochi.

Struan desfăcu bocceaua și rămase cu gura căscată zgîndu-se la conținut: cercei cu rubine, pandantive cu diamante, inele bătute cu diamante, o broșă mare de smarald și o mulțime de catarama de aur rupte, strîmbate, pline de diamante și safire. Patruzeci, cincizeci de mii de lire să tot facă. Dobîndă de pirat! Și ce vrea să fac eu cu toate astea?

— Înălțimea voastră, acum pot să deschid ochii? Eu nu trebuie să văd nimic.

Struan legă bocceaua la loc și o puse în buzunarul redingotei.

— Da. Și acum spune-mi ce voia tatăl tău să fac cu ce-i aici?

— El zicea că trebuia să... am uitat cum se zice. Era ceva cu „tunire” sau „tenire”! și ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Eu îs un băiat bun, da' am uitat cum îi zice, Înălțimea voastră.

Struan se lăsă pe vine și-l prinse ușor dar ferm cu mîinile.

— Flăcăule, nu trebuie să plîngi. Ia să ne gîndim, a zis cumva „moștenire”?

Puștii ridică privirile iute spre Struan și se uită la el de parcă ar fi fost un vrăjitor.

— Da, „ştenire”. De un’ aţi ştiut?

— Nu trebuie să plîngi. Eşti bărbat de-acum. Bărbaţii nu plîng.

— Ce-nseamnă „ştenire”?

— Un fel de cadou, de obicei nişte bani, pe care-i lasă un tată fiului său.

Fred rumegă multă vreme în mintea lui, apoi spuse:

— De ce-a zis tata să nu-i suflu o vorbă fratelui meu Bert?

— Nu ştiu.

— De ce oare, Înălţimea voastră?

— Poate pentru că a dorit ca asta să-ţi rămînă numai ţie şi nu şi lui Bert.

— „Ştenirea” asta poa’ să fie şi pen’ mai mulţi fii?

— Da.

— Dacă io şi frate-mio ne alegem cu o „ştenire” o putem împărţi în de noi?

— Da, dacă primiţi o moştenire.

— Bine atunci, făcu Fred, ştergîndu-şi lacrimile. Fin’ că frate-mio Bert e cel mai bun prieten al meu.

— Unde locuiaţi voi şi cu taică-tu?

— Într-o casă. Cu mama lui Bert.

— Flăcăule, dar unde era casa?

— Lîngă mare. Lîngă nave.

— Şi n-avea locul acela şi un nume?

— Ba da, i se spunea Port. Locuiam într-o casă din Port, îi răspunse mîndru ţîncul. Tata mi-a spus să vă zic întotdeauna tot şi numai drept.

— Acum să ne întoarcem la ceilalţi, da? Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva.

— A, da, spuse Fred şi legă bine desaga lui. Tata mi-a zis s-o leg aşa cum a fost ea înainte. În taină. Şi să nu suflu o vorbă. Mi-s gata, Înălţimea voastră.

Struan desfăcu bocceaua din nou. Doamne Dumnezeule, ce naiba să fac eu cu comoara asta? S-o arunc? Nu pot face una ca asta. Să-i aflu pe cei care au fost adevăraţii lor proprietari? Ar putea fi la fel de bine spanioli, francezi, americani sau englezi. Şi cum să le explic eu că am ajuns în posesia acestor bijuterii?

Se îndreptă spre patul imens cu baldachin şi-l îndepărtă de perete. Observă că hainele lui de seară erau întinse meticulos. Îngenunche lîngă pat. În podea era prinsă în ciment o casă de fier. O deschise şi puse legătura înăuntru laolaltă cu hîrtille lui personale. Îşi opri privirea pe

Biblia în care erau celelalte trei jumătăți de monedă, și scăpă o înjurătură. Închise la loc casa de fier și împinse patul lîngă perete și se apropie de ușă.

— Lim Din!

Lim Din se arată de îndată, cu fața radioasă și ochii sticloși.

— Baie, iute iute!

— Baie gata, stapin. Nu conteste.

— Ceai!

Lim Din se făcu nevăzut. Struan traversă dormitorul ca să ajungă la încăperea special amenajată pentru a sluji numai drept baie și toaletă. Cînd văzuse planurile, pe Robb îl bufnise rîsul. Dar în ciuda acestei ieșiri, Struan insistase ca această inovație să se construiască exact așa cum plănuise el. Cada mare din aramă era fixată pe o platformă mai joasă, și de la cadă pornea o conductă de scurgere prin perete, către o groapă mare din piatră ce fusese săpată în grădină. Deasupra căzii, de o grindă, era prinsă o căldare găurită în fund. De la rezervorul de apă proaspătă de pe acoperiș venea o altă conductă pînă la găleată. Conducta avea o cana. Toaleta era de fapt o cutie închisă cu un capac deasupra iar înăuntru o găleată ce se putea lua pentru a fi vărsată în grădină.

Cada era plină cu apă fierbinte. Struan își scoase de pe el hainele îmbibate de sudoare și intră recunoscător în apă. Se lăsă pe spate și se cufundă. Ușa dinspre dormitor se deschise și apărură May-may, Ah Sam în urma ei, cu o tavă cu ceai și niște *dim sum* fierbinți, Lim Din imediat după ea. Toți intrară în baie și Struan închise ochii înboldit de o calmă exasperare: oricît îi explicase, oricît o pedepsise, nu reușise s-o facă pe Ah Sam să înțeleagă că nu avea ce căuta în camera de baie atunci cînd el era în cadă.

— Hello, Tai-Pan, spuse May-may cu un zîmbet fermecător. Toată enervarea ei dispăruse. Să luăm ceaiul împreună, adăugă ea.

— Minunat, îi răspunse el.

Lim Din luă hainele murdare și dispăru cu ele. Ah Sam așeză tava jos nespun de încîntată, fiindcă știa de acum că ea cîștigase pariul. Îi spuse ceva în cantoneză lui May-may care o făcu pe aceasta să rîdă. Ah Sam chicoti și ieși în fugă din baie, închizînd ușa după ea.

— Ce naiba ți-a spus?

— Vorbe muieresti.

Struan ridică buretele să arunce în ea, dar May-may spuse iute:

— A spus că ești bine făcut ca bărbat.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu pricepe Ah Sam odată că baia e ceva foarte personal?

— Ah Sam e foarte personală, nu contește. De ce să fii sfios, heya? Ea e tare mîndră de tine. Nu ai de ce să te sfiești.

May-may își scoase roba de pe ea și intră și ea în cadă la celălalt capăt. Apoi turnă ceaiul în cești și-i oferi de băut.

— Mulțumesc.

Bău ceai și luă o *dim sum*.

— Meciul a fost frumos? îl întrebă ea.

Ea băgă de seamă că urmele dinților ei în antebraț se vindecaseră bine și-și stăpîni un zîmbet.

— Excelent.

— Atunci de ce erai furios cînd ai venit?

— Fără un motiv anume. Sînt bune, îi spuse el, luînd încă o prăjitură, apoi îi zîmbi. Ești frumoasă și nici nu mă pot gîndi că poate exista un fel mai minunat pentru a servi ceaiul.

— Și tu ești frumos.

— Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să descînte casa?

— Cînd are loc premiера celei mai frumoase rochii?

— La miezul nopții. De ce?

Ea ridică din umeri.

— Cu jumătate de oră înainte de miezul nopții vii încoace?

— De ce?

— Vreau să-mi văd și eu bărbatul atunci. Să-l fur ăleia cu țîțele cît la vaci și bună de gură.

Ea lunecă cu piciorul pe sub apă. Struan se retrase în fața acestui atac intim, mai-mai să scape ceașca din mîna.

— Pentru Dumnezeu, nu face una ca asta, fii mai atentă! îi prinse din zbor mîna. Acum fii fată cuminte.

— Da, Tai-Pan. Dacă și tu ești la fel de atent. May-may îi zîmbi frumos și-și lăsă mîna să se odihnească într-a lui. La mine nu te-ai uitat niciodată așa cum te uitai la afurisita aceea de muiere, deși acum nici nu mai am măcar hainele pe mine. Ce nu-ți place la sîinii mei?

— Sînt perfecți. Ești perfectă de sus pînă jos. Cu siguranță că ești. Acum nu mai rîde de mine.

— Și ai să te întorci cu jumătate de oră înainte de concurs?

— Ce nu face omul ca să aibă liniște! Struan bău ceai. A, da. Nu mi-ai răspuns. Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să vadă ce-i cu casa?

— Da.

May-may luă săpunul și începu să se frece cu el, dar nu răspunse nimic.

— Și a făcut sau n-a făcut cercetările lui?

— Da.

Apoi din nou rămase tăcută, cu un aer de drăgălășenie ce stârnea furie.

— Și ce s-a întâmplat?

— Tai-Pan, îmi pare groaznic de rău, dar stăm chiar pe ochiul dragonului și trebuie să ne mutăm.

— Nu ne mutăm deloc, și cu asta basta.

May-may îngîănă un cîntecel în timp ce termina de săpunit. Se clăti și apoi se uită la el, privindu-l cu ochii ei mari, și-i zise blînd:

— Întoarce-te să te frec cu săpun pe spate.

— Dar să știi că nu ne mutăm, îi spuse el bănuitor.

— Azi după-amiază a venit pe aici Ma-ree și am avut o discuție tare plăcută.

— Să știi că tot nu ne mutăm. Și cu asta basta!

— Tai-Pan, serios, nu sînt surdă. Te-am auzit fantastic de bine de prima dată. Vrei să te frec pe spate sau nu vrei?

Se întoarse cu spatele și ea începu să-l săpunească.

— Și o să ne mutăm, și cu asta basta. Pentru că așa a hotărît bătrîna ta mamă, îi spuse ea în cantoneză.

— Ce? făcu el, sucindu-și puțin gîtul, simțindu-se nespus de bine sub atingerea iscoditoare a degetelor ei, în vreme ce-i masa expert mușchii umerilor.

— Un vechi proverb cantonez: cînd rîndunicile își fac cuib, soarele surîde.

— Și ce vrea să însemne?

— Exact ce spune. May-may se simți foarte încîntată de sine. E doar un gînd fericit, asta-i tot! Luă apă în pumni și-i clăti săpunul. Ah Sam, aiii iaaa!

Ah Sam dădu buzna înăuntru cu două prosoape uriașe. May-may se ridică în picioare și Ah Sam înfășură un prosop în jurul ei, cu celălalt așteptîndu-l pe Struan.

— Spune-i că mă șterg și singur, Dumnezeule.

May-may îi traduse și Ah Sam puse jos prosopul, chicoti și ieși în fugă afară. Struan ieși din apă și May-may îl înfășură în prosop. Spre mirarea lui băgă de seamă că prosopul era fierbinte.

— Și de acum încolo i-am spus lui Ah Sam să încingă puțin prosoapele, îl lămuri May-may. Face bine la sănătate.

— E minunat, spuse el și se șterse.

Deschise ușa și descoperi că patul fusese făcut, și hainele lui puse pe birou.

— Mai ai timp ca să te odihnești puțin, spuse May-may, și când el începu să protesteze, ea îi spuse poruncitor: O să te odihnești.

Struan se uită la ceas. E timp berechet, se gândi el, așa că se săltă pe pat și se întinse cât era de lung. May-may o chemă cu un deget pe Ah Sam, care veni în baie și închise ușa în urma ei. Îngenunchind, Ah Sam îi scoase bandajele de la picioare și le șterse de apă. Pudră picioarele și înlocui bandajele cu altele curate și uscate, apoi îi puse alți papuci noi, brodați.

— Sînt atît de frumoase, mamă, îi spuse ea.

— Mulțumesc, Ah Sam, îi zise May-may și o ciupi cu duioșie pe Ah Sam de obraz. Dar te rog să nu mai spui atîtea despre sculele tatălui nostru.

— Dar n-am zis nimic, am fost doar politicoasă. Și doar merită tot respectul! Ah Sam îi scoase lui May-may acele din păr și începu s-o pieptene. De obicei un tată ar fi foarte mîndru să fie lăudat pentru asta. Zău, nu prea îl înțeleg pe tatăl nostru barbar, ba chiar deloc. Nu s-a culcat cu mine niciodată. Sînt chiar atît de groaznică?

— Îți tot spun mereu că tații barbari nu se culcă cu toate femeile din casa lor, îi replică May-may obosită. Uite, nu face el una ca asta. E împotriva religiei lui.

— E un *joss* tare rău, pufni Ah Sam, să ai un astfel de tată, atît de înzestrat, și religia lui să nu-i dea voie.

May-may rîse, și-i dădu prosopul.

— Hai, ia-o din loc, guriță mică și dulce. Într-un ceas să fii gata cu ceaiul, și dacă întîrzi cumva te bat de te smintesc.

Ah Sam o șterse. May-may se parfumă și, gîndindu-se tulburată la rochia ei de bal și la cealaltă surpriză pe care o pregătea, se duse în dormitor.

Liza Brock deschise ușa cabinei și se duse la cușetă. Simțea cum de sub braț îi curgea o sudoare rece. Știa că soarta lui Tess se hotăra acum sau niciodată.

— Hai, cocoș, spuse ea, zgîlțîindu-l din nou pe Brock. A venit vremea să te scoli.

— Lasă-mă naibii în pace.

Brock se întoarse pe partea cealaltă, legănat ușor de un val de maree ce săltase coca navei *White Witch*.

— Am timp berechet să mă îmbrac.

— De juma de ceas numa asta zici. Scoală-te, altfel o să întîrzi.

Brock căscă, se întinse, și se săltă în capul oaselor în cușetă.

— Nici soarele n-a scăpătat ca lumea încă, spuse el cu ochii împăienjeniți, uitîndu-se pe hublou afară.

— Acuș vine și Gorth și voi ai să fii gata mai devreme. Și mai îs și catastifele alea peste care trebuie să te uiți împreună cu comradorele tău. Mi-ai zis doar să te trezesc.

— Bine, bine, nu te mai înfierbînta atîta.

Căscă din nou și se uită la Liza. Avea o rochie nouă, din brocart de un roșu închis, cu o crinolină largă, iar pe dedesubt o groază de jupoane. Își strînsese părul într-un coc.

— Arăți tare mișto, spuse el din obișnuință și se întinse din nou.

Liza începu să se joace cu pălăria imensă din pene pe care o ținea în mîină, apoi o puse jos.

— Să te ajut să te îmbraci, îi spuse ea.

— Ce naiba! Doar ți-am spus că costumul meu cel vechi e foarte bun, explodă el cînd zări pe marginea scaunului un costum nou. Tu crezi că banii curg așa ușor de-i cheltuiești ca pe apă chioară?

— Nu, cocoș, aveai nevoie de alte haine noi și să vezi ce mîndru o să arăți.

Îi întinse corsetul pe care moda îl decretase absolut necesar pentru un bărbat ca să-i facă mijlocul mai arătos. Brock înjură și se dădu jos din cușetă. După ce-și strînsese corsetul peste izmenele lungi de lînă, o lăsă bombănind să-l ajute să se îmbrace. Dar cînd se uită în oglindă fu deosebit de încîntat de sine. Cămașa de dantelă încrețită i se revărsa pe piept, redingota maronie de catifea cu revere brodate cu fir de aur îi venea turnată: foarte lată la umeri și strînsă pe talie. Nădragii albi stăteau bine strînși pe el, prinși în cizmele cu cataramă, din piele neagră moale, făcute special pentru seară. Jiletcă oraj brodată, lanț de aur la brîu, breloc.

— Pe cinstea mea, arăți ca regele Angliei, cocoș!

Își pieptănă barba și-și scoase mîndru pieptul în afară.

— Ei bine, făcu el bosumflat, încercînd să-și ascundă satisfacția, poa' c-ai avut dreptate! Se întoarse în profil, netezindu-și catifeaua mai bine pe piept. Poa' că se putea strînge și mai bine pe pieptul meu, ei, ce zici?

Liza rîse.

— Hai, flăcăule, gata, termină, spuse ea, mai puțin speriată acum. Crez că acul cu rubin o să-ți vină mai bine la cravată decît ăl cu diamant.

El schimbă acele de cravată și continuă să se admire. Apoi rîse și el și o prinse de mijloc, începu să fredoneze un vals și o sili să facă vreo cîțiva pași de dans.

— O să fii frumoasa balului, puiule!

Liza se chinui pe moment să arate veselă, dar după ochi Brock putea să vadă că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întîmplat?

Ea își scoase batista, își șterse sudoarea de pe față și se așeză.

— E... ăăă... vorba de Tess.

— E bolnavă?

— Nu, se simte bine. E... ăăă... o iau la bal!

— Ți-ai pierdut mințile?

— I-am făcut și o rochie... e... ăăă... frumoșică tare, i-am aranjat și părul, și-i gata și te așteaptă să-i dai încuviințarea înainte...

— Atunci zi-i să se ducă în pat, Dumnezeule! Nu merge la nici un bal, pe Dumnezeu! Doar știi care-i părerea mea în privința asta! Și i-ai mai și făcut rochie, așa-i? și ridică mîna s-o plesnească.

— Ascultă-mă doar o clipă și tu! spuse Liza, voința reușind să-i stăvilească teama. Întîi ascultă-mă și tu. Ea și... Nagrek...

Palma se opri în aer.

— Ce-i cu Nagrek?

— Mare noroc că a murit în noaptea aia. Tess... ăăă... ea... începură să-i curgă lacrimi pe față șiroaie.

— N-am vrut să te supăr, da' ea...

— A rămas grea?

— Nu. Da' am trăit tot într-o teroare toate lunile astea din urmă cîn' tu erai la Canton. Să nu cumva să mă fi înșelat. Da, mulțumesc lu' Dumnezeu, săptămîna trecută i-a venit din nou... Așa că nu mai e nici o teamă.

— Da' de-acu nu mai e fată mare? o întrebă el îngrozit.

— Ba îi tot fecioară.

Lacrimi îi curgeau pe față.

— Atunci pen' numele lu' Dumnezeu, dacă-i tot fecioară, atunci ce naiba te mai frăsui atît? Ei, Liza! îi spuse el, bătînd-o pe obraz.

Liza știa că n-ar fi fost niciodată în stare să-i spună că de fapt Tess nu mai era fată mare. Dar îi mulțumi Domnului că-i îngăduise s-o convingă

pe fată că tot ce se întîmplase se petrecuse doar în închipuirea ei mai mult și că rămăsese la fel de curată așa cum trebuie să fie o fată.

— Aste luni din urmă au fos' groaznice! spuse ea. Groaznice! Da', Tyler, trebuie să ne fie învățătură de minte. M-am chinuit din pricina ta și pentru că nu vrei să vezi că fata a crescut. Tare m-am chinuit. Nu vezi cîteodată nici pîn' la vârful nasului! El dădu să o întrerupă, dar ea îl luă cu gura înainte. Tyler, te rog, mă rog de tine tare mult. Doar atît, să o vezi și tu cum arată și dacă și tu crezi că a crescut îndestul, atunci o luăm cu noi, de nu, nu! I-am și zis că numai tu hotărăști.

- Unde-i Tess acum?
- În cabina principală.
- Tu rămîi aici.
- Da, cocoș!

Capitolul douăzeci și unu

Cînd noaptea se înstăpîni de-a binelea asupra Hong Kong-ului, Culum se duse pînă la marginea punții dunetei navei *Thunder Cloud* și lansă semnalul. Tunul bubui și o clipă se lăsă o tăcere desăvîrșită asupra întregii flote. Se uită nervos spre mal spre Happy Valley. Emoția lui crescuse și mai mult cînd văzu o clipire de lumină, apoi alta, apoi tot lotul marin nr 8 se transformă într-o mare de lumină în plină mișcare.

Pe mal servitorii îi dădeau zor să aprindă și celelalte felinare. Sute de felinare fuseseră aranjate în jurul imensului cerc durat din scînduri geluite care formau ringul de dans, iar lumina lor era caldă și ademenitoare. Mese și scaune erau așezate în grupuri frumos aranjate, pe fiecare masă fiind o lampă și flori aduse de la Macao. Și mai multe felinare erau înșirate pe frînghii întinse între pari zvelți de bambus plasați lîngă mesele mari puse pe capre, ce gemeau de mîncăruri. Altele erau aranjate deasupra butoaielor cu vinuri franțuzești, portugheze, celor cu rom, brandy și whisky, vinuri seci, bere. Patruzeci de navete de șampanie odihneau la gheață, la îndemîină.

Servitorii mișunau pretutindeni, toți frumos îmbrăcați în uniforme – pantaloni negri și jachete albe, cozile dansîndu-le pe spate. Toți stăteau sub ascultarea lui Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Avea un pîntece imens, era îmbrăcat cu o robă luxoasă, iar tichia îi era bătută cu pietre scumpe. Catarama de centură era tăiată dintr-o singură bucată de

jad alb din cel mai curat, neprețuit, în picioare purta cizme negre de mătase cu niște tălpi albe. Se așezase în mijlocul ringului de dans ca un păianjen imens, și se juca cu cele câteva fire lungi de păr ce-i crescuseră pe un neg din bărbie. Unul din servitorii săi îi făcea vînt cu un evantai, mișcînd aerul blînd al nopții.

Cînd totul fu rînduit după pofta inimii lui, se ridică cît era de gras și ridică un braț. Servitorii dădură năvală toți să-și ocupe locurile, și rămaseră așa ca niște stane de piatră, în vreme ce el făcea ultima inspecție. Încă o mișcare de mîină și un singur servitor se desprinsese din cercul de lumină și dispăru în întunericul țărmlui, cu un fitil aprins în mîină. Deodată izbucni o canonadă monstruoasă de pocnitori care ținu mai multe minute, și toți cei de pe nave și de pe țarm dădură fuga să privească. Apoi urmară rachetele și luminile colorate, la care se adăugară și mai mult zgomot și fum, fulgerări de lumini și iar pocnitori. Și roți de foc și vulcani de artificii colorate. Bubuiturile continuară vreme de mai multe minute, răsună un tunet de parcă s-ar fi tras o salvă cu un întreg bord, și pe cer explodară o sută de rachete de foc. Dîra lor urcă o clipă și apoi dispăru. După un moment de tăcere tot cerul explodă în nuanțe de stacojiu, verde, alb și auriu. Scînteile coborîră majestuos și se stinseră în mare.

Servitorul aprinse și ultimul fitil și o luă la fugă. Pe schelăria imensă de bambus țîșniră flăcări roșii și verzi, incendiind totul astfel încît se contură flamura Leului și Dragonului. Imaginea pavilionului străluci mai multe minute și dispăru într-o imensă explozie, la fel de brusc precum apăruse.

O clipă se făcu beznă deplină, tulburată doar de un vuiet puternic de urale care reverberară în spațiul închis de înălțimile din jur. Cînd ochii se obișnuiră din nou cu întunericul, se văzură din nou luminile ademenitoare ale ringului de dans. Iar peste Hong Kong trecu un val de bucuroasă nerăbdare.

Shevaun scîncea, mai să-și dea sufletul.

— Nu mai strînge, imploră ea.

Menajera ei apucă mai bine șireturile corsetului și se propti cu genunchiul în noada fetei.

— Dă aerul afară din plămîni! porunci ea.

Shevaun ascultă, fata mai trase o dată de șireturi și le legă. Shevaun rămase cu suflarea tăiată.

— Așa, fetița mea, spuse menajera. Așa da.

Menajera era o irlandeză mărunțică și curățică, cu niște mâini de fier, și se numea Kathleen O'Rourke. Fusesse bună și menajeră pentru Shevaun încă de când aceasta era în scutece, așa că o adora acum. Părul închis la culoare îi scotea în relief fața drăguță, ochii surîzători și gropițele din obraji. Avea treizeci și opt de ani. Shevaun își redobânde echilibrul sprijinindu-se de scaunul din camera de toaletă și gemu, abia putînd să respire.

— Am să leșin și nu mai ajung să văd cum se încheie balul.

Kathleen luă metrul și măsură talia lui Shevaun.

— Șaptesprezece inci și jumătate, binecuvîntată fie Sfînta Maria!! Și cînd ai să leșini, draga mea, poți să fii sigură că vei arăta la fel de gingașă ca un norișor și toată lumea o să se uite la tine.

Shevaun era îmbrăcată cu pantalonași cu volănașe, în picioare ciorapi de mătase. Corsetul făcut din balene îi prindea șoldurile, îi strîngea cumplit mijlocul și urca în sus ca să-i susțină sînii și să-i silească să iasă în evidență.

— Trebuie să mă așez o clipă, spuse ea sleită.

Kathleen găsi sărurile și le vîntură pe sub nasul lui Shevaun.

— Așa, inimioara mea. Cînd o să te vadă muierile alea, ai să vezi că n-ai să mai ai chef să leșini chiar deloc. Binecuvîntată Sfînta Maria, mama lui Iosif, o să fii frumoasa frumoaselor la balul ăsta.

Se auzi un ciocănit puternic la ușă.

— Încă nu ești gata, Shevaun? strigă Tillman de afară.

— Nu încă, unchiule. Dar nu mai durează mult.

— Ei bine, grăbește-te, draga mea. Trebuie să ajungem înaintea Excelenței sale.

Se auzi cum se îndepărtează cu pasul lui de bătrîn. Kathleen chicoti.

— Prostuț omu' ăsta, draga mea inimioară. Habar nu are că o femeie trebuie să-și pregătească apariția.

Quance își puse deoparte paleta de vopsele.

— Asta-i!

— Excelent, Aristotle, îi spuse Robb, și o ridică pe micuța Karen în brațe să-și vadă mai bine portretul.

— Nu-i așa, Karen?

— Așa arăt eu? spuse Karen dezamăgită. E groaznic.

— E nemuritor, Karen, îi replică Quance, șocat de răspuns; o luă pe fetiță din brațele tatălui ei și o ținu strîns. Ia uită-te la lumina aceea superbă din obrajii tăi, strălucirea din ochii tăi frumoși, fericirea care

pare să te înconjoare ca un halo. Pe barba lui Alcazabedabra, e la fel de minunat pe cât ești și tu.

— Ei bine, catadicsi ea, îl îmbrățișă, iar el o așeză jos, și fata se uită din nou lung la portret. Cine-i ăla Alcaza... cum ziceai?

— Un prieten de-al meu, îi replică Quance serios. Un prieten bărbos care are grijă de pictori și de copiii frumoși.

— E foarte, foarte frumos, interveni și Sarah, cu o figură calmă. Și acum întinde-o la culcare, că a trecut de mult vremea să intri în pat.

— E devreme, se bosumflă Karen. Și mi-ai spus că pot să mai stau pînă pleacă tata.

Quance zîmbi, își șterse degetele cu terebentină și-și scoase halatul de lucru. Pantalonii mi-i iau mîine de la tine, Robb.

— Da, bun înțeleș.

— Ei, și acum ar cam trebui s-o șterg.

Quance își întinse frumos jiletca brodată într-un purpuriu bătător la ochi și-și puse pe deasupra redingota din mătase aurie.

— Domnule Quance, eu vă iubesc, spuse Karen. Dumneavoastră sînteți foarte drăguț, cu toate că tabloul e groaznic.

Pictorul rîse, o strînse pe fetiță în brațe și-și puse în cap jobenul.

— Robb, te aștept în barca cea mare.

— Karen, de ce nu-l conduci pe domnul Quance să-i arăți drumul? spuse Robb.

— Sigur că da, făcu fata și porni în pași de dans spre ușă.

Quance o luă pe urmele ei țanțoș ca un păun.

— Sarah, te simți bine, draga mea? o întrebă Robb grijuliu.

— Nu! îi replică Sarah cu răceală. Dar ce mai contează asta?! Mai bine du-te. O să întîrzi.

— Dacă pot să te ajut cu ceva eu rămîn, îi replică Robb cu un efort.

— Singurul lucru care mă poate ajuta e nașterea copilului, și apoi nava care să mă ducă spre casă! Sarah își dădu plină de țîfnă din ochi o șuviță de păr moale. Și să scap cât mai departe de insula asta blestemată!

— Nu fii ridicolă! îi spuse el, nefiind în stare să se stăpînească, furia făcîndu-l să încalce hotărîrea de a nu se certa cu ea. Asta nu are nimic de-a face cu Hong Kong-ul.

— De cînd ne-am căpătuit cu Hong Kong-ul n-am avut parte de nimic altceva decît de necazuri, îi aruncă ea. Tu te-ai schimbat, Dirk s-a schimbat și el, ba și eu și Culum. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă aici? Hotărîsem în cele din urmă să plecăm cu toții... apoi am dat faliment. Am fost cu toții speriați de moarte și am început să ne

certăm ca chiorii, iar sărmana RONALDA și familia lui DIRK au murit. Apoi vine tezaurul ăla și ne salvează, da' nu, DIRK te vîră la mijloc și tu ești destul de slab ca să te descurci, așa că pînă la urmă juri că ai să rămîi. Culum îl urăște pe DIRK, DIRK pe Culum, iar tu ca prostul te-ai trezit la mijloc, fără să ai și tu curajul o dată să iei ce ni se cuvine de drept și să-i lași în plata DOMNULUI ca să te bucuri în țară de agoniseală. Niciodată nu mi s-a întîmplat să depășesc sorocul la naștere, da' acum am trecut de el. Niciodată nu m-am simțit atît de rău, da' acum mă simt ca naiba. Și dacă vrei să-ți spun și ziua în care au început toate necazurile noastre, ți-o pot spune: e 26 ianuarie 1841!

— E o prostie, îi replică el, furios că ea reușise să dea glas gîndurilor care-l chinuiau și pe el, și înțelegînd că și el blestemase în cursul lungilor carturi de noapte ziua aceea. E o superstiție prostească, adăugă el mai mult ca să se convingă pe el decît pe ea. Ciuma a avut loc anul trecut. Banca a fost împinsă spre faliment tot anul trecut. Dar noi n-am aflat vestea decît cînd am ajuns la HONG KONG. Și nu sînt nici așa de prost cum crezi tu. Ne trebuie bani, o groază de bani. Și un an nu înseamnă nimic, nici aici și nici acolo. Mă gîndesc la tine, la copii, la copiii lor. Trebuie să mai rămîn. E hotărît așa.

— Ai luat bilete pentru drumul nostru de întoarcere?

— Nu.

— Atunci am să fiu bucuroasă dacă ai s-o faci de îndată. Eu n-am de gînd să-mi schimb hotărîrea, dacă asta îți trece ție prin minte.

— Nu, SARAH, îi răspunse ROBB cu răceală. Nu cred că ai să-ți schimbi tu hotărîrea. Am așteptat ca să văd cum te simți. Avem la dispoziție o mulțime de nave. După cum foarte bine știi și tu.

— Peste o lună din clipa de față am să fiu destul de zdravănă și atunci...

— N-ai să fii destul de întremată nici atunci, și plecarea ta atît de pripită poate fi periculoasă. Atît pentru tine, cît și pentru copil!

— Atunci, poate că mai bine ne însoțești chiar tu pînă în țară.

— Nu pot!

— Bineînțeles că nu. Ai lucruri mult mai importante de făcut, izbucni SARAH, lăsîndu-se pradă sentimentelor. Probabil că mai ai o curvă de păgîină care abia așteaptă.

— Ah, mai bine ți-ai ține fleanca, pentru numele lui Dumnezeu. Doar ți-am spus de o mie de ori...

— DIRK și-a și adus una pe insulă. Tu de ce să faci altfel?

— Și-a adus?

— Nu și-a adus?

Rămaseră cu privirea țintă unul în ochii celuilalt, urîndu-se.

— Mai bine du-te, îi spuse ea și se întoarse cu spatele.

Ușa se deschise și Karen intră dansînd în încăpere. Se aruncă în brațele tatălui ei, apoi alergă la maică-sa și o prinse în brațe.

— Tăticu' a aranjat cu nava care să ne ducă acasă, iubito! spuse Sarah, simțind cum pruncul o lovește violent în pînțece, sorocul i se apropia în fine, și simțea cum o înjunghie o spaimă cu totul nelalocul ei. Anul ăsta facem Crăciunul acasă. Așa-i că va fi minunat? O să avem și zăpadă, și colinde, și cadouri minunate. Și Moș Crăciun!

— O, Doamne, îl iubesc pe Moș Crăciun. Dar ce-i aia zăpadă?

— Totu-i alb... copacii și casele... un fel de ploaie care se face gheață. E foarte frumos, și magazinele sînt pline de jucării și alte lucruri minunate! Vocea femeii începu să tremure și Robb simți în inimă cuțitul temerilor ei. O să fie atît de minunat să te vezi din nou într-un oraș adevărat. Nu într-o... pustietate...

— Ei, eu acum mă duc, făcu Robb chinuit de mîhnire.

O sărută în fugă pe Sarah pe obraz, dar femeia își feri abia simțit fața, înfuriindu-l din nou. Robb o strînse pe Karen în brațe și ieși.

Mary Sinclair făcu ultimele rectificări coafurii, prinse acolo unde se cuvenea buchețelul de flori de cîmp pe care i-l trimisese Glessing. Rochia ei – din mătase neagră ca smoala, mătase de Shantung, cu crinolina largă și numai falduri – se purta peste nenumărate jupoane care foșneau la orice mișcare. Avea o tăietură modernă ca să scoată în relief umerii goi și netezi, sîinii plini. Se cercetă în oglindă fără mult interes. Din oglindă o privea un chip ciudat, în ochi se putea citi un fel de frumusețe răzvrătită, obraji erau lipsiți de culoare. Buzele de un roșu adînc, strălucitor. Mary știa că niciodată nu arătase mai bine. Oftă și luă un calendar. Dar știa că nu mai era nevoie să calculeze din nou zilele. Rezultatul era întotdeauna același, iar sensul descoperirii care o făcuse în dimineața aceea să urle va fi același: ești însărcinată!

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Capitolul douăzeci și doi

Culum se înclină plin de politețe:

— Bună seara! spuse el aproape mecanic, și un alt musafir dispăru în mulțimea festivă.

De aproape un ceas stătea lângă taică-său și unchiu-său, întâmpinând politicoșii musafirii, și aștepta cu nerăbdare ca ritualul să ia sfârșit. Privi spre ringul de dans. O căuta mereu pe Mary Sinclair prin mulțimea de umeri goi, rochii multicolore și uniforme strălucitoare. O clipă se supără când o văzu că stă la palavre cu Glessing. Dar, la urma urmei, se gândi el, nu ai nici un motiv să fii gelos. Mary e cu siguranță cea mai frumoasă femeie de aici și George are dreptate să se ațină în preajma ei. Nu merită să-l condamni deloc.

De fiecare parte a ringului fuseseră ridicate două estrade pentru orchestră, una pentru cea a marinei, cealaltă pentru a armatei. Când generalul a aflat că amiralul fusese de acord ca orchestra lui să onoreze serata, făcuse și el la fel. Acum cânta orchestra armatei, îmbrăcată în uniforma stacojie. Toată lumea ardea de nerăbdare să înceapă dansul, dar trebuiau cu toții să aștepte pînă sosea Longstaff. Și întârzia, una dintre prerogativele sale.

Culum se înclină dinaintea altui musafir, apoi a altuia, observînd cu ușurare că șirul nou-sosiților se mai subțiază, își aruncă ochii spre țărîm, de unde o ghirlandă de lanterne îi conducea pe musafiri de la bărcile lor spre locul petrecerii, și văzu cuterul lui Longstaff ajungînd la mal. Longstaff, arhiducele și amiralul fură ajutați să coboare. Bun, îi trecu lui Culum prin minte. De acum nu mai durează mult. Din nou privirea îi rătăci spre ring și de data asta își opri ochii asupra Manoelitei de Vargas. Și ea îl țintuia cu privirea pe deasupra evantaiului. Era deosebit de frumoasă, cu o piele foarte albă, ochi întunecați, părul negru prins într-o mantilla. Culum zîmbi și se înclină ușor. Ochii fetei se plecară sfios, evantaiul flutură, ea se întoarse și se depărtă. Culum își promise să o invite la cel puțin un dans.

Își scutură un fir de praf imaginar de pe revere, conștient că era îmbrăcat după ultima modă din Anglia, cu mult înaintea multora aflați acolo în seara aceea. Haina de un albastru ca cerul, cu revere de mătase de un albastru închis, strînsă pe talie, lărgindu-se brusc pe coapse. Pantalonii de un albastru deschis, mulați pe el, erau vîrîți în cizme moi din piele neagră. Părul ondulat pe după urechi și căzînd în bucle peste

gulerul înalt, scrobit. Croitorul lui Robb făcuse o treabă demnă de laudă, se gândi el. Și atât de ieftin. Ei, cu o sută cincizeci de guinee pe lună își putea îngădui să-și facă duzini de costume ca ăsta și cizme. Viața e minunată.

Se înclină în momentul în care un alt grup de invitați trecu prin fața lui, lăsând în urma lui o dîră grea de sudoare străveche acoperită de parfum. Ciudat, își spuse el. Acum era în stare să-i adulmece pe ceilalți și aceștia cam puțeau. Era mirat că nu băgase de seamă asta mai înainte. Fără îndoială, acum se simțea mai bine ca oricînd, mult mai bine de cînd făcea cîte o baie zilnic și-și schimba și hainele totodată. Tai-Panul a avut dreptate.

Își urmări cu privirea tatăl, care era prins într-o discuție aprinsă cu Morley Skinner. Culum era conștient că oamenii nu-l slăbeau din priviri, iar chipul lui exprima dușmănie. În ceea ce-i privea pe musafirii aceștia, nu exista nici un semn că ostilitatea dintre tată și fiu s-ar fi atenuat. De fapt chiar se adîncise, transformîndu-se într-o politețe rece. De cînd începuseră jocul acesta, Culum băgase de seamă că-i venea tot mai ușor să-și joace în public rolul mincinos. Culum, fii cinstit cu tine, își spuse el. Recunoaște că de-acum nu-l mai idolatrizezi. Încă îl respecti... dar știi bine că e un eretic, bărbat adulter și poate avea o primejdioasă influență asupra ta. Așa că acum nu te mai prefaci... ci chiar simți răceală față de el. Răceală și precauție.

— Haide, Culum, flăcăule, îi șopti Robb stînjenit.

— Ce spui, unchiule?

— A, nimic. Doar că în seara asta e sărbătoare.

— Da, așa-i.

Culum citi expresia de îngrijorare din privirile lui Robb, dar nu spuse nimic și se întoarse din nou să-și salute invitații și să o urmărească pe Mary și din cînd în cînd să-i arunce o privire Manoelitei. Hotărî în sinea lui să nu-i mai spună lui Robb ce se petrecuse între el și Tai-Pan pe vîrfurile muntelui.

— Încă nu l-ați cunoscut pe nepotul meu Culum, îl auzi el pe Robb spunînd cuiva. Culum, ți-o prezint pe domnișoara Tess Brock.

Culum se întoarse. Inima i se zvîrcoli și el se îndrăgosti pe loc. Tess tocmai îi făcea o plecăciune. De la mijloc în jos, rochia i se înfoia imens, faldurile brocartului de mătase albă fiind înghițite de cascada nenumăratelor jupoane ce ieșeau de dedesubtul tivurilor ca o spumă. Părea să aibă un mijlocel neînchipuit de mic sub pieptarul cu decolteu adînc ce-i scotea în evidență bustul. Părul blond îi cădea în bucle moi pe

umerii goi. Culum văzu niște ochi albaștri și o gură ademenitoare. Iar ea se uita la el cu aceeași intensitate cu care se uita el la ea.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, se auzi el îngăimînd cu o voce pe care nu și-o recunoștea. Poate îmi puteți face cinstea primului dans.

— Mulțumesc, domnule Struan, o auzi el spunînd cu glăsciorul ei ca un clopoțel, și apoi dispăru.

Liza urmărise scena foarte atentă. Văzuse expresia de pe fața lui Culum ca și privirea lui Tess. O, Doamne, dă să se întîmple și asta, îngăduie, se rugă ea în vreme ce mergea în urma lui Brock prin sală.

— Eu nici n-am mai recunoscut-o pe micuța Tess. Tu da? îi spuse Struan lui Robb.

Și el băgase de seamă schimbul de priviri dintre feciorul lui și fata lui Brock, și mintea lui și începu să cîntărească avantajele și pericolele inerente în cazul unei căsătorii între Culum și Tess. Doamne Isuse Cristoase!

— Nu. Uită-te la Brock. Plesnește de mîndrie.

— Da.

— Și uită-te și la Mary. Niciodată nu mi-am putut închipui că poate fi atît de... năucitoare.

— Da.

Struan o urmări o vreme cu privirea pe Mary. Rochia neagră îi scotea în evidență paloarea luminoasă și eterică a pielii. Apoi o cercetă pe Manoelita. Și din nou se întoarse la Tess. Tocmai îi zîmbea lui Culum, care-i răspundea în același fel, uitînd de toate. Doamne Dumnezeule, se gîndi el. Culum Struan și Tess Brock.

— Fir-ar să fii, Shakespeare! exclamă el fără să vrea.

— Ce-i, Dirk?

— Nimic. Aș zice că Mary e în cursa pentru premiu.

— Dar nu e de aceeași clasă cu cealaltă, Dumnezeule, spuse Quance, în timp ce trecea pe lîngă el făcîndu-i cu ochiul. Nu se compară cu Manoelita de Vargas.

— Sau Shevaun, pun pariu! îi replică Struan, cînd o să binevoiască ea să ne onoreze cu prezența.

— Ah, delicioasa domnișoară Tillman. Aud că nu poartă nimic altceva pe ea decît niște pantalonași și un voal foarte subțire. Nimic altceva! Ei, imense sfere ale lui Jupiter!

— Ah, Aristotle, îl acostă Jeff Cooper, îndreptîndu-se spre ei. Pot să-ți spun două vorbe? E vorba de comanda unui tablou.

— Doamne, binecuvîntează minunea sufletului meu! Nu mai pricep ce i-a apucat pe toți, începu Quance bănuitor. Toată ziua n-am avut parte decît de comenzi.

— Cu toții am priceput așa deodată perfecțiunea artei dumitale, îi replică Cooper iute.

— Și cam venise timpul și pentru asta, Dumnezeule, asta-i adevărul adevărat și nemuritor. Prețurile au cam urcat la mine. Cincizeci de guinee.

— Hai să discutăm problema lîngă o sticlă de șampanie, ce zici? Cooper îi făcu pe furiș cu ochiul lui Struan peste capul lui Quance și-l pilotă pe mărunțel în altă parte.

Struan rîse. Dăduse cuvîntul de ordine ca toată lumea să aibă grijă ca Quance să nu aibă o clipă de răgaz, departe de limbile flecare, pînă în clipa cînd își încheia menirea de jurat... Iar pe Maureen Quance o izolase efectiv la bordul navei celei mici, îndepărtînd toate bărcile. În clipa aceea apărură în lumina ringului Longstaff, arhiducele și amiralul. Se auzi un duruit de tobe și toată lumea se ridică în picioare cînd orchestrele intonară „Dumnezeu să o păzească pe regină”. Apoi, cam schiopătînd, intonară imnul național al Rusiei, iar în cele din urmă „Condu Marea Britanie”. Izbucniră aplauze.

— Domnule Struan, un gest foarte atent din partea dumneavoastră, îi spuse Sergheiev.

— Înălțimea voastră, plăcerea a fost a noastră. Vrem să vă simțiți la fel ca acasă.

Struan știa că toți ochii erau îndreptați asupra lor, la fel de bine cum știa că își alesese costumul cu multă înțelepciune. Spre deosebire de toți ceilalți, se îmbrăcase în negru, de sus pînă jos afară de o panglică mică verde cu care își legase părul lung la ceafă.

— Poate că veți avea plăcerea să deschideți primul dans?

— Aș fi foarte onorat, dar tare mi-e teamă că nu am făcut cunoștință cu nici una dintre doamne.

Sergheiev purta o impresionantă uniformă de cazac, cu pelerina aruncată elegant pe umăr, și o sabie de ceremonie prinsă într-o cingătoare bătută în pietre scumpe. Doi servitori în livrea așteptau supuși ordinele sale.

— Se poate ușor repara acest inconvenient, îi replică Struan vesel. Poate că ne veți face cinstea să alegeți. Voi fi încîntat să fac prezentările de rigoare.

— Ar fi foarte nepoliticos din partea mea. Poate că mai bine ar fi să hotărîți dumneavoastră cine să-mi facă această onoare.

— Și să mă aleg cu ochii scoși? Bine atunci.

Struan se întoarse și porni să parcurgă ringul. Manoelita ar fi cea mai bună alegere. Asta ar onora imens și i-ar face o nespusă plăcere societății portughezilor pe care și Nobila Casă și toți ceilalți negustori se bazează fără șovăire și de unde își procură funcționari, contabili, magazioneri – adică îi furnizează pe toți cei care fac companiile să funcționeze. Mary Sinclair ar fi o alegere aproape la fel de bună, pentru că în seara asta arăta ciudat de interesantă, cea mai frumoasă femeie din sală. Dar prin alegerea ei nu era nimic de câștigat, doar sprijinul lui Glessing. Struan băgase și el de seamă cât de îndatoritor se învîrtea Glessing în jurul ei. De când ajunsese căpitan al portului, situația și influența lui crescuseră considerabil. Și ar fi un aliat foarte util.

Struan văzu cum ochii Manoelitei se fac și mai mari, iar lui Mary Sinclair i se tăie suflarea când el porni înspre ele. Dar el se opri în fața lui Brock.

— Tyler, cu permisiunea ta, poate că Tess ar fi dispusă să deschidă primul dans împreună cu arhiducele?

Struan fu încântat de uluirea pe care vorbele lui o stîrniră. Brock dădu din cap afirmativ, și se înroși tot de mîndrie. Liza era în extaz. Tess roși, mai-mai să leșine. Iar Culum își blestemă și-și urî tatăl, și-l binecuvîntă pentru că-i făcuse această cinste lui Tess. Și toți negustorii se întrebară dacă Tai-Panul era pe cale să încheie pace cu Brock. Și dacă era așa, atunci în ce scop?

— Nu pot să cred una ca asta, făcu Glessing.

— Mda, încuviință Cooper îngrijorat, știind bine că o înțelegere între Brock și Struan nu va fi spre folosul lui. Nu prea se leagă.

— Ba se leagă foarte bine, interveni Mary. Ea e cea mai tînără și merită această onoare.

— Aici la mijloc e mult mai mult decît atît, domnișoară Sinclair, spuse Glessing. Tai-Panul nu face nimic doar așa, fără motiv. Probabil că speră că fata o să alunece și o să-și rupă un picior, sau așa ceva. Îl urăște pe Brock.

— Domnule căpitan Glessing, cred că nu e un gînd frumos, îi replică Mary tăioasă.

— Da, așa-i, și îmi cer scuze pentru că am spus cu voce tare ceea ce gîndește toată lumea! Glessing regretă prostia pe care o făcuse, trebuia să fi bănuit că atîta inocență neprihănită nu putea decît să sară în

apărarea aceluia diavol. M-am supărat numai pentru că sînteți cea mai frumoasă femeie aici de față și ați fi meritat fără îndoială această onoare.

— Ești foarte amabil, dar nu mai trebuie să socotești că Tai-Panul cînd face ceva o face numai din răutate. Nu e adevărat!

— Aveți dreptate, eu am greșit, îi răspunse Glessing. Poate că... că-mi veți îngădui mie primul dans... și apoi să vă conduc la masă. Atunci am să fiu convins că am fost iertat.

De mai bine de un an de zile ea îl cîntărise pe George Glessing ca pe un eventual soț. Îi plăcea de el, dar nu-l iubea. Dar acum totul se duse de rîpă, îi trecu ei prin minte.

— Mulțumesc, îi spuse ea, își plecă ochii în pămînt și-și flutură evantaiul. Numai dacă-mi promiți să fii mai... mai blînd.

— Promit! sări Glessing fericit.

Struan o conduse pe Tess pe ring.

— Fetișo, știi să dansezi vals?

Fata încuviință dînd din cap, încercînd să nu se uite spre Culum.

— Îmi îngăduiți să v-o prezint pe domnișoara Tess Brock, Înălțimea voastră? Arhiducele Alexei Sergheiev.

Tess rămase paralizată, cu genunchii tremurînd. Dar gîndul la Culum, felul cum o privise o făcură să-și redobîndească încrederea și echilibrul.

— Sînt onorată, Înălțimea voastră, spuse ea, făcînd o reverență.

Arhiducele se înclină și el și-i sărută curtenitor mîna.

— Onoarea e pentru mine, domnișoară Brock.

— Ați avut o călătorie plăcută? întrebă ea, făcîndu-și vînt cu evantaiul.

— Sigur, mulțumesc, îi spuse el și se întoarse spre Struan. Toate tinerele englezoaice sînt atît de frumoase!

Nici n-apucă el bine să-și termine fraza cînd Shevaun apăru unduindu-se în lumină la brațul lui Tillman. Rochia ei era o spumă de voaluri verzui, crinolina imensă, ca un clopot. Partea din afară a crinolinei ajungea pînă la genunchi pentru a da mai multă mișcare duzinei de falduri ale jupoanelor de culoarea smaraldului care cădeau în cascade. Purta mănuși lungi verzui, iar în părul roșu se legănau niște pene de pasărea paradisului. Și, incredibil, corsajul nu avea nici un fel de bretele de susținere.

— Îmi pare rău că am întîrziat, Excelența voastră, domnule Struan, spuse ea, făcînd o reverență în tăcerea care se lăsase. Dar tocmai cînd plecam mi s-a rupt o cataramă de la pantof.

Longstaff se strădui să nu-i mai alunece ochii spre decolteul ei, întrebându-se ca toți ceilalți cum naiba de rochia aceea stătea pe ea fără nici un fel de bretele și dacă nu cumva la un moment dat nu va cădea singură.

— Shevaun, întotdeauna știi să-ți alegi perfect momentul! spuse Longstaff și se întoarse spre Sergheiev. Să vă prezint pe domnișoara Shevaun Tillman din America. A, da, și pe domnul Tillman. Înălțimea sa, arhiducele Alexei Sergheiev.

Rămânînd uitată de toată lumea, Tess o văzu pe Shevaun cum face iar o reverență, și o urî pentru că-i răpise momentul de glorie. Era pentru prima oară cînd simțea gelozie față de o altă femeie. Și tot pentru prima dată se gîndi la sine ca la o femeie și nu ca la o fetiță.

— Ce minunată rochie, domnișoară Tillman, spuse ea mios. Ați făcut-o singură?

Ochii lui Shevaun aruncară fulgere, dar îi răspunse la fel de dulce:

— O, nu, draga mea, eu nu sînt la fel de talentată ca dumneata, din păcate.

Tu, curvă de cățea cu gură de canal!

— Shevaun, poate că-mi oferi onoarea primului dans? spuse Longstaff.

— Încîntată, Excelență.

Era exaltată de invidia și gelozia pe care simțea că le stîrnise.

— Totul e atît de frumos, Tai-Pan! și-i zîmbi lui Struan.

— A, mulțumesc.

Se întoarse și-i făcu semn dirijorului orchestrei marinei. Bagheta se lăsă și se auziră primele acorduri tulburătoare ale unui vals vienez. Deși toată lumea se încrunta cînd auzea de vals, acesta ajunsese cel mai popular dans. Arhiducele o conduse pe Tess în mijlocul ringului, iar Shevaun se rugă ca Tess să se împiedice de propria-i rochie și să cadă; sau și mai bine să danseze ca o mătură. Dar Tess plutea ca o frunză. Longstaff o conduse pe Shevaun pe ring. În vreme ce se rotea cu o minunată grație, băgă de seamă că Struan se îndreptase spre o frumoasă portugheză cu ochi negri pe care nu o mai văzuse înainte și simți că o cuprinde furia. Dar la următoarea piruetă, Shevaun observă că Struan o condusesse pe Liza Brock pe ring și prin minte îi trecu: Ah, Tai-Pan, deștept bărbat mai ești. Apoi dădu cu ochii de Tess și arhiduce ocupînd mijlocul ringului și atunci îl conduse și ea într-acolo pe Longstaff care dansa foarte bine și el, fără să-l lase să bănuiască măcar că era condus.

Culum stătea pe margine și privea. Luase o sticlă de șampanie și dădu pe gît băutura fără să-i simtă gustul, apoi se trezi făcînd o plecăciune dinaintea lui Tess și invitînd-o pentru al doilea dans. Nici nu băgă de seamă încruntătura lui Brock și nici manevra Lizei de a-i abate atenția de la ei. Sau brusca curiozitate a lui Gorth. Urmară apoi valsuri, polci și dansuri scoțiene și galopuri. La încheierea fiecărui dans, Shevaun era înconjurată din toate părțile, cum de fapt era și Manoelita, dar cu mai multă prudență. Culum dansa acum al treilea dans cu Tess, iar conveniențele sociale nu îngăduiau mai mult de patru dansuri împreună într-o seară. La ultimul dans înainte de servirea cinei, Struan își croi drum prin cercul care o asalta pe Shevaun.

— Domnilor, spuse el cu o hotărîre care nu accepta discuții, îmi pare rău, dar acest dans e de drept al gazdei.

Bărbații mîrîră, dar îi îngăduiră să le-o răpească. Nici nu mai așteptă să înceapă primele acorduri ale muzicii și o conduse pe ring. Jeff Cooper îi urmărea cu gelozie. Fusese de fapt dansul promis lui.

— Arată bine împreună, îi spuse el lui Tillman.

— Da. De ce nu-i faci curte mai hotărît? Doar știi părerile mele și pe ale fratelui meu.

— E timp destul.

— Nu acum, cînd Shevaun e încă nemăritată.

Ochii lui Cooper se îngustară.

— Ai încuraja o astfel de căsătorie?

— Bineînțeles că nu. Dar mi se pare că e cît se poate de clar că Shevaun e îndrăgostită de omul ăsta! După care Tillman adăugă morocănos: A cam venit vremea să se așeze la casa ei. De cînd a venit înapoi n-am avut parte decît de necazuri și m-am săturat să mai fiu cîinele ei de pază. Eu știu care sînt sentimentele tale, așa că cere-i în mod oficial mîna și să încheiem povestea asta.

— Nu, pînă cînd nu sînt sigur că e dispusă să mă accepte... și să fie încîntată de propunere... prin buna ei voie. Doar nu e o sclavă care să fie cumpărată și vîndută.

— De acord. Dar e femeie, minoră pe deasupra, și va face ceea ce tatăl ei și cu mine socotim a fi în cea mai mare măsură în interesul ei. Jeff, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nu aprob atitudinea ta. E ca și cum ai căuta-o cu lumînarea.

Cooper nu-i răspunse. Se uită lung la Shevaun, simțind o durere în vîntre.

— Sînt o pereche perfectă, spuse Mary, dorind cu disperare să fie în locul lui Shevaun.

Și în clipa aceea se simți deodată murdărită din cauza vieții ei secrete, a copilului, a lui Glessing. În seara aceea fusese atît de tandru, tandru și viril, și mai ales foarte englez și foarte curat. Și aproape că-i dădură lacrimile gîndindu-se la dragostea ei zadarnică pentru Tai-Pan.

— Așa e, îi răspunse Glessing. Dar dacă mai există dreptate pe lumea asta, dumneavoastră veți cîștiga premiul, domnișoară Sinclair.

Fata reuși să zîmbească silit, și încercă să se gîndească oare al cui putea fi copilul... deși asta oricum nu mai conta, pentru că oricum acest tată era chinez. Să dai naștere unui bastard chinez! Înainte de a se întîmpla una ca asta eu voi fi moartă! își promise ea. Încă două-trei luni și după aceea se va vedea. Dar n-am să ajung eu să văd sila și reproșurile zugrăvindu-se pe fețele celorlalți. Și lacrimile îi înrouară ochii.

— Ei, ei, Mary, spuse Glessing, atingîndu-i plin de dragoste mîna. Nu trebuie să plîngi doar pentru că ți-am făcut un compliment. Ești într-adevăr cea mai minunată ființă de aici... cea mai minunată pe care am văzut-o eu vreodată. Asta-i adevărul adevărat.

Ea își șterse lacrimile, ascunzîndu-se în spatele evantaiului. Și prin ceața aceea plină de groază care părea s-o înconjoare văzu deodată chipul lui May-may. Ar putea May-may s-o ajute? Poate că chinezii aveau tot felul de leacuri pentru a lepăda un copil. Dar asta ar însemna crimă. Crimă! Nu, e vorba doar de trupul meu, și Dumnezeu nu există, și dacă voi avea copilul ăsta voi fi blestemată.

— Iartă-mă, dragă George, spuse ea, mai împăcată cu sine acum cînd se hotărîse și știa ce are de făcut. Am avut o secundă senzația că o să leșin.

— Acum te simți mai bine?

— A, sigur!

Glessing radia de fericire și de dragoste protectoare. Sărmana fată gingașă, se gîndi el. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, și acel cineva sînt eu. Numai eu!

Struan se opri chiar în mijlocul ringului.

— Tocmai mă întrebam, Tai-Pan, cînd o să-mi faci și mie onoarea asta! Shevaun radia parșivenie.

— Acest dans e în onoarea ta, Shevaun, îi spuse el de-a dreptul.

Și răsună prima măsură a celei mai tulburătoare dintre toate melodiile de pe pămînt. Cancan. Un dans sălbatic, comic, scandalos, ce obliga dansatorii să salte sus picioarele, dans care ajunsese la modă la

Paris prin anii '30, luase cu asalt capitalele Europei, dar în cercurile înalte fusese interzis, ca fiind imoral.

— Tai-Pan, exclamă fata uluită.

— L-am mituit eu pe dirijor, îi șopti Struan.

Fata ezită, dar simțind asupra ei toate acele priviri scandalizate, prinse fără mofturi mâinile lui Struan, ritmul muzicii biciuindu-i nervii.

— Bănuiești că n-o să ne trezim că rămâi fără rochie! spuse el.

— Bănuiești că în cazul ăsta o să ai grijă să mă aperi, nu?

Și începură să arunce picioarele în aer. Shevaun se desprinse din brațele lui Struan, își săltă fustele, picioarele zvâcniră în sus de i se zăriră pantalonășii. Izbucni subit un chiot vesel când bărbații se repeziră să-și aleagă partenererele. Acum toți dansau și-și azvârleau picioarele în aer, dominați de ritmul molipsitor, ademenitor. Muzica îi înnebuni. Pe toți.

Când se încheie, izbucniră aplauze sălbatice și urlete care cereau un bis și orchestra începu din nou. Mary uită de sarcină și Glessing se hotărî ca în seara aceea să solicite... să ceară... Dumnezeu mare... să-l roage pe Horatio să le binecuvînteze căsătoria. Dansatorii continuă să se învîrtă, să arunce din picioare, să strige de bucurie, să gîfîie, și apoi totul se termină. Tinerii îi înconjură pe Shevaun și Struan, îi mulțumiră lui, o felicitară pe ea. Shevaun îl apucase posesivă de braț, își făcea vînt cu evantaiul, imens de încîntată de sine. Struan își șterse sudoarea de pe frunte și se simți foarte bucuros că cele două isprăvi puse de el la cale ieșiseră bine: Tess și cancanul.

Toți se întoarseră la locurile lor, servitorii începură să apară cu tăvi cu mîncare. Somon afumat și jambon afumat, apoi pește și stridii și scoici și cîrnați. Fructe proaspete pe care Chen Sheng le coborîse de pe o lorce ce întreprinsese o periculoasă călătorie pînă la Manila. Hălci de carne proaspătă de vită cumpărate de la marină și care acum se perpeleau înfipite în grătare pe focuri. Purcei de lapte. Răcitură în gelatină îndulcită.

— Pe viața mea, exclamă Sergheiev, de ani de zile n-am mai văzut atîta mîncare și nu m-am mai distrat atît de bine, domnule Struan.

— Bineînțeles, înălțimea voastră, spuse Shevaun, ridicînd o sprînceană, pentru Nobila Casă e ceva cît se poate de obișnuit.

Struan rîse laolaltă cu toți ceilalți și se așeză în capul mesei. La dreapta lui stătea Sergheiev, Longstaff la stînga, Shevaun lîngă arhiduce, Mary Sinclair lîngă Longstaff, Glessing alături de ea, gata să-și împlinească orice dorință. La aceeași masă mai erau Horatio, Aristotle,

Manoelita și amiralul. Apoi Brock și Liza, și Jeff Cooper. Robb și Culum oficiau în calitate de gazde la mesele lor.

Struan îi aruncă o privire lui Aristotle și se întrebă cum de reușise el să-l convingă pe Vargas pentru a-i îngădui Manoelitei să-i fie parteneră de masă. Dumnezeu mare, îi trecu lui prin minte, nu cumva tocmai Manoelita e cea care-i pozează pentru tabloul acela?

— Cancanul, începu Longstaff să vorbească, p'onoarea mea, un joc drăcesc, periculos, Tai-Pan.

— Excelență, nu atunci când e vorba de atîția oameni moderni. Se pare că toată lumea s-a distrat cu dansul acesta foarte tare.

— Dar dacă domnișoara Tillman nu ar fi avut inițiativa, interveni Sergheiev, mă îndoiesc că cineva dintre noi ar fi avut atîta curaj.

— Ce altceva putea face un biet trup, Înălțimea voastră? replică Shevaun. În joc era onoarea! Se întoarse spre Struan. Tai-Pan, ai pus la cale o treabă foarte obraznică.

— Da, răspunse el. Dacă mă iertați o clipă, am să mă duc să văd dacă și ceilalți invitați ai mei se bucură de toată atenția.

Porni printre mese, salutînd pe toată lumea. Cînd ajunse la masa lui Culum, se lăsă tăcere și Culum ridică privirea.

— Totu-i în regulă, Culum?

— Da, mulțumesc.

Culum se arătă de o perfectă politețe, lipsită de orice căldură. Gorth, care stătea în fața lui Tess, la masa lui Culum rîse neauzit. Struan se îndepărtă.

După ce se încheie masa, doamnele se retraseră în cortul cel mare ce fusese ridicat special pentru ele alături de celălalt. Bărbații se strînseră în jurul meselor, își aprinseră trabucurile și gustară vinul de Porto, bucuroși că sînt numai ei singuri, cel puțin o vreme. Se tolăniră confortabil și discutară prețul în creștere al mirodeniilor și al spațiilor de transport. Toată lumea hotărî că Shevaun era cea care avea să cîștige, dar Aristotle nu părea convins de asta.

— Dacă nu-i acorzi ei premiul, o să te ucidă, îi spuse Robb.

— Ah, Robb, micuțule nevinovat! îi replică Aristotle. Toți ați rămas vrăjiți de țîțele ei... e drept, sînt impresionante... dar întrecerea asta e pentru cea mai bine îmbrăcată, nu pentru cea mai bine... dezbrăcată!

— Dar are o rochie minunată. Cea mai minunată, sigur!

— Sărmane, încă nu ai reușit să ai priceperea ochiului unui pictor – sau răspunderea unei alegeri istorice.

Sortii lui Shevaun câştigară și alți aderenți. Mary era și ea favorită. Manoelita își dobîndi și ea partizanii ei.

— Tu pe cine susții, Culum? îl întrebă Horatio.

— Pe domnișoara Sinclair, bineînțeles, îi răspunse Culum plin de tact, deși în ceea ce-l privea nu exista decît o singură ființă demnă de a fi omagiată.

— Ești foarte drăguț, îi răspunse Horatio, și se întoarse cînd îl auzi pe Mauss strigîndu-l. Scuză-mă o clipă.

Culum se așeză la o masă, bucuros să rămînă singur cu gîndurile lui. Tess Brock. Ce nume minunat! Și ce frumoasă e! Ce femeie atrăgătoare! îl văzu pe Gorth îndreptîndu-se spre el.

— Struan, pot să-ți șoptesc o vorbuliță la ureche?

— Bineînțeles. Nu vrei să stai jos? încercă Culum să-și ascundă stînjeneala.

— Mulțam frumos.

Gorth se așeză. Își puse mîinile imense pe tăblia mesei.

— Mai bine s-o iau de-a dreptul. Io doar așa știu. E vorba de tac-tu și de tata. Îs dușmani, asta-i, ce să-i faci, n-ai ce-i face. Noi, tu și cu mine, n-avem ce ne amesteca. Da' numai fîncă ei îs dușmani, nu-i musai să fim și noi. Cel puțin pe mine așa mă bate gîndu'. China-i îndestul de mare și pen' tine și pen' mine. Ne încape p-amîndoi. Cel puțin așa mă bate pe mine gîndu'. Mi s-a făcut o greață de moarte cînd' îi văd cît de prostește se poartă unu' cu altu'. Ca și atunci cînd cu gorganu'. Amîndoi ar fi fost în stare să-și primejduiască și casă și tot numai să-și cinstească ei obazu'... De nu sîntem cu băgare de seamă, o să ajungem să ne tîrască și pe noi în cearta lor și să fim dușmani, noi ăștia doi, deși n-avem nimic de împărțit. Ce gîndește tac-tu, ce are-n minte taică-mio e treaba lor. Noi doi s-o luăm cinstit de la capăt. Fără ascunzișuri. Poa' ajungem și prietenari, cine știe! Da' pe mine mă bate gîndu' că n-ar fi creștinește ca noi doi să ne dușmănim din cauza alor taică-mio și tac-tu. Ce zici?

— De acord, îi replică Culum, uluit de această ofertă de prietenie.

— Io nu zic că taică-mio nu are dreptate și are tac-tu. Zic doar că noi, ca doi bărbați ce suntem, să ne ducem viața așa cum socotim noi, cît mai bine! și fața brutală a lui Gorth se încreți într-un zîmbet. Flăcăule, pari cam descumpănit de-a binelea!

— Iartă-mă. Știi... mi-ar plăcea să fim prieteni. Dar nu m-am așteptat niciodată ca tu... ca tu să fii atît de descuiat la minte.

— Ei, vezi! Asta-i și părerea mea, pe Dumnezeu de nu. Noi n-am schimbat nici măcar două vorbe în toată viața noastră, da' mi se părea mie că trebuie să te urăsc pînă-n măduva oaselor. Caraghios, nu?

— Așa-i.

— N-o să fie chiar așa de ușor ceea ce probăluim noi acum. Și ține minte că noi am avut parte de cu totul altă viață, tu și io. Io mi-am făcut școala pe o navă. La zece ani eram marinar. Așa că să nu iei în seamă purtările mele și cum vorbesc. Da' chiar și așa io știu mai multe despre tainele comerțului cu China decît mulți alții și îs și cel mai bun marinar în apele astea. Poa'-n afară de taică-mio și ticălosul ăla de Orlov.

— Orlov e chiar atît de bun?

— Da. Amărîtul ăla a avut un rechin drept părinte și a fost alăptat de o vrăjitoare a mării! Gorth luă puțină sare vărsată pe masă și o aruncă peste umăr plătind tribut superstiției. Amărîtul ăla îmi dă fiori.

— Și mie, fu de acord Culum.

Gorth rămase o clipă tăcut apoi spuse:

— S-ar putea ca tac-tu și taică-mio să nu se prea bucure că sîntem prieteni.

— Da, așa cred și eu.

— Struan, io ți-o spun verde. Mie Tess mi-a șoptit în seara asta că ar cam fi vremea să stăm și noi de vorbă între patru ochi. Așa că nu mie mi-a venit ideea prima dată. Să vorbim între patru ochi. Da-mi pare bine că am făcut-o. Ei ce zici? Hai să încercăm și asta, ei? Uite, bate laba!

Culum strînse bucuros mîna întinsă.

Glessing bătea ringul într-o parte și-n alta, nervos, bînd brandy și așteptînd nerăbdător momentul. Era tocmai pe punctul de a interveni în discuția dintre Horatio și Culum cînd Mauss îl chemă. Și de ce ești mă rog, atît de nervos? se întrebă el singur. Nu sînt. Doar nerăbdător să discutăm odată lucrurile și să terminăm. Pe Zeus, Mary e năucitoare. Absolut năucitoare.

— Iartă-mă, domnule căpitan Glessing, îi spuse maiorul Turnbull fără nici un fel de altă introducere, îndreptîndu-se spre el.

Maiorul era un bărbat îngrijit, chiar meticulos în privința asta, cu ochi cenușii, care-și luase foarte în serios numirea de magistrat principal al Hong Kong-ului.

— Frumoasă petrecere, da?

— Da.

— Cred că acum e momentul, dacă mai socotești nimerit. Excelența sa e singur. Ar fi bine să-l prindem acum că avem prilejul.

— În regulă.

Glessing își aranjă mecanic centura sabiei și-l urmă pe Turnbull printre mese pînă reușiră să-l intercepteze pe Longstaff.

— Ne puteți acorda un moment, Excelență? îi spuse Turnbull.

— Bineînțeles.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să aduc în discuție probleme oficiale la o astfel de petrecere, dar a intervenit ceva important. Una dintre fregatele noastre aflate în patrulare a prins o bandă de pirați ticăloși.

— Excelent. E vorba de un caz limpede, prinși asupra faptului?

— Da, Excelența voastră. Nava de război i-a prins pe ticăloși în partea de sud, în largul satului Aberdeen. Tocmai jefuiau o joncă. Omorîseră tot echipajul.

— Porci blestemați! exclamă Longstaff. I-ați judecat?

— Tocmai aici e problema, replică Turnbull. Căpitanul Glessing socotește că ar trebui trimiși în fața unui tribunal al amiralității, eu socot că e vorba de un proces civil. Dar autoritatea de care dispun se întinde doar asupra încălcărilor mărunte ale legii, cu siguranță nu-mi îngăduie să mă pronunț asupra crimelor capitale de nici un fel. Acest caz însă trebuie să fie adus în fața unui judecător în toată legea, a unui juriu, ține de competența unei curți cu jurați.

— Adevărat, dar pînă cînd nu devenim colonie cu adevărat, nu putem avea un judecător. Și asta o să mai dureze luni de zile. Și nu putem ține închis pe nici un acuzat, indiferent de ce încălcare este vorba, fără să-i dăm șansa de a fi judecat repede și drept, fiindcă această detenție e ilegală. Longstaff rămase o clipă pe gînduri. Eu zic că e vorba de o cauză civilă. Dacă juriul îi condamnă, trimite-mi hîrțiile, am să le semnez, confirmînd sentința. Spînzurătoarea ar trebui ridicată în afara pușcăriei.

— Excelență, nu pot face una ca asta. N-ar fi legal. Legea e foarte clară în privința asta: numai un judecător adevărat poate judeca astfel de cazuri...

— Dar nici nu putem ține niște oameni acuzați de crimă închiși la infinit fără să-i judecăm cinstit și legal. Ce propunere ai?

— Sir, nu știu!

— Afurisit de plicticoasă treabă, spuse Longstaff. Ai dreptate, bineînțeles.

— Poate că ar fi mai bine să-i predăm autorităților chineze să se descurce ele cu ei, sugeră Glessing, nerăbdător să vadă problema asta rezolvată ca să poată discuta cu Horatio.

— Nu sînt deloc de acord cu una ca asta, interveni Turnbull tăios. Actul a fost comis în apele englezești.

— Sînt cu totul de acord, spuse Longstaff. Deocamdată ține-i pe toți cei acuzați, și eu am să trimit o depeșă urgentă la Foreign Office și am să cer indicații.

— Da, Excelența voastră! Turnbull făcu o pauză. Dar aș vrea să obțin fonduri pentru a mări închisoarea. Am acolo zeci de cazuri de tîlhărie cu violență, și una chiar de spargere folosind mîna armată.

— Foarte bine, îi replică Longstaff plictisit. Să abordăm problema asta mîine.

— Excelența voastră, poate îmi acordați și mie audiență mîine, spuse Glessing. Am nevoie de bani pentru a angaja piloți, apoi ar trebui să stabilim taxele portuare, cele de cheiaj. Și mai am nevoie să mi se dea autoritatea de a rechiziționa nave rapide pentru urmărirea piraților. Circulă tot mai multe zvonuri că diavolul acela de Wu Fang Choi și-a strîns flota la nord. De asemenea trebuie să mi se acorde autoritatea de a extinde jurisdicția noastră asupra tuturor apelor Hong Kong-ului. E urgent nevoie să stabilim taxele vamale de plecare și celelalte probleme aferente.

— Foarte bine, domnule căpitan, făcu Longstaff. La prînz! și către Turnbull: La ora nouă?

— Mulțumesc, Excelență.

Spre disperarea lui Glessing, Longstaff se întoarse și se îndreptă spre Horatio. Dumnezeu, se gîndi el, în noaptea asta nu mai ajung să-l prind singur.

Struan privi spre navele aflate la ancoră și apoi cercetă cerul. Vreme bună, își spuse el.

— Domnule Struan, minunat port, spuse Sergheiev amabil, apropiindu-se.

— Da. E foarte bine că în cele din urmă putem spune că avem aici propriile noastre ape! Struan era în gardă, dar purtările sale păreau cît se poate de degajate. Hong Kong-ul va fi o perfectă perlă în coroana reginei.

— Haideți să ne mișcăm cîțiva pași, bine?

Struan își potrivi mersul cu cel al arhiducelui, care pornise cu pași mari spre linia surfului.

— Din cîte am înțeles eu, stăpîniți insula asta doar de ceva mai mult de două luni! și arhiducele făcu semn cu mîna spre construcțiile

începute pretutindeni în Happy Valley. Dar de-acum ați și încropit un oraș. Sînt uimitoare energia și hărnicia dumneavoastră.

— Înălțimea voastră, dacă tot trebuie făcut ceva, nu are nici un rost să mai stăm să așteptăm, nu-i așa?

— Da. Mi se pare totuși curios că acum, cînd China este atît de slăbită, vă mulțumiți doar cu o insulă pustie. Trebuie să existe o mulțime de alte trofee mai importante ce meritau rîvnite.

— N-am venit în China pentru a dobîndi trofee de război. Ci doar o mică bază unde să ne carenăm navele și să le reparăm. Și n-aș spune că o națiune de trei sute de milioane e o națiune slăbită.

— Atunci presupun că nu ați încheiat războiul fiindcă așteptați importante întăriri. Armate întregi, nu cîteva mii de soldați. Flote, nu treizeci sau mai știu eu cîte nave.

— Excelența sa cunoaște mai bine decît mine aceste probleme. Dar aș zice că orice putere care se confruntă cu China va avea dinainte un război îndelungat. Dacă nu dispune de planurile necesare, de oamenii necesari! Struan făcu un semn cu mîna spre continent. Țara e nesfîrșită!

— Și Rusia e nesfîrșită, spuse Sergheiev. Dar numai simbolic. Pentru că de fapt chiar și Rusia e prinsă între frontiere. De Arctica și de Munții Himalaia. De Baltica și Oceanul Pacific.

— Ați ocupat teritorii în nord?

Struan încercă să-și stăpînească uluirea, să nu i se simtă în glas. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde? La nord de Manciuria? Manciuria chiar? Sau China? China mea?

— Mama Rusia se întinde de la o mare la alta. Pentru Dumnezeu, Tai-Pan, făcu Sergheiev cu simplitate. Ar trebui să vezi pămîntul maicii Rusia pentru ca să pricepi ce vreau să spun. E un pămînt negru, bogat, plin de viață. Și cu toate astea am lăsat pustii un milion cinci sute de mii de mile pentru a-l încape pe Bonaparte și a lui *Grand Armee*. Dumneata ești om al mării. Eu sînt om al pămîntului. Eu îți las dumatul marea, Tai-Pan! Un nor păru să voaleze privirile lui Sergheiev. În după-amiaza asta am avut parte de un meci mare. Și de o miză interesantă. Cît se poate de interesantă.

Liniile de pe chipul lui Struan se adînciră și mai mult cînd zîmbi:

— Păcat că s-a terminat la egalitate. De-acum n-o să aflăm niciodată, nu-i așa, Înălțimea voastră, cine-i cel mai bun.

— Îmi place de dumneata, domnule Struan. Mi-ar plăcea să fim prieteni. Ne-am putea face reciproc servicii foarte mari.

— Aș fi onorat să vă pot fi de ajutor în orice fel.

Sergheiev rîse, arătîndu-și dinții de un alb ca briliantele.

— E timp berechet. Unul din avantajele pe care le are Asia asupra Europei e felul în care apreciază timpul. Familia mea provine din Karaganda. De partea astalaltă a Uralilor, așa că probabil în parte sînt și eu asiatic. Sîntem cazahi. Unii ne spun cazaci.

— Nu înțeleg. Chestia cu Uralii.

— Un lanț de munți care pornește de la Oceanul Arctic pînă la Marea Caspică. Împarte Rusia în est și vest.

— Cunosc atît de puține despre Rusia... sau chiar Europa, dacă e să vorbim.

— Ar trebui să vii în Rusia. Dăruiește-mi șase luni din timpul dumitale și îngăduie-mi să-ți fiu eu gazdă. Ar putea fi o experiență profitabilă. Sînt atîtea de văzut: orașe, mări, iarbă! O piață imensă pentru ceai și mătăsuri, pentru tot felul de articole. Începu să clipească din ochi. Și femeile sînt cele mai frumoase acolo.

— Săptămîna asta sînt cam ocupat. Poate cealaltă?

— Hai să nu glumim, să fim puțin serioși. Te rog, ține seama de ce-ți spun. Anul viitor. Celălalt an. Cred că e foarte important. Pentru dumneata, pentru țara dumitale, pentru viitor. Rusia și Anglia nu s-au războit niciodată. Vreme de secole întregi am fost aliați, și unii și ceilalți avem divergențe cu Franța, inamicul nostru tradițional. Rusia are imense resurse ale solului, milioane de oameni, oameni tari. Vouă vă lipsește pămîntul, drept urmare aveți nevoie de un imperiu și noi sprijinim această politică. Voi sînteți cei care stăpîniți mările, și sprijinim și asta. Mai aveți o uimitoare putere industrială și bogăția pe care aceasta o aduce. Asta ne bucură foarte mult. Aveți produse și mijloacele de a le transporta, noi avem piețe de desfacere. Noi în schimb avem produse care v-ar prinde bine, materii prime de care aveți nevoie pentru a hrăni incredibilele voastre mașini, pentru a vă hrăni poporul, împreună sîntem de neînvins. Împreună putem domina Franța. Și Sfîntul Imperiu Roman, Prusia și necredincioasa Turcie. Împreună putem păstra pacea. Pentru a ne dezvolta și a prospera pentru beneficiul tuturor.

— Da, îi răspunse Struan la fel de serios. Sînt partizanul acestei idei. Dar vorbiți din punct de vedere național. Din punct de vedere istoric. Și nu e practic. Nu cred că-i puteți acuza pe francezi pentru ambițiile regilor lor. Cum nu se poate justifica transformarea turcilor în creștini cu ajutorul sabiei. Am spus la masă ce aveam de spus. La scară mondială, fără o formă de control asupra regilor, a reginelor, vom avea

întotdeauna războaie. Excelența sa a spus foarte bine. Regii... orice alt fel de conducători absoluți varsă sângele popoarelor. Ca să fim practici, așa zice că nu pot face mare lucru. Eu nu funcționez la nivel național... nu dețin o reală putere în parlament, după cum bine știți.

— Dar în ceea ce privește problemele Asiei, părerile dumitale sînt ascultate cu atenție. Iar eu la Petersburg am multă putere.

Struan trase adînc din trabuc, apoi suflă fumul.

— Ce doriți în Asia?

— Ce doriți în China?

— Comerț, îi răspunse Struan pe loc, dar cu foarte mare grijă să nu-și dezvăluie adevăratele intenții.

Afurisit de mare diferență, își spuse el, între Asia și China.

— Aș putea chiar să aranjez ca Nobilei Case să i se acorde dreptul exclusiv pentru piața întregii Rusii de a importa ceai. Iar navele sale la plecare să aibă dreptul exclusiv de a exporta blănurile și grînele din toată Rusia.

— În schimbul a ce? întrebă Struan uluit și copleșit de enormitatea acestei oferte.

Un astfel de monopol ar însemna milioane. Iar o astfel de putere i-ar prinde foarte bine în cercurile politice englezești și i-ar mări imens cîntea obrazului.

— Prietenia dumitale! îi răspunse Sergheiev.

— Cuvîntul acesta ascunde o mulțime de înțeleșuri, Înălțimea voastră.

— Are un singur înțeles, domnule Struan. Dar, bineînțeles, există o mulțime de feluri în care un prieten își poate ajuta un prieten.

— Și ce ajutor anume doriți dumneavoastră în schimbul unui anume contract comercial cu compania mea?

Sergheiev rîse.

— Pentru seara asta sînt prea mulți de anume, domnule Struan. Dar merită să ne gîndim și merită să cumpănim. Și să discutăm din nou într-un anume moment, da? Își aruncă privirile spre port, pe deasupra navelor, către continent. Ar trebui să vii în Rusia, repetă el.

— Excelență, și cînd doriți să fie tradus textul? întrebă Horatio, ridicîndu-și privirile de pe hîrtia pe care i-o înmînase Longstaff.

— Cînd dorești, dragul meu. În următoarele cîteva zile, ei? Dar rînduiește caracterele chinezești chiar în dreptul celor englezești, ei?

— Da, sir. Trebuie expediată către cineva anume?

— Nu. Mi-o dai mie tradusă. A, bineînțeles, e o chestiune particulară.

Longstaff se îndepărtă încântat de felul în care progresa planul lui. În scrisoare se spunea: „Excelența sa căpitanul superintendent al comerțului dorește să cumpere cincizeci de livre de sămînță de dud, sau o mie de puieți, ce urmează să fie livrați cît mai curînd posibil”. Cînd Horatio îi va restitui scrisoarea tradusă, lui nu-i va rămîne nimic altceva de făcut decît să înlocuiască semnul pentru „dud” cu cel de „ceai”. Cu atîta lucru se descurca și singur. Caracterul chinezesc pentru „ceai” era scris pe toate cutiile în care acesta se exporta. Apoi avea să aștepte pînă cînd se va hotărî în cine să aibă suficientă încredere pentru a-i expedia scrisoarea.

Rămînînd singur, Horatio citi din nou scrisoarea. Ei, la ce naiba îi trebuie dud lui Longstaff? În sudul Franței există zeci de mii de duzi și viermi de mătase și ar fi fost ușor să obțină semințele de acolo. Dar din China nu va fi simplu de obținut. Vrea Longstaff să planteze o mică pădure de dud aici. Dar de ce cincizeci de livre? E o cantitate enormă de semințe, iar el nu e grădinar. Și de ce să-mi mai și spună cu înțeles: „Bineînțeles că e o chestiune particulară”?

— Horatio?

— Salut, George! Ce faci?

— Mulțumesc, bine.

Horatio băgă de seamă că Glessing transpira din abundență și părea stînjinit.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic... da' știi... vine o clipă în viața oricărui bărbat... cînd ar trebui... știi bine, întîlnești pe cineva care... ei, le cam încurc. E vorba de Mary. Vreau să mă căsătoresc cu ea și doresc binecuvîntarea ta.

Cu un efort, Horatio reuși să-și țină firea și-i spuse ce se hotărîse dinainte să-i spună. Văzuse și el cît se poate de bine atențiile cu care Glessing o înconjurase pe Mary în seara aceea, și-și amintise ce mutră avusese în acea primă zi. Și-l urîse pe Glessing pentru că îndrăznise să-i complice viața lui și a lui Mary, pentru că avusese obrăznicia să se gîndească măcar că Mary l-ar fi putut lua în serios chiar și pentru o secundă.

— Sînt cît se poate de onorat, George. Și Mary. Dar ea... ei, nu cred că ea e pregătită pentru mărițiș deocamdată.

— Ba este. Și de-acum am perspective frumoase aici, iar bunicul o să-mi lase moștenire moșia. Voi fi destul de bogat, iar perspectivele mele în armată sînt al naibii de frumoase și am...

— George, nu te înfierbînta. Trebuie să cîntărim cu foarte mare grijă propunerea asta. Cu Mary ai discutat?

— Dumnezeu mare, nu. Am vrut întîi să aflu părerile tale, bineînțeles.

— Ei, atunci, de ce nu lași lucrurile în seama mea? Nu m-am gîndit că ai intenții atît de serioase. Mi-e teamă că trebuie să ai răbdare cu mine... totdeauna am socotit că Mary e mai mică decît e de fapt. Bineînțeles, ea încă nu a ajuns la majorat, adăugă el ca în trecere.

— Atunci așa, în general, ești de acord?

— A, da... dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că... ei bine, cînd îi va veni vremea, și va ajunge la vîrsta potrivită, sînt sigur că va fi onorată să-i mărturisești sentimentele.

— Crezi că ar trebui să aștept pînă cînd împlinește douăzeci și unu de ani?

— Ei, eu nu mă gîndesc decît la binele ei. Altă soră nu am, și sîntem foarte apropiați. De cînd a murit tata, eu am crescut-o.

— Da, spuse Glessing, simțind cum se dezumflă. Și ai făcut o treabă minunată, fir-ar să fie. Al naibii de frumos din partea ta să mă iei în seamă. Mary e atît de... cred că e minunată.

— Dar totuși e mai bine să ai răbdare. Căsătoria e un pas atît de important. Mai ales pentru o ființă ca Mary.

— Da. Ai perfectă dreptate. Ei, atunci hai să bem și noi un pahar pentru viitor. Ce zici? Eu nu mă grăbesc să... dar aș vrea totuși un răspuns. Trebuie făcute atîtea planuri, nu-i așa?

— Bineînțeles. Hai să bem pentru viitor.

— Dracu' să le ia de treburi! izbucni Brock cînd se apropie Gorth de el. Struan a pus mîna pe tot spațiul de încărcare în afară de cel existent în flota noastră, fir-ar să fie. Cum dracu' au făcut? În dimineața asta? Nu se leagă!

— Ca și cum ar fi știut dinainte și ar fi avut știre... dar una ca asta e imposibil.

— Ei, Dumnezeu, acu' nu mai contează, spuse Brock mulțumit de sine, știind bine că una dintre navele sale gonea spre Manila, dar fără să aibă habar că nava lui Struan era cu ceasuri bune înaintea ei. Strașnic dans, nu-i așa?

— Lui Culum i-a cam căzut Tess cu tronc, tată.

— Mda, am băgat și io de seamă. Ar cam fi vremea să se ducă acasă fata.

— Nu înain' de-a se da premiul! Ochii lui Gorth scoaseră scînteii cînd se uită la taică-său. O căsătorie între ei ar fi taman bine pen' noi.

— Pe bunul Dumnezeu, niciodată! spuse Brock încordat, înroșindu-se la față.

— Io zic că da! Pe Dumnezeu! Am auzit io niște zvonuri... de la unu' din funcționarii noștri portughezi, care l-a prins de la unu din cei ai lui Struan: Tai-Panul se întoarce în țară în juma' de an.

— Cum?

— Pleacă de tot!

— Nu cred!

— Cîn' o pleca diavolul ăla, cin' o să fie Tai-Pan? Robb! Gorth trînti un scuipat. Pe Robb îl halim noi. Înain' de licitația aia ziceam că-l putem hali și pe Culum ca pe carnea de porc pusă la sare. Acu' nu mai îs așa de convins. Da' dacă Tess îi ajunge nevastă... atunci se face Brock-Struan și Compania. După Robb, Culum urmează să fie Tai-Pan.

— Dirk nu pleacă el niciodată. Nici în ruptul capului. Te-ai țicnit la cap. Și numa pen' că Culum a țopăit cu ea, asta nu-nseamnă că...

— Tată, ia muncește-ți tu capu' oleacă, îl întrerupse Gorth. Într-o bună zi Struan tot pleacă. Știe toată lumea că vrea s-ajungă în parlament. Ca și tine, și el vrea să se retragă. Cîndva.

— Mai curge apă multă pînă atunci, la naiba.

— Da. Dar într-o bună zi tot o să te dai deoparte, nu? Atunci io mi-s Tai-Pan. Glasul lui Gorth nu suna aspru, ci calm și hotărît. Io am să fiu Tai-Pan al Nobilei Case, la naiba, și nu al celei de-a doua case. Și chestia cu Culum și Tess se potrivește de minune.

— Dirk nu pleacă el de aici niciodată, spuse Brock, simțind că-l urăște pe Gorth pentru că lăsa să se înțeleagă că acolo unde el dăduse greș, Gorth va reuși.

— Tată, ne tot gîndim noi de atîta vreme la noi. Și la firma noastră. Și cum am trudit noi zi și noapte să-l doborîm. Și cum o să fie mai departe. Chestia cu Culum și Tess e perfectă, adăugă Gorth inflexibil.

Brock simți cum se zburlește la provocarea asta. Știa că va veni vremea cînd va trebui să lase hățurile din mîină. Dar nu așa de curînd, la naiba. Pentru că de n-ar mai avea grijile firmei și n-ar mai fi Tai-Pan al companiei, Brock s-ar ofili și ar muri.

— Și așa crezi tu că o să fie firma Brock-Struan? De ce nu Struan-Brock și Tai-Pan o să fie el și tu să rămîi pe dinafară?

— Nu-ți face tu griji, tată. Cu tine și cu diavolul ăla de Struan o să fie cum a fost cu meciul de azi. Amîndoi sînteți pe măsură. La fel de tari, la fel de vicleni. Dar eu și Culum? O să fie cu totul altceva.

— O să mă mai gîndesc io la ce-ai zis. Și am să văd ce hotărăsc.

— Bun înțeles, tată. Tu o să fii Tai-Pan. Dacă *joss*-ul e de partea ta, atunci ajungi Tai-Pan al Nobilei Case înaintea mea.

Gorth zîmbi și se îndreptă spre Culum și Horatio.

Brock mai slăbi bandajul de la ochi, și-l urmări pe fiul lui cu privirea – atît de înalt, energic, puternic și tînăr. Apoi se uită la Culum. După care privi în jur în căutarea lui Struan. Îl văzu pe Tai-Pan stînd singur pe țârm, privind departe spre port. Dragostea lui Brock față de Tess, dorința lui de a o vedea fericită stăteau în cumpănă cu adevărurile pe care i le spusese Gorth. Și știa la fel de bine că Gorth îl va mânca pe Culum cu fulgi cu tot, dacă se stîrnea conflict între ei doi, și că... la vremea cuvenită Gorth va ști să găsească sămînța acestui conflict. Și-ar fi bine una ca asta, să-l las să-l pape pe bărbatul pe care poate că Tess îl iubește?

Și se întrebă ce ar face într-adevăr el dacă dragostea asta va încolți... ce-ar face Struan. Ar mai potoli rîca dintre noi, își spuse el. Și nu-i chiar așa de rău, ei? Mda. Dar știi bine că bătrînul Dirk nu va părăsi el niciodată Chitaiul... nici tu... așa că trebuie să se ajungă la înțelegere între tine și el.

Simți cum i se învîrtoșează inima, îl înjură pe Gorth pentru că-l făcuse să se simtă bătrîn. Știind că, chiar și așa el trebuia să ajungă Tai-Pan. Dacă Struan rămînea în viață competiția dintre Gorth și Culum nu va mai fi competiție.

Cînd doamnele reveniră înăuntru, se începu dansul din nou, dar cancanul nu se mai repetă. Struan dansă întîi cu Mary, iar ea se bucură foarte mult: puterea pe care o iradia el o liniști și parcă o curăță și-i dădu curaj.

Apoi o alese pe Shevaun. Ea se băgă în el destul de mult pentru a-l stîrni, dar nu atît de mult încît să devină nedelicată. El simți cum căldura și parfumul ei îl înconjoară din toate părțile. Doar în trecere remarcă faptul că Mary pleca din sala de dans condusă de Horatio, iar cînd se răsuci dansînd din nou îi văzu că se îndreptau grăbiți spre țârmul mării. Apoi auzi clopotul navei: unsprezece jumătate. Trebuia să se ducă la May-may. Cînd dansul se termină, el o conduse pe Shevaun din nou la masă.

— Shevaun, vrei să mă scuzi cîteva minute?

— Bineînțeles, Dirk. Grăbește-te.

— Așa am să fac.

— Frumoasă noapte, spuse Mary stînjenită.

— Da! Horatio o ținea ușor de braț. Vreau să-ți spun ceva care o să te amuze. George m-a tras mai înainte deoparte și mi-a cerut în mod oficial mîna ta.

— Ești mirat că cineva ar putea dori să se căsătorească cu mine? Îl întrebă ea cu răceală.

— Mary, bineînțeles că nu. Dar e caraghios ca omul ăsta să se gîndească măcar că ai putea să-l iei în seamă cînd el e doar un dos umflat.

Mary se uită țintă mai întîi la evantaiul ei, apoi privi țintă în noapte, tulburată.

— Am zis doar că socoteam că el...

— Știu ce i-ai zis, Horatio! i-o reteză ea tăios. Știu că ai fost amabil, extrem de amabil, și l-ai dezarmat amintindu-i că nu e „momentul”, și cu „draga mea surioară”. Cred că am să mă căsătoresc cu George.

— Nu poți face una ca asta! Nu se poate să-ți placă de plicticosul ăsta într-atît încît să te gîndești la propunerea lui nici măcar o clipă.

— Cred că am să mă căsătoresc cu George. La Crăciun. Dacă va mai fi Crăciun vreodată.

— Ce vrei să spui cu asta, dacă va mai fi Crăciun vreodată?

— Nimic, Horatio. Îmi place de el destul de mult ca să mă căsătoresc cu el și... cred că a venit vremea să plec.

— Nu pot să cred.

— Nici mie nu-mi vine să cred! Vocea îi tremură. Dar dacă George vrea să se căsătorească cu mine... am hotărît că George ar fi o bună partidă.

— Dar, Mary, am nevoie de tine să fii alături de mine. Te iubesc și tu doar știi...

Brusc, ochii ei aruncară scînteii și toată amărăciunea și suferința reținute atîta vreme o sugrumară parcă.

— Să nu-mi vorbești tu mie de dragoste.

Horatio se făcu alb ca varul și buzele începură să-i tremure.

— M-am rugat de un milion de ori de Dumnezeu să ne ierte.

— E puțin cam tîrziu să te rogi acum de Dumnezeu, nu-i așa?

Totul se întîmplase după ce-au încasat o bătaie cu biciul, pe cînd el era un copil, iar ea și mai mică. S-au tîrît și s-au băgat în pat amîndoi, strîngîndu-se în brațe ca să le mai treacă spaima și durerea. Ea se simți

mai mîngîiată de căldura trupurilor lor, simți un fel de altfel de suferință care o făcu să uite de bătaia primită. Erau alte vremuri, vremuri fericite, ea era încă prea mică ca să înțeleagă ce se întîmpla, dar nu și Horatio. Apoi el a plecat la școală în Anglia. Cînd s-a întors n-au mai pomenit nici unul nici celălalt de ce se întîmplase. Fiindcă acum știau amîndoi ce însemna asta.

— Jur pe Dumnezeu că m-am rugat să fim iertați?

— Mă bucur, bunul meu frate. Dar Dumnezeu nu există, îi replică ea, cu voce calmă, plină de cruzime. Eu te-am iertat. Dar cu atît n-am să mai reușesc să devin virgină, nu crezi?

— Mary, te rog, te implor, pentru numele lui Dumnezeu...

— Te-am iertat pentru toate, bunul meu frate. Numai pentru împuțita ta ipocrizie nu. Nu am păcătuit împreună. Tu ai păcătuit! Așa că roagă-te doar pentru bietul tău suflet, nu pentru al meu.

— Mă rog pentru sufletul tău mai mult decît pentru al meu. Am păcătuit amîndoi. Dar Dumnezeu o să ierte. Mary, o să ierte.

— Anul ăsta, dacă am parte de puțin *joss* bun, mă căsătoresc cu George, și am să te dau și pe tine uitării și am să dau uitării și Asia asta.

— Nu ești la vîrsta majoratului. Așa că nu poți pleca. Eu sînt tutorele tău legal. Și eu nu pot să te las să pleci. Cu vremea ai să-ți dai seama că atitudinea mea e înțeleaptă. E cel mai bine pentru tine. Și-ți interzic să pleci. Nemernicul ăla nu e pentru tine, mă auzi? Așa că nu pleci nicăieri.

— Cînd am să mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Glessing, își scoase ea ghearele, ai face bine să-ți dai cît mai iute aprobarea ta de curvar învederat, fiindcă altfel am să spun tuturor... ba nu, mai întîi îi spun Tai-Panului și o să pornească după tine cu biciul. Eu nu mai am nimic de pierdut... nimic. Și n-o să te mai ajute atunci toate afurisitele tale de rugăciuni adresate Dumnezeului tău care nu există și inexistentului Isus al tatei. Pentru că nu există nici un Dumnezeu, n-a fost niciodată și nici nu va fi vreodată, iar Cristos a fost doar un om... un sfînt, dar totuși om!

— Nu ești Mary pe care o cunosc eu, îngăimă el cu voce dogită... ești un diavol. Dumnezeu există. Și noi avem niște suflete. Ești o eretică. Un diavol. Tu, tu ai fost de vină, nu eu! Doamne Dumnezeule, miluiește-ne pre noi...

Mary îl plesni peste față.

— Încetează, bunul meu frate. Mi-e greață de rugăciunile tale inutile. Mă auzi? Ani de zile m-ai făcut să mă înfior de silă. Fiindcă citeam după pofta din privirile tale că voiai să te culci iar cu mine. Deși știai ce înseamnă incestul, știai încă înainte de a-l face! Izbucni într-un hohot de

rîs înspăimîntător. Eşti mai rău decît tata. El era nebun întru credinţă, dar tu... tu te prefaci numai că eşti credincios. Sper ca Dumnezeuul tău să existe totuşi, pentru că atunci ai să arzi veşnic în flăcările iadului. Bine că o să scăpăm de tine.

Capitolul douăzeci şi trei

— Heya, stăpin! îl întâmpină Lim Din, deschizînd poarta bucuros nevoie mare.

— Heya, Lim Din, îi răspunse Struan, verificînd barometrul.

Vreme frumoasă, 29.8 inci. Minunat. Porni pe coridor, dar Lim Din i se aşază în cale şi-i făcu semne, plin de importanţă, spre sufragerie.

— Stăpina spune acolo poate. Poate?

Struan mîrîi:

— Poate!

Lim Din îi servi paharul de brandy gata pregătit, îi făcu o plecăciune dinaintea fotoliului adînc din piele şi plecă în grabă. Struan îşi săltă picioarele pe canapea. Fotoliul emana un iz iute, de lucru vechi, odihnitor, şi se amesteca plăcut cu parfumul lui Shevaun ce părea să-l împresoare încă. Ceasul de pe şemineu arăta douăsprezece fără douăzeci. Auzi deschizîndu-se o uşă şi un foşnet de mătăsuri care se apropia. Aşteptînd-o pe May-may să se arate în cadrul uşii, Struan o compară din nou cu Shevaun. Toată seara făcuse acelaşi lucru, le comparase, încercînd să le cîntărească cu calm pe amîndouă. Shevaun era o jucărie frumoasă, plină de energie, bineînţeles, de vitalitate. O femeie pe care ar fi fost plăcut s-o domesticească, mda. Dar ca nevastă, Shevaun ar fi fost o gazdă minunată, sigură de ea, inteligentă, care i-ar fi deschis multe uşi. Ar fi riscat foarte mult în Anglia cu May-may... ca nevastă. Ca iubită, deloc. Mda, îşi spuse el, chiar şi aşa tot am să mă căsătoresc cu ea. Avînd în spate puterea Nobilei Case, un acord exclusiv de comerţ cu Rusia în buzunar, pot risca să dau cu tifla convenienţelor şi să rup bariera aproape de netrecut dintre Occident şi Orient. Fără nici o îndoială, May-may va dovedi că o orientală merită cu prisosinţă toată stima şi osteneala. May-may va grăbi ziua în care nu va mai fi nici o deosebire între rase. Şi asta încă în timpul vieţii mele.

— Mda, își spuse el, deosebit de încântat, May-may îmi va oferi posibilitatea unui joc minunat. Împreună am putea să-l câștigăm. Pentru totdeauna. Cu puțin *joss*, toată Londra va fi la picioarele ei.

Și în clipa aceea toată bucuria lui se făcu țandări. May-may stătea în cadrul ușii, cu un zîmbet radios pe față în momentul în care făcu o piruetă. Costumul ei european era țipător de colorat, în prea multe nuanțe, prea încărcat de bijuterii, fusta imensă, cu crinolină. Părul îi cobora în cîrlionți pe umerii goi, iar pe cap își pusese o pălărie cu pene. Arăta groaznic. Un coșmar.

— Dumnezeule mare!

Cînd rămaseră uitîndu-se lung unul la celălalt, se lăsă o tăcere apăsătoare.

— E... e foarte frumos! Îngăimă el lipsit de convingere, strivit de suferința ce se citea în ochii lui May-may.

May-may se făcu nefiresc de palidă, în afară de două pete de un roșu închis pe obraji. Înțelese că își terfelise groaznic obrazul dinaintea lui Struan. Se clătină, aproape să se prăbușească leșinată. Apoi scînci și o luă la fugă.

Struan alergă după ea pe coridor, goni prin încăperile apartamentului particular. Dar ușa dormitorului era zăvorîtă să nu poată intra.

— May-may, fetițo, deschide ușa.

Nu se auzi nici un sunet, și Struan simți că Lim Din și Ah Sam erau în spatele lui. Cînd se întoarse, amîndoi dispărură.

— May-may, deschide ușa!

Nu veni nici un răspuns. Era furios pe sine că nu fusese în stare să-și ascundă sentimentele, pentru că se purtase atît de prostește și se lăsase luat pe nepregătite. Bineînțeles că May-may dorise și ea să participe la bal, și toate întrebările ei ar fi trebuit să-l pună în gardă, bineînțeles că-și făcuse și o rochie de bal și... Dumnezeule mare!

— Deschide ușa!

Din nou nici un răspuns. Lovi cu piciorul în ușă. Aceasta zvîcni în lături, abia mai ținîndu-se în balamalele rupte. May-may stătea lîngă pat, uitîndu-se în pămînt.

— Fetițo, nu trebuia să închizi ușa! Tu și... ei bine, rochia ta, m-ați lăsat o clipă cu gura căscată! Știa că trebuia să facă ceva ca să-i restituie „obrazul”, demnitatea, altfel avea să moară. Să moară de suferință, sau de propria ei mîină. Haide! îi spuse el. Acum mergem la bal.

Cînd se trînti în genunchi ca să-l implore să o ierte, se împiedică în rochie și căzu. May-may deschise gura să vorbească, dar nu-i ieși din gură nici un sunet. Pălăria cu pene lunecă pe jos. Struan se repezi la ea și o ridică.

— Haide, fetiço, May-may, nu trebuie să faci una ca asta.

Dar ea nu se lăsă ridicată de jos. Își îngropă și mai tare fața în covorul de pe jos și se chinui să-și bage ghearele în el. Cu greu o săltă de jos și o ținu în picioare. Nu voia să se uite la el. O apucă tare de mîină.

— Haide!

— Ce?

— Acum mergem la bal.

Știa bine că și pentru el și pentru ea apariția ar fi fost un adevărat dezastru. Știa că din punct de vedere social va fi terminat, iar ea va ajunge bătaie de joc. Dar indiferent de astea mai știa că trebuia s-o ia cu el, altfel sufletul ei va fi sfărîmat și va muri.

— Haide! repetă el, de data asta mai tăios.

Dar ea continuă să se uite în pămînt tremurînd. O zgîlții ușor, dar fata mai-mai să se prăbușească. Mînios, o apucă în brațe, dar rămase așa în brațele lui fără nici un fel de vlagă. O luă pe sus.

— Haide, mergem la bal și cu asta basta!

— Așteaptă, îngăimă ea. Trebuie să... trebuie să... pălăria.

O lăsă jos, ea se întoarse în dormitor cu mersul ei legănat urîțit din pricina rochiei. Struan pricepu că niciodată între ei nu va mai fi ce-a fost. May-may făcuse o greșeală cumplită. Ar fi trebuit să bănuiască, sigur, dar... O văzu țîșnind să apuce pumnalul ascuțit ca un brici pe care-l folosea la brodat. O ajunse exact cînd întorsese arma să se înjunghie, și apucă pumnalul de mîiner. Vîrfurile atinsese balenele corsetului. Aruncă pumnalul, încercă s-o stăpînească, dar ea, bîguind neînțeleș în chinezește, îl împinse la o parte, își înfipse unghiile în rochie, sfîșind-o. Struan o răsuci iute și-i desfăcu capsele. May-may rupse corsajul rochiei, se chinui să și-o scoată, își smulse și corsetul, sfîșie pantalonii de dedesubt, apoi începu să-și calce veșmintele în picioare, țipînd.

— Încetează! strigă el și o luă în brațe ca s-o stăpînească, dar, scoasă din minți, ea îl îmbrînci la o parte. Încetează odată!

O plesni cu palma peste față. Se învîrti amețită și se prăbuși pe pat. Clipi de cîteva ori din ochi apoi leșină. Lui Struan îi trebuiră mai multe clipe să se liniștească și să nu mai audă ciocanele ce păreau să-i lovească timpanele. Smulse învelitoarea de pat și o acoperi pe May-may.

— Ah Sam, Lim Din! Iute!

Cei doi, cu chipurile împietrite, erau la ușa ruptă de la intrare.

— Ceai, iute iute! Nu. Aduceți brandy.

Lim Din se întoarse cu sticla. Struan o săltă ușor pe May-may și o sili să bea. Se înecă. Apoi genele îi tremurară și deschise ochii. Se uită la el fără să-l recunoască.

— Ei, fetițo, ți-ai revenit în fire? May-may, ți-ai revenit?

Nu dădu nici un semn să-l fi auzit. Privirile ei îngrozite căzură pe rochia sfîșiată și se chirci dureros. De pe buze îi scăpă un geamăt și spuse ceva în chinezește. Ah Sam se apropie fără tragere de inimă, chinuită de teamă. Îngenunche și începu să adune resturile rochiei.

— Ce spune? Ce spune stăpîna? spuse Struan, fără să-și ia ochii de la May-may.

— Rochie diavol focul la ea, stapin.

— Ah Sam, nu foc, camera mea. Ascunde! Ascunde! Pricipit?

— Pricipit, stapin.

— Și vino înapoi.

— Pricipit, stapin.

Struan îi făcu semn lui Lim Din să plece și acesta porni în fugă.

— Haide, fetițo! îi spuse el blînd, speriat de privirea ei fixă, de nebunia ei. Hai să te îmbrăcăm în veșmintele tale obișnuite. Trebuie să vii la bal. Vreau să-ți prezint prietenii mei.

Făcu un pas spre ea, dar May-may se trase înapoi iute ca un șarpe încolțit. Struan se opri. Chipul ei se schimonosise prins de spasme, ținea mîinile ca niște gheare. În colțul gurii i se prelingea un fir de salivă, ochii aveau o expresie groaznică.

Pe Struan îl cuprinse brusc teama pentru sănătatea ei. Văzuse privirea asta și la alții. În ochii unui militar marinar, chiar înainte de a i se zbura creierii, în prima zi cînd sosise la Hong Kong. Spuse în grabă o rugăciune către Cel infinit, apoi făcu un efort de voință.

— May-may, te iubesc, spuse el blînd, repetînd mereu aceleași cuvinte, în vreme ce străbătea încăperea dintr-un capăt în altul. Apoi mai aproape, încet, încet de tot. Stătea înalt acum în dreptul ei și văzu ghearele pregătindu-se de apărare. Ridică încet brațele și-i atinse fața femeii.

— Te iubesc, repetă el.

Stătea așa, periculos de aproape dacă ea ar fi vrut să-i scoată ochii, stăpînînd-o doar cu imensitatea puterii care iradia din ei.

— Fetițo, am nevoie de tine, am nevoie de tine.

Expresia de nebunie din privirile ei se transformă încet în suferință, și se prăbuși hohotind în brațele lui. O ținu strâns în brațe și-i mulțumi Domnului.

— Îmi... Îmi pare rău, șopti ea.

— Să nu-ți mai pară rău, fetiço. Haide, haide.

O purtă în brațe pînă la pat, legănînd-o ca pe un copil.

— Haide, haide...

— Acum... acum lasă-mă, du-te. Acum... acum gata.

— Nu, nu facem așa, îi spuse el. Mai întîi încearcă să-ți revii, apoi ne îmbrăcăm și mergem la bal.

Ea clătină din cap, plîngînd întruna.

— Nu... nu pot. Eu... te rog.

Se opri din plîns, se desprinse încet din brațele lui și se ridică în picioare clătinîndu-se. Struan o prinse din nou și o sprijini să ajungă la pat, apoi o ajută să-și scoată veșmintele răvășite. Așeză bine pătura peste ea. May-may rămase fără vlagă întinsă în pat și închise ochii, sfîrșită.

— Te rog. Gata, e bine. Trebuie... să dorm acum. Du-te.

O mîngîie ușor pe cap, dînd la o parte bucelele urîte de pe fața ei. Apoi o zări pe Ah Sam care stătea în cadrul ușii. Fata intră în dormitor cu lacrimile curgîndu-i pe față.

— Trebuie plece, stapin, îi șopti ea. Ah Sam aibă grijă. Nu teamă. Poate.

El dădu din cap, încuviințînd năucit. May-may adormise adînc. Ah Sam înghenunche lîngă pat și încet, cu dragoste, începu s-o mîngîie pe cap.

— Nu teamă, stapin. Ah Sam veghește bine pina stapin întoarce.

Capitolul douăzeci și patru

Culum fu primul care-l întîmpină pe Struan cînd reveni la bal.

— Putem începe întrecerea? îl întrebă el de-a dreptul.

Nimic nu-i mai putea alunga fericirea de cînd își descoperise noua dragoste, pe fratele ei, noul său prieten. Dar juca mai departe jocul convenit.

— Nu trebuia să mă așteptați pe mine, îi răspunse Struan tăios. Unde-i Robb? Doamne Dumnezeule. Chiar numai eu trebuie să fac totul?

— A trebuit să plece. I s-a adus vestea că pe mătuşa Sarah au apucat-o durerile facerii. Se pare că sînt necazuri.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Dar doamna Brock a plecat cu el să vadă dacă poate da o mîină de ajutor.

Culum se îndepărtă. Struan nici nu băgă de seamă cînd plecă. Din nou îl prinse îngrijorarea pentru May-may, iar acum se mai adăuga şi teama pentru Sarah şi Robb. Dar Liza Brock era cea mai bună moaşă din Asia, şi dacă Sarah ar fi avut nevoie de ajutor, atunci îl avea la îndemîină. Shevaun se apropie, aducîndu-i un pahar cu brandy, îi întinse paharul fără o vorbă, şi îşi puse uşor mîina pe a lui. Ştia că nu era nevoie de nici un fel de conversaţie. Într-un astfel de moment era mai bine să nu spui nimic: gîndeşte-te cît vrei, dar nu pune nici o întrebare. Fiindcă ştia că oamenii cu cea mai puternică personalitate simt nevoia uneori de o căldură tăcută, plină de înţelegere, blîndă. Aşa că rămase în aşteptare, lăsînd ca prezenţa ei să-l împresoare.

Struan bău încet. Îşi aruncă privirile asupra mulţimii invitaţilor şi băgă de seamă că toţi se descurcau bine: ici-colo izbucniri de veselie, evantaii agitîndu-se, săbii lucind. Îl urmări pe Brock ce se adîncise într-o discuţie personală cu arhiducele. Brock asculta atent şi din cînd în cînd dădea din cap, foarte concentrat. Îi oferea Sergheiev şi lui aceeaşi autorizaţie de comerţ? Mary îşi vîntura evantaiul lîngă Glessing. Aici e ceva la mijloc, îşi spuse el. Tess, Culum şi Gorth rîdeau laolaltă. Bun.

Iar după ce-şi termină băutura şi se simţi întremat, Struan se uită la Shevaun.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el, punînd-o în contrast pe May-may în grotescul ei costum european şi coafată modern cu perfecţiunea gustului lui Shevaun. Eşti foarte frumoasă şi plină de înţelegere.

Avea un glas morocănos şi ea simţi că trebuie să se fi întîmplat ceva cu iubita lui. Nu contează, îşi spuse ea, şi-l ţinu mai departe de braţ plină de compasiune.

— Acum mi-a trecut, îi spuse el.

— Domnul Quance vine înapoi, îl puse ea în gardă, cu voce scăzută. A venit vremea premierii.

Verdele deschis al ochilor lui se întunecă.

— Shevaun, nu numai că eşti frumoasă, dar mai eşti şi înţeleaptă.

Îi stătea pe limbă să-i mulţumească pentru compliment, dar nu spuse nimic, doar îşi mişcă uşor evantaiul. Simţise ea că paharul cu brandy, tăcerea şi compasiunea ei, dar mai prepus de toate faptul că nu-i pusesese

nici o întrebare contribuiseră mult de tot pentru a-l îmboldi să ia o hotărîre.

— A, Tai Pan, dragul meu prieten, făcu Quance cînd ajunse lîngă ei, cu ochii sclipind vesel, roșu din pricina alcoolului. A venit vremea să ne pronunțăm.

— Foarte bine, Aristotle.

— Atunci anunță pe toată lumea și să-i dăm drumul.

— Domnule Quance!

Cuvintele răzbătură prin noapte ca o bubuitură de tunet. Toată lumea tresări și se întoarse. Quance gemu din adîncul sufletului. Dinaintea lor se afla Maureen Quance, care-l sfărîma numai din priviri, transformîndu-l în pulbere. O irlandeză înaltă, ciolănoasă, cu o față ca de pergament, un nas mare, înfiptă pe două picioare ca doi stejari. Era de aceeași vîrstă cu Quance, dar puternică precum un taur, cu un păr cenușiu înspicat precum oțelul, strîns neglijent. În tinerețe fusese atrăgătoare, dar acum, umflată de cartofi și bere, ajunsese de nesuportat.

— Să ai parte de cea mai mișto noapte, domnule Quance, băiatul meu minunat, îi aruncă ea. Mi-s chiar eu, Domnul fie binecuvîntat.

Porni apăsător să traverseze ringul de dans, fără să ia în seamă nici privirile fascinate ale celorlalți, nici tăcerea stînjenită ce se lăsă, și se opri dinaintea soțului ei.

— Ah! făcu el cu glas tremurător și pițigăiat.

— Chiar ah, asta e! întoarse capul. O noapte pe cinste, domnule Struan, și dumitale trebuie să-ți mulțumesc de găzduire și mîncare. Binecuvîntat fie Domnul, ea singură l-a găsit pe nenorocit.

— Doamnă Quance... ăăă... arătați minunat.

— Drept ai grăit, și mă simt minunat, atît cît poate fi o ființă. A fost o minune făcută de Sfîntul Patrick însuși ca să se nimerească să vină o barcă de-a băștinașilor la roaba lui ca s-o îndrepte spre locul acesta binecuvîntat! Își întoarse privirile de rău augur spre Quance și acesta începu să tremure. Acum noi o să spunem noapte bună, dragul meu bărbat.

— Dar, doamnă Quance, interveni Struan, amintindu-și de întrecere. Domnul Quance are de...

— Acum noi o să vă spunem noapte bună, mîrîi ea. Spune noapte bună, băiețelul meu.

— Noapte bună, Tai-Pan, scînci Aristotle.

Ca un neajutorat, o lăsă pe Maureen să-l ia de braț și să-l ducă cu ea. După ce dispărură amîndoi, toată sala explodă în hohote de rîs.

— Dumnezeule, crucea ta! izbucni Struan. Bietul Quance.

— Ce-a pățit domnul Quance? îl întrebă Sergheiev.

Struan îi explică avatarurile domestice ale lui Aristotle.

— Poate ar trebui să-l salvăm într-un fel, replică Sergheiev. A început să-mi placă în mod deosebit omul ăsta.

— Dar nu ne putem amesteca în treburile dintre soț și soția lui, nu-i așa?

— Cred că nu. Dar acum cine va fi judecătorul acestei întreceri?

— Cred că eu va trebui să fac și treaba asta.

Sergheiev își miji ochii.

— Pot să mă ofer eu în locul lui? În calitate de prieten?

Struan îl cîntări. Apoi se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre mijlocul ringului. Orchestra interpretă un marș.

— Excelență. Înălțimea voastră, doamnelor și domnilor. Urmează să se dea verdictul pentru cea mai frumos îmbrăcată doamnă a acestei seri. Îmi pare rău, dar nemuritorul nostru Quance are acum alte îndatoriri. Dar înălțimea sa, arhiducele Sergheiev, s-a oferit voluntar să facă el alegerea.

Struan se uită spre Sergheiev și începu să bată din palme. Aplauzele lui fură preluate de toți ceilalți, și cînd Sergheiev ieși în față izbucni un cor de încuviințări. Sergheiev luă punga cu cele o mie de guinee.

— Tai-Pan, pe cine să aleg? îl întrebă el pe Struan din colțul buzelor. Domnișoara Tillman pentru dumneata, domnișoara Vargas pentru mine, domnișoara Sinclair pentru că e cea mai tulburătoare? Alege pe cea care merită să cîștige.

— Dumneata alegi, prietenul meu, spuse Struan și se îndepărtă, zîmbind calm.

Sergheiev rămase un moment pe gînduri, simțind cu plăcere emoția de a alege. Știa că trebuia să o aleagă pe cea pe care ar fi dorit-o și Tai-Panul. Se hotărî, porni pe ring, se înclină și puse punga cu aur la picioarele ei.

— Cred că vă aparține, domnișoară Brock.

Tess se uită înmărmurită la arhiduce. Apoi roși dintr-o dată cînd se lăsă o tăcere deplină. Izbucni un val de aplauze, iar cei care o susținuseră pe Tess cu toată convingerea izbucniră în chiote de bucurie. Shevaun aplaudă laolaltă cu toți ceilalți și-și stăpîni nemulțumirea. Știa și ea că era o alegere înțeleaptă.

— Tai-Pan, a fost o ideală alegere politică, îi șopti ea liniștită. Ești foarte înțelept.

— Arhiducele a hotărât, nu eu.

— Încă un motiv să țin la tine, Tai-Pan. Ești un jucător formidabil, și ai un *joss* de necrezut.

— Iar tu ești femeie între femei.

— Da, acceptă ea, fără nici o umbră de orgoliu. Înțeleg foarte bine politica. Tatăl meu... sau unul dintre frații mei va fi președinte al Statelor Unite într-o zi.

— Ar trebui să fii în Europa. Aici pierzi vremea degeaba.

— Așa crezi? și îi aruncă o privire provocatoare.

Capitolul douăzeci și cinci

Struan intră în casă fără să facă zgomot. Se făcuse aproape dimineață. Lim Din adormise lângă ușă, și se trezi dintr-o dată sărind în picioare.

— Ceai, stapin? Mic dejun? îl întrebă el încă adormit.

— Lim Din în pat, îi spuse Struan blînd.

— Da, stapin.

Și se îndepărtă lipăind din picioare. Porni pe coridor, aruncă din obișnuință o privire în sufragerie și se opri scurt. Palidă, fără să facă o mișcare, May-may stătea în fotoliu și-l privea. Cînd intră în cameră, ea se ridică și se înclină grațios dinaintea lui. Își ridicase părul după coafura tradițională, puțin lăsat pe spate, și îl privea cu ochii ei delicați de porumbiță sub sprîncenele arcuite. Își pusese pe ea o robă lungă, căzînd în valuri pe ea.

— Cum te simți, fetiço? o întrebă el.

— Mulțumesc, sclava asta e acum bine! Verdele palid și rece al robei îi sporea demnitatea întregii ținute. Tu vrei brandy?

— Nu, mulțumesc.

— Ceai?

El clătină din cap, speriat de solemnitatea ei.

— Mă bucur că te simți mai bine. Ar fi trebuit să fii în pat.

— Sclava asta te roagă s-o ierți, stăpîne. Sclava asta...

— Nu ești sclavă, și nici n-ai fost vreodată, fetiço. Și nu e nimic de iertat, fetiço, așa că fuga în pat.

Ea așteptă cu răbdare pînă cînd el termină de spus ce avea de spus.

— Sclava asta te roagă să o ascuți, stăpîne. Și trebuie să spună așa cum se pricepe ea ceea ce trebuie spus. Te rog stai jos.

Se așeză, aproape fascinat de ea.

— Sclava asta se roagă de stăpînul ei s-o vîndă.

— Nu ești sclavă și de aceea nu poți fi nici cumpărată, nici vîndută.

— Te rog s-o vinzi. Oricui. La un bordel, altui sclav.

— Nu ești de vînzare.

— Sclava asta te-a jignit, stăpîne, cum nu se poate mai tare. Te rog s-o vinzi.

— Nu m-a jignit cu nimic! Se ridică în picioare și vocea lui deveni metalică. Acum șterge-o la culcare.

Ea căzu în genunchi și începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Sclava asta nu mai are obraz dinaintea domnului și stăpînului ei. Aici nu mai poate trăi. Te rog s-o vinzi.

— Ridică-te! strigă el și fața i se înăspri. Nu ești de vînzare pentru că nimeni nu-ți e stăpîn. Aici o să rămîi. Nu m-ai jignit cu nimic. M-ai luat prin surprindere. Atît. Veșmintele europenești nu ți se potrivesc. Îmi plac veșmintele pe care le porți tu de obicei. Și-mi place de tine așa cum ești. Dar dacă nu mai vrei să rămîi, ești liberă să pleci.

— Te rog s-o vinzi. E sclava ta. Pînă cînd stăpînul ei nu o vinde, o sclavă nu poate pleca.

Struan era aproape să explodeze. Stăpînește-te, își spuse el disperat. Dacă-ți pierzi cumpătul acum o pierzi pentru totdeauna.

— Du-te și te culcă.

— Trebuie s-o vinzi pe sclava asta. Vinde-o sau poruncește-i să plece.

Struan înțelese că era inutil să se mai certe cu ea, sau s-o facă să înțeleagă. Nu te poți purta cu ea așa cum te-ai purta cu o europeană, își spuse el. Poartă-te cu ea ca un chinez. Dar cum? Nu știu. Poartă-te așa cum te-ai purta cu o femeie, se hotărî el asupra unei tactici de urmat. Și deodată explodă cu o prefăcută mînie.

— Ești o sclavă nenorocită, pe Dumnezeuul meu! Și am de gînd să te vînd pe Strada Felinarelor Albastre, urlă el pomenind cea mai rău famată stradă a marinarilor din Macao. Da' nu știu cine o să-și bată capul să cumpere o sclavă murdară, bună de cărat bagaje ca tine. Nu-mi faci decît neazuri și m-am gîndit că mai bine te dau la leproși. Da, pe Dumnezeuul meu! Am plătit opt mii de taeli din cel mai bun argint pentru tine, și tu îndrăznești să mă mîinii? Pe Dumnezeuul meu, am fost tras pe

sfoară. Nu ești bună de nimic. Sclavă murdară! Nici nu știu cum de te-am putut suferi lângă mine atîția ani! Își vîntură pumnul prin fața ei, și ea se trase înapoi speriată. N-am fost eu bun cu tine? Ei? Generos? Ei? Ei? urlă el și băgă de seamă încîntat spaima din ochii ei. Ei bine?

— Da, stăpîne, murmură ea, mușcîndu-și buzele.

— Îndrăznești să-ți procuri niște țoale pe care le faci în ascuns fără ca eu să știu, și îndrăznești să le porți fără încuviințarea mea, Dumnezeule? Ei, ai făcut asta sau nu?

— Da, stăpîne.

— Mîine te vînd. Și acum am de gînd să te arunc afară, curvă nenorocită lăsată pînă și de mamă! Prosternează-te! Haide, prosternează-te! Dumnezeule!

Ea se făcu palidă în fața acestei izbucniri de furie și se trînti iute în genunchi și începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Și acum bate pămîntul prosternîndu-te pînă mă întorc eu.

Ieși ca o furtună din încăpere, se duse în grădină. Își smulse cuțitul de la brîu și alese o vargă subțire de bambus dintr-un pîlc proaspăt plantat. O tăie, șfichiui aerul cu ea și se repezi înapoi în sufragerie.

— Scoate-ți veșmintele de pe tine, sclavă nenorocită ce ești! Am să te bat pînă n-au să mă mai țină brațele.

Tremurînd toată, ea se dezbracă. Îi smulse hainele din mîină și le aruncă departe.

— Întinde-te acolo, îi arătă el canapeaua.

Se supuse așa cum i se poruncise.

— Să nu mă bați prea rău de tot, scînci ea,... sînt însărcinată de două luni.

Și-și înfundă fața în canapea. Struan ar fi vrut s-o ia în brațe, dar știa că în felul ăsta și-ar fi pierdut obrazul dinaintea ei. Și numai o bătaie bună cu varga i-ar fi putut restitui și ei demnitatea pierdută. Așa că o plesni peste fund cu varga. Destul de tare ca să simtă, dar nu s-o rănească. Nu după multă vreme începu să țipe, să plîngă și să se zvîrcolească, dar el o bătu mai departe. De două ori într-adins lovi pe alături, izbind îmbrăcămintea de piele a canapelei, plesnetul răsună groaznic pentru urechile lui Lim Din și Ah Sam care, după cum bine știa, ascultau cu sufletul la gură.

După zece lovituri se opri și-i spuse lui May-may să nu se miște de pe canapeaua pe care zăcea întinsă, se duse și luă sticla de brandy. Bău cu sete, apoi trînti sticla de perete și începu din nou s-o biciuie. Dar cu

mare blîndețe. În cele din urmă se opri și o apucă pe May-may de păr, trăgînd-o după el.

— Sclavă mizerabilă, pune-ți hainele pe tine.

Cînd o văzu îmbrăcată, el urlă din răputeri:

— Lim Din! Ah Sam!

În aceeași clipă cei doi se arătară tremurînd în ușă.

— Sclavi ticăloși ce sînteți! De ce n-ați adus ceai și nici mîncare?

Aduceți mîncarea.

Aruncă varga de bambus lîngă ușă și se întoarse spre May-may.

— Prosternează-te dinaintea mea, ticăloasă părăsită de mamă!

Cutremurată de grozăvia furiei lui, ea se conformă de îndată.

— Du-te și te spală și vino imediat înapoi. Ai treizeci de secunde ca să te întorci, altfel o iau de la capăt!

Lim Din îi aduse ceaiul și, deși era exact cum trebuia, Struan îi găsi cusur și trînti ceainicul de perete. May-may, Lim Din și Ah Sam dispărură în aceeași secundă, alergînd să aducă alt ceai. Cu o grabă de necrezut, pe masă se arătă și mîncarea, și Struan îi îngădui lui May-may să-l servească. Ea scînci de durere, dar el strigă la ea:

— Să nu-ți aud gura, altfel mă pun și te biciui pînă nu mai poți.

Apoi Struan rămase tăcut, o tăcere amenințătoare, mîncă fără o vorbă, lăsîndu-i să se chinuie cuprinși de teamă în fața acestei tăceri.

— Adu varga de bambus! tună el cînd sfîrși.

May-may luă varga și i-o întinse. El o împunse cu varga în burtă.

— În pat! îi porunci el cu asprime, iar Lim Din și Ah Sam dispărură în fugă, ușurați acum cînd știau că Tai-Panul o iertase pe Tai-tai, care-și cinstise infinit obrazul îndurînd fără crîcnire mînia îndreptățită a stăpînului. May-may se întoarse și porni, pe coridor spre camera ei, dar el mîrîi:

— În patul meu! Dumnezeu!

Ea alergă spre camera lui. El porni după ea și închise ușa trîntind-o din răputeri. Apoi o zăvorî.

— Și așa, ești însărcinată, da? Al cui e copilul?

— Al tău, stăpîne! scînci ea.

Se așeză și-i întinse un picior să-i scoată cizma.

— Haide, mai iute.

Ea se trînti în genunchi, îi trase cizmele și rămase lîngă pat.

— Cum de-ai îndrăznit să-ți închipui că eu am chef să-mi întîlnești prietenii? Cînd am să am chef să te scot din casă am să-ți spun și ție, Dumnezeu Cristoase!

— Da, stăpîne.

— Locul femeii, e în casa ei. Aici!

— Da, stăpîne.

Îşi îngădui să-şi mai îmblânzească expresia.

— Aşa-i mult mai bine!

— N-am vrut să merg la bal... spuse ea abia şoptit. Am vrut doar să mă îmbrac ca... N-am vrut nici un bal. Iartă. Iartă mult.

— De ce te-aş ierta, ei? şi încep să se dezbrace. Ei, spune?

— Nu ai nici un motiv... nici unul.

May-may încep să plîngă sfîşietor, în tăcere. Dar el ştia că era încă prea curînd să se îmblânzească.

— Hmm, poate fiindcă ai un prunc în tine să-ţi mai dau o şansă. Dar ai grijă să fie băiat, nu o fată netrebnică.

— Da... da, te rog! Te rog, iartă! se prosternă dinaintea lui şi se lovi cu fruntea de podea.

Plînsul ei îl înduioşă, dar continuă să se dezbrace încruntat. Apoi suflă în lampă şi se băgă în pat. Pe ea o lăsă să stea mai departe în picioare. După un minut sau două îi porunci scurt:

— Bagă-te în pat. Mi-e frig.

Mai apoi, cînd nu mai putu îndura s-o audă plîngînd, o cuprinse blînd cu braţele şi o sărută.

— Fetiţo, te-am iertat!

Şi ea plînse mai departe în braţele lui pînă adormi.

CARTEA A PATRA

O dată cu trecerea săptămînilor, primăvara se transformă în vară. Soarele dobîndi putere și aerul deveni greu din cauza umezelii excesive. Mai rău sufereau europenii îmbrăcați în costumele lor obișnuite, cu lenjuri lungi de lînă, crinoline înfoiate, corsete cu balene. Pe la încheieturile trupului și la sub braț sudoarea curgea din abundență. Și începură obișnuitele epidemii ale verii – pîntecăraia de Canton, gripa de Macao, lingoarea asiatică. Cei care mureau erau jeliți. Cei vii îndurau cu stoicism chinurile socotite drept pedepse de neocolit trimise de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe oameni, și continuară să stea cu geamurile închise ca să nu intre aerul, fiindcă toți socoteau că el era de vină, că transporta gazele otrăvitoare pe care le emana, vara, pămîntul; și continuară să le îngăduie doctorilor să le lase sînge și să le pună lipitori, fiindcă toată lumea știa că era singurul remediu împotriva bolii; continuară să bea apă murdărită de insecte și carne infectată de muște; continuară să se ferească pe cît puteau de a face baie, fiindcă toată lumea știa că era dăunătoare pentru sănătate; continuară să se roage să vină odată răcoarea iernii, căci numai ea va putea să purifice pămîntul de cele mai mortale miasme.

Prin iunie, lingoarea asiatică decimase de-acum rîndurile soldaților. Sezonul de negustorie aproape se încheiase. În anul acela unii aveau să facă averi imense. Cu puțin joss. Pentru că niciodată în colonia de la Canton nu se ajunsese la prețuri de vînzare și cumpărare mai exagerate ca acum. Și negustorii și funcționarii lor portughezi, compradorii și negustorii din Co-hong, cu toții erau extenuați de căldură, dar mai ales de lungile săptămîni de activitate frenetică. Toți abia așteptau să se mai liniștească pînă cînd puteau începe schimburile comerciale de iarnă. Și, spre deosebire de anul de dinainte, europenii abia așteptau să-și poată petrece vara în propriile lor case, pe terenurile lor din Hong Kong. Familiile lor rămase la Hong Kong se și mutaseră deja din înghesuiala cabinelor de pe nave în adăposturile din Happy Valley. Construcțiile răsăriseră uimitor peste tot. Queen's Town începuse să prindă contur: străzi, antrepozite, pușcăria, pontoanele, două hoteluri, cîrciumi, case. Cîrciumile unde beau soldații se strînseseră pe lîngă Promontoriul Glessing; cele care făceau bucuria marinarilor apăruseră în fața arsenalului marinei, pe Drumul Reginei. Unele erau doar niște simple corturi, încropeli de moment. Altele aveau un caracter permanent.

Din țară soseau mereu nave aducând provizii, membri ai familiilor, prieteni și numeroși străini. Și cu fiecare maree soseau tot mai mulți oameni din Macao – portughezi, chinezi, eurasieni, europeni, velari, țesători, croitori, funcționari, servitori, oameni de afaceri, cumpărători și vânzători, culi, unii aflați în căutare de slujbe, alții siliți să se mute la Hong Kong prin natura meseriilor lor, adică toți cei care slujiseră comerțul cu China, cei care trăiau din acest comerț, cei care se hrăneau de pe urma lui. Între cei ce se pripășiseră se numărau patroane de bordeluri și fetele lor, năvăliții la opiu sau ai jocurilor de noroc, cei ce se ocupau cu făcutul ginului, contrabandiști și hoți de buzunare, tâlhari ce răpeau persoane sau atacau locuințe, cerșetori și pirați, gunoaiele tuturor națiunilor. Chiar și aceștia își găsiseră un bîrlog unde să locuiască, începură să-și ridice case, să-și găsească de lucru. Queen's Town începu să fie invadat de spelunci unde se vindea gin, bordeluri, beciuri pentru opiomani, toate mînjind Drumul Reginei. Numărul de nelegiuiri crescuseră îngrozitor, iar forțele de poliție, atîtea cîte existau, erau copleșite. Marțea era ziua în care se aplicau pedepsele prin biciuire. Spre distracția celor cu simțul dreptății, nelegiuții condamnați erau biciuiți public lîngă pușcărie, ca un fel de avertisment pentru cei păcătoși.

Justiția britanică, deși aspră și iute în a pedepsi, nu li se părea prea groaznică chinezilor. Tortura publică, biciuirea pînă la moarte, strivirea degetelor și mutilarea, scoaterea unui ochi sau a amîndurora, retezarea unei mîini sau a amîndurora, a unui picior sau a amîndurora, însemnarea cu fierul roșu, căsăpirea, strangularea, orbirea, smulgerea limbii, strivirea organelor genitale – toate acestea constituiau tradiționale pedepse chinezești. Iar chinezii nu erau judecați de un tribunal cu juri. Cum Hong Kong-ul era dincolo de autoritatea justiției chineze, toți nelegiuții de pe continent care puteau să se salveze fugeau căutînd adăpostul din Tai Ping Shan și dădeau cu tifla neputincioasei justiții a barbarilor. Și în vreme ce pe insulă începea să înflorească civilizația, se strîngeau totodată și gunoaiele. Iar o dată cu gunoaiele se prăseau și insectele.

Apa devenea stătută în butoaiele părăsite, în oalele și cratițele aruncate. Apa băltea în schelele de bambus, în grădinile abia începute, și în mlaștina îngustă de pe firul văii. Și apele acestea neînsemnate și împutite începură să colcăie de viață: larve care deveniră apoi țînțari. Gînganii mici, gingașe, cu totul deosebite și atît de delicate că nu puteau zbura decît după apusul soarelui: anofelul.

Și oamenii din Happy Valley începură să moară.

Capitolul douăzeci și șase

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum. Nici eu nu mai știu, așa cum nici tu nu mai știi. În Queen's Town s-a prăsit un criminal. Nimeni nu știe care-i cauza molimei și acum micuța Karen s-a îmbolnăvit.

Struan se simțea groaznic. De o săptămână nu mai auzise nimic de May-may. Vreme de aproape două luni fusese plecat din Hong Kong, în afară de o scurtă vizită de două zile, cu câteva săptămâni în urmă, când nevoia de a o vedea pe May-may îl copleșise. Era înfloritoare; purta sarcina fără să simtă vreun neajuns, și erau mai fericiți unul cu celălalt decât fuseseră vreodată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ultima navă a plecat și mâine părăsim și noi colonia.

— Unchiul Robb zice că e vorba de malarie, îi spuse Culum agitat, vînturînd scrisoarea lui Robb abia sosită.

Culum era isterizat de grijile față de Tess. Cu numai o zi înainte primise o scrisoare de la ea în care spunea că ea și sora ei și maică-sa se mutaseră în factoria încă neterminată a lui Brock. Dar nu spunea nici o vorbă de malarie.

— Care-i leacul malariei?

— Eu nu știu să fie vreunul. Nu sînt doctor. Iar Robb zice că numai unii dintre doctori spun că-i vorba de malarie. Struan făcu cu mîna să se apere de muște. Malaria e un cuvînt latin care înseamnă aer rău. Doar atîta știu eu. Atîta știu și ceilalți. Doamne Maica Domnului, dacă aerul din Happy Valley e rău, atunci sîntem ruinați.

— Dar ți-am spus să nu ne apucăm de construit acolo, îi replică turbat Culum. Am urît valea aceea de cum am văzut-o prima dată.

— Pe crucea lui Cristos, vrei să zici că tu ai știut de la început că acolo aerul e nesănătos?

— Nu. N-am vrut să spun asta. Am vrut să zic... ei bine că am urît de la început locul acela și atît.

Struan închise trîntind geamul ca să nu mai vină miasmele din piața coloniei și alungă și mai multe muște cu evantaiul. Se rugă ca molima aceea să se dovedească a nu fi malarie. Dacă era malarie, atunci molima îi va atinge pe toți cei ce dormeau în Happy Valley. Se știa foarte bine de toată lumea că unele locuri de pe pămînt sînt infestate de malarie și, din neștiute pricini, noaptea emanau miasme mortale. După spusele lui Robb, molima începuse în chip misterios cu patru săptămâni înainte.

Prima dată îi lovise pe muncitorii chinezi, apoi îi atinsese și pe alții, un neguțator european ici, un copil dincolo. Dar numai pe cei din Happy Valley. Nicăieri în altă parte în Hong Kong. Pînă acum patru sau cinci sute de chinezi îi căzuseră victimă, precum și douăzeci, treizeci de europeni. Chinezii erau înspăimîntați în chip superstițios, convinși că asta era pedeapsa zeilor pentru că munceau la Hong Kong, împotriva decretului împăratului. Și numai salarii mult sporite îi convinseseră să se întorcă la muncă.

Iar acum micuța Karen fusese și ea atinsă de boală. Robb își încheia scrisoarea: „Eu și Sarah sîntem disperați. Cursul bolii e viclean. Mai întîi apare o fierbințeală groaznică, vreme de jumătate de zi, apoi urmează o întremare, după care o nouă criză de fierbințeală în două, trei zile. Și ciclul se repetă iar și iar, din ce în ce mai rău. Doctorii i-au dat lui Karen un purgativ de calomel, cît de puternic au îndrăznit ei. I-au lăsat și sînge bietului copil, dar nu avem prea multe speranțe. Culi au murit după al treilea sau al patrulea atac. Și Karen, după purgativ și toate lipitorile e atît de slăbită, atît de slăbită. Dumnezeu să ne ajute, dar cred că am pierdut-o pe Karen.”

Struan se îndreptă cu pași mari spre ușă. Doamne Dumnezeule, mai întîi pruncul și acum Karen! Sarah născuse un băiat, Lochlin Ross, a doua zi după bal, dar se născuse foarte greu, cu mîna stîngă beteagă. Sarah născuse cu chinuri, aproape să moară. Dar scăpase de temuta febră a facerii și cu toate că laptele în ea se acrise, și părul îi albise, încet-încet se întremase. Cînd Struan venise s-o vadă pe May-may, o vizitase și pe Sarah. Pe chipul ei se întipăriseră adînc ridurile suferinței și amărăciunii, și arăta ca o femeie bătrînă. Struan se întristase și mai mult cînd văzuse pruncul: cu mîna stîngă moartă, bolnăvicios, scîncind de-ți era milă, fără speranțe de a supraviețui prea mult. Mă întreb dacă pruncul acela o mai fi în viață, se gîndi Struan în vreme ce deschidea brusc ușa. Robb nu pomeni nici o vorbă de el.

— Vargas!

— Da, senhor.

— Cînd erai la Macao, ai avut vreodată malarie?

— Nu, senhor.

Vargas se făcu alb la față. Fiul și nepotul lui lucrau pentru Nobila Casă și acum locuiau în Hong Kong.

— E sigur ca e malarie?

— Nu, doar unii dintre doctori socotesc că e malarie. Nu toți. Caută-l pe Mauss. Spune-i că vreau să-l văd pe Jin-qua de îndată. Împreună cu el.

— Da, senhor. Excelența sa dorește să luați masa cu el și cu arhiducele la ora nouă.

— Spune-i că accept.

— Da, senhor.

Struan închise ușa și se așeză mohorât în fotoliu. Era îmbrăcat doar cu o cămașă subțire, fără cravată la gât, pantaloni subțiri, și pantofi ușori. Ceilalți europeni îl socoteau nebun dacă risca să răcească acum când toți știau că frigurile astea erau transmise de vânturile verii.

— Nu se poate să fie malarie, spuse el. În nici un caz malarie. O fi altceva.

— Insula aia e blestemată.

— Acum vorbești ca o muiere.

— Febra asta n-a apărut decît după ce au venit și culii. Alungă-i pe culi și alungi și molima. Țștia o poartă cu ei peste tot. Numai ei fac asta!

— Culum, de unde știi tu asta? Sînt de acord că s-a pornit întîi printre ei. Și mai sînt de acord că aceștia trăiesc pe terenurile joase. Și mai sînt de acord că, din cîte știm noi, nu poți să te căpătuiești cu boala asta decît dacă respiri aerul nopții. Dar de ce s-a prăsit molima asta numai în Happy Valley? Numai la Happy Valley e aerul nesănătos? Aerul e aer, pentru numele lui Dumnezeu, și mai toată ziua și noaptea acolo bate o briză zdravănă. E o aiureală fără nici un sens.

— Ba are un sens foarte întemeiat. E voința Domnului.

— Dacă-i așa, dar-ar frenția în el să dea!

Culum sări în picioare.

— Am să-ți rămîn îndatorat dacă nu mai hulești.

— Și eu am să-ți rămîn recunoscător dacă ai să încerci să-ți amintești că atîta amar de vreme oamenii au fost arși de vii pe rug doar pentru că spuneau că pămîntul se rotește în jurul soarelui! Nu, asta nu e voința Domnului!

— Indiferent ce crezi, Dumnezeu are un rol vital și continuu în viețile noastre. Faptul că molima asta a izbucnit, din toată Asia, chiar în locul pe care l-am ales noi să sălășluim dovedește, cred eu, că e voința Domnului. Nu poți să negi una ca asta pentru că nu poți să dovedești contrariul, după cum nici eu nu pot dovedi că așa este. Dar eu așa cred, cei mai mulți cred așa, și de aceea socot că ar trebui să părăsim Happy Valley.

— Dacă facem una ca asta e ca și cum am abandona Hong Kong-ul.

— Putem construi iar pe terenurile din apropierea Promontoriului Glessing.

— Știi cumva câți bani am investit noi și ceilalți negustori în Happy Valley?

— Știi cumva cam de câți bani o să te bucuri când o să fii la șase picioare sub pământ?

Struan își cîntări cu răceală fiul. De săptămîni de zile ajunsese să simtă că dușmănia lui Culum era adevărată și sporea mereu. Dar nu-i păsa. Știa că cu cît Culum va învăța mai mult, cu atît va înceta mai mult să-și pună în aplicare ideile, deci cu atît mai mult va jindui după putere. E și cinstit așa, se gîndi el, și se simți încîntat de felul cum evolua Culum. Dar, în același timp, îl cuprinse îngrijorarea pentru viața lui. Culum își petrecea mult prea mult din timpul său în tovărășia lui Gorth, și avea o fire primejdios de deschisă.

Cu zece zile înainte, ei doi avuseseră o ceartă fără noimă, dar sălbatică. Culum aruncase în treacăt niște teorii privind navele cu aburi, evident opinii de-ale lui Gorth, iar Struan nu fusese de acord cu el. Atunci Culum pomenise de vechea ură dintre el și Brock, și declarase că tînăra generație nu avea să comită aceleași greșeli ca cei bătrîni. Că Gorth știa bine că nu era nevoie ca cei tineri să cadă în capcana celor bătrîni. Că și el și Gorth se hotărîseră să îngroape orice dușmănie, și amîndoi vor încerca să aducă împăcarea între părinții lor. Iar cînd Struan începu să-și apere poziția, Culum refuză să mai asculte și ieși ca o furtună.

Și mai era și problema cu Tess Brock.

Culum nu vorbise de ea față de Struan, și nici Struan nu adusese vorba. Dar știa că acum Culum jinduia cu disperare după ea și asta îi cam încețoșase mintea. Struan își reaminti propria lui tinerețe, cît de dor îi fusese după RONALDA. La vîrsta aceea totul părea atît de limpede, atît de important și de curat.

— Culum, fiule, nu te mai chinui, îi spuse el, nedorind să se mai certe cu el. Azi e o zi atît de toridă și toată lumea e cam înfierbîntată. Stai jos și odihnește-ți mintea. Micuța Karen e bolnavă la fel ca mulți dintre prietenii noștri. Am auzit că și Tillman s-a molipsit, și cine mai știe câți alții.

— Domnișoara Tillman?

— Ea nu cred.

— Gorth spunea că ei închid mîne factoria. Pleacă la Macao să-și petreacă vara. Toți din familia lui fac la fel.

— Noi ne ducem la Hong Kong. Factoria noastră rămîne deschisă.

— Gorth zice că mai sigur e să ne petrecem vara la Macao. Are casă acolo. Avem și noi o locuință acolo, nu-i așa?

Struan se foi în fotoliu.

— Mda, poți să te duci și tu o săptămână acolo, dacă dorești atât de mult. Distrează-te la Macao, dar eu am nevoie de tine la *Queen's Town*. Și din nou îți amintesc: ferește-te! Gorth nu e prietenul tău.

— Și din nou trebuie să-ți repet: ba este!

— Încearcă să te faci să-ți pierzi cumpătul și într-o zi o să te căsăpească.

— Greșești. Eu îl înțeleg cât se poate de bine. Și țin la el. Ne înțelegem perfect. Am descoperit că-mi place să stau de vorbă cu el, mă bucur de prezența lui. Știm amândoi că ție... și lui taică-său vă vine greu să înțelegeți, dar, ei bine, e greu de explicat.

— Dumnezeu mare, îl înțeleg pe Gorth chiar prea bine.

— Mai bine să nu vorbim de treburile astea, îi replică Culum.

— Ba cred că ar trebui. Acum Gorth te-a vrăjit. Pentru un Struan e pericol de moarte.

— Tu îl vezi pe Gorth cu alți ochi. E prietenul meu.

Struan deschise o cutie, alege o havană și se gândește că a venit timpul să discute.

— Crezi că Brock va fi de acord cu căsătoria ta cu Tess?

Culum se roși tot și răspunse mînat de patimă:

— Nu văd de ce n-ar fi. Gorth e de acord.

— Ai și discutat subiectul cu Gorth?

— N-am discutat nici cu tine. Cu nimeni. Atunci de ce aș fi discutat asta cu Gorth?

— Atunci de unde știi că el e de acord?

— Nu știi. Doar atât, că spune mereu cât de bine ne înțelegem eu și domnișoara Brock, cât de mult se bucură ea de tovarășia mea, mă încurajează să-i scriu, lucruri din astea.

— Crezi că nu am dreptul să te întreb care ți-s intențiile față de Tess Brock?

— Bineînțeles că ai dreptul. Dar, știi, e numai... da, bine, m-am gândit să mă căsătoresc cu ea. Dar lui Gorth nu i-am spus nimic.

Culum se opri stînjedit și-și șterse fruntea. Era speriat de felul neașteptat în care Tai-Panul nimerise exact ceea ce era mai important în mintea lui, și, deși dorise să discute cu el despre asta, nu voia ca nimeni să-i murdărească iubirea. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă aștept la asta,

se gîndi el, și se auzi cum se repede singur înainte, nefiind în stare să se oprească.

— Dar nu cred că... afecțiunea mea pentru domnișoara Brock privește pe cineva în momentul acesta. Nu s-a discutat nimic despre asta, așa că nu e deocamdată nimic și... ei, ce simt eu pentru domnișoara Brock mă privește numai pe mine.

— Îmi dau seama că asta-i părerea ta, îi replică Struan, dar asta nu înseamnă că ai și dreptate. Ți-a trecut cumva prin minte că cineva își aranjează treburile prin tine?

— Domnișoara Brock?

— Gorth Brock.

— Ți-a trecut cumva prin minte că ura ta pentru ei îți întunecă judecata? îi răspunse Culum furios.

— Da. M-am gîndit și la asta. Dar tu, Culum? Te-ai gîndit că ei se folosesc de tine?

— Să zicem că ai dreptate. Să zicem că mă căsătoresc cu domnișoara Brock. Nu e asta spre avantajul afacerilor tale?

Struan era bucuros că în fine problema fusese pusă în mod deschis.

— Nu. Pentru că atunci cînd ai să ajungi tu Tai-Pan, Gorth o să te înfulece cu fulgi cu tot. O să pună mîna pe tot ce avem noi și o să te distrugă... ca să ajungă el Tai-Pan al Nobilei Case.

— De ce l-ar distruge pe soțul surorii sale? De ce să nu ne unim companiile – Brock și Struan? Eu mă ocup de afaceri, el se ocupă de nave.

— Și cine va fi Tai-Pan?

— Am putea să... să fim amîndoi, eu și Gorth.

— Nu poate exista decît un singur Tai-Pan. Asta înseamnă să fii Tai-Pan. Asta-i legea.

— Dar legea ta nu înseamnă că trebuie să fie și legea mea. Sau a lui Gorth. Putem învăța și din greșelile altora. Unindu-ne companiile, ne-ar oferi avantaje enorme.

— Asta are Gorth în minte?

Struan se întrebă dacă nu cumva greșise în privința lui Culum. Dragostea oarbă a fiului său pentru Tess și încrederea lui în Gorth aveau să fie cheia cu care va fi distrusă Nobila Casă pentru ca Brock și Gorth să obțină tot ceea ce voiau. Și nu mai sînt decît trei luni și trebuie să plec spre Anglia. Doamne Isuse Cristoase!

— Chiar așa? îl întrebă el.

— N-am discutat niciodată problema asta. Am vorbit doar despre comerț, despre nave, despre companii, lucruri din astea. Și cum să facem pace între voi doi. Dar o contopire a celor două companii ar fi avantajoasă, nu-i așa?

— Nu cu cei doi. Nu sînteți de-o seamă. Deocamdată.

— Dar poate că într-o zi voi fi, nu?

— Poate! Struan își aprinse un trabuc. Chiar crezi că o să poți să-l domini pe Gorth?

— Poate că nici nu va trebui să-l domin. Cum nici el nu va trebui să mă domine pe mine. Să zicem că mă căsătoresc cu domnișoara Brock. Gorth are compania lui, noi o avem pe a noastră. Separate. Putem încă concura una cu cealaltă. Dar în chip prietenesc. Fără atîta ură! Vocea lui Culum deveni mai aspră. Pentru moment, hai să gîndim din punctul de vedere al Tai-Panului. Brock are o fiică la care ține mult. Am reușit să mă fac plăcut atît ei, cît și lui Gorth. Prin căsătoria asta nu fac decît să mai înmoi dușmănia lui Brock față de mine, pînă cînd mai dobîndesc experiență. Vînturînd mereu nada unirii celor două companii. Iar cînd voi fi pregătit, pot să-i atac fără milă. O urzeală sigură și frumoasă. Dă-o-ncolo de fată. Doar mă folosesc de ea... spre mai marea glorie a Nobilei Case.

Struan nu spuse nimic.

— Te-ai gîndit cumva fără ranchiună la aceste posibilități? continuă Culum. Am uitat că ești mult prea deștept ca să nu fi băgat de seamă că o iubesc.

— Da, făcu Struan și scutură cu grijă scrumul trabucului într-o scrumieră de argint. Da, v-am cîntărit pe tine și pe Tess „fără ranchiună”.

— Și care a fost concluzia ta?

— Că pentru tine pericolele copleșesc avantajele.

— Deci dezaprobi cu totul căsătoria mea cu ea?

— Dezaprob dragostea ta pentru ea. Dar tu o iubești de acum, sau așa crezi. Și mai e încă ceva: te vei căsători sigur cu ea, dacă vei putea. Struan trase adînc din trabuc. Crezi că Brock va fi de acord?

— Nu știu. Nu cred că va fi, Dumnezeu să mă ajute.

— Ba cred că va fi de acord, Dumnezeu să te ajute.

— Dar tu nu vei fi de acord pînă la urmă?

— Ți-am mai spus o dată cîndva: sînt singurul om de pe pămînt în care poți avea deplină încredere. Cu condiția ca nu cumva, din niște socoteli ale tale, să te pui împotriva Nobilei Case.

— Și crezi că o astfel de căsătorie e împotriva intereselor companiei?

— N-am spus asta. Am zis că nu pricepi ce pericole te pasc. Struan stinse trabucul și se ridică în picioare. Fata nu e majoră. Ai să aștepti încă cinci ani de zile de acum înainte?

— Da, sări el iute, speriat de un termen atât de lung. Da, pe Dumnezeu meu. Nici nu știi ce înseamnă fata asta pentru mine. E... e singura fată pe care aș fi putut-o iubi vreodată. N-am să-mi schimb sentimentele și tu nu poți să mă înțelegi, nu poți. Da, am să aștept cinci ani. O iubesc.

— Dar ea te iubește?

— Nu știu. Eu... pare să țină la mine. Mă rog să mă iubească. Doamne Dumnezeule din ceruri, ce-am să mă fac!

Har Domnului că nu mai sînt atât de tînăr, se gîndi Struan plin de compasiune. Acum știu că dragostea e ca marea, uneori calmă, alteori furtunoasă. E frumoasă, primejdioasă, împarte și viață, și moarte. Dar niciodată nu e veșnic la fel, mereu în schimbare. Și unică doar pentru o foarte scurtă perioadă în curgerea timpului.

— Flăcăule, n-ai să faci nici o mișcare. Am să vorbesc eu cu Brock în seara asta.

— Nu, sări Culum îngrijorat. E vorba de viața mea. Nu vreau ca tu să...

— Ceea ce dorești tu acum privește și viața mea și a lui Brock, îl întrerupse Struan. Am să vorbesc cu Brock.

— Atunci o să mă sprijini?

Struan goni cu evantaiul o muscă ce i se așezase pe față.

— Cum rămîne cu cele douăzeci de guinee, Culum?

— Cum?

— Banii mei de coșciug. Cele douăzeci de guinee de aur pe care mi le-a dat Brock și le-ai luat tu să le păstrezi? Ai și uitat?

Culum deschise gura să spună ceva dar se răzgîndi. Apoi îngăimă:

— Da, am uitat de ele. Adică mi-au ieșit din minte! În ochi i se citea adîncul suferinței. De ce vreau mereu să te mint? Am mințit. E groaznic.

— Mda, făcu Struan satisfăcut, pentru că acum Culum trecuse un alt examen și învățase încă o lecție.

— Ce-i cu monedele?

— Nimic. Numai că nu ar trebui să uiți de ele. Ele înseamnă Brock. Gorth e și mai rău pentru că n-a dobîndit nici măcar generozitatea lui taică-său.

Era aproape miezul nopții.

— Şezi şi tu jos, Dirk, îl invită Brock, mîngîindu-şi barba. Grog, bere sau brandy?

— Brandy.

— Brandy dai! îi porunci el servitorului, apoi făcu un semn spre mîncarea care se vedea pe masă la lumina lumînărilor ce pîlpîiau. Haleşte nişte friptură, Dirk! Se scărpină subraţ, unde se umpluse de nişte furuncule numite bube de căldură. Blestemată vreme. De ce dracu' pe tine nu te loveşte suferinţa asta care nu ne ocoleşte pe noi, ceilalţi, ei?

— Pentru că mă îngrijesc cum trebuie, îi spuse Struan şi-şi întinse picioarele într-o poziţie comodă. Ți-am spus de un milion de ori. Dacă te îmbăiezi de patru ori pe zi nu mai faci bube de căldură. Păduchii se duc şi...

— N-au nici o legătură cu bubele astea, îi replică Brock. Şi-i o prostie, e împotriva naturii, pe Dumnezeuul meu! rîse el. Iar ai de zic că eşti tovarăş de navă cu diavolul în persoană poa' c-au pus destul taman unde trebuie ca să arate de ce eşti tu așa cum eşti. Ei? își împinse cana mare de argint de jumătate de livră spre servitorul care i-o umplu de îndată din butoiul mic de bere aflat lîngă perete; în rastelul din apropiere se vedeau muschete şi săbii de abordaj. Dar ai să-ți primești tu răsplata, curînd-curînd, nu-i așa, Dirk? spuse el, arătînd cu degetul mare şi bont în jos.

Struan luă bolul mare de cristal şi mirosi băutura.

— Tyler, toți ne primim răsplata.

Struan ținu paharul de brandy aproape de nas pentru a contracara duhoarea din încăpere. Se întrebă dacă Tess mirosea şi ea la fel ca taică-său şi maică-sa, şi dacă Brock bănuia măcar motivul vizitei sale... Ferestrele erau ermetic închise, să nu intre aerul noptii şi zarva imensă din piaţeta din faţă. Brock mîrîi, ridică paharul plin de bere şi bău cu sete. Purta obișnuita lui redingotă de lînă, izmene groase, fular şi jiletcă. Îl cercetă mohorît pe Struan. În cămaşa aceea subțire, pantaloni albi, cizme scurte, părul roşcat auriu de pe pieptul lat lucind în lumina lumînărilor, Struan îi părea puternic şi stăpîn pe el.

— Fiule, arăți cam dezbrăcat. Cam dezgustător de golaş.

— Tyler, asta-i moda viitorului. Sănătate! spuse ridicînd paharul şi băură amîndoi.

— Şi dacă tot vorbim de diavol, am auzit că Maureen Quance îl domesticeşte pe bietul Aristotle rău de tot. Aud vorbe că ar pleca amîndoi spre țară cu următorul flux.

— Fuge el cumva, sau își taie beregata mai degrabă decît să facă una ca asta.

Brock izbucni în hohote groase de rîs.

— Doamne, cînd am văz't-o c-apare așa deodată în mijlocul balului, n-am mai rîs așa cu poftă de cînd bunica și-a prins țîțele netezind rufele sub mîngălău! Îi făcu semne servitorului să dispară și acesta se făcu nevăzut. Am auzit că toate navele ți-s plecate.

— Mda. Strașnic sezon, nu-i așa?

— Îhî! Și am să fiu mai liniștit cînd *Blue Witch* o să tragă prima la cheu în Tîrgul Londrei. Am auzit că e cu o zi înainte! Brock trase un gît zdravăn de bere, transpirînd din belșug. Jeff Cooper zicea că ultima lui navă a plecat și ea, așa că la Whampoa nu mai e nimeni.

— Rămii în Canton?

Brock clătină din cap.

— Mîine plecăm și noi. La *Queen's Town*, apoi la Macao. Da' nu închidem factoria, ca înainte.

— Longstaff mai rămîne. Negocierile continuă, bănuiesc eu.

Struan simți o amenințare în aer, și îngrijorarea lui spori.

— Doar știi bine că treburile nu se încheie ele aici.

Brock se juca cu bandajul de la ochi. Șnurul care ținuse bandajul la locul lui ani și ani de zile își croise un șanț roșu pe fruntea lui.

— Gorth zicea că mezina lui Robb a luat frigurile.

— Da. Cred că i-a spus Culum.

— Da.

Brock reținu tonul tăios al lui Struan. Bău cu poftă din cana de bere, își șterse spuma de pe mustăți cu dosul mîinii.

— Îmi pare rău. E un *joss* rău ăsta! Bău din nou. Băiatul tău și-al meu parcă ar fi vechi tovarăși de navă.

— Abia aștept să mă îmbarc din nou, spuse Struan, neluînd în seamă aluzia. Azi după-amiază am avut o lungă discuție cu Jin-qua. În legătură cu frigurile. La Kwantung n-au pomenit niciodată de friguri, din cîte știe el cel puțin.

— Dacă-i malarie cu-adevărat, atunci o să avem necazuri, nu glumă. Brock întinse mîna și apucă un piept de pui. Ia și tu. Am auzit că prețul culilor crește. La Hong Kong prețurile cresc al naibii la toate.

— Nu chiar atît de mult încît să ne dăuneze. Frigurile or să treacă.

Brock își săltă greoi brăcinarul și goli cana de bere.

— Ai vrut să mă vezi între patru ochi, da? Ca să vorbim de frigurile astea?

— Nu! îi replică Struan, simțind că-l contaminează și pe el miasele din jur, izul pe care-l emana Brock, și mirosul de bere stătută. Am venit în legătură cu o veche promisiune pe care ți-am făcut-o că într-o zi am să viu după tine cu pisica cu nouă cozi.

Brock apucă clopoțelul de pe masă și-l făcu să sune violent. Sunetul lui se izbi de pereți. Văzînd că ușa nu se deschide de îndată, îl făcu să sune din nou.

— Maimuțoiul ăla blestemat! mîrîi el. Ar merita un picior în cur așa cum trebuie.

Se duse la butoiașul cu bere și, după ce-și umplu cana mare cu capac, se așeză din nou și-l privi pe Struan drept în ochi. Apoi așteptă.

— Și ce-i cu asta? mormăi în cele din urmă Brock.

— Tess Brock.

— Cum?

Brock era uluit că Struan dorea să precipite chiar el hotărîrea din pricina căreia și el, dar și Struan fără îndoială, se frămîntaseră atîtea nopți.

— Fiul meu e îndrăgostit de ea.

Brock dădu pe gît niște bere și se șterse din nou la gură.

— Nu s-au întîlnit decît o singură dată la bal. Apoi s-au preumblat cu Liza și Lilibet. De trei ori.

— Mda. Da' el e îndrăgostit de ea. E convins că o iubește.

— Da' tu ești sigur?

— Da.

— Și tu ce părere ai?

— Că ar fi mai bine să discutăm treaba asta. În mod deschis.

— De ce chiar acum? spuse Brock bănuitor, în vreme ce mintea i se chinuia să găsească răspunsul cel adevărat. După cum bine știi ea e încă foarte crudă.

— Da, dar destul de mare ca să se căsătorească.

Brock se jucă gînditor cu cana de bere, uitîndu-se la propria-i imagine pe fața argintului lustruit. Se întreba dacă ghicise exact intențiile lui Struan.

— Tu acum vii și-mi ceri oficial mîna lui Tess pen' ficior-tu?

— Asta-i datoria lui, nu a mea... să o ceară oficial în căsătorie. Dar noi trebuie să discutăm neoficial. Mai întîi.

— Tu ce părere ai? îl întrebă din nou Brock. În legătură cu căsătoria asta?

— Știi deja foarte bine. Sînt împotriva ei. Pentru că nu am încredere în tine. Nici în Gorth nu am încredere. Dar Culum gîndește altfel cu mintea lui și mi-a forțat mîna, și nu totdeauna un tată își poate convinge feciorul să facă ce vrea el.

Brock se gîndi la Gorth. Cînd deschise gura, vocea îi sună aspru.

— Dacă ești atît de pornit împotriva dorinței lui, atunci arde-i o mamă de bătaie pînă-i vine mintea la cap, sau expediază-l în țară, fă-i bagajele. Scapi repede de sămînța asta de belea.

— Știi bine că sînt la ananghie, îi spuse Struan cu amărăciune. Tu ai trei fii – Gorth, Morgan, Tom. Acum eu nu-l mai am decît pe Culum. Așa că, indiferent ce vreau eu să fac, el mă va urma mai departe.

— Mai e și Robb și fiii lui, spuse Brock, fericit că-l citise exact pe Struan, jucîndu-se acum cu el cum s-ar fi jucat cu un peștișor.

— Doar știi care-i răspunsul la una ca asta. Eu am creat Nobila Casă, nu Robb. Ei, acum care-i părerea ta?

Brock își goli cana de bere gînditor. Din nou făcu clopoțelul să sune. Și din nou nici un răspuns.

— Cre' c-am să fac praștie din mațele maimuțoiului ăsta! Se ridică în picioare și începu să-și umple cana cu bere. Și eu sînt la fel împotriva acestei căsătorii, spuse Brock aspru, și văzu un fulger de mirare pe chipul lui Struan. Da' chiar așa, continuă Brock, dacă fi-tu vine și-mi cere fata io i-o dau.

— Dumnezeu mare, am fost sigur că așa ai să faci!

Și Struan se ridică în picioare cu pumnii strînși.

— O să aibă cea mai mare zestre din toată Asia. Anul viitor or să fie căsătoriți.

— Dar înainte de asta am să te trimit eu pe tine în iad.

Cei doi bărbați se priviră amenințător. Și din nou Brock văzu același chip tăiat în piatră ca în urmă cu treizeci de ani, aceeași putere iradiind din el. Aceleași trăsături de nedefinit care-l făcuseră să reacționeze atît de violent cu toată ființa lui. Dumnezeu mare, blestemă el, nu mă duce mintea de ce mi l-ai scos în cale pe diavolul ăsta. Nu mă duce mintea decît că l-ai pus acolo pen' ca eu să-l strivesc cum trebuie, și nu cu un cuțit înfipt în spinare, și cu atît mai rău.

— Dirk, asta o să fie mai tîrziu, îi răspunse el. Întîi copiii se căsătoresc, în toată regula. Ești la ananghie bine de tot. Și nu din pricina mea, da' cu atît mi se rupe inima mai tare, și nu io ți-am aruncat ghinionul ăsta de *joss* în obraz. Da' de la o vreme mă tot gîndesc io la ei, ca și tine bănuie, la ei și la noi, și zic că așa-i mai bine și de ei și de noi.

— Eu știu ce-i în mintea ta. Și a lui Gorth.

— Dirk, cine știe ce o să se aleagă mai târziu? Poa' că-n viitor cele două companii să se unească între ele.

— Nu atîta vreme cît eu mai sînt în viață.

— Da' pe de altă parte poa' că n-o să se unească, și tu o s-o ai pe-a ta mai departe și noi p-a noastră.

— Nu puneți voi mîna pe Nobila Casă ca s-o distrugeți doar cu o fustă de fetiță.

— Dumnezeu mare, acu' ascultă și tu la mine! Tu ai adus vorba de asta! Tu ai zis să vorbim deschis și io n-am terminat de spus ce-am avut de spus. Așa că acu' tu m-ascuți pe mine, pe Dumnezeu de nu! Doa' dacă nu ți-ai pierdut și curajul așa cum ți-ai pierdut purtările și mintea.

— Bine, Tyler! Struan își turnă alt pahar de brandy. Spune ce-ți clocește mintea.

Brock se mai calmă și se așeză din nou sorbindu-și berea.

— Nu te pot suferi și te urăsc și acu' așa cum o s-o fac întotdeauna. Nici io n-am nici o încredere în tine. M-am săturat pe viață să mai omor pe cineva, dar, pe numele lui Cristos, în ziua în care o să vii cu pisica aia în mîna la mine, te omor. Da' nu io o să încep bătaia. Nu. Ni' nu voi să te omor, ci doar să te strivesc în bună regulă. Da' stau și mă gîndesc și mă dumiresc că poa' ăi tineri or să știe ei să pună rînduială... cum n-am putut noi face. Așa că stau și zic: ce-o fi să fie! Dacă or să se unească firmele, atunci să se unească. E treaba lor, ni' a mea, ni' a ta. De n-o fi să se unească, asta-i tot treaba lor. O să facă ce-o să socotească ei că e mai bine. Nu noi. Așa că zic că e în regulă cu căsătoria.

Struan își goli paharul și-i făcu vînt pe masă.

— N-am crezut niciodată că poți fi atît de lipsit de vîna în tine încît să te folosești de Tess pentru asta, cînd știu că și tu ești împotriva căsătoriei după cum sînt și eu.

De data asta Brock îl privi fără ură.

— Dirk, nu mă folosesc de Tess. Dumnezeu știe că e adevărul adevărat. Îl iubește pe Culum, și-i la fel de adevărat. Asta-i singurul motiv pen' care vorbesc cu tine așa cum vorbesc. Sîntem amîndoi la ananghie acum. Hai să vorbim ca oameni cu cap. Ea-i ca o Julietă față de Romeo al ei, da, da, pe Dumnezeu meu de nu, și de asta mă tem și io. Și așa te-ai teme și tu de-ai ști cît îi de-adevărat. Nu voi ca Tess a mea să sfîrșească pe-o dală de marmoră pen' că io te urăsc pe tine. Ea-l iubește. Io mă gîndesc numai la ea.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, Dumnezeule mare! Dar Liza mi-a tocat creierii de zeci de ori cu Tess. Îmi tot zice că Tess oftează și geme, și nu sporovăiește decît de balul ăla și nu pomenește decît de Culum. Și Tess mi-a făcut capul calendar cu ce-a zis Culum, cu ce n-a zis Culum, și ce i-a zis ea lui Culum și cum arăta Culum, și ce i-a răspuns el ei, pînă cînd am crezut că plesnesc. Ei da, îl iubește și gata.

— Dragoste de ținci. Nu contează deloc.

— Pen' numele lu' Dumnezeule, greu să îndure cineva să stea de vorbă omenește cu tine. Greșești, Dirk, greșești foarte tare.

Brusc, Brock se simți foarte obosit și foarte bătrîn. Vroia să termine cu tărășenia asta.

— De nu era balul ăla, nu s-ar fi întîmplat nimic niciodată. Și tot tu ai ales-o să înceapă dansul. Tu ai ales-o să cîștige premiul, tu...

— Nu eu. Sergheiev a fost cel care a ales-o, nu eu.

— Țasta-i adevărul adevărat, așa să-ți ajute Dumnezeule?

— Da.

Brock se uită la Struan și-l cîntări mult.

— Atunci aici o fi mîna Domnului la mijloc. Tess nu era cea mai grozav de bine îmbrăcată la bal. Știam și eu și știa toată lumea, în afară de Culum și Tess. Își termină de băut berea și puse pe masă cana mare de metal cu capac. Uite, îți fac o propunere. Știu io că tu nu ții la Culum al tău cum țin io la Tess a mea, dar lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă și un port sigur pentru viața lor și io am să fac la fel. Flăcăul merită și el una ca asta – ți-a salvat capul în chestia cu gorganul, fîncă jur pe crucea lui Cristos că te-aș fi ștrangulat bine de tot atunci. Dacă acu' cauți pricină să ne luptăm, atunci să ne luptăm. Și dacă îmi vine mie bine să-ți rup gîtul, dar pe bune, jur pe sîngele lui Cristos că am s-o fac. Da' nu le fac una ca asta și lor, la ăia doi. Lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă și un port sigur pentru viața lor. Ei, ce zici?

Și Brock îi întinse mîna.

Struan îi răspunse aspru:

— Dau mîna cu tine numai pentru Culum și Tess. Nu și pentru Gorth.

Felul în care Struan spusese Gorth îl făcu pe Brock să simtă cum îl trece un fior. Dar nu-și retrase mîna, deși de acum știa că înțelegerea lor era amenințată de primejdii. Își strînseră mîna ferm.

— Și acu' să mai luăm cîte un pahar să pecetluim înțelegerea cum se cuvîne, spusese Brock, și după aia poți să te duci dracului și să ieși din casa mea.

Apucă din nou clopoțelul, pentru a treia oară îl făcu să sune, nu apăru nimeni și-l aruncă de perete.

— Lee Tang! urlă el.

Vocea îi răsună ciudat. Pe imensul hol al scării se auzi zgomot grăbit de pași și se arătă chipul speriat al unui funcționar portughez.

— Toți servitorii au dispărut, senhor. Nu dau de ei nicăieri.

Struan se repezi la fereastră. Negustorii ambulanti și prăvăliașii, toți gură-cască părăseau acum piața într-o desăvârșită tăcere. Negustori adunați în grupuri în Grădina Engleză stăteau încremeniți, ascultând și urmărind ce se întâmplă. Struan se întoarse și se repezi la rastelul cu muschete, ajungând la el în aceeași fracțiune de secundă cu Brock.

— Adună-i pe toți jos! îi strigă Brock funcționarului portughez.

— Tyler, la factoria mea! Sună alarma, mai spuse Struan și se făcu nevăzut.

În mai puțin de un ceas, toți negustorii și funcționarii lor erau înghesuți în factoria lui Struan și în Grădina Engleză, care servea de curte exterioară. Lîngă poartă era rînduit, în dispozitiv de luptă, detașamentul celor cincizeci de soldați, înarmați. Comandantul lor, căpitanul Oxford, dacă împlinise douăzeci de ani, un tînăr subțirel, isteț, cu o umbră de mustață. Struan, Brock și Longstaff se aflau în mijlocul grădinii. În apropiere, Jeff Cooper și Sergheiev. O noapte umedă, încinsă, apăsătoare.

— Înălțimea voastră, ar fi mai bine să ordonați imediat evacuarea, îi spuse Struan.

— Îhî! întări Brock.

— Domnilor, nu e cazul să fim chiar grăbiți, spuse Longstaff. S-a mai întîmplat asta și înainte, ei?

— Da, dar de fiecare dată am fost preveniți într-un fel sau altul de Co-hong sau de către mandarini. Niciodată nu ne-au luat așa ca din oală.

Struan își încordă auzul și ascultă noaptea, ochii însă numărau lorcile amare de-a lungul cheului. Erau destule pentru toată lumea, se gîndi el...

— Nu-mi place noaptea asta.

— Nici mie, Dumnezeule Cristoase, spuse Brock și trînti furios un scuiat. În bărci cu noi, zic io.

— Doar nu vă închipuiți că ne paște vreo primejdie?! spuse Longstaff.

— Excelența voastră, nu știu. Dar ceva îmi spune mie că pentru moment e mai bine s-o ștergem de aici, îi replică Struan. Sau cel puțin să

ne imbarcăm pe navele noastre pentru mai multă siguranță. Pentru sezonul ăsta negocîul oricum s-a încheiat, așa că putem sta sau putem pleca după voia noastră.

— Dar nu vor îndrăzni să ne atace, se burzului Longstaff. De ce s-au pornit? De ce o fac din nou? Tratatul avansează atît de bine. E ridicol.

— Vă sugerez doar că ar fi mai bine să acționăm așa cum ați spus întotdeauna, Excelența voastră: e mai bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Longstaff făcu un semn ușor cu capul către ofițer.

— Împarte-ți oamenii în trei grupuri. Păziți intrările dinspre est și vest în strada Hog. Pînă la noi ordine, împiedici orice acces spre piață.

— Da, sir.

Struan îi zări pe Culum, Gorth și Horatio stînd laolaltă lîngă un felinar. Gorth îi arăta lui Culum cum se încarcă o muschetă, iar acesta asculta foarte atent. Lîngă Culum, Gorth părea puternic, plin de energie, de vitalitate. Struan își întoarse privirea și-l surprinse pe Mauss care, în semiîntuneric, vorbea cu un chinez înalt, pe care Tai-Panul nu-l mai văzuse niciodată. Îmboldit de curiozitate, se apropie de ei.

— Wolfgang, ai aflat ceva?

— Nu, Tai-Pan. Nici cel mai mic zvon, nimic. Nici Horatio. *Gott im Himmel*, nu mai pricep nimic.

Struan îl măsură pe chinez cu privirea. Era îmbrăcat în niște haine țărănești zdrențăroase, și părea să fi împlinit abia treizeci de ani. Avea niște ochi obosiți, dar totuși pătrunzători, și-l cerceta pe Struan la rîndul lui cu aceeași curiozitate.

— Cine-i?

— Hung Hsu Ch'un, îi spuse Wolfgang mîndru de el. Un *hakka*. E botezat, Tai-Pan, eu l-am botezat. Cel mai bun convertit pe care l-am făcut eu, Tai-Pan. O minte strălucită, studios și totuși țăran. În cele din urmă, am și eu un convertit care va răspîndi cuvîntul Domnului... ca să mă ajute în lucrarea Lui.

— Ai face mai bine să-i spui să plece. Dacă se stîrnește conflict și-l prind mandarinii că a rămas cu noi, atunci o să ai un convertit mai puțin.

— I-am spus mai înainte să plece, dar mi-a răspuns: „Ciudate sînt căile Domnului, iar oamenii Domnului nu întorc spatele celui necredincios”. Nu-ți fă nici un fel de griji. Dumnezeu o să-l aibă în paza lui, iar eu am să mă pun chezaș cu propria mea viață.

Struan dădu scurt din cap către chinez și se întoarse la Longstaff și Brock.

— Io mă urc la mine la bord, spuse Brock, și cu asta basta.

— Tyler, trimite-l pe Gorth cu oamenii lui să întărească paza acolo! și arată spre bezna străzii Hog. Eu mă duc la est și te acopăr dacă începe balamucul. Și atunci te poți retrage aici.

— Tu ai numai grija alor tăi, îi replică Brock, io pe-a alor mei. Doar nu ești tu acum comandant șef, Cristoase Dumnezeule! și-i făcu semn lui Gorth să se apropie. Ia vino tu cu mine. Almeida, tu cu ceilalți funcționari aduceți hârtoagele pe navă! Și împreună cu oamenii lui ieși mărșăluind din grădină și se îndreptă spre piață.

— Culum!

— Da, Tai-Pan!

— Ia tot ce a mai rămas în safe și du-te la bordul lorței.

— Prea bine. Culum își coborî vocea. I-ai vorbit lui Brock?

— Mda. Fiule, nu vorbim acum. Grăbește-te. O să discutăm mai târziu.

— A zis da sau nu?

Struan îi simți pe ceilalți cum îl urmăresc, și cu toate că ar fi vrut tare mult să-i povestească lui Culum cum decursese discuția, grădina nu era locul nimerit pentru una ca asta.

— Doamne Isuse Cristoase, nu ai de gând odată să faci cum ți s-a spus?

— Vreau să știu și eu! spuse Culum cu ochii sticliind.

— Iar eu nu sînt pregătit să discut acum problemele tale! Fă ce ți-am spus!

Struan porni pășind îndesat spre ușa din față. Îl opri Jeff Cooper.

— De ce ne evacuăm? De ce atîta grabă, Tai-Pan?

— Jeff, doar din prudență. Ai vreo lorțe la îndemîină?

— Da.

— Dacă n-ai loc la bord, voi fi bucuros să le ofer un loc la mine oamenilor tăi. Struan se uită la Sergheiev. Înălțimea voastră, e o priveliște frumoasă dinspre fluviu, dacă veți avea bunăvoința să mergeți cu noi.

— Totdeauna cînd piața se golește și servitorii dispar voi o luați la fugă?

— Numai cînd îmi face plăcere și mie! Struan își croi drum prin îmbulzeala oamenilor. Vargas, du la bord toate registrele și funcționarii. Înarmați.

— Da, senhor.

Cînd ceilalți neguțători îi văzură pe Struan și Brock că se pregătesc cu adevărat să se retragă în grabă, se întoarseră iute la factoriile lor, își

strînseră registrele contabile și documentele de conosament, orice hîrtie care dovedea amploarea tranzacțiilor din acel sezon, și deci tot ceea ce reprezenta viitorul lor, și începură să le depoziteze pe nave. Prea mulți bani nu erau de pus la adăpost, pentru că tranzacțiile comerciale fuseseră făcute în cea mai mare parte pe baza cambiilor, iar Struan și Brock își expediaseră argintul la Hong Kong.

Longstaff își strînse documentele de pe propriul lui birou, își puse cartea de cifru și hîrțile secrete în geanta oficială și se duse în grădină, lîngă Sergheiev.

— Înălțimea voastră, v-ați împachetat totul?

— N-am nimic prea important. Ce se întîmplă mi se pare extraordinar. Ori există un pericol iminent, ori nu e nici un pericol! Dacă există un pericol, de ce trupele dumneavoastră nu sînt aici? Dacă nu e, atunci de ce fugiți?

Longstaff rîse.

— Dragă domnule, așa-i mintea păgînului. Foarte deosebită de a noastră, a celor civilizați. De mai bine de un secol, guvernul Maiestății sale se luptă cu această mentalitate. Așa că am ajuns să știm să ne descurcăm în treburile Chinei. Bineînțeles, adăugă el sever, nu ne preocupă cucerirea acestei țări, ci numai comerțul pașnic. Și socotim zona aceasta o sferă de influență cu totul britanică.

Struan mai aruncă și el o privire prin safe, ca să se convingă că toate hîrțile vitale erau la bord.

— Am făcut eu asta, îi spuse Culum intrînd val-vîrtej în încăpere și trîntind ușa în urma lui. Și acum, Isuse, care a fost răspunsul?

— Urmează să te căsătorești, îi spuse blînd Struan, Isuse Cristoase!

Culum rămase încremenit, nefiind în stare să mai scoată o vorbă.

— Brock e încîntat să te aibă de ginere. Anul viitor te poți însura.

— Brock a spus el da?

— Da. Și felicitări.

Struan își cercetă liniștit sertarul de la birou, îl închise, satisfăcut că discuția cu Brock decursese așa cum își pusese el în gînd de la început.

— Vrei să spui că el a spus da? Și tu ai zis tot da?

— Da. Dar tu trebuie să-i ceri oficial mîna. A spus că o să te accepte de ginere. Mai trebuie să discutăm de zestre și alte amănunte, dar a spus că anul viitor vă puteți căsători.

Culum își prinse tatăl în brațe.

— Ah, tată, mulțumesc.

El nici măcar n-a băgat de seamă cînd i-a scăpat cuvîntul „tată”, Struan însă da. Liniștea nopții fu spartă de o salvă de muschete. Struan și Culum alergară la geam exact la timp ca să vadă primul rînd al mulțimii ce dăduse buzna prin partea dinspre vest zvîrcolindu-se sub gloanțe. Sutele de oameni din spate îi măturară pe cei din față, iar soldații fură înghițiți de torentul chinezilor ce urlau repezindu-se spre capătul depărtat al pieții. Mulțimea purta torțe, topoare și sulii, deasupra fluturau flamurile Triadei. Dădură năvală asupra factoriei aflate în partea cea mai de vest, aparținînd americanilor. Pe o fereastră deschisă cineva aruncă o torță aprinsă, ușile fură asaltate. Gloata începu jaful, dînd foc și distrugînd clădirea. Struan își apucă muscheta.

— Nici o vorbă despre Tess. Păstrează totul numai pentru tine pînă cînd ajungi să stai de vorbă cu Brock! Porniră în fugă spre hol. La naiba cu toate astea, Vargas! strigă el cînd își văzu funcționarul clătîndu-se sub povara registrelor cu copii după facturi. Urcă-te la bord!

Vargas o luă la fugă. Piațeta din fața factoriei lui Struan și grădina erau pline de neguțatori care fugeau cît îi țineau picioarele spre lorciile lor. Cîțiva soldați erau postați lîngă zidul grădinii, gata să se sacrifice, ca o ultimă linie de apărare a retragerii. Struan li se alătură pentru a acoperi retragerea celorlalți. Cu coada ochiului îl văzu pe Culum alergînd din nou în factorie, dar uită de asta cînd un nou val de oameni dădu buzna în strada Hog. Soldații care apărau intrarea pe acolo traseră o salvă de muschete și se retraseră în bună rînduială spre Grădina Engleză, unde luară din nou poziție alături de ceilalți soldați pentru a-i apăra pe ultimii dintre negustori ce fugeau spre ambarcațiile lor. Cei ajunși deja la bord erau cu muschetele în mîină. Dar mulțimea invadatorilor se concentră numai asupra factoriilor din cealaltă parte a pieții și, în mod cu totul ciudat, nu-i luau deloc în seamă pe negustori. Struan simți ușurare cînd îi văzu pe Cooper și americanii lui suiți pe o lorce. Crezuse că se mai aflau încă în factorie.

— P’onoarea mea, ia uită-te la ticăloșii ăia, spuse Longstaff fără să se adreseze cuiva anume, în vreme ce se afla lîngă grădină și urmărea mulțimea chinezilor, mergînd la pas, cu bastonul în mîină; știa bine că asta însemna sfîrșitul tratativelor, războiul era inevitabil. Forțele armate ale Maiestății sale vor pune capăt acestor dezordini.

Se întoarse în grădină și-l găsi pe Sergheiev care urmărea și el balamucul, lîngă el stînd cei doi servitori în livrea, înarmați și speriați.

— Înălțimea voastră, poate doriți să veniți cu mine la bord, strigă Longstaff, încercînd să acopere zarva din jur.

Longstaff știa că dacă Sergheiev era cumva rănit, faptul avea să fie socotit drept un incident internațional, care-i va oferi țarului un perfect pretext să trimită nave de război și trupe de represiune în apele chinezești. Și una ca asta n-are să se întâmple, Dumnezeule Cristoase! fir-ar să fie, își spuse el.

— Numai într-un singur fel pot fi tratați acești ticăloși. Credeți că democrația dumneavoastră va reuși să se descurce cu ei?

— Da. Trebuie doar să le dăm timp. Nu? îi răspunse Longstaff bine dispus. Acum să ne urcăm la bord. Avem mare noroc că e o seară plăcută.

Unul dintre servitorii ruși îi spuse ceva lui Sergheiev, care doar se uită mai lung la el. Servitorul albi la față și nu mai scoase o vorbă.

— Dacă așa doriți, bine, Excelența voastră, spuse Sergheiev ca să nu fie mai prejos de disprețul pe care-l manifesta Longstaff față de gloata aceea. Dar zic să-l așteptăm și pe Tai-Pan.

Își scoase tabachera de prizat tutun și-i oferi și lui Longstaff, fericit că nu-i tremura mîna.

— Mulțumesc! spuse Longstaff, luînd o priză de tabac. Afurisită treabă. Ei? Se îndreptă cu pași mari spre Struan. Dirk, ce naiba i-o fi stîrnit în halul ăsta?

— Mandarinii. Cu siguranță. N-am mai văzut niciodată o mulțime atît de înfuriată. Niciodată. Mai bine să ne urcăm la bord.

Struan aruncă o privire asupra pieții. Ultimii negustori se urcau acum pe navele lor. Numai Brock nu era de văzut. Gorth și oamenii lui încă păzeau poarta factoriei, dinspre partea de est, și Struan se enervă cînd îl văzu pe acesta trăgînd asupra chinezilor puși pe jaf, dar care nu reprezentau o amenințare directă la adresa lor. Fu tentat să ordone o retragere imediată, și apoi în învălmășeala care ar fi urmat să ridice muscheta și să-l curețe pe Gorth. Asta l-ar fi scutit să-l omoare mai tîrziu. Dar Struan nu trase. Voia să se bucure de plăcerea de a vedea groaza în ochii lui Gorth cînd avea să-l ucidă.

Cei care se urcaseră pe nave molară parîmele în grabă. Și numeroase lorci se îndreptară spre firul fluviului. În mod ciudat, mulțimea răzvrătită nici nu-i băgă în seamă. Din factoria firmei Cooper-Tillman ieșeau acum valuri de fum. Întreaga clădire fu cuprinsă de flăcări cînd o rafală de vînt uscat ațîță incendiul, pălălăile de foc lingînd noaptea. Struan îl văzu pe Brock ieșind ca o furtună din propria lui factorie, cu o muschetă într-o mîna, o sabie de abordaj în cealaltă, cu buzunarele doldora de hîrtii. Principalul său funcționar, Almeida, fugea înaintea lui

spre lorce, cocîrjat sub greutatea registrelor, Brock, Gorth și oamenii lor apărîndu-l. Apoi un alt val de chinezi năvăli prin intrarea de est, copleșindu-i pe soldați. Struan pricepu că era vremea să se retragă.

— La bord! urlă el, întorcîndu-se spre poarta grădinii.

Se opri scurt. Sergheiev stătea rezemat de zidul grădinii cu un pistol într-o mîină și sabia de protocol în cealaltă. Longstaff lîngă el.

— Trebuie s-o ștergem! urlă el pe deasupra zarvei din jur.

Sergheiev rîse:

— Încotro?

Cînd flăcările ajunseră la depozitul de muniții al factoriei americanilor, izbucni o explozie violentă, clădirea sări în aer, aruncînd asupra mulțimii bucăți de lemnărie aprinse, omorîndu-i pe unii, schilodindu-i pe alții. Flamurile Triadei traversară strada Hog, și gloata înnebunită după jaf se buluci în urma lor, atacînd sistematic acum factoriile din est. Struan ieșise pe poartă, cînd își aminti de Culum. Le porunci oamenilor lui să-i acopere retragerea și se repezi înapoi.

— Culum! Culum!

Culum apăru și el în goană, coborînd scările.

— Am uitat ceva, gîfii el și o luă la goană spre navă.

Sergheiev și Longstaff îi așteptau cu oamenii lor lîngă poartă. Retragerea le fu tăiată de un al treilea val de oameni care năvăliră prin piață și se repeziră spre factoria vecină cu a lor. Struan arătă spre zid și cu toții începură să-l escaladeze. Culum se prăbuși, dar Struan îl înșfăcă din mers și împreună se repeziră spre nave, Sergheiev și Longstaff lîngă ei. Gloata îi lăsă să treacă, dar de îndată ce ieșiră în piață, lăsînd drumul spre factorie liber, cei din fruntea gloatei se repeziră în grădină. Mulți aveau cu ei torțe aprinse. Și le aruncară asupra Nobilei Case.

Flăcările țîșneau din cele mai multe clădiri, un acoperiș se prăbuși cu un geamăt imens, valuri de scînteii se abătură asupra miilor de oameni aflați în piață.

Brock se arătă pe puntea principală a lorci lui, înjurînd păgînește echipajul. Toți erau înarmați, tunurile fuseseră îndreptate către țarm. Stînd pe dune, Gorth supraveghea felul în care se molau parîmele la pupa și la prova. Cînd nava începu să se îndepărteze de ponton, Gorth apucă o muschetă, ținti spre chinezii ce se înghesuiau în ușa factoriei lor și apăsă pe trăgaci. Văzu un om ce se prăbușește și un zîmbet drăcesc i se întinse pe față. Luă altă muschetă. Atunci îi zări pe Struan și ceilalți gonind să ajungă la nava lor, chinezii mișunau și înaintea și în urma lor. Se asigură că nimeni nu-l observa și ținti cu grijă. Struan gonia între

Culum și Sergheiev, Longstaff fiind mai într-o parte. Apăsă pe trăgaci. Sergheiev se răsuci în loc și se prăbuși la pământ. Gorth apucă altă muschetă, dar Brock dădu buzna pe dunetă.

— Dă fuga la prova și pregătește tunul din față! îi strigă el. Nu trage nimeni pînă nu zic io! îl tîrî pe Gorth după el. Puneți cîrma banda. Dumnezeule Cristoase! Jos terțarolele, toate pînzele sus!

Se uită spre țarm și-i văzu pe Struan și Longstaff aplecați asupra lui Sergheiev, Culum lîngă ei și toată mulțimea îndreptîndu-se spre ei. Luă muscheta pe care Gorth o lăsase jos, ținti și trase. Unul din frunte se prăbuși și gloata avu un moment de șovăire. Struan îl săltă pe Sergheiev pe umerii lui.

— Trageți pe deasupra capetelor lor! le porunci el oamenilor lui.

Aceștia se întoarseră, formînd un cordon de protecție și traseră o salvă de la numai cîțiva pași. Chinezii din față se traseră înapoi, cei din spate îi împinseră înainte. Învălmășeala isterică ce urmă le îngădui lui Struan și oamenilor lui să ajungă la navă. Mauss îi aștepta pe ponton, lîngă lorca, cu convertitul acela ciudat lîngă el. Amîndoi erau înarmați. Mauss ținea Biblia într-o mîna și o sabie de abordaj în cealaltă și urla cît îl ținea gura.

— Binecuvîntat fie Domnul! Iartă-i pe acești bieți păcătoși.

Făcu sabia să șuiere prin aer, și mulțimea se trase înapoi. După ce toți se urcară la bord, cînd lorca ajunsese în mijlocul fluviului, abia atunci priviră în urmă. Toată colonia era cuprinsă de incendiu. Limbile de foc ce dansau în aer, fumul gros ce se înălța și chiotele deșucheate, toate se amestecau într-un iad total.

Longstaff stătea în genunchi lîngă Sergheiev, care era întins pe dunetă. Struan se apropie grăbit de ei.

— Du-te la prova! urlă el la Mauss. Fă de veghe.

Sergheiev era alb la față și se ținea cu mîna într-o parte a șoldului. Printre degete mustea sîngele. Servitorii lui gemeau cuprinși de spaimă. Struan îi împinse la o parte să nu-l încurce și sfîșie partea din față a pantalonilor lui Sergheiev. Apoi, cu cuțitul, tăie pantalonii mai departe. Glonte muschetei îl nimerise în pînțece, mult în partea de jos, și o luase oblic, doar cu o fracțiune de inci deasupra sexului, apoi pătrunsese în șoldul stîng. Sîngele curgea din belșug, dar nu țîșnea cu putere. Struan mulțumi Domnului că glonte nu-l nimerise în stomac, după cum se așteptase el la început. Îl întoarse pe Sergheiev și rusul gemu. Șoldul drept era sfîrtecat și plin de sînge pe unde ieșise glonte. Struan pipăi cu blîndețe rana și scoase afară o bucată de os.

— Repede o pătură, brandy și un vas cu jăratice! Îi porunci scurt Struan unui marinar. Înălțimea voastră, puteți mișca piciorul drept?

Sergheiev făcu un efort să-l miște, strânse ochii de durere, dar piciorul se clinti.

— Șoldul e teafăr, cred eu, flăcăule. Acum stai liniștit.

Cînd fură aduse păturile, Struan îl înveli în ele pe Sergheiev și-l propti în șezut, lângă timonier. Apoi îi dădu brandy să bea. Cînd sosi și vasul cu jăratice, Struan dezveli rana și turnă pe ea brandy din belșug. Își puse cuțitul în cărbunii din vas să se încingă.

— Will, ține-l bine! Culum, ajută-ne.

Îngenuncheară în jurul lui Sergheiev, Longstaff la picioare, Culum la cap. Struan băgă lama cuțitului înroșită bine în partea din față a răni, alcoolul se aprinse și rănitul leșină. Struan cauteriză rana, pătrunzînd adînc, cu dexteritate, dorind să termine cît mai repede acum, cît Sergheiev era inconștient. Îl întoarse pe partea cealaltă, cauteriză și aici rana. Aerul se umplu de mirosul de carne arsă. Longstaff se întoarse într-o parte și vomă, dar Culum se ținu tare și îl ajută pe taică-său, apoi reveni și Longstaff.

Struan încinse din nou cuțitul, turnă și mai mult alcool pe locul de ieșire a glonțului și cauteriză adînc și cu grijă. Capul îi pleznea de duhoarea cărnii arse, sudoarea i se prelinge pe bărbie, dar mîinile lucrau fără să tremure, și știa că dacă nu ardea rana bine, atunci carnea avea să înceapă să putrezească și Sergheiev avea să moară cu siguranță. Cu o astfel de rană, nouă din zece oameni mureau. Apoi termină. Îl bandajă pe arhiduce și își clăti gura cu niște brandy. Aburii alcoolului parcă mai îndepărtară mirosul de sînge și carne arsă. Trase o dușcă zdravănă și-l cercetă pe Sergheiev. Era cenușiu la față, fără o picătură de sînge.

— De-acum soarta lui e în mîinile propriului său *joss*, spuse el. Culum, ești teafăr?

— Da, așa cred.

— Atunci coboară în cală, vezi de împarte rom fierbinte la toți oamenii. Verifică proviziile. De-acum la bord tu ești al doilea la comandă. Pune-i pe toți la treabă.

Culum părăsi duneta. Cei doi servitori ruși stăteau în genunchi lângă Sergheiev. Unul dintre ei îl atinse cu mîna pe Struan, bolborosind ceva, evident mulțumindu-i. Struan le făcu semn să rămînă lângă stăpînul lor. Se întinse obosit și-și puse mîinile pe umerii lui Longstaff, îl trase deoparte și se aplecă mult spre urechea lui.

— Ai văzut vreo muschetă în mâinile chinezilor?

Longstaff clătină din cap.

— Nici una.

— Nici eu, îi replică Struan.

— Dar s-a tras cu muschetele din toate părțile! spuse Longstaff, alb la față și îngrijorat. Un accident tare nenorocit.

O clipă Struan rămase tăcut.

— Dacă moare, o să avem o mulțime de necazuri, ei?

— Dirk, să sperăm că nu moare! Longstaff își mușcă buzele. Trebuie să-l înștiințez imediat pe secretarul cu afaceri externe asupra accidentului. Trebuie să fac investigații.

— Mda.

Longstaff aruncă o privire spre chipul acela cenușiu, cadaveric. Sergheiev abia mai sufla.

— Afurisită treabă, ei?

— După direcția rănii și din felul în care stăteam noi când a fost doborât, nu e nici o îndoială că e vorba de un glonte tras de ai noștri.

— Un accident tare nenorocit.

— Dar glonte putea fi foarte bine țintit.

— Imposibil. Cine să fi vrut să-l omoare?

— Cine să fi vrut să te omoare pe tine? Sau pe Culum? Sau poate pe mine? Eram toți laolaltă.

— Cine?

— Eu am zeci de dușmani.

— Brock nu s-ar preta el să te ucidă așa, cu sânge rece.

— N-am zis niciodată că el ar face-o. Oferă o recompensă pentru orice informație. Poate cineva să fi văzut ceva.

Amîndoi se uitară spre colonie. Acum rămăsese departe în urmă, numai flăcările și fumul care se ridicau peste acoperișurile Canton-ului se mai zăreau.

— E o nebunie să te dedai la jaf în felul ăsta. Nu s-a mai întâmplat niciodată. De ce au făcut-o? De ce? îngăimă Longstaff.

— Nu știu.

— De îndată ce ajungem la Hong Kong, pornim spre nord... de data asta pînă la porțile Pekinului, Dumnezeule Cristoase. Împăratului o să-i pară tare rău pentru că a poruncit acțiunea asta.

— Mda. Dar mai întîi ordonă un atac imediat asupra Canton-ului.

— Dar de ce să mai pierdem timpul și cu asta? De ce?

— Ordonă un atac chiar săptămîna asta. Nu e nevoie să exerciți prea multă presiune. Fă Canton-ul să plătească despăgubiri din nou. Șase milioane de taeli.

— De ce?

— Ai nevoie de o lună sau chiar mai mult pentru a pregăti flota ca să atace în nord. Acum vremea nu e nimerită. Și trebuie să mai aștepti pînă cînd vor sosi și întăririle. Cînd trebuie să ajungă?

— Într-o lună, șase săptămîni.

— Bun! Chipul lui Struan se înăspri. Între timp cei din Co-hong vor trebui să facă rost de șase milioane. Să le fie de învățătură că nu s-au străduit să ne prevină din timp. Cristoase! Trebuie să înfigi din nou steagul Marii Britanii aici. Înainte de a porni spre nord, sau îți pierzi obrazul. Dacă scapă nepedepsiți pentru că au dat foc coloniei, nu vom mai putea fi niciodată în siguranță aici. Dă ordin navei *Nemesis* să ia poziție în fața orașului. Un ultimatum de douăsprezece ore sau razi Canton-ul din temelii.

Sergheiev scoase un geamăt și Struan se apropie de el. Rusul era încă în stare de șoc, inconștient. Apoi Struan îl observă pe chinezul convertit al lui Mauss că îl privește. Individul stătea pe puntea principală, lîngă parapetul din babord. Făcu semnul crucii asupra lui Struan. Închise ochii și începu să se roage în tăcere.

Capitolul douăzeci și șapte

Struan sări din cuter drept pe noul ponton de la *Queen's Town* și porni grăbit de-a lungul cheului către clădirea imensă, aproape terminată, cu trei etaje. Acum, în lumina cerului încins pînă la alb, se vedea mai bine cum șchiopătă. Flamura cu Leul și Dragonul flutura în vârful catargului.

Struan observă că numeroase alte construcții erau terminate mai peste tot în Happy Valley, și lucrul pornise chiar și la biserica de pe gorgan. Pontonul lui Brock, din celălalt capăt al golfului, era isprăvit, iar factoria din apropiere era aproape gata. Alte construcții și locuințe erau încă încinse de schelăria zveltă din bambus. Drumul Reginei fusese pietruit. Dar numai cîtiva culi lucrau, deși era abia la începutul după-amiezii. Aerul era încărcat de umiditate și încins. Un vînticel plăcut de est porni să înfioare atmosfera văii. Intră în holul principal, cu cămașa

lipită de spinare. Un funcționar portughez, care nădușea din greu, își ridică privirea surprins.

— *Madre de Deus*, domnule Struan. Bună ziua, senhor. Nu ne așteptam să veniți.

— Unde-i domnul Robb?

— La etaj, senhor, dar acolo...

Dar Struan alerga de-acum pe scări în sus. Din holul de la primul nivel porneau coridoare lungi spre nord, est și vest, pierzându-se în adâncurile clădirii. Numeroase ferestre dădeau către mare și către uscat. Flota stătea liniștită la ancoră, iar lorcea lui fusese prima ce se întorsese de la Canton.

O luă pe coridorul către est, trecu pe lângă sufrageria doar pe jumătate terminată, pașii săi stîrnind ecou pe dalele goale, fără covoare. Ciocăni la o ușă și deschise. Ușa dădea spre un apartament spațios unde se vedeau scaune, sofale, podeaua de piatră, picturile lui Quance pe perete, covoare scumpe, un șemineu gol. Sarah stătea pe un scaun cu spătar înalt, lângă una dintre ferestre, ținînd în mîna un evantai din bambus împletit. Îl privi țintă.

— Hello, Sarah.

— Hello, Dirk.

— Cum se simte Karen?

— Karen a murit.

Ochii lui Sarah erau de un albastru șters și-l priveau fix, fața îmbujorată și lucind de sudoare, părul învîrstat cu fire cărunte, chipul îmbătrînit.

— Îmi pare rău, îmi pare atît de rău, făcu el.

Sarah își făcu vînt cu evantaiul, cu totul absentă.

Ușorul curent de aer provocat de evantai îi desprinsese o șuviță de păr care-i veni pe față, dar ea nu simți nevoia să o dea deoparte.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă el.

— Acum trei zile. Poate două, îi răspunse ea cu voce lipsită de expresie. Nu mai știu.

Evantaiul se mișca înainte și-napoi, parcă purtat numai de propria lui voință.

— Pruncul ce face?

— Încă mai trăiește. Lochlin încă mai trăiește.

Struan își șterse o broboană de sudoare de pe bărbie cu mîna.

— Am ajuns primii dintre cei plecați de la Canton. Au incendiat colonia. Am primit scrisoarea lui Robb chiar înainte de a pleca. Acum am sosit și eu.

— Am urmărit cuterul tău trăgînd la mal, îi spuse ea.

— Unde-i Robb?

Îi făcu semn cu evantaiul spre o ușă, și atunci văzu el cît de subțiri îi erau încheieturile mîinilor pe care se vedeau firisoarele albastrui ale venelor. Struan intră în dormitor, o încăpere mare, patul larg cu baldachin fusese durat după un model conceput chiar de el. Robb zăcea în pat, cu ochii închiși, fața cenușie, slăbită, culcată pe perna pătată de sudoare.

— Robb?

Cel strigat nu deschise ochii, rămase așa cu buzele ușor întredeschise. Lui Struan i se răsuci inima în piept. Atinse fruntea fratelui său: rece, o răceală a morții. Un cîine lătră în apropiere, o muscă se izbi de geam. Struan se întoarse și ieși din cameră, închizînd încet ușa în urma lui. Sarah stătea tot în scaunul cu spătar înalt. Evantaiul se mișca alene. Înainte și-napoi. Înainte și-napoi. O blestemă pentru că nu-i spusese.

— Robb a murit acum o oră, îi zise ea. Două sau trei ore, sau acum o oră. Nu-mi amintesc. Înainte de a muri mi-a lăsat un mesaj pentru tine. Azi dimineață, așa cred. Poate azi-noapte. Dar cred că azi dimineață. Robb mi-a zis: „Spune-i lui Dirk că n-am vrut niciodată să ajung Tai-Pan.”

— Sarah, mă ocup eu de toate pregătirile. Ar fi mai bine ca tu și cu pruncul să vă duceți la bord pe *Resting Cloud*.

— Eu i-am închis ochii. Eu i-am închis și ochii lui Karen. Dar cine o să-ți închidă ție ochii, Tai-Pan? Cine o să mi-i închidă pe ai mei?

Struan dădu dispozițiile necesare, apoi o luă pe panta ușoară ce ducea spre locuința lui. Își aminti de prima zi în care Robb venise la Macao.

— Dirk, necazurile tale toate au luat sfîrșit. Am sosit! îi spusese Robb cu zîmbetul lui minunat. O să strivim Compania Indiilor de Est și o să-l radem pe Brock de pe fața pămîntului. Sîntem ca niște nobili și o să punem bazele unei dinastii care să conducă Asia pe vecie. Mai e și o fată cu care am să mă căsătoresc. Sarah McGlen. Acum are cincisprezece ani, sîntem logodiți și peste doi ani ne căsătorim.

Spune-mi și mie, Doamne, unde am greșit noi? Cum? De ce oamenii se schimbă? Cum se nasc oare spiritul certăreț, violența, ura, dorința de

a răni, și toate astea tocmai din gingășie, tinerețe și tandrețe? Și de ce? Fiindcă totdeauna se întâmplă așa. Cu Sarah. Cu RONALDA. Și se va întâmpla la fel și cu Tess și Culum. De ce?

Ajunse la poarta din zidul înalt ce înconjura casa. O deschise și-și privi locuința. Era liniște, o liniște de rău augur. În minte îi năvăli cuvântul malarie. Bambușii înalți se legănau ușor, prinși de o pală de vânt abia simțit. Grădina era de-acum plantată: flori, boschete, albinele mișunau. Urcă scările și deschise ușa. Dar nu intră pe dată. Rămase în ușă ascultând. Nu-l întâmpină nimeni rîzînd, nu se auzeau nici glasurile cîntate ale servitorilor sporovăind. Casa părea pustie. Se uită la barometru: 29.3 inci, vreme frumoasă. O luă încet pe coridor, simțind aerul ciudat de încărcat de miros de tămîie. Băgă de seamă urme de praf acolo unde înainte nu se pomenea așa ceva. Deschise ușa dormitorului lui May-may. Patul era făcut, nimeni în pat, încăperea într-o neobișnuită rînduială. Camera copiilor era și ea goală. Nu paturi, nu jucării. Apoi o zări pe fereastră. Venea dinspre fundul grădinii, în brațe cu un buchet de flori, o umbreluță oranj o ferea de soare. Și se trezi afară cu ea în brațe.

— Tai-Pan, Dumnezeu! Mi-ai strivit toate florile. May-may puse florile jos și se aruncă de gîtul lui. De unde vii, heya? Tai-Pan, mă strivești prea tare! Te rog. Ce-i cu mutra asta a ta atît de ciudată?

O săltă în brațe și se așeză pe o bancă, la soare. Stătea încîntată în brațele sale, simțind cum o încălzesc atît puterea lui, cît și ușurarea lui cînd o văzuse. Se uită la el zîmbind.

— Deci așa! Ți-a fost fantastic de dor de mine, heya?

— Mi-a fost fantastic de dor de tine, heya.

— Bun. Atunci de ce ești trist? Și de ce cînd te-am văzut, parcă tu vedeai stafii?

— Necazuri, May-may. Și am crezut că te-am pierdut și pe tine. Unde sînt copiii?

— La Macao. I-am trimis în casa lui Chen Sheng ca să aibă grijă de ei sora cea mai mare. Cînd au început frigurile, am socotit că e grozav de înțelept să fac așa. I-am trimis cu Ma-ree Sin-clair. De ce ți-a trecut prin minte că m-ai pierdut, heya?

— Nimic. Cînd au plecat copiii?

— Acum o săptămînă. Ma-ree o să aibă grija lor pînă vor fi în siguranță. Mîine se întoarce.

— Unde-s Ah Sam și Lim Din?

— I-am trimis să caute de mîncare. Cînd am zărit lorcea ta, eu am văzut că, aiiii iaaa, casa asta e grozav de murdară, mîncare deloc, așa că

i-am pus fuga să deretice prin casă, și să aducă mâncare bună, nu contește! și-și aruncă capul pe spate. Curvele alea leneșe și netrebnice merită o biciuială bună. Sînt groaznic de fericită că te-ai întors, Tai-Pan, aha, sigur! Cheltuielile casei au crescut groaznic și nu mai am un ban, așa că o să trebuiască să-mi dai mai mulți bani fiindcă noi ținem și clanul lui Lim Din și pe al lui Ah Sam. Ha! Nu că mi-ar păsa să-i țin pe cei apropiați din familia lor, asta-i tribut cinstit, dar chiar tot clanul lor? De o mie de ori nu. Cristoase! Sîntem noi bogați, da' nu chiar așa de bogați și trebuie să ne păstrăm bogăția asta, altfel ajungem curînd fără nici un ban. Se încruntă cînd se uită la el mai atent. Ce necazuri?

— Robb a murit. Și micuța Karen.

Ea făcu ochii mari și bucuria i se șterse de pe față.

— De fetița aia mică am aflat. Dar de Robb nu. Am auzit că are friguri și el... acum trei sau patru zile. Da' nu că a și murit. Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum cîteva ceasuri.

— Groaznic *joss*. Mai bine să plecăm din valea asta blestemată.

— Fetiço, valea nu e blestemată. Dar produce friguri.

— Da. Iartă-mă că am pomenit din nou de asta, dar nu uita că sîntem chiar pe ochiul dragonului.

Întoarse privirea și slobozi un val de blesteme în cantoneză și mandarină. După ce se mai ușură puțin, spuse:

— Nu uita că *feng shui*-ul nostru aici e, groaznic de teribil de rău.

Struan simți cum îl prind iar ghearele dilemei care-l chinuse de săptămîni întregi. Dacă părăsea el valea, toată lumea o părăsea după el, dacă rămînea, May-may putea să ia și ea frigurile și să moară și nu voia să riște una ca asta nici în ruptul capului. Dacă rămînea numai el aici și ea se ducea la Macao, ar fi putut să moară alții care nu ar fi trebuit să moară. Cum să-i ferească pe toți de frigurile astea și, în același timp, să nu abandoneze nici *Queen's Town*, nici Hong Kong-ul?

— Tai-Pan, am auzit că ați avut necazuri la Canton, da?

Îi spuse ce se întîmplase.

— Fantastică nebunie. De ce să jefuiască, heya?

— Hmm!

— Dar groaznic de înțelept să nu dea foc coloniei decît abia după ce s-au încheiat toate afacerile. Tare înțelept. Acum ce-o să se întîmple? Plecați împotriva Pekinului?

— Întîi pedepsim Canton-ul. Apoi Pekinul.

— Tai-Pan, de ce întâi Canton-ul? Împăratul e de vină, nu ei. Ei doar se supun poruncilor.

— Dar ar fi trebuit să ne prevenă că vor fi tulburări. O să plătească șase milioane despăgubiri, și o să plătească iute de tot, sau altfel nu mai există Canton-ul, Dumnezeule Cristoase! Întâi Canton-ul, apoi pornim spre nord.

May-may se încruntă și mai mult. Știa că ar fi trebuit să-i trimită vorbă bunicului ei Jin-qua, ca să-l prevenă. Pentru că cei din Co-hong trebuiau să facă rost de toți banii de despăgubire, și dacă Jin-qua nu era pregătit pentru una ca asta va fi ruinat. Pînă acum nu-i trimisese niciodată informații bunicului ei, și nici nu-și folosise poziția de aici pentru treburi clandestine. Dar de data asta simțea că trebuie s-o facă. Iar gîndul că va fi amestecată într-un fel de complot o făcu să simtă o mare emoție. Și, la urma urmei, își spuse ea, fără astfel de intrigi și taine, o groaznic de mare parte de bucurie se pierde. Mă întreb de ce mulțimea aceia s-a dedat la jafuri cînd nu era nevoie de jaf? Prostie.

— Pentru fratele tău ținem doliu de o sută de zile? îl întrebă ea.

— Fetițo, nu pot să-l plîng mai mult decît l-am plîns, îi spuse el, sleit de orice putere.

— Obiceiul e de o sută de zile. O să-i pregătim o înmormîntare chinezească împreună cu Gordon Chen. Cincizeci de bocitoare profesionale. Cu tobe și cîrîitori și steaguri. Unchiul Robb o să aibă parte de o înmormîntare de care să se pomenească peste ani și ani. Aici nu facem economii. Apoi o să fii și tu mulțumit după cum vor fi și zeii.

— Nu se poate una ca asta, îi spuse el uluit. Nu e vorba de o înmormîntare chinezească. Nu o să fie nici un fel de bocitoare profesionale!

— Atunci cum o să-i aduci onorurile publice convenite mult iubitului tău frate și să-i înalți obrazul dinaintea poporului din Hong Kong? Bineînțeles că or să fie bocitoare profesionale. Nu sîntem noi Nobila Casă? Să ne pierdem obrazul dinaintea celor mai amărîți culi? În afară că, dacă nu facem asta, o să însemne fantastic de proaste purtări și rău *joss*, și nu se poate cu nici un chip!

— May-may, obiceiurile noastre nu-s așa. Noi facem lucrurile astea cu totul altfel.

— Bineînțeles, îi replică ea veselă. Uite, asta spun și eu, Tai-Pan. Tu te îngrijești de obrazul tău în fața barbarilor, și eu o să fac la fel în fața poporului meu. O să țin doliul o sută de zile, doar ca ceva personal, numai al meu, pentru că, bineînțeles, eu nu pot să apar în public nici la

înmormântarea voastră, nici la funeraliile chinezești. Am să mă îmbrac în veșminte albe, culoarea noastră de doliu. Am să comand să-mi facă o tăbliță de pomenire și, ca întotdeauna, am să mă prostern noaptea dinaintea ei. Și apoi, după o sută de zile, dăm foc tăbliței ca de obicei și sufletul lui o să renască în deplină siguranță ca de obicei, Tai-Pan, ăsta-i *joss*-ul. Zeii au avut nevoie acum de el, nu contește!

Dar el nu o mai asculta. Își storcea creierii ca să afle un răspuns: cum să lupte împotriva frigurilor și cum să apere valea și Hong Kong-ul împotriva lor.

Capitolul douăzeci și opt

Trei zile mai târziu, Robb era înmormântat, lângă mormântul lui Karen. Prohodul l-a rostit Mauss, în biserica fără acoperiș, sub un cer senin, fără un nor. Erau de față toți tai-panii, în afară de Wilf Tillman, care zăcea în nava depozit a firmei Cooper-Tillman, mai mult mort decât viu, doborât de frigurile din Happy Valley. Longstaff n-a fost la înmormântare. El, generalul și amiralul porniseră spre Canton, însoțiți de flotă și de navele transportoare de trupe, dimpreună cu toți soldații valizi. Diareea și dizenteria le decimaseră rîndurile. *Nemesis* fusese trimisă înainte.

Sarah stătea în prima strănă geluită grosolan. Îmbrăcată în negru, cu voal de doliu. Shevaun era și ea în negru. La fel ca și Mary, Liza, Tess și celelalte femei. Bărbații erau îmbrăcați sobru și nădușeau din belșug.

Struan se ridică în picioare ca să citească din Scriptură și Shevaun îl urmări cu foarte mare atenție. Cu o zi înainte îi transmisese condoleanțe, și acum știa că nu mai putea să-l ajute cu nimic. Într-o săptămână, două, totul va reintra în cursul normal. Acum, când Robb murise, trebuia să-și refacă planurile. Își pusese în gând să se căsătorească repede și să-l ia de aici mai întâi la Washington, pentru ca să-i întâlnească pe mai-marii de acolo, apoi la Londra, unde-l aștepta parlamentul, avînd în plus atuurile relațiilor cu America. Apoi, mai târziu, avea să se întoarcă înapoi la Washington. Acum însă planurile trebuiau amîinate, fiindcă știa că Struan nu putea pleca pînă cînd Culum nu va fi în stare să preia el conducerea aici.

În același timp cu funeraliile pline de pioasă tăcere, cu oamenii în doliu negru de la Happy Valley și cu procesiunea de-a lungul Drumului

Reginei către cimitir, o altă procesiune de chinezi, îmbrăcați în alb, se scurgea cu o zarvă asurzitoare pe ulițele întortocheate din Tai Ping Shan, înălțînd zeilor strigăte care le aduceau la cunoștință imensa pierdere a Nobilei Case, mulțimea chiuind, gemînd, văicărindu-se și rupîndu-și hainele, în sunetul asurzitor al bătăilor de tobă. Și gloata din Tai Ping Shan era adînc impresionată de purtările Tai-Panului și de generozitatea casei sale. Poziția lui Gordon Chen crescuse și mai mult o dată cu obrazul pe care și-l cîștigase părintele său dinaintea lor, fiindcă nici unul dintre locuitorii de pe colină nu și-ar fi închipuit că acesta le va cinsti în acest chip zeii și obiceiurile. Și nu pentru că Gordon Chen ar mai fi avut nevoie ca cineva să-i cinstească obrazul și mai mult. Nu era el oare cel mai mare stăpîn din Hong Kong, și nu se întindeau tentaculele afacerilor sale în toate direcțiile? Nu era el stăpînul celor mai multe case? Al serviciului de lectici? A trei spălătorii? A paisprezece sampane de pescuit? Două spițerii? Șase restaurante? A nouăsprezece lustragerii? A prăvăliilor de haine și de încălțăminte, a celor ce vindeau cuțite? Și nu ale lui erau și cele cincizeci și una de procente de la primul atelier de bijuterii, cu meșteri pricepuți din Kwantung atît în arta bijuteriilor, cît și în cea a sculpturii în lemn?

Și toate astea în afară de vastele lui afaceri financiare. Aiii iaaa! Și ce cămătar! De necrezut! Era atît de bogat încît împrumuta bani cu un procent și jumătate mai puțin decît era obiceiul și monopolizase toată piața. Și se mai zvonea că era tovarăș cu Tai-Panul însuși, și că o dată cu moartea unchiului său barbarul o să-i parvină alte imense bogății.

Iar în sînul Triadei, Gordon Chen nu mai avea nevoie să i se întărească poziția. Toți știau cine era și toți îl ascultau fără crîcnire. În plus, toți cei ce aparțineau Triadei și se ocupau cu construcțiile, serviciul de hamali, salubritatea, adunatul pămîntului de noapte, pescuitul, restaurantele, negustoria ambulantă, spălătoriile, serviciile de servitori, culii, aveau nevoie să împrumute bani din cînd în cînd, aveau nevoie de case în care să locuiască. În consecință și aceștia erau îndurerați că unchiul barbar al conducătorului lor murise, așa încît cu mare bucurie au dăruit un tribut suplimentar pentru o săptămîină. Știau ei că era înțelept să fii de partea Tai-Panului din Tai Ping Shan, știau că o parte a acestui tribut se va duce pe ofrande oferite zeilor – purcei fripți, prăjituri, dulciuri, bomboane, fripturi fără număr, homari și crevete, pești și crabi aduși cu sampanele, pîine și munți de orez. Și mai știau că de îndată ce zeii se vor uita cu bunăvoință la toate aceste bunătăți,

ofrandele vor fi împărțite, și că și ei se vor bucura de ele spre saturarea chiar și a celor mai flămânzi.

Așa că toți se jeluiau laolaltă cu bocitoarele, bucurându-se imens de tragedia morții, binecuvântându-și propriul *joss* că ei erau încă în viață ca să poată să jelească, să mănânce, să facă dragoste, să adune bani, ca să ajungă, cu puțin *joss*, la fel de bogăți și ei, și astfel să ajungă ca la moarte să se bucure de un obraz la fel de colosal dinaintea tuturor vecinilor lor.

Gordon Chen urma cortegiul. Era foarte solemn, își sfișia veșmintele, dar cu mare demnitate, și striga în gura mare către zei, arătându-le ce pierdere imensă suferise, în urma lui venea regele cerșetorilor, și în felul acesta fiecare mai dobânda puțin obraz dinaintea comunității. Iar zeii zîmbeau.

După ce groapa fu umplută cu pământ uscat, nerodnic, Struan o însoți pe Sarah pînă la cuter.

— Diseară vin și eu la bord, îi spuse el.

Fără să-i răspundă un cuvînt, Sarah se așeză la pupa bărcii, și se întoarse cu spatele la insulă. Cînd cuterul se îndreptă spre larg, Struan porni spre Happy Valley. Cerșetori și culi cu lectici împînzeau tot drumul. Dar pe Tai-Pan nu-l supărară cu nimic: continua să-i plătească lunar tribut regelui cerșetorilor. Struan îl văzu pe Culum lîngă Tess în mijlocul întregului clan Brock. Se apropie de grupul lor și-și ridică politicoasă pălăria în fața doamnelor. Se uită la Culum.

— Culum, vii să mă însoțești puțin?

— Bineînțele, spuse acesta.

De cînd se întorseseră, nu ajunsese să stea de vorbă cu taică-său, în orice caz nu abordaseră problemele principale: în ce mod moartea unchiului Robb va afecta planurile lor de dinainte, cînd va deveni oficială logodna. Nu mai era nici un secret că la Whampoa, pe cînd se retrăgeau de la Canton, Culum ceruse în mod oficial mîna lui Tess, cerere acceptată cu severitatea cuvenită. Așa cum nu mai era nici un secret că, datorită tragediei venite pe neașteptate, intenția de a anunța oficial logodna fusese amînată.

Struan își ridică din nou pălăria și se îndepărtă, însoțit de Culum. Mergeau tăcuți, cu pași mari. Ceilalți, care-i văzuseră împreună cu familia Brock, clătinau din cap fără să poată să-și stăpînească uluirea că Brock fusese de acord cu această căsătorie care nu putuse încolți decît în mintea Tai-Panului.

— 'Neața, Mary, salută Struan când Mary Sinclair se apropie de el, însoțită de Glessing și Horatio; fata arăta sleită de puteri, ca încercată de boală.

— Bună dimineața, Tai-Pan. După-amiază pot să trec să-ți fac o vizită? Poate că poți să-mi acorzi câteva minute.

— Sigur. Pe la apusul soarelui? La mine acasă?

— Mulțumesc. Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare de... de această pierdere.

— Da, interveni și Glessing. Mare nenorocire.

În ultimele săptămâni începuse să-l aprecieze tot mai mult pe Struan. La naiba, unul care a fost în marina regală, băiat de pulberărie la Trafalgar, era demn de tot respectul. Cristoase! Când Culum îi spusese amănuntele astea, îl întrebă: „Pe ce navă?” și fusese uluit când Culum îi spusese: „Nu știu, nu l-am întrebat!” Se gândise atunci dacă nu cumva Tai-Panul fusese pe nava tatălui său. Îi stătea pe limbă să întrebe, dar nu putea, deoarece Culum îi făcuse acele mărturisiri numai lui. În particular.

— Tare-mi pare rău, Tai-Pan.

— Mulțumesc. Cum îți mai merg treburile?

— Bine, mulțumesc. Afurisit de multă treabă de făcut, asta-i!

— Cred că ar fi o idee bună să lansezi ancore grele de fund pentru furtună destinate navelor mari.

Glessing deveni deodată foarte atent.

— Simți că vine vreo furtună?

— Nu. Dar sîntem în sezonul taifunurilor. Uneori se arată mai repede, alteori mai târziu.

— Mulțumesc pentru idee. Am să mă apuc să le pun începînd din după-amiaza asta.

Al naibii de deștept, își spuse Glessing. Omul ăsta își poartă pe umeri bine tragedia. Și-i un marinar dintre cei mai pricepuți care au navigat vreodată pe mare. Pentru Mary e omul cel mai minunat și părerea ei are mare preț, la naiba. Și datorită lui, flota noastră, Dumnezeule Cristoase, o să plesnească acuși Canton-ul, în numai câteva zile, să-i învețe minte pe diavolii ăia care au incendiat colonia. Fir-ar al dracului și amiralul ăla! De ce afurisitul nu-mi dă înapoi comanda navei? Mă întreb dacă aș avea curaj să-l rog pe Tai-Pan să pună o vorbă bună pentru mine.

— O să vă alăturați și dumneavoastră flotei?

— Nu știu. Struan se uită la Horatio. Flăcăule, când te-ai întors?

— Azi-noapte, Tai-Pan. M-a trimis Excelența sa ca să-l reprezint la înmormîntare. Sînt bucuros să vă pot saluta. Cu primul flux, plec înapoi.

— Frumos din partea lui, și amabil din partea dumitale. Te rog transmite-i salutările mele.

Era foarte îngrijorat și voia să afle care e starea Înălțimii sale.

— Nu prea rea. E la bordul navei *China Cloud*. De ce nu te duci să-i faci o vizită? Cred că șoldul e atins, dar nu poți ști exact atît de devreme dacă va avea de suferit după aia. Mary, ne vedem mai tîrziu.

Își ridică din nou pălăria, și el și Culum își luară la revedere de la cei trei. Struan se întrebă ce voia Mary. Bănuiesc că vrea să-mi spună despre copii. Sper să nu se fi întîmplat nimic. Ce-i între Horatio și Glessing? Par atît de încordați și puși pe hartă!

— Pot să vă conduc la hotel, domnișoară Sinclair? îi spuse Glessing. V-ar face plăcere să luați masa cu mine la arsenal?

— George dragă, mie mi-ar face plăcere, spuse Mary, dar Horatio nu cred că va putea să vină și el cu noi. Și înainte ca Horatio să poată adăuga ceva, ea continuă: Scumpul meu frate mi-a spus că i-ai cerut în mod oficial mîna mea, în vederea căsătoriei.

Glessing tresări.

— Aăăă... da, sigur. Sper... da, sigur.

— Îmi face plăcere să-ți mărturisesc că am acceptat.

— O, Zeus! Exclamă Glessing și-i luă mîna și i-o sărută. O, Mary, jur pe Dumnezeu, jur pe Zeus! Jur...

Se întoarse să-i mulțumească lui Horatio. Fericirea i se risipi de îndată.

— Dumnezeule, Cristoase, ce s-a întîmplat?

Horatio se uita cu o privire încărcată de ură la sora lui. Se sili să schițeze un zîmbet strîmb, dar nu reuși să-și mute privirea de la ea.

— Nu-i nimic.

— Nu ești de acord? vocea lui Glessing sună tăios.

— Ba bineînțeles, sigur că da, nu-i așa, iubitul meu frate? interveni pe dată Mary.

— E... e foarte tînără și...

— Dar ești de acord, nu-i așa? Și o să ne căsătorim la trei zile după Crăciun. Dacă asta îți convine și ție, George.

Glessing îngheță cînd văzu dușmănia deschisă dintre frate și soră.

— Horatio, ție îți convine?

— Horatio, sînt sigură că Tai-Panul va aprecia cum se cuvine faptul că ești de acord.

Mary era bucuroasă că se hotărîse să se căsătorească cu George. Acum nu mai trebuia decît să scape de copil. Dacă May-may nu o putea ajuta, atunci nu-i rămînea decît să-l roage pe Tai-Pan s-o ajute la rîndul lui pentru datoria pe care o avea față de ea.

— Eu primesc propunerea lui George, rosti ea cu un fel de provocare, reușind să-și ascundă teama.

— Atunci la naiba cu voi amîndoi! izbucni Horatio și se îndepărtă cu pași mari.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu el? Asta înseamnă că e de acord cu căsătoria? Sau că nu e de acord? o întrebă Glessing uluit.

— Dragul meu George, e de acord. Nu-ți mai face griji. Și te rog să mă ierți că am precipitat lucrurile așa deodată, dar am vrut să ne lămurim acum.

— Nu, Mary, te rog, și-mi pare rău. Dar nu mi-am închipuit că fratele tău e atît de dușmănește pornit împotriva acestui pas. Dacă mi-ar fi trecut prin minte măcar o clipă una ca asta... păi, nu m-aș fi grăbit nici eu așa.

Bucuria de a fi acceptată cererea lui era acum știrbită de expresia chinuită pe care o văzu pe fața lui Mary. Ca și de supărarea, ce nu-l slăbise o clipă, de a nu fi cu flota lui. Afurisit fie amiralul! Dar-ar boala în slujba aceasta care mă leagă de țarm, dar-ar boala în Sinclair! Cum naiba de mi-a putut place vreodată ticălosul ăsta? Cum de-și îngăduie să fie atît de bătăran?

— Sînt atît de bucuroasă, George, că ești cu mine aici, o auzi el pe Mary spunînd.

O văzu cum își șterge cîteva lacrimi, și fericirea îl invada din nou. De n-ar fi avut slujba asta care-l ține legat de țarm, n-ar fi avut atîta vreme la dispoziție ca s-o petreacă în tovărășia fetei. Își binecuvîntă norocul! Ea fusese de acord să se căsătorească cu el și altceva nu mai conta. O prinse de mînă.

— Fără lacrimi de-acum! îi spuse el. E cea mai frumoasă zi din viața mea, și o să luăm masa împreună și o să sărbătorim evenimentul. Și vom lua și cina împreună, fiecare prînz și fiecare cină de acum încolo. Luna viitoare anunțăm public căsătoria noastră. De acum încolo eu am să am grijă de tine. Și dacă te mai supără cineva, o să aibă de furcă cu mine, Dumnezeule Cristoase!

Struan și Culum stăteau în biroul fabricii la un pahar de brandy. O încăpere vastă, cu podelele de piatră. O masă de tec lustruit, felinare de navă, un barometru în suspensie cardanică lîngă ușa tot din tec, pe

pereți picturi de Quance, fotolii și o sofa din piele bine întreținută, mirosind plăcut.

Struan stătea lângă fereastră și se uita spre radă. Întinderea aceea de apă liniștită părea pustie fără flota marinei regale și navele transportoare de trupe. Iar dintre clipere, nu mai rămăseseră decât *China Cloud* și *White Witch*. Mai erau doar câteva nave comerciale care nu făcuseră încă rost de încărcătură suficientă pentru a porni în călătoria spre țară, și puținele nave abia sosite cu provizii comandate din anul precedent. Culum cercetă un tablou ce atârna deasupra căminului. Portretul unei chinezoaice tinere, din cele ce trăiau pe bărci, cu o pelerină pe ea. Fata era uimitor de frumoasă. Sub braț ținea un coș, și zîmbea. Culum se întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate și modelul fusese chiar iubita tatălui său ce locuia la numai câteva sute de iarzi mai încolo.

— Acum nu mai pot pleca de aici, așa cum am plănuit noi la început. Am hotărît să mai stau, spuse Struan fără să se întoarcă de la fereastră.

Culum simți o undă de dezamăgire.

— Aș putea să mă descurc. Sînt sigur că aș putea.

— Bineînțeles... cu timpul.

Culum se minună și acum de istețimea prietenului său Gorth. Cu o seară înainte, pe duneta cliperului *White Witch*, Gorth îi spusese: „Bătrînul meu prieten, ține minte cuvintele mele. Acum nu se mai gîndește să plece, nici în ruptul capului. Pariu pe ce vrei că o să te cheme la el și o să-ți spună că nu mai pleacă. O chestie groaznică ce-ți spun eu acum, dar tu și cu mine o să trebuiască să așteptăm după copite de cai morți.” „Dar singur, Gorth, n-am să fiu în stare să mă descurc de unul singur. În orice caz nu ca Tai-Pan, și nicidecum singur.” „Ba bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase Dumnezeu! Păi dacă o să ai nevoie de o mîină de ajutor, da' io nu cred că o să ai, păi io am să te ajut cît ai tu nevoie. Ba și tata. La urma urmei, Culum, de-acum ești din familie. Bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase! Dar dacă ai să-i spui una ca asta, Tai-Panul o să-ți spună: Bineînțeles, cu timpul!” „Și chiar crezi că aș putea să mă descurc?” „Păi fără-ndoială, cîtu-i lumea asta. Ce-i atît de greu, ei? Doar cumperi și vinzi, și compradorul tău riscă mai mult. Navele-s nave, ceaiu-i ceai, iar opiu-i opiu. Tai-Panul, el doar poruncește. Asta-i tot. Îți trebuie doar bun simț. Păi ia vezi cum te-ai descurcat tu cu gorganul! Ai luat înțeleaptă hotărîre. Tu ai hotărît, nimeni altul. Și tot tu l-ai făcut să-și calce pe inimă și să vorbească cu tata despre Tess, iar tata l-a silit să-ți ofere ție și lui Tess un port sigur.” „Poate că m-aș putea

descurca cu Nobila Casă dacă totu-i în regulă. Da' nu și cu Longstaff, cu războiul, cu Jin-qua." „Astea n-au nici o importanță. Războiul ăsta tot nu e în mîna noastră, chiar dacă tac-tu se preface că-i altfel. Iar cît privește pe vulpea aia bătrînă de Jin-qua, eu pot să te ajut să-l pui pe maimuțoi la locul lui. Nu, Culum, o să fim siliți să așteptăm mult și bine pînă-și dau ei duhul, și-i groaznic să tot aștepți cînd ești tînăr și ai atîtea idei în cap și cîte altele. Și dacă ne-ar da nouă frîiele acum, ce-ar fi rău în asta? Tac-tu și taică-mio o să ne apere spatele acolo în țară și la cel mai mic semn fuga la ei să ne ajute. Nu ca și cum ne-am fi scuturat de ei de tot. Tot firma lor o să fie, bineînțele. Dar ei n-o să socotească așa. Amîndoi au apă de mare în loc de creier. Să țină ei totul numai pen' ei, și numai atunci simt și ei ce e aia fericire. O să te țină la o parte cu chestia aia a lui că mai ai nevoie de experiență... Încă doi-trei ani acolo, dar asta înseamnă niciodată..."

Culum își privi tatăl din spate.

— Tai-Pan, aș putea să mă descurc.

Struan se întoarse deodată spre el.

— Și cu Longstaff? Și cu Jin-qua și cu războiul?

— Dar de război nu te ocupi tu, nu-i așa?

— Nu. Dar dacă nu avea cine-l conduce, Longstaff ne-ar fi dus de rîpă cu ani și ani în urmă.

— Dacă ar trebui să pleci, doar nu înseamnă că ți-ai spălat mîinile și nu te mai interesează ce se întîmplă cu firma. Dacă se ivește ceva cu care nu m-aș putea descurca aș da fuga imediat după tine să te întreb ce să fac.

— Fiule, cînd am să plec, tu trebuie să ai depline puteri. O scrisoare face șase luni de zile pînă în țară și-napoi. În vremea asta se pot întîmpla multe. Ai nevoie de experiență. Încă nu ești pregătit să preiei tu conducerea.

— Și cînd am să fiu?

— Asta depinde numai de tine.

— Mi-ai promis că după ce unchiul Robb conduce un an, am să fiu eu Tai-Pan.

— Da, dacă vei fi în stare. Și nu ești în stare s-o faci acum, ca eu să pot pleca după cum am chibzuit mai înainte. Brock și Gorth or să te înfulece cu fulgi cu tot.

Da, își spuse Culum, Gorth a avut din nou dreptate. Copite de cai morți.

— Prea bine. Și cum pot dovedi că sînt în stare să conduc?

— Fiule, nu trebuie să faci nimic mai mult decât ceea ce faci. Ai încă nevoie de experiență. Doi ani,... poate trei. O să-ți spun eu când voi fi convins de asta.

Culum pricepu că chiar dacă se certau acum tot nu avea nimic de câștigat.

— Vrei să preiau eu sectorul unchiului Robb?

— Da. Dar deocamdată nu comanzi nimic, nu vinzi nimic, nu dai afară pe nimeni fără acordul meu. Am să-ți predau o scrisoare completă cu instrucțiuni. Ajută-l pe Vargas să evalueze pierderile noastre în colonie și pune registrele în ordine.

— Când crezi că se cuvine să facem publică logodna noastră?

— Ai discutat asta cu Brock?

— Numai când l-am întâlnit la Whampo. El a propus seara solstițiului de vară.

Struan își aminti deodată de Scragger și cele spuse de el despre Wu Kwok: că acesta din urmă putea fi surprins într-o ambuscadă la Quemoy, în noaptea solstițiului de vară. Acum știa că nu avea de ales și că trebuia să riște, bazându-se pe presupunerea că Scragger spusese adevărul, și deci urma să pornească pe urmele lui Wu Kwok. Cu Wu Kwok mort, un pericol mai puțin pentru Culum. Și cum rămânea cu celelalte trei jumătăți de monedă? Ce alte servicii machiavelice o să-i ceară? Și când? Se uită la calendarul care stătea pe biroul lui. Era 15 iunie. Până în noaptea solstițiului de vară mai erau șapte zile.

— Bine, rămîne pentru noaptea solstițiului, dar numai o reuniune restrînsă. Doar cei din familie, adăugă el cu o fină ironie.

— Ne-am gîndit și la cadoul de nuntă pe care am dori să ni-l faci. A fost ideea lui Tess, și-i înmîină o hîrtie lui Struan.

— Ce-i asta?

— Un jurămînt solemn să uiți trecutul și să devenim prieteni. Și urmează a fi semnat de toți cei din familia Brock și familia Struan.

— Deja am încheiat singura înțelegere pe care sînt dispus s-o închei cu cei doi, îi spuse Struan și-i dădu hîrtia înapoi.

— Gorth e de acord s-o semneze și spune că și taică-său o să semneze.

— Cristoase, Gorth o să semneze. Dar Tyler nici în ruptul capului nu va semna o astfel de hîrtie.

— Dar dacă el acceptă, o să semnezi și tu?

— Nu!

— Te rog!

— Nu!

— Copiii noștri vor aparține și familiei...

— Culum, m-am gândit foarte mult și la copii, îl întrerupse Struan. Și la o mulțime de alte lucruri. Mă îndoiesc foarte mult că acești copii ai tăi vor avea un unchi și un bunic din partea mamei lor când vor fi destul de mari ca să priceapă ce relații ar putea avea cu ei.

Culum se îndreptă furios spre ușă.

— Culum, așteaptă!

— Ai de gând să ne dăruiești ceea ce-ți cerem, ceea ce ne rugăm noi de tine să ne dăruiești?

— Nu pot. Ceilalți nu-ți vor respecta niciodată cuvântul. Gorth și Brock or să te vîneze...

Culum îi trînti ușa în față. Struan mai bău un pahar de brandy, apoi aruncă paharul în șemineu.

În noaptea aceea Struan rămase treaz în patul cel mare cu baldachin, alături de May-may. Ferestrele erau deschise să intre luna și briza care aducea un iz înviorător de apă sărată. În jurul plasei imense sub care era adăpostit patul, cîțiva țînțari încercau neobosiți să găsească un loc de intrare, să ajungă la prada lor dinăuntru. Spre deosebire de cei mai mulți dintre europeni, Struan folosise întotdeauna o plasă de țînțari. Jin-qua îl sfătuisese așa cu ani și ani în urmă, spunîndu-i că e foarte bună pentru sănătatea omului.

Struan stătea și se gîndea mohorît la emanațiile nopții care aduceau malaria, îngrijorat că s-ar fi putut ca May-may și el să le respire chiar în clipa aceea. Și mai era îngrijorat în privința lui Sarah. Când o văzuse cu cîteva ceasuri în urmă, îi spusese că e hotărîtă să plece cu prima navă.

— Nu ești destul de întremată, îi replicase el. Nici Lochlin.

— Chiar și așa tot plecăm. Te îngrijești tu de cele necesare sau mă ocup eu? Ai o copie a testamentului lui Robb?

— Da.

— L-am citit și eu. De ce să fii tu administratorul părții sale ce i se cuvine din firmă și nu eu?

— Sarah, asta nu-i treabă de femeie. Dar nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji. Vei primi ce ți se cuvine pînă la ultimul penny.

— Tai-Pan, de treaba asta vor avea grijă avocații mei.

Își stăpîni cu un efort mînia.

— E sezonul taifunurilor. Moment cu totul rău ales pentru a porni spre țară. Așteaptă pînă în toamnă. Pînă atunci vă mai înzdrăveniți amîndoi.

— Plecăm imediat.

— Faci cum vrei.

Și se duse să-l vadă pe Sergheiev. Rana rusului se inflamase, dar nu făcuse cangrenă. Deci mai existau speranțe. Apoi revenise la biroul lui și-i scrisese o misivă lui Longstaff, spunându-i că auzise cum că piratul Wu Kwok va fi la Quemoy în noaptea solstițiului de vară, că ar trebui să pună niște fregate să-l pîndească, că el cunoștea foarte bine acele ape și ar fi fost bucuros să conducă această expediție dacă dorea asta și amiralul. Îi trimise scrisoare lui Horatio. Și, chiar înainte de a porni spre casă, apărură și medicii militari care voiau să vorbească cu el. Îi spuseră că nu mai era nici un sîmbure de îndoială. Frigurile din Happy Valley erau de fapt malarie...

Se răsuci enervat în pat.

— Vrei să jucăm table? îl întrebă May-may, la fel de obosită ca și el și la fel de agitată.

— Nu, fetișo, mulțumesc. Nici tu nu poți dormi?

— Nu, nu contește, îi răspunse ea.

Era îngrijorată de starea Tai-Panului. Se purtase ciudat în ziua aceea. Și mai era neliniștită din pricina lui Mary Sinclair. În acea după-amiază, Mary sosise devreme, înainte de întoarcerea Tai-Panului. Mary îi mărturisise totul în legătură cu copilul și despre viața ei secretă la Macao. Chiar și despre Horatio și Glessing.

— Rău îmi pare, îi spusese Mary, numai lacrimi, vorbeau în mandarină, pe care o preferau amîndouă în locul dialectului din Canton. Trebuia să-mi ușurez și eu inima dinaintea cuiva. Și nu e nimeni la care aș putea apela să mă ajute. Nimeni.

— Haide, Ma-ree, draga mea, o liniști May-may. Nu mai plînge. Întîi și întîi bem și noi niște ceai, și după aceea vedem ce e de făcut.

Și s-au așezat să bea ceaiul, și May-may fu foarte uluită de felul de-a fi al barbarilor, cum priveau ei viața și relațiile sexuale.

— Și de ce fel de ajutor ai tu nevoie?

— Ajutor ca... să scap de copil. Dumnezeule, de-acum mai-mai să se vadă!

— Și de ce nu mi-ai spus în urmă cu săptămîni și săptămîni?

— N-am avut curaj. Și dacă n-aș fi forțat tratativele cu Horatio, nici acum n-aș fi avut curaj. Dar ce mă fac acum?

— De cîtă vreme îl ai în pîntece?

— De aproape trei luni, mai puțin o săptămîină.

— Ma-ree, nu e prea bine. După două luni s-ar putea să fie tare primejdios. May-may cîntări posibilitățile de rezolvare a problemei lui Mary și pericolele pe care le-ar putea aduce. Am s-o trimit pe Ah Sam la Tai Ping Shan. Am auzit că e acolo o femeie ce se pricepe la buruieni și s-ar putea să ne poată ajuta. Pricepi că s-ar putea să fie foarte primejdios?

— Da. Dacă poți să mă ajuți, am să fac orice. Auzi? Orice!

— Ești prietena mea. Prietenii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Dar nu trebuie, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

— Jur în fața lui Dumnezeu.

— Cînd o să am buruienile, o s-o trimit pe Ah Sam la servitoarea ta Ah Tat. Ai încredere în ea?

— Da.

— Ma-ree, cînd e ziua ta de naștere?

— De ce?

— Pentru că astrologul trebuie să găsească o zi de bun augur pentru luarea leacului, bineînțeles.

Mary îi spuse ziua și ora nașterii.

— Și unde ai să iei leacul? Nu poți să-l iei nici la hotel, nici... aici. O să treacă zile întregi pînă să-ți revii.

— La Macao. Mă duc la Macao. La... la casa mea. Acolo sînt în siguranță. Acolo am să fiu în siguranță, da.

— Draga mea, lecurile astea nu au întotdeauna și efect. Și nici nu-s ușor de suportat.

— Nu mi-e frică. O să-și facă lucrarea. Trebuie să și-o facă, mai spuse Mary.

May-may se foi în pat.

— Ce-ai pățit? o întrebă Struan.

— Nimic. S-a mișcat pruncul.

Struan își puse palma pe ușoara rotunjime a pîntecului ei.

— Să aducem un doctor să se uite la tine.

— Nțțț, Tai-Pan, mulțumesc, nu contește. Să nu am de-a face cu nici unul dintre diavolii ăia de barbari, mulțumesc. Și în privința asta am să fiu ca de obicei – chinezoaică.

May-may se întinse liniștită pe spate, satisfăcută cu copilul ei, tristă pentru Mary.

— Ma-ree nu arată prea bine, așa-i? Îl încercă ea.

— Nu. Și fata aia are ea ceva în mintea ei. Ți-a spus cumva despre ce e vorba?

May-may nu voia să mintă, dar nici nu-i convenea să-i spună lui Struan ceea ce nu-l privea pe el de fapt.

— Cred că e îngrijorată de fratele ei.

— Ce-i cu el?

— Mi-a spus că ea vrea să se mărite cu omul acela Glessing.

— A, pricep.

Struan înțelesese că Mary venise la ei în primul rînd ca să se întâlnească cu May-may și nu cu el. Mai că nici nu apucase să vorbească cu ea, doar atît că-i mulțumise pentru că-i dusesese copiii la Macao.

— Bănuiesc că Horatio nu-i de acord și ea dorește cumva ca eu să vorbesc cu el. Pentru asta a venit?

— Nu. Fratele ei e de acord, îi răspunse May-may.

— Ciudat.

— De ce? Glessing e un om atît de rău?

— Nu, fetițo, ci numai pentru faptul că Mary și Horatio au fost foarte apropiați ani în șir. Fără ea aici, o să se simtă foarte stingher. Struan se întrebă ce-ar fi spus May-may dacă ar fi știut despre casa aceea tainică a ei din Macao. Arată probabil atît de rău acum pentru că își face griji în privința lui.

May-may nu spuse nimic, dar clătină tristă din cap, gîndindu-se la necazurile ce se ivesc între un bărbat și o femeie.

— Și ce se mai aude cu tinerii îndrăgostiți? îl întrebă ea, încercînd să afle ce îl supăra cu adevărat.

— E în regulă. Struan nu-i mărturisise niciodată ce-și spusese el și Brock.

— Te-ai hotărît ce ai de făcut cu frigurile astea drăcești?

— Încă nu. Cred că ar trebui să pleci la Macao.

— Da, sigur, te rog, Tai-Pan, dar nu înainte de a te hotărî cu privire la Hong Kong.

— Aici e prea periculos acum să mai rămîi. N-aș vrea să pățești ceva și tu.

— *Joss!* îi replică ea, ridicînd din umeri. Bineînțeles *feng shui*-ul nostru e minunat de prost! își puse mîna pe pieptul lui, îl mîngîie și apoi îl sărută ușor. Odată mi-ai spus că înainte de a te hotărî în privința unei Tai-tai, ai trei lucruri de împlinit. Despre două știi. Care e al treilea?

— Să las Nobila Casă în niște mîini sigure, îi spuse el.

Apoi îi relată ce spusese Brock și despre cearta lui cu Culum chiar din ziua aceea. Ea rămase multă vreme pe gînduri, cumpănind implicațiile celei de-a treia probleme de rezolvat. Și pentru că rezolvarea

era atît de simplă, o ascunse în adîncul inimii sale și spuse cu totală inocență:

— Eu ți-am spus că în primele două cazuri am să te ajut, și am să mă gîndesc la cea de-a treia problemă. Dar asta pe mine mă depășește. Aici eu nu te pot ajuta, indiferent cît de mult aș dori s-o fac.

— Mda, făcu Struan. Nu știi ce să fac. Și cred, adăugă el mai apoi, că nu e decît un singur răspuns.

— Să ucizi pentru asta nu e înțelept, îi spuse ea cu fermitate. Foarte neînțelept și primejdios. Familia Brock se așteaptă la una ca asta. Și nu numai ei, toată lumea. Și riști să te aștepte răzbunarea legilor voastre groaznice care atît de prostește cer ochi pentru ochi, dacă mai ai ochi, și asta-i nebunie de-a binelea. Și atunci la ce mai slujește bogăția, heya? Tai-Pan, nu trebuie să faci una ca asta. Și te sfătuiesc să le dai de nunta lor fiului și noii tale fiice darul pe care ți-l cer.

— Cristoase Dumnezeu! Nu pot să fac una ca asta. E ca și cum i-aș reteza beregata lui Culum cu mîna mea.

— Chiar și așa, eu tot te sfătuiesc s-o faci. Și te mai sfătuiesc să fii de acord cu o nuntă făcută într-o minunată grabă.

— Nici nu se pune problema, explodă el. Ar fi de prea mult prost gust, o insultă a memoriei lui Robb, ridicol.

— Tai-Pan, sînt cu toată inima de acord cu asta, spuse ea. Da' eu parcă îmi amintesc că, după obiceiurile barbarilor, care o dată, în fine, se iau după înțeleptul obicei chinezesc, fata vine în casa bărbatului ei. Și nu pe de-a inversul, heya? Și așa, cu cît mai imediat fata lui Brock scapă de sub mîna lui Gorth, cu atît mai imediat fiul tău scapă de sub controlul familiei Brock.

— Cum?

— Aiii iaaa cum! De ce-i fiul tău nebun la cap acum? Fiindcă dorește minunat de mult să se culce cu ea! și ea ridică glasul cînd Struan se săltă în capul oaselor în pat. Ei, acum hai să nu ne certăm, ci ascultă-mă și tu pe mine și apoi am să fiu și eu ascultătoare. De asta-i el atît de nebun la capul lui – fiindcă bietului băiat noaptea în patul lui îi e frig, se zvîrcolește și n-are cine-l liniști. Asta-i treaba. Tu de ce nu vorbești deschis, heya? Eu vorbesc deschis. Băiatu-i încins nebunește. Și stă și ascultă cu limba scoasă la vorbele aiurite ale lui Gorth. Și eu, dacă aș fi în locul lui, și eu aș face la fel pentru că fratele are putere asupra surorii lui! Dar ia lasă-l pe fiul Culum să pună mîna pe fată, o să mai stea el să piardă ceasuri după ceasuri afurisite ascultîndu-l pe fratele Gorth? Cristoase, nici vorbă. O să-și petreacă toate minutele lăsate de la

Dumnezeu în pat, jucându-se cu țîțele și sleindu-și puterile, făcînd copii, și n-o să mai sufere să-l deranjeze cineva, fie Brock, fie Gorth, fie chiar tu! May-may se uită dulce la el. Ei, nu-i așa?

— Ba da, îi răspunse el. Te iubesc pentru viclenia ta.

— Mă iubești fiindcă știu să te înfurii de tot, dar după aia te și bag în pat, te bag în pat pînă nu mai poți! May-may rîse, foarte încîntată de sine. Apoi, pune-i să-și facă și ei o casă. De mîine. Fă-i să se gîndească numai la asta și n-o să mai aibă timp de terchea-berchea ăla caraghios de Gorth. E tînără fata, da? Atunci gîndurile pentru casa ei proprie o să-i umple fantastic de mult mintea. Asta o să-i supere pe cei din familia Brock și o să se gîndească și ei la ce fel de casă să le facă și o să vrea să hotărască ei pentru ea și ea o să se înfurie și o să se apropie mai mult de tine decît de ei, pentru că tu i-ai oferit o casă. Gorth o să se opună absolut unei căsătorii imediat, și asta o să-l facă pe Culum să se întoarcă împotriva lui fiindcă îi ia... cum spuneți voi? – calul de sub nas...

— Cașcavalul de sub nas! Struan o luă încîntat în brațe. Ești chiar fantastică. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta și singur. Săptămîna viitoare e altă licitație de terenuri. Am să-ți cumpăr un teren lîngă mare. Pentru că ești înțeleaptă.

— Ha! Crezi tu că eu îmi apăr bărbatul pentru un teren împruțit la Hong Kong! Un teren mizerabil la periferie? Pentru niște taeli de argint? Pentru pietre de jad? Da' ce crezi tu că e neprețuita de T'Chung May-may, heya? O biată curvă mizerabilă de care trag cîinii?

Și continuă să-i facă în felul ăsta capul calendar, și doar cu mare silință îi îngădui s-o potolească, mîndră că, în fine, îl făcuse să înțeleagă care e valoarea terenurilor pentru o ființă civilizată, și recunoscătoare că el îi cinstise în asemenea măsură obrazul încît se prefăcuse că nu știe cît de încîntată era ea acum.

În cameră se lăsă liniștea, auzindu-se doar un slab bîzîit de țîntari.

May-may se făcu covrig lîngă Struan și își întoarse gîndurile spre soluționarea celei de-a treia probleme. Se hotărî să se gîndească la asta în mandarină, și nu în engleză, pentru că nu cunoștea destule cuvinte cu sensurile lor exacte. Adică „nuanțele”, se gîndi ea. Cum să spui asta în limba barbarilor? Sau „rafinament”? Soluția celei de-a treia probleme avea nevoie de adevărate nuanțe chinezești și de un perfect rafinament.

Și soluția e atît de încîntător de simplă, își spuse ea fericită. Să-l asasinăm pe Gorth. Să aranjăm să-l asasinăm în așa fel încît nimeni să nu se poată gîndi că n-ar fi mîna piraiților sau tîlharilor. Dacă treaba e aranjată în mod clandestin, în felul acesta una dintre primejdiile care-l

amenință pe Tai-Pan ar fi înlăturată, iar Culum e ferit și el de un viitor necaz evident. Iar tata Brock nu va putea face nimic pentru că el e legat mai departe de un jurământ de necălcat, uluitor și de necrezut, cât poate fi de sfânt un astfel de jurământ. Atît de simplu. Dar și plin de primejdii. Trebuie să fiu tare cu grijă. Dacă Tai-Panul meu descoperă vreodată, o să mă trimită dinaintea unuia dintre judecătorii aceia barbari – poate chiar dinaintea aceluia revoltător Mauss! Și Tai-Panul meu o să mă acuze chiar el, pe mine, adorata lui concubină. Și am să fiu spînzurată. Cît de ridicol.

Chiar și după atîta vreme, și după atîta efort de a învăța, după ce le-am deprins și limba și m-am silit să-i mai și înțeleg, ei bine, unele atitudini ale barbarilor mă depășesc cu totul. Ce caraghios să faci aceeași lege pentru toată lumea, și pentru cei bogați și pentru cei săraci. Atunci ce haz mai are să te chinui și să transpiri să ajungi bogat și puternic?

Ei, atunci care-i cea mai bună cale? se întrebă ea. Știu atît de puține lucruri despre un asasinat. Cum se face? Unde? Cînd?

May-may rămase trează toată noaptea. Cînd se iviră zorile, se hotărîse asupra celei mai bune soluții. După care adormi fericită.

Capitolul douăzeci și nouă

Pe la mijlocul verii, Happy Valley fu cuprinsă de o desăvîrșită disperare. Malaria continua să se întindă, dar epidemia nu avea o formă definită. Nu toată lumea din aceeași casă făcea boala. Nici măcar nu toate casele dintr-o anumită zonă nu erau atinse.

Culii nu se apropiau de Happy Valley pînă cînd soarele nu se ridica bine pe cer și se întorceau la Tai Ping Shan înainte de lăsarea întunericului. Struan și Brock și toți ceilalți negustori erau la capătul puterilor. Nu le rămînea nimic de făcut decît să se mute, iar mutatul însemna dezastru. Dacă stăteau îi pîndea un dezastru și mai mare. Și cu toate că erau mulți cei care susțineau că malaria nu putea fi din pricina pămîntului otrăvit, a aerului infestat al nopții, numai cei care dormeau în acea vale erau victimele ei. Cei cu frica lui Dumnezeu credeau, la fel ca și Culum, că frigurile erau voința Domnului și își dublară cererile către cel Atotputernic ca să-i ferească de ele. Cei fără credință ridicau din umeri, deși erau la fel de îngroziți, și spuneau: *joss!* Și firișoarele subțiri de familie care se refugiau pe nave se transformară în viitură, iar *Queen's Town* deveni un oraș pustiu.

Dar disperarea aceasta nu-l ajunsese și pe Longstaff. Se întorsese cu nava amiral de la Canton cu o seară înainte, îmbătat de succes, și cum locuise numai la bord și nu avea de gând să se mute în Happy Valley, știa că era la adăpost de miasmele otrăvite ale nopții. Obținuse tot ceea ce-și propusese la plecare, ba chiar mai mult. A doua zi după asedierea Canton-ului, cele șase milioane de taeli de argint cerute drept despăgubiri au fost plătite în întregime, așa că anulase atacul. În schimb, ordonase pregătiri pe scară mare pentru războiul din nord. Și de data asta nu se mai punea problema să se lase oprit de cineva, nu înainte ca tratatul să fie ratificat. În câteva săptămâni vor sosi întăririle promise din India. Și în clipa aceea întreaga armadă va porni spre nord din nou, către Pei Ho – Pekin – și de data asta Orientul își va deschide porțile pentru totdeauna.

— Da, bineînțeles, absolut! chicoti Longstaff.

Stătea singur în cabinetul său de pe *Vengeance*, admirându-se în oglindă.

— Într-adevăr, ești foarte deștept, dragul meu, își spuse el cu voce tare. Cu adevărat. Mult mai deștept decât Tai-Panul, și doar el e întruchiparea deșteptăciunii! Puse oglinda jos, își dădu cu colonie pe față apoi își aruncă privirea la ceasul de buzunar: în câteva minute trebuia să sosească și Struan. Chiar și așa, nu e nevoie ca dreapta să știe ce face stînga, ei? hohoti el.

Lui Longstaff aproape că nu-i venea să creadă că reușise să rezolve atît de ușor cumpărarea semințelor de ceai. În orice caz, își aminti el cu satisfacție, Horatio a pus asta la cale. Mă întreb și eu de ce-o fi omul ăsta atît de nenorocit pentru că soră-sa vrea să se mărite cu Glessing. Aș fi spus mai degrabă că e o căsătorie excelentă. E cam cenușie și mută, deși la bal arăta de milioane. Dar afurisit noroc pe mine ca Horatio să-l urască pe Glessing, ei? Și e un noroc afurisit și faptul că urăște comerțul cu opiu. Am fost tare deștept cum am reușit să-i bag ideea în cap: un câștig în care am pus drept momeală înlăturarea lui Glessing.

— P'onoarea mea, Horatio, îi spusese el cu o săptămîină în urmă la Canton, necurată treabă cu tot comerțul ăsta de opiu, ei? Și totul se-nîmplă pentru că trebuie să plătim ceaiul cu argint curat. E păcat că ceaiul nu crește și în India britanică, ei? Atunci nici n-ar mai fi nevoie de opiu. Pur și simplu am scoate comerțul ăsta în afara legii, și i-am cruța pe păgînii ăștia în vederea unor planuri mai bune, ei? Să însămîntăm semințele bunătații în locul acestui drog. Atunci și flotele noastre vor putea să se întoarcă în țară și o să trăim în pace și liniște în vecii vecilor.

După două zile, Horatio îl luase deoparte și-i prezentase emoționat ideea de a dobândi semințele de la chinezi și apoi să le expedieze în India. Se arătase suficient de uimit ca să pară totul cum se cuvine, dar îi îngăduise lui Horatio să-l convingă de valoarea acestei idei.

— Dumnezeule, făcu el, dar cum vei pune tu mâna pe semințe, Horatio?

— Uitați care-i planul meu. Am să discut, Excelența voastră, între patru ochi cu viceregele Ching-so. Am să-i spun că sînteți pasionat de grădinărie, că aveți de gînd să transformați Hong Kong-ul într-o grădină. Și am să-l rog să ne facă rost de cincizeci de livre de semințe de mure, cincizeci de bumbac, orez de primăvară, camelii și alte flori, laolaltă cu semințe de ceai de mai multe soiuri. Asta o să-l facă să nu se mai gîndească neapărat la ceai numai.

— Horatio, tipul nu e prost. O să-i treacă și lui prin minte că doar cîteva din plante vor crește la Hong Kong, dacă vor crește și astea.

— Bineînțeles că așa va fi. Dar o să pună totul pe seama prostiei barbarilor.

Horatio era de nerecunoscut de atîta entuziasm.

— Dar cum o să-l faci să păstreze secretul? Ching-so o să le spună și mandarinilor despre tărășenia asta... sau celor din Co-hong... iar aceștia or să le spună cu siguranță negustorilor. Și doar știi de ce-s în stare pirații ăștia care or să răstoarne cerul și pămîntul să împiedice să se întîmple ceea ce propui tu. Și fără îndoială ăștia or să vadă limpede ce gînduri ascunzi în spatele acestui pretext. Și ce zici de Tai-Pan? Am credința că înțelegi că propunerea ta înseamnă să-l lași pe el pe drumuri.

— Excelență, e destul de bogat de-acum. Trebuie să eliminăm odată viciul opiului. E datoria noastră.

— Da. Dar și chinezii și europenii se vor ridica fără șovăire împotriva unui astfel de plan. Iar cînd cei din Co-hong or să priceapă ce ai tu în minte, cum se va și întîmpla, nu mai vezi tu semințele de ceai.

Horatio rămase o clipă pe gînduri. Apoi spuse:

— Da. Dar dacă am să-i spun că în schimbul acestui serviciu pe care mi-l face – fiindcă doresc din inimă ca pe dumneavoastră, stăpînul meu, să vă văd fericit în fața unui cadou neașteptat ca acesta – eu, care voi număra lădițele cu argint și voi semna pentru ele, ei bine, s-ar putea să nu bag în seamă lipsa unei lădițe, atunci putem fi siguri că va păstra taina și nu va sufla nimănui nici o vorbă.

— Și cam cît valorează o lădiță din asta?

— Patruzeci de mii de taeli de argint.

— Dar tot acest tezaur aparține guvernului Maiestății sale!

— Bineînțeles. În timpul negocierilor dumneavoastră îi puteți asigura, așa în particular, că trebuie să existe o lădiță în plus care nu face parte din tributul oficial, așa încât Coroana nu pierde nimic. Iar semințele sînt de fapt darul dumneavoastră către guvernul Maiestății sale, sir. Și voi fi onorat dacă veți spune că aceasta a fost ideea dumneavoastră. Și sînt sigur că a fost. Dumneavoastră doar mi-ați spus ceva care mi-a pus mintea la contribuție. Și de drept se cuvine ca dumneavoastră să aveți dreptul asupra ideii. Și, la urma urmei, dumneavoastră sînteți plenipotențiarul.

— Dar dacă planul tău reușește, nu numai că distrugi negoțul nostru cu China, ci și viitorul dumitale. Treaba asta nu mi se pare deloc înțeleaptă.

— Opiul e un viciu cumplit, sir. Și e justificat orice fel de risc pentru înlăturarea lui. Dar slujba mea depinde de succesul dumneavoastră, nu de opiu.

— Dacă ideea dă roade, atunci dumneata subminezi însuși fundamentul Hong Kong-ului.

— Pînă cînd ceaiul acesta va ajunge să crească așa ca lumea, vor mai trece ani mulți. Sir, atîta vreme cît veți fi în viață, Hong Kong-ul nu va fi amenințat din pricina acestei acțiuni. Hong Kong-ul va fi și pe mai departe principalul centru al comerțului cu Asia. Și cine știe ce se va mai întîmpla în atîția ani?!

— Atunci trebuie să înțeleg că eu urmez să cîntăresc împreună cu viceregele Indiei posibilitățile de creștere a ceaiului acolo?

— Cine altcineva, Excelență, poate duce la bun sfîrșit această idee, ideea dumneavoastră?

Se lăsă greu convins și-l preveni din nou pe Horatio asupra desăvîrșitului secret ce trebuia păstrat. Chiar a doua zi Horatio îl informase fericit:

— Ching-so a fost de acord. Mi-a zis că în șase săptămîni, două luni, lădițele cu semințe vor fi expediate la Hong Kong, Excelența voastră. Și ca totul să fie perfect din punctul meu de vedere, să-l trimiteți pe Glessing de îndată în țară. Cred că Mary e îndrăgostită de el. Păcat că nu își îngăduie un an de așteptare pentru a fi cu adevărat convinsă că știe importanța pasului pe care-l face, timp în care să nu mai fie chiar mereu sub influența lui zi de zi...

Longstaff rîse din nou de încercarea asta foarte transparentă a tînărului Horatio de a fi subtil. Se pieptănă, deschise ușa cabinei și se duse în camera hărților. Căută printre hîrțile din safe și găsi scrisoarea pe care i-o tradusese Horatio cu săptămîni în urmă... „De-acum nu mai avem nevoie de asta”, spuse el cu glas tare. Rupse scrisoarea în bucăți, se aplecă prin hublou, aruncă hîrțile în mare, și le urmări cum se îndepărtează plutind pe fața apei. Poate că Glessing chiar ar trebui expediat în țară. Fata e minoră și Horatio se află într-o situație tare încurcată. Ei, bine, la asta am să mă gîndesc mai tîrziu. După ce semințele vor fi în drum spre India.

Văzu barca cea mare a lui Struan apropiindu-se. Acesta stătea la mijlocul bărcii și părea foarte serios. Gravitatea de pe chipul lui Struan îi aminti lui Longstaff de malarie. Ce naiba o să ne facem cu mizeria asta, ei? Asta duce de rîpă toată strategia care am gîndit-o pentru Hong Kong. Cum?

Struan se uita pe fereastra de la pupa, așteptînd calm ca Longstaff să termine ceea ce avea de spus.

— P’onoarea mea, Dirk, Ching-so parcă știa că o să-i cerem șase milioane de taeli. Despăgubirea era și pregătită. Pînă la ultimul penny. Și tare și-a mai cerut scuze pentru jefuirea coloniei. Mi-a spus că de vină erau anarhiștii aceia afurisiți, triazii. A ordonat o cercetare amănunțită și speră să fie în stare să-i zdrobească pentru totdeauna. Se pare că unul dintre conducătorii lor a fost prins. Și dacă nici ei n-au să-l facă să vorbească, atunci nu va reuși nimeni. Mi-a promis să-mi comunice de îndată numele celor din Triadă aflați aici.

Struan se întoarse de la fereastră și se așeză în unul din fotoliile adînci din piele.

— Will, foarte bine. Aș spune că ai făcut o treabă minunată. Minunată.

Longstaff se simți foarte încîntat.

— Trebuie să-ți spun că totul a mers conform planului. Ah, că veni vorba, în legătură cu informațiile trimise referitoare la piratul Wu Kwok. Eu aș fi preferat ca tu să conduci flotila, dar amiralul a fost de neînduplecat. A plecat singur.

— E dreptul lui. Să sperăm că va face o treabă bună în noaptea asta. Voi dormi mai liniștit dacă voi ști că diavolul acela s-a dus la fund.

— Bineînțeles.

— Acum trebuie să faci totul pentru salvarea Hong Kong-ului, Will. Numai tu poți face asta, îi spuse Struan, rugîndu-se ca și de data asta să

reușească să-l convingă pe Longstaff să pună în aplicare planul pe care-l concepușe el în cele din urmă ca fiind singura șansă de a-și salva pielea cu toții. Cred că e momentul potrivit ca exact acum să ordoni abandonarea imediată a zonei de la Happy Valley.

— Pe sufletul meu, Dirk, strigă Longstaff, dacă fac una ca asta e ca și cum aș ordona abandonarea Hong Kong-ului!

— *Queen's Town* e prins de malarie. Cel puțin la Happy Valley. Așa că trebuie părăsit.

Consternat, Longstaff luă o priză de tabac.

— Nu pot eu ordona părăsirea orașului. În felul acesta eu voi fi vinovat de toate pierderile.

— Da. Ai hotărât să folosești cele șase milioane de taeli pentru a-i despăgubi pe toți cei care au avut de suferit.

— Doamne Dumnezeule! Nu pot face una ca asta! izbucni Longstaff. Bani aceștia aparțin Coroanei. Și Coroana, numai Coroana poate hotărî ce-i de făcut cu ei!

— Ai hotărât că Hong Kong-ul e prea important pentru a risca să-l pierzi. Doar știi că trebuie să acționezi iute. E un gest pe măsura unui adevărat guvernator.

— Dirk, nu pot nici în ruptul capului. Cu nici un chip. Imposibil!

Struan se duse pînă la bufet, turnă sherry în două pahare.

— Tot viitorul tău depinde de asta!

— Da? De asta? Cum așa?

Struan îi întinse un pahar.

— Toată reputația ta la Curte e legată de Hong Kong. Toată politica ta în Asia, și asta înseamnă întreaga politică a Coroanei în Asia, e bazată pe Hong Kong. Bun! Fără un Hong Kong aflat în deplină siguranță, guvernatorul său, acționînd în numele Maiestății sale, nu va izbuti să domine Asia așa cum ar trebui. Și fără un oraș ca lumea construit aici nu va exista nici un fel de siguranță nici pentru tine, nici pentru Coroană. Happy Valley a murit. Așa că trebuie ridicat iute de tot un alt oraș. Struan gustă băutura și o savură pe îndelete. Dacă-i vei despăgubi de îndată pe cei care au construit, vei restabili încrederea lor în colonie. Toți negustorii se vor aduna să te sprijine, și în viitor o să ai nevoie de sprijinul lor. Will, nu uita, mulți dintre ei au mare influență la curte. Și ar fi un gest magnific, gest demn de tine. În plus, această despăgubire e de fapt plătită de chinezi.

— Nu pricep.

— În trei luni de zile vei fi la porțile Pekin-ului, comandant suprem al unei armade invincibile. Costul expediției va fi, să zicem, patru milioane. Adugă încă șase milioane pentru distrugerea coloniei. Zece milioane. Dar tu ai să ceri patrusprezece milioane, ceea ce ar însemna de fapt o despăgubire cinstită. Cele patru milioane în plus vor fi baza visteriei guvernamentale de la Hong Kong, în felul acesta una dintre cele mai bogate visterii din imperiu. Dar de fapt, în loc de paisprezece vei cere douăzeci de milioane. Cele șase milioane în plus vor compensa celelalte șase pe care tu, cu perspicacitatea ta, le-ai investit în Hong Kong, în numele Coroanei. Nu uita, fără o bază de plecare în deplină siguranță, nu-ți poți permite să pornești atacul spre nord. Fără un Hong Kong puternic și în deplină siguranță, puterea Angliei în Asia e moartă. Fără un Hong Kong sigur, și tu ești mort. Will, acum tu gândești de fapt la tot viitorul Angliei. Și-i așa de simplu!

Struan simțea cum mintea lui Longstaff începe să lucreze febril, cântărind posibilitățile. Și asta era singura soluție, posibilă. Singurul mod în care toți își puteau salva și obrazul și Hong Kong-ul. Și în clipa în care Longstaff deschise gura să vorbească el interveni:

— Și un ultim lucru, Will. Vei primi banii înapoi imediat, în cea mai mare parte.

— Cum?

— Organizezi imediat o nouă licitație de terenuri. Și cei ce vor participa își vor scoate ochii să pună mâna pe terenuri. Și unde se vor duce toți banii ăștia? În visteria guvernului. Oricum vei câștiga și într-un fel și-n celălalt. Iar terenurile pe care le scoți la vânzare pe tine nu te costă nimic. Și doar știi ce disperată nevoie ai de bani pentru toate cheltuielile guvernamentale: salarii, poliție, palatul guvernatorului, drumuri, tribunale, nave portuare și o mie de alte lucruri, și bineînțeles că în scopul ăsta doar n-o să folosești banii de despăgubire. Eu aș zice că mișcarea asta ar fi o lovitură de maestru. Și trebuie să iei hotărârea asta acum, fiindcă ți-e imposibil să aștepti șase luni de zile să ajungă o misivă de-a ta la Londra și să mai vină și aprobarea care, evident, se va da. Și mai și salvezi Hong Kong-ul fără să te coste nimic. Dar cel mai important din toate – îi vei demonstra lui Sergheiev foarte tranșant că Anglia are de gând să rămână în Asia pentru totdeauna. Will, eu cred că priceperea dovedită de tine în situația asta va impresiona întregul cabinet britanic. Și fără îndoială că și pe Maiestatea sa regina. Și, o dată cu această încuviințare, vor veni și permanente onoruri.

Se auziră opt bătăi de clopot. Longstaff își scoase ceasul de buzunar. Rămăsese în urmă, mișcă limbile să arate amiaza, în vreme ce mintea îi lucra febril pentru a găsi fisura raționamentului lui Struan. Nu era nici una, își spuse el. Simți că-i vine rău când își dădu seama că de n-ar fi fost Tai-Panul el n-ar fi luat nici o inițiativă ca să stăvilească epidemia. Doar s-ar fi ferit să pună piciorul în valea aceea, sperînd că se va găsi cumva un leac și pentru boala asta. Și el fusese neliniștit de molimă, dar, ei, fusese mai important să cîștige întîi războiul împotriva Canton-ului.

Da. Nu exista nici o fisură. Fir-ar să fie, aproape că erai să ratezi un viitor minunat. Ar însemna să-și depășească atribuțiile, dar guvernatorii și plenipotențiarilor au și puteri nescrise și, la urma urmei, nu e vorba decît de o indicată extindere a stării de necesitate. Nu putem aștepta pînă anul viitor pentru a-i supune pe barbari voinței Maiestății sale. Cu siguranță că nu. Și planul acela cu semințele de ceai se potrivește perfect cu aceste măsuri și dovedește viziune la o scară care depășește chiar și gîndirea Tai-Panului. Longstaff simți un imbold copleșitor să-i mărturisească lui Struan ideile sale cu semințele de ceai. Dar reuși să-și înfrîngă impulsul.

— Cred că ai dreptate. Am să fac cunoscută de îndată această decizie.

— De ce nu convoci o reuniune a tuturor tai-panilor mîine? Dă-le două zile să prezinte planurile de construcție și chitanțele de cumpărare a terenurilor pentru trezorerie. Stabilește data licitației pentru de-acum într-o săptămînă. E timp suficient pentru executarea planurilor terenurilor. Bănuiesc că te-ai gîndit ca amplasamentul noului oraș să fie lîngă Promontoriul Glessing.

— Exact. Taman pe gîndul meu. Acolo va fi locul. Și la urma urmei, este chiar amplasamentul pe care l-am avut în vedere de multă vreme. Longstaff se ridică în picioare, mai turnă niște sherry, și trase de cordonul clopoțelului. Ca de fiecare dată, sînt bucuros pentru sfatul pe care mi-l dai, Dirk. Vom lua, bineînțeles, prînzul împreună.

— Cred că va trebui totuși să plec. Sarah pleacă spre Anglia cu fluxul de mîine, cu nava *Calcutta Maharajah*, și am o mulțime de lucruri de făcut.

— Mare ghinion, drept să-ți spun. Cu Robb și nepoata ta.

Ușa se deschise.

— Da, sir? se arătă maestrul de arme.

— Întreabă-l pe general dacă poate să ia prînzul împreună cu mine.

— Da, sir. Vă rog să mă iertați, sir, dar doamna Quance așteaptă s-o primiți. Și domnul Quance. Și mai sînt și aceștia, îi întinse o listă lungă, ce-au cerut și ei audiență. Să-i spun doamnei Quance că sînteți ocupat?

— Nu. Mai bine să vină acum. Dirk, te rog nu pleca încă. Tare mi-e teamă că o să am nevoie de un suport moral.

Maureen Quance intră în birou cu pași mari. Aristotle Quance venea în urma ei. Sub ochii lipsiți de viață se vedeau cearcăne vineții. Acum arăta jalnic, un biet om neînsemnat. Chiar și hainele îi erau șifonate și lipsite de culoare pe el.

— 'Neața, doamnă Quance, o întîmpină Longstaff.

— Binecuvîntați fie sfinții că v-au hărăzit această zi mișto!

— Bună dimineața, Excelența voastră, îngăimă Aristotle, cu o voce aproape de neauzit, cu ochii în podeaua cabinei.

— Bună dimineața, Tai-Pan, îl salută Maureen. În cîteva zile o să-ți primești și dumneata datoriile cu mila sfîntului Patrick.

— Nu e nici o grabă. Bună dimineața, Aristotle.

Aristotle Quance își ridică încet privirea spre Struan.

Ochii i se umplură de lacrimi cînd văzu simpatia de pe chipul lui Struan.

— Dirk, mi-a rupt toate pensulele, scăpă el dintr-o suflare. În dimineața asta. Pe toate, toate. Iar picturile mele... a aruncat tablourile în mare.

— Escelență, uite de ce-am venit noi, spuse Maureen cu glas gros. Domnul Quance s-a hotărît în fine să se lase de prostiile alea de zugrăveli. Vrea să se apuce de-acum de o slujbă serioasă și sigură. Și pen' slujba asta am venit la Escelența voastră. Se uită în spate la soțul ei și se încruntă. Orice fel de slujbă, atîta vreme cît e sigură și primește un salariu ca lumea. Se întoarce din nou spre Longstaff. Poate o slujbă frumoasă de funcționar. Bietul de el, domnul Quance nu prea are experiență.

— Da, ăăă, Aristotle, cam ce-ai vrea?

— Mi-a rupt pensulele, izbucni el disperat. Atîta aveam și eu. Tablourile și pensulele.

— Băiețașul meu mișto, doar ne-am înțeles, nu? Pe ce e mai sfînt. Da? Cu zugrăvitul am terminat. O slujbă sigură și frumoasă și să-ți iei răspunderea familiei tale, și să nu te mai ții de fuste.

— Da, răspunse Aristotle resemnat.

— Voi fi fericit să-i ofer o slujbă, doamnă Quance, interveni Struan. Am nevoie de un funcționar. Cincisprezece șilingi pe săptămîină. Și pe

deasupra și locuință pe una din nave, vreme de un an. După asta vă descurcați singuri.

— Tai-Pan, sfinții să te aibă în paza lor. S-a făcut. Și acum mulțumește frumos Tai-Panului, îi spuse Maureen.

— Mulțumesc, Tai-Pan, făcu Aristotle.

— Mîine dimineață la ora șapte să fii la serviciu, Aristotle. Dar șapte fix!

— Tai-Pan, va fi acolo, să nu-ți faci nici o grijă. Să te binecuvînteze Sfîntul Patrick în vremurile astea grele pen' c-ai grija unei biete neveste și a copiilor ei flămînzi. Bună ziua la amîndoi!

Au plecat. Longstaff își turnă un pahar zdravăn.

— Doamne Dumnezeu. Nu mi-aș fi închipuit niciodată. Sărmanul Aristotle! Chiar crezi că ai să faci din Aristotle Quance un funcționar?

— Da. Mai bine eu decît alții. Și am rămas fără oameni. Struan își luă pălăria, foarte încîntat de sine. Eu nu mă amestec niciodată între un bărbat și nevasta lui, doar știi. Dar cine-i face bătrînului Aristotle ce-i face asta nu merită să i se spună nevestă, Cristoase Dumnezeu!

Longstaff zîmbi brusc:

— Dacă asta ar putea să ajute, pun la bătaie una din navele cele mai mari de război. Îți stau la dispoziție toate resursele guvernului Maiestății sale!

Struan se grăbi să ajungă mai iute la țarm. Strigă niște culi cu o lectică și le spuse unde să-l ducă.

— Stai aștepte, savvy? le spuse el cînd ajunse la destinație.

— Savvy, stapin!

Trecu pe lîngă portarul uluit să-l vadă acolo, intră în holul clădirii. Încăperea avea covoare groase, sofale largi, perdele din creton, oglinzi, bibelouri. Auzi din spate un foșnet și pași ce se apropiau. O doamnă mărunțică, în vîrstă, apăru de după draperia din biluțe. Era îmbrăcată elegant, scrobită, cu părul cărunt, niște ochi mari și ochelari.

— Hello, doamnă Fortheringill, o întîmpină Struan politicos.

— Hello, Tai-Pan. Încîntată să te vad, îi spuse ea. De ani și ani n-am avut fericirea unei vizite. E puțin cam devreme pentru o astfel de vizită, dar domnișoarele se gătesc să fie cît mai prezentabile, zîmbi ea, arătîndu-și dantura gălbejită și falsă.

— Păi, vedeți, doamnă Fortheringill...

— Înțeleg foarte bine, spuse ea atotștiutoare. Vine o vreme în viața oricărui bărbat cînd...

— Nu despre mine-i vorba, ci despre un prieten de-al meu.

— Nu te teme, Tai-Pan, în această casă parola-i: nici o vorbă! Nu trebuie să-ți faci nici o grijă. Cît ai clipi te dăm pe mâini bune. Se ridică în grabă. Fetelor! strigă ea.

— Stai jos și ascultă-mă. E vorba de Aristotle!

— Parazitul ăla amărît iar a dat de bucluc, după cum merită.

Struan îi spuse ce dorea de la ea, iar fetele se arătară foarte întristate cînd el trebui să le părăsească. De îndată ce ajunse acasă, May-may îl și luă la rost:

— Ce-ai căutat tu la o casă de curve, heya?

Struan oftă și-i spuse.

— Și tu crezi că am să te cred, heya? și-l privi cu dispreț.

— Da. Așa ar fi mai bine.

— Tai-Pan, te cred atunci.

— Atunci nu te mai uita la mine ca un dragon! și se duse în camera lui.

— Bun, făcu May-may închizînd ușa în urma lor. Și, acum noi vedem dacă ai spus adevărul. Pe loc facem dragoste. Tai-Pan, groaznic doresc la tine!

— Mulțumesc frumos, dar acum sînt cam ocupat, îi replică el, abia abținîndu-se să nu izbucnească în rîs.

— Aiii iaaa cu ocupatul tău! făcu ea, începînd să-și scoată cămașa de noapte de culoarea mierii de albine. Pe loc facem dragoste. Și văd eu imediat dacă vreo curvă ți-a luat vigoarea, Cristoase! Și după aceea tu stai de vorbă cu bătrîna ta mamă! Pe Dumnezeuul meu dacă nu!

— Și tu ești foarte ocupată! îi spuse Struan.

— Sînt foarte ocupată! și își scoase pantalonașii de mătase, cerceii sunară ca niște clopoței. Și mai bine și tu fii ocupat acum, repede repede!

O cercetă de sus pînă jos și lăsă să i se citească pe față unul din rarele momente de fericire. Pîntecul femeii era frumos bombat de sarcina ce avea de-acum patru luni. O săltă iute în brațe, o sărută pătimaș, o întinse pe pat și își îngădui s-o zdrobească puțin cu greutatea lui.

— Tai-Pan, ai milă, îi spuse ea cu suflarea tăiată. Eu nu-s din matahalele alea de barbare numai țîțe! Și chiar dacă mă săruți asta nu dovedește nimic. Jos cu hainele, și vedem noi atunci care-i adevărul.

O sărută din nou. Atunci May-may îi spuse cu alt glas:

— Hai, scoate-ți hainele!

Struan se rezemă în coate și se uită lung la ea, apoi își frecă nasul de al ei, și acum nu se mai juca:

— Acum nu mai avem timp. Trebuie să mă duc la o întâlnire, iar tu trebuie să-ți faci bagajul.

— De ce să-mi fac bagaj? îl întreba ea tresărind.

— Te muți pe *Resting Cloud*.

— De ce?

— Fetițo, *feng-shui*-ul nostru nu e cum trebuie deloc aici.

— Bun, minunat de bun! Își aruncă brațele de gîtul lui. Chiar plecăm de aici? Pentru totdeauna?

— Da.

Ea îl sărută, se strecură iute pe sub brațele sale și începu să se îmbrace.

— Am crezut că vrei totuși să facem dragoste, îi aruncă el.

— Ha! Ce dovadă mai e și asta? Te știi eu pe tine foarte bine. Chiar dacă te-ai culcat cu o curvă, după un ceas ești destul de taur să te prefaci și să pui bumbac pe ochii sărmanei mame a ta! Rîse din nou și-l îmbrățișă. Ah, ce bine că părăsim *feng-shui* rău. Eu strîng bagaje imediat.

Alergă la ușă și strigă strident:

— Ah Saaaam!

Ah Sam se arată alarmată de îndată, urmată de Lim Din și după o babilonie întregă de strigăte și sporovăială, Ah Sam și Lim Din o luară iute din loc, implorîndu-și zeii cu o gălăgioasă emoție. May-may veni înapoi, se așeză pe marginea patului și începu să-și facă vînt cu evantaiul:

— Acum m-am apucat de strîns, îi spuse ea încîntată nevoie mare. Și te ajut și pe tine să te îmbraci.

— Mulțumesc, dar sînt în stare să mă îmbrac și singur.

— Atunci eu mă uit la tine. Și te frec pe spate. Baia te așteaptă. Sînt grațios de încîntată că tu te-ai hotărît să plecăm.

Ea trîncăni mai departe neobosită, în vreme ce el se dezbrăca. El se băgă în baie și ea strigă cît o ținea gura după prosoape fierbinți, iar cînd acestea fură aduse, îl șterse pe spate. Iar în tot acest timp ea se întreba dacă se culcase cu vreo prostituată, după ce rezolvase treaba aceea cu pictorul cel mic și caraghios care-i făcuse un tablou atît de frumos. Nu că mi-ar păsa, își spuse ea, frecîndu-l pe spate energic. Dar el n-are ce căuta într-un loc ca ăla. Absolut deloc. Își pierde obrazul. Și mi-l pierd și eu. Foarte rău. N-o să treacă mult și servitoarele acelea, ce merită să le mănînce cîinii, o să împrăștie peste tot că eu nu sînt în stare să am grijă cum trebuie de omul meu. O, zei, feriți-mă de bîrfele astea murdare, iar pe el de toate muierile astea murdare de tot felul.

Se înseră pînă cînd ea și cu Ah Sam și Lim Din fură gata, iar atunci se simțiră cu toții sfîrșiți de emoțiile și eforturile plecării. Niște culi veniră și le luară bagajele, alții așteptau cu răbdare lîngă lectica închisă în care urma May-may să ajungă la cutter. Ea se opri o clipă la poarta grădinii, alături de Struan și se uită înapoi la prima ei casă din Hong Kong. Și dacă n-ar fi fost acel *feng-shui* rău și frigurile care și ele făceau parte tot din acel *feng-shui* rău, nu s-ar fi dat dusă de acolo. Înserarea era plăcută. Cîțiva țînțari bîzîiră în jurul lor. Unul dintre ei i se așeză pe gleznă, dar ea nu-l luă în seamă. Țînțarul îi supse sîngele cît putu el să sugă și apoi zbură mai departe.

Struan intră în cabina cea mare de pe *White Witch*. Toți cei din familia Brock îl așteptau cu nerăbdare, în afară de Lillibet, care se dusesse la culcare. Culum stătea lîngă Tess.

— 'Seara! spuse Struan. Sarah vă roagă s-o iertați, dar nu se simte prea bine.

— Bine ai venit la bord! îi spuse Brock, cu vocea răgușită și încărcată de neliniști, chipul mohorît.

— Ei bine, spuse Struan și rîse, nu așa trebuie să începem un eveniment fericit.

— Nu-i acu' vremea de așa ceva, Cristoase, după cum bine știi și tu. Sîntem cu toții faliți... sau cel puțin loviți rău de tot de blestemata asta de malarie.

— Așa-i, spuse Struan, le zîmbi lui Culum și Tess și, văzîndu-i atît de amărîți, se hotărî să le dezvăluie toate veștile bune pe loc. Am auzit că Longstaff ordonă părăsirea orașului, le spuse el cu nepăsare.

— O, Cristoase Dumnezeu! explodă Gorth. Nu putem părăsi orașul, că doar am băgat o groază de parale și în teren și în construcții. Nu-l putem părăsi. Dacă nu erai dumneata să alegi valea aia afurisită, acum n-am mai...

— Ține-ți gura! i-o reteză Brock, și se întoarse spre Struan. Dumnezeu Cristoase, tu oricum o să pierzi mai mult decît noi, și totuși ești cu zîmbetul pe față. De ce?

— Tată, interveni Tess, înspăimîntată că cearta dintre ei avea să-i strice seara și fericirea aceea neașteptată produsă de acceptarea lui Culum. Să aduc ceva de băut? Șampania e la gheață, gata numai să fie servită.

— Da, bun înțeles, Tess, dragoste, spuse Brock. Dar tu n-ai priceput ce-a zis Dirk? Sîntem pe cale să pierdem o groază de parale. Dacă e

musai să părăsim orașul ăsta, atunci viitorul nostru e negru ca smoala. Da' și al lui, Cristoase!

— Viitorul Nobilei Case e la fel de alb ca stîncile de la Dover, îi replică Struan liniștit. Și nu numai viitorul nostru, ci și al vostru. Longstaff ne va despăgubi pe toți pentru banii pe care i-am băgat în Happy Valley. Pînă la ultimul penny. Bani gheață.

— Da' asta nu-i posibil, exclamă Brock.

— Cristoase! Da' asta-i o minciună! spuse Gorth.

Struan se întoarse spre el.

— Gorth, vreau să-ți dau un sfat. O singură dată să îndrăznești să-mi spui că mint. Nu mai mult.

Apoi le relatează ce avea de gînd Longstaff să facă. Culum era uluit de minunăția acestor aranjamente. El pricepu cu limpezime că, deși taică-său nu spusese o clipă că el influențase hotărîrile lui Longstaff, cu siguranță că el fusese factorul decisiv în a-l mînuii foarte delicat spre acest deznodămînt, își aminti de prima întîlnire cu Longstaff, și cum taică-său îl manipulasese ca pe o păpușă. Încrederea în sine a lui Culum fu zguduită bine de tot. Înțelese că ceea ce-i spusese Gorth nu era adevărat în întregime, pentru că el nu ar fi putut să-l domine pe Longstaff așa cum făcuse tatăl său... salvîndu-i pe toți încă o dată.

— E aproape o minune, articulă el în cele din urmă și strînse mîna lui Tess.

— Pe tot ce am io mai sfînt, Tai-Pan, îngăimă și Gorth, io îmi iau 'napoi tot ce-am zis. Iertare... vorbe zise așa, la mînie. Da, musai să-ți o spun.

— Dirk, începu Brock cu o întunecată bună dispoziție, io mi-s... bucuros, chiar bucuros, să te am pe tine de neam. Și ne-ai salvat pielea, adevărat pînă la Dumnezeu!

— Eu nu am nici un merit. Ideea a fost a lui Longstaff.

— Bineînțeles, îi replică Brock răutăcios. Asta pen' el înseamnă și mai multă putere. Liza, de băut, pen' Dumnezeu! Dirk, acu' chiar că ne-ai dat motive să sărbătorim seara asta. Ba chiar toată noaptea. Isuse Cristoase! Să bem și să ne veselim. Brock luă un pahar de șampanie și, cînd văzu că toți au paharele în mîină, îl ridică pe al lui să rostească un toast. Pen' Tess Culum, și să aibă parte toată viața de o mare liniștită și de un port sigur cît trăiesc.

Băură cu toții. Apoi Brock dădu mîna cu Culum, Struan o strînse în brațe pe Tess și între toți păru să se lege un fel de prietenie. Dar numai

pentru moment. Și știau asta cu toții. Dar în seara aceea erau gata să uite. Numai Culum și Tess se simțeau în deplină siguranță.

Se așezară cu toții la masă. Tess purta o rochie care-i scotea în evidență chipul abia îmbobocit, iar Culum era aproape paralizat de adorație. Se goliră pahare cu vin printre hohote de râs și toasturi. Într-un moment de acalmie, Struan scoase din buzunar un plic bățos și i-l înmână lui Culum.

— Ce-i cu el? întrebă Culum.

Deschise plicul. Tess întinse gîtul să vadă și ea. În plic erau doar niște foi de hîrtie, una cu multe caractere chinezești.

— Un act de proprietate pentru un teren chiar deasupra Promontoriului Glessing.

— Dar acolo nu s-au vîndut terenuri prin licitație, interveni Brock bănuitor.

— Excelența sa a aprobat unele acte de proprietate chinezilor din sat care au deținut locurile acelea înainte de a prelua noi Hong Kong-ul. Terenul acesta e unul dintre ele. Culum, tu și Tess de-acum stăpîniți un acru împreună. De acolo vederea e foarte frumoasă. A, da, și dimpreună cu actul pentru teren mai ai la dispoziție și suficient material de construcție pentru o casă cu șapte dormitoare, o grădină și o locuință de vară.

— Ah, Tai-Pan, exclamă Tess, cu un zîmbet minunat, îți mulțumesc, îți mulțumesc!

— Terenul nostru? Casa noastră? Chiar e adevărat ce spui? întrebă Culum, amețit de generozitatea tatălui său.

— Da, flăcăule. Am crezut că o să fii fericit să te apuci de construit îndată. Am aranjat să aveți amîndoi o întîlnire cu un arhitect mîine la prînz. Ca să înceapă să lucreze la planuri.

— Mîine plecăm cu toții spre Macao, replică Gorth tăios.

— Gorth, dar n-o să te deranjeze prea mult dacă mai întîrzii o zi sau două, nu-i așa? spuse Culum. La urma urmei e foarte importantă treaba asta...

— Sigur că da, spuse și Tess.

— ... ca și rezolvarea problemelor de la *Queen's Town* și organizarea unei noi licitații de terenuri... Culum se opri și se întoarse emoționat spre logodnica lui. Cel mai bun arhitect din Asia e Sousa.

— Remedios, omul nostru, e mai bun, interveni Brock, furios pe sine că nu se gîndise și el să le ofere posibilitatea de a-și construi o casă;

pusese la cale să le ofere una dintre casele din Macao ale companiei drept cadou de nuntă, să fie departe de influența lui Struan.

— A, bineînțeles, domnule Brock, e foarte bun, spuse Culum, simțind gelozia celuilalt. Dacă nu vom fi mulțumiți de Sousa, atunci o să vorbim cu Remedios! Se întoarse spre Tess. Ești de acord și tu? apoi către Struan: Nu știu cum să-ți mulțumesc îndestul.

— Culum, nu e cazul de mulțumiri. Tinerii trebuie să aibă prilejul de a porni cu dreptul în lume și să se bucure de un loc al lor.

Struan era încântat de felul cum îi stîrnise pe Brock și Gorth.

— Așa e, spuse și Liza încântată. Zău că da, un adevăr cât se poate de adevărat.

Brock luă actul de proprietate și începu să-l studieze.

— Ești sigur că actu-i în regulă? întrebă el. Că nu-i din cele obișnuite.

— Preciș. Longstaff a confirmat. Oficial. Sigiliul lui e pe ultima pagină.

Brock se încruntă uitîndu-se la Gorth, sprîncenele stufoase făcîndu-se o linie neagră pe chipul lui încercat de vînturi.

— Mă paște gîndu' că ar fi musai să ne aruncăm și noi un ochi la înscrisurile astea ale băștinașilor.

— Îhî, făcu Gorth și se uită drept la Struan. Tată, da' poa' că n-a mai rămas nici unul de vînzare.

— Gorth, eu cred că mai sînt totuși și altele, îi replică Struan detașat, dacă ești gata să o pornești pe urmele lor. Apropo, Tyler, de îndată ce sînt măsurate noile terenuri, poate că ar fi bine să stăm de vorbă și să vedem ce facem.

— Și pe mine mă bătea același gînd, spuse Brock. Ca și înainte, Dirk. Da' de data aiasta, tu alegi întîi.

Îi întinse actul de proprietate lui Tess, care mîngîie hîrtia.

— Culum, tu tot mai ești adjunct al secretarului colonial?

— Cred și eu, rîse Culum. Cu toate că niciodată nu mi s-a spus exact ce am de făcut în funcția asta. De ce?

— Nimic.

Struan termină de băut vinul și socoti că venise timpul.

— Acum că Happy Valley e abandonată și lichidată, iar noul oraș se va ridica pe cheltuiala Coroanei, viitorul Hong Kong-ului e asigurat.

— Mda, făcu Brock prietenos, redobîndind ceva din buna dispoziție. Dacă Coroana vrea și ea să riște dimpreună cu noi.

— Așa că nu cred că mai sînt motive să amînăm căsătoria. Eu propun ca Tess și Culum să se căsătorească luna viitoare.

Se lăsă o tăcere uluită. Tuturor li se păru că timpul s-a oprit în loc. Culum se întrebă ce ascunde zîmbetul atît de strîmb al lui Gorth, de ce alesese Tai Panul chiar luna viitoare și... o, Doamne, dă să fie luna viitoare! Gorth pricepu că luna viitoare va însemna sfîrșitul influenței sale asupra lui Culum, și, Cristoase, una ca asta nu trebuie să se întîmple. Indiferent ce spune tata, se jură el, nu va avea loc nici o căsătorie atît de repede. Poate anul viitor. Da, poate. Ce-o fi în mintea diavolului ăstuia?

Și Brock încerca să ghicească mobilurile lui Struan, fiindcă Struan trebuia să aibă el un gînd ascuns, și acesta nu prevestea nimic bun nici pentru el, nici pentru Gorth. Instinctul îl îmboldi pe loc să amîne căsătoria. Dar jurase în fața lui Dumnezeu să le ofere un port liniștit, așa cum jurase și Struan, și știa că un astfel de jurămînt îl lega și pe el așa cum îl lega și pe Struan.

— Prima strigare publică poate fi duminica viitoare, spuse Struan ca să rupă într-adins tensiunea aceea. Cred că duminica viitoare va fi cum nu se poate mai bine. Îi zîmbi lui Tess. Ce zici, fetișo?

— Da, da, sigur, îi răspunse ea, ținîndu-l pe Culum de mîină.

— Nu, le-o tăie Brock.

— E prea în pripă! se aruncă și Gorth.

— De ce? întrebă Culum.

— Culum, la tine mă gîndeam, spuse Gorth ca să-l împace, și la trista pierdere a unchiului tău. O nepotrivită grabă, tare nepotrivită!

— Liza, dragoste, ridică glasul răgușit Brock. Tu și cu Tess sînteți învoite să ne lăsați. După ce bem și noi un pahar de vin ne vedem din nou.

Tess îl luă cu brațele de gît și-i șopti:

— Te rog, papa!

Și cei patru bărbați rămaseră singuri.

Brock se ridică greoi în picioare și luă sticla de porto. Turnă în patru pahare și le înmîină fiecăruia pe rînd. Struan gustă vinul și arătă că-l apreciază.

— Un porto foarte bun, Tyler.

— E din anu' '31.

— An minunat pentru vinul de Porto.

Se lăsă din nou tăcere.

— Vă deranjează foarte mult dacă amînați plecarea cu cîteva zile, domnule Brock? spuse Culum stînjedit. Vreau să spun că dacă nu e posibil... dar aș vrea tare mult să vadă și Tess terenul și planurile.

— Acum, cu părăsirea oraşului, licitaţia de terenuri şi celelalte, nu mai plecăm nici noi. Cel puţin eu şi Gorth nu plecăm, spuse Brock. Da' Liza şi Tess şi Lillibet trebuie să plece cât mai curînd posibil. Macao la vremea asta din an are aer sănătos. Şi-i mai răcoare. Nu-i așa, Dirk?

— Da, acum la Macao e bine, spuse Struan aprinzîndu-şi un trabuc. Am auzit că săptămîna viitoare va fi şi cercetarea asupra accidentului arhiducelui, spuse el şi se uită cercetător la Gorth.

— Ei, un *joss* ghinionist, spuse Brock.

— Da, da, veni ca un ecou glasul lui Gorth. Trăgeau armele din toate părţile.

— Mda, spuse Struan. Imediat ce-a fost lovit arhiducele, cineva l-a împuşcat pe conducătorul gloatei aceleia.

— Io l-am dat jos! interveni Brock.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse Struan. Gorth, şi tu trăgeai cu muscheta?

— Io eram la prova să dau drumul la navă.

— Da, întări şi Brock.

El încercă să-şi amintească dacă văzuse pe careva trăgînd cu arma. Şi-l aminti numai pe Gorth la prova.

— Mare ghinion. Gloata-i tare primejdioasă şi la o vreme ca aia cine mai ştie ce se poate întîmpla!

— Mda, replică Struan.

Ştia acum că dacă glontecele acela fusese ţintit într-adins, numai Gorth putea fi vinovatul, nu Brock.

— Da, așa se mai întîmplă uneori.

Felinarul cu ulei care atîrna de grindă se legănă cînd nava se înclină împinsă ușor de vîntul care se răsuci puţin. Gorth, Brock şi Struan, marinarii, toţi intrară imediat în alertă. Brock deschise hubloul şi adulmecă briza, Gorth îşi încordă privirile şi cercetă marea prin fereastra dinspre pupa, iar Struan ascultă spiritele navei.

— Nu-i nimica, spuse Brock. Vîntu' s-a rotit cu cîteva grade, atît şi nimic mai mult.

Struan se duse în hol, unde era un barometru. Arăta 29.8, staţionar. De săptămîni de zile, presiunea atmosferică variase doar cu o fracţiune.

— Vreme stabilă ca piatra, spuse el.

— Mda, replică Brock. Dar acuş' n-o să mai fie atît de stabilă, şi o să fim nevoiţi să închidem toate gurile navei. Am văzut că tu ți-ai pus geamanduri de furtună în faţa pontonului tău, la apă adîncă.

— Mda! Struan turnă iar vin în pahar și întinse sticla lui Gorth. Vrei și tu?

— Mulțam, făcu Gorth.

— Ai adulmecat cumva niscaiva furtună de curînd, Dirk?

— Nu, Tyler. Dar am vrut să am geamandurile pregătite pentru orice nevoie. Și Glessing a ordonat lansarea lor pentru flota militară.

— La sugestia ta?

— Da.

— Am auzit io niște vorbe că se însoară cu sora lui Sinclair.

— Se pare că plutește în aer căsătoria asta.

— Cred că vor fi foarte fericiți, spuse Culum. George o idolatrizează, nu altceva.

— Pentru Horatio o să fie cam greu, spuse Gorth. Acu' că-l părăsește atît de brusc. Ea era singura lui rudă pe aici. Și mai e și prea tînără, minoră.

— Cîți ani are? întrebă Culum.

— Nouăsprezece, îi răspunse Struan.

În cabină tensiunea spori și mai mult.

— Tess e foarte tînără, îngăimă Culum, cu o voce chinuită. Nu vreau s-o văd suferind în nici un fel. Dar chiar și așa... ei bine, putem... ce ziceți, domnule Brock? De căsătorie? Luna viitoare? Ce e mai bine pentru Tess e și pentru mine.

— Flăcăule, e prea necoaptă, spuse Brock ușor amețit de vin. Da'-s bucuros că zici ce-ai zîs.

Gorth se strădui să vorbească clar, cu voce blîndă:

— Cîteva luni de amînare nu au de ce să vă supere pe amîndoi, ce zici, Culum? Iar anul viitor nu e decît la juma' de an de aci încolo.

— Pînă în ianuarie mai sînt șapte luni de zile, Gorth, îi spuse Culum nerăbdător.

— Da' nu de mine depinde. Ce-i bine pen' voi doi e bine și pen' mine! Io așa zic. Gorth bău vinul și-și mai turnă. Tu, tată, ce zici? spuse el într-adins, punîndu-l pe Brock la mijloc.

— La asta mă gîndeam și io, făcu Brock cercetîndu-și foarte atent paharul. E tare crudă încă fata asta. Graba-i nepotrivită. Și vă știți unul pe celălalt de numa' trei luni și...

— Domnule Brock, dar o iubesc! insistă Culum. Trei luni sau trei ani nu înseamnă nimic.

— Știu și io, flăcăule, spuse Brock, nu fără un fel de bunăvoință; își aminti de bucuria care înflorise în sufletul lui Tess cînd el îi spusese că

va fi de acord cu Culum. Io mă gândesc numai la binele tău, la al ei. Și avem nevoie de timp să ne gândim bine.

Ca să dibui io ce-i în mintea ta, Dirk, își spuse el.

— Cred că și pentru ei și pentru noi e mai bine cum am zis. Struan simți căldura care iradia dinspre Culum. Tess e tânără, sigur că da. Dar și Liza a fost tânără, și așa a fost și mama lui Culum. Acum e la modă să te căsătorești de tânăr. Au și bani destui. Un viitor de oameni avuți. Cu puțin *joss*. Și de asta zic că e mai bine așa.

Brock își frecă fruntea cu dosul mâinii.

— O să mă mai gândesc și io, și am să-ți spun mai apoi, Culum. Ideea asta a venit cam pe neașteptate, de asta am nevoie să mă mai gândesc și io o vreme.

Culum zîmbi, înduioșat de sinceritatea ce se simțea în vocea lui Brock. Pentru prima dată îi plăcu de bătrîn și avu încredere în el.

— Bineînțeles, spuse el.

— Tyler, și cam cât timp crezi că o să ai nevoie pentru asta? îl întrebă Struan de-a dreptul.

Văzuse că de-acum Culum se muiase dinaintea prefăcutei lor bunăvoințe, dar știa că forțându-le mîna îi va face să-și dea arama pe față. Nu trebuie să-i ținem pe tinerii ăștia ca pe niște pești prinși în cîrlig, apoi mai sînt o mulțime de lucruri de rezolvat. Trebuie să facem cea mai grozavă nuntă pe care a cunoscut-o Asia vreodată.

— Cum am zis și ne-am înțeles, i-o reteză Brock, tatăl miresei face nunta. Și io mi-s în stare să știu ce-i bine și ce-i rău în privința asta. Brock știa că Struan îl prinsese pe ei în cîrlig și acum se juca cu el. Așa că planurile pen' nuntă noi le facem.

— Bineînțeles, spuse Struan. Și cînd o să-i spui și lui Culum?

— Curînd! Brock se ridică în picioare. Să chemăm și doamnele.

— Cît de curînd, Tyler?

— Ei, tată, acum ai auzit, nu? interveni Gorth înfuriat. De ce-l superi tu pe el, ei?

Dar Struan nu-l luă în seamă și continuă să se uite fix la Brock. Culum se temu că se vor încăiera și că după asta Brock își va schimba poziția față de căsătorie. Dar, în același timp, voia să știe și el cît va mai avea de așteptat și-i părea bine că Struan îl presa pe Brock.

— Te rog, se băgă și el în vorbă, sînt sigur că domnul Brock nu va... o să cîntărească ideea asta cu grijă. Să lăsăm deocamdată discuția asta.

— Culum, ce vrei să faci te privește numai pe tine, îi replică Struan cu prefăcută mînie. Dar eu vreau să știu acum. Vreau să știu dacă se folosesc doar de tine, sau dacă se joacă cu tine ca șoarecele cu pisica!

— E foarte grav ce spui, răspunse Culum.

— Da. Dar cu tine am terminat pentru moment, așa că te rog să-ți ții gura. Struan se întoarse iar spre Brock, știind că punîndu-l la punct pe Culum le făcuse plăcere și lui Brock și lui Gorth. Tyler, cît timp îți mai trebuie să te hotărăști?

— O săptămînă. O săptămînă, nici mai mult nici mai puțin. Brock îl privi pe Culum și vocea i se mai îmblînzi. Flăcăule, nu e nimic rău dacă cineva cere un răgaz, și nu e nimic rău în asta dacă cineva îți cere bărbătește să-i dai un răspuns. E cinstit. O săptămînă, Dirk. Și cu asta-s pe placul afurisitelor tale de purtări proaste?

— Da. Mulțumesc, Tyler. Struan se îndreptă spre ușă și o deschise larg.

— După tine, Dirk.

Întors în liniștea apartamentului său de pe *Resting Cloud*, Struan îi povesti lui May-may tot ce se întîmplase. Ea îl ascultă atentă și încîntată.

— Ah, bine, Tai-Pan, foarte bine.

El își scoase haina și ea i-o puse în șifonier. Din mîneca chimonoului ei căzu un sul de hîrtie. Struan îl ridică și se uită la el. Era o acuarelă foarte delicată cu o mulțime de semne chinezești în jur. Înfățișa un peisaj marin; o siluetă de om mărunțel se pleca dinaintea unei siluete de femeie mărunțică la poalele unor munți învăluiți în cețuri. De la țarmul stîncos se îndepărta un sampan.

— De unde o ai?

— Ah Sam a adus-o din Tai Ping Shan, îi răspunse ea.

— Frumoasă acuarelă.

— Da, îi spuse May-may liniștită, uluită din nou de subtilitatea minunată a bunicului ei.

Trimisese sulul unuia din favoriții săi din Tai Ping Shan, de la care May-may cumpăra din cînd în cînd bijuterii din jad. Ah Sam luase sulul fără să bănuiască ceva, socotindu-l un cadou obișnuit pentru stăpîna ei. Deși May-may era convinsă că Ah Sam și Lim Din cercetaseră tabloul și literele cu foarte multă atenție, era sigură că nici prin minte nu le trecuse că acesta cuprindea un mesaj tainic. Era prea bine ascuns. Chiar și sigiliul privat al familiei sale era ascuns în chip inteligent sub un altul. Și ce minunat de simplu sunau versurile: „Șase cuiburi zîmbesc vulturilor. Focul cel verde e o scăpărare a răsăritului. Iar săgeata

vestește puii speranței”. Și cine în afară de ea putea ghici că de fapt bunicul ei îi mulțumea pentru informațiile trimise în legătură cu cele șase milioane despăgubire, că focul cel verde însemna Tai-Pan, și că o să-i trimită un mesager, ducînd cu el ceva în formă de săgeată pentru a fi recunoscut, acest mesager urmînd s-o ajute în toate chipurile.

— Și ce înseamnă semnele acelea? o întrebă Struan.

— Tai-Pan, greu de tradus. Nu cunosc toate cuvintele, dar sună cam așa: „Casele a șase păsări zîmbesc păsărilor celor mari, răsăritul aruncă lumini verzi, aduce săgeată – May-may se încruntă, căutînd echivalentul englezesc – săgeata aduce mici păsări de speranță.”

— Dumnezeule, mare aiureală! rîse Struan.

Ea oftă fericită.

— Tai-Pan, te ador.

— May-may, și eu te ador.

— Altă dată cînd construim o casă, întîi chemăm domni *feng-shui*, da? Te rog.

Capitolul treizeci

În zori, Struan urcă la bordul navei *Calcutta Maharajah*, nava comercială cu care Sarah pleca spre țară. Aparținea Companiei Indiilor de Est. Urma să ridice ancora în trei ore o dată cu fluxul, și marinarii făceau ultimele pregătiri de plecare. Struan coborî sub punte și bătu la ușa cabinei lui Sarah.

— Intră, o auzi el.

— Bună dimineața, Sarah.

Închise ușa în urma lui. Cabina era spațioasă și confortabilă. Peste tot erau împrăștiate jucării, haine, bagaje și încălțăminte. Lochlin scîncea, pe jumătate adormit într-un pătuț lîngă hublou.

— Sarah, toate-s în rînduială?

— Da.

El scoase din buzunar un plic.

— Uite o poliță plătibilă la vedere pentru cinci mii de guinee. O să primești o poliță din asta la fiecare două luni.

— Ești foarte generos.

— Sînt banii tăi... sau cel puțin ai lui Robb, nu ai mei. Puse plicul pe masa de stejar. Nu fac decît să respect testamentul lui. Am scris pentru a

rezolva problema fondului de tutelă pe care-l dorea, și o să primești și tu hîrțile necesare. L-am rugat pe tata să vă aștepte la sosire. Vrei să stai în casa mea din Glasgow pînă îți găsești una pe plac?

— Nu vreau nimic de la tine.

— I-am scris bancherului nostru să-ți onoreze semnătura, așa cum a lăsat Robb instrucțiunile, pînă la concurența sumei de cinci mii de guinee pe an, peste suma ce ți se cuvine regulat. Trebuie să înțelegi că de acum tu ești moștenitoare și te sfătuiesc să fii cu mare grijă cu banii, pentru că se vor găsi o mulțime care să încerce să te sfeteriască de ei. Ești tînără, ai viața dinainte...

— Dirk, n-am nevoie de sfaturile tale, îi replică Sarah, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Și în ce privește ceea ce-mi aparține, pot să mă descurc și singură. Totdeauna am știut să-mi iau ce-mi aparține. Cît despre tinerețea mea, m-am uitat și eu în oglindă: sînt bătrînă și urîtă. Știu și eu, știi și tu. Sînt sleită. Și tu stai frumos călare pe blestematul ăla de gard al tău și-i joci pe bărbați cum vrei tu, stîrnindu-i unul contra celuilalt, pe femei una contra celeilalte. Ești fericit că Ronaldă a murit... și-a împlinit menirea cu vîrf și îndesat. Așa că drumul ți-e deschis de-acum pentru următoarea. Care-o să fie? Shevaun? Mary Sinclair? Fata vreunui duce poate? Totdeauna ai știut să te uiți cît mai sus. Dar, indiferent care-o fi, trebuie să fie tînără, frumoasă și bogată, și ai s-o storci ca pe toate celelalte. Tu din asta trăiești, îi sugi pe ceilalți și în schimb nu le dai nimic. Te blestem, în fața lui Dumnezeu, și mă rog să trăiesc să ajung să scuip pe mormîntul tău.

Pruncul începu să scîncească de ți se rupea inima, dar nici unul dintre ei nu-i auzi plînsul, se priveau dușmănește.

— Sarah, ai uitat un singur lucru. Toată amărăciunea ta se iscă din convingerea ce te chinuie că, din nefericire, nu l-ai ales pe fratele care trebuia. Și din pricina asta ai făcut un infern din viața lui Robb.

Struan deschise ușa și dispăru.

— Urăsc adevărul, urlă ea către pustiul care o înconjură.

Struan stătea prăbușit la biroul său din factorie, urînd-o pe Sarah, dar și înțelegînd-o, chinuit de blestemul pe care i-l aruncase.

— Îi sug eu pe alții? spuse el cu glas tare, fără să vrea.

Se uită la portretul lui May-may.

— Da, cred că e adevărat. Și-i păcat? Ei nu mă sug pe mine? Tot timpul. May-may, cine a greșit? Cine are dreptate?

Își aduse aminte de Aristotle Quance.

— Vargas!

- Da, senhor.
- Ce face domnul Quance?
- E foarte trist, senhor, foarte trist.
- Te rog, trimite-l aici.

La scurt timp, Quance era în ușa.

- Intră, Aristotle, îl invită Struan. Închide ușa.

Quance făcu precum i se spusese, apoi se apropie și rămase dinaintea biroului cu o figură nefericită. Struan îi vorbi iute.

— Aristotle, nu e timp de pierdut. Strecoară-te afară din fabrică și du-te la ponton. Acolo ai să vezi un sampan ce te așteaptă. Du-te la bordul navei *Calcutta Maharajah*, ridică pânzele în câteva minute.

- Cum, Tai-Pan?

— Flăcăule, vei avea la îndemână tot ajutorul. Fă și tu o scenă memorabilă când ajungi la bord, fă cu mâna, strigă în vreme ce nava iese din port. Să știe toată lumea că erai la bordul ei.

— Tai-Pan, Dumnezeu să te binecuvânteze! În ochii lui se iscă o lucire de lumină. Dar eu nu vreau să plec din Asia. Nu pot pleca.

— În sampan sînt niște veșminte de culi. După ce nava iese din port, te poți strecura furiș pe lorcea pilotului. Am mituit echipajul, dar nu și pe pilot, așa că ferește-te de el.

— O, marile boabe de foc! Quance păru să fi crescut cu câțiva inci deodată. Da... dar unde să mă ascund după aia? La Tai Ping Shan?

— Doamna Fortheringill te așteaptă. Am aranjat să poți rămîne acolo două luni. Da' să știi, pe Dumnezeul meu, îmi datorezi toți banii pe care i-am cheltuit cu tine acum.

Quance îl luă pe Struan în brațe și scoase un răcnet de bucurie pe care Struan i-l reteză pe loc.

— Cristoase, stăpînește-te. Dacă Maureen o să bănuiască ceva, o să ne chinuie pe amîndoi și n-o să mai plece de aici niciodată.

— Așa-i, spuse în șoaptă, cu voce răgușită Quance, și se repezi la ușa; acolo se opri brusc. Bani! Am nevoie de bani. Tai-Pan, nu poți să-mi dai un mic împrumut?

Struan ținea în mîna o pungă mică cu galbeni.

- Uite o sută de guinee. O să le adaug la chitanța totală.

Punga dispăru în buzunarul lui Quance, apoi îl îmbrățișă pe Struan, și trimise un sărut către portretul de deasupra șemineului.

— Zece tablouri pentru cea mai minunată fată cu numele May-may. Cu zece guinee mai ieftin decît prețul meu obișnuit, Dumnezeule. Ah, nemuritorule Quance, te ador! Ești liber! Ești liber! Liber!

Făcu vreo câțiva pași de cancan, sări în sus și dispăru.

May-may se uita la brățara din jad. Se duse cu ea la raza de soare ce se strecura prin hubloul navei și o cercetă cu și mai multă grijă. Se opri cu privirea la săgeata ce era gravată delicat pe brățară și la caracterele chinezești ce glăsuiău: „Pui de speranță”.

— O brățară foarte frumoasă, spuse ea în dialectul mandarin.

— Mulțumesc, Supremă între Supreme, îi răspunse Gordon Chen în același dialect.

— Da, foarte frumoasă, repetă May-may și i-o dădu înapoi.

El luă brățara, o pipăi o vreme, bucurându-se de netezimea ei, dar nu și-o prinse la încheietura mâinii la locul ei, și o aruncă cu dexteritate pe hublou afară și se uită după ea pînă cînd dispăru în apă.

— Ar fi fost o mare cinste pentru mine dacă ai fi acceptat-o din partea mea drept cadou, Supremă Doamnă. Dar unele cadouri aparțin întunericului mării.

— Ești foarte înțelept, fiul meu, îi spuse ea. Dar nu sînt o Supremă Doamnă, ci doar o concubină.

— Tata nu are altă nevastă. Așa că tu ești Suprema Supremelor.

May-may nu-i răspunse. Fusese șocată cînd descoperise că mesagerul bunicului ei era Gordon Chen. Și, în ciuda brățării de jad, ea se hotărîse să fie foarte prudentă și să vorbească cu el numai în cimilituri, în cazul în care el interceptase mesajul, așa după cum foarte bine știa că și el va fi la fel de prudent și va vorbi tot în cimilituri.

— Bei un ceai?

— Mamă, ar fi prea mare deranjul.

— Nici un deranj, fiul meu, îi spuse ea.

Se duse în cealaltă cabină, Gordon Chen porni după ea și rămase uluit de mersul ei minunat, de picioarele ei minuscule, capul ei plutind parcă înconjurat de mireasma parfumului ei. Din clipa în care ai văzut-o ai iubit-o, își spuse el. Într-un fel e și creația ta, pentru că tu i-ai dăruit limba barbarilor și felul lor de a gîndi. Își binecuvîntă din nou șansa de a fi fiul Tai-Panului, pentru că-i purta un imens respect. Știa că fără acest respect n-ar mai fi putut s-o iubească pe May-may cu o dragoste filială. Ceaiul fu adus și May-may îl expedie pe Lim Din. Dar, pentru buna cuviință, o lăsă pe Ah Sam să rămîină. Știa că Ah Sam nu pricepea dialectul Soochow în care reluă discuția cu Gordon Chen.

— O săgeată poate fi foarte periculoasă.

— Da, Supremă Doamnă, dacă se află în mîini ticăloase. Te interesează trasul cu arcul?

— Când eram mică de tot, eu și fratele meu ne jucam cu zmeul. O dată m-am jucat și cu un arc, dar m-am speriat rău de tot. Cred că uneori o săgeată poate fi un dar al zeilor și nu e deloc primejdioasă.

Gordon Chen rămase o clipă pe gânduri.

— Da. Dacă e în mâinile unui om flămînd care țintește săgeata spre un vînat și-și nimerește ținta.

Ea își vîntură delicat evantaiul. Era încîntată că știa felul în care gîndea el. În chipul acesta schimbul de informații devenea mai ușor și mai incitant.

— Un astfel de om trebuie să fie tare grijuliu dacă nu are decît o singură șansă să-și atingă ținta.

— Adevărat, Supremă Doamnă. Dar un vîntător iscusit are mai multe săgeți în tolba lui.

Și care-i vînatul? se întrebă el.

— O biată femeie nu poate încerca bucuria bărbaților de a vîna, îi răspunse ea calm.

— Bărbatul e principiul yang, el e vîntătorul, prin voința zeilor. Femeia e principiul yin, cea căreia vîntătorul îi aduce prada pentru a fi gătită.

— Zeii sînt foarte înțelepți. Foarte. Ei îl învață pe vîntător care vînat e de mîncare și care nu.

Gordon Chen sorbi cu delicatețe din ceașca de ceai. Oare vrea să spună că dorește să caute pe cineva? Să fie careva vînat și ucis? Pe cine oare? Poate pe iubita unchiului Robb și fetița lor? Dar poate că nu e vorba de ei, fiindcă pentru asta n-ar fi nevoie de atîta taină, și cu siguranță că Jin-qua nu m-ar amesteca pe mine în treaba asta. Pe toți zeii, ce putere are femeia asta asupra lui Jin-qua? Ce o fi făcut ea pentru el ca acesta să fie nevoit să-mi poruncească – și prin mine să-i pună la dispoziție întreaga putere a Triadei – ca să împlinim indiferent ce dorește?

Apoi își aminti de un zvon care se potrivea cu ce se întîmplă, zvonul că numai Jin-qua știuse înaintea tuturor celorlalți că flota se va întoarce de îndată la Canton, fără să se îndrepte spre nord, așa cum presupuseseră că se va întîmpla. Probabil că ea îi trimisese în taină vorbă lui Jin-qua și în felul acesta îl îndatorase! Aiii iaaa, și ce datorie! Informația asta venită la vreme probabil că-i salvase trei, patru milioane de taeli. Și respectul față de May-may spori și mai mult.

— Uneori vînătorul trebuie să-și folosească arma ca să se apere împotriva celei mai primejdioase fiare din pădure, spuse el, oferindu-i ei altă cale de mărturisire.

— Adevărat, fiul meu! Evantaiul ei se închise brusc, o văzu cum tremură. Zeii o apără pe o biată femeie împotriva acestor primejdii.

Deci voia să fie ucis cineva, se gîndi Gordon. Se uită la ceașca de porțelan și cercetînd-o se întrebă de cine putea fi vorba.

— Așa-i soarta ca răul să umble prin multe locuri. Uneori în înalțuri, alteori jos de tot. Pe continent, sau în insula asta.

— Da, fiul meu, spuse May-may, evantaiul flutură ușor, buzele îi tremurară abia perceptibil. Chiar și pe mare. Chiar și printre cei născuți în sfere înalte și foarte bogați. Groaznice sînt căile zeilor.

Gordon Chen aproape să scape ceașca din mîină. Se întoarse cu spatele la May-may și se strădui să-și adune gîndurile. „Pe mare născuți în sfere înalte” nu putea să însemne decît că e vorba de doi oameni: Longstaff și însuși Tai-Panul. Ah, dragoni ai morții! Să pornească împotriva oricăruia dintre ei ar fi însemnat să grăbească izbucnirea unui măcel. I se întoarse stomacul pe dos. Dar de ce? Și era vorba de Tai-Pan? Nu, nu poate fi vorba de tatăl meu. O, zei! Să nu fie cumva tata!

— Da, Supremă Doamnă, îngăimă el cu o undă de melancolie în glas, pentru că știa că jurămîntul pe care-l făcuse îl lega să împlinească orice i-ar fi cerut femeia asta. Zeii au căi groaznice!

May-may băgase de seamă schimbarea comportării lui Gordon Chen și nu pricepea ce se întîmplase. Șovăi o clipă, nedumerită. Apoi se ridică și se îndreptă spre ferestrele dinspre pupa. Nava amiral se legăna alene la ancoră în port, sumedenie de sampane se vedeau pretutindeni pe marea sclipind în soare. *China Cloud* se afla dincolo de ea, la ancora de furtună, iar lîngă ea *White Witch*.

— Navele sînt atît de frumoase, spuse ea. Care-ți place ție cel mai mult?

El se apropie de fereastră. Nu credea că putea fi vorba de Longstaff. Nu vedea care ar fi fost sensul unei astfel de crime, în orice caz nu pentru ea. Poate pentru Jin-qua, dar nu pentru ea.

— Cred că aceea e cea mai frumoasă, spuse el grav, arătînd spre *China Cloud*.

May-may oftă și scăpă evantaiul din mîină.

— Cristoase, spuse ea în engleză. Ah Sam ridică iute privirea și May-may își recăpătă pe dată stăpînirea de sine. Gordon Chen luă evantaiul de jos și se înclină adînc dinaintea ei cînd i-l întinse.

— Mulțumesc, continuă ea în dialectul Soochow. Dar eu prefer nava cealaltă.

Și arată spre *White Witch* cu evantaiul. Încă mai era cutremurată de gândul groaznic că Gordon Chen își închipuise măcar că ea ar fi dorit să-l vadă pe adoratul ei Tai-Pan mort.

— Cealaltă e neprețuită precum jadul. Neprețuită, mă auzi? De neatins, pe toți zeii! Cum poți să ai impertinența să gândești altfel?

Ușurarea lui fu evidentă.

— Iartă-mă, Supremă Doamnă. Am să mă prostern de o mie de ori pentru a-mi dovedi căința mizerabilă chiar acum, aici, dar sclavul tău ar putea să nu priceapă, spuse el grăbit amestecînd în mod voit dialectul Soochow și cuvinte din mandarină. Un diavol mi-a pătruns pentru o clipă în mintea mea năucă și nu te-am înțeles prea bine. Bineînțeles, n-am să mai pun niciodată în cumpănă o navă și cealaltă...

— Da, îl opri ea. Dacă cineva se atinge măcar de o parîmă de cînepă, de o surcică de lemn din cealaltă navă, am să mă duc după cel ce îndrăznește să profaneze o astfel de bijuterie de jad și am să-l caut pînă în măruntaiele iadului, și acolo am să-i smulg testiculele și am să-i scot ochii și am să i le dau să le înghită laolaltă cu toate mațele lui!

Gordon Chen se înfioră, dar replică pe un ton de obișnuită conversație:

— Nici o teamă, Supremă Doamnă, nici o teamă. O să mă prostern de o mie de ori drept pedeapsă pentru că n-am priceput care-i deosebirea între jad și lemn. N-aș vrea să zic că vreodată... n-aș mai dori niciodată să crezi că nu înțeleg.

— Atunci bine.

— Și acum, dacă vrei să mă ierți, Supremă Doamnă, am să mă întorc la treburile mele.

— Treburile tale nu s-au terminat, i-o reteză ea scurt. Iar buna cuviință ne poruncește să mai bem niște ceai.

Bătu din palme ca o regină spre Ah Sam și-i porunci să aducă ceai proaspăt. Și prosoape fierbinți. Cînd Ah Sam se întoarse, May-may spuse în cantoneză:

— Am auzit că în curînd multe nave vor pleca spre Macao, spuse ea, și Gordon Chen pricepu de îndată că Brock va trebui să fie trimis sub pămînt și încă foarte repede, la Macao.

Ah Sam se luminează la față.

— Credeți că o să plecăm și noi? Mi-e dor să văd Macao din nou, și-i zîmbi sfios lui Gordon Chen. Cinstite domn, cunoașteți Macao?

— Bineînțeles, îi răspunse el.

De obicei, o sclavă n-ar fi îndrăznit să i se adreseze, dar știa că Ah Sam era confidenta personală a lui May-may, sclava ei, și de aceea avea multe privilegii. Și apoi mai era și foarte drăguță... În special pentru o fată aparținând poporului de oameni ai bărcilor, Hoklo. Se uită iar la May-may.

— Din păcate anul acesta nu cred că voi putea să merg la Macao. Deși o mulțime dintre prietenii mei se duc într-acolo și se întorc.

May-may încuviință dînd din cap.

— Ai auzit că aseară fiul barbar al tatălui nostru s-a logodit și urmează să se căsătorească? Închipuie-ți: cu fata dușmanului său. Nemaipomeniți oameni, barbarii ăștia.

— Da, răspunse Gordon Chen, surprins că May-may socotea necesară înlăturarea lui Brock, și asta cît se poate de limpede. Doar nu dorește să fie ucisă toată familia acestuia? De necrezut!

— Nu că mi-ar păsa de tată, el e bătrîn, și dacă zeii sînt drepti, norocul lui va seca curînd. May-may își lăsă capul pe spate, făcînd ca podoabele ei de argint și jad să scoată un clinchet plăcut. Cît despre fată, cred că o să aibă niște băieți buni, deși nu mă dumiresc ce poate vedea un bărbat la o ființă cu niște picioare atît de butucănoase și niște țîțe ca de vacă.

— Da, o aprobă Gordon Chen bucuros.

Deci nu Brock urma să fie ucis. Nici fata. Atunci nu rămîneau decît mama și fiul. De mamă nu se punea problema. Deci de frate e vorba. Gorth. Dar de ce numai de frate, de ce numai de Gorth Brock? Pentru că amîndoi, și tatăl și fiul, constituiau un pericol pentru Tai-Pan. Și imediat respectul lui Gordon pentru tatăl său spori imens. Ce dibace țesătură ca totul să pară că numai May-may este cea care pune totul la cale! Ce cale ocolită să-i faci o aluzie lui May-may, care să se ducă la Jin-qua, care să ajungă apoi la mine! Ce dibaci! A, bineînțeles, își spuse el, asta înseamnă că Tai-Panul a știut că May-may i-a transmis informația, într-adins i-a spus ei această taină, pentru ca ea să-l îndatoreze pe Jin-qua. Dar asta să însemne că el știe de Triadă? Și de mine? Cu siguranță că nu.

Se simți deodată foarte obosit. Minte îi era copleșită de atîta emoție și primejdii. Și era foarte îngrijorat de presiunile pe care mandarinii le exercitau asupra triazilor din Kwantung. Asupra triazilor din Macao. Și chiar a celor din Tai Ping Shan. Mandarinii aveau o mulțime de spioni în rîndul populației de pe colina insulei, și cu toate că mulți dintre ei erau cunoscuți, patru șterși de pe fața pămîntului, îngrijorarea pe care i-o

producea prezența lor apăsa greu pe umeri. Dacă s-ar fi aflat că el era liderul Triadei la Hong Kong, nu s-ar mai fi putut niciodată întoarce la Canton, și viața lui nu ar mai fi valorat nici cât rahatul unui proprietar de sampan.

Simțurile lui erau încă stîrnite de parfumul cu totul ales al lui May-may și senzualitatea provocatoare a lui Ah Sam. Mi-ar plăcea să mă culc cu sclava aia, îi trecu lui prin minte. Dar nu ar fi înțelept, ci primejdios. Doar dacă îmi va face aluzii la asta chiar mama. Mai bine grăbește-te să ajungi la Tai Ping Shan, în brațele celei mai neprețuite concubine de pe colină. Pe toți zeii, aproape că merită cei o mie de taeli de argint cât m-a costat. În noaptea asta o să facem dragoste de zece ori, în zece chipuri diferite. Zîmbi în sinea lui. Fii cinstit, Gordon. Nu vei face dragoste decât de trei ori. Și asta dacă vei fi binecuvîntat cu un *joss* bun... dar ce minunat!

— Sînt întristat că nu voi putea să mă duc la Macao, spuse el. Bănuiesc că toate rudele prin viitoarea căsătorie ale tatei vor fi acolo? Mai ales fiul acestei familii?

— Da, spuse May-may, oftînd tulburător, știind de-acum că mesajul ei fusese limpede. Așa cred.

— Ha! exclamă Ah Sam cu dispreț. Mare fericire va fi aici cînd fiul ăsta va pleca din Hong Kong.

— De ce? o întrebă May-may foarte interesată, iar Gordon Chen se simți la fel de îmboldit să afle, oboseala dispărîndu-i cu totul.

Ah Sam își păstrase taina tocmai pentru un astfel de moment dramatic.

— Fiul ăsta e un barbar get-beget și un diavol. Se duce la unul din bordelurile barbarilor de două sau trei ori pe săptămîină.

Se opri și turnă ceai în cești.

— Ei, continuă, Ah Sam, o îndemnă May-may nerăbdătoare.

— Și le bate! le spuse ea plină de importanță.

— Poate că nu l-au mulțumit, spuse May-may. O bătaie bună n-o să le dăuneze curvelor acelor barbare.

— Da, numai că el le bate cu biciul și le chinuie sălbatic înainte de a se culca cu ele.

— Vrei să spui că asta se întîmplă de fiecare dată? o întrebă May-may fără să-i vină să creadă.

— De fiecare dată, răspunse Ah Sam. Și plătește pentru că le bate, așa cum plătește și pentru că... le chinuie, pentru că doar atît se pare că-i în

stare să facă... Phui! Abia le atinge și-i terminat! spuse ea pocnind din degete. Chiar așa.

— Ha! De unde știi tu toate astea? o întrebă May-may. Cred că meriți să te ciupesc bine de tot. Cred că le-ai scornit tu pe toate, sclavă bună de gură ce ești!

— Mamă, nu-i adevărat. Doamna aia barbară – bătrâna vrăjitoare – cu un nume imposibil, cum îi zice? Aia cu niște ochi ca de sticlă și niște dinți ce se mișcă singuri de nu-ți vine să crezi, cum îi zice?

— Fortheringill? interveni Gordon Chen.

— Așa, așa, cinstite domn. Fortheringill. Ei bine, doamna asta are cel mai mare bordel din Queen's Town. Nu de mult a cumpărat șase fete Hoklo și una din Canton. Una dintre...

— Erau doar cinci fete Hoklo, preciză Gordon Chen.

— Și tu ești băgat în afacerea asta? îl întrebă May-may politicoasă.

— Da, bineînțeles, îi răspunse el. Afacerea a devenit foarte rentabilă.

— Haide, spune mai departe, Ah Sam, slăbiciunea mea.

— Și, mamă, așa cum ziceam, una dintre fetele Hoklo e rudă cu Ah Tat, care, după cum bine știi, e rudă cu mama mea, și fata asta a fost aleasă să-i fie parteneră în noaptea cu pricina. Și pentru el e destul să aibă de-a face cu o femeie o singură dată. Ah Sam coborî și mai mult glasul. Aproape că a omorât-o. A biciuit-o peste pînțe și peste fund pînă a țîșnit sîngele și apoi a pus-o să facă tot felul de ciudățenii cu... scula lui. Apoi...

— Ce fel de ciudățenii? o întrebă Gordon Chen în șoaptă, aplecîndu-se spre ea.

— Da, se interesă și May-may. Ce fel de ciudățenii?

— Nu se cuvine să pomenesc eu de niște apucături atît de nefirești și murdare, o, nu, dar a trebuit să-i facă poftele stîrnindu-i scula cu toate părțile trupului ei.

— Cu toate?

— Da, mamă. Și după toată bătaia pe care i-a dat-o, lovind-o cu biciul, cu picioarele, după toate chinurile, biata fată aproape să moară.

— Nemaipomenit! apoi May-may îi spuse tăios: Ah Sam, eu încă mai cred că ai scornit tu toată povestea asta. Fiindcă doar ai spus tu singură că el termină așa! și pocni din degete.

— Așa-i, așa-i! Dar el dă întotdeauna vina pe fată, purtîndu-se groaznic cu ea, cu toate că niciodată nu-i vina ei. Țsta-i necazul cel mare. Fiindcă scula lui e atît de mică și de bleagă! și Ah Sam ridică brațele spre cer și începu să se jelească. Să nu ajung să am vreodată copii dacă mint.

Să ajung să mor fată bătrână și veștejită dacă mint! Strămoșii mei să ajungă să-i mănânce viermii dacă mint! Să nu aibă strămoșii mei parte de liniște și să nu mai renască niciodată dacă mint! Dea zeii...

— Ei, bine, bine, Ah Sam! îi spuse May-may indispusă. Te cred.

Ah Sam își luă țifnoasă ceașca și începu să bea ceai.

— Cum am să îndrăznesc eu s-o mint pe minunata mea mamă și pe cinstita ei rudă? Dar sînt sigură că zeii au să-l pedepsească pe fiara asta de barbar.

— Da! întări Gordon Chen.

May-may zîmbi în sinea ei.

CARTEA A CINCEA

În după amiaza aceea Struan se urcă la bordul navei China Cloud. Îl expedie pe căpitanul Orlov pe una dintre lorci, și-l mută pe Sergheiev în cabinele spațioase de pe Resting Cloud. Porunci să se ridice toate velele, să se moleze amarele, și porni în mare grabă spre largul oceanului, lăsând portul în urmă.

Vreme de trei zile încheiate îndreptă China Cloud spre sud-est ca pe-o săgeată, cu vergile trosnind de presiunea velelor. Fugise spre mare ca să se purifice. Să se purifice de cuvintele și gunoiul lăsate în sufletul lui de Sarah, de pierderea fratelui său Robb și a lui Karen. Și pentru a o binecuvînta pe May-may și bucuria pe care o aducea în viața lui. Porni spre largul oceanului ca un îndrăgostit care fusese departe, de o veșnicie, și oceanul îl întâmpină pe măsură, cu vânturi puternice și furtuni, dar stăpînite, care să nu primejduiască nici nava, nici pe cel care o comanda. Oceanul își arată puterile cu cumpătare, făcîndu-l pe om să se simtă din nou puternic, insuflîndu-i viață, încredere în sine, binecuvîntîndu-l așa cum numai marea știe să binecuvînteze un om, purificîndu-l cum numai oceanul știe să purifice un bărbat.

Se puse la încercare și pe sine așa cum puse la încercare nava, fără odihnă, vrînd să-și afle măsura puterilor. Carturile se schimbau unul după altul, și el bătea mai departe puntea dunetei: de la un răsărit de soare la celălalt, îngînînd doar pentru sine un cîntec neauzit, și abia atingîndu-se de mîncare. Și nu scotea o vorbă, decît cînd voia să facă nava să fugă și mai iute, sau era nevoit să poruncească să se înlocuiască vreun sart plesnit. Și goneau tot mai departe în largul Pacificului, în infinitate.

În cea de-a patra zi schimbă de drum și puse pentru jumătate de zi capul pe nord-vest. După care puse nava în pană, coborî sub punte, se bărbieri, se spală, dormi o zi și o noapte, și cînd se trezi în revărsatul zorilor luă o masă pe cinste. Apoi urcă iar pe punte.

— 'Mneața, sir, îl întâmpină Cudahy.

— Pune capul pe Hong Kong.

— Prea bine, sir.

Rămase pe dunetă toată ziua și o parte din noapte și din nou se duse la culcare. Dimineata, luă înălțimea soarelui cu sextantul, puse punctul pe hartă, și din nou ordonă să se pună nava în pană. După care, gol de tot, se

aruncă în mare și înotă. Marinarii își făceau cruce superstițioși: de jur împrejur mișunau rechini. Dar rechinii se ținură la distanță.

Se urcă apoi la bord și ordonă ca nava aceea fără pată să fie curățată din nou, punțile bricuite cu piatra, cu nisip, mătură și apă, parîmele arboradei înlocuite, velele revizuite, sabordurile și tunurile curățate. Toate veșmintele sale purtate și cele ale tuturor de pe navă fură aruncate peste bord. Dădu oamenilor alte veșminte, chiar și el se îmbracă în costumul obișnuit al marinarilor.

Toată lumea primi rație dublă de rom.

În cea de-a șaptea zi, în zori, se ridică la orizont Hong Kong-ul, exact în prova. Piscul era învăluit în cețuri. Pe cer pluteau nori cirus, o hulă puternică însuflețea oceanul.

Se duse pînă în capătul bompresului, valurile fierbînd sub el.

— Hei, Insulă, scoate ce ai mai rău în tine! strigă el sub rafalele vîntului de est. Am sosit acasă!

Capitolul treizeci și unu

China Cloud intră în port prin canalul de vest. Se ridicase un soare arzător, bătea un vînt de est statornic, încărcat de umiditate.

Struan stătea pe dunetă, gol pînă la brîu, cu pielea puternic bronzată, părul lui blond roșcat decolorat de soare, își îndreptă binoclul asupra navelor din port. Mai întîi spre *Resting Cloud*. La catargul artimon fluturau pavilioane de cod: „Zenith” – proprietarul să vină de îndată la bord. Să fii deja așteptat, se gîndi el. Își aminti de ultima oară cînd văzuse pavilionul „Zenith” la catargul de pe *Thunder Cloud* – cu o veșnicie în urmă —, momentul care adusese vestea morții atîtor oameni și sosirea lui Culum.

În port se aflau acum mai multe nave de transportat trupe decît înainte. Purtau la catarg steagul Companiei Indiilor de Est. Bun! Primele întăriri. Lîngă nava amiral văzu o brigantină mare, cu trei catarge. La prova flutura steagul rusesc, iar flamura țarului în vîrfurile catargului cel mare. În port mișunau sampane și jonci mai numeroase decît înainte.

După ce cercetă și restul flotei cu atenție, își îndreptă binoclul spre țärm, izul de mare amestecîndu-se ademenitor cu cel al uscatului. Lîngă Promontoriul Glessing se vedea activitate, iar Drumul Reginei era plin de cete de oameni, mulți europeni și grupuri de cerșetori. Tai Ping Shan

părea să fi crescut destul de mult. Flamura cu Leul și Dragonul flutura deasupra factoriei părăsite a Nobilei Case, ca și deasupra pustiului ce cuprinsese Happy Valley.

— Patru puncte spre babord.

— 'Nțeles, sir, spuse timonierul.

Cu îndemînare, Struan se lipi cu nava de lorcea legată de *Resting Cloud*. Trase o cămașă pe el și trecu la bordul celeilalte nave.

— Bună dimineața, îl întîmpină căpitanul Orlov.

Îl cunoștea pe Tai-Pan prea bine pentru ca să-l mai întrebe unde fusese.

— 'Neața. Aveți pavilionul „Zenith” la catarg: De ce?

— Din ordinul fiului dumneavoastră.

— El unde-i?

— La țärm.

— Te rog du-te și-l adu.

— Cînd ați intrat în port, am și trimis după el.

— Atunci de ce nu-i aici?

— Acum pot să-mi preiau comanda navei? Pe sîngele lui Thor, Ochi Verzi, m-am săturat să fiu căpitan-valet pe magazia asta! Dă-mi voie să fiu din nou căpitan al unei nave de ceai, de opiu, sau lasă-mă să-mi iau nava și să mă duc în apele Arcticei. Știu cincizeci de locuri unde pot lua o încărcătură de blănuri, o comoară afurisită pentru lăzile visteriei tale. Și nici nu-ți cer mult.

— Am nevoie de tine aici!

Struan zîmbi și aruncă de pe umeri o mulțime de ani.

— N-ai decît să rîzi, ce-ți pasă, pe sula lui Odin! și chipul lui Orlov se încreți într-un zîmbet. Ai fost pe mare iar eu am stat legat de hambarul ăsta ancorat. Tu arăți ca un zeu, Ochi Verzi. Ai avut parte de furtună? De taifun? Și de ce mi-ai schimbat tu mie randa mare? Și rîndunica trinchet, randa artimon, focul săgeții? Ai pus sarturi și straiuri noi și contrașcote peste tot. De ce? Numai pentru ca să-ți primenești tu sufletul ai fost în stare să-i sffșii inima minunatei mele iubite?

— Ce fel de blănuri, căpitane?

— Focă, samur, vizon, tu zi numai ce fel de blănuri vrei și le găsesc eu atîta vreme cît sînt stăpîn pe navă și pot spune oricui, chiar și ție: Hai, șterge-o de pe nava mea și în Hades cu tine!

— În octombrie pleci spre nord. Singur. Asta te mulțumește? Blănuri pentru China, ei, ce zici?

Orlov se uită în ochii lui Struan și pricepu pe dată că nu va pleca spre nord în octombrie. Un fior trecu prin el și își urî darul de a proroci care-l chinuia atît. Ce o să mi se întîmple între lunile iunie și octombrie?

— Pot să-mi iau înapoi nava acum? Da sau nu? Cristoase Dumnezeule. Octombrie e o lună proastă și încă departe. Pot să-mi iau nava înapoi acum, da sau nu?

— Da!

Orlov sări peste balustradă, și se cățără iute pe duneta celeilalte nave.

— Mola parîma! urlă el, apoi îi făcu semn cu mîna lui Struan și se porni să rîdă în hohote.

China Cloud se desprinse de nava mamă și se îndreptă elegant spre locul de ancoraj de furtună, în largul țărmlui de la Happy Valley. Struan coborî sub punte, spre cabina lui May-may. Aceasta dormea adînc. El îi spuse lui Ah Sam să n-o trezească, o să se întoarcă mai tîrziu. Urcă pe puntea de deasupra, în cabina lui, se îmbăie, se bărbieri, își puse schimburi curate. Lim Din îi aduse ouă și fructe și ceai. Ușa cabinei se deschise și Culum dădu buzna înăuntru.

— Unde ai fost? se repezi el. Mai sînt o mie de lucruri de făcut și licitația terenurilor are loc în după-amiaza asta. Puteai să-mi spui și mie înainte de a dispărea. E o harababură întregă și...

— Culum, tu nu știi să bați la ușă?

— Da, bine, dar eram grăbit. Iartă-mă.

— Stai jos. Care-s alea o mie de treburi? îl întrebă Struan. Am crezut că tu te poți descurca cu toate.

— Tu ești Tai-Pan, nu eu.

— Da. Dar să zicem că eu nu m-aș fi întors astăzi, ce-ai fi făcut?

Culum șovăi.

— M-aș fi dus la licitație. Aș fi cumpărat terenuri.

— Ai făcut vreo înțelegere cu Brock în privința terenurilor asupra cărora nu vom licita unul împotriva celuilalt?

Culum se simți stîmjenit sub privirile tatălui său.

— Ei, da, într-un fel. Am făcut un fel de înțelegere prealabilă. Dar în eventualitatea că ești de acord.

Luă o hartă și o întinse pe masă. Perimetrul noului oraș înconjura Promontoriul Glessing, la două mile vest de Happy Valley. Terenul drept pentru construcții era restrîns de munții din jur, abia jumătate de milă lățime și jumătate de milă în adîncime de la țarm. Tai Ping Shan era

situat pe colină, mai sus de noul oraș, împiedicînd întinderea acestuia spre est.

— Acestea sînt toate terenurile. Eu am ales terenurile 8 și 9. Gorth mi-a spus că ei le vor pe 14 și 21.

— Ai discutat treaba asta și cu Tyler?

— Da.

Struan se uită la hartă.

— De ce ai ales două terenuri unul lîngă celălalt?

— Păi eu nu mă prea pricep la terenuri, factorii sau pontoane, așa că l-am întrebat pe Glessing. Și pe Vargas. Apoi în taină pe Gordon Chen. Și...

— De ce pe Gordon?

— Nu știu. Am socotit că e o idee bună. Pare să fie foarte isteț.

— Mai departe.

— Ei au fost cu toții de acord că terenurile 8, 9, 14 și 21 sînt cele mai bune dintre cele din vecinătatea mării. Gordon mi-a dat ideea de a alege două unul lîngă celălalt pentru cazul în care vrem să ne extindem, și atunci un singur ponton poate deservi două factorii. La sugestia lui Glessing, l-am pus pe căpitanul Orlov să măsoare în taină adîncimile la țarm. Mi-a spus că fundul e bun, de stîncă, dar platoul din apropierea malului are apă puțin adîncă. Trebuie să recuperăm pămînt din mare și să ne construim pontonul mai la larg.

— Și care dintre terenurile de la marginea perimetrului le-ai ales?

Culum le indică, dar cu oarecare nervozitate.

— Gordon socotea că ar trebui să luăm terenul de aici. E... știi, un fel de colină, știi, cred că ar fi un loc minunat pentru Nobila Casă.

Struan se ridică și se duse la geamurile ce dădeau spre prova și cercetă colina prin binoclu. Era la vest de Tai Ping Shan, în cealaltă parte a amplasamentului orașului.

— Dar pînă acolo o să trebuiască să construim și drum, ei?

— Vargas mi-a spus că dacă am putea cumpăra terenurile de periferie 9 A și 15 B, am beneficia de... cred că spunea un fel de înlesniri, sau așa ceva, care ne-ar asigura proprietatea. Mai apoi am putea construi acolo, și am putea închiria dacă vrem. Mai tîrziu putem chiar să vindem.

— Ai discutat și cu Brock despre ele?

— Nu.

— Cu Gorth?

— Nu.

— Cu Tess?

— Da.

— De ce?

— Aşa, fără un motiv anume. Îmi place să-i spun de toate. Şi vorbim despre o groază de lucruri.

— E primejdios să discuţi cu ea despre astfel de treburi. Îţi place sau nu-ţi place, dar ai supus-o în felul acesta la încercare.

— Cum?

— Dacă Gorth sau Brock vor licita pentru terenurile 9 A şi 15 B, atunci ştii că nu poţi avea încredere în ea. Şi fără terenurile acelea mai mici, colina devine o aventură scumpă.

— N-o să le spună nimic, îi replică Culum agresiv. I-am spus numai ei, în taină. S-ar putea ca cei din familia Brock să aibă aceeaşi idee. Şi n-ar dovedi nimic faptul că s-ar putea să liciteze împotriva noastră.

Struan îl cercetă atent. Apoi spuse:

— Ce bei, ceai sau altceva?

— Ceai, mulţumesc! Îşi simţi palmele lipicioase, se întrebă dacă Tess le spusese ceva lui Brock sau Gorth. Unde ai fost?

— Asupra căror lucruri mai trebuie să hotărîm acum?

Făcînd un efort, Culum îşi adună gîndurile.

— Au sosit o mulţime de scrisori şi pentru tine şi pentru unchiul Robb. N-am ştiut ce să fac cu ele, aşa că le-am pus pe toate în safe. Apoi Vargas şi Chen Sheng au socotit cheltuielile făcute la Happy Valley şi... ei bine, am semnat eu pentru toţi banii. Longstaff a plătit totul pînă la ultimul penny. Am semnat eu pentru ei şi apoi i-am numărat. Ieri a venit din Anglia, cu nava lui Sergheiev, un individ – Roger Blore. A spus că s-a urcat pe navă la Singapore. Vrea să te vadă imediat. N-a vrut să-mi spună mie ce vrea, aşa că... I-am găzduit pe nava cea mică. Cine-i individul?

— Flăcăule, nu ştiu, îi răspunse Struan gînditor.

Luă clopoţelul de pe birou şi-şi chemă stewardul.

Struan porunci să se trimită un cuter să-l aducă pe Blore.

— Ce mai e, fiule?

— S-au adunat o grămadă de comenzi pentru materiale de construcţie, provizii pentru nave. Trebuie să comandăm încă un transport de opiu... o mie de lucruri.

Struan se jucă alene cu cana de ceai.

— Brock ți-a dat cumva vreun răspuns?

— Azi e ultima zi. M-a invitat diseară pe *White Witch*.

— Tess nu te-a lăsat să pricepi cam care ar fi hotărîrea tatălui ei?

— Nu.

— Gorth?

Din nou Culum clătină din cap.

— Mîine pleacă spre Macao. Toți în afară de Brock. Am fost invitat să mă duc cu ei.

— Și te duci?

— Acum, dacă te-ai întors, mi-ar face plăcere. Pentru vreo săptămînă, dacă spune că ne putem căsători curînd. Culum sorbi din ceașca lui de ceai. O să avem de cumpărat mobilă... tot felul de treburi din astea.

— Te-ai văzut cu Sousa?

— A, da. Ne-am întîlnit cu el. Terenul e minunat, planurile sînt gata. Nici nu știm cum să-ți mulțumim. Ne-am gîndit... știi, Sousa ne-a spus despre încăperi separate pentru baie și toaletă, cum ai plănuit tu pentru locuința ta. Și i-am spus... i-am spus să ne facă și nouă o încăpere la fel.

Struan îi întinse un trabuc și i-l aprinse.

— Culum, cîtă vreme m-ai fi așteptat?

— Nu pricep.

— Cîtă vreme m-ai fi așteptat pînă să mă întorc? Marea putea să mă înghită.

— Nu pe tine, Tai-Pan.

— Dar într-o zi ar putea s-o facă... s-ar putea să vrea s-o facă. Struan suflă un fuior de fum și-l urmări cum plutește. Dacă se mai întîmplă vreodată să plec fără să-ți spun încotro mă duc, să aștepți patruzeci de zile. Nu mai mult. Fiindcă atunci ori sînt mort, ori nu mă mai întorc.

— Prea bine, și Culum se întrebă unde voia taică-său să ajungă. De ce-ai plecat așa cum ai plecat?

— De ce-i spui tu toate lui Tess?

— Nu pot să-ți răspund.

— De cînd am plecat, ce s-a mai întîmplat pe-aici?

Culum încerca cu disperare să înțeleagă, dar nu izbutea. Nutrea chiar și mai mult respect decît oricînd pentru tatăl său, dar cu toate astea nu simțea nici un fel de dragoste filială pentru el. Dezbătuse problema asta cu Tess ceasuri întregi, descoperise la ea adîncimi tulburătoare. Și vorbiseră despre tații lor, încercînd să ajungă să-i înțeleagă pe cei doi oameni pe care-i iubeau, de care se temeau, și pe care uneori îi urau cel mai mult pe pămîntul ăsta, dar la care fugeau la cel mai mic semn de primejdie.

— Fregatele s-au întors de la Quemoy.

— Și?

— Au distrus cincizeci, o sută de jonci. Mici și mari. Și trei cuiburi de pirați de la mal. Poate că l-au trimis și pe Wu Kwok la fund, poate nu.

— Cred că o să aflăm destul de curînd.

— Alaltăieri am fost pe la casa ta din Happy Valley. Știi, paznicii... ei bine, nimeni nu vrea să rămînă noaptea acolo. Mi-e teamă că ți-au spart casa și ți-au jefuit-o rău de tot.

Struan se întrebă dacă a umblat cineva și la safeul secret.

— Chiar nu ai nici o veste bună?

— Aristotle Quance a reușit să fugă din Hong Kong.

— Da?

— Da. Doamna Quance nici nu vrea să creadă, dar toată lumea... aproape toată lumea l-a văzut pe navă, aceeași navă cu care a plecat mătușa Sarah spre țară. Biata femeie, ea crede că el încă tot la Hong Kong se află. Ai auzit de George și Mary Sinclair? Au să se căsătorească și ei. Frumos, cu toate că Horatio e foarte necăjit din pricina asta. Dar nici vestea asta nu e bună chiar pînă la capăt. Am auzit că Mary e foarte bolnavă acum.

— Malarie?

— Un fel de dizenterie, la Macao. Tare ciudat. George a primit ieri o scrisoare de la maica superioară al unui ordin de călugărițe catolice. Bietul de el e îngrozit de moarte. Nu poți să ai niciodată încredere în papistașii ăia.

— Ce spunea maica superioară?

— Doar atît, că a simțit nevoia să informeze ruda cea mai apropiată de starea lui Mary. Și aceasta i-a spus să-i scrie lui George.

Struan se încruntă.

— De ce naiba nu s-a dus la spitalul misionar? Și de ce nu i-a trimis scrisoarea lui Horatio?

— Nu știu.

— Dar lui Horatio i-ai spus?

— Nu.

— Să-i fi spus cumva Glessing?

— Mă cam îndoiesc. Acum se pare că se urăsc.

— Atunci mai bine să pleci cu familia Brock și află cum se simte.

— Am socotit că vei dori să afli vești direct, așa că l-am trimis pe Jesus, nepotul lui Vargas, cu lorcea la Macao încă de ieri. Bietul George, n-a putut obține o învoire de la Longstaff și am vrut să-l ajut și pe el.

Struan își mai turnă ceai și se uită la Culum cu un fel de respect.

— Foarte bine.

— Știu că ești ca un fel de tutore al ei.

— Da.

— Altceva nu s-a mai întâmplat, doar că acum vreo câteva zile în urmă a avut loc ancheta asupra accidentului arhiducelui. Juriul a constatat că a fost doar un accident.

— Și tu crezi la fel?

— Bineînțeles. Tu nu?

— L-ai mai văzut pe Sergheiev?

— Cel puțin o dată pe zi. A fost și el la anchetă, bine înțeles, și... ei bine, a spus o mulțime de lucruri frumoase despre tine. Cum l-ai ajutat, i-ai salvat viața, cam așa. Sergheiev n-a dat vina pe nimeni și a spus că l-a și informat pe țar în privința asta. A spus-o foarte deschis că numai ție îți datorează viața. Skinner a scos o ediție specială a ziarului lui *Oriental Times* cu amănuntele anchetei. L-am păstrat, și Culum îi întinse ziarul. N-aș fi mirat să primești o scrisoare de laude din partea țarului, personal.

— Cum se simte Sergheiev?

— A început să meargă, dar șoldul îi e cam țeapăn deocamdată. Cred că are dureri mari, cu toate că nu se plînge niciodată. Spune doar atît, că nu crede că va mai putea călări vreodată.

— Dar se simte bine?

— Cît de bine se poate simți un om care trăiește doar pentru a călări.

Struan se duse la bufet și turnă două pahare cu sherry. Băiatul s-a cam schimbat, se gîndi el. Mda, chiar foarte mult. Acum sînt mîndru de fiul meu. Culum primi paharul și se uită țintă la el.

— Noroc, Culum. Te-ai descurcat foarte bine.

— Noroc, tată.

Culum alese cuvîntul ăsta într-adins.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Vreau să fiu Tai-Pan al Nobilei Case. Chiar foarte mult. Dar nu vreau să port papucii mortului, cum se spune.

— Niciodată nu m-am gîndit că vrei! i-o reteză Struan.

— Știu, dar eu m-am gîndit și la asta. Și acum știu că nu-mi surîde ideea unei moșteniri cu orice preț.

Struan se întrebă cum de era în stare fiul lui să spună una ca asta cu atîta liniște.

— Te-ai schimbat destul de mult în ultimele săptămîni.

— Poate am ajuns să mă cunosc și eu mai bine. Mai ales datorită lui Tess... și pentru că m-ai lăsat singur cu toate vreme de șapte zile. Am descoperit că deocamdată nu sînt pregătit să mă descurc singur.

— Gorth e și el de aceeași părere în legătură cu papucii mortului în ceea ce-l privește?

— Eu nu răspund și pentru Gorth, Tai-Pan. Numai pentru mine. Acum știu că de cele mai multe ori ai dreptate, că o iubesc pe Tess, că ești gata să pornești împotriva oricui dacă socoți că asta m-ar putea ajuta.

Struan își aminti din nou cuvintele lui Sarah. Și își sorbi gînditor băutura.

Roger Blore era un tînăr abia trecut de douăzeci de ani, cu niște trăsături severe ca și căutătura ochilor. Purta veșminte scumpe, dar cam uzate, era mărunțel de statură și slab. Avea un păr blond închis și niște ochi albaștri ce exprimau o imensă oboseală.

— Domnule Blore, te rog ia loc, îi spuse Struan. Și acum spune-mi ce-i cu tot misterul ăsta? Și de ce vrei să mă vezi numai pe mine?

Blore rămase în picioare.

— Sînteți Dirk Lochlin Struan, sir?

Struan fu mirat. Foarte puțini oameni știau și celălalt nume al lui.

— Da. Și cine ești dumneata?

Nici chipul și nici numele individului nu-i spuneau nimic. Avea un accent de om cultivat... Eton sau Harrow, sau Charterhouse.

— Sir, pot să văd și eu piciorul dumneavoastră stîng, îl întrebă tînărul cu toată politețea.

— O, Doamne Cristoase! Mucos obraznic ce ești! Spune ce ai de spus sau ieși afară!

— Domnule Struan, aveți perfectă dreptate să fiți supărat. Acum cred că șansele de a fi chiar dumneavoastră Tai-Pan sînt de cincizeci la unu. Sau chiar de o sută la unu. Dar trebuie să mă conving că într-adevăr sînteți cine spuneți că sînteți.

— De ce?

— Pentru că aduc niște informații pentru Dirk Lochlin Struan, Tai-Pan al Nobilei Case, care are laba piciorului stîng retezată pe jumătate de un foc de armă... informații de cea mai mare importanță.

— De la cine?

— De la tatăl meu.

— Habar n-am de numele dumitale sau al tatălui dumitale și eu am doar memoria numelor, Cristoase!

— Sir, numele meu nu-i Roger Blore. E doar un pseudonim... din motive de siguranță. Tatăl meu e membru al parlamentului. Sînt aproape convins că dumneavoastră sînteți Tai-Panul. Dar înainte de a vă preda informațiile trebuie să fiu pe deplin convins.

Struan smulse pumnalul din carîmbul cizmei drepte și i-o întinse pe cealaltă.

— Scoate-mi cizma, îi spuse el amenințător, iar dacă informația nu e de cea mai mare importanță am să-mi însemn inițialele pe fruntea ta.

— Atunci mai bine pun rămășag pe viața mea. Viața mea pentru viața dumneavoastră.

Trase cizma, oftă ușurat și spuse cu voce sfîrșită:

— Mă numesc Richard Crosse. Sir Charles Crosse e tatăl meu, membru al parlamentului din partea circumscripției Chalforit St. Giles.

Struan îl întîlnise pe Sir Charles de două ori, cu cîțiva ani înainte. La vremea aceea Sir Charles era un mărunț nobil de țară, fără nici un fel de mijloace, sprijinitor vehement al comerțului liberalizat, al comerțului cu Asia, și apreciat în parlament. De-a lungul anilor, Struan îl sprijinise financiar și nu avusese niciodată motive de a regreta investițiile făcute în el. Trebuie să fie vorba de vestea ratificării, își spuse Struan nerăbdător.

— De ce n-ai zis de la început?

Crosse își frecă obosit ochii.

— Aș putea să beau și eu ceva, vă rog?

— Grog, brandy, sherry... servește-te.

— Mulțumesc, sir. Crosse își turnă niște brandy. Mulțumesc. Vă cer iertare, dar sînt... sînt puțin cam obosit. Tata mi-a spus să fiu cu mare băgare de seamă... să mă folosesc de un pseudonim. Să nu vorbesc decît cu dumneavoastră... și dacă nu mai sînteți în viață, doar cu Robb Struan! Își desfăcu cămașa, și se chinui să scoată o pungă legată de mijlocul lui. V-a trimis asta.

Îi înmîină lui Struan un plic jegos, cu un sigiliu imens, și se așeză. Struan luă plicul. Îi era adresat, și datat Londra, 29 aprilie. Își ridică deodată privirile și spuse cu voce aspră:

— Ești un mincinos! E imposibil să fi ajuns de la Londra aici atît de repede. Scrisoarea-i datată cu doar șaiszeci de zile în urmă.

— Într-adevăr, așa-i, sir, îi răspunse Crosse sfidător. Am reușit să fac imposibilul! Rîse nervos. Tata n-o să mă ierte, cred, niciodată.

— Nimeni n-a reușit să facă această călătorie în șaiszeci de zile. Care-i tărășenia?

— Am plecat în data de miercuri 29 aprilie. Cu diligența Londra-Dover. Am prins vasul poștal spre Calais în ultima secundă. Apoi diligența spre Paris și următoarea spre Marsilia. La un cui nava poștală franceză pentru Alexandria. Pe uscat pînă la Suez prin buna voință a lui Mehmet Ali, pe care tata l-a întîlnit o dată și la un fir de mustață am apucat și nava poștală pentru Bombay. Am stat și am mucezit în Bombay vreme de trei zile, apoi am avut un noroc chior. Am reușit să mă îmbarc pe un cliper ce transporta opiu la Calcutta. Apoi...

— Ce cliper?

— *Flying Witch*, aparținînd firmei Brock și Fiii.

— Continuă! spuse Struan, ridicîndu-și sprîncenele a uimire.

— Apoi o navă de comerț a Indiilor de Est pînă la Singapore, *Bombay Prince*. Apoi a venit și ghinionul. Nici o navă care să plece spre Hong Kong vreme de săptămîni de zile, din cîte se știa. Apoi o mîină norocoasă! Imens de norocoasă. Am discutat cu cei de pe o navă rusească... aia de colo, spuse Crosse arătînd spre ferestrele din pupa. A fost jocul cel mai riscant din toate, dar era ultima mea șansă de a cîștiga și mîina asta. I-am dat căpitanului ultima guinee pe care o mai aveam. În avans. Am crezut că erau hotărîți să-mi taie beregata și să mă arunce peste bord îndată ce o să ieșim la larg. Dar era ultima mea șansă. Sir, de fapt, am făcut doar cincizeci și nouă de zile... Londra-Hong Kong.

Struan se ridică în picioare și-i mai turnă un pahar lui Crosse și-și luă și el un pahar mare. Da, pare posibil, se gîndi el. Nu e sigur, dar e posibil.

— Știi ce cuprinde scrisoarea?

— Nu, sir. Nu știu decît partea care se referă la mine.

— Și ce spune?

— Tata spune că sînt fiul risipitor, netrebnic, cartofor. Înraît al pariurilor cu cai, îi spuse Crosse cu o dezarmantă franchețe. Că există un mandat de arestare pentru datorii împotriva mea din partea închisorii Newgate. Că mă încredințează în mîinile dumneavoastră generoase și speră că dumneavoastră să izbutiți să folosiți în vreun fel „talentele” mele... indiferent cum, numai să nu mai pun piciorul în Anglia, să rămîn cît mai departe de el atîta vreme cît o mai trăi. Și mai amintește condițiile pariului.

— Care pariu?

— Sir, eu am sosit ieri, 28 iunie. Sînt martori fiul dumneavoastră și mulți alții. Sir, dar poate că ar fi bine să citiți dumneavoastră scrisoarea mai întîi. Pot să vă asigur că tata nu pune niciodată pariu cu mine decît dacă e vorba într-adevăr de informații de cea mai mare importanță.

Struan cercetă din nou sigiliile, apoi deschise plicul. În scrisoare se spunea: „Westminster, ora unsprezece noaptea, 28 aprilie, '41. Dragul meu domn Struan: Am aflat în mare taină conținutul unei misive a secretarului cu probleme externe, Lordul Cunnington, expediată ieri onorabilului William Longstaff, plenipotențiar al Maiestății sale în Asia. În misivă se spune printre altele: «Ați încălcat și ați neglijat dispozițiile mele și ați considerat că sînt niște simple aere. Pare evident că aveți de gînd să rezolvați problemele guvernului Maiestății sale după cum aveți dumneavoastră inspirație. Ați nesocotit cu obrăznicie indicațiile date de a avea la dispoziție cinci sau șase porturi chinezești pe continent deschise intereselor comerciale britanice, cu care să fie stabilite depline canale diplomatice în mod permanent; ca aceste dispoziții să fie împlinite cît mai iute, de preferat prin negocieri, dar dacă negocierile sînt imposibile, atunci prin folosirea forței trimisă în mod explicit în acest scop și cu cheltuieli considerabile. În schimb dumneavoastră v-ați oprit la o stîncă nenorocită pe care nu există nici măcar o singură locuință, la un tratat cu totul inacceptabil, și în același timp – dacă misivele primite din partea armatei și marinei regale sînt reale – folosiți în chip nepotrivit forțele armate ale Maiestății sale puse sub comanda dumneavoastră. În nici un caz Hong Kong-ul nu va deveni placa turnantă a comerțului cu Asia, așa cum nici Macao nu a devenit. Întregul tratat de la Chuenpi este cu totul repudiat. Succesorul dumneavoastră, Sir Clyde Whalen, va sosi curînd, stimatul meu domn. Probabil că veți avea bunăvoința să încredințați toate puterile adjunctului dumneavoastră, demnului C. Monsey, la primirea acestei misive și să părăsiți de îndată Asia pe fregata care a fost trimisă special pentru această misiune. Prezențați-vă la biroul meu cît mai curînd posibil.» Sînt la capătul puterilor...”

Imposibil să facă o greșeală atît de necrezut de prostească și blestemată, căcăcioasă și bătută de Dumnezeu! se gîndi Struan. Citi mai departe: „Sînt la capătul puterilor. Nu pot face nimic pînă cînd această informare nu e prezentată oficial în Cameră. Nu îndrăznesc să folosesc această informație în mod deschis de pe acum. Cunnington îmi ia capul și voi fi condamnat să ies din politică. Chiar și numai pentru faptul că am pus cele aflate pe hîrtie pentru dumneavoastră în felul în care am făcut-o le ofer dușmanilor mei – și cine nu are dușmani în politică, și încă destui? – șansa de a mă distruge, și o dată cu mine și pe cei care sprijină liberalizarea comerțului și poziția pe care cu atîta zel ați apărut-o în toți acești ani. Mă rog lui Dumnezeu ca fiul meu să vă dea numai

dumneavoastră în mână această scrisoare (el nu știe nimic din conținutul secret al acestei scrisori). După cum știți, secretarul pentru probleme externe e un om tiranic, ce spune el e lege, un bastion al partidului whig. Atitudinea lui din misivă e cât se poate de limpede. Tare mi-e teamă că Hong Kong-ul e un subiect mort. Dacă guvernul actual nu e înfrînt și conservatorii lui Sir Robert Peel nu vin la putere – și aș zice că asta pare o imposibilitate în viitorul previzibil –, Hong Kong-ul are șansa de a rămîne un subiect mort. Vestea falimentului băncii dumneavoastră s-a răspîndit în cercul intim al celor din City, ajutată în foarte mare măsură de rivalii dumneavoastră conduși de tînărul Morgan Brock. «În mare secret», Morgan Brock a împrăștiat isteț semințele neîncrederii, laolaltă cu vestea că firma Brock deține cele mai multe, dacă nu chiar toate hîrțiile dumneavoastră de credit mai importante, ceea ce a dăunat imens influenței dumneavoastră aici. De asemenea a sosit o scrisoare a domnului Tyler Brock și a unora dintre ceilalți negustori aproape simultan cu tratatul de la Chuenpi al domnului Longstaff, în violentă opoziție cu negocierile asupra Hong Kong-ului și felul în care Longstaff a condus ostilitățile. Scrisoarea a fost adresată primului ministru, secretarului cu afacerile străine, dimpreună cu copii către dușmanii acestora – și, după cum știți, nu sînt puțini. Cunoscînd că dumneavoastră probabil v-ați pus singurele resurse care v-au mai rămas, dacă v-au mai rămas, în sprijinul iubitei dumneavoastră insule, vă scriu acum pentru a vă da posibilitatea să vă retrageți și să mai salvați ceva de la dezastru. S-ar putea ca să fi făcut vreo înțelegere cu Brock, așa cum mă rog să fi reușit, deși, dacă e să-l credem pe arogantul Morgan Brock, singura înțelegere care le-ar conveni ar fi definitivă dispariție a firmei dumneavoastră. (Am motive întemeiate să cred că Morgan Brock și un grup de bănci continentale – franceze și rusești, după cum se vorbește aici –, au pus la cale acțiunea împotriva băncii dumneavoastră. Grupul continental a propus agresiunea cînd a răsuflat cumva vestea asupra structurii internaționale a firmei plănuită de domnul Robb Struan. Ei au acționat pentru falimentul băncii dumneavoastră în schimbul a cincizeci la sută din beneficiile unui plan asemănător pe care încearcă acum domnul Morgan Brock să-l pună în aplicare.) Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoștință niște vești atît de proaste. Fac totuși aceasta cu toată buna credință, sperînd într-un fel că aceste informații se vor dovedi de mare importanță și că veți reuși să supraviețuiți acestui conflict. Încă și acum socotesc că planurile dumneavoastră privind Hong Kong-ul sînt bune. Și voi continua să

încerc să le sprijin. Nu știu decît foarte puține despre Sir Clyde Whalen, noul căpitan superintendent al comerțului. A slujit cu onoare în India și are o excelentă faimă de militar. Dar, din cîte cred eu, nu se pricepe la problemele administrației. Am auzit că mâine va pleca și el către Asia, așa că sosirea lui e iminentă.

Și, în fine, ultima problemă. Îmi încredințez mezinul în mîinile dumneavoastră. E un fiu risipitor, oaia neagră a familiei, un netrebnic, al cărui scop unic în viață e să parieze la jocurile de noroc, în mod deosebit la cursele de cai. S-a emis un mandat de arestare pentru datorii de către închisoarea datornicilor de la Newgate. I-am spus că, pentru ultima oară, am să achit eu datoriile lui aici dacă va întreprinde această primejdioasă călătorie. A fost de acord, punînd pariu cu mine ca în cazul în care va reuși isprava imposibilă de a ajunge la Hong Kong în mai puțin de șaiszeci și cinci de zile, jumătate din timpul normal de călătorie, eu să-i plătesc opt mii de guinee să-i folosească așa cum va dori. Pentru a fi sigur că va transmite această scrisoare cît mai repede posibil, am fost de acord să-i dau cinci mii de guinee dacă ajunge în mai puțin de șaiszeci și cinci de zile, pierzînd cîte cinci sute de guinee pentru fiecare zi de depășire a sorocului convenit. Și toate acestea cu condiția să nu mai pună piciorul în Anglia atîta timp cît mai trăiesc, la care se adaugă și suma de cinci sute de guinee pe an pînă la sfîrșit. În plic se află și primul avans. Vă rog să-mi comunicați cu poșta următoare data sosirii sale. Dacă veți considera că există vreun fel în care puteți să vă folosiți de «talentele lui» și să-l țineți sub control, atunci veți dobîndi pe viață recunoștința unui tată. Eu am încercat, Dumnezeu să ne ajute și pe mine și pe el, dar nu am reușit, deși îl iubesc nețărmurit. Vă rog să primiți sentimentele mele de tristețe pentru ghinionul pe care l-ați avut. Transmiteți-i toate cele bune domnului Robb, și închei cu speranța că voi avea bucuria să vă întîlnesc personal în circumstanțe mult mai favorabile. Am onoarea a fi al dumneavoastră cel mai supus slujitor, Charles Crosse”.

Struan se uită îndelung afară, spre port și spre insulă, își aminti de crucea de foc pe care o aprinsese în prima zi pe insulă. Și de cele douăzeci de guinee ale lui Brock. Și de cele trei jumătăți de monedă rămase ale lui Jin-qua. Și acel *lac* de argint care urma să fie investit pentru cineva care, într-o bună zi, se va prezenta cu un anume sigiliu. Și acum se vedeau inutile și toată sudoarea, și toată truda, și toate cele puse la cale, cum inutilă era și moartea atîtora. Și asta numai din pricina

obrăzniciei unui singur om: Lordul Cunnington. *Dumnezeule Cristoase, eu acum ce fac?*

Struan învinse șocul acestor vești proaste și se strădui să găndească. Secretarul afacerilor externe e un om strălucit. Nu putea respinge ideea Hong Kong-ului atât de ușor. Trebuie să existe un motiv. Care anume? Și cum am să ajung eu să-l conduc pe Whalen? Cum să integrez în viitorul insulei pe unul care e soldat, dar nu administrator?

Poate că n-ar trebui să mai cumpăr teren astăzi. Să-i las pe ceilalți negustori să cumpere și la dracu cu toți! Brock va fi și el strivit laolaltă cu ceilalți, pentru că Whalen și veștile acestea nu vor ajunge aici înainte de o lună de acum încolo, sau chiar mai mult. Și atunci cu toții vor fi antrenați cu disperare să construiască... Da, asta ar fi o cale, iar când toate astea vor fi de notorietate publică, ne vom retrage la Macao cu toții, sau într-unul din porturile convenite în tratatul lui Whalen, iar restul vor fi doborâți. Sau loviți foarte rău. Mda. Dar dacă eu am reușit să obțin noutățile astea, atunci va putea și Brock. Așa că el nu se va duce probabil la fund. Probabil.

Mda. Dar în felul acesta vei pierde cheia Asiei – această stîncă nefolositoare, fără de care nu vor avea nici un sens toate porturile acelea deschise și nici viitorul în Asia. Singura șansă e să cumpăr, să construiesc și să risc totul pe ideea că, la fel ca și Longstaff, Whalen va putea fi convins să-și depășească dispozițiile, că însuși Cunnington va putea fi convins. Să vărsăm bogățiile Nobilei Case în noul oraș. Să riscăm. Să facem Hong Kong-ul să prospere în așa fel încît guvernul să fie nevoit să accepte existența coloniei.

E primejdie de moarte. Nu poți forța Coroana să facă una ca asta. Sorții pot fi groaznici. Dar nu ai de ales. Trebuie să riști.

Gîndul sorților îi aduse aminte de tînărul Crosse. Uite un băiat de nădejde. Cum să-l folosesc? Cum să-l fac să-și țină gura, să nu scape o vorbă despre nemaipomenita lui călătorie. Mda, și cum să-i creez lui Whalen o impresie favorabilă asupra Hong Kong-ului? Și să mă apropii de Cunnington? Cum să fac ca tratatul să rămînă așa cum am vrut?

— Ei bine, domnule Crosse, ai întreprins o călătorie remarcabilă. Cine mai știe în cît timp ai întreprins această călătorie?

— Numai dumneavoastră, sir.

— Atunci păstrează această taină numai pentru dumneata. Struan scrise ceva pe o bucată de hîrtie. Dă-i asta funcționarului meu principal.

Crosse citi hîrtia.

— Îmi dați toți cei cinci mii de guinee?

— I-am pus pe numele lui Roger Blore! Cred că ar fi mai bine să păstrezi acest nou nume, pentru o vreme cel puțin.

— Da, sir. Acum chiar sînt Roger Blore! Se ridică în picioare. Domnule Struan, mai aveți nevoie de mine acum?

— Domnule Blore, vrei o slujbă?

— Tare mi-e teamă că... vedeți, domnule Struan, am încercat vreo duzină, dar n-a ieșit nimic niciodată. Tata a încercat de toate cu mine și... ei bine, sînt condamnat... poate așa mi-a fost scris, să fiu ceea ce sînt. Îmi pare rău, dar vă risipiți bunele intenții.

— Pun pariu pe cinci mii de guinee că vei primi slujba pe care ți-o ofer.

Tînărul știa de la început că va cîștiga pariul. Nu exista slujbă, nici măcar Tai-Panul nu-i putea oferi una pe care s-o accepte. Dar așteaptă! Cu omul ăsta nu te joci, nu poți paria cu el chiar așa ușor. Ochii aceia afurișiți nu spun nimic. Nu mi-ar plăcea să-i văd de cealaltă parte a unei mese de poker. Sau de baccara. Richard Crosse, Roger Blore ce ești, fii atent! Omul ăsta știe să-și încaseze datoriile.

— Ei, domnule Blore? Unde ți-e curajul? Sau poate nu ești chiar marele jucător care te pretinzi?

— Sir, cele cinci mii de guinee sînt toată viața mea. Ultima mea șansă pe lumea asta.

— Atunci, Dumnezeule, joacă-ți viața la pariul ăsta.

— Sir, dar dumneavoastră nu v-o riscați pe a dumneavoastră. Așa că pariul nu e cinstit. Pentru dumneavoastră suma e de disprețuit. Dați-mi și mie șanse pe măsură. Să zicem de o sută la unu.

Struan aprecie obrăznicia tînărului.

— Prea bine... e corect, domnule Blore. Dinaintea lui Dumnezeu!

Struan întinse mîna să consfințească pariul și Blore se cutremură în sinea lui pentru că pariase, fiindcă era sigur că enormitatea inegalității avea să-l îndepărteze pe celălalt. Nebunule, nu fă una ca asta, își spuse el. Cinci sute de mii de guinee! Strînse mîna lui Struan.

— Secretar al Jockey Clubului din Hong Kong! spuse Struan.

— Cum?

— Tocmai am înființat Jockey Clubul. Ești numit secretar al clubului. Menirea dumitale e să faci rost de cai. Să construiești un hipodrom. Clădirea clubului. Să pui bazele celui mai scump și mai de soi grajd de cai din Asia. La fel de bun ca al lui Aintree, sau oricare altul din lume. Ei, cine a cîștigat fiule?

Blore se chinui cu disperare să-și revină. Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ți mințile, își strigă el în sinea lui.

— Un hipodrom?

— Da, dumneata îl faci, îl administrezi – cai, pariuri, tribune, șanse, premii, totul. Începi de azi.

— Cristoase Dumnezeule, dar de unde aveți să faceți rost de cai?

— De unde vei face *dumneata* rost de cai?

— Cristoase! Din Australia, izbucni Blore. Am auzit că pe acolo au cai berechet! îi întinse lui Struan chitanța de bancă și scoase un strigăt de extaz. Domnule Struan, nu veți regreta niciodată.

Se întoarse și se repezi la ușă.

— Încotro? îl întrebă Struan.

— Australia, bineînțeles.

— De ce nu te duci să vorbești întâi cu generalul?

— Cum?

— Parcă-mi amintesc că armata are și niște cavalerie. Împrumută niște cai de la ei. Cred că ai putea să organizezi prima cursă sîmbăta viitoare.

— Pot?

— Da. Sîmbăta e o zi minunată pentru cursele de cai. Și apoi India e mai aproape decît Australia. Te trimit într-acolo cu prima navă disponibilă.

— O s-o faceți?

Struan zîmbi.

— Da! și îi întinse chitanța înapoi. Cinci sute de guinee sînt un avans la primul dumatle salariu anual, domnule Blore. Restul sînt bani pentru pariurile primelor patru sau cinci competiții. Aș zice să fie cîte opt întreceri, cinci cai la fiecare întrecere, din două în două sîmbete.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule Struan.

Struan rămase singur. Aprinse un chibrit și urmări cum arde scrisoarea. Mărunți hîrtia făcută scrum și apoi coborî sub punte. May-may se afla încă în pat, dar era proaspăt pieptănată, arăta minunat.

— Heya, Tai-Pan, îl întîmpină ea, îl sărută în fugă, apoi continuă să-și facă vînt cu evantaiul. Sînt minunat de încîntată că te-ai întors. Vreau să-mi cumperi și mie o bucată de teren fiindcă vreau să mă apuc de afaceri.

— Ce fel de afaceri? o întrebă el, ușor iritat de primirea cam indiferentă, dar bucuros că acceptase plecarea și întoarcerea lui fără să pună o întrebare, fără mofturi.

— O să vezi tu, nu contește. Dar vreau și eu niște taeli ca să pot începe. Eu plătesc zece la sută dobîndă, ceea ce-i prima-ntîi. O sută de taeli. Vei fi doar comanditar.

El întinse mîna și i-o puse pe sîn.

— Dacă tot vorbim de comandă... știi...!

Ea îi dădu mîna deoparte.

— Întîi afacerile și după aia comanda. Îmi cumperi teren, îmi împrumuți taeli?

— Întîi comanda și după aia afacerile!

— Aiii iaaa, pe dogoarea asta? rîse ea. Prea bine. E minunat de rău să te pun la efort pe dogoarea asta... cămașa deja s-a lipit de tine. Haide atunci, nu contește.

Se îndreptă ascultătoare spre dormitorul ei, dar el o prinse de mijloc.

— Te necăjeam doar. Cum te mai simți? Pruncul ți-a mai dat de furcă?

— Bun înțeles că nu. Sînt o mamă foarte grijulie, și nu mănînc decît mîncăruri speciale pentru ca să iasă un fiu minunat. Și să aibă numai gînduri războinice, să ajungă curajos ca un Tai-Pan.

— Și cam de cîți taeli ai tu nevoie?

— De o sută. Am spus deja. Ce, nu mai auzi? Tai-Pan, ești minunat de ciudat pe ziua de azi. Da. Bun înțeles. Foarte ciudat. Doar nu ești bolnav cumva, nu? Ai primit vești proaste? Sau ești obosit?

— Obosit. O sută de taeli, sigur. Care-i afacerea?

Ea bătu din palme încîntată și se așeză, din nou la masă.

— Ah, ai să vezi. De cînd ai plecat eu m-am gîndit mult. Eu ce fac pentru tine? Fac dragoste cu tine și te îndrept pe calea cea bună, amîndouă minunat de importante, bun înțeles, dar nu e destul. Așa că acum am să fac și eu taeli pentru tine, și pentru zilele cînd am să ajung eu bătrînă! Rîse din nou și el se bucură auzind-o. Dar numai de la barbari. Am să fac avere, ah, să vezi tu ce deșteptăcitoare sînt.

— Nu există cuvîntul ăsta.

— Știi tu bine ce vreau să spun! Îl prinse în brațe. Acum vrei să facem dragoste?

— Într-un ceas începe licitația terenurilor.

— Adevărat. Atunci cel mai bine schimbi hainele și pornești iute acolo. Un teren mic pe Drumul Reginei. Dar să știi că nu plătesc decît zece taeli chirie pe an. Ei, mi-ai adus cadou?

— Cum?

— Păi e un obicei minunat, începu ea cu o lucire inocentă în privire. Când un bărbat își părăsește femeia, să-i aducă un cadou. Jad. Lucruri din astea.

— N-am nici un jad. Dar data viitoare am să fiu mai atent cu tine. Ea ridică din umeri.

— Bun obicei. Sărmana ta mamă bătrână a sărăcit. Mîncăm mai târziu, heya?

— Da.

Struan se duse în cabina lui de pe puntea de deasupra. Lim Din se înclină dinainte-i.

— Baie tare rece, tot, stăpin. Vrei?

— Da.

Struan își scoase de pe el hainele jilave, se întinse în baie și-și lăsă mintea să cîntărească implicațiile informațiilor primite de la Sir Charles, simțind că-l sufocă furia împotriva lui Cunningham. Se șterse, își puse veșminte curate și, în cîteva clipe, cămașa pe el era la fel de udă ca mai înainte. Mai bine să stau și să mă gîndesc temeinic ce-i de făcut. Să-l lăsăm pe Culum să se ocupe de licitația terenurilor. Pariez pe viața mea că Tess i-a spus lui taică-său despre planurile lui de a cumpăra colina. S-ar putea ca acum Culum să fie momit să liciteze mai mult decît face. Flăcăul s-a descurcat bine pînă aici. Trebuie să am încredere în el și acum. Așa că îi trimise vorbă lui Culum să se ocupe el de licitație în numele Nobilei Case și-i mai transmise să cumpere un teren mic, dar bun, pe Drumul Reginei. Îi trimise vorbă lui Horatio că Mary nu se simțea prea bine și aranjă ca o lorce să-l ducă de îndată la Macao. Apoi se trînti în fotoliul adînc de piele și se uită fără să vadă, prin hublou spre insulă, lăsîndu-și mintea să caute răspuns.

Culum cumpără terenurile de litoral și cele periferice, mîndru că licita pentru Nobila Casă și dobîndea mai mult obraz dinaintea tuturor. Fusese întrebat de mulți unde era Tai-Panul, unde fusese pînă atunci, dar răspunsese scurt că habar nu avea și continuă să sugereze că între ei dăinuia aceeași ostilitate pe care el de fapt nu o mai simțea.

Cumpără și colina, și terenurile care constituiau garanția colinei, și simți un fel de ușurare că firma Brock nu licitase împotriva lui, dovedind astfel că Tess era o ființă de încredere. Dar chiar și așa, se hotărî să fie mult mai prudent în viitor, și să nu o mai pună altă dată într-o astfel de situație. Era primejdios să fii prea sincer asupra unor subiecte, îi trecu lui prin minte, primejdios și pentru ea și pentru el. De exemplu, faptul că numai gîndul la ea, cea mai mică atingere a ființei ei îl înnebuneau

aproape de dorință. Ca și faptul că nu putea discuta cu ea chestiunile astea, nici cu taică-său, ci numai cu Gorth, care-l înțelegea: „Da, Culum, flăcăule. Io te pricep bine de tot. Trebe să fie mare chin, mare de tot. Abia ești în stare să vezi pe unde mergi. Mda... și-i tare greu să nu-ți pierzi busola. Da' nu-ți face griji, flăcăule. Noi sîntem pretenari și io te-nțeleg. Ş-ar trebui să nu avem nimic de ascuns unul de altul noi doi. Și-i tare cu primejdie să stai așa ca un călugăr. Mda. Ba mai rău, fiindcă din asta și se poate trage mari primejdii mai încolo, ba chiar și mai rău, am auzit io că din asta ajungi să ai și odrasle şubrede, nevolnice. Și turbureala din mădularul tău e un semn al Domnului. Da, bun înțeles, turbureala asta îl poate bolnăvi pe om pen' toată viața lui, și ăsta-i adevărul curat și-adevărat, așa să-mi ajute Dumnezeu! Da' nu-ți mai fă tu griji... știu io un loc în Macao. Nu-ți mai fă griji, bătrîne.”

Și cu toate că lui Culum nu-i venea să creadă toate superstițiile înșirate de Gorth, suferințele pe care le îndura el zi și noapte îi şubreziseră puterea de a rezista tentației. Voia să simtă o ușurare. Dar chiar și așa, se jură el, dacă Brock e de acord să ne căsătorim luna viitoare, atunci nu mă duc la curve! Nu mă duc!

La apusul soarelui Culum și Struan se duseră la bordul navei *White Witch*. Brock îi aştepta pe dune, cu Gorth alături de el. Seara era răcoroasă și plăcută.

— M-am hotărât asupra căsătoriei voastre, Culum, îi întâmpină Brock. Luna viitoare pare nepotrivit. Mai degrabă anul viitor, ar fi mai bine. Dar peste trei luni Tess împlinește şaptesprezece ani, și în ziua aia, pe zece ale lunii, vă puteți căsători.

— Mulțumesc, domnule Brock, îi spuse Culum. Vă mulțumesc.

Brock îi zîmbi lui Struan:

— Dirk, îți convine așa?

— Tyler, tu ai hotărât, nu eu. Dar cred că între trei luni sau două sau una nu e prea mare diferență de-acum. Eu totuși zic luna viitoare; e mai bine.

— Culum, luna septembrie îți convine ție? Așa cum am zis io? Hai, fii sincer, flăcăule.

— Da, desigur. Sper... dar, știți... da, domnule Brock. Culum se jură să aibă răbdare să mai îndure și astea trei luni. Dar în adîncul lui simțea ceva care-i spunea că nu se va putea.

— Atunci o să punem totul la cale cum se cuvine.

— Mda, făcu Struan ca un ecou. Atunci fie trei luni.

Mda, își spuse el, trei luni fie atunci. Tyler ai semnat o condamnare la moarte. Poate chiar două.

— Dirk, și poate că-mi dai și mie timp pînă mîine? Atunci vorbim de zestre și de celelalte.

— La amiază?

— Îhî! La 'miază. Ș-acu e bine să ne ducem și la doamne sub punte. Dirk, rămîi și tu la cină?

— Mulțumesc, dar mai am niște lucruri de împlinit acum.

— Cum ar fi de-un par exemplu cursele de cai, ei? Trebuia să ți-o spun. Deșteaptă idee să-l aduci pe Blore ăla taman din Anglia. I-un flăcău isteț brici. Ultima cursă la fiecare întrecere e pariul Brock. Vîrîm noi bani de premiu.

— Mda, am auzit. Se cuvine să avem cel mai bun hipodrom din Asia.

Blore anunțase vestea curselor la licitația terenurilor. Longstaff fusese de acord să fie primul președinte al Jockey Clubului. Cotizația anuală pentru membri se fixase la zece guinee, și toți europenii aflați în insulă se înscriuseră imediat. Blore fu asaltat de voluntari pentru a călări bidivii pe care generalul acceptase să-i pună la dispoziție.

— Dirk, tu știi să călărești?

— Da, dar la curse n-am participat niciodată.

— Și io așijderea. Da' poat' c-ar trebui să ne încercăm și noi puterile, ei? Culum, tu știi să călărești?

— Sigur, da, dar nu sunt prea expert. Gorth îl plesni pe spate.

— La Macao putem face rost de bidivii, Culum și ne putem încerca oleacă. Poa' că pornim oleacă pe urmele lu alde tac-tu și taica, ce zici?

Culum zîmbi stînjenit.

— Gorth, am putea și asta, îi răspunse Struan. Ei, și acum noapte bună. Tyler, ne vedem mîine la prînz.

— Mda, Dirk, bună noapte.

Struan plecă.

În timpul cinei Culum încercă să mai îndulcească conflictul ce dăinuia între Gorth și Brock. I se părea ciudat că el ținea la amîndoi, vedea limpede prin amîndoi, înțelegea prea bine de ce Gorth voia să fie tai-pan, și de ce Brock nu dorea să-i încredințeze controlul asupra firmei, cel puțin deocamdată. Și i se părea ciudat și faptul că el se simțea mai iscusit decît Gorth. Dar în privința asta nu era nimic ciudat, se gîndi el. Gorth nu se trezise deodată singur preț de șapte zile cu toate răspunderile pe cap. În ziua în care am să mă căsătoresc cu Tess, am să arunc cele douăzeci de guinee ale lui Brock. De-acum nu mai e bine să le

păstrez. Indiferent ce-o să se întâmple, să începem totul curat de la început. Numai trei luni! O Doamne, îți mulțumesc.

După cină, Culum și Tess se urcară pe punte numai ei doi. Stăteau sub cerul înstelat și nici nu îndrăzneau să mai respire, ținându-se de mâini și suferind. Culum abia îi atinse buzele într-o primă încercare de a o săruta, iar Tess își aminti sărutul brutal al lui Nagrek, fierbințeala pe care o lăsase urma mâinilor lui și apoi durerea ce i-o pricinuisese el, nu chiar durere, ci un fel de chinuitoare plăcere ale cărei amintiri o făceau să simtă din nou fierbințeli. Era bucuroasă că în curînd își va stinge acest foc ce-o consuma pe dinăuntru. Numai trei luni și apoi limanul liniștii.

Se întoarseră apoi în cabina cu izuri grele și, după plecarea lui Culum, se întinse și rămase așa multă vreme. Dorința o chinuia și începu să plîngă. Pentru că știa că Nagrek se atinsese de ea într-un fel în care numai Culum va avea dreptul s-o facă, și hotărînd că această taină trebuia ferită chiar și de el pentru vecie. Dar cum? Ah, dragostea mea, dragostea mea!

— Tată, io îți spun c-a fost o greșală, turuia Gorth, cu voce scăzută în cabina cea mare. O groaznic de mare greșală.

Brock izbi cana mare metalică și berea se prelinse pe masă și pe jos.

— Gorth, asta am hotărît io, și cu asta basta! Îs căsătoriți cum începe septembrie.

— Și ai greșt și cîn' n-ai licitat împotriva lor pen' colină. Diavolul ăla ne-a mai furat cu-n pas, Cristoase Dumnezeule.

— Gorth, de ce nu-ți pui și tu mintea la treabă? șuieră Brock. De făceam una ca asta, tînăru' știa precis că Tess prostuța îmi spune ce și cum de fiecare dată. Colina n-are nici un chichirez. Poa' cîndva o să ne spună ceva ce-o să-l dea pe Dirk gata, și uite asta vreau io să aflu.

Lui Brock îi era silă de sine că se apucase să tragă cu urechea la vorbele lui Tess și pentru că se folosea de ea, fără ca ea să bănuiască, pentru a-l spiona pe Culum, și asta doar ca o armă împotriva lui Dirk Struan. Dar acum îl ura pe Gorth mai mult ca niciodată și avea încredere în el și mai puțin ca înainte, fiindcă știa că Gorth are dreptate. Dar mai mult decît orice, Brock dorea s-o știe pe Tess fericită, și dorința asta îl făcea să devină periculos. Acum rodul coapselor blestematului de Struan se va uni cu adorata lui Tess.

— Jur dinaintea lui Dumnezeu să-lucid pe Culum dacă o face să sufere doar cît un fir de păr! spuse el cu o intonație cumplită.

— Atunci, pen' numele lu' Dumnezeu, de ce-i îngădui lu' Culum să se însoare cu ea atît de repede? Acu bineînțeles că o s-o facă să sufere și o să se folosească de ea în contra noastră.

— Da' ia zi-mi tu mie de ce ți-ai schimbat tu părerea? izbucni Brock. Fincă erai de partea asta cu... chiar mare entuziasm.

— Și acu îs. Da' nu în trei luni. Cristoase! Cu asta o să se ducă toate de rîpă.

— De ce?

— Bine-nțeles c-o să se ducă toate de rîpă, repetă el. Cîn' io sprijineam ideea, Robb mai era încă-n viață, da? Tai-Panul urma să plece în vară pen' totdeauna și să-i treacă lui Robb sarcină de Tai-Pan... și apoi în un an lu' Culum. Țsta-i adevăru' adevărat. Și se mărita cu Culum peste-un an și totu' era perfect. Da' acu' Tai-Panul nu se mai dă dus. Și acu' că tu ai fost de acord să se căsătorească în trei luni, Tai-Panul o ia și pe Tess cu el de la tine și o să-l stîrnească pe Culum contra noastră și de-acu' io cred că nici n-o să mai plece de-aici vreodată. Și în nici un caz atîta vreme cît tu ești Tai-Pan al firmei Brock și Fiii!

— Nu importă ce i-o fi spus lu' Culum, el tot n-o să plece din Asia. Sau ce i-o fi spus lu' Robb. Doa' io îl știu pe Dirk!

— Și io te știu pe tine!

— Cîn' o să plece el... sau o fi mort, atunci plec și io.

— Atunci mai bine mort cît mai iute!

— Mai bine ți-ai stăpîni nerăbdarea.

— Tată, am să am răbdare.

Îi stătea pe limbă să-i spună lui taică-său ce răzbunare pusese el la cale împotriva lui Struan la Macao – prin mijlocirea lui Culum. Dar nu suflă o vorbă. Lui taică-său îi păsa mai mult de fericirea lui Tess decît de ambiția de a ajunge Tai-Pan al Nobilei Case. Tatăl său mai avea acea îndîrjită neîndurare ce-l stăpînea pe Struan în așa măsură încît îi îngăduia să fie Tai-Pan!

— Tată, adu-ți aminte cum te-a păcălit atunci cu tezaurul, apoi cu casa, ba și cu nunta asta și cu balul. Tess e punctul tău slab, explodează el. Și el știe asta, și prin ea te-a transformat într-o geamandură de epavă și acum te duci cu capu-nainte spre nenorocire.

— Ba deloc. Ba deloc! Știu io ce fac, spuse Brock străduindu-se să nu ridice glasul, dar cu venele de la tîmple umflate ca nodurile pisicii cu nouă cozi. Și ascultă la mine ce-ți spun io acum: Să nu cumva să te dai la el de unul singur. O să-ți taie coaiele și o să ți le vîre pe gît. Io îl știu bine pe diavolul ăla!

— Tată, știu că-l știi bine! Gorth acum putea să-l vadă bine pe taică-său cît de mult îmbătrînise și pentru prima oară înțelese că îl putea zdrobi într-o confruntare față-n față. Așa că nu-mi mai sta în cale, și lasă-l pe ăl de-i bărbat să facă ce trebuie să facă, Cristoase Dumnezeu!

Brock țîșni în picioare și scaunul se răsturnă zdrobindu-se de pămînt. Gorth era și el în picioare, așteptîndu-se să-l vadă pe taică-său ducînd mîna la cuțit, știind bine că de-acum încolo își putea îngădui să aștepte, fiindcă aflase cu cine avea de-a face. Brock înțelese limpede că era ultima lui șansă de a-l domina pe Gorth. Dacă nu scotea cuțitul era pierdut. Dacă-l scotea, trebuia să-l ucidă pe Gorth. Și știa că o poate face... dar numai prin viclenie, nu numai prin forță de-acum încolo. Gorth ți-e fiu, fiul cel mare. Nu ți-e dușman, își spuse el.

— Nu se cuvine ca tu... ca tu și io... să ajungem aici! Nici ca cum, Dumnezeu! Și pen' ultima dată îți spun, dacă te înfrunți cu el, ai să ajungi dinaintea celui Atoate-făcător!

Gorth simți fiorii victoriei.

— Numai de-avem parte de un *joss* bun o să ieșim din mizeria asta, și cu o lovitură de picior aruncă scaunul la o parte. Acu mă duc la țarm.

Brock rămase singur. Bău cana de bere pînă la fund, apoi goli alta și alta. Liza deschise ușa, dar el nu o băgă de seamă, și-l lăsă în tovărășia băuturii, se băgă în pat și se rugă pentru fericirea acelei căsătorii. Și pentru bărbatul ei.

Gorth se duse la țarm. În stabilimentul doamnei Fortheringill.

— Domnule Brock, nu mai vreau să am de-a face cu dumneata, îi spuse ea. Pe ultima fată ai schilodit-o rău de tot.

— Ce-i la dumneata o maimuță din asta, vrăjitoare bătrînă ce ești? Uite! și Gorth trînti pe masă douăzeci de guinee de aur. Ia-i ca să-ți ții gura.

Îi puse la dispoziție o tînără din neamul Hakka, și o pivniță departe, undeva în spatele casei. Gorth o chinui pe fată rău de tot, o biciui cu brutalitate, și o lăsă în agonie. A doua zi porni spre Macao cu *White Witch*, la vreo patruzeci de mile sud-vest. La bord se afla întreaga familie Brock în afară de însuși Brock. Pe dunetă se afla și Culum, ținîndu-se de mîna cu Tess.

Capitolul treizeci și doi

Cinci zile mai târziu, prima cursă de cai. Și în acest timp se puse și fundația noului oraș. Urmînd exemplul Nobilei Case, negustorii înhămară din greu toată mîna de lucru și priceperea celor din Tai Ping Shan la săpatul fundațiilor și construcții. Neguțătorii revărsară asupra pămîntului toți banii vistieriei pe care li-i dăduse Longstaff. Cărămidarii din Macao și producătorii de cherestea din Kwantung, toți cei implicați în construcțiile de case, factorii, pontoane porniră să muncească zi și noapte pentru a face față zelului nebun al negustorilor ce voiau să ridice alt oraș în locul celui părăsit. Salariile crescuseră. Cuii începură să se găsească din ce în ce mai greu – numai Nobila Casă folosea trei mii de cărămidari, constructori și meseriași de toate felurile –, chiar dacă o dată cu fiecare maree favorabilă soseau alți și alți lucrători. Dar și aceștia își găseau repede munci bine plătite. Tai Ping Shan se întinse și mai mult. Tot țărnul în jurul Promontoriului Glessing pulsa de viață.

Ziua curselor de cai cădea în cea de-a paisprezecea zi de cînd Struan și May-may părăsiseră locuința lor din Happy Valley pentru a se muta pe *Resting Cloud*.

— Fetișo, nu arăți prea bine, îi spuse Struan. Azi mai bine stai și tu în pat.

— Așa cred că am să și fac, îi răspunse ea.

Se zvîrcolise toată noaptea și începuseră s-o doară capul, gîtul și spatele.

— Dar nu-i nimic, nu contește. Tu arăți groaznic de bine.

— Mulțumesc.

Struan era îmbrăcat în hainele noi, comandate pentru întrecere. Veston verde închis, din cea mai bună lînă, special pentru călărie, pantaloni bufanți de doc alb, strînși în cizme scurte, jiletcă galben pal din cașmir, cravată verde. May-may se săltă să-și mai potolească durerea din umeri și Ah Sam așeză perna mai confortabil.

— E doar un diavol din asta de vară, am trimis după doctor. Acum te duci pe țarm?

— Da. Întrecerea începe peste o oră. Fetișo, cred că mai bine îl aduc pe doctorul nostru. El o să...

— Eu trimit după doctor. Un doctor chinez. Și cu asta basta. Și nu uita, douăzeci de taeli pe calul cu numărul patru în cea de-a patra cursă. Astrologul zice că acela cîștigă absolut.

— N-am să uit, o bătu el ușor pe obraz. Acum odihnește-te.

— Când am să câștig am să mă simt groaznic de bine, heya? Acum du-te.

O așeză mai bine între perne, se îngriji să i se aducă ceai proaspăt și un vas de lut cu apă fierbinte pentru spina ei. Apoi se duse la țarm.

Hipodromul fusese amenajat la vest de Promontoriul Glessing, ce era acum plin de lume. O parte din țarm unde era și stîlpul ce indica locul de pornire și sosire, fusese închis de cordoane, creîndu-se spațiu pentru europeni, ca să nu fie înghesuiți de mulțimea de chinezi curioși ce mișunau pretutindeni. Ici și colo fuseseră ridicate chiar și corturi. Fuseseră ridicate și un padoc, și ghișeuri pentru pariuri. Pista ovală de alergări fusese marcată cu steaguri ridicate de catarge de bambus.

Se pariase din greu și Henry Hardy Hibbs avea cel mai gros registru de pariuri.

— Oameni buni, încercați-vă norocul, striga el cu vocea lui sonoră, lovind cu pumnul în tabla pe care trăsese cu cretă cota pariurilor. Maiorul Trent, pe armăsarul cel negru, Satan, e favoritul primei curse. Sume rotunde! Trei la unu împotriva favoritului!

— Să putrezești în iad, Hibbs, îi aruncă Glessing acru, asudînd din greu sub soarele dogoritor. Trei la unu împotriva favoritului și tot tu ai să câștigi. Pariază șase la unu și eu aleg iapa cea șargă. O guinee!

Hibbs aruncă o ochire spre tablă, și șopti răgușit:

— Numai pen' 'mneata, dom' le căpitan, cincii la unu. O guinee zici. Pe Mary Jane.

Glessing se întoarse. Era furios că nu era în Macao și că scrisoarea promisă de Culum nu ajunsese la el. Dumnezeu din ceruri, se gîndi el scos din minți de îngrijorare, ar fi trebuit ca pînă acum să-mi fi spus și el ceva. De ce naiba întîrzie atît de mult? Ce naiba face nenorocitul ăla de Horatio? Iar o chinuie?

Se îndreptă gînditor spre padoc și-i văzu pe Struan și Sergheiev mergînd împreună, vru să pornească spre ei, dar îl zări pe Longstaff apropiindu-se și nu se mai opri.

— Înălțimea voastră, dumneavoastră pe care ați pariat? întrebă Longstaff încîntat.

— Juganul, îi răspunse Sergheiev, sprijinindu-se în baston.

Emoția generală și mirosul iute de cai îl înviorară, îl făcură să nu mai simtă chiar așa de puternic durerile ce nu-l mai lăsau. Ar fi vrut să încalce și el, dar își binecuvîntă norocul de a fi supraviețuit rănii. Și-l binecuvîntă pe Struan. Știa că fără intervenția lui Struan ar fi fost mort.

— Ei, înălțimea voastră, exclamă Shevaun, apropiindu-se la brațul lui Jeff Cooper, îmbrăcată în verde strălucitor, și apărându-se de soare sub o umbreluță oranj. Îmi spuneți și mie un pont? Le făcu onoarea unui zîmbet tuturor, mai ales lui Struan.

— Juganul e cel mai bun cal, dar nu știu cine-i cel mai bun călăreț, Shevaun, îi răspunse Sergheiev.

Shevaun cîntări din ochi și ea murgul cel mare, cu pielea lucioasă și ochi mari.

— Bietul animal! Dacă aș fi eu cal și mi-ar fi făcut cineva ce i-au făcut lui, jur că n-aș mai mișca nici măcar un picior. Pentru nimeni. E o barbarie.

Rîseră cu toții și Shevaun împreună cu ei.

— Tai-Pan, pariezi pe calul acela jugănit?

— Nu știu, răspunse el preocupat de starea lui May-may. Aș merge, nu știu de ce, pe iapa cea tînără. Dar am să-mi aleg calul cînd o să fie toți la poarta de pornire.

Ea îl cercetă o clipă, întrebîndu-se dacă vorbea în parabole.

— Hai să ne uităm mai de aproape la iapă, îi spuse Jeff, silindu-se să rîdă.

— De ce nu te duci, Jeff, dragule? Eu stau aici și te aștept.

— Vin și eu, spuse Longstaff, fără să bage de seamă enervarea bruscă a lui Cooper.

Cooper șovăi, apoi se îndepărtară amîndoi. Cînd trecu pe lîngă grupul format din Shevaun, Struan și Sergheiev, Brock își ridică pălăria, dar nu se opri. Era încîntat că Struan se hotărîse să nu participe ca jockey la cursă, fiindcă lui nu-i prea plăcea să călărească, iar cînd îl provocase pe Struan o făcuse fără tragere de inimă. Dumnezeu să-l bată, îi trecu lui prin minte.

— Înălțimea voastră, cum mai merge cu rana? se interesă Shevaun.

— Bine. Sînt aproape din nou om întreg. Mulțumită Tai-Panului.

— N-am nici un merit, îi răspunse Struan, stînjedit de laudele lui Sergheiev.

Îl văzu pe Blore umblînd prin padoc, antrenat într-o discuție particulară cu Skinner. Mă întreb dacă am făcut bine pariind pe flăcăul ăsta, se întrebă el.

— Sir, modestia vă vine bine, îi spuse Shevaun, și-i făcu scurt o reverență plină de grație. Nu se spune oare *noblesse oblige*?

Struan băgă de seamă admirația nedisimulată a lui Sergheiev față de fată.

— Înălțimea voastră, aveți o navă frumoasă, spuse Struan.

Nava rusească avea patru catarge, cinci sute de tone deplasament, numeroase tunuri.

— Voi fi onorat să acceptați invitația de a o vizita să v-o prezint capitanul meu, îi spuse Sergheiev. Atunci poate vom putea discuta și alte amănunte. Când sînteți dispus!

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere.

Struan ar mai fi continuat discuția, dar Blore se repezi spre ei plin de praf și sfîrșit de oboseală.

— Tai-Pan, sîntem aproape gata să începem... Domnișoară Tillman, arătați... trăsnet,... bună ziua, Înălțimea voastră, spuse el dintr-o suflare. Toată lumea a pariat pe numărul patru din a patra cursă, da, da, am hotărît să încalce chiar eu calul,... Tai-Pan, am încercat armăsarul aseară. A mușcat zăbala, așa că-l putem folosi la următoarea întrecere... Înălțimea voastră, lăsați-mă pe mine să vă conduc la locul dumneavoastră, fiindcă dați semnalul de plecare în prima cursă.

— Chiar eu?

— Excelența sa nu v-a spus nimic? Fir-ar... vreau să spun, vreți să ne faceți onoarea de a începe? Niciodată nu muncise Blore din greu ca acum și niciodată nu fusese mai sleit de puteri. Vreți să mă urmați, vă rog? Și-l conduse pe Sergheiev prin mulțime.

— Bun băiat Blore ăsta, spuse Shevaun, bucuroasă că rămîne singură cu Struan în cele din urmă. De unde l-ai găsit?

— El m-a găsit pe mine, îi răspunse Struan. Și mă bucur că a izbutit să mă găsească.

Atenția îi fu atrasă de o ceartă izbucnită lîngă unul din corturi. Un grup de soldați din cordonul de pază tocmai îl împingeau, să-l dea afară, pe un chinez. Pălăria culiului căzu și, o dată cu ea, și coada aceea lungă de chinez. Individul nu era altul decît Aristotle Quance.

— Iartă-mă o secundă, spuse Struan, și se grăbi într-acolo, ieși dinaintea mărunțelului, îl acoperi cu masivitatea staturii sale. Flăcăi, e în regulă, e un prieten de-al meu, le spuse el soldaților.

Aceștia ridicară din umeri și se îndepărtară.

— Tai-Pan, mii de ghiulele și fulgere, izbucni Quance recăpătîndu-și glasul și punîndu-și veșmintele jechoase în ordine. M-ai salvat cît ai clipi de la ananghie. Fii binecuvîntat!

Struan tuflă din nou pălăria aceea de culi pe căpățîna lui Quance și-l trase după el în spatele unei margini de cort.

— Ce naiba ți-ai găsit să faci aici? îi șopti el.

— Dumnezeule Cristoase, trebuia să văd și eu cursele, îi spuse Quance, așezându-și pălăria în așa fel încît coada de păr să-i cadă pe spinare. Și voiam să mai vorbesc cu tine.

— Nu-i acum momentul. Maureen e în mulțimea asta pe undeva.

Quance se albi la față:

— Dumnezeu mă aibă în paza lui!

— Mda, dar habar n-am de ce-ar face-o Dumnezeu și pe asta. Și acum șterge-o de aici cît mai ești în siguranță. Am auzit că și-a cumpărat bilete pentru drumul de întoarcere în țară săptămîna viitoare. Dacă ar bănui numai... ei bine, n-ai decît să răspunzi numai tu cu propriul tău cap!

— Tai-Pan, numai prima cursă, ei? se milogi Quance de el. Te rog. Și am să-ți dau niște vești.

— Care?

Spre consternarea lui Struan, Quance îi spuse ce-i făcuse Gorth prostituatei.

— Cumplit! Biata fată e acum pe moarte. Tai-Pan, Gorth e nebun. Nebun de legat.

— Dacă fata moare, trimite-mi vorbă. După aia... după aia am să văd eu ce-mi rămîne de făcut. Aristotle, mulțumesc. Și mai bine ai șterge-o acum cît mai poți.

— Doar prima cursă? Te rog, pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu știi ce înseamnă una ca asta pentru un biet bătrîn ca mine.

Struan se uită cu grijă în jur. Shevaun se prefăcea că nu-i bagă în seamă. Atunci îl observă pe Glessing care trecea prin apropiere.

— Căpitane!

Cînd îl recunosc pe Quance ridică ochii spre cer.

— Pe Zeus! Am crezut că erai de mult în mijlocul oceanului!

— Fă-mi un serviciu, îi spuse Struan iute. Doamna Quance e mai încolo, dincolo de poarta de plecare. Vrei să ai grijă ca Aristotle să nu dea de necazuri și nici peste ea? E mai bine să-l iei și să vă duceți colo! și îi arată locul unde mișunau chinezii. Lasă-l să urmărească prima cursă și apoi ia-l și du-l acasă.

— Bineînțeles. Dumnezeule Cristoase, Aristotle, mă bucur că te văd, îi spuse Glessing, apoi se întoarse spre Struan. Culum ți-a spus ceva? Sînt foarte îngrijorat din pricina domnișoarei Sinclair.

— Nu, dar i-am spus lui Culum să se ducă s-o vadă de îndată ce sosește. S-ar putea să primim vești în orice clipă. Sînt sigur că se simte bine acum.

— Sper și eu. Mda, și acum spuneți-mi unde să-l duc pe Aristotle după cursă?

— Doamna Fortheringill.

— Pe Zeus! Aristotle, și cum e pe-acolo? îl întrebă Glessing, curiozitatea făcându-l să-și calce pe inimă.

— Groaznic, fiul meu, ceva de spaima morții! Aristotle îl apucă de braț și, cu voce răgușită, îi spuse: Nu poți să închizi ochii o clipă, iar mîncarea e groaznică. Dimineața, la prînz, după-amiaza, de cină și în loc de ceai nu ți se dă decît fiertură. Tai-Pan, poți să-mi împrumuți și mie niște guinee?

Struan mîrîi și se îndepărtă.

— Ce-i aia fiertură, Aristotle?

— E... ăăă... un fel de supă de ovăz.

Struan se apropie de Shevaun.

— Tai-Pan, vreun prieten de-al tău?

— Shevaun, nu e politic să-i bagi în seamă pe unii prieteni.

Ea îl lovi ușor peste braț cu evantaiul.

— Nu-i nevoie să-mi amintești mie de politică, Dirk. Mi-a fost dor de tine, adăugă ea blînd.

— Mda, făcu el, înțelegînd că ar fi fost și ușor și înțelept să se căsătorească cu Shevaun; dar imposibil, din pricina lui May-may. De ce vrei tu să fii pictată nud? o întrebă el brusc, și din fulgerarea ce-i trecu prin priviri știu că bănuiala lui fusese întemeiată.

— Aristotle ți-a spus? Vocea ei era lipsită de expresie.

— Dumnezeule mare, nu. N-ar face niciodată una ca asta. Dar acum vreo cîteva luni tipul ne-a cam luat peste picior. Se lăuda că are o comandă importantă. Pentru un nud. De ce?

Fata roși, își făcu vînt cu evantaiul și apoi rîse.

— Și Goya a pictat-o pe ducesa de Alba. De două ori, cred eu. Și o omagiază toată lumea.

Struan se înveseli și în colțul ochilor i se iviră mici crețuri.

— Shevaun, ești un diavol. Chiar l-ai lăsat să... vadă tot subiectul?

— O, din punctul lui de vedere a fost un fel de... licență poetică. Am discutat doar ideea a două portrete. Nu agreezi ideea?

— Aș zice că unchiul tău și... tatăl tău, dacă ar auzi de o idee atît de năstrușnică, ar sări în sus pînă-n nori, sau dacă cumva portretele ar nimeri în mîinile cui nu trebuie.

— Tai-Pan, le-ai cumpăra?

— Ca să le ascund?

- Ca să te bucuri de ele.
- Shevaun, ești o fată foarte ciudată.
- Poate pentru că mi-e silă de ipocrizie, și-l privi cercetătoare. Ca și ție.
- Da, dar tu ești o fată într-o lume stăpînită de bărbați, și unele lucruri n-ar trebui să le faci.
- Există o mulțime de „anumite lucruri” pe care aș vrea să le fac! Izbucniră urale și începu parada cailor. Shevaun se hotărî definitiv. Cred că am să părăsesc Asia. În două luni.
- Sună ca o amenințare.
- Nu, Tai-Pan. M-am îndrăgostit, asta-i... dar mi-e dragă și viața. Și sînt de aceeași părere cu tine: momentul cel mai nimerit ca să-ți alegi calul cîștigător e atunci cînd sînt la poarta de pornire. Se jucă nervos cu evantaiul, rugîndu-se ca miza să justifice riscul. Tu pe care îl alegi?
- Struan nici nu se uită spre cai.
- Mînza, Shevaun, spuse el calm.
- Cum o cheamă? întrebă ea.
- May-may, îi răspunse el, cu o lumină blîndă în priviri.
- Evantaiul șovăi o clipă, apoi începu să se agite ca mai înainte.
- Cursa nu-i niciodată pierdută decît atunci cînd cîștigătorul e acceptat de juriu și i se pune ghirlanda după gît.
- Fata zîmbi și se îndepărtă cu capul sus, mai frumoasă ca oricînd. Mînza pierdu cursa. Doar la un fir de păr. Dar o pierdu totuși.
- Așa de repede te-ai întors, Tai-Pan? îl întîmpină May-may slăbită.
- Da, cursa asta m-a cam obosit, și eram îngrijorat din pricina ta.
- Am cîștigat?
- El clătină din cap. Ea oftă și zîmbi.
- Ei bine, nu contește.
- Albul ochilor ei era roșu, fața cenușie.
- A fost doctorul? o întrebă Struan.
- Încă nu.
- May-may se făcu covrig pe-o parte, dar poziția asta nu-i ușură prea mult durerile. Dădu perna la o parte, dar nici asta nu o ajută prea mult, așa că o așeză din nou la loc.
- Sărmana ta bătrînă mamă e... bătrînă, asta-i, spuse ea cu un zîmbet disperat.
- Ce te doare, unde?
- Nicăieri anume, peste tot. Dar dacă trag un somn bun, mă vindec de toate, nu contește.

Îi masă gîtul și spatele și își interzise să se gîndească la ceea ce nu trebuia să se gîndească. Porunci să i se aducă ceai proaspăt, mîncare ușoară și încercă s-o convingă să mănînce cît de cît, dar nu avea nici o poftă. La apusul soarelui intră Ah Sam și-i spuse iute ceva.

— Doctorul vine. Și Gordon Chen, îi spuse May-may lui Struan.

— Bun! făcu Struan, se ridică și se întinse.

Ah Sam se duse pînă la o lădiță cu bijuterii și scoase la iveală o statueta de fildeș ce reprezenta o femeie goală așezată pe-o parte. Spre uimirea lui Struan, May-may arătă spre diverse părți ale statuetei și-i vorbi pe îndelete lui Ah Sam. Aceasta dădu din cap că a înțeles și ieși. Struan se luă după ea uimit.

Doctorul era un bătrînel cu o coadă lungă și bine unsă cu ulei, cu o robă neagră și uzată, niște ochi limpezi și cîteva fire de păr cărunte ce-i apăruseră dintr-un neg pe față, degete lungi și subțiri, dosul mîinilor slabe pline de vine vineții.

— Tai-Pan, îmi pare atît de rău, începu Gordon și se înclină dinaintea lui o dată cu doctorul. Dumnealui e Kee Fa Tan, cel mai bun doctor din Tai Ping Shan. Am venit cît de repede s-a putut.

— Mulțumesc. Atunci s-o luăm pe aici...

Struan se opri brusc. Ah Sam se dusesse la doctor, se înclinase adînc dinaintea lui și-i arătă statueta, indicînd anumite părți ale ei, așa cum făcuse May-may. Și acum răspundea iute la întrebările doctorului.

— Ce naiba fac acum?

— Pune diagnosticul, îi spuse Gordon Chen, ascultînd atent ce vorbeau Ah Sam și doctorul.

— Pe statueta?

— Da. N-ar fi cuviincios să o consulte pe doamnă dacă nu e absolut necesar, Tai-Pan. Ah Sam îi arată unde au apărut durerile. Ta rog, ai răbdare, sînt sigur că nu e ceva grav.

Doctorul rămase tăcut cu ochii la statueta. În cele din urmă ridică privirile spre Gordon și-i spuse încet ceva.

— Spune că nu e ușor de pus diagnosticul în cazul ăsta. Cu îngăduința dumneavoastră, ar vrea s-o examineze pe doamna.

Arzînd de nerăbdare, Struan îi conduse în dormitor. May-may lăsase draperiile care înconjurau patul și nu se mai vedea decît ca o umbră discretă în spatele lor. Doctorul se duse la patul lui May-may și din nou rămase tăcut. După cîteva minute vorbi încet. Ascultătoare, May-may scoase mîna stîngă printre draperii. Doctorul îi luă mîna și o cercetă foarte atent. Apoi puse degetele pe arteră să ia pulsul și închise ochii.

Începu s-o lovească ușor pe mână cu degetele. Minutele treceau. Degetele loveau ușor mai departe, ca și cum ar fi căutat ceva aproape imposibil de găsit.

— Acum ce-i mai face? întrebă Struan nerăbdător.

— Îi ascultă pulsul, sir, îi șopti Gordon. Trebuie să păstrăm foarte multă liniște. La fiecare încheietură a mâinii sînt nouă feluri de puls. Trei la suprafață, trei mai înăuntru și trei adînc de tot. Acestea îi spun doctorului care-i cauza bolii. Tai-Pan, te rog fii liniștit. E tare greu să asculți cu degetele.

Degetele continuau să lovească ușor pielea. Altceva nu se mai auzea în întreaga cabină. Ah Sam și Gordon urmăreau vrăjiți. Struan se foia neliniștit, dar nu făcea nici un zgomot. Doctorul părea să fi căzut într-o transă mistică. Apoi deodată, de parcă ar fi dat de o pradă care se ascunsese pînă atunci, degetele încetară să mai lovească și apăsară puternic. Preț de un minut rămase încremenit ca o statuie. Apoi așeză mîna lui May-may pe cuvertură și luă încheietura drepte și repetă același ritual. Iar după alte lungi minute, degetele își încetară bătăile deodată. Doctorul deschise ochii, oftă și lăsă și mîna asta pe cuvertură. Le făcu semn lui Gordon Chen și lui Struan. Gordon închise ușa în urma lor. Apoi doctorul rîse stăpînit și începu să vorbească iute și liniștit. Gordon Chen făcu ochii mari.

— Ce-i? spuse Struan tăios.

— Tai-Pan, n-am știut că mama are un prunc în ea.

Gordon se întoarse din nou spre doctor, puse o întrebare, doctorul îi răspunse pe îndelete. Apoi se lăsă liniște.

— Ei, ce naiba spune?

Gordon îl privi și încercă să pară liniștit, dar fără nici un succes.

— Spune că mama e foarte bolnavă, Tai-Pan. O otravă a intrat în sîngele ei prin mădularele de jos. Otrava asta s-a oprit la ficat, și ficatul ei e acum... - căută cuvîntul - dereglat. În curînd o să apară și febra, febră rea de tot. Tare rea. Apoi o să vină trei, patru zile liniștite și iar febră. Și iar.

— Malarie? Frigurile din Happy Valley.

Gordon se întoarse și-l întrebă pe doctor.

— Zice că da.

— Toată lumea știe că de vină-s miasmele nopții, nu otrăvuri care să pătrundă prin piele, Cristoase! se repezi Struan la el. De săptămîni de zile e plecată de acolo!

Gordon ridică din umeri.

— Tai-Pan, nu-ți spun decît ce spune el. Eu nu-s docto: Dar aş avea mare încredere în doctorul ăsta... cred că ar trebui să ai încredere în el.

— Și care-i leacul?

Gordon îl întrebă pe doctor.

— Tai-Pan, uite ce spune: Am tratat cîtiva din cei care au suferit de frigurile din Happy Valley. Cei care și-au revenit au fost toți bărbați puternici, care au luat un anumit leac înainte de cea de-a treia criză de friguri. Dar pacienta, e femeie și deși are numai douăzeci și unu de ani și e puternică, cu un spirit aprins, toată vloga ei se duce în pruncul care-i de șase luni în pîntecele ei. Gordon se opri stînjedit. Se teme pentru viața doamnei și a copilului.

— Spune-i să aducă leacul și s-o trateze acum. Nu după alte crize.

— Sir, aici e necazul. Nu poate. Nu mai are nici un pic din leacul acela.

— Cristoase, atunci spune-i să se ducă și să facă rost.

— Tai-Pan, nu se mai găsește deloc în Hong Kong, e convins de asta. Struan se întunecă la față.

— Trebuie să mai fie. Spune-i să facă rost... indiferent cît ar costa.

— Tai-Pan, doar a...

— Cristoase! Spune-i!

Urmă din nou un schimb de replici.

— Zice că în Hong Kong nu se mai găsește deloc. Nu se găsește nici în Macao și nici la Canton. Leacul acesta e făcut din scoarța unui copac ce se găsește foarte rar și crește pe undeva în Mările Sudului, sau pe tărîmurile de dincolo de ocean. Puținul leac pe care-l avea i-a rămas de la tatăl lui, care era tot doctor, și care l-a dobîndit și el de la tatăl lui. Gordon adăugă disperat: E convins că nu se mai găsește nicăieri.

— Douăzeci de mii de taeli de argint dacă o vindecă.

Gordon făcu ochii mari. Rămase o clipă pe gînduri și apoi îi vorbi agitat doctorului. Amîndoi făcură o plecăciune și ieșiră în grabă. Struan își scoase batista. Își șterse sudoarea de pe față și se întoarse în dormitor.

— Heya, Tai-Pan, îi spuse May-may cu o voce și mai pierită. Ei, care-i *joss*-ul meu de-acum?

— S-au dus să aducă un leac anume care are să te vindece. Nu trebuie să-ți mai faci nici un fel de griji.

O așeză cum se pricepu el mai bine între așternuturi, cu mintea chinută de îngrijorare. Apoi dădu o fugă pînă la nava amiral ca să-l întrebe pe principalul medic maritim despre scoarța aceea de copac.

— Dragul meu domn Struan, e vorba doar de un vechi leac băbesc. Există o poveste despre contesa Cinchon, soția viceregelui spaniol din Peru, care ar fi adus în Europa o scoarță de copac din America de Sud, în secolul al șaptesprezecelea. Era cunoscută sub denumirea de scoarța iezuiților, și uneori de scoarță de cinchona. Se zicea că dacă era măcinată și luată cu apă putea vindeca frigurile. S-a încercat în India și n-a dat rezultate deloc. N-are nici o valoare. Afurisiții de papistași ar fi în stare să zică orice, numai să mai dobândească niște convertiți.

— De unde naiba să fac eu rost de niște scoarță din asta?

— Dragul meu domn, chiar nu știu deloc. Din Peru bănuiesc. Dar de ce sînteți atît de alarmat? Queen's Town a fost abandonat. Și dacă nu respiri miasminele nopții de acolo nu e nici un pericol.

— Un prieten s-a îmbolnăvit de malarie.

— Ah, atunci recomand o severă curățire a intestinelor cu calomel. Cît mai repede posibil. Eu nu pot să promit nimic. Dar să-i luăm imediat sînge cu lipitori.

Struan încercă apoi la principalul medic al armatei, și apoi pe rînd și la rînd ceilalți doctori mai mici în grad atît din cadrul militarilor cît și civili. Și toți i-au spus același lucru. Apoi Struan își aminti că Wilf Tillman mai era încă în viață. Se grăbi să ajungă la nava depozit a firmei Cooper și Tillman.

Și în vreme ce Struan întreba din doctor în doctor, Gordon Chen se grăbi să ajungă la Tai Ping Shan, unde-i convocă pe cei zece conducători ai Triadei subalterni ai lui. Apoi aceștia se duseră la rîndul lor la cartierele lor generale și-i convocară pe cei zece conducători din subordinea lor. Și vestea se răspîndi cu o viteză de necrezut: vestea că trebuia să se găsească scoarța unui anumit copac. Prin sampane, prin jonci, se lăți vestea pînă în portul Wowloon și curînd se întinse prin cătune și sate, prin orășele și mari așezări. În susul coastei, în josul coastei, în interiorul continentului. Curînd toți chinezii din Hong Kong, ce aparțineau Triadei sau nu, știau că avea mare căutare o anumită coajă de copac rar. Nu știau cine are nevoie de ea, și nici pentru ce, ci numai că se oferea o mare recompensă pentru asta. Și vestea asta ajunse și la agenții ce erau împotriva Triadei, agenți ai mandarinilor. Și ei începură să caute scoarța aceea, și nu numai din dorința de a obține răsplata: știau acum că o bucătică din coaja aceea de copac îi putea da de gol pe conducătorii Triadei.

— Iartă-mă, Wilf, că am venit neinvitat. Am... Struan se opri, alarmat de înfățișarea lui Tillman.

Tillman era rezemat de o pernă pătată de sudoare, cu o faţă de mort, aducînd la culoare cu o cîrpă veche şi nespălată, cu albul ochilor de un galben murdar.

— Intră, îngăimă el cu o voce abia auzită.

Şi Struan băgă de seamă că Tillman, care avusese nişte dinţi sănătoşi, puternici şi albi, era acum ştirb de tot.

— Ce-ai pătit, de ce ți-au căzut dinții?

— Calomelul. Pe unii îi dărîmă în chipul ăsta...

Vocea-i fonfăită abia se înţelegea. În ochi îi apăru o lucire ciudată.

— Te aşteptam. Răspunsul meu e nu!

— Cum?

— Nu. Pur şi simplu nu! Glasul îi răsună mai puternic. Eu sînt tutorele ei şi n-o să se mărite niciodată cu tine.

— N-am venit să-ţi cer mîna fetei. Am venit doar să văd cum te mai simţi şi cum ai suportat malaria.

— Nu te cred! şi Tillman ridică glasul cuprins de isterie. Speri tu că am să mor, dar degeaba!

— E ridicol! De ce să-ţi doresc moartea?

Sleit de puteri, Tillman izbuti să ridice clopoşelul ce zăcea pe aşternut şi sună din el. Uşa se deschise şi intră un negru uriaş, sclavul personal al lui Tillman, în picioarele goale.

— Jebidiah, roagă-l pe conaşul Cooper şi pe domnişoara să vină imediat aici.

Jebidiah dădu din cap şi ieşi.

— Wilf, tot te mai ocupi cu negoşul de oameni?

— Jebidiah e mulţumit aşa cum e, blestemat să fii tu! Tu ai căile tale, noi ale noastre, bătu-te-ar Dumnezeu de porc!

— Pe tine să te bată şi apucăturile voastre, negustor afurisit de oameni ce eşti!

În amintirea lui Struan apăru deodată cea de-a doua navă pe care fusese imbarcat, şi chiar şi acum din cînd în cînd, mai avea coşmaruri şi visa că e tot la bordul ei. Cu banii cîştigaţi din indemnizaţiile primite după Trafalgar, reuşise să se răscumpere din armată, şi se angajase ca băiat de cabină pe o navă comercială engleză care făcea Atlanticul. Abia cînd ajunseseră departe în larg descoperise el că era vorba de o navă care se ocupa cu traficul ilicit de sclavi, şi se îndrepta spre Dakar pentru a lua sclavi, urmînd apoi a naviga prin Atlanticul de Sud, latitudinea cailor pînă la Savannah purtînd în cală bărbaţi, femei şi copii claie peste grămadă ca nişte viermi. Strigătele şi gemetele muribunzilor îi împuiau

urechile, duhoarea de acolo îl înăbușea, și asta săptămîni în șir. Era doar un puști de opt ani, neajutorat. La Savannah a fugit de pe navă. A fost singura navă de pe care a fugit vreodată în toată viața lui.

— Ești mai rău decît negustorii ceilalți de sclavi, îi spuse el cu voce răgușită, îi cumperi ca un negustor de carne vie, îi scoți la mezat și aduni profiturile. Am văzut și eu cum arată o piață de sclavi.

— Îi tratăm bine! strigă pițigăiat Tillman. Sînt doar niște amărîți de sălbatici, iar noi le înlesnim o viață mai bună. Așa facem! Fața i se schimonosi, se lăsă pe spate și se chinui să-și adune puterile, cu atît mai disperat cînd vedea vitalitatea și sănătatea lui Struan. În vreme ce el trăgea să moară. Dar n-ai să profiți și tu de moartea mea, Dumnezeu să te pedepsească pentru veșnicie.

Struan se întoarse spre ușă.

— Mai bine stai și tu. Ceea ce am eu de spus te privește și pe tine.

— Nimic din ce-ai putea să spui nu mă privește!

— Îmi spui tu mie că-s negustor de negri? Dar tu cum ți-ai cumpărat amanta aia a ta, ipocrit blestemat ce ești.

Ușa se deschise brusc și Cooper dădu buzna înăuntru.

— Ah, hello, Tai-Pan. N-am știut că ești la bord.

— Hello, Jeff, spuse Struan, abia putîndu-și stăpîni enervarea.

Cooper se uită la Tillman.

— Wilf, ce s-a întîmplat?

— Am vrut să vă văd pe tine și pe nepoată-mea.

Shevaun intră în încăpere și se opri brusc, surprinsă.

— Hello, Tai-Pan. Unchiule, te simți bine?

— Nu, copile. Mă simt foarte rău.

— Wilf, ce s-a întîmplat? întrebă din nou Cooper.

Tillman tuși sfîrșit.

— Tai-Panul a venit să ne viziteze. Am socotit că a venit vremea să rezolvăm o problemă importantă. Mîine o să am alt atac de friguri și cred că... da, privirile lui fără vlagă se întoarseră spre Shevaun – sînt onorat să-ți comunic că Jeff ți-a cerut în mod oficial mîna și eu am acceptat cererea lui bucuros.

Shevaun se albi la față.

— Deocamdată nu vreau să mă mărit.

— Am cîntărit totul cu mare grijă...

— Nu mă mărit!

Cu mare efort, Tillman se ridică într-un cot.

— Ei, doar o să mă ascuți o dată! țipă el, mînia dîndu-i parcă puteri. Sînt tutorele tău legal. De luni de zile corespundez cu tatăl tău. Tatăl tău a fost în mod oficial de acord cu această căsătorie dacă și eu sînt de acord în mod oficial că aceasta e în folosul tău. Iar eu am hotărît că e în folosul tău! Așa că...

— Dar eu n-am hotărît același lucru, unchiule. Sîntem în secolul nouăsprezece, nu în Evul Mediu. Deocamdată nu doresc să mă căsătoresc.

— Dorințele tale nu mă privesc, și ai dreptate: sîntem în secolul al nouăsprezecelea. Ești logodită de-acum! Și te vei mărita! Speranțele tatălui tău și ale mele au fost că în timpul vizitei tale aici în Asia, Jeff ne va face onoarea să te ceară. Și te-a cerut! Tillman se lăsă pe spate sfîrșit. E cea mai bună căsătorie. Și cu asta am terminat!

Cooper se apropie de Shevaun.

— Shevaun, dragă. Doar cunoști sentimentele mele. Dar n-am știut că Wilf a... am sperat că, ei...

Fata se trase înapoi și atunci dădu cu ochii iar de Struan.

— Tai-Pan! Spune-i unchiului meu și tu! Spune-i că nu poate face una ca asta... nu mă poate logodi așa, spune-i că nu poate!

— Shevaun, cîți ani ai? o întrebă Struan.

— Douăzeci.

— Dacă tatăl tău e de acord și unchiul tău la fel, atunci n-ai de ales! Se uită la Tillman. Presupun că ai acordul acesta în scris, da?

Tillman făcu semn spre birou.

— Scrisoarea e acolo. Deși pe tine nu te privește, la naiba!

— Shevaun, așa-i legea. Ești minoră și trebuie să te supui voinței tatălui tău. Struan se întoarse mîhnit spre ușă să plece, dar Shevaun îl opri.

— Dar știi tu de ce mă vînd ei în felul ăsta? izbucni ea.

— Fato, ține-ți gura! țipă Tillman. De cînd ai venit aici numai neazuri ai adus cu tine, dar a venit timpul să înveți și tu bunele purtări și respectul pentru cei mai în vîrstă decît tine și mai înțelepți ca tine.

— Sînt vîndută pentru niște acțiuni! spuse ea cu amărăciune. Acțiuni ale firmei Cooper-Tillman.

— Nu-i adevărat! îngăimă Tillman cu o față cadaverică.

— Shevaun, ești surmenată, încep Cooper disperat. Poate din cauză că totul s-a întîmplat așa pe neașteptate...

Struan dădu să treacă de ea, dar Shevaun se agăță de el.

— Tai-Pan, așteaptă puțin. A fost o înțelegere între ei. Eu știu cum îi merge mintea unui politician. Politica e o afacere costisitoare!

— Ține-ți gura! țipă Tillman, apoi gemu de durere și se prăbuși pe pernă.

— Fără veniturile de aici, se grăbi ea să adauge, tata nu și-ar mai putea îngădui să fie senator. Unchiul e fratele cel mai mare, și dacă unchiul moare, atunci Cooper poate să cumpere toate acțiunile la valoarea lor nominală și atunci...

— Shevaun, o întrerupse Cooper tăios. Asta n-are nici o legătură cu dragostea mea pentru tine. Ce-ți închipui că sînt?

— Jeff, fii cinstit. E adevărat ce-am spus, da? În legătură cu valoarea nominală?

— Da, răspunse Cooper după o pauză stînjenită. Pot să cumpăr acțiunile Tillman în aceste condiții. Dar n-am făcut o înțelegere în ce te privește. Doar nu cumpăr sclavi. Te iubesc. Vreau să fii soția mea.

— Și dacă nu voi fi soția ta, atunci n-ai să răscumperi acțiunile unchiului?

— Nu știu. Am să hotărăsc asta cînd va fi momentul. Și unchiul tău putea să cumpere acțiunile mele dacă eu muream înaintea lui.

Shevaun se întoarse spre Struan.

— Tai-Pan, te rog cumpără-mă tu!

— Fetito, nu pot. Și nu cred că Jeff te cumpără. Știu că te iubește.

— Te rog, cumpără-mă! spuse ea disperată.

— Fetito, nu pot. E împotriva legii.

— Nu, nu e! începuse să plîngă nestăpînit.

Chinuit, Cooper o cuprinse cu brațul.

Cînd se întoarse pe *Resting Cloud*, văzu că May-may se zvîrcolea prin somn. În timp ce o privea, se întrebă chinuit ce să facă în privința lui Gorth și a lui Culum. Știa că trebuia să plece la Macao imediat. Dar nu înainte ca May-may să se facă bine... O, Doamne, vindec-o! Să trimit *China Cloud* și pe Orlov poate pe Mauss? Sau să aștept? I-am spus lui Culum să fie atent și să se păzească, dar o să mă asculte? O, Dumnezeule Cristoase, ajut-o pe May-may!

La miezul nopții se auzi o bătaie în ușă.

— Da?

Lim Din intră neauzit. Se uită la May-may și apoi oftă.

— Una stăpin mare umflat vine la Tai-Pan, vede la el, poate? Heya?

Pe Struan îl dureau umerii și spatele. Își simțea capul greu în vreme ce urca scara spre cabina lui de pe puntea de deasupra.

— Tai-Pan, iartă-mă că vin și neinvitat, și atât de târziu, îl întâmpină Morley Skinner, ridicându-se masiv și gras de pe fotoliu. Dar e destul de important motivul care mă aduce acum.

— Totdeauna am fost încântat să întâlnesc presa, domnule Skinner. Ia loc. Bei ceva?

Încercă să nu se mai gândească la May-may și făcu un efort să-și adune gândurile, știind că nu era vorba de o vizită protocolară.

— Mulțumesc. Whisky.

Skinner reținu imediat interiorul luxos al acelei cabine spațioase: covoare verzi, chinezești, podeaua curată și proaspăt spălată, fotolii și canapele, mirosul de piele bine întreținută, de sare și cînepă, ca și izul dulceag de opiu din calele de dedesubt. Lămpile cu ulei, bine potrivite, împrăștiau o lumină puternică, lăsînd în umbră grinzile punții principale de deasupra. Și o compară în gând cu vizuina lui din Hong Kong – o cămăruță neîngrijită, murdară și împutită, aflată deasupra sălii mari ce adăpostea tipografia ziarului.

— Frumos din partea ta că mă primești atât de târziu.

Struan ridică paharul:

— Sănătate.

— Da, sănătate. O urare cît se poate de potrivită în aceste zile nenorocite. Cu malaria asta și cu toate celelalte! Ochii lui mici de purcel luciră tăios. Am auzit că ai un prieten bolnav de malarie.

— Știi de unde aș putea găsi niște cinchona?

Skinner clătină din cap.

— Nu, Tai-Pan. Din tot ce-am citit reiese că e o poveste leacul ăsta. O legendă. Scoase un șpalt din săptămînalul *Oriental Times* și i-l întinse lui Struan. Am socotit că poate vrei să citești editorialul cu întrecerile de azi. Mîine scot o ediție specială.

— Mulțumesc. De asta ai venit să mă vezi?

— Nu, sir! Skinner dădu însetat pe gît whisky-ul și se uită lung la paharul gol.

— Dacă mai vrei unul, servește-te singur.

— Mulțumesc! Skinner se îndreptă greoi spre sticla cu băutură, fesele de elefant tremurîndu-i. Domnule Struan, aș vrea și eu să arăt ca tine.

— Atunci nu mai mînca atât de mult.

Skinner rîse.

— Mîncatul n-are nici o legătură cu îngrășatul. Ori ești din fire gras, ori nu ești. Unul dintre lucrurile acelea pe care bunul Dumnezeu le

hotărăște încă de la naștere. Totdeauna am fost dolofan. Își umplu paharul și se întoarse la locul lui. Aseară am intrat în posesia unei informații. Nu pot să dezvălui sursa, dar vreau să discut problema înainte de a o publica.

Ce stîrv ai mai adulmecat, prietenul meu? se gîndi Struan. Și sînt atîtea prin preajmă. Sper însă să fie vorba de cel nimerit.

— Mda, eu sînt proprietarul ziarului *Oriental Times*. Din cîte cunosc pînă acum, numai eu și cu tine știm treaba asta. Dar nu ți-am condiționat niciodată ce să publici și ce nu. Tu ești redactorul șef, ba chiar și redactorul său. Ești pe deplin răspunzător de ce faci, și dacă publici o calomnie, atunci vei fi dat numai tu în judecată. De cel pe care l-ai calomniat.

— Da, domnule Struan. Și apreciez în mod deosebit totala libertate pe care mi-ai acordat-o, și ochii păreau să se scufunde și mai mult în grăsimea ființei lui. Și libertatea înseamnă responsabilitate... față de tine însuși, față de ziar, față de societate. Și nu neapărat în ordinea asta. Dar de data asta e vorba de ceva cu totul deosebit... cum să zic?... implicațiile sînt cu bătaie lungă.

Scoase la iveală un petec de hîrtie. Era acoperit cu hieroglifile unui scris în mare viteză pe care numai el le putea descifra. Ridică ochii.

— Tratatul de la Chuenpi a fost repudiat de Coroană, și o dată cu el și Hong Kong-ul.

— Domnule Skinner, e o glumă? și Struan se întrebă cît de convingător reușise să fie Blore.

Flăcăule, ai jucat mizînd corect? se întrebă el. Băiatul asta știu că are simțul umorului: *armăsarul a mușcat zăbala! Gloaba* ar fi fost mai corect.

— Nu, sir, replică Skinner. Mai bine ar fi să citesc.

Și citi, aproape cuvînt cu cuvînt, ce scrisese Sir Charles Crosse, adică ceea ce-i spusese Struan lui Blore să-i șoptească la ureche lui Skinner. Struan hotărîse că Skinner era omul nimerit să-i stîrnească pe toți negustorii, făcîndu-i să se indigneze așa încît, toți, fiecare în felul său, să refuze ca Hong Kong-ul să piară, și să se agite așa cum se agitaseră cu ani în urmă, reușind în cele din urmă să copleșească cu totul Compania Indiilor de Est.

— Nu cred o iotă.

— Tai-Pan, eu aș zice că trebuie să crezi, și Skinner își goli din nou paharul. Pot să-mi mai torn?

— Bineînțeles. Ia sticla lîngă tine. În felul ăsta nu mai ești nevoit să te duci și să te întorci. Cine ți-a vîndut informația asta?

- Nu pot să-ți spun.
- Și dacă totuși insist?
- Nici așa n-am să-ți spun. Asta ar însemna să-mi distrug viitorul carierei mele de gazetar. În meseria asta etica e foarte importantă. Struan îl puse la încercare.
- Un gazetar trebuie să aibă și o gazetă, îi spuse el de-a dreptul.
- Adevărat. Asta-i miza pentru care mi-am permis să risc... destăinuindu-ți ce-am aflat. Dar chiar dacă pui problema în felul ăsta, tot nu-ți spun.
- Ești sigur că e adevărat?
- Nu. Dar cred că este.
- Când a fost expediată scrisoarea asta? îl întrebă Struan.
- 27 aprilie.
- Și tu chiar crezi că putea ajunge aici atât de repede? Ridicol!
- Și eu am spus la fel. Și totuși cred că informația e adevărată.
- Dacă e adevărată sîntem ruinați!
- S-ar putea, replică Skinner.
- Nu s-ar putea, cu siguranță.
- Ai uitat puterea pe care o au presa și forța unită a negustorilor?
- Împotriva secretarului cu probleme externe nu avem nici o putere. Iar timpul lucrează împotriva noastră. Ai de gînd să publici povestea asta?
- Da. La momentul potrivit.
- Struan mișcă paharul și urmări cum scăpăra lumina pe marginea lui răsfrîntă.
- Eu îți spun că atunci cînd o să publici vestea o să se declanșeze o panică cumplită. Iar Longstaff o să te zgîlțîie bine de tot.
- Domnule Struan, asta nu mă sperie deloc.
- Skinner era descumpănit: Struan nu reacționa așa cum se aștepta el. Doar dacă nu cumva Tai-Panul știe de tărășenia asta dinainte, își spuse el pentru a suta oară. Dar n-ar fi avut nici un rost să-l trimită el pe Blore la mine. Blore a sosit acum o săptămîină, iar în timpul ăsta Tai-Panul a investit mii de taeli de argint cu nemiluita în Hong Kong. Ar fi gestul unui maniac dacă ar fi așa. Atunci pentru cine servise Blore drept curier? Brock? Nu prea. Fiindcă și el a cheltuit pe insula asta la fel de generos ca și Tai-Pan. S-ar putea să fie vorba de amiral, sau de general... sau de Monsey. Cine în afară de Monsey poate avea legături atât de suspuse? Cine, în afară de Monsey, îl urăște pe Longstaff și-i vînează postul? Dar cine în afară de Monsey e interesat ca Hong Kong-ul să iasă

la lumină? Pentru că fără un Hong Kong prosper, Monsey nu poate avea nici un viitor în corpul diplomatic.

— Pare că Hong Kong-ul e îngropat de-acum. Și toți banii și tot efortul pe care le-ai investit în Hong Kong... toți le-am investit... s-au dus de râpă.

— Hong Kong-ul nu poate fi terminat așa. Fără insula asta, toate celelalte porturi de pe continent pe care o să le stăpânim n-au nici o valoare.

— Știu, sir. Știm cu toții asta.

— Mda. Dar secretarul cu afaceri externe crede cu totul altfel. De ce? Mă întreb de ce. Și noi ce-am mai putea face? Cum să-l convingi de adevăr? Cum?

Skinner era un partizan la fel de zelos ca și Struan în privința Hong Kong-ului. Fără Hong Kong nu există Nobila Casă. Iar fără Nobila Casă n-ar exista *Oriental Times* și nici redactorul său șef.

— Poate că nici nu trebuie să ne chinuim să-l convingem pe amărîtul ăla, spuse el scurt, cu o lucire tăioasă în priviri.

— Cum?

— Amărîtul ăla n-o să rămână nici el la putere în vecii vecilor.

Struan deveni și mai interesat de ce auzea. O idee nouă și neașteptată. Skinner citea ca un apucat totul, toate ziarele și periodicele, unul dintre cei mai informați în domeniul celor publicate despre viața parlamentară. În același timp, avînd o memorie extraordinară și fiind vital interesat să afle amănunte din viața oamenilor, Skinner avea multiple surse de informații.

— Crezi că există vreo șansă ca acest guvern să se remanieze?

— Pun pariu pe bani buni că Sir Robert Peel și conservatorii au să-i dea peste cap pe cei din partidul whigi-lor încă anul ăsta.

— E un pariu al naibii de periculos. Eu aș paria cu tine.

— Aveți curajul să pariați pe dreptul de proprietate asupra ziarului *Oriental Times* susținînd că cei din partidul whigilor nu vor cădea încă anul ăsta și că nici Coroana nu va păstra Hong Kong-ul?

Struan înțelese că un astfel de pariu îl va face pe Skinner să treacă cu totul de partea ideilor lui, iar ziarul ar fi un preț mic pentru atingerea acestui scop. Dar dacă ar fi acceptat prea iute s-ar fi dat în vileag.

— Nu ai nici o șansă să câștigi pariul ăsta.

— Domnule Struan, ba am. Iarna trecută, în țară, a fost una dintre cele mai nenorocite din cîte s-au cunoscut, atît economic, cît și industrial. Șomajul s-a întins ceva de necrezut. Recoltele au fost

groaznice. Știi că pâinea a ajuns la un șiling și doi penny, după cum reiese din ziarele aduse cu ultima poștă? Zahărul cubic costă opt penny o livră, ceaiul șapte șilingi și opt penny, un calup de săpun nouă penny, ouăle patru șilingi duzina, cartofii un șiling livra, șunca trei șilingi și șase penny livra. Și acum să luăm salariile. Meșteșugarii de toate felurile, cărămidarii, cei ce toarnă plumb, dulgherii – cel mult șaptesprezece șilingi și șase penny pe săptămână după șaiszeci și patru de ore de muncă; cei ce muncesc în agricultură – nouă șilingi pe săptămână, și numai Dumnezeu mai știe câte ore muncesc; muncitorii din fabrici, în jur de cincisprezece șilingi, și toate acestea doar atunci când găsesc de lucru. Dumnezeuule, domnule Struan, trăiești în creierul munților, departe, și ai parte de o avere de necrezut, încît îți poți îngădui să arunci o mie de guinee unei fetei doar pentru că și-a făcut o rochiță drăguță. Așa că nu știi, nu poți să știi, dar unul din unsprezece oameni în Anglia e sărac lipit. La Stockton aproape o mie de persoane câștigau mai puțin de doi șilingi pe săptămână anul trecut. Treizeci de mii în Leeds mai puțin de un șiling. Aproape toată lumea moare de foame și sîntem națiunea cea mai bogată din lume. Cei din partidul whigilor stau cu capetele vîrîte în nădragi și nu vor să vadă ceea ce vede toată lumea – că e groaznic de nedrept. În privința chartiștilor n-au făcut nimic, decît au tot ținut-o sus și tare că sînt niște anarhiști. Nu vor să știe de condițiile cumplite din întreprinderi și fabrici. Dumnezeuule Cristoase, copii de șase și șapte ani muncesc câte douăsprezece ore pe zi, la fel ca și femeile, iar mîna lor de lucru e ieftină, și din cauza lor bărbații nu au de lucru. De ce-ar face whigii ceva pentru ei? Doar ale lor sînt cele mai multe întreprinderi și fabrici. Iar banul e Dumnezeuul lor, să adune mulți, cît mai mulți mereu, și ducă-se la dracu' toți ceilalți. Whigii nu vor să vadă nici problema irlandeză. Dumnezeuule, acolo anul trecut a dat peste ei foametea și dacă mai au parte de una la fel și anul ăsta, se scoală toată Irlanda din nou, și ar cam fi vremea. Whigii n-au ridicat un deget pentru reformarea sistemului bancar. Și de ce-ar face-o? Ale lor sînt și băncile! Amintește-ți ce ghinion te-a păscut cu banca! Dacă am avea o lege ca lumea, care să ne apere depunerile în fața blestematelor de mașinațiuni ale blestemaților de whigi! Skinner se opri cu un efort, bărbia îi tremura, se înroșise la față. Iartă-mă, nu aveam de gînd să țin un discurs. Bineînțeles că whigii trebuie să renunțe și să plece. Aș spune că dacă nu pleacă de la cîrmă în următoarele șase luni de zile, în Anglia va fi o baie de sînge față de care Revoluția franceză o să arate doar ca o plimbare la iarbă verde.

Și singurul om care ne poate salva e Sir Robert Peel, pe ce am eu mai sfînt!

Struan își aminti ce-i spusese Culum despre condițiile din Anglia. El și Robb nu luaseră în seamă spusele lui, socotindu-le drept aiureli ale unui student idealist. Și nu luase în seamă nici măcar ce-i scrisese propriul său tată.

— Dacă lordul Cunnington cade, cine va fi următorul secretar al afacerilor externe?

— Chiar Sir Robert. Dacă nu el, atunci Aberdeen.

— Dar amîndoi sînt împotriva liberalizării comerțului.

— Da, dar amîndoi sînt liberali și pacifiști. Și odată ajunși la putere, vor trebui să-și schimbe vederile. Ori de cîte ori opoziția ajunge la putere, asumîndu-și răspunderea conducerii, se schimbă. Anglia nu poate supraviețui decît prin liberalizarea comerțului, doar știi bine, așa că vor fi nevoiți să sprijine ideea asta. Și vor avea ei înșiși nevoie de sprijin din partea celor puternici și cu bani.

— Vrei să spui că eu ar trebui pe ei să-i sprijin?

— Pune atunci pariu că whigii nu vor cădea anul ăsta și că vom pierde Hong Kong-ul! Pune la bătaie *Oriental Times*, cu tot cu tipografie.

— Crezi că poți să-i ajuți să cadă?

— Hong Kong-ul îl salvez, da, cu siguranță.

Struan își slăbi cizma stîngă și se lăsă pe spate în fotoliu. O vreme nu tulbură liniștea.

— Cincizeci la sută din acțiuni și facem afacerea, spuse el.

— Totul sau nimic.

— Poate că ar fi mai bine să te dau afară și să termin cu povestea asta.

— Poate că așa ar trebui să faci. Ești destul de avut ca să ai să-ți ajungă și pentru tine și pentru ai tăi o veșnicie. Eu te întreb doar cît de mult dorești ca Hong Kong-ul să prospere... și Anglia în viitor. Cred că eu am cheia rezolvării.

Struan își mai turnă și el niște whisky și-i turnă și lui Skinner.

— S-a făcut. Totul sau nimic. Vrei să-mi ții tovărășie la cină? Mie mi-e cam foame.

— A, cum să nu! Mulțumesc. Cînd vorbești, ți se face foame. Mulțumesc tare mult.

Struan făcu clopoțelul să sune și-și binecuvîntă norocul că riscase pariul ăsta. Sosi Lim Din și i se porunci să aducă de mîncare. Skinner

dădu băutura peste cap și mulțumi Domnului că-l cîntărise bine pe Struan.

— Tai-Pan, nu vei regreta niciodată. Acum ascultă-mă și pe mine o clipă. Pierderea lui Longstaff – știi că ți-e prieten, dar acum discut politică – e o imensă binecuvîntare pentru Hong Kong. Mai întîi face parte din înalta nobilime, al doilea e whig, iar al treilea – e un prost. Sir Clyde Whalen e fiu de proprietar de pămînt, în al doilea rînd nu e prost, al treilea – e om de acțiune. În al patrulea rînd omul cunoaște India – a fost vreme de treizeci de ani în serviciul Companiei Indiilor de Est. Înainte de asta a fost în marina regală. Și la urmă, dar și mai important decît toate, deși pe față e whig, sînt convins că în taină îl urăște pe Cunnington și guvernul actual și ar face tot ce-i stă în putință să le provoace căderea.

— De ce?

— E irlandez. Cunnington a fost vîrful de lance al celor mai multe din legile ce privesc Irlanda, în ultimii cincisprezece ani, și deci direct răspunzător – cel puțin așa simt toți irlandezii – pentru dezastruoasa noastră politică față de Irlanda. Asta-i cheia spre Whalen, dată vom găsi o cale de a o folosi.

Și Skinner începu să-și roadă unghia unui deget pătat de cerneală.

Lim Din și un alt servitor se întoarseră cu farfurii pline de friptură rece, cîrnați picanți și prăjituri, plăcinte, tarte cu fructe, căni uriașe de metal cu bere rece, și șampanie în găleți cu gheață. Skinner zîmbi, prins de lăcomie.

— O agapă demnă de proprietarul unei tipografii.

— Demnă de proprietarul unui ziar. Servește-te.

Mintea lui Struan lucra febril. Cum să-l convingă pe Whalen să facă ce voia el? Whigii vor cădea de la putere? Acum ar trebui să trec de partea conservatorilor? Să nu-i mai sprijin pe unii ca Crosse? La vremea asta trebuie să fi ajuns și în Anglia vestea că Nobila Casă e din nou Nobila Casă și mai puternică decît oricînd. Să joc pe mîna lui Sir Robert Peel?

— Cînd vei publica scrisoarea asta, pe toți îi va apuca panica, spuse el, pregătindu-se să dea lovitura de grație.

— Da, domnule Struan. Doar dacă n-aș fi cu totul adversarul distrugerii Hong Kong-ului, dar și atunci aș avea de apărat viitorul ziarului meu la care trebuie să mă gîndesc. Skinner își umplu gura cu mîncare și vorbi în vreme ce mesteca. Dar există feluri și feluri de a prezenta o știre în presă. Și de aceea meseria asta de gazetar e atît de

atrăgătoare, rîse el și pe bărbie i se scurseră resturi de mîncare. Da, da, trebuie să mă gîndesc și la viitorul ziarului meu!

Se concentrează asupra felurilor de mîncare și începu să înfulece cu o înspăimîntătoare lăcomie. Struan abia ciugulea, adîncit în gînduri. În cele din urmă, cînd pînă și Skinner simți că s-a săturat, Struan se ridică în picioare și-i mulțumi pentru informații și sfaturi.

— Înainte de a publica știrea, am să te informez personal, spuse Skinner ghiftuit. În cîteva zile doar, am nevoie de ceva timp ca să pun totul la cale. Tai-Pan, îți mulțumesc.

Și ieși. Struan coborî pe puntea inferioară. May-may se zvîrcolea mai departe în somn. Porunci să i se pregătească și lui o cușetă în cabina ei și se cufundă într-un somn iepuresc. Spre dimineață, May-may începu să tremure. Prin vinele ei curgeau sloiuri de gheață, prin țeastă, prin măruntaie. Era în cea de-a cincisprezecea zi.

Capitolul treizeci și trei

May-may zăcea neajutorată și plăpîndă ca un prunc sub povara unei duzini de pături. Avea chipul cenușiu, ochii goi. Patru ceasuri în șir clănțani din dinți. Apoi brusc frigurile se transformară în febră. Struan îi șterse fața cu apă de la gheață, dar nici asta nu-i aduse alinare. May-may începu să delireze. Se zvîrcolea în pat, gemînd și țipînd într-un amestec de chineză și engleză, chinuită de fierbințeala cumplită a bolii. Struan încercă s-o liniștească, ținînd-o și mîngîind-o, dar ea nu-l mai recunoștea, nu-l mai auzea.

Febra dispăru la fel de brusc precum apăruse. Din trupul ei țîșniră deodată sudorile, udîndu-i veșmintele și așternuturile. Întredeschise buzele și slobozi un geamăt extaziat de ușurare. Clipi din ochi și, încet-încet, privirile-i începură să vadă.

— Mă simt atît de obosită, dar atît de bine, spuse ea sleită.

Struan o ajută pe Ah Sam să schimbe pernele și așternuturile ude de sudoare, veșmintele bolnavei. Apoi May-may adormi, un somn de moarte. Struan se așeză pe un scaun și o veghe. După șase ceasuri se trezi senină, dar sleită de puteri.

— Hello, Tai-Pan. Am friguri, friguri din Happy Valley?

— Da, dar doctorul tău o să aducă leacuri ca să te vindece. Într-o zi-două vine cu ele.

— Bun, foarte bun, nu contește.

— De ce zîmbești așa, fetițo?

— Ah, făcu ea și închise mulțumită ochii, căutîndu-și un loc mai confortabil în așternuturile și pernele schimbate și curate. Cum altfel să stăpînești *joss*-ul? Dacă zîmbești chiar și cînd ești pierdut, atunci ai să izbutești să cîștigi în viață.

— O să te faci bine, îi spuse el. Te faci bine, nu-ți fă griji.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Numai pentru tine.

— Ce vrei să spui? Struan era epuizat de ceasurile lungi de veghe și îngrijorat că May-may arăta mai slăbită decît oricînd ca o stafie, cu cearcăne mari sub ochi, și îmbătrînită.

— Nimic. Vreau niște supă. Niște supă de pasăre.

— Medicul ți-a trimis niște medicamente. Să te mai întărească.

— Bun. Mă simt fantastic de slăbită. Iau medicamentul după ce mănînc supa.

El porunci să se aducă supa. May-may înghiți puțin, apoi se lăsă epuizată pe spate.

— Tai-Pan, acum odihnește-te și tu, spuse ea, apoi se încruntă. Cîte zile vor trece pînă la următoarea criză de friguri?

— Trei sau patru, spuse el amărît.

— Tai-Pan, nu te îngrijora. Patru zile-s o veșnicie, nu contește. Du-te și odihnește-te, te rog și mai încolo o să stăm de vorbă.

Se duse în cabina lui și dormi somn agitat, trezindu-se mai după fiecare cîteva minute, apoi adormind și visînd că de fapt era treaz, sau pe cale să adoarmă, și în felul ăsta somnul nu-i aduse tihnă.

Cînd se trezi, soarele în amurg scăpătase la orizont. Făcu o baie, se bărbieri, cu mintea încă încețoșată și îngălată. Își contemplă fața în oglindă și nu-i plăcu ce văzu. Pentru că privirile lui spuneau că May-may nu va rezista la trei astfel de bătălii. În cel mai bun caz nu-i rămîneau decît douăsprezece zile de trăit. Cineva ciocăni la ușă.

— Da?

— Tai-Pan?

— Ah, salut, Gordon. Ce se mai aude?

— N-am găsit. Îmi pare rău. Fac tot ce pot. Ce mai face doamna?

— Prima criză a venit și a trecut. Băiete, nu-i bine deloc.

— Facem tot ce se poate. Doctorul a trimis niște medicamente ca s-o mai întărească și niște mîncare specială. Ah Sam știe ce are de făcut.

— Mulțumesc.

Gordon plecă, și Struan se întoarse iar la gândurile sale. Căuta cu disperare o soluție. De unde să găsească eu cinchona? Trebuie să se afle pe undeva, nu se poate. Unde să găsești în Asia niște scoarță de copac din Peru? Nu scoarță peruviană... scoarță iezuiților! Și gândul acesta nesigur explodează dintr-o dată în mintea lui... „Pentru numele lui Dumnezeu!” strigă el cu voce tare, speranța înviorându-l. „Dacă vrei să afli muscă de cal te duci la cal. Dacă vrei scoarță iezuită atunci unde o cauți, zăpăciturile!”

În numai două ceasuri *China Cloud* țîșni ca o Valchirie din portul înmuiat în culorile amurgului, cu toate velele ridicate, dar cu terțarolele luate, răzbind împotriva musonului care se întărea. Când ieși din canalul de vest și primi în plin toată forța hulei și vîntului Pacificului, nava se aplecă pe-o parte și arborada începu să cînte exaltat.

— Sud prin sud-est! urlă Struan, acoperind vuietul vîntului.

— Sud prin sud-est, repetă timonierul ca un ecou.

Struan ridică privirile și cercetă arborada, văzu sarturile limpede desenate pe cerul ce se întuneca o dată cu venirea implacabilă a nopții, și îl încercă un fel de mîhnire zărind atît de multe vele cu terțarolele luate. Știa totuși că pe un astfel de vînt și cu valurile ce se ridicau împotriva, terțarolele trebuiau să rămînă. *China Cloud* o apucă pe noul curs și cîștigă mai multă viteză, luptîndu-se mai departe cu vîntul și valurile. Curînd va schimba din nou drumul, va primi vîntul din pupa și atunci va putea fugi în voie. După un ceas Struan strigă:

— Tot echipajul pe punte la manevre!

Din teugă oamenii dădură buzna pe punte și se suiră în beznă la parîme, brațe și fungi.

— Vest prin sud-vest, comandă el, timonierul răsuci roata timonei pînă cînd ajunse la noul drum și cliperul țîșni cu vîntul din spate.

Vergile trosniră, îndoindu-se în partea de sub vînt, fungile începură să șuiere și se întinseră coardă și îndată cliperul veni la noul drum.

— Dați drumul terțarolelor la vela mare și zburători.

Nava începu să despice iute talazurile, cu vîntul mult înapoia traversului și etrava într-o cascadă de spume.

— Ține drept așa!

— Țeles, sir! răspunse timonierul, mijindu-și ochii să zărească la lumina chioară a habitaclului compasul și să mențină drumul drept, luptîndu-se cu timona.

— Căpitane Orlov, preia comanda!

— A cam venit timpul, Ochi Verzi!

— Poate că tu ai să reușești să scoți chiar mai multă viteză de la ea, spuse Struan. Vreau să ajung la Macao cât mai iute.

Și coborî sub punte. Orlov mulțumi lui Dumnezeu că avusese atîta minte să se pregătească, așa cum făcea de obicei, pentru plecare în orice clipă. Numai cînd văzuse chipul Tai-Panului, și știuse că ar face bine ca *China Cloud* să părăsească portul în timp record, altfel el rămînea fără navă. Și cu toate că înțelepciunea lui de marinar îi spunea că e primejdios să poarte atîta velatură pe o noapte ca aceea, într-o zonă plină cu bancuri de nisip și stînci ascunse, el porunci prins de exaltare:

— Dați drumul terțarolelor rîndunicii trinchet și contrazburătorilor, și trăi sălbatic bucuria de a fi din nou pe mare, la comandă, după atîtea zile de stat la ancoră.

Orientă nava doar cu cîțiva inci mai mult spre babord, porunci să se desfacă și alte terțarole și mîna nava fără milă.

— Domnule Cudahy, pregătește cutterul prova. Numai Dumnezeu știe, dar mai bine să-l avem pregătit cînd o sosi patronul pe punte,... și ridică felinarul pentru pilot.

— 'Teles, sir!

— Uită de felinar! reveni el asupra comenzii. La ceasul ăsta de noapte nici nu vine careva, spuse Orlov. N-am de gînd să aștept pînă se arată zorile și nici pînă se mișcă vreun șmecher de pilot. O s-o bag în port cu mîna mea! Avem la bord marfă ce nu suferă întîrziere!

Cudahy se aplecă spre el și-i șopti la ureche:

— Sir, asta-i aia? Aia după care s-a dus s-o cumpere cu greutatea ei în aur? Ai zărit-o la față?

— Tule-o la prova, altfel mă șterg cu mașele tale! Și ține-ți fleanca, și poruncește la toți același lucru! Cristoase Dumnezeule! Cînd ajungem la Macao, toată lumea-i consemnată la bord!

— 'Teles, bunul meu căpitan, sir! spuse Cuhady rîzînd și se îndreptă de spinare cît era de lung, dominîndu-l pe mărunțelul la care ținea și pe care îl admira atît. Ne ținem gura-nchisă ca o scoică, pe barba Sfîntului Patrick. N-ai teamă din partea asta.

Sări pe scara dunetei și coborî pornind spre prova. Orlov porni să bată puntea dunetei, întrebîndu-se ce taină o fi fost la mijloc și ce pățise fata aceea mică, pe care o ridicase înfășurată în vâluri Tai-Panul în brațe la bord. Îl văzu pe chinezul îndesat Fong ce se ținea pe urmele lui Cuhady ca un cîine supus, și iar se întrebă de ce fusese adus individul acela la bord pentru a fi ucenicit să învețe să ajungă și el căpitan, și de ce pusese Tai-Panul cîte un păgîn pe fiecare dintre cliperele sale.

Aș vrea să fi zărit măcar chipul fetei, își spuse el. Auzi, greutatea ei în aur, mda, așa se vorbește. Aș vrea... tare aș fi vrut să nu fiu așa cum sînt, să mă pot și eu uita în ochii unui om, ai unei femei și să nu citesc silă și să nu trebuiască să dovedesc că sînt și eu bărbat ca oricare altul, ba chiar mai dihai decît oricare alt marinar. M-am săturat să tot fiu Orlov Crăcănatul, Cocoșatul. Oare de asta m-a cuprins un fel de teamă cînd Tai-Panul mi-a spus: „În octombrie pleci spre nord, singur”?

Privi mohorît peste balustradă, la talazurile întunecate ce zburau pe lîngă navă. Ești ceea ce ești și marea te așteaptă. Și ești căpitanul celui mai minunat cliper din lume. Și o dată în viața ta ai avut șansa de a privi în ochii unui bărbat și ai văzut că ochii aceia verzi te cercetau ca pe un bărbat adevărat. Ei, Ochi Verzi, se gîndi el, simțind cum supărarea îl mai lasă, pentru clipa aceea pe care mi-ai dăruit-o, mă duc și în iad!

— Atenție, marinari de uscat ce sînteți! Întindeți bine contrazburătorii! urlă el.

Ordinul lui îi făcu pe marinari să se repeadă la arboradă din nou, să orienteze mai bine velele și să prindă mai multă viteză de la vîntul care-i mîna. Iar cînd în zare desluși luminile din Macao, porunci să se terțaroleze velele, din prudență, dar menținu maximă viteză și se strecură în portul Macao, ce avea adîncimi mici, în vreme ce matelotul însărcinat cu măsurarea adîncimii striga de la funia cu plumb cîte brațe aveau sub navă.

— Bună marinărie, căpitane, îl felicită Struan.

Orlov se răsuci pe călcîie surprins.

— Nu te-am simțit cînd ai urcat. Te strecuri spre om ca o fantomă. Cuterul e pregătit pentru lansare, după care adăugă nonșalant: Am socotit, că mai bine o aduc singur în port decît să stau pînă dimineață să aștept să vină un pilot.

— Căpitane, știi să citești gîndurile omului! Struan privi spre luminile din zare ale orașului ce nu se vedea încă, aflate la dunga zării, dar ridicîndu-se mereu. Ancorezi la locul nostru obișnuit. Păzești personal cabina mea. Nu intri înăuntru nici tu, nici altcineva. Toată lumea-i consemnată la bord. Și nimeni nu spune o vorbă!

— Am și dat ordinele astea.

— Cînd autoritățile portugheze sosesc la bord, cere-le iertare că n-am așteptat ca de obicei să vină pilotul și plătește-le ce li se cuvine. Și tributul către chinezi. Le spui că eu am coborît la țarm.

Orlov știa cu cine are de-a face, așa că nu mai întrebă cîtă vreme avea să fie plecat Tai-Panul.

Zorii se chinuiau să se arate când *China Cloud* ancoră la jumătate de milă de cheurile din sud-vestul portului ce încă nu se zăreau. Nu se puteau apropia mai mult fără riscuri. Golful avea periculos de mică adâncime și din pricina asta era aproape de nefolosit, alt motiv pentru care Hong Kong-ul era necesar chiar și din punct de vedere economic. În vreme ce îndemna vâslașii să se opintească pentru a ajunge mai iute la țarm, Struan observă luminile de drum ale altui cuter mai spre sud: *White Witch*. La ancoră se mai zăreau câteva nave europene mai mici, sute de sampane și jonci care-și croiau tăcute drum.

Struan o porni grăbit de-a lungul debarcaderului ce era deocamdată închiriat tot de Nobila Casă. În clădirea imensă a companiei, închiriată tot de la portughezi, nu se arăta nici o lumină. Era o clădire cu coloane, patru etaje, la capătul unei *praia* mărginită de copaci de-o parte și de alta. O luă spre nord, de-a lungul acelei *praia* ce trecea pe lângă punctul vamal chinezesc. Traversă o stradă lată și începu să urce panta spre biserica Sao Francisco. Era bucuros că e din nou la Macao. În mijlocul civilizației, cu străzi pavate, catedrale mîndre, case elegante, în stil mediteranean, cu piațete pline de arteziene, grădini mari ce împrăștiu mireasma plăcută a florilor cultivate din belșug. Și Hong Kong-ul va arăta într-o zi la fel, își spuse el. Cu puțin... noroc. Apoi își aminti de Skinner și Whalen, de malarie și de May-may, aflată la bord pe *China Cloud*, atît de sleită și de gingașă, așteptînd următoarea criză de friguri ce va veni în două, trei zile. Și ce-o fi cu *Blue Cloud*? Ar trebui să ajungă curînd în țară. Va ajunge înainte de *Gray Witch*? Sau o fi la o mie de mile în urma ei, la fundul oceanului? Dă Doamne ca *Blue Cloud* să ajungă prima! Ce-o fi făcînd Winifred? Culum n-o fi pățit nimic? Unde o fi Gorth? Azi o fi ziua socotelilor?

Orașul încă nu se trezise în lumina slabă a zorilor. Struan simți însă că era urmărit de ochii chinezilor. Urcă colina și traversă frumoasa piațetă, Praca de Sao Francisco. Dincolo de *praca* pe cel mai înalt punct al istmului, se ridicau zidurile vechiului fort Sao Paulo do Monte. Iar mai departe, se întindea cartierul chinezesc al orașului Macao: ulițe înguste, cocioabe lângă cocioabe, înșirate pe panta de nord a colinei și pierzîndu-se de cealaltă parte. Jumătate de milă mai departe, se întindea un teren drept, istmul se îngusta pînă la o sută cincizeci de iarzi. Pe întinsura aceea erau grădini, alei, verdele de smarald al pistei de alergări a micului hipodrom, terenul de cricket construit de englezi și întreținut tot de ei de-a lungul veacurilor. Portughezii nu erau de acord cu întrecerile curselor de cai și nici nu jucau cricket. Iar la o sută de iarzi de

terenul de cricket se ridica zidul unde se sfîrșea Macao și începea China. Zidul avea douăzeci de picioare înălțime, zece grosime și se întindea de la un țarm la celălalt. Numai după ce ridicase acest zid cu trei sute de ani mai înainte, fusese împăratul de acord să închirieze istmul portughezilor, îngăduindu-le să se așeze acolo.

În centrul zidului se înălța un turn de pază impozant, străjuind singura poartă maiestuoasă. Poarta spre China era permanent deschisă, dar nici unui european nu-i era îngăduit să treacă de ea.

Cizmele lui Struan răsunau pe caldarîmul *praiei* în vreme ce mergea grăbit, apoi el deschise o poartă înaltă, din fier forjat, ce dădea spre palatul episcopului, traversă grădina îngrijită vreme de trei veacuri. Într-o bună zi o să am și eu o grădină ca asta, își promise el. Traversă curtea pavată pe care cizmele răsunau și se opri dinaintea ușii impunătoare. Trase de clopotul de la intrare, auzi ecoul său înăuntru, și smuci de cordonul său de mai multe ori, insistent. În cele din urmă, se zări lumina șovăitoare a unui felinar pe geamurile scărilor, auzi pași apropiindu-se și un potop de cuvinte mînioase în portugheză. Ușa se deschise.

— *Bom dia*. Doresc să-l văd pe episcop.

Servitorul ce-l întâmpină, pe jumătate adormit, pe jumătate îmbrăcat, se uită la el fără să-l recunoască și fără să priceapă ce spune, apoi slobozi alt potop de vorbe în portugheză, dînd să închidă ușa. Dar Struan își strecură piciorul în deschizătura ușii, se propti în ea deschizînd-o și pătrunse înăuntru. Ajunse în prima încăpere, un birou elegant, încărcat de cărți, și se așeză pe un scaun cu speteaza înaltă, sculptat. Abia atunci îl privi pe servitorul care rămăsese cu gura căscată.

— Episcopul, repetă el.

După jumătate de ceas păși maiestuos în încăperea în care pătrunsesse Struan cu forța Falarian Guineppa, Episcop de Macao, general al bisericii Romei. Un patrician înalt, care-și purta cu un aer tineresc cei cincizeci de ani, cu un nas coroiat tipic roman, o frunte înaltă, trăsături obosite. Pe cap purta o tichie de un roșu închis, anteriul era de aceeași culoare, iar de gîtul puternic îi atîrna un crucifix bătut în pietre scumpe. Intră cu o privire adormită și mînioasă. Dar cînd îl văzu pe Struan, și supărarea și somnul îi dispărură ca prin farmec. Episcopul se opri în ușă, cu toată fibra ființei lui la pîndă. Struan se ridică în picioare.

— Bună dimineața, Înalt Preasfinția voastră. Îmi cer iertare că am venit neinvitat și încă atît de devreme.

— Senhor, fii bine venit, în numele Domnului, spuse episcopul binevoitor, apoi îi făcu semn să se așeze. Ce zici de un mic dejun? Iei masa cu mine?

— Mulțumesc.

Episcopul dădu scurt niște porunci în portugheză servitorului care se înclină și dispăru în grabă. Apoi se îndreptă alene spre fereastră, ținând crucifixul în mână, și privi îndelung răsăritul soarelui. Văzu *China Cloud*, aflată departe la ancoră, și mulțimea sampanelor din jurul ei. Oare ce grabă l-a mînat pe Tai-Panul Nobilei Case să vină la mine?

— Îți mulțumesc că m-ai trezit. E un răsărit de soare minunat.

— Da.

Fiecare se purta cu o amabilitate pe care, de fapt nici unul nici celălalt nu o împărtășeau. Pentru episcop, Struan îi reprezenta pe englezii protestanți, materialști, fanatici, răi, ce rupseseră cu legile Domnului, care spre veșnica lor damnare la iad, nesocotiseră pe papă, așa cum evreii îl nesocotiseră pe Cristos, iar omul acesta era căpetenia lor, cel care aproape numai cu mîna lui distrusese Macao, și o dată cu Macao și dominația catolică asupra păgînilor asiatici. Pentru Struan, episcopul însemna tot ce disprețuia el la catolici – fanatismul dogmatic al unora care s-au jugănit singuri, ahtiați de putere, care sugeau averi pe spinarea poporului în numele Dumnezeului lor catolic, picătură cu picătură, iar din aceste picături ridicaseră atotputernice catedrale spre gloria felului în care vedeau ei divinitatea, și, ca niște păgîni idolatri, ridicaseră pe Scaunul Romei drept papă pe unul de-al lor, îl declaraseră infailibil și îl puseseră să hotărască soarta celorlalți oameni.

Umili servitori în livrele începură să aducă platouri de argint, ciocolată fierbinte, chifle ușoare ca pana, unt proaspăt, jeleul de *kumquat* care făcea faima mănăstirii. Episcopul spuse rugăciunea, iar euforia cuvintelor latine îl făcu pe Struan să se simtă și mai stîngenit, dar nu spuse nimic. Amîndoi mîncară în tăcere. Clopotele din mulțimea turlor marcară cu sunetul lor începutul rugăciunii de dimineață, și tăcerea fu alungată de litania adîncă, ce se auzea voalat, a corului călugărilor din catedrală. După ciocolată, urmă cafeaua din Brazilia portugheză: dulce, tare, delicioasă.

La un gest al episcopului, servitorul deschise o cutie bătută în nestemate în care ținea trabucurile, și-l invită pe Struan să se servească.

— Sînt din Havana, nu știu dacă îți plac. După micul dejun mă bucur și eu de darul pe care Sir Walter Raleigh l-a făcut omenirii.

— Mulțumesc.

Struan alese o havană, servitorii le oferiră foc, iar la alt semn al episcopului se făcură nevăzuți. Episcopul începu să admire rotocoalele de fum.

— De ce-ar avea nevoie de ajutorul meu Tai-Panul Nobilei Case? De ajutorul papistașilor? Întrebă el cu un zîmbet malițios.

— Înalt Preasfinția voastră, puteți paria la sigur că nu mi-a venit deloc ușor. Ați auzit vreodată de scoarța de cinchona? De scoarța iezuiților?

— Aha, te-a ajuns malaria. Frigurile din Happy Valley, spuse el abia auzit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Nu, nu eu am malarie. Cineva la care țin foarte mult. Cinchona vindecă malaria?

Degetele prelatului începură să se joace cu inelul imens de pe degetul mijlociu, apoi apucă crucifixul de la gît.

— Da. Dacă malaria din Happy Valley e aceeași cu malaria ce dăinuie în America de Sud.

Îl ținti pe Struan cu o privire pătrunzătoare, acesta simți puterea acelor ochi dar, la rîndul lui, îi răspunse cu aceeași privire, la fel de neînduplecată.

— Cu mulți ani în urmă, eram misionar în Brazilia. Am luat și eu malarie acolo. Și cinchona m-a vindecat.

— Aveți cinchona aici? În Macao?

Se lăsă tăcere, tulburată numai de clinchetul pe care-l făceau degetele prelatului pianotînd pe crucea din aur, amintindu-i lui Struan de felul în care doctorul chinez o consultase pe May-may. Se întrebă dacă-l cîntărise corect... pe episcop.

— Nu știu, senhor Struan.

— Dacă cinchona vindecă și malaria asta, sînt dispus să plătesc. Dacă vreți bani, vă stau la dispoziție. Putere? V-o ofer. Dacă vreți sufletul meu, poftim, eu nu împărtășesc vederile dumneavoastră, așa că va fi un schimb cinstit. Aș accepta cu bucurie chiar să trec prin toate ritualurile pentru a deveni catolic, dar, după cum bine știți și dumneavoastră și eu, ar fi cu totul inutil și fără sens. Vă ofer orice doriți și-mi stă în putere. Dar vreau niște scoarță de copac din aceea. Vreau să vindec pe cineva de malarie. Spuneți care-i prețul.

— Pentru unul care vine să cerșească, purtările dumitale sînt curioase.

— Da. Dar bănuiesc că, indiferent care-or fi purtările mele, indiferent de ce gîndiți despre mine sau eu despre dumneavoastră, putem încă să

negociem. Aveți cinchona? Dacă aveți, asta vindecă malaria din Happy Valley? Și dacă vindecă, spuneți care-i prețul.

În încăperea se lăsă tăcere, o tăcere în care se simțea apăsarea gândurilor, a voințelor celor doi.

— Nu pot să răspund la nici una dintre întrebări deocamdată, spuse episcopul.

Struan se ridică.

— Voi reveni diseară.

— N-are nici un rost să vii diseară, senhor.

— Vreți să ziceți că nu cădem la învoială?

— Vreau să spun că diseară ar fi prea curînd. Va fi nevoie de ceva timp ca să trimit vorbă tuturor celor ce se îndeletnicesc cu vindecarea bolilor și să primesc răspuns. De îndată ce am răspuns, îți dau de veste. La toate întrebările pe care le-ai pus. Unde vei fi de găsit? Pe *China Cloud*? La reședința dumatăle?

— Am să trimit un om care o să stea la ușa dumneavoastră și să aștepte.

— Nu-i nevoie. Îți trimit eu veste.

Episcopul rămase pe scaun, apoi, văzînd îngrijorarea adîncă a lui Struan, îi spuse cu compătimire:

— Nu fi îngrijorat, senhor. Am să trimit vorbă și într-o parte și-n cealaltă, prin mila lui Cristos.

— Mulțumesc.

În vreme ce se îndrepta spre ușă, Struan îl auzi pe episcop spunînd:

— Mergi cu Dumnezeu! dar nu se opri.

În urma lui ușa cea mare se închise cu un sunet metalic.

Rămînînd singur în încăperea tăcută, episcopul oftă din adînc, dădu cu ochii de crucifixul de la gît, se rugă în tăcere. Apoi trimise după secretarul său și porunci să se înceapă căutarea aceluia leac. Și, rămînînd din nou singur, se împărți în cele trei personalități ce existau în toți înalții prelați ai bisericii. Întîi deveni Petru, unsul lui Dumnezeu, primul episcop al Domnului pe pămînt, cu tot ceea ce însemna asta din punct de vedere spiritual. În al doilea rînd, temporarul păzitor al bisericii, cu toate cele ce se cuprindeau în asta. Și, în cele din urmă, un simplu muritor ce credea în învățăturile unui simplu muritor ce era fiul Domnului.

Se așeză mai bine, rezemîndu-se de spătarul scaunului și lăsă cele trei fațete ale eului său să dezbată între ele. Iar el doar asculta.

Capitolul treizeci și patru

Struan începu să urce scara de marmură a reședinței companiei, se simțea obosit, dar ciudat de împăcat. Am făcut tot ce se putea, se gândi el. Înainte de a apuca să pună mîna pe clanță, ușa se deschise larg. Și dinaintea lui își arătă fața încîntată și gura știrbă Lo Chum, majordomul servitorilor Nobilei Case din Macao, un bătrîn mărunțel, cu un ten ca fildeșul învechit și un zîmbet de spiriduș. Era în slujba lui Struan din clipa în care Struan își putuse permite să aibă un servitor. Avea pe el un halat alb, îngrijit, pantaloni negri și sandale de sfoară împletită.

— Hallo-ah, Tai-Pan. Baie gata, mancam gata, hainele gata, ce Tai-Pan vrei alt poate? Nu contește.

— Heya, Lo Chum.

Struan niciodată nu reușise să nu se mai mire de rapiditatea cu care circulau veștile. Știa că dacă imediat ce coborîse la țarm ar fi parcurs doar cheul și s-ar fi îndreptat drept spre reședință, ușa s-ar fi deschis la fel de larg în fața lui, Lo Chum ar fi apărut dinainte exact ca acum.

— Baie, haine poate, îi răspunse Struan.

— Compradore Chen Sheng fost. Spus vine iar ceas noua, poate?

— Poate, îi răspunse Struan obosit.

Lo Chum închise ușa și o luă repede înaintea lui Struan, urcînd scara de marmură, și-i deschise ușa dormitorului stăpînului. Cada de fier, mare în care se stătea în șezut, era plină ochi cu apă aburindă, ca de obicei, pe măsuță, tot ca de obicei, se afla un pahar cu lapte, ustensilele de bărbierit erau la îndemîină, o cămașă curată și haine stăteau întinse pe pat, tot ca de obicei. Ce bine-i să fii din nou acasă, se gândi Struan.

— Tai-Pan vrei fata la baie, heya? spuse celălalt nechezînd.

— Aiii iaaa, Lo Chum! Mereu vorbește prostii și aduce necaz, mereu vorbește fata hîț-hîț la baie, nu contește. Trezește la stapin Culum... spune la el eu venit! adăugă Struan dezbrăcîndu-se de hainele îmbîcsite de pe el.

— Stapin Culum nu doarme doarme.

— Unde stapin Culum plecat-ah? îl întrebă Struan.

Lo Chum adună veșmintele și ridică din umeri.

— Tot noapte plecat, stapin.

Struan se întunecă la față.

— Și fiecare noapte la fel, heya?

Lo Chum clătină din cap.

— Nu stapin. Unu doi noapte doarme doarme aici.

Ieși în goană din încăpere. Struan se cufundă în apa căzii, îngrijorat de vestea că fiul său nu era acasă. Dumnezeule Cristoase, sper că băiatul ăsta are destulă minte să nu se aventureze prin cartierul chinezesc.

Exact la ora nouă, o lectică luxoasă se opri dinaintea reședinței. Din ea coborî, cu o greoaie importanță, Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Purta o robă purpurie, o tichie plină de pietre scumpe, și era conștient de importanța lui. Începu să urce scările și ușa-i fu deschisă de Lo Chum personal, ca de obicei. Asta însemna mare cinste pentru obrazul lui Chen Sheng, pentru că Lo Chum nu deschidea ușa cu mâna lui decît pentru Tai-Pan și pentru el.

— Mă așteaptă? îl întrebă el în dialectul cantonez.

— Bineînțeles, Excelență. Îmi pare rău că am stabilit întîlnirea asta atît de devreme, dar am socotit că o să vrei să fiți cel dintîi.

— Am auzit că a plecat din Hong Kong într-o grabă nebună. Știi cumva din care pricină?

— S-a dus direct la Tai-Panul fustelor lungi și...

— Atîta lucru știu și eu, îi replică Chen Sheng arțăgos, nefiind în stare să priceapă de ce Struan se dusesse fuga, fuga la mănăstire. Lo Chum, nu știu zău de ce am atîta răbdare cu tine, și de ce continui să-ți plătesc în fiecare lună ca să-mi spui ce mai afli, și asta în niște vremuri atît de grele. Am știut că nava e în port înainte de a-mi trimite tu vorbă. Dovedești o supărătoare indiferență față de afacerile mele.

— Înălțimea ta, îmi pare tare rău, începu Lo Chum. Bineînțeles că Tai-Pan a adus-o cu el pe navă și pe concubina lui.

— A!

Bun, se gîndi el. Sînt bucuros să-i pot da copiii înapoi și să nu mai răspund eu de ei.

— Așa-i ceva mai bine, deși într-un ceas aș fi aflat asta și de la alții. Și ce alte perle de informații mai ai care să merite atîția bani cît ai dobîndit tu de la mine în toți acești ani?

Lo Chun își arată albul ochilor cînd se uită spre cer.

— Ce trecere să am eu, un josnic sclav, în fața unui mandarin ca dumneavoastră, glăsui el plin de întristare. Și sînt vremuri grele, înălțimea ta, nevestele mele mă sîcîie să le dau bani, băieții mei aruncă și ei cu taeli la jocurile de noroc de parcă argintul ar crește ca orezul. Nenorocire. Numai știind dinainte lucruri de mare importanță se mai poate apăra omul dinaintea sorții. E îngrozitor cînd te gîndești că astfel de taine pot ajunge la urechile cui nu trebuie.

Chen Sheng începu să se joace cu coada părului, dîndu-și seama imediat că Lo Chum are niște informații cu totul deosebite.

— De aceeași părere. În niște vremuri atît de grele e foarte important – după cum au stabilit și zeii – să-i ajuți pe cei sărmani, reluă el plin de gravitate. Mă gîndeam chiar acum să-ți trimit un neînsemnat dar în cinstea iluștrilor tăi strămoși – trei porci prăjiți, paisprezece găini ouătoare, două cupoane de mătase de Shantung, o perlă care face zece taeli din cel mai curat argint, o cataramă frumoasă din jad de pe vremea primei dinastii Ch'ing, care face cincizeci de taeli, și niște dulciuri și prăjituri ce se mai găsesc pe la mine, care nu-s pe măsura gustului tău, dar poate le dai servitorilor.

— Nu pot să primesc un dar atît de generos, răspuse Lo Chum cu adînc respect. Cu asta m-aș îndatora pe vecie.

— Dacă mă refuzi, atunci am să mă gîndesc că darul nu e pe măsura iluștrilor tăi strămoși și atunci pierd mult din cinstea obrazului meu.

În cele din urmă, Lo Chum își îngădui să se lase înduplecat, iar Chen Sheng își îngădui să se lase convins că darul său era demn de un mare mandarin.

— Am auzit că Tai-Panul e în căutarea unui anumit lucru, îi șopti Lo Chum, pentru că e tare bolnavă concubina lui. Bolnavă de otrava aceea din Hong Kong.

— Cum? Chen Sheng fu îngrozit de veste, și bucuros doar pentru că darul lui părea să nu fi fost degeaba. Te rog, spune mai departe.

Lo Chum îi povesti de doctor, de leacul acela ciudat, tot ceea ce îi șoptise Ah Sam proprietarului unui sampan pe care-l trimisese în dimineața aceea la ea.

— Se mai vorbește că Tai-Panul a oferit douăzeci de mii de taeli răsplată. Băiatul lui, ilustrul fecior al celei de-a treia neveste a dumneavoastră și fiul dumneavoastră adoptiv, a pornit o disperată căutare a leacului în tot Hong Kong-ul.

Mintea lui Chen Sheng începu să lucreze cu febrilitate, cîntărind urmările acestei situații. Îi făcu semn lui Lo Chum și acesta îl conduse spre biroul lui Struan.

— Hallo-ah, Tai-Pan, începu el încîntat. Bun vede la tine la Macao, nu contește.

— Hallo-ah, Chen Sheng, îi răspuse Struan, și-i făcu semn spre scaun. Stea jos!

— Barca tău, *Blue Cloud*, ajunge acasă numaru unu, heya?

— Nu știe. Dar cînd știe spune la tine iute-iute. Chen Sheng vrea vorbește la mine, heya?

Chen Sheng era acum îngrijorat. El, conducătorul Triadei la Macao, fusese personal făcut răspunzător de Jin-qua pentru viața lui T'chung May-may și a copiilor ei. Dintre toți partenerii de afaceri ai lui Jin-qua, numai el știa că fata era nepoata lui, iar în calitate de concubină a lui Struan, pentru el personal fata avea o valoare enormă, iar pentru cauza Triadei în viitor – cauza Chinei – valoarea ei era neprețuită. Numai știrea că flota se întorcea imediat la Canton în loc să pornească spre Pekin direct le salvase aproape patru milioane de taeli, de o sută de ori valoarea cheltuielilor pentru educația lui May-may. Își binecuvîntă *joss*-ul că aveau parte de May-may: dacă nu era ea, o mare parte din valoarea acelor despăgubiri ar fi trebuit să o caute el. Iar acum femeia aceea, tîmpită și fără nici o valoare a avut *joss*-ul nenorocit să nimerească boala asta fără leac. Fără leac, își corectă el iute gîndurile, dacă nu găsim cumva scoarța aceea. Dar dacă reușim s-o găsim, atunci fata se face bine, iar investițiile noastre în ea și în Tai-Pan sînt asigurate și mai sînt de încasat și douăzeci de mii de taeli. Apoi altă informație își găsi locul în mintea lui și se gîndi: Ah, asta explică de ce Gordon Chen a trimis patruzeci de membri ai Triadei din Hong Kong la Macao în mare taină ieri. Trebuie să mai fie ceva din leacul ăla pe aici. Se întrebă ce-ar fi zis Gordon Chen dacă i-ar fi dezvăluit că tainicul „învățător” i se trimisese la ordinul lui Jin-qua, că Jin-qua era căpetenia Triadei din întregul Kwantung, și că el, Chen Sheng, era adjunctul lui Jin-qua. Ah, își spuse el, e atît de înțelept să păstrezi atîtea lucruri în mare taină. Niciodată nu poți ști cînd unul scapă o vorbă.

— Copii la Tai-Pan bine-bine la mine în casa, fericit mult, spuse el încîntat. Tu vrei vede la ei? Iei la ei la Hong Kong?

— Îi văd azi. Am să-i iau curînd. Eu spune cînd.

Struan se întrebă dacă să-i spună vreo vorbă despre May-may lui Chen Sheng.

— Tai-Pan, copii la tine bine, începu Chen Sheng. Eu crede mai bine aduce mama femeie la malul'. Face femeie mama fericit poate. Numer unu doctor vine poate. Nu grija. Eu crede găsit leac aici Macao poate. Chen Sheng rezolve poate bine mult.

— De unde știi că e aici, și mai ales că are malarie?

— Cum? Nu înțelege la mine.

— Cum tu știe poate femeie la mine bolnav mult?

Chen Sheng rîse în sinea lui și ridică din umeri.

— Eu știe, nu contește.

— Leac aici poate? Adevăr?

— Dacă afle poate. Eu trimitte jonca iute iute la *China Cloud* poate. Aduce femeie mama la malu'. Chen Sheng rezolve.

Se înclină cu politețe dinaintea lui și plecă. Struan se duse pe *China Cloud* și le îngădui marinarilor să coboare la țarm după carturi. Nu trecu mult și jonca lui Chen Sheng se lipi de navă. May-may fu transportată cu mare grijă la țarm, un doctor o supraveghe, și fu dusă la locuința ei de pe colina Sao Antonio. Casa arăta îngrijit, o mulțime de servitori îi stăteau la îndemână, ceaiul fusese pregătit. Ah Sam se învârtea peste tot plină de importanță, îmbrățișă copiii ce fuseseră aduși și așteptau sosirea mamei, fiecare însoțit de câte o amah, apoi o așeză cât mai confortabil pe May-may în patul imens și-i aduse copiii la căpătîi. Urmară lacrimi de fericire, vînzoleală și gălăgie. Ah Sam și May-may erau în fine răsplătite că veniseră acasă. Doctorul aduse mîncăruri speciale și leacuri ca s-o întărească pe bolnavă și pe pruncul din pîntecele ei, și-i porunci să nu se ridice din pat.

— Eu mă întorc curînd, îi spuse Struan.

— Bun. Mulțumesc, Tai-Pan. Mulțumesc mult.

— Mă duc pînă la reședință... apoi poate trec și pe la familia Brock.

— Sînt în Macao?

— Da. Toți în afară de Tyler. Credeam că ți-am mai spus. Nu-ți aduci aminte? Sînt aici și Culum și Tess.

— A, da, îi răspunse ea, și își aminti de cele puse la cale cu Gordon Chen. Iartă-mă. Am uitat. Mintea mea e ca o strecurătoare. Acum, sigur, îmi aduc aminte. Sînt fantastic de bucuroasă că am coborît de pe nava aia și sînt acasă. Mulțumesc.

Struan se duse la reședință. Culum nu se întorsese încă, așa că porni din nou pe *praiă* către locuința lui Brock. Dar nici Tess, nici Liza nu știau unde se află Culum. Gorth îi destăinuise că în seara precedentă se duseseră să joace cărți la Clubul Englez, dar el, Gorth, plecase de acolo mai devreme.

— Să te însoțesc pînă la ușă, îi spuse Gorth la plecare, iar cînd rămaseră singuri, zîmbi sardonice, îmbătat de dulceața răzbunării. Doa' știi cum se-ntîmplă... io m-am dus la o muiere. Poa' că și el o fi făcut la fel. Da' nu-i nici un necaz, nu? El cam cîștiga la cărți cînd l-am lăsat acolo, dacă asta te îngrijorează.

— Gorth, nu asta. Nu asta mă îngrijorează pe mine. Dar știi că Anglia are niște legi foarte bune cînd e vorba de crimă – o judecată de urgență,

și un ștreang tot de urgență, indiferent de cine-i vorba. Chiar și de o prostituată.

Gorth se făcu alb ca varul.

— Ce vrei să zici cu asta, ei?

— Dacă o să avem vreun candidat la spânzurătoare, am să fiu bucuros gîde, pe Dumnezeul meu!

— Tot nu pricep ce vrei să zici! izbucni Gorth. Mă acuzi pe nedrept.

— Nu te acuz de nimic, Gorth. Doar îți aduc aminte niște lucruri. Mda. Aud că există doi martori eventuali la o eventuală crimă... care-s dispuși să pună mărturie la tribunal.

Gorth își stăpîni panica. Trebuie să fie vorba de afurisitul ăla de Quance și de blestemata aia de scroafă Fortheringill. Doar a fost plătită îndestul ca să-și țină gura. Dacă-i nevoie, mă socotesc io și cu ei, da' n-o să fie. Căteaua aia mică n-o să dea ea ortu' popii.

— Io nu mi-s plăpînd să mă tem de unul ca tine și de blestematele tale de învinuiri mincinoase.

— Gorth, eu nu te acuz în nici un fel, îi replică Struan.

Era teribil de tentat să provoace acum cearta care să-i ducă la o confruntare. Dar știa că mai trebuia să aștepte ca Gorth să facă prima greșală, să-l insulte în public, într-un mod de neiertat. Numai atunci îi va putea trimite pe față și fără nici o reținere secundanții cu o provocare oficială ca să-l ucidă dinaintea martorilor. Numai în felul acesta putea evita o ruptură a nunții dintre Culum și Tess și putea evita să-i ofere lui Brock prilejul de a-l distruge prin tribunale. Și May-may avea dreptate, toată lumea în Asia știa că ardea de nerăbdare să-l ucidă pe Gorth.

— Dacă-l vezi pe Culum cumva, te rog spune-i că îl caut.

— N-ai decît să te îngrijești singur să-ți trimiți mesagerii. Io nu-s servitorul tău. N-o să mai fii tu Tai-Pan al Nobilei Case multă vreme, Cristoase Dumnezeule!

— Vezi, fii cu băgare de seamă, îi spuse Struan. Mie nu mi-e teamă de tine.

Gorth mușcă momeala.

— Nici mie de tine, Dirk. Io Ț-o spun așa de la obraz, fi cu băgare de seamă să nu viu io după tine!

Struan se întoarse la reședință încîntat de ispravă. Gorth, te-am prins.

Culum nu se întorsese nici acum. De la episcop nici o veste. Struan îi spuse lui Lo Chum să încerce să dea de Culum. Ieși din nou pe *praia* și porni spre colină, către catedrală, apoi o luă pe ulițe mai puțin

cunoscute, pe lângă restaurantele cochete cu umbrele colorate înșirate pe trotuar. Traversă o largă *praga* și pătrunse pe o ușă imensă, călugărița de la măsuța de la intrare se uită la el.

— 'Neața. Cunoașteți engleza? o întrebă Struan.

— Puțin, senhor.

— Aveți o bolnavă. Domnișoara Mary Sinclair. Sînt un prieten.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Doriți s-o vizitați?

— Vă rog.

Îi făcu semn unei călugărițe chinezoaice și vorbe iute cu ea în portugheză. Struan porni pe coridor în urma călugăriței, apoi urcă vreo cîteva trepte pînă la camera unde era Mary. O încăpere mică, murdară, cu iz de mucegai, ferestre închise. Deasupra patului atîrna un crucifix. Mary era trasă la față, zîmbea sfîrșită. Suferința o îmbătrînise.

— Hello, Tai-Pan.

— Ce-ai pățit, Mary? o întrebă el blînd.

— Numai ce-am meritat.

— Te scot eu din locul ăsta blestemat, îi spuse Struan.

— Tai-Pan, mă simt bine aici. Sînt foarte buni cu mine.

— Mda, dar nu e locul cel mai nimerit pentru o protestantă ca tine.

În cameră intră un călugăr sfrijit, cu tonsură. Purta un veșmînt simplu, pătat și bățos de sînge și medicamente, cu un crucifix modest de lemn la gît.

— Bună dimineața, spuse călugărul într-o engleză cultivată și fără accent. Sînt părintele Sebastian, doctorul bolnavei.

— Bună dimineața. Cred că am s-o scot de aici, de sub îngrijirea dumitale.

— Domnule Struan, eu nu v-aș sfătui. N-ar trebui transportată în altă parte cel puțin o lună de acum încolo.

— Ce-a pățit?

— Măruntaiele i-s tulburate.

— Ești englez?

— Vi se pare atît de ciudat, domnule Struan? Sînt o mulțime de englezi, și chiar scoțieni, care împărtășesc credința adevăratei biserici a lui Cristos. Dar chiar dacă sînt catolic, asta nu mă face să fiu mai puțin doctor.

— Aveți pe aici scoarță de cinchona?

— Ce anume?

— Scoarță de cinchona. Scoarța iezuiților.

- Nu. Și n-am folosit-o niciodată. Nici n-am văzut așa ceva. De ce?
- N-are importanță. Ce-a pățit domnișoara Sinclair?
- E destul de greu de spus. Dar domnișoara Sinclair n-ar trebui mișcată de aici o lună... poate mai bine chiar două.
- Fetițo, te simți destul de întremată ca să te luăm de-acți?
- Fratele dumneaei, domnul Sinclair, n-are nimic împotriva să rămână aici. Și cred că și domnul Culum e de acord cu recomandarea mea.
- Culum a fost azi pe aici? o întrebă Struan pe Mary.
Ea clătină din cap și apoi, cu o expresie tragică, îi spuse călugărului:
- Te rog, spune-i Tai-Panului. Despre... despre ce-am făcut.
Părintele Sebastian replică grav:
- Cred că e înțelept ce faceți. Cineva trebuie să știe adevărul. Domnule Struan, domnișoara Sinclair e foarte bolnavă. A băut un leac, o fiertură de ierburi chinezească... poate ar fi mai bine să-i spunem otravă... care să provoace un avort. Otrava a desprins fătul, dar a provocat și o hemoragie pe care, cu voia Domnului, am reușit s-o stăpânim aproape.
- Struan simți cum brusc îl ia cu sudori.
- Mary, cine mai știe de povestea asta? Horatio? Culum?
- Fata clătină din cap. Struan se întoarce din nou spre călugăr.
- Ați reușit aproape s-o stăpâniți? Asta înseamnă că fata e în afară de pericol? Că într-o lună sau cam așa e bine?
- Fizic da. Dacă nu apare vreo cangrenă. Și dacă așa e voia Domnului.
- Ce înțelegi prin „fizic”?
- Domnule Struan, vreau să spun că e imposibil să iei în considerare doar fizicul fără să ții seama de spirit. Dumneaei a păcătuit groaznic împotriva legilor Domnului... Împotriva legilor bisericii catolice, ba chiar și împotriva legilor bisericii dumneavoastră. Așa că trebuie să se împace, să se împărtășească dinaintea Domnului pentru ca să se poată vindeca cu adevărat. Asta-i tot ce-am vrut să vă spun.
- Și... și cum de-a ajuns aici?
- A fost adusă aici de o amah, care e catolică. Am obținut o aprobare specială ca s-o pot trata și, ei bine, am adus-o aici și am tratat-o cum ne-am priceput mai bine. Maica stareță a insistat ca cineva din familie să fie înștiințat pentru că am socotit că o s-o pierdem. Și i-am trimis vorbă căpitanului Glessing. Am crezut că el e tatăl... dar domnișoara Sinclair

jură că nu. Și ne-a rugat să nu dezvăluim cauza bolii. Fratele Sebastian făcu o pauză. Criza, prin milostenia Domnului, a trecut.

— O să păstrați taina? Și... și ce-a pățit de fapt, da?

— Numai eu și dumneavoastră și surorile știu. Noi avem un jurământ dinaintea Domnului și nu-l putem încălca. Din partea noastră nu aveți a vă teme. Dar eu știu că această biată păcătoasă nu are șanse de vindecare dacă nu se împacă cu Domnul și nu ispășește. Pentru că Domnul știe!

Părintele Sebastian părăsi încăperea.

— Părintele... părintele copilului era unul dintre prietenii tăi, Mary?

— Da. Eu... eu nu regret viața pe care am dus-o, Tai-Pan. Nu... nu pot. Nici... nici ce-am făcut. E un *joss*. Mary privi pe fereastră. *Joss*, repetă ea. Pe când eram încă foarte mică am... am fost violată... cel puțin... nu-i chiar așa. Nu știu cum a fost... nu pricepeam, dar am fost oarecum silită prima oară. Apoi... apoi n-a mai fost nevoie să mă silească nimeni. Am făcut-o pentru că așa am vrut.

— Cine te-a silit?

— Unul dintre băieții de la școală. A murit. E atât de mult de atunci.

Struan își cercetă memoria, dar nu-și putu aduce aminte de nici un băiat care să fi murit. Nici unul dintre cei care veneau prin casa familiei Sinclair.

— Și după asta, continuă Mary poticnindu-se, am simțit nevoia s-o fac. Horatio... Horatio era plecat în Anglia, așa că am rugat-o pe o amah să-mi găsească un iubit. Ea mi-a explicat că... că aș putea să am un iubit, mulți iubiți, că, dacă sînt deșteaptă și e și ea deșteaptă, aș putea să am o viață tainică și o mulțime de lucruri frumoase. Adevărata mea viață n-a fost niciodată prea plăcută. Doar știi de ce fel de tată am avut parte. Și acea amah mi-a arătat ce am de făcut. Ea... ea îmi făcea rost de iubiți. Amîndouă am început să ne căpătuim și am ajuns... am ajuns bogate și-mi pare bine. Am cumpărat cele două case, ea îmi aducea întotdeauna numai oameni bogați, foarte bogați. Mary se opri și după o lungă pauză șopti scîncit: Ah, Tai-Pan, mi-e atât de teamă!

Struan se așeză lângă ea, își aminti ce-i spusese doar în urmă cu numai câteva luni de zile fetei. Și răspunsul ei plin de încredere în sine.

Capitolul treizeci și cinci

Struan stătea în dreptul ferestrei deschise, privind mohorât spre *praia* aglomerată de dedesubt. Soarele scăpătase spre amurg. Toți portughezii își puseseră haine de seară și se plimbau înapoi și-ncolo, făcându-și plecaciuni unii altora, discutând aprins, tinerii hidalgo și fetele flirtând cu măsură sub ochii atenți ai părinților și guvernantelor. Niște culi și câteva lectici umblau de colo-colo în căutare de clienți, sau aduceau întârziatii la promenadă. În seara aceea la palatul guvernatorului avea loc un bal, Struan fusese și el invitat, dar nu știa dacă are să se ducă sau nu. Culum încă nu se întorsese. De la episcop nu primise nici o vorbă.

În după-amiaza aceea îl întâlnise pe Horatio. Acesta era furios fiindcă Ah Tat, slujnica lui Mary, dispăruse.

— Sînt sigur că ea e cea care i-a dat bieteii Mary otrava, Tai-Pan, îi spusese el.

Mary îi mărturisise că din greșeală băuse niște ceai de ierburi găsit în bucătărie, nimic altceva nu se întîmplase.

— Horatio, n-are nici o noimă ce spui tu. Ah Tat a stat cu voi amîndoi de ani de zile. De ce-ar fi făcut una ca asta? A fost doar un accident.

După plecarea lui Horatio, Struan porni în căutarea celor cu care își petrecuseră noaptea Culum și Gorth. Cei mai mulți erau tovarăși de chefuri de-ai lui Gorth și mărturiseau cu toții că la câteva ceasuri după plecarea lui Gorth, Culum plecase și el, că băuse și el, dar nu arătase a fi mai beat decît ceilalți, mai beat decît de obicei. Culum, mucos idiot ce ești, își spuse Struan, ar fi trebuit să știi să te păzești mai bine. Deodată zări un servitor în livrea imaculată, cu perucă pe cap, și recunoscuse îndată însemnele episcopului. Omul mergea fără să se grăbească pe *praia*, dar trecu de reședință, fără să se oprească, și dispăru. De-acum lumina scădea iute, și felinarele cu ulei ale promenadei începură să împrăștie întunericul. Struan zări o lectică cu perdelele trase oprind în fața reședinței. Culi pe care abia de reuși să-i deslușească, părăsiră lectica acolo și dispărură pe o uliță. Struan dădu buzna afară din încăpere, și pe scări la vale. Pe scaunul din spate al lecticii, Culum zăcea inconștient, cu brațele în lături, hainele sfișiate, pătate de vomă. Duhnea a băutură.

Struan fu mai degrabă amuzat decât supărat, îl trase afară pe Culum, îl săltă pe umeri și, fără să ia în seamă privirile trecătorilor, îl duse în casă.

— — Lo Chum, baie, iute-iute!

Struan îl trânti pe Culum pe pat și-l dezbracă pînă la piele. Pe piept și pe spate nu se vedeau răni, îl mai răsuci o dată. Pe burtă zgîrieturi de cuie, vîntăi de pe urma mușcăturilor „de dragoste”.

— Idiotul! spuse el cercetîndu-l iute, dar fără să-i scape nimic.

Nici un os frînt, nici un dinte lipsă. Ceasul și inelul cu sigiliu dispărute. Buzunarele goale.

— Ți-au făcut festa, flăcăule. Poate că a fost prima oară, dar sigur că nu e și ultima.

Struan știa că la bordeluri era un vechi truc de a turna în băutura ageamiului niște drog. Servitorii aduseră găleți de apă fierbinte și umplură cada de fier. Struan îl săltă pe Culum și-l puse în cadă, îl săpuni și-l frecă cu buretele. Lo Chum ținea capul nevolnic al băiatului.

— Stapin mult nebun beutur, mult nebun hîț-hîț, heya!

— Aiii iaaa, făcu Struan.

Cînd îl ridică pe Culum, Struan simți cum îl săgeată în piciorul stîng și pricepu că umblatul din ziua aceea îi obosise încheietura bolnavă a piciorului mai mult decât își dăduse seama. Ar trebui s-o strîng bine cu o fașă cîteva zile, se gîndi el. Îl șterse pe Culum și-l puse în pat. Îl plesni ușor peste față, dar nu izbuti să-l facă să se dezmeticească, așa că luă masa și începu să aștepte. O dată cu trecerea ceasurilor, îngrijorarea lui spori, fiindcă știa că, indiferent cît de mult băuse, Culum ar fi trebuit să-și revină de acum. Culum respira adînc și regulat. Inima îi bătea puternic. Struan se ridică și se întinse. Nu era nimic de făcut, decât să aștepte.

— Eu merge la doamna numărul unu. Tu stai veghează bine-bine, heya?

— Lo Chum veghează ca un mama!

— Trimiți vorbă, savvy? Nu contește care oră, stapin trezește, tu trimite vorba, savvy?

— De ce Tai-Pan tu spune savvy? Heya? Lo Chum savvy bine-bine, nu contește. Heya?

Dar în noaptea aceea Lo Chum nu-i trimise nici o vorbă. Spre dimineață, Struan părăsi casa lui May-may și se întoarse la reședința companiei. May-may dormise liniștită, dar Struan auzise pașii fiecărui

trecător și fiecare lectică ce trecuse pe stradă, ca și o mulțime de alte zgomote, închipuiri ale propriei lui imaginații.

Lo Chum îi deschise ușa de la intrare.

— De ce Tai-Pan venit atît devreme, heya? Mancare gata, baie gata, ce vrei Tai-Pan, heya?

— Stapin trezit, heya?

— De ce întrebe, heya? Dacă trezit, Lo Chum trimite verb. Eu savvy bine-bine tot, Tai-Pan, îi răspunse Lo Chum lovit în demnitatea lui.

Struan se duse sus. Culum dormea somn greu mai departe.

— Stapin face unu două ori așa, și Lo Chum gemu și se lovi cu pumnii în bărbie, sforăi, căscă și gemu din rărunchi.

După micul dejun, Struan le trimise vorbă Lizei și lui Tess că băiatul s-a întors, dar nu le transmise și în ce hal se întorsese. Apoi încercă să se ocupe de afaceri ca să aibă ceva de făcut. Semnă hîrtii, aprobă cheltuieli și mai importante pentru construcțiile de la Hong Kong, indignat de costurile sporite ale cherestelei, cărămizilor și mîinii de lucru, ca și a tuturor celor necesare pentru aprovizionarea navelor, repararea și echiparea lor.

Dar-ar frenția în toate astea. Toate prețurile au crescut cu cincizeci la sută, și nici un semn că au de gînd să coboare. Pun chile pentru noi clipere în anul care vine sau mai bine mizăm totul pe cele pe care le avem? Și să mizăm și pe faptul că marea n-o să ne înghită nici una? Trebuie să cumperi mai multe! Drept urmare porunci să se mai construiască un nou cliper. Avea să-i spună *Tessan Cloud*, numele lui Tess, și va fi darul lui Culum de ziua lui. Dar nici măcar perspectiva unui cliper nou, frumos, nu reuși să-l emoționeze așa cum ar fi trebuit. Asta îi aduse aminte de *Lotus Cloud* care avea să fie construit curînd la Glasgow, și lupta pe mare ce-l aștepta cu Wu Kwok, dacă mai era în viață, sau cu Wu Fang Choi, tatăl, și pirații lui. Se mai întrebă dacă băieții lui Scagger or ajunge acasă în Anglia teferi și nevătămați. Avea să mai treacă cel puțin încă o lună înainte de a ajunge el în Anglia și încă trei luni înainte de a afla el.

Închise biroul și se duse la Clubul Englez și pălăvrăgi o vreme cu Horatio, apoi cu vreo cîțiva negustori, jucă un biliard, dar nici tovărășia, nici jocul nu-i făcură nici o plăcere. Nu se vorbea decît de afaceri, toți neliniștiți de semnele dezastrului pe plan internațional și de mizele uriașe ale negoțului din acel sezon.

Se așază pe un fotoliu în încăperea mare de lectură în care dănuia liniștea, și luă ziarele sosite cu ultimul vas poștal, vechi de trei luni de zile.

Cu mare efort reuși să se concentreze asupra editorialului. Se vorbea de mișcările larg răspândite în ramurile industriale din Midlands și se afirma că era imperativ necesar să se plătească un salariu ca lumea pentru munca de o zi întreagă. Într-un alt articol, cineva se lamenta că imensa mașină industrială a Angliei era folosită doar la jumătate din capacitate și striga sus și tare că trebuia găsită o nouă piață mai mare pentru abundența producției pe care aceasta o putea revărsa, iar o producție mai mare însemna bunuri la un preț mai scăzut, creșterea folosirii mîinii de lucru și salarii mai mari. Erau alte articole care vorbeau despre tensiunile și norii de război ce se strîngeau pe cerul Franței și Spaniei din cauza succesiunii la tronul Spaniei. Prusia își întindea tentaculele asupra tuturor statelor germane pentru a le domina, așa că o viitoare confruntare franco-prusacă era iminentă, nori de război se strîngeau și deasupra Rusiei și asupra Sfîntului Imperiu German al Habsburgilor. Nori de război se adunaseră și asupra statelor italiene care voiau să-l înlătore pe parvenitul de rege francez al Neapolelui, să se unească laolaltă, sau eventual să nu se unească, iar papa, sprijinit de francezi, se amesteca pe arena politică. Nori de război se adunaseră și deasupra Africii de Sud din cauza burilor care în ultimii patru ani se întinseseră din Colonia Capului și întemeiaseră statele Transvaal și Orange, iar acum amenințau colonia engleză Natal, așa că, cu următorul vas poștal, puteau veni vești că războiul începuse. Prin toată Europa se vorbea de răscoale evreiești și pogromuri, catolicii luptau împotriva protestanților, mahomedanii împotriva hindușilor, împotriva catolicilor, a protestanților, și se îndîrjeau unii contra celorlalți, în America se declanșaseră războaiele pieilor roșii, dușmănie între statele din Nord și cele din Sud, dușmănie între America și Marea Britanie din pricina Canadei, tulburări în Irlanda, Suedia, Finlanda, India, Egipt, în Balcani...

— Nu contează ce citești! explodă Struan fără să se adreseze cuiva anume. Toată lumea-i cuprinsă de nebunie. Doamne!

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan? îl întrebă Horatio, descumpănit de izbucnirea aceasta de mînie.

— Toată lumea-i nebună, uite, asta e! De ce naiba oamenii nu se opresc odată să se mai hăcuie unii pe alții și nu trăiesc în pace?

— De acord, strigă Masterson din celălalt capăt al încăperii. În totalitate. Doamne, groaznică lumea asta în care aducem noi copiii la lumină, Dumnezeule. Toată lumea asta va ajunge să fie sfișiată de câini. A ajuns deja. Ehei, ce ani frumoși altădată! Dezgustător!

— Mda, îngăimă Roach. Lumea a început s-o pornească prea repede din loc. Afurisitul ăsta de guvern a ajuns să gândească cu curu', taman cum sună proverbul. Cristoase, noi ne închipuim că mai învață și ei ceva, dar n-or să învețe niciodată. În fiecare zi blestemată de la Dumnezeu citești că primul ministru a spus: „Să ne mai strângem și noi cureaua!” Pentru numele lui Dumnezeu, ați auzit pe careva spunând că mai putem și da drumul la curea?

— Am auzit că taxele pentru importul de ceai s-au dublat, adăugă Masterson. Și dacă ajunge cumva la putere și maniacul ăla de Peel, ticălosul o să introducă sigur și taxele pe venit. Invenția diavolului!

Se stîrni un vacarm general și asupra capului lui Peel se strînse și mai mult venin.

— Individul e un anarhist afurisit! întări Masterson.

— E o prostie. Nu taxele-s de vină, interveni Roach. Sîntem prea mulți, asta e. Singura salvare e controlul nașterilor.

— — Cum? urlă Masterson. Nu începe iar cu ideea aia afurisită și grețoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, ești cumva Anticrist?

— Nu, pen' Dumnezeu. Dar ne-au copleșit cei din clasele de jos. N-am zis că *noi* ar trebui să fim supuși controlului nașterilor, ci ei. Candidați la spînzurătoare, ori mai mulți dintre ticăloșii ăștia!

Struan aruncă ziarele la o parte și se duse la Hotelul Englez, o clădire impozantă, cu colonade, ca și clubul. În frizerie se tunse și-și spălă părul cu șampon. Mai apoi trimise după Svenson, maseurul suedez, un fost marinar. Bătrînul noduros îl frămîntă cu niște mâini de fier, îl frecă apoi cu gheață peste tot, la urmă îl șterse cu un prosop aspru pînă cînd simți că pielea îi frige.

— Svenson, pentru numele lui Dumnezeu, mă simt alt om.

Svenson rîse, dar nu scoase nici o vorbă. Limba îi fusese smulsă de pirați pe Mediterana, cu mulți ani în urmă. Îi făcu semn lui Struan să se odihnească pe masa acoperită cu o saltea și-l înfășură bine în cearșafuri, apoi îl lăsă să moțăie.

— Tai-Pan!

Era Lo Chum. Struan se trezi pe dată.

— Stapin Culum?

Lo Chum clătină din cap și zîmbi cu gura lui știrbă.

— Stapin Fusta Lung.

Struan porni după călugărul iezuit ce nu scotea o vorbă și merșeră de-a lungul chiliilor ce înconjurau curtea interioară și frumoasa grădină. Clopotul catedralei bătu ora patru. La capătul aleii, călugărul schimbă direcția și îl conduse pe o ușă imensă din lemn de tec într-o anticameră impozantă. Pereții erau îmbrăcați în tapiserii, podeaua de marmură, mîncată de pași, era acoperită cu covoare. Bătu cu adînc respect la ușa din fund și intrară. Falarian Guineppa, impunător și princiar, stătea într-un scaun cu speteaza înaltă ce aducea cu un tron. Îi făcu mohorît semn călugărului să plece, acesta făcu o plecăciune și dispăru.

— Senhor, te rog să iei loc.

Struan se așeză pe scaunul indicat. Era puțin mai jos decît cel al episcopului, simți asupra lui puterea voinței celuiilalt ce voia să-l domine.

— Ați trimis după mine?

— Am trimis să te cheme, da. Cinchona. În Macao nu există deloc, dar cred că avem ceva la misiunea noastră de la Lo Ting.

— Unde-i asta?

— Pe continent. Episcopul îndreptă o încrețitură a sutanei lui roșii. La o sută cincizeci de mile nord-vest de aici.

Struan se ridică în picioare.

— Trimit pe cineva imediat într-acolo.

— Senhor, am și făcut asta. Te rog ia loc! Episcopul arăta solemn. Curierul nostru a pornit o dată cu zorile cu poruncă să facă drumul în timp record. Și cred că așa va face. E chinez și provine din regiunea aceea.

— Și cam cîte zile credeți că o să-i trebuiască? Șapte zile? Șase zile?

— Asta mă îngrijorează și pe mine. Fata cîte crize de friguri a avut pînă acum?

Struan ar fi voit să-l întrebe pe episcop de unde știa el de May-may dar se stăpîni. Pricepuse că acești catolici aveau nenumărate surse de informații secrete, iar pentru un om atît de isteț ca episcopul nu fusese mare lucru să ghicească că era vorba de *fată*.

— Una singură. Transpirația a cuprins-o acum două zile, cam la vremea asta.

— Atunci înseamnă că va avea o nouă criză mîine, cu siguranță în următoarele patruzeci și opt de ore. Ca să ajungă la Lo Ting și să se întoarcă, curierului îi trebuiesc cel puțin șapte zile... dacă totul merge bine și nu se întîmplă nimic neprevăzut.

— Nu cred că o să mai reziste la încă două crize.

— Aud că e tânără și în putere. Trebuie să fie în stare să mai îndure încă opt zile.

— E însărcinată în luna a șasea.

— Mmm, tare rău.

— Da. Unde-i Lo Ting? Dați-mi o hartă. Poate că eu reușesc să reduc timpul ăsta cu o zi.

— Legăturile mele sînt mai bune decît ale dumatiale de o mie de ori în privința acestui drum, îi spuse, episcopul. Poate că va dura doar șapte zile. Voia Domnului.

Da, se gîndi Struan. De o mie de ori. Aș vrea să am și eu tezaurul de cunoștințe pe care le-au adunat catolicii de-a lungul secolelor tot sondînd China. Care Lo Ting? Trebuie să fie cincizeci de localități cu numele ăsta pe o întindere de două sute de mile.

— Da, spuse el în cele din urmă, voia Domnului.

— Senhor, sînteți un om cam ciudat. Sînt bucuros că am avut prilejul de a vă cunoaște. Serviți un pahar de Madeira?

— Și care-i prețul scoarței de cinchona? Dacă există și dacă ajunge la vreme și vindecă malaria?

— Vreți să serviți un pahar de Madeira?

— Mulțumesc.

Episcopul sună dintr-un clopoțel și de îndată la ușă se ivi un slujitor în livrea, purtînd o tavă de argint gravată, pe care tronau o sticlă și pahare.

— Senhor, pentru o mai bună înțelegere a multor lucruri.

Băură și se cîntăriră din ochi.

— Eminența voastră, prețul?

— Deocamdată sînt încă mulți de dacă. Răspunsul acesta mai poate să aștepte. Dar două lucruri nu pot aștepta. Episcopul își savură vinul. Madeira e un aperitiv excelent. Își adună gîndurile. Sînt foarte îngrijorat în privința senhoritei Sinclair.

— Și eu, spuse Struan.

— Părintele Sebastian e un vindecător miraculos. Dar m-a făcut să cred că dacă senhorita nu e ajutată și spiritual ar putea să-și ia viața cu mîna ei.

— Mary nu! E puternică. N-o să facă ea una ca asta.

Falarian Guineppa își împreună degetele fine, de parcă ar fi vrut să facă cruce. O rază de soare fulgeră pe rubinul imens de pe mîna și păru să-l topească.

— Dacă se va lăsa cu totul pe mâinile părintelui Sebastian, și în mâinile bisericii lui Cristos, am putea să transformăm condamnarea în binecuvântare. Ar fi cel mai bine pentru ea. Cred din toată inima că asta e singura soluție adevărată. Dar dacă nu se poate, va trebui să trec răspunderea ei cuiva care dorește s-o accepte.

— Accept.

— Prea bine. Dar nu socotesc că de data asta ai fost foarte înțelept, senhor. Dar și așa, viața și sufletul dumitale, ca și ale ei, sînt tot în mâinile Domnului. Mă rog Domnului ca și dumneata și ea să dobîndiți darul înțelegerii. Prea bine. Înainte de a ne părăsi, am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a încerca să-i salvez sufletul, dar de îndată ce va fi suficient de întremată ca să părăsească mănăstirea, am să vă trimit vorbă.

Clopotul catedralei bătu ora cinci.

— Ce mai face rana arhiducelui Sergheiev?

Struan se încruntă.

— Acesta e al doilea lucru ce nu suferă amîinare?

— Pentru voi britanicii, poate.

Falarian Guineppa deschise un dulap și scoase de acolo o cutie de piele sigilată cu sigilii mari.

— Mi s-a cerut să-ți înmînez cu precauție asta. Se pare că unele autorități diplomatice sînt deosebit de îngrijorate de prezența arhiducelui în Asia.

— Autorități bisericești?

— Nu, senhor. Mi s-a transmis că dacă dorești poți transmite documentele mai departe. Am înțeles că anumite sigilii le dovedesc autenticitatea, și pe chipul lui trecu un zîmbet ușor. Și caseta e sigilată.

Struan recunoscuse sigiliul biroului guvernatorului general.

— De ce mi s-ar da mie pe mîină documente diplomatice? Există canale diplomatice consacrate. Domnul Monsey se află la jumătate de milă de aici, iar Excelența sa e la Hong Kong. Amîndoi sînt familiarizați cu uzanțele protocolului.

— *Eu* nu îți dau dumitale nimic. Nu fac decît să împlinesc ce mi s-a spus. Senhor, nu uita, în ciuda faptului că eu personal detest ceea ce reprezintă dumneata, ești totuși o putere la curtea palatului St. James, iar legăturile dumitale comerciale se întind în lumea întregă. Trăim în niște vremuri nesigure, iar Portugalia și Anglia sînt vechi aliați. Marea Britanie s-a dovedit un bun prieten față de Portugalia și e înțelept ca

prietenii să se ajute între ei, nu? Probabil că lucrurile sînt la fel de simple.

Struan luă caseta oferită.

— Îți dau de veste îndată ce se întoarce curierul trimis la Lo Ting, îi spuse Falarian Guineppa. Indiferent la ce oră. Nu vrei ca părintele Sebastian s-o consulte pe doamnă?

— Nu știu, spuse Struan ridicîndu-se. Poate. Eminența voastră, lăsați-mă să mă gîndesc.

— Cum poștești, senhor. Episcopul șovăi o clipă. Mergi cu Domnul!

— Mergeți cu Domnul, Eminența voastră, răspunse Struan.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină Culum, simțind că-i plesnește capul și limba îi era ca un bălegar uscat.

— Hello, fiule.

Struan puse jos caseta nedeschisă încă, ce păruse să-l ardă tot drumul pînă acasă. Se duse la dulap și turnă într-un pahar o măsură zdravănă de brandy.

— Mancam, stapin Culum? interveni Lo Chum cu chipul strălucind de fericire. Porcu? Cartofu? Zeama carne? Heya?

Culum clătină din cap neajutorat și Struan îl expedie pe Lo Chum.

— Ia de aici, îi spuse el lui Culum, întinzîndu-i paharul cu brandy.

— Nu pot! răspunse Culum prins de greață.

— Bea!

Culum dădu paharul pe gît. Se înecă și bău iute niște ceai ce se afla lîngă patul lui.

Se lăsă pe spate cu tîmplele zvîcnind.

— Vrei să stăm de vorbă? Să-mi spui ce s-a întîmplat?

Culum avea un chip cenușiu, albul ochilor de un roșu murdar.

— Nu-mi amintesc nimic. Dumnezeuule, mă simt groaznic.

— Începe cu începutul.

— Jucam whist cu Gorth și cîțiva prieteni, spuse Culum cu evident efort. Îmi amintesc doar că atunci cîștigasem vreo sută de guinee. Cam băusem. Dar îmi amintesc că am pus banii cîștigați în buzunar. Apoi... apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Îți amintești unde te-ai dus?

— Nu. Nu prea! Bău cu sete ceai, își șterse fața cu palma, căutînd să îndepărteze durerea care-l chinuia. Dumnezeuule, groaznic mă simt!

— Îți amintești la care bordel ai ajuns?

Culum clătină din cap.

— Ai unul anume pe care-l frecventezi?

- Doamne Dumnezeule, nu!
- Flăcăule, n-are nici un rost s-o faci acum pe fecioara. Ai fost la un bordel, e sigur. Ți s-a jucat festa, și asta-i clar. Ți-au turnat vreun drog în băutură, e clar.
- M-au drogat?
- Cea mai veche șmecherie din lume. De aia ți-am și spus eu să nu te duci la nici un stabiliment dacă nu ți-l recomandă un om de încredere. E pentru prima dată când te duci la un bordel în Macao?
- Da, da. Dumnezeule, m-au drogat!
- Ei, pune-ți capul la muncă. Gîndește-te! Îți amintești cum arăta bordelul acela?
- Nu... nimic. În mintea mea-i un gol.
- Cine a ales bordelul și ți l-a recomandat, ei?
- Culum se ridică pe pat în capul oaselor.
- Beam și jucam. Eram... cam făcut. Apoi da, toată lumea a început să vorbească despre... fete. Despre bordeli. Și, ei... – se uită la Struan, pe chipul lui se citeau limpede și rușinea și suferința – eram cam... cu... cu băutura aia în cap și... am simțit așa... parcă am luat foc deodată și muream după o fată. Și atunci am hotărît așa deodată că... că trebuie să mă duc la un bordel.
- Flăcăule, nu-i nici un necaz că te-ai dus. Cine ți-a dat adresa?
- Cred... nu știu, dar cred că toți îmi spuneau cîte o adresă, nu-mi aduc aminte. Scriau adrese, îmi spuneau adrese, îmi amintesc că ieșisem de la club. În față era o lectică ce aștepta și am urcat. Stai puțin... acum îmi amintesc. I-am spus să mă ducă la „S.F”!
- Flăcăule, acolo ăia nu-ți fac festa asta. Sau să-ți pună drog în băutură. Sau să te aducă înapoi în halul ăsta. Asta le-ar distrage cu totul reputația.
- Nu. Sînt sigur. Asta i-am spus omului. Da. Sînt absolut sigur.
- Și încotro te-au dus? În cartierul chinezesc?
- Nu știu. Parcă îmi amintesc... nu, nu știu.
- Spuneai că ai simțit cum că parcă ai luat foc. Ce fel de foc?
- Păi, era cam așa... Îmi amintesc că mi s-a făcut cald tare și... ăăă, Cristoase, parcă am înnebunit de dorul lui Tess, și cu băutura și toate alea... nu mai aveam stare, și... și m-am dus la bordelul ăla! Cuvintele veneau tărăgănat. Dumnezeule, îmi plesnește capul. Te rog, lasă-mă în pace acum.
- Ai folosit vreun fel de prezervativ?
- Culum clătină din cap.

— Focul acela, pofta aia. A fost altfel în noaptea aia?

Culum clătină din nou din cap.

— De săptămîni în șir tot așa o duc, dar... cred că într-un fel a fost... nu, nu chiar la fel. Eram ca o bucată de fier, coapsele parcă luaseră foc și am simțit că nu mai pot dacă nu mă culc cu o fată și... ah, nu mai știu nimic. Acum lasă-mă în pace. Te rog... Îmi pare rău... dar te rog...

Struan se duse la ușă.

— Lo Chum!

— Da, stapin.

— Duci la casa la Chen Sheng, iei doctor fete bolnav numer unu, iute iute, aici gata! Savvy?

— Savvy mult bine! răspunse Lo Chum țîfnos. Mult doctor venit la intrare afluam aia la cap bum-bum bolnav mult bolnav. Tiner stapin la fel ca Tai-Pan eram la fel, nu contește!

Jos în hol, Struan stătu de vorbă cu doctorul prin intermediul lui Lo Chum. Doctorul îi spuse că va trimite doctoriile și niște mîncare specială de îndată, și acceptă o răsplată generoasă. Struan se duse înapoi la etaj.

— Flăcăule, nu reușești să-ți mai amintești nimic?

— Nu... nimic. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Flăcăule, te rog, ascultă-mă. Haide, Culum, e foarte important.

— Te rog, tată, nu mai vorbi atît de tare, spuse Culum deschizînd niște ochi amărîți. Ce?

— Se pare că ți-au strecurat în pahar un afrodisiac.

— Cum?

— Da, un afrodisiac. Există zeci pe care ți le poate cineva turna în pahar.

— Imposibil. N-am băut decît băutura aia și... și am simțit... e imposibil!

— Nu există decît două explicații. Prima: culii te-au dus la un bordel, și nu e vorba de unul din rețeaua firmei „S.F.”, unde au stors mai mult de la un client bogat și pe deasupra și ceva din ce te-au jefuit. Acolo fata sau fetele te-au drogat, ți-au făcut festa, te-au jefuit și te-au expediat acasă. De dragul tău, sper că doar atîta ți-au făcut. Cealaltă posibilitate e ca nu cumva unul dintre prietenii tăi să-ți fi dat afrodisiacul la club, să fi aranjat ca lectica aceea să te aștepte pentru ca să te ducă... la o anumită casă.

— Dar e o prostie. De ce-ar fi vrut careva să-mi facă figura asta? Pentru o sută de guinee, un inel și un ceas? Unul dintre prietenii mei? E o nebunie!

— Dar ia să zicem că vreunul dintre ei te urăște, Culum. Să zicem că planul a fost conceput ca să te dea pe mîna unei fete bolnave... una care are frenție!

— Cum?

— Da. Uite asta mi-e tare teamă că s-a întîmplat!

O clipă Culum simți că moare.

— Vrei să mă sperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, nu mă joc. Dar e una dintre posibilitățile foarte aproape de adevăr. Ba chiar aş zice că mai degrabă asta s-a întîmplat și nu ce am crezut noi la început, fiindcă te-au adus înapoi.

— Și cine mi-ar fi putut face mie una ca asta?

— Flăcăule, tu singur trebuie să-ți răspunzi. Dar chiar dacă s-a întîmplat una ca asta, nu e totul pierdut. Deocamdată. Am trimis să ți se aducă niște leacuri chinezești. Trebuie să le bei pe toate, fără greș.

— Dar frenția n-are leac!

— Da. Odată boala instalată nu. Dar chinezii cred că poți distruge otrava frenției sau ce-o fi provocînd boala dacă iei de îndată măsuri ca să-ți purifici sîngele. Cînd am venit eu prima dată aici cu ani în urmă, mi s-a întîmplat și mie același lucru. Aristotle m-a găsit într-un șanț în cartierul chinezesc, a adus un medic chinez și n-am avut nimic. Așa l-am întîlnit prima oară, de aia am rămas prieteni atîta amar de vreme. Nu pot să fiu sigur dacă bordelul... fata aceea era bolnavă sau nu, dar n-am făcut niciodată frenție.

— Oh, Dumnezeu să mă ajute!

— Da. O săptămîină n-o să știm sigur nimic. Dacă nu apar umflături sau dureri sau scurgere pînă atunci, de data asta ai scăpat! Văzu groaza din privirile fiului său și simți că inima i se umple de milă. Te așteaptă o săptămîină de iad, fiule. O să tot aștepți un semn. Știi ce te așteaptă, și nu trebuie să te mai și chinui singur. Am să te ajut cît pot. La fel cum m-a ajutat și pe mine Aristotle.

— Mă omor! Mă omor dacă... o, Doamne, cum am putut să fiu atît de idiot? Tess! O, Doamne, mai bine aş mărturisii...

— Să nu care cumva să faci una ca asta! Îi spui doar că ai fost atacat de bandiți pe cînd te întorceai acasă. Așa vom spune la toată lumea. Și prietenilor tăi le spui același lucru. Că socoți că ai băut cam mult... după ce-ai avut de-a face cu fata. Că nu-ți mai amintești nimic decît că te-ai distrat de minune și te-ai trezit aici. Și vreme de-o săptămîină de acum încolo te porți absolut normal.

— Dar Tess! Cum am să pot...

— Fiule, asta ai să faci! Asta ai să faci, Cristoase Dumnezeu.

— Nu pot, tată, mi-e impo...

— Și sub nici un motiv nu spui nimănui de leacurile chinezești. Și nu te mai duci la nici un bordel pînă nu știm sigur dacă ești sau nu bolnav, iar de Tess nu te atingi pînă nu te căsătorești cu ea.

— Mi-e atît de rușine!

— Flăcăule, n-are de ce să-ți fie rușine. E tare greu să fii tînăr. Dar pe lumea asta un bărbat trebuie să știe să se păzească. Sînt o mulțime de ticăloși turbați prin preajmă.

— Vrei să spui că Gorth a pus-o la cale?

— Eu nu zic nimic. Tu crezi asta?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar tu așa crezi, nu-i așa?

— Și nu uita: trebuie să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, altfel ai pierdut-o pe Tess.

— De ce?

— Crezi că Liza sau Brock îți vor mai îngădui ție să te căsătorești cu Tess dacă or să afle că ești atît de necopt și idiot ca să te apuci să umbli beat după curve prin Macao, și încă să mai și ajungi într-un bordel neștiut de nimeni și să te umple ăia cu băuturi de dragoste și să te jefuiască? Dacă eu aș fi în locul lui Brock aș zice că n-ai destulă minte ca să-mi fii ginere.

— Iartă-mă.

— Acum, flăcăule, odihnește-te. Mai tîrziu mă întorc.

Și tot drumul pînă la casa lui May-may, Struan se strădui să se hotărască în ce fel să-l ucidă pe Gorth... dacă se îmbolnăvește Culum de frenție. În chipul cel mai crunt cu putință. Da, se gîndi el cu răceală, pot să fiu uneori foarte crunt. N-o să-l omor pur și simplu... sau repede. Nu, Dumnezeu!

— Culum, dragule, arăți îngrozitor, îl întîmpină Tess. Precis că ai stat pînă în zori.

— Mda.

Se plimbau împreună pe *praia* în liniștea nopții. Abia luaseră cina, se limpezise la minte, dar suferința era de neîndurat aproape.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, simțind că el se chinuie.

— Nimic, dragă. Am băut prea mult, doar atît. Iar tîlharii ăia nu s-au purtat prea drăguț cu mine. Pe Dumnezeul meu, jur să nu mai pun gura pe băutură un an de zile.

Te rog, Doamne, fă să nu mi se întâmple nimic. Fă să treacă săptămîna asta mai repede... și să nu se întâmple nimic.

— Hai să ne întoarcem, îi spuse ea și, apucîndu-l hotărîtă de mîină, îl sili să se întoarcă spre reședința familiei Brock. O noapte bună de somn o să-ți facă nespun de bine.

Se simțea foarte maternă cu el, și nu se putea abține să nu fie fericită cînd îl vedea atît de neajutorat.

— Dragul meu, sînt fericită că ai jurat să nu mai bei. Tata uneori se îmbată groaznic... iar Gorth, o, să-l vezi, de cîte ori nu l-am văzut io matol!

— Nu l-am văzut, draga mea, o corectă el.

— Nu l-am văzut io matol. Ah, îs atît de fericită că o să ne căsătorim curînd.

Ce motiv ar fi avut Gorth să-mi facă una ca asta? se întrebă Culum. Tai-Panul exagerează. Poate că exagerează.

— V-ați întors așa de iute, iubiților? îi întîmpină Liza.

— Mamă, sînt cam obosită.

— Ei, atunci eu o șterg, spuse Culum. Ne vedem mîine. Te duci la meciul de cricket?

— Da, da, hai, mamă!

— Culum, flăcăule, poa' că ne-ntovărășești, ei?

— Mulțumesc. Voi fi fericit. Ne vedem mîine. Culum îi sărută mîna lui Tess. Noapte bună, doamnă Brock.

— Noapte bună, flăcăule.

Culum se întoarse să iasă exact cînd Gorth dădea să intre.

— Ei, salutare, Gorth.

— Salutare, Culum. Te așteptam și io. Tocmai mă duceam să trag și io o dușcă la club. Hai și tu.

— Nu, în seara asta nu. Gorth, mulțumesc. Ne vedem mîine.

— Cum vrei tu, bătrîne. Dar vezi și ai grijă de tine, spuse el închizînd ușa în urma lui.

— Gorth, ce s-a-ntîmplat azi noapte? îl cercetă Liza atentă.

— Bietul băiat. L-a luat băutura la vale. Cum ți-am spus, io plecasem de la club înaintea lui, așa că habar n-am. Tess, ție ce ți-a spus?

— Că a băut cam mult și că au tăbărit pe el niște tîlhari, rîse ea. Sărmanul Culum, cred că s-a vindecat el de data asta de diavolul băutului pen' lungă vreme.

— Tess dragă, vrei să-mi aduci și mie trabucurile? o rugă Gorth, îs în dulapul de haine.

— Bineînțeles, spuse Tess și porni în fugă.

— Am auzit, începu Gorth, am auzit că ăsta Culum al nostru a început să cam adulmece după fuste.

— Ce zici? se opri Liza din cusutul ei de mână.

— Ei, n-a făcut nici un pocinog, adăugă Gorth. Poa' că nici nu trebuia să-ți spun. Dacă omu-i atent, nu se-n-tîmplă nimic, Cristoase. Doa' știi tu cum e bărbatul.

— Dar se mărită cu Tess a noastră! Nu vreau să se mărite cu un stricat.

— Mda, cre' că trebuie să stau de vorbă cu flăcăul ăsta. Măcar în Macao să fie cu băgare de seamă, și aici nu încape nici o târguială. Dacă tata ar fi fost aici, se schimbau lucrurile. Da' acum io trebuie să apăr familia... și pe bietul băiat de slăbiciunile lui. Și să nu scoți o vorbă despre asta!

— Bineînțeles că nu.

Lizei îi era silă de latura aceea brutală a bărbaților. De ce nu-s în stare să se stăpînească? Poa' c-ar trebui să se mai gîndească cum e cu nunta asta.

— Tess nu se căsătorește cu un stricat. Da' Culum nu e din ăștia. Ești precis că-i așa cum zici?

— Da, răspunse Gorth. Cel puțin așa zic unii băieți.

— Mai bine ar fi tac-tu aici.

— Da, făcu Gorth și apoi adăugă de parcă atunci ar fi luat o hotărîre. Cred că am să mă duc la Hong Kong pentru o zi-două. O să vorbesc cu tata. Așa-i mai bine. Și după aia stau io de vorbă cu Culum așa cum se cuvine. Plec o dată cu marea.

Capitolul treizeci și șase

Struan termină de citit și ultima pagină a traducerii în engleză a documentelor rusești. Legă încet paginile la loc și le puse în casetă, rămînînd cu ea în poală.

— Ei? îl iscodi May-may. Ce-ai căzut într-o tăcere așa de fantastică, heya?

Fata stătea în pat, rezemată de perne, sub un polog contra țînțarilor, roba lungă de mătase aurie făcîndu-i pielea și mai albă.

— Nimic, fetițo!

— Lasă afacerile la o parte și vorbește cu mine. De un ceas parcă ești un savant.

— Lasă-mă să mă gândesc vreo cinci minute. După aia vorbesc și cu tine, da?

— Ha! exclamă ea. Dacă nu eram eu bolnavă, te țineam în pat tot timpul.

— A, da, fetițo!

Struan se duse la ușa care dădea spre grădină și se uită îndelung spre cerul nopții. Stelele luceau puternic și din înalțuri se prevestea o vreme bună. May-may se așeză mai comod în pat și se uită la el. Arată foarte obosit, se gândi ea. Săracul Tai-Pan, are atâtea belele pe cap!

El îi spusese despre Culum și temerile lui în ce-l privește, dar nu-i scăpă nici o vorbă despre Gorth. Îi mai spusese că în câteva zile aveau și scoarța aceea contra frigurilor. Și-i mai spusese și despre Mary și blestemata ei de Ah Tat.

— Nebună de legat și criminală acum. Ar fi trebuit să știe ce o așteaptă. Dacă Mary mi-ar fi spus mie, sau ție, am fi putut s-o tritem departe de aici ca să nască în deplină siguranță și taină, în America sau în altă parte. Copilul putea fi adoptat și...

— Și omul acela Glessing? întrebă ea. S-ar mai fi căsătorit el cu ea? Peste nouă luni?

— Cu Glessing povestea s-a terminat oricum!

— Și cine-i tatăl copilului? îl întrebă May-may.

— N-a vrut să-mi spună, îi răspunse Struan, și May-may zîmbi în sinea ei.

— Sărmana Mary, adăugă el. S-a terminat, s-a dus de rîpă.

— Tai-Pan, e o prostie ce spui. Căsătoria poate să se facă... dacă Glessing și Horatio n-or să afle niciodată.

— Ce, ți-ai pierdut mințile? Bineînțeles că totu-i încheiat... și ce zici tu e imposibil. Necinstit, foarte necinstit.

— Da, așa-i. Dar ceea ce nu știi nu contează, și-s motive tare temeinice să se ascundă adevărul și nimeni nu are de suferit din pricina asta, nu contește.

— Dumnezeule Cristoase, și cum să faci ca el să nu afle niciodată? Cum să nu afle? Bineînțeles că o să afle de la început. O să descopere că nu e virgină.

Oh, Tai-Pan, sînt atâtea căi, se gândi May-may. Atâtea căi de a păcăli un bărbat. Voi bărbații sînteți uneori atît de prostuți în anumite privințe.

Femeile sînt atît de deștepte în unele privințe, în cele mai multe privințe, cînd e vorba de ceva cu adevărat important.

Și se hotărî să trimită la Ma-ree pe cineva care să-i explice ce trebuia să facă și în felul ăsta să pună capăt la toată aiureala asta cu sinuciderea. Pe cine? Bineînțeles că pe Sora cea Mare, a treia soție a lui Chen Sheng, care a fost pe vremuri într-un bordel și știe ea lucrurile astea. O s-o trimit mîine! O să știe ea ce să-i spună lui Ma-ree. Așa că Ma-ree a scăpat de necazuri de-acum.

Cu puțin *joss*. Dar cum rămîne cu Tess și Culum și Gorth? Curînd n-o să mai fie nici cu ei necazuri fiindcă o să fie un asasinat și se termină. Atunci rămîne necazul cu frigurile mele? Astea or să se rezolve după cum îmi va fi *joss*-ul. Toate se rezolvă după cum e *joss*-ul, așa că de ce să ne mai facem griji? E mai bine să-l primești așa cum vine. Tai-Pan, mi-e milă de tine. Te gîndești atît de mult și pui la cale atîtea, și încerci să înfrunți mereu *joss*-ul după chefurile tale, dar degeaba, așa-i? se întrebă ea. Bineînțeles că el nu face decît ce faci și tu, ce fac toți chinezii. Rîde de soartă, de *joss* și de zei, și încearcă să se folosească de bărbați și de femei pentru scopurile lui. Și să mai schimbe *joss*-ul. Mda, bineînțeles că-i drept așa. În multe privințe, Tai-Pan, tu ești mai chinez chiar decît mine. Și se lăsă să se afunde și mai mult în așternuturile ce miroseau atît de frumos și începu să aștepte ca Struan să stea de vorbă cu ea.

Dar Struan era cu totul prins de ceea ce aflase din hîrțile casetei. Printre ele se găsea și traducerea unui raport secret pregătit pentru țarul Nicolae I, în iulie, anul de dinainte, adică 1840, și conținea niște hărți, de neimaginat, ale întinderilor dintre Rusia și China. Chiar și numai hărțile, primele pe care în fine le vedea și Struan, și erau neprețuite. Dar mai era și o analiză a implicațiilor documentelor. Raportul secret fusese pregătit de prințul Tergin, șef al departamentului secret al planificării afacerilor externe. În el se spunea:

„Respectuoasa noastră părere e că, în jumătate de secol, țarul va cîrmui de la Baltică la Pacific, de la Oceanul înghețat de Nord la Oceanul Indian și va fi în situația de a domina lumea, dacă în următorii trei ani se va adopta următoarea strategie.

Cheia dominației lumii sînt Asia și America de Nord. America de Nord se află aproape în mîinile noastre. Dacă Marea Britanie și Statele Unite ne îngăduie zece ani să ne mișcăm în deplină libertate în Alaska rusească, toată America de Nord ne aparține. Poziția noastră acolo e solidă și amicală. Statele Unite nu socotesc în nici un fel că ar constitui vreo amenințare la adresa lor imensa noastră întindere teritorială în

nord-estul pustiu. Consolidarea poziției noastre din Alaska pînă la cel mai nordic «fort pentru schimburi comerciale» din nordul Californiei și de acolo peste continent pînă la Atlantic poate fi împlinită după metoda obișnuită: imigrație imediată pe o scară vastă. În momentul de față cele mai multe dintre statele americane vestice și cea mai mare parte din Canada. În afara unor zone restrînse din partea de est, sînt aproape lipsite de populație. În felul acesta amploarea imigrației noastre în pustietățile din nord poate rămîne un secret, așa cum și trebuie să fie. De acolo, emigranții noștri – triburile noastre curajoase de eurasieni: uzbeki, turcmeni, siberieni, kirkizi, tadjici și uiguri, dintre care în mod deliberat multe vor fi formate din popoare nomade – se vor răspîndi peste tot și vor revendica dreptul asupra întregului teritoriu după voia lor. Trebuie să păstrăm relații cordiale cu Marea Britanie și Statele Unite în următorii zece ani. Pînă atunci, această emigrație va face din Rusia cea mai mare putere în America, iar triburile noastre, care în vremurile vechi formau masa hoardelor lui Tamerlan și Genghis-Han, înarmate cu armament modern și comandate de ofițeri ruși, vor putea, la dorința noastră, să-i măture pe anglo-saxoni în mare.

Dar de o mie de ori mai importantă e Asia. Putem renunța la America, dar niciodată la Asia. Iar cheia Asiei e China. Iar China se află la picioarele noastre. Avem aproape cinci mii de mile de graniță comună pe uscat cu China. Trebuie să o dominăm noi, altfel nu vom fi niciodată în siguranță. Nu ne putem îngădui să-i permitem să devină puternică, sau să fie controlată de altă mare putere, pentru că am fi prinși în capcană între est și vest, și nevoiți să purtăm război pe două fronturi. Politica noastră asiatică trebuie să fie axiomatică: China trebuie să rămînă o țară slabă, vasală, în sfera de influență rusească.

Numai o singură putere ne barează drumul spre succes: Marea Britanie. Dacă putem s-o împiedicăm prin abilitate sau prin forță să dobîndească și să-și consolideze stăpînirea permanentă asupra unei insule fortificate în largul Chinei, atunci Asia e a noastră.

Bineînțeles că în tot acest timp nu ne putem îngădui să ne îndepărtăm aliatul nostru Marea Britanie. Franța, Polonia, Prusia și Habsburgii nu sînt deloc mulțumiți de destinderea realizată prin înțelegerea asupra Dardanelelor, cum nu este nici Rusia și trebuie să fim permanent în gardă în fața hărțuierilor lor continue. Fără sprijinul Marii Britanii, pămîntul sfînt al patriei ar fi ținta unei invazii. În condițiile în care britanicii își vor menține poziția declarată în privința Chinei – și anume că doresc să stabilească doar relații comerciale, centre

comerciale, de care să se poată bucura toate țările occidentale, fără deosebire – atunci noi putem înainta în Sinkiang, Turkestan și Mongolia, și să controlăm toate drumurile pe uscat spre China. (Deja controlăm drumurile de invazie, ce ne stau la îndemână, către trecătoarea Hiber și Kașmir, iar pe acolo în India Britanică.) Dacă va răsufla vreo vorbă despre teritoriile ocupate de noi, poziția noastră oficială trebuie să fie asta: «Rusia supune doar niște triburi sălbatice ostile de pe teritoriul patriei». În interval de cinci ani de zile va trebui să ne consolidăm poziția în pragul inimii Chinei, la nord-vest de Pekin. Apoi, doar prin simple presiuni diplomatice, vom fi în situația de a impune consilieri împăratului manciurian și, prin el, să controlăm Imperiul Chinez pînă cînd va veni momentul potrivit de a-l împărți în state vasale. Ostilitatea dintre stăpînii manchu și supușii chinezi este imens de importantă și în favoarea noastră, și vom continua, bineînțeles, să o încurajăm.

Cu orice preț, noi trebuie să încurajăm și să sprijinim relațiile comerciale ale Marii Britanii și stabilirea negustorilor în porturile continentale ale Chinei, unde vor fi împiedicați să-și dezvolte inițiativele datorită presiunilor directe ale chinezilor, care, în timp, vor fi controlate de diplomația noastră. Și cu orice preț trebuie să descurajăm inițiativa engleză de a fortifica și coloniza vreuna din insule – așa cum au făcut la Singapore, Malta și Cipru (sau cu poziția de necucerit de la Gibraltar) – care nu va mai putea fi astfel supusă presiunilor noastre, și va putea sluji drept bastion permanent al puterii sale militare și navale. Va fi deosebit de avantajos să inițiem de îndată relații comerciale strînse cu anumite firme din regiune.

Piatra fundamentală a politicii noastre externe trebuie să fie: «Anglia să stăpînească mările și căile comerciale, și să ajungă prima națiune industrializată a lumii. Rusia să stăpînească pămîntul!» Pentru că, odată puterea pe uscat fiind asigurată – și e testamentul nostru sfînt, dreptul nostru dat de la Dumnezeu să civilizăm uscatul – mările vor deveni și ele mări rusești. Și în felul acesta țarul întregii Rusii va stăpîni lumea.”

Sergheiev ar putea fi cu ușurință o cheie a acestui plan, se gîndi Struan. El să fie omul trimis cu misiunea de a afla care este puterea noastră în China? Să „inițieze relații comerciale cu anumite firme”? Face parte din misiunea lui să informeze prin constatări directe asupra atitudinii americane față de Alaska rusă? El să fie omul trimis să pregătească Alaska pentru invazia hoardelor? Adu-ți aminte ce ți-a spus: „Uscatul e al nostru, marea e a voastră!”

Comentariul asupra acestui raport era la fel de îndrăzneț și pătrunzător: „Pe baza acestui document secret și a hărților ce-l însoțesc, iar asupra autenticității lor nu există nici o îndoială, trebuie trase câteva concluzii importante cu bătaie lungă. Întîi cea privind strategia nord-americană. Trebuie observat că, deși Statele Unite sînt deosebit de îngrijorate de disputa dintre ele și Canada britanică asupra frontierelor, se pare că nu doresc să dobîndească noi teritorii pe continentul nord-american. Și, datorită relațiilor de prietenie care există între Statele Unite și Rusia – bine alimentate pentru împlinirea acestui țel, după cum se crede –, sentimentul politic general la Washington e acela că amestecul rusesc în Alaska și spre sud, de-a lungul coastei vestice a continentului, nu atentează la suveranitatea lor. Pe scurt, Statele Unite ale Americii nu vor invoca doctrina Monroe împotriva Rusiei și, în acest fel, în chip uimitor, vor lăsa ușa din spate a propriei țări deschise în fața unei puteri străine, contrar celor mai evidente interese. Cu siguranță, contrar intereselor Canadei britanice. Dacă vor fi introduși în liniște în nordul continentului cinci sute de mii de oameni, din triburile eurasiene, după cum e perfect posibil, atît englezii cît și americanii vor fi într-o situație căreia nu-i vor putea face față.

Trebuie notat că, deși prezentul țar privește cu dispreț problema Americii rusești, acest teritoriu reprezintă cheia continentului. Și dacă, din pricina controverselor asupra sclaviei, va izbucni cumva un război civil în Statele Unite, după cum pare de altfel inevitabil, aceste triburi rusești vor fi în situația de a domina conflictul. Și în acest caz Anglia și Franța vor fi în situația de a intra în război. Hoardele nomade rusești, avînd căi de comunicații foarte scurte peste Marea Bering, și cu abilitate primitivă de a trăi din ce le pune la dispoziție natura, vor avea însemnate avantaje. Și cum multe dintre întinderile din vest și sud-vest sînt prea puțin populate, acești coloniști, sau mai degrabă războinici, pot năvăli spre sud cu mare ușurință.

Așa că, dacă Marea Britanie dorește să-și mențină poziția de putere mondială și să oprească încercările permanente ale Rusiei de a domina lumea, trebuie mai întîi să înlătore amenințarea rusească din Alaska îndreptată împotriva Canadei și a neajutoratelor State Unite. Ea ar trebui ca, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziție, să convingă Statele Unite să invoce doctrina Monroe și să înlătore amenințarea rusească. Sau să exercite presiuni diplomatice și să răscumpere acest teritoriu, sau să-l ocupe prin forță. Pentru că, dacă Rusia nu e de îndată înlăturată

de aici, în jumătate de secol întreaga Americă de Nord va ajunge sub puterea Rusiei.

În al doilea rând, Anglia trebuie să-și păstreze dominația absolută în China. Trebuie să se urmărească felul în care s-au întins cuceririle rusești dincolo de Urali pentru a se vedea cât de departe au și ajuns deja în zone aflate, de-a lungul istoriei, dependente într-o mai mică măsură de împăratul Chinei.

Întregul tablou al înaintării Rusiei către est era documentat cu o serie de hărți și cu date și locuri, cu copii traduse ale unor tratate.

„În ultimele trei sute de ani, din 1552, armatele Moscovei au pătruns continuu către est, în căutarea unei «frontiere finale». La 1640 au ajuns la Ohoțk, la Marea Ohoțk, la nord de Manciuria, la Oceanul Pacific. De îndată armatele s-au întors către sud și, pentru prima dată, s-au încleștat cu hoardele chinezo-manciuriene. Tratatul de la Nercinsk, din 1689, semnat între Rusia și China, a stabilit ca graniță de nord între cele două țări frontiera de-a lungul râului Argun și Munții Stanoi. Rusiei i-a fost cedată întreaga Siberie manciuriană de est. Până în prezent, această linie a constituit granița finală a Rusiei în nordul Chinei.

Cam la acea dată, 1690, un rus cu numele Zateriev a fost trimis la Pekin pe uscat, în calitate de ambasador. Pe drum, acesta a stabilit direcțiile unei posibile invazii a zonei interioare a Chinei, zonă neînchisă de bogată. Cel mai bun drum descoperit de el urmează coridorul natural al râului Selenga, ce curge prin câmpia de la nord de Pekin.

Cheia acestui drum e stăpânirea Turkestanului, Mongoliei Superioare și provinciei chineze Sinkiang.

Iar după cum arată raportul prințului Tergin, armatele lor deja domină Eurasia, nordul Manciuriei, până la Pacific, și se află la granițele provinciei Sinkiang, Turkestanului și Mongoliei Superioare. De aici va veni invazia rusească a Chinei, și va continua să se mențină această amenințare multă vreme.”

Raportul mai adăuga: „Dacă Marea Britanie nu-și va menține ferm poziția, afirmând că China și Asia constituie sfera ei de influență, consilierii ruși vor fi la Pekin în următoarea generație. Armatele rusești vor controla toate căile de acces din Turkestan, Afganistan, Kașmir și India britanică, și întregul Imperiu britanic din India va putea fi invadat și înghițit după poftă.

Dacă Marea Britanie mai dorește să continue a fi o mare putere mondială, e vital ca China să devină un zid de apărare împotriva Rusiei.

Este vital ca înaintarea rușilor să fie oprită în provincia Sinkiang. Este vital ca în China să se ridice o fortăreață britanică dominantă, pentru că, lăsată singură, China este neajutorată. Dacă China este lăsată să mai șovăie în vechile ei canoane și nu este ajutată să se ridice la nivelul epocii moderne, va fi ușor cucerită de Rusia, iar echilibrul Asiei va fi distrus.

În concluzie: e un motiv de mare regret că Portugalia nu mai este destul de puternică pentru a stăvili foamea de noi cuceriri a rușilor. Singura noastră speranță e aceea că vechii noștri aliați, britanicii, vor reuși ca prin forță și superioritate să preîntâmpine ceea ce pare inevitabil.

Numai din acest considerent am pregătit în mod ilegal acest dosar, fără nici un fel de încuviințare oficială sau neoficială. Raportul prințului Tergin și hărțile au fost obținute la Petersburg și au ajuns în mâini amicale și neoficiale în Portugalia. Iar de acolo aici.

Am rugat-o pe Înălțimea sa, care nu cunoaște nimic din miezul acestor informații, să le depună în mîna Tai-Panului Nobilei Case, care, credem noi, va face totul pentru ca acestea să ajungă la destinația cuvenită, pentru ca să se ia măsuri înainte de a fi prea târziu. Și, ca o dovadă a sincerității noastre, ne-am semnat cu numele noastre, rugîndu-ne ca atît cariera noastră, cît și viețile noastre să se dovedească a fi în mîini la fel de sigure.”

Raportul era semnat de doi neînsemnați experți portughezi în domeniul afacerilor externe pe care Struan îi cunoștea foarte puțin. Struan aruncă chiștocul trabucului în grădină și-l urmărește cum arde pînă se făcu tot scrum. Mda, își spuse el, e inevitabil. Dar nu și dacă vom păstra Hong Kong-ul. Doamne, pedepsește-l pe lordul Cunnington. Cum să folosesc informațiile astea? E cît se poate de ușor. De îndată ce mă întorc la Hong Kong, e destul să strecor o vorbă la urechile lui Longstaff și la cele ale lui Cooper. Și ce-am să cîștig eu din asta? De ce nu mă duc în țară personal? O dată în viață ai șansa de a deține astfel de informații. Cum rămîne cu Sergheiev? Acum mai avem noi motive să discutăm amănunte? Să mă tîrguiesc cu el?

— Tai-Pan!

— Da, fetițo?

— Vrei să închizi ușa dinspre grădină? Pentru că se face gingaș de frig.

Afară era o noapte caldă.

Capitolul treizeci și șapte

Frigurile o făcură pe May-may să se zvîrcolească în toate felurile. Fierbințeala o măcina. În timpul delirului, May-may simți că pîntecele i se desface în bucăți și urlă. Viața care ar fi trebuit să se nască fu expulzată afară și, părăsind-o, aproape că îi luă totul în afară de o fărîmă de viață și putere. Apoi febra dispăru, și o dulce alinare veni, eliberînd-o de coșmar. Patru ceasuri s-a clătinat la hotarul dintre viață și moarte. Dar așa hotărî acel *joss* ai ei ca să-și revină.

— Hello, Tai-Pan! Ea simțea hemoragia continuă care o sleia. Rău *joss* să pierzi un copil, murmură ea.

— Nu te mai chinui și cu asta. Întreamează-te tu și ajunge. De-acum scoarța de cinchona trebuie să sosească din clipă în clipă.

May-may își adună toate puterile ca să ridice din umeri cu o umbră din vechiul ei dispreț.

— Frenția în Fuste Lungi! Cum o să se grăbească un bărbat care umblă cu fuste, heya?

Dar efortul o slei și fata căzu în inconștiență. După două zile părea mult mai întremată.

— Neața, fetițo. Ei, cum te mai simți astăzi?

— Fantastic de bine, răspuse May-may. E o zi frumoasă, heya? Ai văzut-o pe Ma-ree?

— Da. Arată mult mai bine. O schimbare uluitoare la ea. Aproape miraculoasă.

— Și de ce s-a schimbat așa de mult, heya? îl întrebă ea nevinovată, știind bine că Sora cea Mare se dusese s-o viziteze cu o zi mai înainte.

— Nu știi, îi răspuse el. Chiar înainte de a pleca l-am văzut pe Horatio. I-a dus niște flori. Apropo, mi-a zis că-ți mulțumește pentru cele trimise. Ce i-ai trimis?

— Niște fructe de mango și buruieni pentru ceai recomandate de doctorul meu. A fost și Ah Sam acum trei zile.

May-may se odihni puțin să-și revină. Chiar și numai dacă vorbea și era un efort prea mare pentru ea. În ziua aceea trebuia să fie foarte tare, își spuse ea cu convingere, în ziua aceea avea o mulțime de lucruri de făcut, iar a doua zi o aștepta din nou febra. A, da, cel puțin cu Ma-ree nu mai sînt probleme de acum, de-acum e salvată. E atît de ușor acum după ce Sora cea Mare i-a explicat tot ceea ce sînt învățate tinerele fete în casele plăcerii, că încet, cu grijă, purtîndu-se așa cum se cere și niște

lacrimi acolo de prefăcută durere și teamă, așezînd dinainte o pată doveditoare acolo unde trebuie, o față poate, dacă e nevoie, să fie virgină de zece ori, cu zece bărbați diferiți. Ah Sam apăru și ea și se prosternă dinainte, apoi îi spuse ceva. May-may se luminează la față.

— A, foarte bine, Ah Sam, acum poți să te duci! Apoi către Struan: Tai-Pan, am și eu nevoie de niște taeli de argint, te rog.

— Cît de mulți?

— O mulțime. Sînt săracă de tot. Bătrîna ta mamă e foarte îndrăgostită de tine. Atunci de ce o mai întrebă asta?

— Dacă te grăbești să te faci bine mai repede, am să-ți dau toți taelii de argint de care ai tu nevoie.

— Tai-Pan, mare cinste faci tu obrazului meu. Imensă cinste obrazului meu, Tai-Pan. Douăzeci de mii de taeli pentru leacul ce aduce vindecare! Aiii iaaa, sînt de mai mare valoare decît o împărăteasă pentru tine.

— Gordon Chen ți-a spus?

— Nu. Am ascultat la ușă. Bineînțeles! Tu crezi că bătrînei tale mame nu-i place să știe și ea ce spune doctorul, ce spui tu, heya?

Ea se întoarce și se uită spre ușă. Se întoarce și Struan și văzu o față ce se înclină grațios. Păru-i era împletit într-un șarpe gros, întunecat, răsucit în vârful capului ei perfect, și împodobit cu ornamente de jad și flori. Fața ei, în formă de migdală, părea făcută din cel mai curat alabastru.

— Yin-hsi o cheamă, spuse May-may. E sora mea.

— Nu știam că ai o soră, fetiço. E foarte drăguță.

— Așa e, dar, ei, nu e chiar sora mea adevărată, Tai-Pan. Doamnele chineze își spun adesea „soră” una alteia. E o formă de politețe. Yin-hsi e darul meu de ziua ta.

— Cum?

— Am cumpărat-o pentru ziua ta.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Oh, Tai-Pan, uneori ești tare rău și obositor, spuse May-may și începu să plîngă. Ziua ta de naștere e peste patru luni. La vremea aceea aș fi fost grea cu copilul, așa că am pus la cale căutarea unei „surori”. Tare greu mi-a fost să aleg ce-a fost mai bun și mai bun. Ea e cel mai bun și mai bun. Și pentru că acum eu sînt bolnavă, ți-o dau chiar acum și nu mai aștept. Nu-ți place de ea?

— Fetișo, Doamne Dumnezeu! Nu mai plînge, May-may. Ascultă, nu mai plînge. Bineînțeleș că-mi place sora ta. Dar nu se cade să cumperi fete și să le faci cadou de ziua cuiva. Pentru numele lui Dumnezeu.

— De ce nu?

— Păi... pentru că nu se cade.

— E foarte drăguță, mi-a plăcut mie să-mi fie soră. Trebuia s-o învăț ce are de făcut în cele patru luni. Dar acum..., și May-may izbucni din nou în hohote de plîns.

Yin-hsi veni fuga de la ușă și îngenunche lîngă May-may, o apucă de mînă și-i șterse îndatoritoare lacrimile, apoi o ajută să mai bea puțin ceai. May-may o prevenise că barbarii erau uneori ciudați și-și manifestă fericirea prin strigăte și blesteme, dar asta nu trebuia să o îngrijoreze.

— Ascultă, Tai-Pan, uită-te ce drăguță e! spuse May-may. Așa-i că-ți place de ea?

— May-may, nu asta-i problema. Bineînțeleș că-mi place.

— Ei, atunci s-a rezolvat! May-may închise ochii și se lăsă pe spate în cuibul ei de perne.

— Ba nu-i rezolvat deloc.

Atunci May-may lansă ultima salvă:

— Ba s-a rezolvat. Și nu mă mai cert cu tine deloc, Cristoase! Am plătit pentru ea o sumă imensă și e cea mai minunată și n-o pot trimite acasă pentru că atunci și-ar pierde toată cinștea obrazului și nu i-ar mai rămîne decît să se spînzure cu mîna ei.

— Nu fi caraghioasă!

— Îți promit eu că așa va face, Tai-Pan. Toată lumea a aflat că am căutat o nouă soră pentru mine și pentru tine, iar dacă o trimiți acum înapoi s-a terminat cu cinștea obrazului ei. Fantastic de tot s-a terminat. Și o să se spînzure.

— Fetișo, te rog nu mai plînge.

— Dar nici tu nu vrei să-mi primești cadoul de ziua ta.

— Îmi place de ea și nu-i nevoie s-o trimiți înapoi, îi spuse el iute, orice, numai să nu o mai vadă că plînge. Ține-o aici. O să fie... o să fie sora ta, și atunci cînd o să te faci tu bine... atunci o să-i găsim și ei un bărbat bun. Da? Nu trebuie să mai plîngi de-acum. Haide, fetișo, nu mai plînge.

În cele din urmă, May-may se opri din plîns și se întinse din nou pe spate. Plînsul îi consumase prea mult din puterile atît de prețioase acum. Dar meritase, se bucură ea în sinea ei. Acum Yin-hsi o să rămînă. Dacă eu mor, el rămîne pe mîini bune. Dacă trăiesc, ea o să-mi fie soră, a

doua soră în gospodărie, pentru că, sigur, pînă la urmă o s-o vrea el, își spunea ea în vreme ce luneca în somn sfîrșită. E atît de drăguță.

Ah Sam intră în cameră.

— Stapin, tiner stapin afară aștepte, poate vede?

Struan era alarmat de paloarea groaznică a lui May-may.

— Cheamă doctor iute iute, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan părăsi încăperea mohorît. Ah Sam închise ușa după el și îngenunche lîngă pat și-i spuse lui Yin-hsi:

— A doua mamă, eu aș schimba veșmintele Supremei Doamne înainte de venirea doctorului.

— Da, am să te ajut, Ah Sam, îi spuse Yin-hsi. Tata e un uriaș ciudat, cu siguranță. Dacă Suprema Doamnă și cu tine nu m-ați fi prevenit, aș fi fost tare înspăimîntată.

— Tata e un om foarte drăguț, dar barbar, ce să-i faci. Bineînțeles că Suprema Doamnă și cu mine l-am mai învățat cîte ceva. Ah Sam se încruntă uitîndu-se la May-may care dormea adînc. Arată tare rău!

— Da, dar astrologul meu a prezis vești bune, așa că trebuie să avem răbdare.

— Hello, Culum, îi spuse Tai-Panul cînd ieși în frumoasa grădină din față, înconjurată de zid.

— Hello, Tai-Pan. Sper să nu te superi că am venit aici, și Culum se ridică de pe banca de la umbra sălciei și scoase o scrisoare. Acum a sosit și... în loc să i-o trimit lui Lo Chum am socotit că mai bine viu eu și văd ce mai faci. Și să aflu cum o mai duce și ea.

Struan luă scrisoarea. Pe ea scria: „Personal, în mînă, urgent”. Era de la Morley Skinner.

— A pierdut pruncul alaltăieri, îi spuse el.

— Groaznic! făcu Culum. A sosit cinchona?

Struan clătină din cap.

— Stai jos, fiule.

Deschise scrisoarea. Morley Skinner scria că intenționase să mai păstreze secretul repudierii pînă la sosirea lui Struan, fiindcă i se păruse a fi periculos să o facă publică în absența sa, dar acum devenise absolut imperativ să publice raportul de îndată.

„În dimineața asta a sosit din Anglia o fregată. Informatorul meu de pe nava amiral mi-a spus că amiralul a fost încîntat cu scrisoarea personală primită din partea amiralității și a fost auzit spunînd: Pe Dumnezeuul meu, a venit în fine și timpul, fir-ar să fie! Dacă avem puțin

noroc, într-o lună sîntem în nord. Asta nu poate însemna nimic altceva decît că i s-a adus și lui la cunoștință vestea și că sosirea lui Whalen e iminentă. Nu pot să subliniez pe cît aș vrea necesitatea întoarcerii dumitale. Apropo, am auzit că la înțelegerea dintre Longstaff și Ching-so există un ciudat adaos cu privire la despăgubirile pe care trebuie să le plătească cei din Canton. Și acum, la urmă, trebuie să spun că sper că ai fost în stare să dovedești, într-un fel sau altul, efectele scoarței de cinchona. Îmi pare rău că, din cîte știu eu, pe aici nu e de găsit. Sir, cel mai umil servitor al tău, Morley Skinner.”

May-may n-o să reziste la încă o criză de friguri, se gîndi Struan cu îngrijorare. Țasta-i adevărul și trebuie să-l înfrunți. Mîine e moartă... dacă nu sosește cinchona. Și cine știe dacă asta chiar și vindecă!

Dacă moare, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dacă trăiește, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dar de ce? De ce nu lași tu blestemata aia de insulă așa cum a fost și înainte? S-ar putea să greșești – Anglia n-are nevoie de Hong Kong. Și ce vrei să dovedești prin cruciada asta aiurită de a deschide China spre lume, și a o aduce spre civilizație așa cum vrei tu, așa cum înțelegi tu s-o faci? Lasă China în plata propriului ei *joss* și du-te în țară, acasă. Cu May-may, dacă supraviețuiește. Lasă-l pe Culum să-și găsească propriul său drum ca Tai-Pan. Odată și odată tot ai să mori și Nobila Casă o să-și găsească ea propriul ei drum. Asta-i legea, legea lui Dumnezeu, și legea soartei. Du-te în țară și te bucură de ceea ce ai dobîndit, asudînd și sacrificîndu-te. Eliberează-l pe Culum de jurămîntul de a sluji cinci ani de zile. Ai adunat destul, mai mult decît destul să-ți ajungă și ție și lui și copiilor copiilor lui. Lasă-l pe Culum să hotărască singur dacă mai vrea să rămînă, sau dacă nu mai vrea. Du-te în țară și uită totul. Ești bogat și puternic și, dacă vrei, poți să te arăți și la curțile regilor. Da. Ești Tai-Pan. Și acum pleacă exact ca un Tai-Pan, și la naiba cu toată China. Renunță la China. China... e o iubită care-ți stoarce sîngele.

— Ai primit și alte vești proaste?

— Ah, iartă-mă, Culum, fiule, de tine am și uitat. Ce ziceai?

— Iar ai primit vești proaste?

— Nu, dar cele care sunt, sînt importante.

Struan observă că ultimele șapte zile își lăsaseră urmele asupra lui Culum. Flăcăule, de acum nu mai strălucește doar tinerețea pe fața ta. Ești bărbat de-acum. Apoi își aminti de Gorth și înțelese că nu putea pleca din Asia fără să încheie socotelile... cu Gorth și cu Brock.

— Ei, flăcăule, azi e cea de-a șaptea zi, ultima, nu-i așa?

— Mda, făcu la rîndul lui Culum.

O, Doamne, se rugă Culum, ferește-mă de o astfel de săptămîină, să nu mai trăiesc niciodată ce-am trăit. De două ori fusese înspăimîntat de moarte. O dată simțise dureri cînd urina, iar altă dată i se păruse că apăruseră o umflătură și o scurgere. Dar taică-său îl sprijinise permanent în tot acest timp, așa încît Struan și Culum se apropiaseră mult unul de celălalt. Struan îi vorbise de May-may. Iar în lungile ore de veghe de noapte, Struan îi vorbise cum numai un tată îi poate vorbi fiului său uneori, atunci cînd suferința sau fericirea deschide zăgazurile. Au dezbătut planuri de viitor, probleme din trecut. Cît de greu e uneori să iubești pe cineva și să trăiești cu el ani și ani de zile. Struan se ridică.

— Vreau să pleci la Hong Kong de îndată, îi spuse el lui Culum. O să pleci o dată cu marea, pe *China Cloud*. Căpitanul Orlov va fi în mod oficial sub comanda ta. În acest voiaj tu vei fi comandantul navei.

Lui Culum îi surîse ideea de a comanda un cliper adevărat. Sigur.

— De îndată ce ajungi la Hong Kong îl trimiți pe căpitanul Orlov să-l aducă pe Skinner la bord. Îi vei înmîna personal o scrisoare pe care am să ți-o dau eu. Apoi faci același lucru cu Gordon. Sub nici un motiv tu nu cobori la țarm, și nici nu îngădui cuiva să coboare. De îndată ce Skinner și Gordon și-au scris răspunsurile îi trimiți la țarm și te întorci aici imediat. Mîine noapte ar trebui să fii înapoi. Pleci cu marea de amiază.

— Prea bine. Nu pot să-ți mulțumesc îndestul pentru... pentru tot!

— Fiule, cine știe! Poate că nici pe departe n-a fost vreodată vorba de frenție.

— Da. Dar chiar și așa... mulțumesc.

— Peste un ceas te văd la birou.

— Bun. Atunci o să am timp să-i spun la revedere lui Tess.

— V-ați gîndit vreodată să vă luați soarta în propriile mîini? Și să nu mai așteptați cele trei luni?

— Vrei să spui să fugim?

— Nu te-am întrebat decît dacă v-a trecut vreodată ideea asta prin minte, doar atît. Nu vreau să zic că asta ar trebui să faceți.

— Aș vrea să o pot... să o putem face. Asta ar rezolva... dar nu e posibil, și nici n-aș vrea. Nimeni nu s-ar încumeta să ne căsătorească.

— Brock ar fi furios nevoie mare, Gorth nu mai spun. Eu nu te-aș sfătui să faci una ca asta. Gorth s-a întors? Îl întrebă el, deși știa bine că nu se întorsese.

— Nu. Trebuie să vină în noaptea asta.

— Trimite-i vorbă căpitanului Orlov să vină să ne vedem cu toții în biroul meu, peste o oră.

— Și o să-l pui sub comanda mea să-mi execute absolut toate ordinele? îl întrebă Culum.

— Nu și în privința măsurilor de navigație. Dar în toate celelalte privințe, da. De ce întrebi?

— Așa, Tai-Pan, îi răspunse Culum. Ne vedem peste o oră.

— Bună seara, Dirk, spuse Liza când intră cu pași mari în sufrageria reședinței companiei lui Struan. Iartă-mă că te deranjez de la cină.

— Nu face nimic, Liza, spuse Struan ridicându-se în picioare. Te rog, ia loc. Nu vrei să servești masa cu mine?

— Nu, mulțumesc. Aia tineri îs aici?

— Ce? Cum să fie aici?

— Îi aștept de mai bine de-un ceas cu cina și ei n-au apărut, spuse Liza enervată. Am crezut că tîndălesc pe aici. Se întoarse să plece. Iartă-mă că te-am deranjat de la masă.

— Nu pricep. Culum a plecat cu *China Cloud* o dată cu marea de prînz. Cum să-l aștepti pe el la masă?

— Ce zici?

— Culum a plecat din Macao, o dată cu marea de prînz, repetă Struan calm.

— Dar Tess... io am gîndit că-i cu el. La meciul de cricket, toată după-amiaza.

— Am fost nevoit să-l trimit pe neașteptate imediat, în dimineața asta. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că se duce să-și ia la revedere de la Tess. Cred că treaba asta a fost exact înainte de amiază.

— Nici unu' din ei n-a scos o vorbă că el o să plece azi, doar că o să ne vedem mai tîrziu. Da, era taman înainte de amiază. Da' atunci unde-o fi Tess? Toată ziua a lipsit de acasă.

— Nu te îngrijora, că n-ai de ce. Probabil că e cu prietenii ei... doar știi că ăștia tineri nici nu bagă de seamă că trece vremea.

Liza își mușcă buzele îngrijorată.

— Pînă acum n-a întîrziat niciodată. Nu atît de tîrziu. Ea e om de casă, nu umblă brambura ca alții. Dacă a pățit ceva, Tyler o să... Dacă s-a dus cu Culum pe navă, o să plătească el al naibii de scump!

— De ce-ar fi făcut una ca asta, doamnă Brock? o întrebă Struan.

— Dumnezeu să aibă milă de ei dacă au făcut una ca asta. Și de dumneata dacă i-ai ajutat cumva.

După plecarea Lizei, Struan își turnă un pahar de brandy, se duse la fereastră și se uită pe *praia* și în port. Când văzu că *White Witch* aproape ajunsese la locul ei de ancoraj, se duse în hol.

— Eu pleacă la Club, Lo Chum.

— Da, stapin!

Capitolul treizeci și opt

Gorth dădu buzna în foaierea clubului ca un taur înfuriat, cu o pisică cu nouă cozi în mână. Îi mătură la o parte pe servitorii și clienții uluiți și năvăli în sala de jocuri.

— Unde-i Struan?

— Cred că e la bar, îi răspunse Horatio, șocat de figura lui Gorth și de pisica cu nouă cozi pe care o mînuia amenințător.

Gorth se răsuci pe călcîie, țîșni prin foaiere și-și croi drum spre bar. În zări pe Struan la o masă împreună cu un grup de negustori. Toți se dădură la o parte când îl văzură îndreptîndu-se amenințător spre Struan.

— Unde-i Tess, pui de cățea ce ești?

În încăperea se lăsă o liniște mormîntală. Horatio și ceilalți se înghesuiră în ușă.

— Nu știi, și dacă-mi mai spui o dată așa, teucid!

Gorth îl înșfăcă pe Struan, obligîndu-l să se ridice în picioare.

— E pe *China Cloud*?

Struan se eliberă din strînsoarea lui Gorth.

— Nu știi. Și dacă e, ce importanță are asta? Nu văd nimic rău dacă doi tineri...

— Tu ai pus la cale chestia asta! Tu ai pus-o la cale, ticălosule! Tu i-ai dat ordin lui Orlov să-i căsătorească!

Gorth se făcu spre Struan cu biciul. Unul din șfichiurile cu fier la capăt îl plesni pe Struan peste față, rănindu-l.

— Tess a noastră măritată cu un stricat bolnav de frenție ca ăla! strigă el. Pui împutit de cățea!

Deci am avut dreptate, își spuse Struan. Tu ești cel care a pus totul la cale! Se repezi spre Gorth și apucă mînerul biciului, dar ceilalți din încăperea se aruncară asupra lor și-i despărțiră. În învălmășeală, unul dintre candelabrele de la o masă se prăbuși și Horatio se repezi să stingă

flăcările care aprinseseră covorul mișos. Struan se smulse și se eliberă din mâinile celorlalți și-i aruncă o privire cumplită lui Gorth.

— Diseară am să-ți trimit secundanții.

— Cristoșii! Io n-am nevoie de secundanți. Acum! Alege-ți ce arme împruțite poștești. Haide. Și după ce mă socotesc cu tine, urmează și Culum. Jur pe Dumnezeu!

— Gorth, de ce mă provoci? Și de ce-l ameninți pe Culum?

— Doa' știi bine, pui de cățea. E atins de frenție, Cristoase!

— Trebuie să fii nebun!

— Cristoșii! Nu-l mai acoperi acum! Gorth încercă să se smulgă din mâinile celorlalți patru care-l țineau, dar nu izbuti. Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi drumul!

— Doar știi bine că nici poveste. Culum nu e atins de frenție. De ce zici atunci că este?

— Toată lumea știe. A fost în cartierul chinezesc. Doar știi bine și de aia i-ai pus să fugă. Înainte ca boala să-și arate semnele cumplite.

Struan apucă pisica cu nouă cozi în mâna dreaptă.

— Băieți, dați-i drumul!

Toată lumea se trase înapoi. Gorth dădu să-și scoată cuțitul și se pregăti să se repeadă, dar, ca prin farmec, în stînga lui Struan apăru un cuțit. Gorth se repezi să lovească, dar Struan nici nu se clinti și rămase ca o stîncă, îngăduindu-i lui Gorth să zărească preț de o secundă toată dorința primitivă de a ucide care părea să-l stăpînească pe Struan cu totul. Și pofta de a-l ucide. Gorth se opri brusc, toate simțurile lui urlînd și avertizîndu-l că e în mare pericol.

— Aici nu e locul nimerit să ne înfruntăm, spuse Struan. Nu eu am provocat acest duel. Dar nu mai pot să fac nimic acum. Horatio, vrei să-mi fii secundant?

— Da, da, bineînțeles, îi răspunse Horatio, simțindu-se cu conștiința încărcată din cauza semințelor de ceai pe care le obținuse pentru Longstaff. Așa se plătește oare pentru că ai beneficiat o viață întregă de ajutorul și prietenia celuiilalt? Tai-Panul ți-a trimis doar vorbă despre situația lui Mary și ți-a pus la dispoziție o lorce ca să vii la Macao. Ți-a fost ca un tată și ție și ei, iar acum îl înjunghii pe la spate. Da... dar pentru el nu însemni nimic. Nu faci decît să distrugi un mare rău. Dacă reușești să împlinești fapta asta, atunci mai răscumperi ceva din păcatele tale cînd vei fi în fața Domnului, așa cum se va întîmpla.

— Voi fi onorat să-ți slujesc drept al doilea secundant, Tai-Pan, spuse Masterson.

— Atunci poate binevoii să venii cu mine, domnilor.

Struan își șterse firul de sînge ce-i curgea pe bărbie, aruncă pisica cu nouă cozi pe tejgheaua barului și se îndreptă spre ușă.

— Ești un om mort! îi strigă Gorth, din nou încrezător în sine. Grăbește-te, pui de curvă de cătea.

Struan nu se mai opri decît după ce ieși din club și se simți în siguranță pe *praia*.

— Eu aleg fiarele de luptă!

— Dumnezeule Cristoase, dar nu e... nu se folosesc de obicei în duel, spuse Horatio. El e un tip vînjos și tu... tu... în ultima săptămînă ai fost încercat mai greu decît îi închipui.

— Și eu sînt de acord, interveni Masterson. Un glonte în frunte e mai înțelept. Da, Tai-Pan.

— Întoarceți-vă și-i spuneți acum! Nu mai discutați. Eu sînt definitiv hotărît.

— Și unde... unde o să... bineînțeles toată povestea nu trebuie să facă prea mult zgomot, da? Poate că portughezii o să încerce să ne oprească.

— Bineînțeles. Închiriază o joncă. Voi doi, eu și Gorth, împreună cu secundanții lui o să plecăm la răsăritul soarelui. Doresc să avem martori și să fie un duel cinstit. Pe puntea unei jonci va fi loc mai mult decît e chiar nevoie.

Gorth, n-am să teucid, își spuse Struan jubilînd în sinea lui. Nu, chiar deloc, ar fi prea ușor. Dar pentru numele lui Dumnezeu, de mîine încolo n-ai să mai mergi pe picioarele tale, n-o să te mai hrănești tu cu mîna ta, și nici n-ai să mai vezi lumina soarelui, și nici n-ai să te mai culci vreodată cu vreo femeie. Am să-ți arăt eu ție ce înseamnă răzbunare.

Pînă la căderea serii, vestea duelului se duse din gură în gură, și o dată cu vestea începură și pariurile. Mulți erau de partea lui Gorth: era în floarea puterii și, la urma urmei, avea toate motivele să-l provoace pe Tai-Pan dacă era cît de cît adevărat zvonul că el îi trimisese pe Culum și pe Tess pe mare cu un căpitan care-i putea cununa dincolo de limita celor trei mile spre larg, în condițiile în care Culum era bolnav de frenție.

Cei care-și riscau banii pe Tai-Pan o făceau pentru că sperau, fără a fi convinși, că totuși va cîștiga. Toată lumea știa cît de îngrijorat și chinuit fusese în ultima vreme ca să caute scoarța de cinchona, pentru legendara lui iubită care acum era pe moarte. Și toată lumea vedea ravagiile pe care suferințele astea le lăsaseră asupra lui Struan. Numai Lo Chum, Chen Sheng, Ah Sam și Yin-hsi au împrumutat cît au putut mai

mult și au pariat încrezători pe Tai-Pan, și le-au solicitat zeilor să aibă grijă de ei. Pentru că fără Tai-Pan erau oricum pierduți.

Nimeni nu-i spuse o vorbă lui May-may despre duel. Struan plecă devreme de la ea și se întoarse la reședință. Voia să doarmă și să se odihnească bine. Duelul nu-l îngrijora. Era convins că-l putea juca pe Gorth cum voia. Și nici nu-i păsa dacă în cursul duelului va fi desfigurat, dar știa că trebuie să fie foarte puternic și foarte iute. Calm, porni pe străzile liniștite, învăluit de căldura unei alte nopți minunate, plină de stele. Lo Chum îi deschise ușa.

— Seara, stapin.

Făcu semn politicos spre antecameră. Îl aștepta Liza Brock.

— Bună seara.

— Culum are frenție?

— Cum o să aibă? Bineînțeles că nu! Cristoase Dumnezeule! Noi nici habar nu avem dacă s-au cununat sau nu. Probabil că s-au aventurat și ei într-o călătorie tainică.

— Da' el o fost la bordel... cine știe la care. În noaptea aia când cu tâlharii.

— Liza, Culum nu are frenție.

— Atunci de ce zic așa ceilalți?

— Întreabă-l pe Gorth.

— L-am întrebat și mi-a zis că așa i-or zis și lui.

— Liza, îți repet. Culum nu are frenție.

Umerii largi ai Lizei începură să tresalte de hohote.

— Ah, Doamne Dumnezeule, cu ce-am păcătuit?

Ar fi vrut să izbutească să oprească duelul. Ținea la Gorth chiar dacă nu era fiul ei. Știa că și mîinile ei vor fi mînjite de sîngele ce se va vărsa, fie al lui Gorth, fie al lui Struan, sau Culum, sau chiar al propriului ei bărbat. Dacă nu s-ar fi silit ea să-l forțeze pe Tyler s-o lase pe Tess la bal, atunci nu s-ar mai fi întîmplat ce se întîmplă acum.

— Liza, nu fi îngrijorată, îi spuse Struan blînd. Tess nu a pățit nimic, sînt sigur. Dacă s-au cununat, atunci oricum nu ai de ce te teme.

— Când se întoarce *China Cloud*?

— Mîine noapte.

— O să-i îngădui doctorului nostru să-l consulte?

— Asta depinde numai de Culum. Dar eu n-am să-i interzic s-o facă. Liza, n-are frenție. Dacă ar fi avut, crezi că aş fi îngăduit eu căsătoria asta?

— Ba io cred că da! îi spuse Liza chinuită. Ești un diavol, și numai diavolul știe ce-i în mintea ta, Dirk Struan! Da' jur pe Dumnezeu, dacă mințești, io te omor, dacă bărbații din familia mea nu izbutesc.

Se îndreptă împleticindu-se spre ușă. Lo Chum i-o deschise dinainte și o închise în urma ei.

— Stapin mai bine doarme doarme! îi spuse Lo Chum cu mutra lui încântată. Mîine devreme scoale, heya?

— Du-te dracului!

Ciocanul de fier de la ușa de la intrare făcu să reverbereze toată reședința adormită. Struan ascultă cu atenție, învăluit de căldura și întunericul moale din dormitor, apoi auzi pașii înăbușiți ai lui Lo Chum. Sări din pat, cu cuțitul în mîna, și înșfăcă halatul de mătase. Ieși pe balcon iute, fără zgomot, și privi peste balustradă. Două etaje mai jos, Lo Chum punea felinarul jos ca să deschidă ușa. Bătrînul orologiu bătutu ora unu și un sfert, în prag stătea părintele Sebastian.

— Tai-Pan poate vede la mine, poate?

Lo Chum încuviință din cap, și puse deoparte satîrul pe care-l ținuse ascuns la spate. Porni pe scări în sus, dar se opri cînd auzi glasul Tai-Panului.

— Da?

Părintele Sebastian întinse gîtul cît putu de mult în întuneric, simțind cum, luat pe nepregătite de strigătul lui Struan, părul i se zbîrlise la spate.

— Domnule Struan!

— Da? făcu Struan cu glasul gîtuit.

— M-a trimis Eminența Sa. Am găsit scoarța de cinchona.

— Unde se află?

Călugărul ridică un săculeț murdar.

— Aici. Eminența sa spunea că veți aștepta un trimis al său.

— Și care-i prețul?

— Domnule Struan, eu nu știu nimic despre asta, strigă părintele Sebastian nevolnic. Eminența Sa mi-a spus doar să tratez pe indiferent cine o să-mi spuneți dumneavoastră. Doar atît.

— Cobor într-o secundă, îi strigă Struan, repezindu-se în dormitor.

Își aruncă pe el veșmintele, își trase cizmele în grabă, se rezezi la ușă și se opri. După o secundă de gîndire, luă un fier de luptă și coborî cîte patru trepte odată. Părintele Sebastian văzu fierul de luptă și se trase înapoi.

— 'Neața, părinte, îi spuse Struan.

Își ascunse sila cînd văzu veșmintele jechoase ale călugărului, și din nou simți că-i urăște pe toți doctorii.

— Lo Chum, cînd stapin Sinclair aici, tu aduci la el, savvy?

— Savvy, stapin!

— Haide, părinte Sebastian.

— Doar o secundă, domnule Struan. Înainte de a merge vreau să vă explic ceva. N-am mai folosit niciodată cinchona pînă acum, nimeni dintre noi n-a folosit-o.

— Ei, acum nu mai contează, așa-i?

— Ba contează! replică călugărul cel sfrijit. Știu doar atît, că trebuie să fac un ceai din scoarța asta punînd-o la fiert. Necazul e că nu știu precis cît s-o fierbem și cît de tare să facem ceaiul. Și nici cît de mult trebuie să dăm pacientei. Și nici cît de des trebuie să-i dăm leacul ăsta. Singurele indicații medicale asupra cinchonei sînt arhaice, foarte vechi, în latină... și nu prea precise.

— Episcopul a spus că și el a avut malarie. Cît a luat el atunci?

— Eminența Sa nu-și mai amintește. Doar că avea un gust foarte amar care-i stîrnea silă. A băut din licoarea aceea patru zile la rînd, după cum socoate el acum. Eminența Sa mi-a spus să vă transmit cît se poate de limpede că o tratăm pe riscul dumneavoastră.

— Da. Înțeleg prea bine. Haide!

Struan ieși pe ușă ca din pușcă, părintele Sebastian lîngă el. O luară pe *praia* o vreme și apoi pe o stradă mărginită de copaci.

— Domnule Struan, vă rog, nu așa de iute, îl imploră părintele Sebastian, cu sufletul la gură.

— Mîine urmează criza de friguri. Trebuie să ne grăbim.

Struan traversă Praca de Sao Paulo, și se grăbi nerăbdător să intre pe altă stradă. Brusc, instinctul îl preveni, se opri pe loc, și se aruncă într-o parte. În zidul de lîngă el se strivi un glonte de muschetă. Îl trase jos și pe preotul îngrozit. Altă împușcătură răsună. Proiectilul îl șterse pe Struan la un umăr, și el se blestemă că nu luase și pistoalele cu el.

— Fugi cît poți să-ți salvezi viața! zise el săltîndu-l pe călugăr în picioare și făcîndu-i vînt să traverseze strada ca să ajungă la adăpostul portalului unei uși. La casele din jur se aprinseră luminile.

— Pe aici, șuieră el, și țîșni înainte.

Brusc schimbă direcția și alt proiectil trecu pe lîngă el, doar la o fracțiune de inci cînd ajunse la adăpostul altei străzi, cu părintele Sebastian gîfînd din greu lîngă el.

— Mai ai săculețul cu cinchona? îl întrebă Struan.

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

— Tîlhari.

Struan îl apucă pe călugărul îngrozit de mîină și porni cu el în fugă spre celălalt capăt al străzii și apoi în piațeta din fața fortului Sao Paulo do Monte. La adăpostul zidurilor fortului își trase sufletul.

— Unde-i cinchona?

Părintele Sebastian îi întinse sfîrșit punga.

Lumina palidă a lunii se plimbă pe urma lividă de rană lăsată de pisica cu nouă cozi pe bărbia lui Struan, și apoi îi sticli în ochi, ceea ce îl făcu să arate și mai diavolește și mai înalt în mintea călugărului.

— Cine a tras? Cine a tras în noi? întrebă el.

— Tîlhari, repetă Struan.

El știa foarte bine că, de fapt, oamenii lui Gorth, sau chiar Gorth în persoană pusese la cale atacul ăsta. Se întrebă o clipă dacă nu cumva părintele Sebastian fusese trimis drept momeală. Nu pare probabil. Și în orice caz, n-ar fi fost trimis de episcop și nu avînd la el și cinchona. Ei bine, o să știu eu curînd, se gîndi el. Și dacă sînt și ei amestecați, atunci am să retez și niște beregăți de papistași. Cercetă îngrijorat întunericul înainte. Își trase cuțitul din carîmbul cizmei, și plasă fierul de luptă în așa fel ca să-i fie mai la îndemîină. Cînd îl auzi pe părinte că suflă mai ușor, o luă înainte peste creasta colinei, prin fața bisericii Sao Antonio și coborî panta pînă la zidul locuinței lui May-may. În zidul înalt, gros, de granit era o ușă. Lovi puternic cu ciocanul în ea. În cîteva secunde Lim Din era cu ochiul la gaura prin care putea spiona să vadă cine-i. Ușa se deschise imediat. Intrară în curtea din față, poarta fu închisă în urma lor.

— Acum sîntem în siguranță, îi spuse Struan. Lim Din, ceai, băutură mult mult. Îi făcu semn părintelui Sebastian să se așeze pe un scaun și puse fierul de luptă pe masă. Mai întîi să ne tragem sufletul.

Călugărul își desprinse mîinile încleștate pe crucifix și-și șterse fruntea de sudoare.

— Chiar a încercat cineva să ne omoare?

— Mie așa mi se pare, îi răspunse Struan.

Își scoase haina și se uită la umăr. Glontecele doar ce-i atinsese pielea.

— Lasă-mă să mă uit și eu la rană, spuse călugărul.

— Nu-i nimic! Struan se îmbracă la loc. Nici o grijă, părinte. O s-o tratezi pe bolnavă pe riscul meu. Ți-ai revenit?

— Da. Călugărul avea buzele uscate ca pergamentul și un gust metalic în gură. Mai întîi să pregătesc ceaiul de cinchona.

— Bun. Dar înainte de a începe jură pe sfânta cruce că nu vei spune nimănui vreo vorbă despre locuința asta sau despre cine locuiește în ea sau despre ce se întâmplă aici.

— Bineînțeles, dar nu e nevoie să jur. Nimic...

— Ba e nevoie! Eu țin la liniștea mea. Dacă nu juri, atunci o s-o tratez eu personal. Se pare că și eu știu cam la fel de mult ca și dumneata despre felul în care trebuie folosită cinchona. Hai, hotărăște-te.

Călugărul se simțea umilit de puținătatea cunoștințelor sale în privința tratamentului și dorea cu disperare să o vindece pe bolnavă, în numele Domnului.

— Prea bine. Jur pe sfânta cruce că gura mi-e pecetluită.

— Mulțumesc.

Struan o luă înainte, arătându-i drumul, pe ușa din față, apoi pe coridor. Ah Sam ieși din camera ei, dădu să se încline, strângându-și mai bine pijamaua verde pe ea. Avea părul răvășit, fața umflată de somn. Porni după ei cu felinarul spre bucătărie. Bucătăria era mică, cu o vatră, un vas cu mangal și un talmeș-balmeș ca în grădina din spate unde se aruncă de toate. Încăperea era plină cu tot felul de oale și crățiți și ceainice. Sute de mănunchiuri de zarzavaturi uscate și ciuperci și ierburi, măruntaie și cîrnați atîrnau de pereții înnegriți de fum. Saci împlețiți, plini cu orez, acopereau podeaua murdară. Două bucătărese amețite încă de somn se ridicară pe jumătate din paturile lor murdare, uitîndu-se aiurite la Struan. Dar cînd acesta mătură fără multe mofturi dintr-o mișcare toate cratițele și farfuriile soioase de pe masă ca să facă loc, acestea săriră din paturi și o zbughiră pe ușă afară.

— Ceai stăpin dorește? întrebă Ah Sam mirată.

Struan clătină din cap. Luă din mîna călugărului speriat săculețul cu scoarța de copac și-l deschise. Scoarța era maronie și cu totul obișnuită, spartă în bucățele. O miroși, dar nu simți nici un miros.

— Acum ce facem?

— Ne trebuie ceva în care să fierbem, și părintele Sebastian luă la întâmplare o oală destul de curată.

— Mai întîi, te rog, spală-te pe mîini! îi arată Struan spre un butoi mic cu apă și un săpun alături.

— Cum?

— Te rog, întîi spală-te pe mîini. Struan luă apă cu o cană și-i întinse preotului săpunul. Nu te apuci de nimic pînă cînd nu te speli pe mîini.

— Dar de ce e nevoie?

— Nu știi. O veche superstiție chinezească. Te rog... haide, părinte, te rog.

În vreme ce Struan spăla din nou oala și o pune pe masă, Ah Sam îl urmărea cu ochi mari și strălucitori pe preot cum își frecă mâinile cu săpun, apoi și le clăti, și se șterse cu un prosop curat. Apoi călugărul închise ochii, împreună mâinile și murmură o rugăciune.

— Acum ceva cu care să măsurăm, spuse el întorcându-se iar pe pământ, și luând tot la întâmplare o cană și umplînd-o cu scoarță de cinchona.

Vărsă scoarța în oală și apoi încet și metodic adăugă zece măsuri de apă. Apoi puse oala la fiert pe vasul cu mangal.

— Pentru început, zece măsuri la una, spuse el cu voce dogită, și se șterse nervos de sutană. Acum vreau s-o văd pe bolnavă.

Struan îi făcu semn lui Ah Sam și-i spuse:

— Nu atinge!

— Nu atinge, stapin! spuse Ah-Sam energic. Acum, după ce trecuse cu bine de șocul inițial, începuseră să-i placă toate ciudățeniile pe care le vedea petrecîndu-se sub ochii ei. Nu atinge, stapin, nu contește!

Struan și călugărul ieșiră din bucătărie și se duseră în dormitorul lui May-may. Ah Sam se luă după ei. În întunericul dormitorului un felinar arunca o pată de lumină, Yin-hsi își pieptăna părul răvășit dinaintea unei oglinzi. Se opri și se înclină în grabă. Lîngă patul cel mare cu patru stîlpi al lui May-may se vedea pe jos un culcuș încropit pe o saltea. Sub numeroase pături, May-may tremura sfîrșită.

— Hello, fetiço, avem cinchona, îi spuse Struan, apropiindu-se de ea. În fine! De-acum totul e bine.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig, îi spuse ea neajutorată, mi-e atît de frig. Ce-ai pățit la obraz?

— Nimic, fetiço.

— Te-ai tăiat. Ea începu să tremure, închise ochii și lunecă din nou în viscolul care-o înghiți pe dată. E atît de frig!

Struan se întoarse și se uită la părintele Sebastian. Văzu șocul de pe chipul crispat al călugărului.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, nimic!

Călugărul puse pe masă alături o mică clepsidră și, îngenunchind lîngă pat, apucă încheietura mîinii lui May-may și porni să numere bătăile inimii. Cum poate o chinezoaică să vorbească englezește? se întrebă el. Cealaltă e a doua lui amantă? Am ajuns oare în haremul

diavolului? O, Doamne, apără-mă și mă păzește, și dă-mi puterea tămăduirii tale și îngăduie-mi să fiu unealta ta în noaptea asta.

Pulsul lui May-may bătea slab și rar, încît numai cu mare strădanie reuși să-l simtă. Cu multă grijă, el îi întoarse fața spre sine și se uită în ochii ei.

— Nu te teme, îi spuse el. Nu ai de ce te teme. Te afli în mîinile Domnului acum. Trebuie doar să mă uit în ochii tăi. Nu te teme, ești în mîinile Domnului.

Neajutorată și încremenită, May-may se supuse după cum i se spusese. Yin-hsi și Ah Sam stăteau deoparte și priveau pline de teamă.

— Ce-i face? Cine-i ăsta? îi șopti Yin-hsi.

— Un diavol de vraci și medic barbar, murmură Ah Sam. Un călugăr din aceia cu fuste lungi al omului Dumnezeu pe care l-au bătut în cuie în pielea goală pe cruce.

— Hm, făcu Yin-hsi cutremurîndu-se. Am auzit și eu de ei. Groaznic să faci una ca asta. Sînt niște adevărați diavoli. De ce nu-i aduci tatei niște ceai? E foarte bun cînd ești neliniștit.

— A doua mamă, Lim Din aduce ceaiul, îi șopti Ah Sam, jurîndu-se să nu se miște din loc pentru nimic în lume, pentru că s-ar putea să se întîmple ceva de mare importanță și ea să nu fie de față. Aș vrea tare mult să pot înțelege limba lor cumplită.

Călugărul așeză mîna fetei pe așternut și ridică privirea spre Struan.

— Eminența Sa mi-a spus că malaria a provocat un avort bolnavei. Trebuie s-o examinez.

— Atunci continuă.

Cînd călugărul dădu așternuturile și păturile la o parte, May-may încercă să-l oprească, iar Yin-hsi și Ah Sam se grăbiră îngrijorate s-o ajute.

— Nu! exclamă Struan scurt. Stați acolo! Se așeză lîngă May-may și-i apucă mîinile. Fetița mea, totu-i în regulă. Continuă, îi spuse el preotului.

Părintele Sebastian o consultă și apoi o așeză din nou confortabil între perne.

— Hemoragia aproape că s-a oprit. E semn foarte bun.

Cu degetele lui lungi o examinează la baza craniului și o pipăi îndelung. May-may simți că degetele lui parcă îi luară o bună parte din durere. Dar simțea cum în ea iar începe totul să înghețe și dinții porniră să-i clănțâne.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig. Poți să spui să-mi dea o sticlă cu apă caldă sau niște așternuturi mai groase? Te rog. Mi-e atît de frig.

— Da, fetiço, o clipă doar.

La spatele ei era o sticlă cu apă fierbinte, și zăcea sub patru rînduri de pături groase.

— Domnule Struan, aveți un ceas? îl întrebă părintele Sebastian.

— Da.

— Vă rog să vă duceți la bucătărie. De îndată ce apa dă în clocot, rețineți ora. După ce a fiert încet un ceas..., ochii părintelui Sebastian trădară cumplita disperare în care se zbătea. Sau două? Jumătate de oră? O, Doamne, te rog ajută-mă în ceasul ăsta de nevolnicie!

— O oră, spuse Struan hotărît și încrezător. Punem apoi aceeași cantitate la fiert pentru două ore. Dacă prima fiertură nu dă rezultate, încercăm cu a doua!

— Da, da!

Struan își verifică ceasul la lumina felinarului din bucătărie. Luă oala cu fiertură de pe foc și o puse să se răcească într-un hîrdău cu apă. A doua oală deja dădu în fiert.

— Cum se simte? îl întrebă pe preot cînd acesta veni în bucătărie, cu Ah Sam și Yin-hsi pe urmele lui.

— Are o criză puternică de friguri. Inima bate foarte slab. Vă puteți aminti data trecută cît timp a tremurat înainte s-o apuce căldurile?

— Patru ceasuri, poate cinci. Nu știu exact. Struan turnă o parte din licoarea aceea fierbinte într-o ceașcă mică, și gustă. Doamne Dumnezeule, e groaznic de amară.

Preotul gustă și el și se strîmbă.

— Ei bine, haideți să începem. Sper să poată înghiți fără să vomite după aceea. Cîte o ceașcă la fiecare oră.

Alese la întîmplare o ceașcă de pe un raft înnegrit de funingine, luă o bucată de cîrpă murdară.

— Asta la ce-ți servește?

— Trebuie să strecor să nu mai rămîină resturi de scoarță în ceai. Asta e numai bună. Țesătura e destul de deasă.

— Lasă că fac eu treaba asta, îi spuse Struan.

Luă o strecurătoare de argint pe care o pregătise, o șterse încă o dată cu o batistă curată.

— De ce faceți treaba asta?

— Chinezii au întotdeauna mare grijă să fie ceainicele și ceștile curate. Spun că în felul ăsta ceaiul e mai sănătos.

Începu să toarne ceaiul acela cu miros dezgustător din coajă de copac într-un ceainic imaculat de porțelan. Se rugă ca tăria ceaiului să fie cea necesară.

— Și atunci de ce să nu facem la fel și de data asta, ei?

Duse ceainicul și ceașca în dormitor. May-may vomită prima ceașcă de ceai. Și pe a doua. În ciuda pateticelor ei rugăminți, Struan o forță să bea din nou. De data asta May-may se sili să nu mai dea ceaiul afară, numai să nu fie nevoită să mai înghită iar altă ceașcă. Și totuși nu se întâmplă nimic. Doar că frigurile devin și mai severe. După un ceas, Struan o sili să mai bea o ceașcă. Nu mai vărsă nici ceaiul acesta, dar frigurile se accentuează și mai mult.

— O să-i dăm de-acum câte două cești, spuse Struan, străduindu-se să-și învingă panica.

Și o sili să înghită o doză dublă. Și scena se repetă ceas de ceas. Se făcu dimineață. Struan se uită la ceas. Ora șase. Și nici o îmbunătățire a situației. Frigurile o făceau pe May-may să tremure ca o rămurică în vântul toamnei.

— Pentru numele lui Cristos, izbucni Struan, trebuie să-și facă efectul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar își face efectul, domnule Struan, spuse părintele Sebastian, care ținea încheietura mâinii lui May-may. Fierbințeala trebuia să apară de acum două ceasuri. Dacă nu mai apare, are o șansă. Pulsul ei e abia perceptibil, mda, dar cinchona lucrează.

— Fetițo, fii tare, îi spuse Struan, ținând-o pe May-may de mână. Doar încă vreo câteva ceasuri. Fii tare.

Mai târziu se auzi un ciocănit la poartă. Struan ieși din casă cu ochii împăienjeniți și deschise poarta.

— Hello, Horatio, heya, Lo Chum.

— A murit?

— Nu, băiete. Cred că a scăpat, prin mila Domnului.

— Ai găsit cinchona?

— Da.

— Masterson e la joncă. A venit vremea pentru Gorth. O să-i rog pe secundanții lui să amâne întâlnirea pînă mîine. Acum nu ești în stare să te duelezi cu nimeni.

— Nu trebuie să vă îngrijorați. Există mai multe căi de a ucide un șarpe blestemat, nu doar fiind nevoit să-i strivești căpățîna sub picior. Într-o oră sînt acolo.

— Bine, precum zici, Tai-Pan.

Horatio pleacă în grabă, Lo Chum se duse cu el.

Struan închise poarta și se întoarse la May-may. Zăcea în pat perfect nemișcată. Iar părintele Sebastian îi lua pulsul. Chipul lui era încremenit de încordare. Se aplecă și-i ascultă inima. Trecură secunde. Ridică încet capul și se uită cercetător la Struan.

— O clipă am crezut că... dar fata e bine. Inima îi bate groaznic de rar, dar, ei bine, e tânără. Cu mila Domnului, febra s-a oprit, domnule Struan. Cinchona din Peru vindecă și frigurile din Happy Valley. Cît de minunate sînt căile Domnului.

Struan se simți ciudat de străin de toate acum.

— Febra o să se mai întoarcă? întrebă el.

— Poate. Din vreme în vreme. Dar niște cinchona o să o oprească... acum nu mai aveți de ce vă îngrijora. Frigurile au fost învinse. Nu pricepeți? S-a vindecat de malarie.

— O să trăiască? Spuneai că inima îi e tare slăbită. O să trăiască?

— Voia Domnului, șansele sînt bune. Foarte bune. Dar sigur nu știu!

— Acum eu trebuie să plec, spuse Struan ridicîndu-se. Vrei te rog să stai aici pînă mă întorc?

— Da. Părintele Sebastian dădu să facă semnul crucii asupra lui, dar se răzgîndi. Domnule Struan, nu vă pot binecuvînta la plecare. Vă duceți să omorîți pe cineva, așa-i?

— Omul e născut ca să moară, părinte. Mă străduiesc să mă apăr pe mine și pe ai mei cît pot mai bine și, dacă-i vorba să mor, cel puțin să-mi aleg singur momentul, asta-i tot.

Își luă fierul de luptă și-l legă la încheietura mîinii, apoi părăsi locuința. În timp ce parcurgea străzile, văzu privirile care-l urmăreau, dar nu le dădu nici o importanță. Acum își trăgea puterea de la prospețimea dimineții și de la soare, de la priveliștea și izul mării. E o zi numai bună ca să strivești un șarpe, se gîndi el. Dar cel mort ești tu. Acum n-ai putere îndestulă ca să te ridici împotriva lui Gorth cu un fier de luptă. Cel puțin nu azi.

Capitolul treizeci și nouă

Lîngă joncă se adunase o mare mulțime. Negustori, un detașament de soldați portughezi conduși de un tânăr ofițer, marinari. Jonca era amarată de un ponton în largul *praiei*. Cînd apăru Struan, cei care

pariaseră pe el fură consternați. Cei care pariaseră pe Gorth erau în al nouălea cer. Ofițerul portughez îl întâmpină cu politețe.

— Bună dimineața, senhor.

— 'Neața, căpitane Machado, îi răspunse Struan.

— Guvernatorul general dorește să vă aducă la cunoștință că în Macao duelurile sînt interzise.

— Cunosc prea bine acest lucru, spuse Struan. Poate că veți fi atît de amabil să-i transmiteți mulțumirile mele și să-i spuneți că eu sînt ultimul care va încălca legile portugheze. Știm bine că sîntem cu toții doar musafiri aici, iar musafirii au și ei răspunderile lor fată de gazdă.

Mișcă articulația fierului de luptă și se îndreaptă spre joncă. Mulțimea îi făcu loc și văzu dușmănia pe chipurile oamenilor lui Gorth și ale celor care-i doreau moartea. Și erau mulți. Lo Chum îl aștepta pe duneta înaltă, lîngă Horatio.

— Bun 'mneța, stapin, și îi întinse ustensilele de bărbierit. Tu vrei?

— Horatio, unde-i Gorth?

— Secundanții lui s-au dus să-l caute.

Struan se rugă ca Gorth să zacă beat mort pe undeva prin vreun bordel. Doamne, fă să ne duelăm abia mîine! începu să se bărbierească. Gloata îl urmări în tăcere și mulți dintre privitori își făcură cruce, îngroziți de seninătatea ce se citea pe chipul lui. După ce se bărbieri, se simți mai bine. Se uită spre cer. Firișoare de nori cirus se deșirau în tării, iar fața mării era oglindă, ca un lac. Îl strigă pe Cudahy pe care-l adusesese de pe *China Cloud*.

— Păzește-mă!

— Da, sir.

Struan se întinse pe capacul unei magazii și adormi pe loc.

— Dumnezeule Doamne, ăsta nu e om! exclamă Roach.

— Da, răspunse Vivien, e diavolul în carne și oase.

— Dacă ești așa de încrezător în el, hai să dublăm pariul, da?

— Nu. În orice caz, nu pînă cînd sosește și Gorth beat.

— Ei, ia zi, dacă-l ucide pe Gorth, cum rămîne cu Tyler?

— O să lupte pe viață și pe moarte, așa socot eu.

— Dar Culum ce-o să facă? Dacă Gorth va fi azi cel care învinge?

— Nimic. Ce poate el face? Poate doar să-l urască. Bietul băiat, mi-e simpatic. Dar pe Tai-Pan îl urăște oricum... așa că poate că o să-l binecuvînteze pe Gorth, nu? El devine Tai-Pan, nu-i așa? Dar unde naiba-i Gorth?

Soarele se ridica implacabil tot mai mult pe cer. De pe o stradă lăturalnică veni în fugă un soldat portughez și-i comunică ceva plin de însuflețire ofițerului, care de îndată își porni oamenii în pas vioi de-a lungul *praiei*. Cei ce căscau gura se luară după ei. Struan se trezi la dureroasa realitate, fiecare fibră a ființei lui urlând după somn și odihnă. Se ridică în picioare simțindu-se ca de plumb. Horatio se uita ciudat la el.

Corpul groaznic mutilat al lui Gorth zăcea în gunoaiile unei uliți lângă debarcaderul cartierului chinezesc, iar în jurul lui erau și corpurile neînsuflețite a trei chinezi. Un alt chinez, mai mult mort decât viu, cu mânerul unei sulite rupte înfipite în măruntaie, zăcea gemând la picioarele unei patrule portugheze.

Negustorii englezi și portughezi se strânseseră mai aproape ca să vadă mai bine. Cei care izbutiră să arunce o privire asupra lui Gorth își întoarseră capul prinși de greață.

— Oamenii din patrulă spun că au auzit strigăte și zgomote de luptă, îi spuse ofițerul portughez lui Struan și celorlalți din jur. Când au sosit în fugă aici, l-au văzut pe senhor Brock la pământ cum e și acum. Trei sau patru chinezi îl împungeau cu sulitele. Când diavolii de criminali au văzut oamenii noștri, s-au topit într-acolo, și arătă cu mâna un șir de colibe tăcute și ulițe întortocheate. Soldații s-au luat pe urmele lor dar..., și ofițerul ridică din umeri.

Struan înțelese că fusese salvat de către asasini.

— Ofer o despăgubire pe capul celor care au scăpat, spuse Struan. O sută de taeli dacă-s morți, cinci sute dacă-s prinși vii.

— Senhor, cruțați-vă banii pentru cei morți. Păgînii or să vă aducă trei cadavre, primele pe care vor putea să le găsească. Cît despre prinderea lor vii..., ofițerul făcu un semn disprețuitor cu degetul spre prizonier – dacă nu cumva acest *basturdo degenerado* ne spune cine erau ceilalți, banii dumneavoastră se află la adăpost. Dar dacă mă gîndesc mai bine, cred că autoritățile chineze vor fi mai abile, să spunem, la acest interogatoriu.

Dădu o comandă scurtă în portugheză și soldații îl puseră pe rănit pe o ușă ruptă și plecară cu el. Ofițerul mătură un gunoi de pe uniformă.

— O crimă stupidă și inutilă. Senhor Brock ar fi trebuit să știe că nu are ce căuta în zona asta. Se pare că prin asta n-a fost salvată onoarea nimănui.

— Tai-Pan, ești tare norocos, mîrîi unul dintre prietenii lui Gorth. Mare băftos.

— Da. Sînt fericit că nu mi-am mînjit mîinile cu sîngele lui.

Struan se întoarse cu spatele spre cadavru și porni încet, îndepărtându-se. Ieși de pe strada aceea și porni să urce colina vechiului fort. Odată ajuns pe culme, înconjurat numai de cer și de marea din zare, se așeză pe o bancă și mulțumi Celui Infinit pentru binecuvântarea din noaptea aceea pentru binecuvântarea din ziua de acum. Nici nu băgă în seamă pe cei care mai treceau, nici pe soldații de la porțile fortului, nici bătaia clopotelor bisericii. Nici ciripitul păsărilor, nici vântul blînd, nici soarele vindecător. Nici timpul. După o vreme se întrebă ce mai are de făcut, dar mintea refuza să funcționeze.

— Trezește-te, își spuse el cu voce tare.

O luă la vale, spre reședința episcopului, dar episcopul nu era acolo. Se duse la catedrală și îl căută. Un călugăr îi spuse să aștepte în grădina înconjurată de ziduri. Struan se așeză pe o bancă, la umbră, și ascultă susurul fîntînilor arteziene. Acum florile i se păreau mai strălucitoare decît oricînd, parfumul lor mai ales. Și bățile inimii, puterea mădularelor lui și chiar durerea permanentă de la gleznă erau adevărate, nu erau vis. O, Doamne, îți mulțumesc că mi-ai dăruit viață!

Episcopul îl privea de pe aleea cuprinsă între ziduri.

— Hello, Eminența Voastră, îl întâmpină Struan, înviorat ca niciodată. Am venit să vă mulțumesc.

Episcopul își țuguie buzele subțiri.

— La ce te uitai mai înainte, senhor?

— Nu știu, îi răspunse Struan. Mă uitam la grădină. Mă bucuram că există. Mă bucuram de viață. Nu știu exact.

— Cred că erai foarte aproape de Domnul, senhor. S-ar putea să nu-ți vină să crezi, dar eu știu că așa este.

Struan clătină din cap.

— Nu, Eminență. Eram doar fericit într-o zi minunată, într-o grădină frumoasă. Asta-i tot.

Dar expresia de pe fața lui Falarian Guineppa nu se schimbă. Degetele lui subțiri atinseră crucifixul.

— Te urmăresc de multă vreme. Și am simțit că erai aproape de Domnul. Dumneata! E o greșală, cu siguranță! Oftă. Dar de unde să știm noi, niște bieți păcătoși, care-s căile Domnului? Senhor, te invidiez. Ai vrut să mă vezi?

— Da, Eminență. Cinchona vindecă frigurile.

— *Deo gratias!* Dar e minunat ce spui! Cît de minunate sînt căile Domnului.

— Am de gînd să trimit o navă imediat în Peru cu ordinul de a încărca scoarță de cinchona, îi spuse Struan. Cu voia dumneavoastră, l-aș trimite pe părintele Sebastian pentru ca el să afle cum adună cei de acolo scoarța asta, de unde provine, cum tratează ei malaria – în fine, tot ce poate afla. Și cînd se va întoarce, încercătura o vom împărți pe din două. Și aș vrea ca, sub autoritatea dumneavoastră, părintele să scrie de îndată o scrisoare pentru Lancet în Anglia și chiar și Times, despre tratamentul cu succes al malariei cu cinchona.

— Un tratat medical oficial trebuie trimis prin canalele oficiale ale Vaticanului. Dar am să-i poruncesc s-o facă. Dar cît privește trimiterea lui în Peru, ei bine, la asta trebuie să mai chibzuiesc. Oricum, am să trimit pe cineva cu nava aceea. Cînd va pleca?

— Peste trei zile.

— Prea bine. Vom împărți și cunoștințele și încercătura pe din două. Foarte generos din partea dumatăle.

— Dar n-am fixat un preț pentru vindecarea asta. Bolnava s-a vindecat. Așa că acum veți fi atît de bun să-mi spuneți și prețul?

— Nimic, senhor.

— Nu pricep.

— O mîna de cinchona care a salvat viața unei singure femei nu poate avea un preț.

— Ba trebuie să existe un preț, indiferent ce veți dori, așa cum am spus! Sînt gata să plătesc. La Hong Kong am oferit douăzeci de mii de taeli de argint. Am să vă trimit o poliță la vedere.

— Nu, senhor, îi răspunse preotul. Dacă mi-o trimiți am s-o rup în bucățele. Pentru scoarța asta nu doresc nici un fel de plată.

— Am să înzestrez o biserică catolică la Hong Kong, spuse Struan. O mănăstire, dacă veți dori așa. Nu vă jucați cu mine, Eminența Voastră. Înțelegerea-i înțelegere. Spuneți numai care e prețul.

— Senhor, nu-mi datorezi mie nimic. Nici bisericii nu-i datorezi nimic. Dar lui Dumnezeu îi datorezi foarte mult. Își ridică mîinile și făcu semnul crucii. *În nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*, spuse el încet și plecă.

Capitolul patruzeci

May-may își recăpătă cunoștința când se trezi, brațele lui Struan o susțineau, și la buze i se dusesse o ceașcă. Îi auzi vag pe Struan și părintele Sebastian vorbind între ei, dar nu făcu efortul de a înțelege cuvintele, în engleză, bineînțeles. Ascultătoare, înghiți ceaiul de cinchona și se scufundă din nou în semiconștiență. Îl auzi pe călugăr că pleacă, lucru care-i făcu plăcere. Îl simți pe Struan că o ridică din nou și bău și a doua ceașcă de cinchona, gustul grețos aproape făcînd-o să vomeze. Prin ceața aceea plăcută îl auzi pe Struan lăsîndu-se în fotoliul de bambus, curînd se auzi răsuflarea lui grea, regulată, și își dădu seama că el trebuia să fi adormit. Se simți deodată în deplină siguranță. Zarva făcută de servitoarele ce sporovăiau în bucătărie, rîsul agresiv și tăios al lui Ah Sam, parfumul lui Yin-hsi, toate la un loc o bucurau atît de mult pe May-may încît somnul nu era în stare s-o cuprindă cu totul. Stătea nemișcată și simțea cum prinde puteri cu fiecare minut ce trecea. Și mai știa că de acum avea să trăiască. Am să ard tămîie zeilor pentru *joss*-ul pe care mi l-au hărăzit. Poate și o lumînare Dumnezeului fustelor lungi. La urma urmei, călugărul a adus scoarța, nu-i așa? Nu conteste cît de grețoasă e la gust. Poate că ar trebui acum să devin și eu o creștină de-a celor cu fuste lungi. Cu asta călugărul o să dobîndească mare cinste la obrazul lui. Dar Tai-Panul meu nu ar fi de acord cu una ca asta. Chiar și așa, aș putea s-o fac. Pentru că dacă nu există Dumnezeul fustelor lungi, atunci nu-i nici o nenorocire, dar dacă există, înseamnă că am fost foarte înțeleaptă. Mă întreb dacă Dumnezeul barbarilor e la fel ca zeii chinezi. Și dacă stai și te gîndești, sînt cam prostuți. Dar nu e chiar așa. Sînt și ei la fel ca ființele omenești, înzestrați cu toate păcatele și calitățile noastre. Și așa e mult mai înțelept, decît să te prefaci, așa cum fac barbarii, că zeul lor e perfect, că aude totul și vede totul, că-i judecă pe toți și-i pedepsește pe toți. Sînt tare fericită că nu-s dintre ei. Auzi foșnetul veșmintelor lui Yin-hsi, și-i simți și parfumul. Deschise ochii.

— Supremă Doamnă, arăți mai bine, șopti Yin-hsi îngenunchind lîngă ea. Uite, ți-am adus niște flori.

Buchețelul era foarte frumos. May-may dădu din cap slăbită, dar simți cum îi revin puterile. Struan zăcea răsturnat pe fotoliu, dormind adînc, somnul îi împrumuta chipului său tinerețe, cearcăne se insinuau sub ochi, iar pe bărbie se vedea urma încă proaspătă a unei răni.

— Tata doarme acolo de vreun ceas și mai bine, spuse Yin-hsi.

Fata se îmbrăcase cu niște pantaloni de mătase de un albastru pal, o tunică la două rînduri care-i ajungea pînă la genunchi, de un verde ca al oceanului, iar în păr avea flori. May-may zîmbi, își mișcă încet capul și văzu că afară era întuneric.

— Soră, de cîte zile a început febra asta?

— Azi-noapte. Tata a venit cu un călugăr cu fuste. Ei au adus băutura aceea minunată, nu-ți mai amintești? Am trimis-o pe mizerabila de sclavă Ah Sam de dimineață la capela *joss*-ului să aducă mulțumiri zeilor. De ce nu mă lași să te spăl? Și să-ți aranjez părul. O să te simți atît de bine după aceea.

— Soră, chiar te rog, îi spuse May-may. Cred că arăt groaznic.

— Da, Supremă Doamnă, dar asta pentru că era aproape să mori. Dar în zece minute o să fii la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna, îți promit eu.

— Soră, să umbli la fel de ușor ca un fluturaș, îi spuse May-may. Să nu-l trezești pe tata, orice-ai face, și spune-le nenorociților de sclavi că dacă tata se scoală înainte ca să arăt ca lumea, tu, personal, din porunca mea, o să le strivești degetele la menghină.

Yin-hsi se îndepărtă încîntată. Asupra casei se lăsă o liniște deplină. Yin-hsi și Ah Sam veniră în vârful degetelor în cameră, o spălară pe May-may cu apă bine mirositoare, îi aduseră pantaloni aerisiți la soare, din cel mai fin șantung, de un roșu aprins, și o tunică la fel și o ajutoră să le îmbrace. Îi spălară și picioarele și-i schimbară bandajele, o sprijiniră să-și spele dinții și să-și clătească gura cu urină de copil mic. În cele din urmă May-may mestecă niște frunze parfumate de ceai și se simți purificată.

Îi periară și pieptănară părul, i-l împletiră și-l aranjează la urmă frumos, punîndu-i în păr flori plăcut mirositoare, schimbară așternuturile și pernele, stropiră totul cu parfum și sub pernă puseră ierburi aromate. Și, deși toată vînzoleala asta o cam secătuiseră de puteri, May-may se simți renăscută.

— Supremă Doamnă, acum puțină supă. Și după aceea un fruct proaspăt de mango, îi spuse Yin-hsi.

— Și după aia, interveni Ah Sam plină de importanță, făcînd să-i sune cerceii de argint, avem pentru tine niște minunate vești.

— Cum?

— Mamă, numai după ce mănînci, îi spuse Ah Sam, iar cînd May-may începu să protesteze, Ah Sam clătină din cap hotărîtă. Întîi trebuie să

avem grijă de tine, ești încă bolnavă. Apoi digestia. Dar ar trebui să ai ce digera.

May-may înghiți niște supă, mîncă o bucățică de mango. Celelalte o încurajară să mai mănînce.

— Supremă Doamnă, trebuie să-ți recapeți forțele.

— Dacă-mi spuneți veștile acum, am să mănînc fructul de mango.

Yin-hsi se încruntă, apoi dădu din cap în semn de încuviințare către Ah Sam.

— Haide, Ah Sam. Dar începe cu ce ți-a spus Lo Chum... cum a pornit totul.

— Nu așa de tare! le preveni May-may. Nu-l treziți pe tata.

— Ei bine, începu Ah Sam, cu o seară înainte de a ajunge noi aici, acum șapte zile nenorocite, fiul barbar al tatălui nostru a ajuns pe mîna încarnării diavolului pe pămînt, alt barbar. Barbarul ăsta groaznic a pus la cale un complot atît de parșiv, de ticălos pentru a-l distruge pe fiul iubit al tatălui nostru încît nici nu pot să vorbesc despre el... Și noaptea trecută și azi, în vreme ce băutura asta drăcească și fermecată doboră boala ta de friguri, lucrurile au ajuns la sfîrșitul lor groaznic după cum a hotărît soarta. Noaptea asta am vegheat în genunchi rugîndu-ne zeilor. Dar fără nici o urmare. Tata era pierdut, tu erai pierdută, noi eram pierduți și ce era mai rău, dușmanul nostru cîștigase.

Ah Sam se opri și, cu studiată oboseală, se duse poticnindu-se pînă la măsută, luă păhărelul cu vinul adus de Yin-hsi în dar lui May-may, bău puțin, copleșită de emoție. Cînd se mai întremă, povesti toată istoria, făcînd mereu pauze de efect, presărîndu-și relatarea cu oftaturi și gestică plină de importanță.

— Și acolo, pe gunoaiele pămîntului, încheie Ah Sam povestirea în șoaptă, gîtuită de emoție, arătînd cu degetul spre podea, zăcea corpul barbarului, hăcuit în patruzeci de bucăți și înconjurat de cadavrele a cincisprezece asasini. Gorth! Și în chipul ăsta a fost tata salvat!

May-may bătu din palme încîntată și se felicita pentru că fusese atît de prevăzătoare. Zeii au grijă ei de noi, sigur! Mulțumesc zeilor că am apucat să vorbesc cu Gordon Chen la vreme. Că fără el...

— Ah, ce minunat! Ah, Ah Sam și ai povestit atît de frumos. Aproape că era să-mi dau sufletul cînd te auzeam cum povesteai tu despre tata care a plecat azi dimineață de acasă. Dacă nu mi-ai fi spus încă de la început că veștile sînt minunate, cred că mi-aș fi dat sufletul cu adevărat.

— Heya, fetiço.

Struan se trezise la bătaia din palme a lui May-may. Yin-hsi și Ah Sam se ridicară iute și se înclinară.

— Tai-Pan, mă simt fantastic de bine, îi spuse May-may.

— Arăți fantastic de bine.

— Tai-Pan, trebuie să mănânci și tu ceva, îi spuse May-may. Poate că nici nu ai pus nimic în gură toată ziua.

— Mulțumesc, fetiço, dar nu mi-e foame. Mai târziu mănânc eu ceva la reședință, zise el ridicându-se în picioare și întinzându-se.

— Te rog, mănâncă aici, insistă May-may. Și rămâi aici în seara asta. Te rog. Nu vreau să... ei, te rog rămâi. O să fiu fantastic de fericită dacă rămâi.

— Bineînțeles, fetiço, acceptă Struan. În următoarele patru zile trebuie să iei mai departe cinchona. De trei ori pe zi.

— Dar, Tai-Pan, mă simt binecuvîntat de bine. Te rog, nu mai vreau.

— May-may, de trei ori pe zi. Următoarele patru zile.

— Cristoase! Dar are un gust de găinaț amestecat cu oțet și fiere de sarpe.

În dormitor fu adusă o măsuță cu mîncăruri. Yin-hsi îi servi, apoi se retrase, lăsîndu-i singuri. May-may luă cu delicatețe cîteva bucățele de crevetă prăjită.

— Azi ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Mai nimic de seamă. O singură problemă-i rezolvată: Gorth e mort!

— Ah, cum se poate? se minună May-may, arătîndu-se uimită și șocată, așa cum se cuvenea, în vreme ce el îi relata cum se întîmplase. Tai-Pan, ești foarte deștept. Dar ai parte de un *joss* fantastic de bun.

Struan împinse farfuria de dinaintea lui și își înăbuși un căscat, în vreme ce se gîndea la acel *joss*.

— Mda.

— Brock o să fie groaznic de furios, așa-i?

— Gorth n-a murit de mîna mea. Chiar dacă ar fi fost așa, merita să moară. Într-o anumită privință, chiar îmi pare rău că a murit cum a murit.

Moartea lui Gorth și fuga lui Tess cu Culum o să-l facă pe Brock să-și piardă firea cu totul, se gîndi Struan. Ar trebui să fiu pregătit, cu arma sau cuțitul la îndemînă.

O să vină după mine ca un asasin în timpul nopții? Sau o să mă înfrunte deschis? Dar grijile astea-s pentru mîine.

— Culum ar trebui să se întoarcă curînd.

— De ce nu te culci? Ești așa de obosit. Când Lo Chum o să trimită vorbă, Ah Sam o să te trezească, heya? Acum cred că am să mă culc și eu.

— Cred că așa am să fac, fetițo. Struan îi sărută mîna cu dragoste și o cuprinse ușor în brațe. Ei, fetițo, fetițo. Mi-a fost atît de teamă pentru viața ta.

— Mulțumesc, Tai-Pan. Acum du-te și te culcă, iar mîine am să fiu cu mult mai bine, și tu la fel.

— Fetițo, trebuie să mă duc la Hong Kong. Cît mai curînd. Numai pentru cîteva zile.

May-may rămase o clipă nemișcată.

— Când pleci?

— Mîine, dacă te simți mai bine.

— Tai-Pan, vrei să faci ceva pentru mine?

— Bineînțeles.

— Ia-mă cu tine. Nu vreau să rămîn... să rămîn singură aici, dacă tu te duci acolo.

— Fetițo, nu ești încă destul de întremată ca să mergi, și eu trebuie să mă duc.

— Ah, dar mîine voi fi bine. Promit. Pe navă am să stau tot în pat și putem pleca cu *Resting Cloud* așa cum am făcut la venire. Te rog.

— Fetițo, nu lipsesc decît cîteva zile, și ar fi mai bine ca tu să rămîi aici. Cu mult mai bine.

Dar May-may se cuibări în el, tot îmboldindu-l.

— Te rog. Am să mă simt foarte bine și am să înghit toate cînile cu leacul ăla, fără mofturi, și am să stau în pat și am să mă fac bine și am să mănînc și am să mănînc și am să tot mănînc și am să fiu fantastic de foarte bine. Promit. Te rog nu mă lăsa singură pînă cînd nu m-am înzdrăvenit de-a binelea.

— Bine, dormi acum și o să hotărîm mîine.

Ea îl sărută.

— Nu hotărîm mîine. Dacă pleci, n-am să mai mănînc nimic, n-am să iau doctoria, pe Dumnezeu! Uite așa! spuse ea, maimuțărindu-se ca să arate cum va fi ea îmbufnată. Bătrînă ta mamă n-o să clintească nici un deget și o să stea așa!

Struan o strînse tare în brațe. Simțea cum, cu fiecare minut, ea se întrema tot mai mult. Dumnezeu să binecuvînteze cinchona!

— Bine, bine, dar nu plecăm atunci mîine. Poimîine, în zori. Dacă ai să te simți destul de bine. Dacă...

— Tai-Pan, mulțumesc mult. Am să fiu foarte bine.

Struan o ţinu la oarecare distanţă de el şi o măsură cu atenţie. Ştia că va avea nevoie de luni de zile ca să se întremeze ca lumea, să-şi redobândească vechea frumuseţe. Dar nu numai faţa face farmecul unui om, îşi spuse el. Ci, mai ales, ce se află dedesubt, în ochi, în inimă.

— Fetiço, eşti atît de frumoasă. Te iubesc!

Îi atinse nasul cu degetul ei minuscul.

— Ce ţi-a venit să-i spui astfel de vorbe bătrînei tale mame? şi se vîrî în el. Şi eu socot că eşti groaznic de frumos.

Apoi Struan o făcu să bea două căni de cinchona, ea se ţinu de nas şi le bău. Îşi băgă în gură cîteva frunze de ceai bine mirositoare ca să-i dispară gustul acela neplăcut. El o aşeză în aşternuturi ca pe un copil, o sărută din nou şi se duse în camera lui.

Îşi aruncă veşmintele de pe el, se băgă în pat şi se întinse încîntat în aşternuturile răcoroase. Somnul îl ajunse iute. Şi în vreme ce el dormea, chinezul asasin era interogat mai departe. Cei care-l torturau aveau multă răbdare, şi erau foarte pricepuţi în arta de a smulge informaţii.

Capitolul patruzeci şi unu

China Cloud se întoarse în portul Macao imediat după răsăritul soarelui. Pe cînd se apropia de locul de ancoraj, Struan se grăbea de-a lungul cheului. Barca îl aştepta.

— Dirk!

Ridică intrigat privirea.

— 'Neaţa, Liza.

Liza Brock era trasă la faţă şi adusă de spate.

— Vin şi io cu tine.

— Bineînţeles! Struan îi întinse mîna s-o ajute să sară în barcă, dar ea refuză să i-o atingă. Mola! porunci el.

Vîslaşii se opintiră din greu în vîsle. Se arăta a fi o zi minunată, marea era calmă. Pe duneta navei, Struan zări silueta pirpirie a căpitanului Orlov şi ştiu că fusese văzut. Bun, îşi spuse el.

— Mîne îl duc pe Gorth mort la Hong Kong! spuse Liza.

Struan nu-i răspunse. Doar dădu din cap şi se uită spre cliper. Cînd ajunseră la scară, o lăsă pe Liza să se urce prima pe punte.

— 'Neaţa, îi întîmpină căpitanul Orlov.

— Domnişoara Brock e la bord? îl întrebă scurt Struan.

— Da.

— I-ai... i-ai cununat? Pe Culum și Tess? îl întrebă Liza.

— Da! Orlov se întoarce spre Struan. M-ai pus sub ordinele lui. Mi-a poruncit să-l căsătoresc. Stăpînul e stăpîn, asta-i legea pe care ai impus-o. Am urmat întocmai ordinele.

— Mda, ai dreptate, îi spuse Struan blînd. Nu aveai deplină răspundere decît în problemele de navigație. I-am spus limpede lui Culum.

Liza se răsuci furioasă spre Struan.

— Atunci tu ai aranjat într-adins lucrurile așa! Tu ai pus la cale treaba asta! Știi că au fugit împreună!

— Nu, n-a știut, doamnă Brock! Culum se arătă pe scara de acces, încrezător în sine, dar încordat. A fost ideea mea. Hello, Tai-Pan. Eu i-am poruncit lui Orlov să ne cunune. Eram în drepturile mele s-o fac.

— Da... Hai să coborîm sub punte, fiule.

Liza, cenușie la față, îl apucă pe Culum de umăr.

— Ești frențit?

— Cum am să fiu! Cine ți-a băgat în cap una ca asta? Crezi că dacă aș fi avut frenție m-aș mai fi căsătorit cu Tess?

— Mă rog lu' Dumnezeu să fie adevărat ce spui. Unde-i Tess?

— În cabină. Sîntem... haideți!

— Ea e... e teafără?

— Bineînțele, doamnă Brock.

— Aici nu e loc potrivit ca să discutăm probleme de familie, spuse Struan, o luă pe scară în jos și Liza porni după el.

— Hello, spuse Tess sfioasă, ieșind din cabina principală. Hello, mamă!

— Dragoste, ești teafără?

— Da, sigur că da, sigur că da.

Și fiica și mama se aruncară una în brațele celeilalte. Struan îi făcu semn lui Culum să iasă din cabină.

— Îmi pare rău, Tai-Pan, dar noi am socotit că e mai bine așa.

— Ascultă, fiule. În timp ce erai plecat s-au întîmplat și lucruri neplăcute! și-i spuse despre Gorth. Nu mai e nici o îndoială că el a pus la cale treaba cu bordelul. El a complotat totul așa cum am zis.

— Nu mai e nici o posibilitate ca după șapte zile... adică... să mai apară ceva?

— Nu. Dar, cel mai bine, arată-te și medicului lui Brock. Cu asta o liniștești pe Liza.

— Din nou ai avut dreptate. Și doar m-ai prevenit. Doamne Dumnezeule, și doar m-ai prevenit. De ce-o fi făcut Gorth una ca asta?

Cum poate un om să pună la cale un lucru atât de nenorocit, se întrebă el în sinea lui.

— Nu știu. Între tine și Tess totu-i în regulă?

— O, da. Blestemat să fie Gorth! A stricat totul! Culum scoase două scrisori din buzunar. Uite răspunsurile de la Skinner și Gordon.

— Mulțumesc, fiule, și nu te mai îngrijora în privința...

— Noi coborîm la mal, spuse Liza, arătîndu-se impozantă în ușă. O iau pe Tess cu mine și...

Culum o întrerupse.

— Doamnă Brock, n-o s-o luați pe soția mea nicăieri. Cît despre zvonurile alea cu frenția, o să mă las consultat de medicul vostru pe dată și să terminăm cu treaba asta pe loc.

— Tyler o să rupă căsătoria asta. S-a făcut fără încuviințarea lui.

— Sîntem cununați dinaintea lui Dumnezeu, legal, și cu asta basta! Culum recita ce stabiliseră el cu Tess să spună, dar curajul lui suna acum cam găunos din pricina morții lui Gorth. Îmi pare rău că a trebuit să fugim ca să ne căsătorim... nu, nu-mi pare rău. Sîntem căsătoriți și am să fac tot ce-mi stă mie în puteri să fiu un bun ginere, dar Tess rămîne la mine și face ce îi spun eu să facă.

— Tyler o să te ia cu biciul din urmă!

— Ah, mamă, nu! izbucni Tess, alergînd spre Culum. Sîntem căsătoriți la fel cum am fi fost peste trei luni și cu asta s-a terminat. Tai-Pan, spune-i, spune-i că nu are dreptate.

— Sînt sigur că tatăl tău va fi tare supărat, Tess. Și pe bună dreptate. Dar sînt la fel de sigur că o să vă ierte pe amîndoi. Liza, de ce nu-i ierți tu întîi, chiar aici, acum?

— Nu contează ce fac io, Dirk Struan, nu io trebuie să-i iert.

— Mamă, haide, te rog, începu Tess.

De-acum nu se mai poate pune nimeni curmeziș, își spuse ea. Acum că sîntem soț și soție, și a făcut dragoste cu mine, și m-a durut ca atunci de mult, dar mai altfel. Și-i atât de încîntat, de blînd, de minunat. Și cu asta și-l scoase din minte pe Nagrek pentru totdeauna.

— Haideți să luăm micul dejun împreună.

Liza își șterse sudoarea din jurul gurii.

— Mai bine ai veni acasă. O să-i trimit vorbă lu' tac-tu.

— O să locuim la Hotelul Englez, spuse Culum.

— Culum, nu-i nevoie, interveni Struan. La reședința companiei e un apartament și pentru tine.

— Mulțumesc, dar noi așa am hotărât că e mai bine. Cred că trebuie să ne întoarcem la Hong Kong îndată și să-l întâlnim pe domnul Brock ca să-l rugăm să ne ierte. Vă rog, doamnă Brock, haideți să fim prieteni. Tata mi-a spus ce s-a întâmplat cu Gorth. Nu el e de vină.

— Ba cred că da, băiete. Și nu poți să te duci îndată înapoi fiindcă mâine luăm coșciugul cu noi.

— Cum? întrebă Tess.

— Dragă, Gorth a fost ucis, îi spuse Culum. Ieri.

— Cum?

— A fost omorât mișelește de niște asasini! țipă Liza.

— O, Doamne, nu se poate!

Struan îi relatează totul așa cum se întâmplase. În afară de ceea ce pusese la cale Gorth împotriva lui Culum.

— Eu n-am avut de ales și l-am provocat la duel, spuse Struan în încheiere. Dar mâinile mele nu-s pătate cu sângele lui. Cred că acum ar fi mai bine să coborâm la țărniș.

Tess plângea abia auzit, Culum o ținea cu brațul de mijloc.

— Haide, iubito, șterge-ți ochii. Noi nu sîntem cu nimic de vină, nici tata, și o conduse afară din cabină.

Struan rupse tăcerea care se lăsă după plecarea lor.

— Copiii sînt căsătoriți și-s fericiți, Liza. De ce să nu rămîni lucrurile așa?

— De-ar fi după mine, io aș zice da îndată. Dacă ce zice Culum i-adevărat. Da' Tyler n-o să fie de aceeași părere... și doar îl știi bine așa cum te știe și el. Io știu că tu ai pus totul la cale, Dirk. Și o să știe și el. O să te omoare... sau o să încerce să te omoare și io așa cred, că și asta tot tu ai pus-o la cale să se-ntîmple așa. Tu și cu Tyler o să vă omorîți unu pe celălalt cînd o să vină el după tine sau o să te duci tu după el. De ce n-ați lăsat lucrurile să-și urmeze calea lor... și trei luni nu erau mare lucru de așteptat. Și acu... ah, Dumnezeule Doamne.

Struan ridică privirile de pe scrisorile pe care le citea în clipa în care Culum intră abătut în birou și se așază.

— Totu-i în regulă?

— Da. Doctorul a spus că n-am nimic.

— Ai mîncat de prînz?

— Nu. Nimeni n-a mai avut chef de mâncare. Ah, Doamne, și totul mergea atît de bine. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Gorth cu nebunia lui afurisită!

— Ce face doamna Brock?

— Atît cît se poate de bine în situația asta, cum ar scrie în ziare. Ce mai face... a sosit cinchona?

— Da. Se simte bine acum.

— Ah, e minunat atunci.

— Mda.

Dar în ciuda senzației lui de bună dispoziție, Struan era tulburat de o vagă, dar pătrunzătoare teamă. Nu era ceva precis, ci doar sentimentul unei primejdii care plana de undeva. Scrisorile nu-i oferiseră nici o idee cam despre ce-ar fi putut fi vorba. Gordon Chen îi scria că el încă mai speră să găsească cinchona. Iar Skinner îi spunea că avea să dea drumul de îndată știrilor și că-l aștepta pe Struan încă în ziua aceea. Dar acum nu mai poate fi vorba de ziua de azi. Aș vrea, Doamne, să fi fost destul de tare și să-i fi spus lui May-may să rămînă.

— Mîine mă întorc și eu la Hong Kong. Mai bine voi doi ați veni cu mine.

— Cred că e mai nimerit să mergem cu *White Witch*, cu doamna Brock și Lilibet, îi răspunse Culum. În dimineața asta doamna Brock i-a trimis vorbă lui Brock cu o lorce. Să-i zică de noi... și de Gorth.

— Fiule, nu-ți face griji. Liza o să-și revină ea la sentimente mai bune, și Tyler n-o să vă facă nimic. A jurat doar jurămînt, îți aduci aminte?

Culum îl cercetă pe Tai-Pan cîteva momente.

— Ai știut că am să o iau pe Tess cu mine pe *China Cloud*?

— Ei, fiule, cînd am auzit că a dispărut, mi-am zis că mai bine să fi fugit cu tine, îi răspunse Struan prudent.

Culum luă de pe masă un prespapier. Din jad alb și greu.

— Am fost un prost.

— Nu cred. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci. Acum pentru tine totu-i rezolvat.

— Am fost un prost pentru că și de data asta am fost doar ca o păpușă de cîrpă...

— Cum?

— Acum sînt convins că tu mi-ai băgat în cap ideea asta cu răpirea miresei. Sînt convins că într-adins l-ai pus pe Orlov sub comanda mea, știind bine că am să-i poruncesc să ne cunune. Sînt convins că tu ne-ai

îmboldit pe mine și pe Tess să fugim, știind bine că asta o să-l facă pe Gorth să turbeze și o să te atace în public, dându-ți ocazia să-l ucizi sub ochii martorilor. Așa-i?

Struan rămase nemișcat pe scaun. Și cu privirile ațintite în ochii lui Culum, fără să clipească.

— Nu știu exact cum să-ți răspund, Culum. Și nici nu știu sigur dacă tu aștepti cu adevărat un răspuns de la mine. Adevăru-i că tu ai dorit să te căsătorești cu Tess cât mai repede posibil și că ești căsătorit de-acum. Adevăru-i că Gorth a încercat să te ucidă în cel mai ticălos fel pe care-l poate gândi o minte de om. Adevăru-i că el e mort. Adevăru-i că regret că n-am avut plăcerea de a-l ucide cu mâna mea, cum la fel de adevărat e că mâinile mele nu-s pătate acum de sângele lui. Adevăru-i că din pricină că el e mort, tu ești în viață, și tu și Tess. Și adevăru-i că, indiferent ce-o să vrea să mai facă Brock, el a jurat jurământ sfânt că o să vă ofere un loc adăpostit într-un port sigur. Și ultimul lucru la fel de adevărat: în curînd ai să poți să-mi iei locul. Ca Tai-Pan.

Culum puse prespapierul jos pe birou.

— Nu-s încă pregătit ca să fiu Tai-Pan.

— Știu și asta. Dar în curînd vei fi. În cîteva luni mă întorc în țară, spuse Struan. Peste un an aduc cliperul *Lotus Cloud* și-mi închei socotelile cu Wu Kwok. Restul însă vor fi problemele tale.

Culum rămase pe gînduri, meditănd la ideea de a fi Tai-Pan, de a fi singur stăpîn. Știa că, deocamdată, nu era stăpîn să facă ce vrea. Acum o avea și pe Tess.

— Cred că am să pot face pace cu Brock... dacă nu încerci tu să te amesteci și să acționezi în locul meu, reluă el. Spune-mi totuși, tu ai calculat și ai pus totul la cale? Pot să-mi răspunzi doar „da” sau „nu”?

Și așteptă, așteptă cu disperare să audă un „nu”.

— Da, îi răspunse Struan calm. Am folosit anumite fapte pentru a atinge un anumit țel.

— Cînd am să fiu Tai-Pan am să unesc firma Struan și Compania cu firma Brock și Fiii, îi replică Culum. Brock va fi primul ei Tai-Pan, eu îi voi urma.

Struan fu în picioare.

— Ticălosul ăla nu va fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. N-o să comande el navele mele!

— Nu-s navele tale. Sînt ale companiei. Și Brock nu-i cumva doar un pion pentru tine pe care-l folosești și-l riști după cum ți-e voia?

— Jur pe Dumnezeu, Culum, că nu te înțeleg deloc. Acum ai în mână propria ta viață, să faci ce vrei cu ea și tu ai de gând să faci singura greșală care te poate distruge.

Culum îl văzu deodată pe taică-său limpede de tot, omul din el. Îl văzu cât era de înalt și de puternic, chipul neîndurător și încercat, părul roșu auriu și verdele intens al privirii care te făcea să tresari. Și înțelese că totdeauna va fi doar o unealtă în mîna acestui om. Pricepu că nu se va putea lupta niciodată cu el, și nici nu-l va putea convinge că unica lui șansă de a supraviețui singur ca Tai-Pan e să se unească cu Brock și să riște, sperînd că acesta îi va lăsa pe el și pe Tess în pace.

— N-am să pot fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. Eu nu sînt ca tine, spuse el cu un calm care trăda o hotărîre definitivă. Și nici nu doresc să fiu, și nici n-am să fiu vreodată.

Cineva ciocăni la ușă. Lo Chum deschise ușa.

— Soldat stăpin vede poate?

— Încă un minut.

Culum se ridică.

— Cred că e mai bine să plec...

— Stai o clipă, Culum. Struan se întoarse spre Lo Chum. Vede la el acum, savvy?

Lo Chum ieși furios și apoi deschise larg ușa. Se arată tînărul ofițer portughez.

— Senhor, bună ziua.

— Te rog ia loc, căpitane Machado. L-ai cunoscut pe fiul meu Culum?

Cei doi dădură mîna și ofițerul se așeză.

— Ca lider al conașionalilor dumneavoastră englezii, șefii mei mi-au ordonat să vă comunic oficial rezultatul investigațiilor cu privire la uciderea domnului Brock, începu el.

— I-ați prins și pe ceilalți? îl întrerupse Struan.

Ofițerul zîmbi și clătină din cap.

— Nu, senhor. Și mă îndoiesc că-i vom prinde vreodată. L-am dat pe asasin pe mîna autorităților chinezești așa cum sîntem obligați s-o facem. Și l-au cercetat așa cum numai ei o pot face. A recunoscut că e membru al unei societăți secrete, Hung Mun. Triazi, după cum cred că le spuneți dumneavoastră. Se pare că a venit aici de la Hong Kong acum cîteva zile. După spusele lui există o lojă a Triadei care e foarte prosperă la Tai Ping Shan, spuse ofițerul zîmbind. Domnule Struan, se pare că aveți și mulți dușmani. Acest *cabrao* a pretins că... fiul dumneavoastră natural, Gordon Chen, e conducătorul acestei loji.

— E cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimii ani, îi replică Struan amuzat vizibil.

Dar începu să se gândească foarte atent, cîntărind dacă nu cumva s-ar fi putut ca cele auzite să fie adevărate. Și dacă sînt? se întrebă el. Nu știu. Ar fi bine să aflî iute care-i adevărul, într-un fel sau altul.

— Se zice că și mandarinii s-au amuzat la vestea asta, continuă Machado. În orice caz, nenorocitul de ticălos păgîn a murit înainte de a putea scoate de la el numele adevăratului conducător! apoi adăugă disprețuitor: A pretins că a fost trimis aici ca să-l asasineze pe senhor Brock din dispoziția conducătorului lor. Bineînțeles că a spus cum îi cheamă și pe acoliții lui, dar numele lor n-au nici un sens, ca și restul acestei povești. A fost de fapt un simplu jaf. Triazii ăștia blestemați nu-s decît niște tîlhari de drumul mare. Sau s-ar putea să fie vorba de o război, adăugă el cu subînțeles.

— Cum?

— Ei, senhor! Tînărul senhor Brock se pare că a fost... cum să zic... nu chiar admirat în anumite cercuri rău famate. Se pare că frecventa un bordel în apropierea căruia a și fost găsit. Acum o săptămînă sau aproape, ar fi atacat o prostituată. Nenorocita a murit alaltăieri. Tocmai am primit o plîngere împotriva lui din partea mandarinilor. Cine știe? Poate că tocmai mandarinii au hotărît să se războie, dinte pentru dinte, iar tot restul e doar o diversiune. Doar știți bine cît de ocolite căi adoptă ei. Poate că e mai bine că e mort, pentru că noi am fi fost obligați să luăm măsuri, treabă care ar fi stînjenit pe toată lumea. Se ridică în picioare. Superiorii mei, bineînțeles, au să trimită un raport oficial către Excelența sa. Întrucît în evenimente e amestecat unul dintre conaționali dumneavoastră.

Struan întinse mîna.

— Vreți să fiți amabil și să le transmiteți mulțumiri din partea mea? Și mă întreb dacă toată povestea asta urîtă n-ar putea să fie înăbușită. Chestiunea cu prostituata. Fiul meu s-a căsătorit cu sora lui și doresc să apăr pe cît pot numele de Brock. Tyler Brock e un vechi tovarăș de afaceri.

— A, înțeleg, făcu ofițerul ușor ironic, și se uită la Culum. Felicitările mele, senhor.

— Mulțumesc.

— Am să transmit rugăminta dumneavoastră superiorilor mei, senhor Struan. Cred că vor aprecia și ei situația dumneavoastră delicată.

— Mulțumesc, îi spuse Struan. Dacă-i prindeți pe ceilalți, răsplata încă rămîne în picioare.

Ofițerul salută și ieși.

— Îți mulțumesc pentru sugestia pe care i-ai făcut-o, spuse Culum. Ce-ar fi pățit Gorth?

— Ar fi fost spînzurat. În privința crimei, există niște legi englezești foarte bune.

— Ar fi chiar o ironie dacă povestea aceea ar fi adevărată.

— Care?

— Gordon Chen și societatea secretă. Dacă de fapt n-ai premeditat provocarea la duel a lui Gorth pentru că aranjaseși în taină să fie asasinat.

— Ceea ce spui e o acuzație groaznică! Groaznică.

— Nu te acuz, reluă Culum. Spun doar că ar fi mare ironie. Eu știu că ești exact ceea ce ești. Orice crimă ai să faci ai s-o faci legal, față-n față. Numai așa trebuie să funcționeze mintea unui Tai-Pan. Dar mintea mea nu-i făcută pentru una ca asta. Și nici nu va fi în stare de așa ceva vreodată. Am obosit să-i tot atrag în capcană pe unii și pe alții și să mă folosesc de ei. Eu nu-s ca tine și nu voi ajunge niciodată să fiu astfel. Încearcă să te mulțumești cu mine așa cum sînt. Și dacă va fi ca Nobila Casă să moară în mîinile mele, ei bine, ca să folosesc propriile tale cuvinte, ăsta-i *joss*. Tu scapi cu fața curată. Indiferent ce se va întîmpla după aceea, tu ieși din scenă ca Tai-Pan. N-am să te pricep niciodată și nici tu n-ai să mă pricepi pe mine, dar chiar și așa tot putem fi prieteni.

— Bineînțeles că sîntem prieteni, întări și Struan. Dar un singur lucru: promite-mi că nu te vei uni niciodată cu Brock.

— Cînd am să fiu eu Tai-Pan am să fac așa cum socot eu că e mai bine. Nu mai hotărăști tu atunci. Asta-i legea pe care chiar tu ai întărit-o, legea pe care am jurat să o respect.

Nu se auziră decît zvonurile de pe *praia*. Undeva în depărtare, băteau niște clopote.

— În seara asta iei cina cu noi la club?

— Da.

Culum plecă. Struan rămase nemișcat la biroul lui. Cum să toarne mai multă vlagă în Culum? se întreba el. Nu putea găsi un răspuns. Trimise după secretarul său și puse totul la cale în așa fel încît toate socotelile companiei să fie încheiate înainte de a se reîntoarce el la Hong Kong. Părăsi biroul, și în drum spre locuința lui May-may se gîndi la

Brock. O să se arate cumva în noaptea asta la club ca o furtună, așa cum făcuse și Gorth.

Struan se opri o clipă și se uită departe, în largul mării. În lumina aceluia soare de după-amiază, *China Cloud* și *White Witch* arătau minunat. Privirile îi lunecară spre Macao și zări catedrala. De ce diavolul acela de episcop nu pusese și el un preț cinstit pentru scoarța de cinchona? Dar fii și tu cinstit, Dirk. Omu' nu-i diavol. Mda, dar te-a prins la ananghie. De-acum n-ai să-l mai uiți câte zile vei avea. Și vei face o mulțime de servicii bisericii. Și pentru diavolii de catolici. Dar oare chiar sînt diavoli? Acum spune adevărul! Nu! Singurul diavol pe care l-ai cunoscut e Gorth. Și Gorth e mort, s-a isprăvit cu el. Mulțumesc Domnului.

Mda. Gorth e mort. Dar încă nu e uitat.

CARTEA A ȘASEA

Capitolul patruzeci și doi

China Cloud se molă de la geamandurile de ancorare în zori. Marea era liniștită, iar vîntul de est bătea statornic. Dar după două ore de la ieșirea în larg, briza se întări iar Struan fu nevoit s-o părăsească pe May-may în cabina cea mare, și ieși pe punte. Orlov scruta cerul. Era senin, fără un nor pînă la orizont, dar undeva, departe, cîțiva cumuluși se adunau grămadă.

— Nu din partea aia e primejdie, spuse el.

— Nici dintr-acolo, adăugă Struan arătînd către larg.

Porni cu pași mari de-a lungul punții, apoi se săltă în arborada catargului prova. Porni să urce cu ușurință, vîntul trăgea de el în chip plăcut, și nu se opri decît atunci cînd ajunse să se sprijine de fungile zburătorului, în vîrfurile trinchetului. Cercetă marea și cerul cu atenție, căutînd semnele vreunei vîntoase sau furtuni care s-ar fi putut să pîndească de undeva, sau vreun recif ascuns, sau vreun banc de nisip

netrecut pe hartă. Dar, pînă la orizont, nu se zăreau nici un fel de semne de primejdie. O vreme se lăsă în voia acelor clipe, bucurîndu-se de senzația vitezei, de vînt, de nemărginire, binecuvîntîndu-și *joss*-ul care l-a călăuzit în viață, care i-a dăruit-o pe May-may. Acum ea arăta mult mai bine, deși era încă slăbită, dar întremată în comparație cu ziua de dinainte.

Cercetă arborada cît putea cuprinde din acel punct, căutînd să găsească locuri slăbite, stricăciuni, după care coborî și se întoarse pe dunetă. Peste un ceas, vîntul se întări și mai mult, cliperul se bandă și mai mult, stropii împrorșcați de valuri ajungînd pînă la velele de jos.

— Dacă ajung în seara asta în port sînt fericit! spuse Orlov cam neliniștit.

— Mda. Și tu simți ceva în aer?

— Nu simt nimic. Decît că am să fiu fericit dacă mă prinde noaptea într-un port. Orlov trimise un scuipat în partea de sub vînt, și-și trecu îmbucătura de tutun dintr-o parte în cealaltă a gurii. Marea-i în regulă, vîntu-i în regulă, ceru-i senin... da, chiar și așa, pe undeva și-a vîrît dracul coada și coace ceva.

— Prin apele astea totdeauna coace cîte ceva.

— Cu îngăduința dumneavoastră eu am să mai terțarolez velele și pun dinainte un om cu sonda de plumb să strige adîncimile. S-ar putea să fie pe undeva, prin față doar vreun banc, sau vreo împutită de stîncă gata să-ți spintece pîntecul navei.

Orlov se cutremură și-și strînse pe el mai bine jacheta marinărească, deși era cald și bătea un vînt plăcut.

— În regulă.

Cel cu sonda apăru la prova de îndată, măsurînd adîncimile, marinarii se cățărară în arboradă și fu redusă presiunea vîntului pe velele cliperului *China Cloud*. După-amiază, tîrziu, nava intra teafără pe gîtuitura canalului de vest. Hong Kong-ul era în babord, continentul în tribord. Fusese o călătorie perfectă, fără nici un incident.

— Poate că am mai îmbătrînit și noi, asta-i, îi spuse Struan rîzînd scurt.

— Cu cît ești mai bătrîn, cu atît mai mult vrea marea să te soarbă în adînc, îi replică Orlov fără răutate, uitîndu-se la fața oceanului ce se întindea în urmă. Dacă nu m-aș poticni de nava mea cea frumoasă, astăzi m-aș debarca.

Struan se îndreptă spre timonă.

— Timonierule, te înlocuiesc eu o vreme. Du-te la prova.

— 'Teles, sir!

Și marinarul se îndepărtă, lăsându-i singuri pe dunetă.

— De ce? îl întrebă Struan pe Orlov.

— Simt marea cum nu mă slăbește din ochi. Ea totdeauna îl urmărește pe marinar, îl încearcă. Dar vine și o vreme când îl urmărește și în alt chip – geloasă, da, ca o femeie geloasă. Și la fel de primejdioasă! Orlov scuipă zeama de tutun și bucata de tutun peste bord, își clăti gura cu ceai rece din punga de pînă de lîngă habitaclu. Pînă acum n-am mai făcut-o niciodată pe preotul și nici n-am mai cununat pe nimeni. Ochi Verzi, a fost... a fost al naibii de ciudat să mă uit la cei doi, atît de tineri, atît de dornici să se vadă căsătoriți și atît de încrezători. Și ascultîndu-l, auzeam ecoul glasului tău, cum se înfiora ca un păun: „Pe Dumnezeu meu, Orlov, o să ne cununi. Pe Dumnezeu. Eu sînt acum stăpîn pe *China Cloud*, pe Dumnezeu. Doar cunoști legea Tai-Panului, pe Dumnezeu.” Și să mă vezi pe mine cum mă puneam curmeziș și blestemam și nu voiam deloc, numai ca să-i dau prilejul să simtă și mai mare cinste pentru obrazul lui, știind în tot acest timp că cel care trăgea sforile păpușilor era tot Ochi Verzi! Orlov chicoti și se uită pieziș la Struan. Dar am jucat bine scena și l-am lăsat ca pînă la urmă el să mă comande, așa cum ai vrut tu de fapt. A fost, cum să zic, ca un fel de cadou de nuntă din partea mea pentru flăcăul ăla. Ți-a spus ce tîrg am făcut?

— Nu!

— „Pentru Dumnezeu, cunună-ne, și-ți păstrezi nava. Dacă nu ne cununi, am să fac să nu mai ajungi să pui piciorul pe o navă, pe Dumnezeu!” relată Orlov și zîmbi. I-aș fi căsătorit oricum.

— Mă gîndeam și eu să-ți iau nava.

Lui Orlov îi dispăru zîmbetul de pe față.

— Cum?

— Mă gîndesc să reorganizez compania, să pun întreaga flotă sub comanda unui singur om. Ți-ar plăcea slujba asta?

— La țarm?

— Bineînțeles că la țarm. Se poate conduce o flotă întreagă de pe duneta unui singur cliper?

Orlov își strînse mîna pumn și-l flutură în fața lui Struan.

— Ești un diavol ieșit din iad, direct! Mă ispitești oferindu-mi puteri ce întrec chiar visurile mele, pentru ca să-mi iei singura dragoste ce mi-a mai rămas pe pămînt. Pe dunetă uit chiar și eu ceea ce sînt – pe Dumnezeu! Doar știi și tu. Pe țarm ce mai sînt, ei? Orlov, crăcănatul de cocoșat!

— Ai putea fi Orlov crăcănatul, tai-pan al flotei celei mai nobile din lume. Eu aş zice că asta-i meserie pentru un bărbat adevărat! şi privirile lui Struan nu se dezlipiră de pe chipul piticului.

Orlov se răsuci pe călcîie şi se duse la balustrada din vînt, de unde dădu drumul unui torent furios de murdării şi blesteme în norvegiană şi rusă care nu se termină minute întregi. Apoi se întoarse înapoi cu paşi mari şi apăsaţi.

— Şi cînd va fi asta?

— La sfîrşitul anului. Poate ceva mai tîrziu.

— Şi cu călătoria mea în nord cum rămîne? După blănuri, ei? De ea ai uitat?

— Vrei s-o anulezi?

— Cine-ţi dă ție dreptul să te joci cu toată lumea de parcă ar fi doar nişte păpuşi? Ei?

— Timonier! Vino pe dunetă!

Struan îl lăasă iar pe timonier la cîrma navei cînd *China Cloud* țişni din canal, ieşind în apele calme ale portului. La o milă mai în faţă se vedea Peninsula Kowloon înaintînd spre larg. Şi de-o parte şi de cealaltă a navei, pămînturile care se vedeau erau golaşe, arse de soare, şi rămaseră curînd în urmă. În babord, la vreo milă şi ceva se zărea promontoriul stîncos al insulei ce fusese denumit Promontoriul de Nord. Dincolo de acest promontoriu, urma Happy Valley ce nu se zărea din punctul unde se aflau acum, apoi Promontoriul Glessing, şi acea redusă parte de acvatoriu ce fusese folosită pînă acum.

— Nord prin nord-vest, ordonă Struan.

— Nord prin nord-vest, sir! răspunse ca un ecou timonierul.

— Ține drept așa! spuse Struan şi apoi se uită înapoi peste umăr la Orlov. Ei?

— N-am de ales. Eu ştiu cînd ești hotărît în mintea ta. Ești în stare să mă debarci fără să te mai gîndești a doua oară. Dar am şi eu nişte condiții.

— Care?

— Prima, vreau *China Cloud*. Pentru şase luni. Vreau să fac o călătorie pînă în țară. Pentru ultima dată.

Şi nevasta şi băieții ori vin cu tine, ori rămîn acolo, îşi spuse Orlov. Mai degrabă o să rămînă şi o să te scuipe în ochi şi o să te blesteme să ajungi în iad, şi așa o să prăduiești şase luni din viața unei nave.

— De acord. De îndată ce am alt cliper aici la îndemînă, *China Cloud* îți aparține. O să aduci o încărcătură de blănuri. Al doilea.

— Al doilea. Ochi Verzi, să se respecte legea ta: când ești la bord tu ești căpitan. Dar de data asta legea-i pentru mine!

— De acord!

— Nu mai există alta.

— Dar n-am vorbit nimic de bani.

— Dar-ar frenția-n bani! Am să fiu tai-pan al flotei Nobilei Case. Ce-și poate dori un bărbat mai mult?

Struan cunoștea răspunsul. May-may. Dar nu spuse nimic. Își strînseră mîna drept încheiere a înțelegerii, iar când nava ajunsese la un sfert de milă în largul Peninsulei Kowloon, Struan ordonă schimbarea de drum spre sud-vest prin sud și se îndreptă spre portul propriu-zis.

— Tot echipajul pe punte! Treceți în prova! Căpitane, preia comanda! Te oprești lângă *Resting Cloud*. Întîi sunt transbordați pasagerii. Apoi te îndrepti spre locul de ancorare pentru furtună!

— Mulțumesc, căpitane, mîrîi Orlov. Ce bine-i să fii în port, pe Dumnezeuul meu!

Struan cercetă țărmul prin binoclu. Acum putea vedea pînă în adîncul zonei de la Happy Valley: clădiri abandonate, nici o mișcare. Deplasă încet binoclul și-l reglă ca să vadă mai bine, și se văzură distinct terenurile de construcție ale noului oraș Queen's Town, de dincolo de Promontoriul Glessing. Schelele noii sale factorii imense erau de pe acum ridicate și vedea culii mișunînd ca furnicile, transportînd, construind, săpînd. Schele erau ridicate și pe colină, unde poruncise să se ridice Casa cea Mare. Vedea de aici chiar și tăietura subțire a drumului care șerpuia spre vîrfurile colinei.

Tai Ping Shan crescuse apreciabil. Acolo unde mai înainte erau doar cîteva sute de sampane brăzdînd apele încoace și-ncolo între insulă și continent, acum erau o mie. La ancoră stăteau legănîndu-se mai multe nave de transport, mai multe nave comerciale. De-a lungul panglicii Drumului Reginei în apropierea țărmului se ridicaseră case, cocioabe și tot felul de șandramale temporare. Toată plaja pulsa de viață. *China Cloud* salută nava amiral de îndată ce depășește promontoriul, iar de acolo i se răspunde cu o lovitură de tun.

— Mesaj de pe nava amiral, sir! strigă omul de veghe.

Struan și Orlov își îndreptară binocurile într-acolo și din semnalizarea pavilioanelor citiră: „Căpitanul e chemat să se prezinte la bord de îndată”.

— Să venim cu nava lângă ei? întrebă Orlov.

— Nu. Când ajungem la două lungimi de lanț, lași barca la apă. Răspunzi personal ca pasagerii mei să ajungă la bordul lui *Resting Cloud* teferi și nevătămați. Fără ca să-și bage nasul cineva pe acolo.

— Lasă-mă pe mine...

Struan coborî sub punte și-i spuse lui May-may că avea să revină curînd și să se pregătească și ea și Ah Sam și Yin-hsi să treacă pe cealaltă navă. Orlov începu să fulgere cu privirea de jur împrejurul navei. O slujbă la țarm, da? Ei bine, am să văd eu. Mai e mult de mers pînă atunci, își spuse el. Naiba să-l ia! Da, dar aș fi în stare să mă iau de piept cu dracul în persoană pentru Ochi Verzi, plodul lui Odin. Are nevoie de un bărbat ca mine! Dar și de data asta are dreptate. Asta-i treabă de bărbat adevărat! Gîndul ăsta îl încălzi foarte tare.

— Mai vioi! urlă el la echipaj, știind bine că asupra lor se îndreptau acum o mulțime de ocheane.

Păstră toate velele ridicate și se îndreptă, despicînd în viteză valurile, spre nava amiral. Inima lui cînta o dată cu vuietul arboradei și, în ultima secundă, urlă:

— Cîrma banda!

Nava se răsuci și rămase neclintită ca un copoi dinaintea unui stol de prepelițe. Cuterul fu lăsat la apă, Struan coborî pe frînghiile de abordaj, cuterul se desprinse de navă și *China Cloud* se lăsă cîteva puncte sub vînt și se lipi perfect de *Resting Cloud*.

— Tot echipajul sub punte! porunci Orlov. Domnule Cudahy, să nu mai văd pe nimeni pe punți. Nici la noi, nici pe cealaltă navă. Avem de transbordat o încărcătură pe care nu-i cazul să o cîntărească nimeni, Dumnezeule Cristoase!

Struan deschise ușa cabinei principale de pe nava amiral.

— Dumnezeule Doamne, iată-te, Dirk! Sîntem cu toții ruinați, spuse Longstaff agitat, îndreptîndu-se spre el și vînturînd o copie din *Oriental Times* pe dinaintea nasului său. Ai văzut chestia asta? Ruinați! Ruinați!

Struan luă ziarul. Titlul editorialului de pagină interioară îi scotea ochii: SECRETARUL AFACERILOR EXTERNE ÎI REPUDIAZĂ PE NEGUSTORII CU CHINA.

— Nu se poate, Will, spuse el.

— Pe ce-am mai sfînt, cum de îndrăznește tipul să facă un gest atît de idiot, ce? Nebunul dracului! Și noi ce facem?

— Will, îngăduie-mi să citesc și eu. După aia am să văd despre ce e vorba.

— Idiotul de Cunnington a respins tratatul nostru. Despre asta-i vorba. Iar eu sînt destituit, înlocuit! Eu! Cum de îndrăznește?

Struan ridică din sprîncene și scoase un șuierat de uimire.

— Tu încă n-ai fost informat oficial prin vreo depeșă?

— Bineînțeles că nu! Cine naiba mai stă să informeze și un plenipotențiar, ce?

— Poate că e o alarmă falsă.

— Individul ăla de Skinner jură că e adevărat. Ar face bine să fie așa pentru că altfel îl jupoi pentru calomnie. Cristoase!

— Și cînd a ajuns vestea aici, Will?

— Ieri. Cum naiba de împutitul ăla de papagal și-a pus mîinile lui dolofane și murdare pe un mesaj secret pe care eu încă nu l-am primit? Ar merita să fie bătut cu biciul! Își turnă alt pahar cu porto, îl dădu pe gît și-și mai turnă unul. Azi noapte n-am închis ochii o clipă, îngrijorat de moarte în privința viitorului nostru în Asia. Ia citește. Bată-l Dumnezeu să-l bată de Cunnington!

Struan începu să citească și descoperi că pînă și el parcă lua foc. Cu toate că articolul în esență prezenta doar faptele în mare și reda cuvînt cu cuvînt aproape scrisoarea pe care Crosse i-o scrisese, editorialul lui Skinner sugera că Cunnington, faimos pentru modul tiranic în care se îndeletnicea cu afacerile externe, nu numai că repudiase în totalitate tratatul, dar pe deasupra și toată experiența comunității de negustori, a marinei regale și a armatei de uscat: „Lordul Cunnington, care n-a trecut niciodată la est de Canalul de Suez, se arată a fi un expert în privința importanței Hong Kong-ului. Mai mult ca sigur, habar nu are dacă Hong Kong-ul e la nord sau la sud de Macao, la est sau la vest de Pekin. Și atunci de unde îndrăzneala de a sugera că amiralul nostru e un fanfaron care habar nu are o iotă despre marinărie și despre valoarea istorică a celui mai mare port al nostru din Asia? Unde am fi noi acum dacă n-am avea Marina Regală? Sau fără Armata de Uscat, care e la fel de minimalizată, ba nu, insultată, printr-o prostească interpretare a intereselor noastre? Dacă n-ar fi Hong Kong-ul, unde și-ar mai găsi soldații noștri un refugiu, sau navele noastre adăpost? Și cum îndrăznește acest om, care a ocupat acel post prea îndelungă vreme, să spună că încercații noștri negustori, care, pe bună dreptate, și-au investit și viitorul și toată averea în Hong Kong, sînt niște nebuni? Și de unde îndrăzneala asta de a sugera că cei ce și-au petrecut o viață întregă în China pentru gloria Angliei habar nu au de problemele chinezești, nici de valoarea imensă a unui port liber, a unui centru

comercial, a unei insule fortificate...” Și articolul zugrăvea insula și importanța ei, arătând cum, cu riscuri mari pentru ei, negustorii au ridicat Happy Valley, și când au fost nevoiți să părăsească orașul, fără să se descurajeze, au început să clădească un altul, pentru gloria Marii Britanii. În fine, o capodoperă de manipulare a informației. Struan își ascunde încântarea. Știa că dacă pînă și el, care făcuse să transpire aceste vești, putea fi răscolit de editorial, atunci ceilalți trebuiau să fie stîrniți rău de tot.

— Sînt cutremurat! Cum de-a îndrăznit! Cunnington ar trebui pus sub acuzare!

— Exact ce gîndeam și eu! Longstaff își goli paharul și-l trînti de masă. Ei bine, și eu sînt destituit! După toată munca, sudoarea mea, după atîtea tratative și război, și asta numai pentru că maniacul acela de maimuțoi tiranic își închipuie că el e buricul pămîntului!

— Will, fir-ar afurisit să fie, de data asta nu scapă! Trebuie să facem ceva cu individul! Nu scapă el de data asta.

— Ba da, Cristoase Dumnezeule! Longstaff se ridică în picioare și porni să bată cabina în lung și-n lat, iar Struan simți o umbră de milă pentru el. Și acum ce-o să se întîmple? Cariera mea e terminată... sîntem ruinați cu toții.

— Will, ce-ai făcut în direcția asta?

— Nimic! Longstaff se uită furios afară, pe fereastra cabinei. Insula asta blestemată e cauza nenorocirilor mele. Stînca asta ieșită din iad m-a distrus. Ne-a distrus pe toți. Se așeză mohorît pe scaun. Ieri mai-mai să izbucnească o revoltă. O delegație de negustori a venit aici și mi-a cerut să refuz să plec. O altă delegație, condusă de Brock, mi-a cerut să plec din Asia de îndată, cu toată flota, să mă prezint la Londra și să cer punerea sub acuzare a lui Cunnington și, dacă e necesar, să declar blocada portului Londrei! Se așeză cu bărbia în palme. Ei, e vina mea. Ar fi trebuit să urmez toate instrucțiunile literă cu literă. Dar n-ar fi fost bine. Eu nu sînt un cuceritor ahtiat de putere, dornic să pună mîna pe noi teritorii. La naiba cu toate! Ridică privirea și chipul i se schimonosi de umilință. Amiralul și generalul sînt încîntați, bineînțeles. Bei ceva?

— Mulțumesc! Struan își turnă un pahar de brandy. Will, nu e totul pierdut. Ba din contra. Odată ajuns în țară, îți poți pune la treabă toată trecerea de care te bucuri.

— Cum?

— Tot ce-ai făcut aici e bine. Vei avea ocazia să-l convingi și pe Cunnington dacă va mai deține postul. Când veți fi față în față, vei avea o poziție foarte puternică. Ai de partea ta dreptatea. Cu siguranță.

— L-ai întâlnit vreodată pe Cunnington? îl întrebă amărît Longstaff. Cu monstrul ăla nu poți discuta.

— De acord. Dar mai am și eu câțiva prieteni. Să zicem că ai dovada că tu ai avut dreptate și el a greșit. Ei?

Lui Longstaff îi luciră ochii. Dacă Struan nu-i îngrijorat de veștile cutremurătoare pe care i le dăduse, atunci înseamnă că nu e totul pierdut.

— Ce fel de dovadă, dragul meu prieten? întrebă el.

Struan gustă băutura, desfătându-se.

— Diplomații rămân, guvernele trec. Înainte de a ajunge tu în țară Peel va fi prim-ministru.

— Imposibil!

— Ba-i posibil. Să zicem că duci cu tine niște informații de cea mai mare importanță, care dovedesc că Cunnington e un idiot. Cum te vor primi Peel și conservatorii?

— Minunat! P'onoarea mea! Ce fel de informații, prietenul meu Dirk?

Afară la ușă se stârni zarvă, Brock dădu buzna înăuntru, santinela, cu o mutră nenorocită, încercînd zadarnic să-l oprească. Într-o clipire, Struan fu în picioare, gata să scoată cuțitul. Fața lui Brock părea să radieze ură.

— Îs cununați?

— Da.

— Gorth îi mort?

— Da.

— Când o să vină *White Witch*?

— Cred că înainte de lăsarea serii. Se pregătea de plecare pentru jumătatea dimineții.

— Întîi șed de vorbă cu Liza. Apoi cu ăia doi. Și dup-aia, Cristoase Dumnezeule, vorbesc io și cu tine.

Și ieși ca o furtună din încăpere.

— Ticălos prost crescut! pufni Longstaff. Măcar să fi bătut la ușă.

Struan se relaxă așa cum se întinde o pisică după ce trece pericolul, cu mușchii destinși ușor, dar gata să se încordeze iar, la cea mai mică amenințare, ochii însă atenți mai departe, ațintiți în partea de unde poate să se ivească pericolul.

— Will, din partea lui Cunnington nu ai a te teme. E terminat.

— Dirk, bun înțeles c-așa-i. Călătorie sprîncenată! Se uită spre ușă, își aminti de rivalitatea și confruntarea dintre campionii marinei și armatei, și aprecie că lupta dintre Dirk și Brock va fi la fel de parșivă. Ce-i în mintea lui Brock, ei? Are de gînd să te provoace la duel? Am auzit și noi, bun înțeles, de frecuşurile tale cu Gorth. Veștile proaste au darul de a circula foarte iute, așa-i? Groaznică treabă. Mare și afurisit noroc că a fost omorît de alții.

— Mda, mîrîi Struan.

Acum că primejdia trecuse, se simți deodată sleit și îngrețosat.

— Ce i-a apucat pe idiotii ăia necopți să fugă să se căsătorească? Era la mintea cocoșului că Brock o să turbeze. Tîmpită treabă.

— Deloc tîmpită, Will. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Bun înțeles, dacă zici tu așa.

Și Longstaff se întrebă dacă erau adevărate zvonurile că Tai-Panul într-adins a grăbit căsătoria și duelul. Tai-Panul era mult prea deștept ca să nu pună la cale una ca asta, își spuse el. Deci Tai-Pan contra Brock.

— Ce ziceai de Peel, Dirk?

— Will, tu ești diplomat de carieră. Diplomații nu trebuie să se implice în anumite legături de partid. Cel puțin ar trebui să se bucure de bunăvoința tuturor partidelor.

— Exact ce gîndesc eu, și Longstaff făcu deodată ochii mari. Vrei să spui că aş putea deveni conservator și... să-l susțin pe Peel?

— Susține-i pe whigi și pe conservatori în aceeași măsură. Hong Kong-ul e ceea ce-i trebuie Angliei. Will, tu ești Hong Kong-ul. Poate că ăsta – și Struan vîntură ziarul – e un imens noroc pentru tine. Dovedește nu numai că Lord Cunningham e un nebun, dar e și gură spartă. E tare ciudat să ajungi să citești un document secret tocmai într-un jurnal.

Apoi îi povesti despre caseta cu documente, dar numai atît cît era nevoie să-l zăpăcească pe Longstaff.

— Doamne Dumnezeule mare! Dacă, așa cum spunea Tai-Panul, exista o copie a adevăratului raport secret cu hărți ale frontierelor dintre Rusia și China, și a restului interiorului țării, atunci binecuvîntat fie sufletul meu, astea sînt ca un pașaport pentru funcția de ambasador și pasul spre a deveni lord. De unde le-ai găsit?

— Dintr-o sursă demnă de toată încrederea. Struan se ridică în picioare. Înainte de a pleca spre țară am să-ți dau documentele în mîină. Folosește-le așa cum crezi de cuviință. Ele vor dovedi fără nici o îndoială că ai avut dreptate, iar Cunningham nu, în afară de celelalte implicații.

— Dirk, iei masa cu mine în seara asta? Longstaff se simțea minunat, cum nu se mai simțise de ani de zile. Putem să mai sporovăim și noi despre vremurile de odinioară.

— Dacă ești bun să mă ierți, nu pot în seara asta. Mîine?

— Minunat. Mulțumesc. Și sînt atît de bucuros că se răzbună dreptatea noastră.

— În fine, o ultimă problemă căreia trebuie să i se acorde atenție de îndată. Triazii.

— Cum?

— Gorth Brock a fost ucis de triazii din Hong Kong. Din Tai Ping Shan.

— P'onoarea mea, de ce?

— Nu știu.

Struan îi povesti ce-i spusese ofițerul portughez despre triazi. Și despre Gordon Chen. Știa că trebuia să-i ofere lui Longstaff și informația asta, altfel ar fi părut că încerca să-și protejeze fiul atunci cînd ar fi ieșit la iveală în mod oficial adevărul ăsta. Dacă Gordon Chen era amestecat cu ei, asta avea să-l măture cu totul. Dacă nu, atunci n-ar fi avut nimic de suferit.

— Caraghioșenia naibii, spuse Longstaff izbucnind în rîs. Afurisită poveste.

— Mda. Răspîndită de dușmanii mei, fără îndoială. Dar dă un decret cu privire la triazi și ordonă-i maiorului Trent să-i zdrobească. Altfel ne trezim cu toți mandarinii pe cap.

— Bună idee. Excelentă, pe Zeus! Am să-l trimit pe Horatio..., fir-ar să fie, i-am dat învoire pe două săptămîni să plece la Macao. Pot să-l iau pe Mauss de la tine?

— Bineînțeles. Îl trimit eu la tine.

După ce plecă Struan, Longstaff se așeză încîntat la birou.

— Dragul meu Sir William, se adresă el propriului pahar. Mă simt chiar minunat. Dacă se va afla adevărul, sînt al naibii de bucuros să scap de insula asta împruțită. Și nu mă sinchiesc nici cît negrul sub unghie ce-o să se întîmple cu insula asta, cu... cu negustorii, cu chinezii sau frențiții ăia de triazi! Se duse la fereastră și începu să chicotească. O să vedem noi ce conține caseta aia. Și cînd o să ajungem în Anglia o să hotărîm. Dacă a ieșit din joc Cunnington, atunci, putem susține Hong Kong-ul fără primejdii. Dacă mai e la post tot Cunnington, pot să fiu de acord cu el că are dreptate și să las insula asta să se ducă la fund. Pentru că voi avea documentele, cheia ce duce la dormitorul oricărui secretar pentru

afacerile externe, și pe deasupra și o groază de ceai! Izbucni în hohote de râs: cu câteva zile înainte sosise un emisar din partea lui Ching-so ca să-i spună că semințele cerute de Horatio vor fi încărcate pe navă în două săptămîni. Excelența Voastră, aș zice că ați avut o zi fructuoasă!

Cînd ajunse pe *Resting Cloud*, Struan o găsi pe May-may deja în pat, în apartamentul ei, arătînd întremată și foarte bine.

— Sînt gingaș de fericită că-s din nou acasă, Tai-Pan. Uite, bătrîna ta mamă ascultă ca un marinar sadea. Am băut două căni de cinchona și m-am pregătit să mai beau încă trei.

— Hm? făcu el, trezindu-i-se bănuieli.

— Păi, sigur că da! Și nu te mai uita așa. Vorbesc adevărul adevărat. Sînt eu o curvă Hoklo? Un cerșetor de cîine? Mint eu de la obraz? Promisiunea-i promisiune și eu nu uit. Bineînțeles, adăugă ea blînd, acum beau zeamă de asta de bălegar cu suc de mango la care s-ar gîndi orice femeie fuga-fuga, dar nu niște bărbați, ah dragă, nu, e prea simplu! și-și aruncă pe spate capul cu vechiul ei gest imperios. Ei, bărbații!

Struan își ascunse zîmbetul și bucuria de a o vedea că începea să semene tot mai mult cu cea de pe vremuri.

— Acum rămîi în pat, eu mă întorc mai tîrziu.

— Ha! Am călcat eu vreodată făgăduiala? Ce-s eu, o căcărează de țestoasă? îi întinse mîna ca o împărăteasă. Tai-Pan!

El îi sărută galant mîna, ea izbucni în hohote de râs și-l luă în brațe.

— Hai, ia-o din loc, fiule, și să nu te prind prin bordeluri murdare.

Struan se duse în cabina lui. Deschise safeul și scoase un rînd de copii din cele două pe care le făcuse cu toată meticulozitatea după documentele și hărțile din casetă. Le puse în buzunar, laolaltă cu săculețul în care mai erau niște resturi de scoarță de cinchona. Se urcă din nou în barca lui.

— *Boston Princess!* porunci el, numind nava depozit a firmei Cooper-Tillman.

Soarele părea că se leagănă deasupra orizontului, dar lucea șters, de parcă un vâl ar fi acoperit cerurile.

— Nostromule, ce zici de vremea asta?

— Nu știu, sir. Am mai văzut io din asta în Mările Sudului, 'nainte de vreme frumoasă, da' și de vreme păcătoasă. Dacă și luna are cerc în juru' ei la noapte, poa' c-o s-avem niscaiva ploaie.

Sau și mai rău, adăugă Struan. Se ridică în picioare și se uită spre canalul de vest. Nu se vedea nici urmă de *White Witch*. Ei, își spuse el poate că au rămas în larg și or să intre în port o dată cu zorile, mîine.

Tyler, deocamdată nu mă gîndesc la asta. Cuterul se lipi de *Boston Princess*, o navă comercială cu trei punți, imensă, care stătea permanent la ancoră. Struan urcă în fugă scara de acces.

— Cer permisiunea de a urca la bord, îi spuse el ofițerului american de vardie. Poate că domnul Cooper poate să mă primească. E urgent.

— Un minut, domnule Struan.

Ofițerul coborî sub punte. Struan își aprinse un trabuc și aruncă chibritul peste bord. *China Cloud*, se îndepărta spre locul ei de ancoraj, la apă adîncă, în dreptul coastei de la Happy Valley.

— Hello, Tai-Pan, îl salută Jeff Cooper, venind grăbit pe punte. Bănuiesc că ai auzit ce-a făcut tîmpitul ăla de pui de cățea, Cunnington! Ne-a părut groaznic de rău cînd am auzit de duel și de toate celelalte. Chiar au fugit să se căsătorească cei doi zăpăciți?

— Da. Ce face Wilf?

— A murit.

— Fir-ar să fie! Cînd a murit?

— Acum trei zile.

— Să mergem în cabină, ce zici?

— În regulă. Ce-i cu povestea asta că Longstaff e demis, iar tratatul respins?

— Nu înseamnă nimic. Doar o idioată stîngăcie politică. Sînt sigur că greșeala va fi îndreptată.

Cooper o luă înainte să-i arate drumul spre cabină. Cabina principală era deosebit de luxoasă.

— Brandy?

— Mulțumesc! Struan luă paharul. Sănătate!

— Sănătate!

Struan deschise săculețul și scoase de acolo niște cinchona.

— Jeff, vezi ce-i aici? E o scoarță de copac. Scoarță de cinchona. Uneori numită și Scoarța Iezuiților. Faci un ceai din scoarța asta și-ți vindecă malarie.

— Ești sigur?

— Da. Mi-a vindecat iubita. Treaba asta rămîne numai între noi. Sigur e că vindecă malarie.

Cooper luă o bucățică de scoarță, cu degetele tremurînd.

— Cristoase Dumnezeule! Îți dai seama ce-ai făcut? Îți dai seama ce spui?

— Da. Malaria e peste tot în toată lumea. Aveți malarie și în Statele Unite, peste tot în Florida, în colonia Louisiana. Știu care-i leacul și cum se poate face rost de scoarță. Ce-ți spune ție chestia asta?

— Un enorm serviciu făcut omenirii, o avere pentru cel care pune primul mîna pe leacul ăsta.

— Da, flăcăule. Îți propun să fim tovarăși la afacerea asta. Struan puse restul de scoarță din nou în punguliță, întristat dintr-o dată. Ironie, nu-i așa? Cu cîteva săptămîni în urmă ar fi putut să-i salveze pe Robb și micuța Karen. Pe toți ceilalți, chiar și pe Wilf, deși pe el l-am cam disprețuit.

— S-a chinuit rău cînd a murit, spuse Cooper.

— Îmi pare rău. Struan gustă băutura. Propunerea mea e simplă. Formăm o nouă companie specializată în exploatarea acestei scoarțe. Punem amîndoi părți egale de capital. Patru directori: tu și cel numit de tine, eu și Culum. Tu conduci compania. Eu îți furnizez de unde se obține scoarța și cum se procedează cu ea de îndată, iar tu te apuci de pus lucrurile la cale de mîine.

Cooper îi întinse mîna.

— S-a făcut!

Struan îi relatează de unde obținuse scoarța și de la cine, despre nava pe care o închiriasse și urma ca a doua zi să plece din Macao îndreptîndu-se spre Peru.

— Episcopul a trimis vorbă că părintele Sebastian merge și el cu nava asta. Propun să dublăm mijloacele de procurare și să nu riscăm. Companiei i se va restitui costul navei, iar noi trimitem o altă navă, dar direct din America. Angajăm doi doctori și doi oameni de afaceri care să meargă cu nava asta și să afle tot ce se poate afla despre cinchona. În ziua în care pleacă nava americană, lansăm în Statele Unite vestea prin mijlocitorii tăi... Vom fi cu un pas înaintea competitorilor celorlalți și acoperim în felul ăsta și înțelegerea mea cu episcopul. Și lansăm în același timp vestea și aici, pentru a înlătura blestemul de la Happy Valley. Și, îndată ce vom putea, vom face același lucru și în Europa. La vremea cînd se vor întoarce navele noastre, medicii din toată lumea vor urla după cinchona. Navele mele vor transporta leacul în Imperiul Britanic, tu te ocupi de continentul american, iar restul lumii îl împărțim. În sudul Italiei, putem vinde cu tonele.

— Cine mai știe de asta?

— Numai tu. Astăzi. Dacă reușesc să-l găsesc, îi vînd povestea și lui Skinner. Și cu asta am terminat cu afacerile. Și acum spune-mi ce face Shevaun.

— Și bine și rău. Se pare că s-a împăcat cu ideea că e logodită. Dar, indiferent cît de mult o iubesc eu, trebuie să recunosc că ea nu mă iubește.

— Vei răscumpăra acțiunile lui Tillman?

— Dacă Shevaun se căsătorește cu mine, nu. Dacă nu e de acord, ei bine, ar fi o afacere tare proastă să n-o fac. Acum, că Wilf e mort, trebuie să-mi găsesc alt partener. Asta înseamnă că va trebui să-i ofer și acestuia un stoc de acțiuni... doar știi foarte bine cum stau lucrurile astea.

— Da. Și ce mai face Sergheiev?

— E încă aici. Șoldul nu-l mai deranjează atît de mult. Ne vedem destul de des. Luăm cina împreună de două, trei ori pe săptămînă. Cooper zîmbi trist. E foarte atașat de Shevaun, iar ea pare să țină la el. Chiar acum e pe nava lui în vizită.

Struan își frecă gînditor bărbia.

— Ei, atunci mai am o afacere pentru tine. Mai periculoasă decît cinchona.

— Care?

— Pentru un an de zile, trimite-o în țară pe Shevaun. Las-o să gîndească și ea cu capul ei, doar e o fată bine crescută. Dacă după un an mai dorește să se întoarcă înapoi, te vei căsători cu ea și veți fi fericiți. Dacă se hotărăște să nu se căsătorească cu tine, atunci îi redai libertatea. În orice situație spune-i că-i vei plăti mai departe partea tatălui ei atît cît va trăi el. Frații ei n-au decît să se spînzure. Nu uita, nouă ne pot folosi imens legăturile senatorului Tillman chiar și pentru afacerile noastre cu cinchona. Banii pe care ai să-i dai lui vor fi compensați cu vîrf în felul ăsta.

Cooper se duse pînă la birou ca să-și ia un trabuc și să mai cîștige timp. De ce făcea Tai-Panul propunerea asta? Voia să o cucerească pe Shevaun pentru sine? Nu, n-avea nici un rost să o ia pe căi atît de ocolite. Dacă-i făcea cu degetul, Shevaun venea în fugă.

— Tai-Pan, trebuie să mă mai gîndesc la asta, îi spuse el. Un trabuc?

— Nu, mulțumesc. Și în vreme ce te gîndești la asta mai adaugă un factor de risc. Roagă-l pe Sergheiev să-i facă invitația de a o conduce cu nava lui pînă în țară, însoțită de bona ei.

— Ai înnebunit!

— Nu, flăcăule, spuse Struan și scoase la iveală documentele, legate frumos cu panglică verde. Citește!

Cooper luă documentele.

— Ce-i aici?

— Citește. Citește pe îndelete.

Cooper se așeză la birou și desfăcu panglica. Ei bine, își spuse Struan, afacerea cu cinchona e lansată. Acum ce facem cu Culum? Poate că flăcăul are dreptate: îi trebuie un partener. Răspunsul e Jeff. Firma Struan-Cooper-Tillman. Sau cel puțin Struan-Cooper. De-acum putem să uităm de Tillman. Și de ce nu? Pentru Jeff asta înseamnă un imens avantaj. Avem un avantaj imens și cu continentul american. Jeff e priceput și dur. Gîndește-te cu grijă la asta. E o soluție bună. Longstaff? De Longstaff trebuie să avem grijă așa cum am făcut-o întotdeauna. De îndată ce nu mai e sub ochii tăi, o să facă ce-i spune următorul individ cu suficientă tărie de caracter. Cum rămîne cu Skinner? Pînă acum s-a descurcat bine. Blore? Trebuie să-l mai verificăm. Și Mauss. Ce mai rămîne? Plecarea în țară și May-may. Poate că Orlov a avut dreptate. Poate că ceea ce ai simțit a fost doar privirea cu care te urmărea marea, și pentru cît ai investit ai dus-o bine pe mare. Și nu glumi cu simțămintele astea.

Și, implacabil, gîndul i se întoarse la Brock. Da. Mai trebuie o crimă. Liza avea dreptate. Cînd se pornesc, șirul lor nu se mai oprește. Sau se va încheia o dată cu sfîrșitul vostru al amîndurora.

— Cît de adevărate sînt documentele astea? Cooper terminase de cercetat dosarul.

— Sursa s-ar putea numi „dincolo de orice îndoială”. Tu ce părere ai?

— Planu-i diabolic. Evident că Sergheiev e chiar omul, cu siguranță unul din ei, trimiși să investigheze sfera de influență britanică în Asia și să cerceteze care-s mijloacele de emigrare în Alaska rusă. Un moment Cooper rămase pe gînduri, apoi continuă. Ce-i de făcut? Să continuăm ideile dumitale – Shevaun. Sergheiev va fi cît se poate de încîntat s-o însoțească pînă în America. Îl atrage spre ea fie în mod deliberat sau poate fără să-și dea seama și-l duce la Washington. Tatăl ei, care-i în mod evident cel mai nimerit să-i încredințăm documentele, îi spune lui Sergheiev în patru ochi că Statele Unite sînt dezamăgite de Rusia și dorește să-i vadă pe ruși ieșiți de pe continent. Despre doctrina Monroe și toate celelalte. La asta te-ai gîndit?

— Jeff, ești băiat deștept.

— Informațiile astea îl compromit pe lordul Cunnington făcându-l să arate ca un idiot.

— Exact.

— Și demonstrează în mod absolut necesitatea păstrării și importanța vitală a Hong Kong-ului.

— Exact.

— Și acum singurul lucru pe care trebuie să-l mai hotărîm e cum să facem să ajungă aceste informații imediat și sigur în mâinile domnului senator. Cu treaba asta îi vor crește imens acțiunile în cercurile politice, și o să le folosească la justa lor valoare. Putem risca să o facem pe Shevaun părtașă la toată intriga asta? Sau pur și simplu să-i dăm o copie să o ducă tatălui ei?

— Eu nu aș lăsa-o să citească un rînd din dosar și nici nu i-aș spune o vorbă. La urma urmei e tot femeie. Iar femeile pot deveni imprevizibile. S-ar putea îndrăgosti de Sergheiev. Și atunci va trimite la fund Statele Unite ale Americii pentru că logica femeii spune că ea trebuie să-și apere bărbatul, indiferent de ce zestre are ea și tot restul. Și ar fi dezastruos dacă Sergheiev ar afla că noi știm toate manevrele și tot ce e în dosarul acela.

— Aș vrea să mă mai gîndesc la toate astea, spuse Cooper, legă dosarul și i-l înmîină lui Struan. S-ar putea să sune cam pompos, dar țara mea va trebui să-ți rămîină recunoscătoare.

— N-am nevoie de recunoștință, Jeff. Poate că toate astea să ne ajute dacă senatorul Tillman și ceilalți diplomați vor începe să ia peste picior felul idiot în care lordul Cunnington se preocupă de afacerile noastre din această zonă.

— Da. Socotește treaba ca și făcută. Apropo, îmi datorezi douăzeci de guinee.

— Pentru ce?

— Nu-ți mai amintești rămășagul nostru? Cine anume e modelul nudului? În prima zi la Hong Kong? Din pariu făcea parte și tabloul lui Aristotle cu cedarea insulei, nu-ți mai amintești, Dirk?

— Da. Cine-i modelul? Întrebă Struan.

Douăzeci de guinee nu e mare lucru în comparație cu onoarea unei doamne, se gîndi el. Mda, dar fir-ar al naibii să fie, vreau tabloul ăla.

— Shevaun. Mi-a spus acum două zile, mi-a zis că o să pozeze pentru un astfel de tablou. În chip de ducesă de Alba.

— Și ai să-i îngădui?

— Nu știi! Chipul lui Cooper se boți într-un zîmbet palid și pentru o clipă își pierdu aerul mohorât. Călătoria pe mare va împiedica povestea cu tabloul, așa-i?

— Nu cînd e vorba de fata asta. Mîine îți trimit punga cu bani la bord. Fiindcă mi-am adus aminte, cel care pierde îl pune pe Aristotle să-l picteze în tabloul cu insula pe cîștigător. S-a făcut.

— Poate că vei primi totuși tabloul. Cadou. Și am să-l pun pe Aristotle să ne picteze pe amîndoi în tablou, ce zici?

— Ei, mulțumesc. Totdeauna m-a atras tabloul acela.

Cooper făcu semn spre documente.

— Și despre astea mai vorbim mîine. Mă gîndesc la noapte și am să văd dacă o trimit pe Shevaun.

Struan se gîndi la ziua următoare. Îi întinse documentele lui Cooper.

— Pune-le în safeul tău. Pentru siguranță.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc, Tai-Pan, pentru încrederea ta.

Struan se duse la țarm, la biroul provizoriu pe care-l ridicase pe terenul lor de pe plajă. Vargas îl aștepta.

— Vargas, întîi spune toate veștile proaste.

— Senhor, avem un raport de la agenții noștri din Calcutta. Se pare că *Grey Witch* e cu trei zile înaintea navei noastre *Blue Cloud*, după ultimele informații.

— Alta?

— Cheltuielile de construcție sînt uriașe, senhor. Iar după veștile din ziarul de ieri, ei, am oprit cu totul lucrările. Poate că ar trebui să reducem cu totul pierderile.

— Reia de îndată lucrul și de mîine dublează numărul muncitorilor.

— Da, senhor. Veștile de pe piața Angliei sînt proaste. Piața e foarte nestabilă. Bugetul nu e echilibrat și se așteaptă tot felul de necazuri financiare.

— E normal. Nu mai ai nici un fel de dezastre deosebite de relatat?

— Nu, senhor. Bineînțeles s-au înmulțit de necrezut furturile, de cînd ați plecat au fost și niște atacuri piraterești, trei, și vreo duzină de încercări. Au fost capturate două jonci de pirați și echipajele în întregime au fost spînzurate în public. În fiecare marți, cîte patruzeci, cincizeci de hoți, tîlhari și criminali sînt supuși caznei bătutului cu biciul. Nu trece o noapte să nu fie jefuită o casă. Trist. Ah, fiindcă veni vorba, maiorul Trent a ordonat restricții de circulație pentru toți chinezii după apusul soarelui. Pare să fie singura cale de a-i mai stăpîni.

— Unde-i doamna Quance?

— Tot pe nava cea mică, senhor. Şi-a anulat plecarea spre Anglia, se pare că circulă un zvon că domnul Quance mai este încă în Hong Kong.

— Şi este?

— Senhor, nu mi-ar place să ştiu că l-am pierdut pe nemuritorul Quance.

— Domnul Blore ce-a mai făcut?

— Cheltuieşte banii de parcă bolovanii din Hong Kong ar fi din aur. Bineînţeles, nu e vorba de banii noştri, spuse Vargas încercînd să-şi ascundă dezaprobarea, ci fondurile Jockey Clubului. Am înţeles că acest club este o instituţie neprofitabilă, orice profit fiind investit în beneficiul curselor de cai, pentru cai, şi așa mai departe! Îşi şterse mîna cu batista, ziua se arăta plină de umezeală. Am auzit că domnul Blore a mai organizat şi o luptă de cocoşi. Sub auspiciile Jockey Clubului.

Struan se luminează la faţă.

— Bun! Şi cînd va avea loc?

— Senhor, nu ştiu.

— Glessing ce mai face?

— Tot ce trebuie să facă un comandant al portului. Dar am auzit că e tare furios pe Longstaff pentru că nu i-a îngăduit să se ducă pînă la Macao. Circulă zvonul că va fi trimis în ţară.

— Mauss?

— Ah, pastorul Mauss. S-a întors de la Canton şi şi-a luat camere la hotel.

— De ce-ai făcut ah, Vargas?

— Nimic, senhor. Doar că umblă alt zvon, îi răspunse Vargas, supărat pe sine pentru că-l luase gura pe dinainte. Se pare că... noi, catolicii, bineînţeles că nu-l aprobăm şi ne întristează cînd vedem că toţi protestanţii nu împărtăşesc credinţa noastră, pentru a-şi salva sufletul. În orice caz, el s-a ales cu un ucenic îndrăgit, un chinez botezat din neamul Hakka, pe care-l cheamă Hung Hsiu-ch'uan.

— Hung Hsiu-ch'uan are vreo legătură cu Hung Mun – triazii?

— Nu, senhor. Numele acesta e foarte obişnuit.

— Mda, acum îmi aduc aminte. Un bărbat înalt, care arată foarte ciudat. Continuă.

— Mare lucru nu mai e de spus. Acesta a început să predice printre chinezii din Canton. Fără ca reverendul Mauss să ştie, acesta îşi zice a fi frate cu Isus Cristos, le spune că el vorbeşte noaptea cu tatăl lui – Domnul. Că el e noul Mesia, că, la fel ca şi fratele lui, şi el se va apuca să cureţe templele şi o mulţime de alte aiureli idolatrice. Cu siguranţă că

omu-i nebun. Dacă n-ar fi un sacrilegiu atât de mare ce zice el, ar fi altfel amuzant.

Struan se gîndi la Mauss. Ca om ținea la el, și-i era milă de el totodată. Apoi își aminti din nou de cuvintele lui Sarah. Mda, își spuse el, te-ai folosit de Mauss în multe feluri. În schimb i-ai dat ce dorea el – șansa de a converti păgîni. Fără tine el ar fi fost mort de multă vreme. Fără tine... dar să lăsăm astea. Mauss trebuie să-și afle singur mîntuirea. Căile Domnului sînt tare ciudate.

— Vargas, cine știe? Poate că Hung Hsiu-ch'uan e chiar ceea ce spune el a fi. În orice caz, adăugă el iute văzîndu-l pe Vargas cum se zburlește, sînt de acord. Nu e deloc amuzant. Am să vorbesc cu Wolfgang Mauss. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Vargas își drese glasul.

— Credeți că săptămîna viitoare pot fi liber? Căldura asta și... ar fi tare bine să-mi mai văd și eu familia.

— Mda, ia-ți două zile, Vargas. Și cred că ar fi bine ca de acum colonia portugheză să aibă propriul ei club. Eu am și pornit o subscripție. Ești numit provizoriu secretar și vistiernic al clubului. Scrise ceva pe o foaie de carnet, o rupse și i-o întinse. Poți să ridici banii ăștia imediat.

Era o poliță la vedere de o mie de guinee. Vargas era copleșit.

— Mulțumesc, senhor.

— Nu e nevoie de mulțumiri, Vargas, îl opri Struan. Fără sprijinul comunității portugheze, n-ar fi aici nici un fel de comunitate.

— Senhor, dar veștile astea... ziarul! Hong Kong-ul e terminat. Coroana a respins tratatul. Și să mai și dublez numărul muncitorilor? Și acum o mie de guinee? Nu pricep.

— Atîta vreme cît mai rămîne un negustor în Hong Kong, atîta vreme cît mai e o navă în port, Hong Kong-ul există. Nu-ți face griji. Ai vreun mesaj pentru mine?

— Domnul Skinner a lăsat vorbă. Ar vrea să vă vadă imediat ce puteți să-l primiți. La fel și domnul Gordon Chen.

— Trimite-i vorbă lui Skinner că am să trec pe la ziar în seara asta. Iar lui Gordon că îl aștept la bordul lui *Resting Cloud* la ora opt.

— Am înțeles, senhor. Ah, mi-am amintit, mai e ceva. Îl țineți minte pe Ramsey? Marinarul care a dezertat? Ei bine, a hălăduit prin munți în toată vremea asta, într-o peșteră, ca un sihastru. La Pisc, mai exact. A supraviețuit furînd mîncare din satul pescăresc Aberdeen. Se pare că s-a dat la cîteva femei de pe acolo, chinezii l-au legat fedeleș și l-au predat

autorităților. A fost judecat ieri. O sută de lovituri de bici și doi ani de închisoare.

— Ar fi fost mai bine să-l fi spânzurat, spuse Struan. Nu rezistă el doi ani acolo. Pușcăria asta e o capcană a morții, neînchipuit de crudă.

— Da, groaznică. Senhor, mulțumesc încă o dată. Comunitatea noastră vă va fi recunoscătoare, încheie Vargas.

Dădu să plece, dar se întoarse îndată.

— Tai-Pan, vă rog iertare. E aici unul dintre marinarii dumneavoastră. Chinezul Fong.

— Trimite-l înăuntru.

Fong intră singur și se înclină tăcut. Struan îl cîntări pe chinezul bine legat, cu fața mîncată de vărsat. În cele trei luni de cînd era îmbarcat se schimbaseră în multe feluri. Purta veșmîntul marinarului european cu un aer firesc, coada și-o răsucise frumos și o purta sub șapca împletită. Și vorbea o engleză suportabilă. Marinar excelent. Ascultător, neguraliv, care prindea repede.

— De ce nu ești pe navă?

— Tai-Pan, capitan spune poate la țärm coboare. Cart meu la țärm.

— Fong, ce dorești de la mine?

Fong îi întinse un petec de hîrtie boțită. Pe el un scris ca de copil: „Aberdeen. Același loc, camarad. Opt bătaii de clopot, cartul de mijloc. Singur”. Era semnat „tatăl lui Fred și Bert”.

— De unde-l ai?

— Culi oprit la mine. Dat la mine.

— Știi ce scrie aici?

— Da, citit. Nu citit ușor. Nu contește.

Struan cîntări petecul de hîrtie.

— Ai văzut cerul?

— Da, Tai-Pan.

— Și ce-ți spune ție cerul ăsta?

Fong pricepu că era pus la încercare.

— Tai-fung, răspunse el.

— Cînd?

— Nu știe. Trei zilele, patru zilele, cam atit. Da tai-fung, nu contește.

Soarele scăpătase sub orizont, lumina împuținîndu-se iute. Țärmul era punctat de luminițele felinarelor, la fel ca și terenurile de construcții. Vălul care acoperea cerul se îngroșă și mai tare. O lumină imensă și sîngerie se ridică cu vreo zece grade deasupra orizontului.

— Fong, zic că ai un nas bun.

- Mulțumesc, Tai-Pan.
- Struan ridică biletul.
- Despre asta ce spune nasul tău?
- Nu merge singura, răspunse Fong.

Capitolul patruzeci și trei

O dată cu lăsarea serii, cerul începu să se acopere de nori, iar umezeala spori simțitor. Cei care făceau negoț cu China de multă vreme și erau hârșiți în ale vântului și mării știau că în curînd vor începe și ploile. Norii aceia prevesteau doar cea dintîi dintre ploile acestui sezon, ce va mai domoli puțin zăpușeala o vreme și va mai astîmpăra praful. Dacă *joss*-ul va fi cu ei, atunci va veni doar o ploaie trecătoare. Dacă era împotriva lor, vor avea parte de o furtună. Și numai *joss*-ul va hotărî dacă furtuna se va transforma sau nu în taifun.

— Tai-Pan, mi-e cald, spuse May-may, făcîndu-și vînt cu evantaiul în vreme ce stătea în pat.

— Și mie, îi răspunse Struan în vreme ce se schimba, scoțîndu-și cămașa learcă de pe el ca să-și pună alta. Doar ți-am spus că ar fi fost mai bine să rămîi în Macao. Acolo e mult mai răcoare.

— S-ar putea, dar acolo n-aș avea plăcerea să-ți spun că mi-e cald, Cristoase Dumnezeule!

— Îmi plăcea mai mult de tine cînd erai bolnavă. Nu erai nici obraznică și nici nu blestemai atît de urît.

— Ha! pufni ea. Nu fi amăgitor cu mine!

— Cum să nu fiu cu tine?

— Amăgitor, Tai-Pan, amăgitor. Ce, nu mai știi engleză? În vreme ce tu ai umblat toată ziua, fără să-ți pese de bătrîna ta mamă, eu am fost fantastic de ocupată citind cartea de cuvinte a doctorului Johnson, ca să-mi îmbogățesc mintea cu noi cuvinte din limba barbarilor. Toată lumea cunoaște cuvîntul „amăgitor”. Și înseamnă „mincinos”. Uite, asta ești, Cristoase! Se chinui să se arate bosumflată, ceea ce o făcu să arate și mai drăguță. Nu mă mai adori deloc.

— Uite, mă bate pe mine gîndul să te amăgesc cu vreo două la fund.

May-may se chinui să scoată un geamăt de mare suferință.

— Tai-Pan, vrei fetiț copil hîț-hîț, heya, stapin? Poate, oh ko, nu contește.

Struan se apropie de pat, iar May-may se trase îndărăt.

— Tai-Pan, am glumit, nu!

El o prinse în brațe și o strânse ușor.

— Ah, fetițo, fă-te bine, e singurul lucru important. Ea își pusese o tunică de mătase de un albastru moale, își coafase părul elegant, iar parfumul ei te amețea.

— Să nu te prind că te duci pe la vreo casă de curve! Da?

— Nu te prosti!

O sărută și isprăvi cu îmbrăcatul. Își puse cuțitul în tocul de la șold și pumnalul în carîmbul cizmei stîngi, își legă din nou părul cu o panglică la spate.

— Tai-Pan, de ce-ți tot tai părul? De ce nu-l lași să-ți crească ca să-l împletești coadă ca orice persoană civilizată?! Foarte frumos.

Lim Din bătu la ușă și intră.

— Stapin, stapin Chen aici. Poate?

— Vede cabina de sus.

— Tai-Pan, te întorci?

— Nu, fetițo, mă duc direct la țärm.

— Spune-i lui Gordon să treacă să mă vadă, da?

— Da, fetițo.

— Unde te duci?

— În lume, Cristoase! Și ai grijă să te porți frumos cît sînt plecat. Nu mă întorc decît după miezul nopții. Dar cum urc la bord vin și te văd.

— Bun, toarse ea ca o pisică. Dar dacă dorm să mă scoli. Bătrîna ta mamă vrea să știe că amăgitoarecul ei băiat s-a întors teafăr și nevătămat.

O bătu duios cu palma pe obraz și urcă în cabina lui de pe puntea superioară.

— Hello, Gordon.

Gordon Chen purta o robă lungă de mătase albastră și pantaloni de mătase subțiri. Îi era cald și părea foarte îngrijorat.

— Bună seara, Tai-Pan. Bine te-ai întors. Sînt atît de bucuros că am auzit că ai găsit cinchona. Ce mai face doamna T'chung?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Îmi pare rău că strădaniile mele s-au dovedit zadarnice.

— Îți mulțumesc că ai încercat.

Gordon Chen era cam supărat că în eforturile astea se duseseră și mulți taeli de argint, dar supărarea asta nu însemna nimic pe lîngă îngrijorarea lui cu privire la soarta Hong Kong-ului. Toată suflarea din

vîrful ierarhiei Triadei din Kwantung era în plină răscoală în urma veștilor primite din Anglia. Fusese chemat de Jin-qua, care-i poruncise să-l tatoneze pe Tai-Pan, să folosească toate puterile Triadei, orice mijloace necesare – argint, tribut, sporirea comerțului – pentru a-i împiedica pe barbari să părăsească insula și să-i încurajeze să rămână.

— Tai-Pan, e o problemă de cea mai mare importanță, altfel nu te-aș fi deranjat. Hong Kong-ul. Ziarul ăsta. E adevărat? Dacă-i adevărat, atunci sîntem pierduți, ruinați.

— Aud că tu ești Tai-Panul Triadei din Hong Kong.

— Cum?

— Tai-Pan al Triadei din Hong Kong, repetă Struan fără menajamente, și-i aduse la cunoștință cele spuse de ofițerul portughez. Idioată poveste, da?

— Nu-i idioată, Tai-Pan, e groaznică. O minciună sfruntată!

Dacă ar fi fost singur, și-ar fi smuls părul din cap și și-ar fi sfîșiat hainele, urlînd de furie.

— De ce-ar fi dorit cei din Triadă să-l ucidă pe Gorth?

— De unde să știu? De unde să știu eu ce-au de gînd anarhiștii ăia? Tai-Pan al Triadei? Eu? Ce învinuire murdară!

Viața mea nu mai face nici cît rahatului unui culi, își strigă el neauzit sieși. Trădătorul ăla căcăcios! Cum de-a îndrăznit să divulge astfel de secrete! Haide, adună-ți mințile. Tai-Panul barbarilor se uită la tine și ai face bine să-i răspunzi înțelept.

— Pur și simplu habar n-am. Dumnezeule. Și triazii în Tai Ping Shan, sub nasul meu! Groaznic.

— Ai dușmani interesați să se întindă o astfel de poveste?

— Tai-Pan, bineînțeles că trebuie să am. Dumnezeule. Mă întreb dacă... și ridicîndu-și privirile în sus lăsă să i se vadă albul ochilor.

— Dacă ce?

— Păi, eu sînt... ești tatăl meu. Nu s-ar putea ca cineva să încerce să te atace pe dumneata prin mine?

— Gordon, s-ar putea și asta. Cum s-ar putea la fel de bine ca tu să fii șeful triazilor.

— Și anarhist? Eu?

Oh, zei, de ce m-ați abandonat? Și doar am cheltuit cincizeci de taeli de argint pe tămîie și prinoase și am plătit rugăciuni doar săptămîna trecută. Nu sînt eu cel care sprijină toate templele cu dărnicie, fără deosebire? N-am înzestrat eu pînă acum personal trei temple și patru cimitire, și nu întretin pe banii mei patruzeci și trei de călugări budiști?

— De ce m-aș amesteca și eu cu ticăloșii ăia? Cu ajutorul tău am ajuns om bogat. Eu n-am nevoie nici să fur, nici să jefuiesc pe nimeni.

— Dar n-ai vrea tu să-i vezi pe manciurieni înlăturați de pe tronul Chinei?

— Tai-Pan, pentru mine ori manciurieni ori chinezi, mi-e totuna. De ce să-mi pese? N-au nici o treabă cu mine! Oh, zei, nu mai trageți cu urechea la spusele mele o scurtă vreme. Eu nici nu sînt chinez... sînt englez. Și eu aș fi ultimul om în care să aibă încredere o societate secretă chinezească. Ar fi prea primejdios, nu crezi?

— Poate, nu știi. Gordon, cred că n-ai face rău să mai cheltuiești și tu niște taeli. Și pune și tu niște spioni să afle. Și descoperă cine-s oamenii ăștia, cine-s conducătorii lor.

— Tai-Pan, de îndată o și fac.

— Pentru un om cu iscusința ta, trei luni ar trebui să fie îndestul pentru a afla cine-s conducătorii.

— Trei luni, repetă automat Gordon Chen, străduindu-se cu disperare să găsească o ieșire din cursa asta.

Și deodată avu o inspirație. Bineînțeles! N-au decît barbarii să se socotească după voia lor cu gunoaietele ce-s împotriva triazilor. Dintre ei o să năimim spioni și o să facem așa fel ca să se unească în niște loji mai mici și să-i inițiem cu niște false ceremonii. Minunată idee! Apoi... să vedem. O să lăsăm să răsuflă că adevăratul conducător al Triadei este... cine-i? Cînd o să vină vremea am să mă gîndesc eu atunci la unul dintre dușmanii mei. Apoi îi dăm în vileag barbarilor ca fiind adevărații triazi și hîc! jos cu capetele lor.

— Da, da, Tai-Pan, mă apuc de treaba asta imediat.

— Cred că așa ar trebui să faci. Fiindcă într-un fel sau altul am de gînd să zdrobesc mișcarea triazilor.

— Și am să te ajut cît îmi va sta în puteri, replică Gordon înfierbîntat.

Tai-Pan, zece capete au să te mulțumească chiar și pe tine. Păcat că Chen Sheng face parte din familie, altfel ar fi cel mai nimerit să-l dăm drept capul Triadei. Cu puțin *joss*, aș fi al doilea om nimerit să ajung comprador al Nobilei Case. Nu te îngrijora, Jin-qua o să te ajute să găsești momeala cea mai nimerită.

— Tai-Pan, și acum cel mai important lucru. Ce-i cu articolul acela? Hong Kong-ul e terminat? Sîntem pe cale de a pierde o avere întreagă. Va fi un dezastru dacă pierdem insula.

— Sînt unele probleme mărunte. Dar o să se aranjeze. Hong Kong-ul rămîne mai departe în picioare. Nu peste multă vreme, actualul guvern va fi schimbat. Nu-ți face griji. Nobila Casă și Hong Kong-ul sînt una!

Neliniștea lui Gordon Chen dispăru.

— Ești sigur? Cunnington va fi înlăturat?

— Într-un fel sau altul. Da.

Își privi tatăl cu admirație. Ah, îi trecu lui prin minte, chiar și printr-un asasinat! Excelent. I-ar fi plăcut să-i mărturisească Tai-Panului că el îl înlăturase pe Gorth și astfel îi salvase viața. Dar putea să mai aștepte cu vestea asta pînă vor veni vremuri mai potrivite, își spuse el plin de încîntare.

— Atunci e minunat, Tai-Pan. Mi-ai redat încrederea în chip minunat. Sînt de acord și eu. Nobila Casă și Hong Kong-ul sînt una!

Dacă n-ar fi așa, ai fi o biată rață moartă, se gîndi el. Dar ar fi bine să nu mai pui piciorul pe continent vreodată. Nu din pricina poveștii ăsteia cu Triada care se vîntură acum. Nu. Ești condamnat să rămîi la Hong Kong. E locul tău, mormîntul tău.

— Atunci să ne mai întindem afacerile, să riscăm acum din plin. Am să muncesc din greu ca să fac Hong Kong-ul puternic. Da, da. Poți avea încredere în mine. Mulțumesc, Tai-Pan, fiindcă mi-ai redat încrederea.

— Doamna mea vrea să te salute și ea. Te duci în cabina ei, da?

— Mulțumesc. Și îți mulțumesc și pentru că m-ai prevenit în legătură cu povestea aia idioată, dar periculoasă, cu triazii.

Gordon Chen se înclină și ieși. Struan își urmărise fiul cu mare atenție tot timpul. Este sau nu? se întrebă el. Mirarea lui s-ar fi putut să fie autentică, iar ceea ce a spus pare destul de întemeiat. Nu știu. Dar dacă Gordon este capul triazilor, va trebui să fii foarte priceput ca să-l prinzi. Și atunci ce-ai să faci?

Struan îl găsi pe Skinner în hala tipografiei publicației *Oriental Times*. Înăuntru era zgomot asurzitor și un aer înăbușitor. Îl felicită pe ziarist pentru felul în care dăduse drumul veștilor.

— Tai-Pan, nu-ți fă probleme. Mîine iese un alt număr, spuse Skinner și-i înmîină șpalturile. Voi fi fericit să scap odată de vara asta afurisită.

Era îmbrăcat în veșnicul surtuc negru din țesătură rară și nădragi groși. Struan citi articolul. Era plin de sarcasm și invective, și sublinia că toți negustorii ar trebui să se unească și să bombardeze parlamentul pentru a-l distruge pe Cunnington.

— Cred că articolul ăsta o să-i facă pe unii s-o și pornească în grabă! spuse Struan încuviințînd.

— Și eu sper. Skinner stătea cu brațele depărtate de trup să-și mai aline arsurile de la subraț. Afurisită zăpușeală. Tai-Pan, îți pui viața în pericol dacă te plimbi de unul singur pe o noapte ca asta.

— Nu mai pomeni de molima asta blestemată. N-are nici o legătură cu zăpușeala. O dizenterie de vară. Omul e făcut să asude.

— Da. Și să fie curios. În articolul tău spuneai ceva despre un ciudat paragraf din înțelegerea lui Longstaff cu viceregele Ching-so. Despre ce-i vorba?

— Taman una dintre informațiile acelea ciudate pe care un gazetar se străduie să le adune. Skinner își șterse fața cu o cârpă murdară care lăsă în urmă dîre de cerneală, se rezemă de spătarul scaunului, și-i spuse lui Struan despre semințe. De dud, camelii, orez, ceai, tot felul de flori.

Struan rămase o vreme pe gînduri.

— Mda, e foarte ciudat ce spui.

— Din cîte știu eu, Longstaff nu-i un entuziast grădinar. Poate că a fost ideea lui Sinclair... el are înclinații spre grădinărit. Sau cel puțin sora lui. Skinner îi urmări pe culii chinezi care lucrau în jurul tiparniței. Am auzit că fata-i cam bolnavă.

— Acum e spre vindecare, și-s fericit că pot s-o spun. Doctorul spunea că a fost vorba de un fel de diaree de la stomac.

— Am auzit că azi dimineață Brock a fost la bordul navei amiral.

— Informație corectă.

— Mă întrebam pe cînd va trebui să pregătesc un necrolog.

— Uneori nu găsesc umorul tău prea amuzant.

Sudoarea se scurgea pe fața lui Skinner și picăturile cădeau pe cămașa lui pătată.

— Tai-Pan, n-am spus-o în glumă.

— Eu o iau drept glumă, îi replică Struan calm. *Joss* nenorocit să vorbești de necrolog, spuse el, urmărind cum tiparnița arunca afară ziarul de a doua zi. M-am gîndit la Whalen. Longstaff i-a pus vechiului oraș numele de Queen's Town. Acum avem un oraș nou. Poate că Whalen o să ne facă onoarea să aleagă alt nume.

Skinner chicoti.

— Cu asta se implică și el frumușel. Tai-Pan, la ce nume te-ai gîndit?

— Victoria.

— Îmi place. Victoria, ei? Dintr-o singură mișcare, Longstaff e ras cu totul. Tai-Pan, socotește că s-a și făcut sugestia asta. Lasă-mă pe mine. Nici Whalen n-o să bage de seamă că n-a fost ideea lui, îți garantez. Skinner se scărpină pe burtă mulțumit. De cînd sînt stăpînul ziarului?

— Din ziua în care Hong Kong-ul e acceptat de Coroană și tratatul e ratificat de ambele guverne! Struan îi întinse un document. Totul e trecut aici. Sigiliul meu e pe document. Bineînțeles cu condiția ca, la vremea respectivă, *Oriental Times* să mai fie un subiect tentant.

— Tai-Pan, te mai îndoiești? îi replică Skinner pe loc.

Vedea de-acum limpede viitorul. Zece ani, își spuse el. Apoi voi fi bogat, apoi mă voi întoarce în țară și mă voi căsători cu fata vreunui proprietar de pământuri și o să-mi cumpăr un conac la țară, în Kent, și o să pun pe picioare un ziar la Londra. Da, Morley, bătrîne, se gândi el, ai făcut drum lung de la ulițele din Limehouse și orfelinatul acela lovit de frenție și de la ăia care căutau gunoaie prin șanțuri. Dumnezeu să-i bată pe ăia de m-au făcut și m-au părăsit acolo.

— Tai-Pan, mulțumesc. Nu te teme, eu nu voi abandona.

— Apropo, poate ți-ar surîde o veste în exclusivitate. Cinchona vindecă malaria din Happy Valley.

Skinner rămase o clipă fără glas.

— Cristoase Dumnezeule, asta nu-i veste, e... nemurire, Tai-Pan, apoi izbucni: În exclusivitate zici! E cea mai mare veste de pe lumea asta. Bineînțeles, adăugă el intrînd în pielea ziaristului, miezul istoriei e tocmai ăla sau aia care s-a vindecat astfel.

— Scrie ce vrei, dar nu mă amesteca pe mine sau pe ai mei în povestea asta.

— Nimeni nu va crede o iotă decît dacă vor vedea minunea cu ochii lor. Doctorii vor zice că sînt gogoși.

— Lasă-i în pace. Pacienții lor vor muri. Așa să scrii! îi spuse Struan fără menajamente. Cred în povestea asta atît de mult încît am investit destul de mult în ea. Eu și Cooper sîntem parteneri într-o afacere cu cinchona. În șase luni de zile vom avea marfă disponibilă.

— Pot să scriu și asta?

Struan rîse scurt.

— Dacă ar fi fost un secret nu ți-aș fi spus nimic.

Cînd ieși pe Drumul Reginei, Struan fu întîmpinat de răsuflarea fierbinte a nopții. În înaltul cerului se ivise o lună încețoșată, aproape dispărînd cu totul în pătura norilor. Dar, deocamdată, nu se vedeau nici un fel de nori nimbus. O porni la vale și nu se mai opri pînă cînd ajunse la docuri. Acolo o luă din nou spre interiorul insulei pe o uliță sărăcăcioasă, cu aspect de văgăună. Urcă vreo cîteva trepte și intră într-o casă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Fortheringill, dinții falși împrumutînd un aer grotesc zîmbetului ei; era în salon, tocmai lua cina, pește afumat, pîine neagră, o cană mare de bere. Doamnelor, strigă ea și făcu să răsune clopoțelul legat la brîu. Pe o noapte cu o zăpușeală ca asta, nimic nu-i mai nimerit decît o petrecere pe cinste, așa cum am spus eu întotdeauna! Băgă de seamă că Struan era numai în cămașă. Tai-Pan, te-ai gîndit cumva că nu mai e cazul să pierdem timpul cu dezbrăcatul?

— Am venit să-l văd pe... oaspetele vostru.

Ea zîmbi insidios.

— Ticălosul ăsta și-a mîncat ospitalitatea.

Patru fete se arătară în salon. Chimonourile lor groase, împodobite cu pene, erau pătate și duhneau a parfum și sudoare stătută. Abia trecute de douăzeci de ani, arătau agresive, dure, hîrșite cu felul de viață pe care-l duceau. Așteptau ca Struan să aleagă una din ele.

— Tai-Pan, doar Nelly e pe măsura ta, spuse doamna Fortheringill. Doar optsprezece ani, picioare zdravene, țapănă.

— Mulțumesc, doamnă! Nelly făcu o plecăciune și sîinii mari se bălăngăniră, ieșindu-i din chimono, o blondă împlinită, cu o privire versată. Tai-Pan, dragostea mea, vii cu mine?

Struan îi dădu fiecăreia cîte o guinee și le expedie.

— Unde-i domnul Quance?

— Etajul doi, în spate, la stînga. Camera Albastră. Doamna Fortheringill se uită pe deasupra ochelarilor la el. Tai-Pan, vremurile sînt tare grele. Domnul Quance al tău mănîncă cît un cal și înjură ceva de groază. Cumplit pentru tinerele doamne. Nota lui de plată e demult depășită.

— De unde ai făcut rost de fete, ei?

O lucire metalică se ivi în privirea bătrînei.

— Oriunde e o piață care cere, se găsesc întotdeauna fete care s-o slujească, nu? Din Anglia. Cîteva din Australia. De ici, de colo. De ce?

— Și cît de mult te costă pe tine o fată din asta?

— Secret comercial, Tai-Pan. Tu le ai pe ale tale, noi pe ale noastre. Făcu semn cu capul spre masă și schimbă subiectul. Vrei să iei cina? Peștele afumat e o delicatețe din țară. Sosită cu nava poștală de săptămîna asta.

— Mulțumesc, am mîncat.

— Și cine o să plătească nota domnului Quance, drăguțul de el?

— Cît?

— Are el socoteala. Am auzit că doamna Quance e pe bună dreptate supărată pe el.

— O să discut atunci cu el nota de plată.

— Tai-Pan, nimeni nu pune la îndoială creditul de care te bucuri.

— Fata lui Gorth a murit? o întrebă Struan deodată.

Bătrâna deveni brusc un model de discreție.

— Cum? Nu pricep ce vrei să spui. În stabilimentul meu nu se petrec nici un fel de lucruri necurate.

Cuțitul lui Struan apăru ca din senin în mîna lui, și vârful lui se lipi de cutele veștejite ce atîrnau la gîtul bătrînei.

— A murit?

— Nu, n-a murit aici. A fost luată de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca să...

— A murit sau nu?

— Am auzit că ar fi murit, dar eu n-am nici o vină...

— Cît te-a plătit Gorth ca să-ți ții gura?

— Două sute de guinee.

— Ce s-a întîmplat cu fata?

— Nu știi. Numai Dumnezeu știe, așa să-mi ajute mie Dumnezeu! Au venit rudele după ea. El le-a plătit o sută de mardei și au plecat mulțumiți. Au luat-o cu ei. Era doar o păgîună.

Struan puse cuțitul la locul lui.

— S-ar putea să fii nevoită să repeți toate astea la tribunal.

— Nenorocitu-i mort, din cîte am auzit, așa că nu mai e nimic de zis. Și ce să mai zic? Habar n-am cum îi zicea, nu există nici un cadavru din cîte cunosc. Tai-Pan, doar știi cum e cu lucrurile astea. Dar am să jur pe Biblie în fața lui Brock, dacă la asta te gîndești.

— Mulțumesc, doamnă Fortheringill.

Porni pe scări spre Camera Albastră. Pereții, dați la început cu var alb, erau acum de un cenușiu murdar, iar prin crăpături șuiera vîntul. Pe un perete trona o imensă oglindă, iar în jurul patului mare cu baldachin se înșirau faldurile draperiilor de un roșu închis. Pe jos erau îngrămădite tablouri, ca și pe pereți, podeaua era pătată de vopsele de ulei și acuarele. În mijlocul încăperii se ridica un șevalet, iar în jur stăteau împrăștiate borcane de vopsele și peneluri. În pat sforăia de zor Aristotle Quance. Nu i se zăreau decît vârful nasului și scufia de noapte. Struan apucă un ulcior plesnit și-l izbi de perete. Quance se mișcă și deschise ochii.

— Pe Dumnezeul meu! Diavolul în persoană, Sfinte Sisoie!

Țișni din pat și-l îmbrățișă pe Struan.

— Tai-Pan, iubitul meu stăpîn! Te ador! Cînd ai sosit?

— Șterge-o, îi replică Struan. Am ajuns azi.

— Am auzit că Gorth e mort.

— Da.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Acum trei zile, mîncătorul ăla de rahat a venit aici și a jurat că dacă scot o vorbă de fata aia îmi taie gîtul.

— Cîți bani ți-a dat ca să-ți ții gura?

— Nici un penny, zgîrcitul naibii. Și doar, pe boășele de foc, nu i-am cerut decît o sută.

— Tu cum te mai descurci?

— Îs amărît rău de tot, dragul meu prieten. Individă e încă aici. Doamne, apără-mă. Așa că trebuie să zac în văgăuna asta. Nu pot să mă mișc, nu îndrăznesc. Quance se săltă din nou în pat, și, luînd un băț zdravăn, izbi de trei ori în podea. Comand micul dejun, îl lămuri el. Vrei să iei masa cu mine? Și acum spune-mi ce noutăți mai ai.

— Tu iei micul dejun la ora nouă seara?

— Dragul meu prieten, cînd ești într-o casă de curve, trebuie să te porți ca o curvă! și izbucni în hohote de rîs, după care se apucă cu mîinile de piept. Cristoșii mă-sii, Tai-Pan, sînt cam șubred. Ai dinaintea ta doar umbra unui om, veritabilă fantomă a celui care a fost odată nemuritorul Quance.

Struan se așeză pe marginea patului.

— Doamna Fortheringill mi-a spus ceva în legătură cu o notă de plată. Pentru Dumnezeu, ți-am dat o pungă de galbeni.

— Nota de plată? Quance scormoni pe sub perne și scoase la iveală un sandviș doar pe jumătate mîncat, două cărți, cîteva pensule și mai multe articole de lenjerie intimă de damă, pe care le dădu la o parte, și găsi pînă la urmă hîrtia; i-o băgă lui Struan în mîină, strigînd cu suflarea tăiată: Uite și tu cu cît te-a încărcat cămătăreasa asta!

— Pe tine te-a încărcat, vrei să spui! îl corectă Struan, apoi citi totalul. Doamne Dumnezeule atotputernic!

Nota de plată se ridica la patru sute șaisprezece lire patru penny și un sfert. Șapte lire șase penny pe zi, mîncare și locuință. O sută șapte lire pentru vopsele, pensule, pînză de tablouri. În fruntea socotelilor era scris: Cheltuieli diverse.

— Ce naiba înseamnă asta?

Quance își țuguie buzele.

— P'noarea mea, asta am vrut să aflu și eu de la bătrîna hoască.

Struan se duse la ușă și de acolo urlă spre scări în jos:

— Doamnă Fortheringill!

— M-ai chemat, Tai-Pan? întrebă ea dulce din josul casei scărilor.

— Da. Vrei să fii bună să vii pînă aici?

— Ai nevoie de mine? se interesă ea cu un glas și mai dulce cînd intră în cameră.

— Ce naiba-i asta? împunse Struan furios hîrtia cu degetul. Cheltuieli diverse – aproape trei sute douăzeci de lire!

— Ah, începu ea vicleană. Negustorie, Tai-Pan.

— Cum?

— Domnului Quance îi place tovărășia în toate ceasurile, și cam la atîta se ridică negustoria noastră de cînd e dumnealui în grija noastră, pufni disprețuitoare. Noi aici ținem registrele în bună rînduială. Totul e cinstit notat pînă la minut.

— Minciuni, urlă Quance. Tai-Pan, a măsluit registrele. E șantaj.

— Șantaj? țipă doamna Fortheringill. Cum spui una ca asta tu, un... un... cînd eu și fetele mele te-am scăpat de la ceva mai rău decît moartea, și-i a doua oară cînd te salvăm.

— Dar să ajungeți la mai bine de trei sute de lire? spuse Struan.

— Totu-i corect, pînă la fiecare minut, pe Dumnezeu. Îi place să le picteze în chip de... hmmm, contabilul meu e cel mai bun din toată Asia. Aici la mine trebuie să fie!

— Dar e imposibil, insistă Struan.

Quance se ridică în picioare în pat, duse mîna în dreptul inimii și cu cealaltă arătă spre patroană.

— Tai-Pan, în numele tău eu refuz nota de plată! și se umflă ca un păun. E cămătărie curată.

— Da, așa spui? Atunci să ți-o trîntesc drept în față, ghiuj flecar și bășinos ce ești – să ieși afară din casa mea! Și am să trimit vorbă femeii tale încă în seara asta. Bătrîna sfrijită se răsuci pe călcîie și strigă: Doamnelor!

— Ei, doamnă Fortheringill, nu e nevoie să ne facem nervi, interveni Quance mios.

Fetele dădură buzna înăuntru, opt, grămadă.

— Luați-le de aici și depozitați-le în camera mea, porunci ea arătînd spre tablouri, pensule și vopsele. Nu mai acordăm nici un credit, și toate astea-s ale mele pînă cînd nota va fi plătită pînă la ultimul penny!

Și ieși din cameră ofensată. Quance țîșni din pat, cu cămașa de noapte fluturînd în jurul lui.

— Doamnelor, nu vă atingeți de nimic, Cristoase Dumnezeule!

— Ei, fii băiat cuminte acum, îi spuse Nelly calmă. Dacă madama zice să le luăm, atunci le luăm, chiar dacă ar veni Dumnezeu în persoană.

— Asta-i, caraghios drăguț ce ești, se băgă în vorbă alta, Nelly a zis-o pe bune.

— Doamnelor, stați o clipă, interveni Struan. Domnul Quance a primit o notă de plată. De aici tot balamucul ăsta. Domnișoară Nelly, ți s-a întâmplat vreodată să... să-ți petreci timpul cu dumnealui?

Nelly se uită lung la Struan.

— Timpul zici? Tai-Pan, drăguțul nostru de domn Quance are o poftă de timp cum n-am pomenit nici în Biblie.

— Tai-Pan, fii sigur că-i așa, chicoti alta. Uneori îi place să venim câte două odată. Ah, ce mai pușlama mi-e tipul!

— Să le pictez, asta mi-e crucea! urlă Quance.

— Ei, haide, haide, domnule Quance, spuse Nelly. Doar sîntem prieteni cu toții.

— O vreme da, ne pictează, spuse alta înveselită.

— Când? strigă alta. Eu n-am fost pictată niciodată.

— Minciuni, minciuni, asta mi-e crucea! protestă Quance în fața lui Struan, iar când văzu expresia de pe chipul Tai-Panului, se cutremură și se făcu mic în patul lui. Tai-Pan, haide, haide, îl imploră el. Nu e nevoie să te arunci la om. Dacă intri în grațiile fetelor, nu mai poți să dai înapoi.

— Dacă-ți închipui că eu am să plătesc pentru *quent*-ul tău, atunci înseamnă că ești bolnav la minte!

— Ce-i aia *quent*? întrebă Nelly indignată. Noi sîntem doamne respectabile, să știi că da. Să fie al naibii cine nu-i și nouă nu ne plac cuvintele murdare!

— Dragă domnișoară Nelly, e în latină și înseamnă „un fel de petrecere a timpului” spuse Quance răgușit.

— Ah, făcu ea și se înclină cu o reverență. Îți cer iertare, Tai-Pan.

Quance se prinse cu mîna de inimă și-și dădu ochii peste cap.

— Tai-Pan, dacă mă părăsești, sînt terminat. Mă așteaptă închisoarea datornicilor. Te implor..., se repezi din pat și se trînti în genunchi dinaintea lui, nu-ți întoarce spatele spre un vechi prieten!

— Am să sting datoria asta, dar am să iau toate tablourile în schimbul împrumutului. Dar e ultimul penny pe care-l mai vezi. Înțelegi, Aristotle? De-acum nu mai plătesc nimic.

— Bindecuvîntat fii, Tai-Pan. Ești un prinț.

— Așa-i, spuse și Nelly și o luă pieziș spre Struan. Haide, iubire. Îi plătești nota doamnei și cu mine face cinste casa.

— Și cu mine cum rămîne? întrebă alta. Bineînțeles, tot Nelly știe mai multe șmecherii!

Toate celelalte încuviințară dînd din cap și așteptară.

— Îți recomand, începu Quance, dar privirea tăioasă a lui Struan îl făcu să se oprească brusc. De cîte ori te uiți la mine așa, mă simt un om aproape mort, Tai-Pan. Părăsit, pierdut, alungat.

— Să te ia dracul! și porni cu pași mari spre ușă, dar un gând, venit pe neașteptate, îl făcu să se oprească. De ce i se spune camerei ăsteia albastră?

Nelly se aplecă și luă de sub pat oala de noapte. Era albastră.

— Tai-Pan, doamna a scos o modă nouă. În fiecare cameră e de altă culoare. A mea e verde.

— Eu m-am ales cu cea veche, aurie și crăpată, interveni alta pufnind. Nu e deloc pentru o doamnă!

Struan clătină din cap disperat și dispăru.

— Și acum, doamnele mele, spuse Quance în șoaptă pățimaș, și se lăsă o liniște plină de așteptare –, pentru că am șters tăblița, după micul dejun eu propun o mică sărbătorire.

— Ah, sigur! spuseră ele și se strînseră ciotcă în jurul patului.

Capitolul patruzeci și patru

La miezul nopții, lorcea puse prova pe țărmul de la Aberdeen, și Struan sări în apa scăzută de la mal, cu Fong lîngă el. Mai devreme, își coborîse în taină oamenii lui mai spre vest, și-i așezase în apropierea fîntîinii. Porni pe mal spre fîntînă și spre răspîntie. Fong ducea felinarul și arăta cam speriat. Luna dispăruse sub o pătură de nori joși, doar o bănuială de lumină se prefira printre nori. Un aer greu dăinuia pe plajă, duhnind de putreziciune, ca de obicei cînd se retrăgea refluxul, iar sutele de sampane din golful îngust păreau ca niște gîngăanii, înghesuite unele în altele ca să hiberneze. În afară de felinarul lui Fong, nu se mai zărea nici o luminiță care să spargă întunericul. Nu se auzea nici un sunet în afară de cel al cîinilor porniți să-și caute hrana prin gunoaie. Satul părea amenințător. Cum ajunse la răspîntia potecii, Struan începu să cerceteze bezna. Simțea cum dinspre sampane îl urmăreau mulțime de priviri. Își

așeză la brîu, mai la îndemînă, pistolul și se dădu indiferent mai la o parte din bătaia felinarului pe care Fong îl plasase pe buza fîntîni. Tăcerea păru să se facă și mai apăsătoare. Deodată, Fong încremeni, apoi arătă cutremurat cu mîna. Exact dincolo de răsîntie, aruncat de-a curmezișul potecii, se deslușea un sac. Arăta ca un sac de orez. Cu pistolul pregătit în mînă, Struan îi făcu semn lui Fong s-o ia înainte, neavînd suficientă încredere în el. Fong înaintă cuprins de groază. Cînd ajunseră lîngă sac, Struan îi întinse lui Fong un pumnal cu mînerul înainte.

— Spintecă-l.

Fong îngenunche și spintecă iute cînepa sacului. Scoase imediat un geamăt îngrozit și se trase înapoi. În sac era Scragger. Nu mai avea nici mîini, nici picioare, nici limbă și nici ochi, iar ciaturile mădularelor erau cauterizate cu catran.

— Seara bun, camarad! izbucni vocea lui Wu Kwok și rîsul lui se lăți cutremurător în noapte. Struan țîșni în picioare.

Rîsul părea să vină dinspre sampane.

— Ce vrei, diavol al iadului? îi strigă Struan drept răspuns.

Urmă un potop de vorbe guturale în chineză și Fong îngălbeni cu totul. Strigă și el ceva înapoi, cu voce chinuită.

— Ce zice?

— El, Wu Kwok... spune că eu trebuie merge acolo.

— Rămîi pe loc! îi porunci Struan. Ce vrei, Kwok? strigă el către sampane.

— Pe tine vie! Pentru ala Quemoy, Cristose! Tu cu fregatele la tine căcăcios!

Dinspre sampane ieși la iveală o gloată care porni turbată pe pantă la deal, cu sulițe și săbii de abordaj în mîini. Struan așteptă pînă cînd reuși să-l vadă bine pe cel dintîi dintre pirați, și-l doborî cu un foc de pistol. Oamenii din ambuscada lui Struan deschiseră foc de mușchete imediat. Izbucniră vaiete, și primul val de douăzeci, treizeci de asediatori fu anihilat. Alt val de bandiți se aruncară pe potecă la deal, din nou mușchetele prinseră glas, totuși patru dintre pirați ajunseră la fîntînă. Unul fu spintecat de Struan, altul de Fong, iar mușchetele îi culcară pe ceilalți doi. Se lăsă tăcere.

— Boala-n tine să dai, camarad!

— Și-n tine, Wu Kwok! urlă Struan.

— Flota mea pornește contra navele cu Leu și Dragon!

— Ieși și arată-te la față din gaura ta de șobolan, vino dinaintea mea și am să te omor acum. Ticălosule!

— Chind eu prinde la tine, camarad, va fi ziua la tine se moare. Chite unu picior și mana la saptamana, jurat la mine! Vedem noi fața la fața la un an daca nu mai curind!

Din nou răsună râsul acela drăcesc, apoi se lăsă tăcere. Struan se simți îmboldit să tragă asupra sampanelor, dar știa că la bordul lor erau sute de bărbați, femei și copii. Se uită mohorât la sacul spintecat.

— Fong, trage-l după tine, apoi strigă oamenilor săi adăpostiți de întunerice: Înapoi la lorce, flăcăi!

Îl acoperi cu pistolul pe Fong în vreme ce se retrăgeau. După ce ieșiră departe în larg, legă sacul cu un lanț, citi un scurt prohod și apoi îl aruncă în mare. Urmări sacul cum dispăre în adânc, formînd un mic cerc de spumă. Struan ar fi vrut să-i spună lui Scragger despre despărțirea lui de cei doi băieți. Îi dăduse la Whampoa pe mîna unui căpitan, cu scrisori pentru agenții din Londra ai Nobilei Case pe care-i făcea răspunzători pentru soarta copiilor și a felului în care aveau să învețe. „Ei, mult noroc, băieți, cînd mă întorc în țară am să vin să vă văd.” „Pot să vorbesc la dumneavoastră singur, Înălțimea ta?” îl întrebă Fred cel mic, încercînd să-și stăpînească lacrimile. „Sigur, flăcăule. Vino cu mine!” Struan îl luase în cabină, iar Bert, eurasiaticul, se simțise stîmjenit să rămîna singur, așa că Wu Pak îl apucase de mîna. „Da, Fred, zi! îi spusese el cînd rămăseseră singuri. „Taica mi-o zis că o să avem și noi un nume curat ‘nain’ să plecăm din apele astea, Înălțimea ta”. „Sigur, flăcăule. E trecut în hîrtille voastre. Ți-am spus doar aseară. Nu-ți aduci aminte?” „Cer iertare, Înălțimea ta, da’ nu-mi amintesc. Am uitat. O să le putem afla din nou, vă rog mult?” „Tu ești Frederick MacStruan,” îi spusese el, pentru că țîncul începuse să-i placă, iar numele clanului era bun și pentru el. „Iar pe Bert îl cheamă Bert Chen.” „Ah”, făcuse țîncul, „da’ acu mi-aduc aminte. Da’ de ce nu ne cheamă la fel? Pe mine și pe frate-meu?” „Păi”, începuse Struan în vreme ce-i ciufulea țîncului părul, amintindu-și cu durere vie suferința produsă de moartea fiilor lui, „fiindcă ați avut mame diferite, nu-i așa? Din pricina asta.” „Mda, da’ noi tot frați sîntem, Înălțimea ta”, spusese Fred și-i dăduseră lacrimile. „Vă cerem iertare, da’ putem să avem același nume, Înălțimea ta? Chen e un nume bun. Tai-Pan, ar fi bine și Frederick Chen.” Așa că Struan modificase din nou actele și căpitanul slujise de martor la semnarea lor. „Uitați, flăcăi, acum sînteți amîndoi MacStruan.” După care amîndoi izbucniseră fericiți în plîns și-l strînseseră cu mînuțele lor în brațe.

Struan coborî sub punte și încercă să doarmă. Dar somnul nu voia să vină. Sfirșitul de care avusese parte Scragger îl îmbolnăvisese. Știa că acesta era tortura preferată a lui Wu Fang Choi, a tatălui lui Wu Kwok și a bunicului micului Wu Pak. Victima ce urma să fie schilodită avea la dispoziție trei zile ca să se hotărască singură care dintre mădulare să-i fie tăiat mai întâi. În cea de-a treia noapte, unul din prietenii condamnatului era trimis să-i spună în taină că cei ce aveau să-l salveze erau pe drum. Așa că victima alegea mădularul fără de care socotea că se poate descurca mai bine pînă venea salvarea. După ce catranul ajută la vindecarea ciotului, omul era obligat să aleagă alt mădular pentru a fi retezat și din nou, într-un fel sau altul, i se promitea că va fi salvat, salvare ce nu avea să vină niciodată. Numai cei foarte zdraveni rezistau la tortura asta a amputării succesive. Struan se ridică din cușetă și ieși pe punte. Se simțea o hulă ușoară, stratul de nori se îngroșase și mai mult. De acum nu se mai vedea nici un fel de lună. Valurile erau destul de mari, dar nu prezentau deocamdată nici un pericol.

— Mîine va ploua, domnule Struan, îi spuse Cudahy.

— Mda, îi răspunse el.

Se uită lung spre est, în direcția de unde venea vîntul. Simțea cum îl pîndește marea.

— Supremă Doamnă, șopti Ah Sam, atingînd-o pe May-may ca s-o scoale. Cuterul tatei se apropie.

— Lim Din i-a pregătit baia?

— Da, mamă. S-a dus pe punte să-l întîmpine.

— Ah Sam, poți să te duci să te culci.

— S-o scol și pe a doua mamă?

Yin-hsi dormea făcută covrig pe un pat așezat într-o latură a cabinei.

— Nu. Du-te și te culcă. Dar întîi perie-mi și piaptănă-mi părul, și ai grijă ca Lim Din să fi pregătit dejunul, dacă tata o să vrea să mănînce.

May-may se lăsă din nou în perne pentru o clipă, amintindu-și ce-i spusese Gordon Chen. Căcăciosul acela nenorocit de ucigaș! Auzi, să-l acuze pe fiul meu că are legături cu o societate secretă. Și doar a fost plătit cu vîrf și îndesat ca să-și țină gura și să moară fără să scoată o vorbă. Ce tîmpenie! Coborî ușurel din pat, cu prudență. Cîteva secunde își simți picioarele slăbite și neajutorate, apoi nu se mai clătină și rămase dreaptă în picioare.

— Ah, spuse ea cu glas tare, acum e mai bine! Se apropie de oglindă și se cercetă cu un ochi critic. Arăți bătrînă, vorbi ea imaginii din oglindă.

— Ba deloc! N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, îi spuse Yin-hsi, ridicându-se în capul oaselor. Lasă-mă pe mine să-ți perii părul. Tata s-a întors? Mă bucur atît de mult că te simți mai bine. Arăți foarte bine.

— Mulțumesc, soră. Barca lui se apropie. May-may o lăsă pe Yin-hsi să-i perie părul și să i-l împletească. Mulțumesc, dragă.

Se dădu cu parfum și apoi se urcă în pat, simțindu-se înviorată. Ușa se deschise și Struan intră în vârful picioarelor.

— De ce ești trează și nu dormi? o întrebă el.

— Am vrut să văd că te întorci teafăr înapoi. Baia e gata. Și dejunul. Sînt bucuroasă că te-ai întors teafăr și nevătămat.

— Cred că am să mă culc și eu cîteva ceasuri. Fetiço, du-te și te culcă înapoi, și o să luăm micul dejun cînd mă trezesc și eu. I-am spus lui Lim Din să mă lase să dorm cît pot și să nu mă trezească decît dacă e ceva ce nu suferă amînare.

O sărută în fugă, oarecum stînjenit de prezența lui Yin-hsi. May-may băgă de seamă și zîmbi în sinea ei. Ce ciudați sînt barbarii ăștia! Struan făcu vag un semn spre Yin-hsi și ieși din cameră.

— Dragă soră, ascultă-mă, începu May-may cînd fu sigură că Struan se îndepărtase destul ca să nu audă ce vorbesc ele. Îmbăiază-te în apă parfumată și, după ce tata adoarme adînc, bagă-te în patul lui și dormi alături de el.

— Dar, Supremă Doamnă, tata nu a arătat în nici un fel că mă dorește. L-am urmărit foarte atentă. Dacă mă duc nechemată, eu... el s-ar putea să se supere foarte tare și să mă dea afară, și atunci îmi pierd toată cinstea obrazului dinaintea lui.

— Trebuie să înțelegi că barbarii ăștia sînt foarte deosebiți față de noi, Yin-hsi. Ei nu au aceeași idee despre cinstea obrazului. Acum fă cum ți-am spus eu. El o să facă o baie și apoi se culcă. Așteaptă o oră. Apoi te bagi lîngă el. Dacă se trezește și-ți poruncește să pleci, fii supusă și spune-i – aici May-may trecu la engleză – Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezești de mai multe ori ca să le țină minte.

— Dacă nici asta nu folosește, atunci te întorci aici, continuă May-may. Îți promit eu că n-o să pierzi nimic din cinstea obrazului. Nu-ți fie teamă. Doar n-o să-l lăsăm să ajungă să se ducă la casele alea de curve îngrozitoare. Azi-noapte păcătosul s-a și dus sfoară la una din ele.

— Nu, strigă Yin-hsi. Înseamnă că ne-am pierdut cinstea obrazului rău de tot. Ah, draga mea. Probabil că tatei îi e tare silă de mine. Poate că ar fi mai bine să mă vinzi unui gropar.

— Ha! exclamă May-may. Dacă aş fi eu teafără i-aş da eu lui ce-i trebuie! Yin-hsi, nu fi îngrijorată. Cred că nici nu te-a văzut bine deocamdată. Eu ce-ţi tot spun. E un barbar. Dezgustător să se ducă la o casă de curve când tu eşti aici, şi mai e şi Ah Sam.

— Aşa zic şi eu. Ah, rău bărbat!

— Draga mea, cu toţii sînt răi, spuse May-may. Dar sper că e atît de obosit că n-o să vrea să te mai alunge cum bănuiesc că o s-o facă. Doar dormi alături de el. Cu tata trebuie să folosim şiretlicuri. Chiar şi la vîrsta lui, încă e timid când e vorba de dragoste.

— Ştie că nu-s virgină? o întrebă Yin-hsi în vreme ce o mîngîia pe pînă.

— Dragă soră, e încă prea tînăr ca să aibă nevoie de virgine care să-l excite. Dar şi prea bătrîn ca să aibă răbdare să înveţe o virgină care sînt căile dragostei. Nu-i spui decît atît: Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti.

— Soră, eşti tare drăguţă!

— Hai, fugi acum. Aşteaptă o oră şi apoi du-te la el.

May-may închise ochii şi se culcuşi mulţumită în pat.

Yin-hsi se uită lung la Struan. Dormea adînc, cu o mînă aruncată la întîmplare pe pernă. Perdelele de la hublouri erau trase bine să nu intre lumina dimineţii. Desăvîrşită linişte. Yin-hsi îşi scoase pijamaua şi se strecură uşurel în aşternut, lîngă Struan. Căldura patului o tulbură. Aşteptă încordată, cu sufletul la gură, să vadă ce-o să se întîmple, dar el nu se trezi. Se vîrî mai aproape în el, puse o mînă pe braţul lui şi aşteptă. Nu se trezi nici acum. Se lipi de el, îi cuprinse pieptul cu braţul şi rămase aşa. Aşteptă.

Prin ceaţa visurilor, Struan ştiu că May-may era acum lîngă el în pat. Îi simţi parfumul, o simţi aproape, şi era mulţumit că frigurile rămăseseră departe, undeva în trecut, că se făcuse bine. Stăteau amîndoi în bătaia soarelui şi o ştia mulţumită alături de el. O întrebă ce-şi dorea de ziua ei de naştere, dar ea rîse şi se lipi şi mai mult de el în bătaia soarelui care arăta curios de întunecat, ireal, totuşi frumos. Se lipiră unul de celălalt şi el asculta sporovăiala ei, apoi porniră să înoate amîndoi, ceea ce i se păru tare ciudat, fiindcă ştia că ea habar nu avea de înot, de aceea se întrebă când oare învăţase. Rămăseră apoi amîndoi goi pe plajă, unul lîngă celălalt, ea lipită de el de la cap la picioare. Apoi ea începu să tremure, el se îngrozi că reveniseră frigurile şi iată-l şi pe călugărul cu anteriorul pătat de sînge şi cu ceaşca în mînă, leacul îndepărtă febra lui May-may, după care se făcu întuneric. Deasupra goneau norii,

era beznă, deși ar fi trebuit să se vadă lumina zilei, iar Fong striga din valuri: Tai-fung! Atunci fugiră să scape de nori și se băgară în pat amândoi.

Struan se mișcă prin somn, se trezi pe jumătate și simți căldura, trupul delicat lipit de el, mâna lui căută, prinse sânul în palmă, un fior trecu prin trupul ei și al lui. Rămase așa în semiobscuritatea cabinei, la marginea dintre vis și realitate. Apoi deschise ochii. Yin-hsi îi zîmbi timid, Struan se săltă într-un cot.

— Cristoase Dumnezeule! ce naiba cauți aici?

Yin-hsi clipi din ochi fără să priceapă ce spune.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne.

— Cum? făcu Struan încercînd să-și limpezească mintea.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Cum? May-may? Și-a pierdut mințile? Și arată ușa. Șterge-o!

Yin-hsi clătină din cap.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi trimisă de regina Angliei. Șterge-o.

Yin-hsi se bosumflă.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

Și se înfipse îndărătnică cu capul în pernă, aruncîndu-i priviri furioase. Struan începu să rîdă. Yin-hsi rămase descumpănită. O, zei, Suprema Doamnă avea dreptate. Barbarii ăștia sînt uimitori. Dar nu mă mișc din patul ăsta. Cum de îndrăznești să te duci la o casă de curve și să mă faci pe mine să-mi pierd cinstea obrazului dinaintea lui Tai-tai? Am ajuns o babă atît de putredă că nu-ți trebuie, o, fir-ar să fie, a, nu, Tai-Pan! Nu mă mișc de aici. Sînt drăguță, sînt a doua soră și a doua doamnă în casa ta și cu asta basta.

— O, Dumnezeule! îngăimă Struan adunîndu-și toată răbdarea. Am să mă căsătoresc cu May-may chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face pe lumea asta. Și să dea boala-n toți ceilalți.

Struan se lăsă pe spate și se abandonă în voia gîndului, încercînd să-și imagineze ce vor face el și May-may în Anglia. Va fi cea mai frumoasă din Londra... dacă n-o să se îmbrace în veșmînt european. Și amîndoi or să zguduie societatea din Anglia. Acum va trebui să mă grăbesc să mă întorc cît mai repede în țară. Poate că am să reușesc să-l distrug pe secretarul cu afacerile externe și singur. Sau să-l contracarez pe Whalen. Da. Cheia Hong Kong-ului se află de acum la Londra. Așa că – acasă, cu cît mai repede cu atît mai bine. Își răsuci capul pe pernă și se uită la Yin-

hsi și o văzu cu adevărat pentru prima dată. Era foarte ispititoare. Și parfumul era la fel de incitant ca și atingerea pielii.

— Ah, fetiço, sînt al naibii de ispitit, spuse el.

Și ea se lipi și mai tare de el.

Capitolul patruzeci și cinci

Chiar înainte de prînz, *White Witch* intră cu chiu cu vai în port. Pierduse catargul trinchet și pe puntea principală era un haos de vergi rupte, parîme încurcate. Brock veni de îndată cu un cuter pe cînd nava încă își mai căuta un loc de ancoraj.

— Pe Dumnezeul meu, cineva o să plătească pentru toate astea, urlă el cînd ajunse pe punte, știind instinctiv, după vecele sfișiate, fără să fi avut terțarole, înșirate printre șarturi, că cliperul avusese prea multe vele ridicate. Ce naiba s-a-ntîmplat aici?

— Bună ziua, sir, îl întîmpină Michaelmas, secundul, un bărbat zdravăn, cu fața ciupită de vărsat. Eu am preluat comanda în locul domnului Gorth. Asta pînă cînd o să hotărîți dumneavoastră ce-i de făcut. Secundul ținea în mîină un bici. După două ore de la plecarea din Macao am fost prinși de o furtună. Afurisită furtună, aproape ne-a dat peste cap. Ne-a smuls catargul, și ne-a abătut de la drum cu cincizeci de leghe.

Brock îi băgă pumnul strîns sub nas.

— N-ai învățat destule ca să știi cînd vine furtuna? N-ai învățat că în perioada asta a anului se merge cu vecele terțarolate?

— Da, dom' Brock, îi răspunse Michaelmas fără să arate nici o teamă. Numai că furtuna a venit de data asta din partea de sub vînt. Dumnezeule, nu mă înjura pe mine pentru furtuna asta.

Pumnul lui Brock îl făcu să se izbească de balustradă, omul se prăbuși pe punte fără cunoștință.

— Pennyworth! urlă Brock către cel de-al doilea secund, o matahală de om tînăr. Pînă la noi ordine, tu ești căpitan pe nava asta. Pune ancorele de furtună la apă. O să avem parte de o vreme tare afurisită.

Atunci îl văzu pe Culum pe dunetă. Marinarii se împrăștiară care încotro cînd îl văzură repezindu-se peste harababura de pe punte, urcînd scara de acces. Îl domina cu statura pe Culum.

— 'Neața, domnule Brock, am vrut...

— Unde-i doamna Brock?

— În cabină, sir. Domnul Michaelmas nu e vinovat cu nimic. Și am vrut...

— Ține-ți fleanca! mîrîi Brock și-i întoarse spatele cu dispreț.

Culum simți că fierbe în fața acestei insulte. Brock nu va mai avea niciodată ocazia să întoarcă spatele unui Tai-Pan.

— Nimeni nu are permisiunea să coboare la țărîm, urlă Brock. Puneți rînduială în harababura asta, Pennyworth, altfel ai să ajungi și tu pe mal ca ticălosul de Michaelmas. Să nu-l mai văd pe nava mea! Se întoarse spre Culum. Și vorbesc eu și cu tine imediat!

— Aș vrea să vorbim chiar acum!

— Scoate tu doar o vorbă înainte de a-ți îngădui eu și te zdrobesc de te fac pulbere.

Culum porni după Brock spre cabină și dori ca Tai-Panul să fie și el aici. Ah, Dumnezeule, cum să mă descurc eu cu Brock? De ce naiba am avut ghinionul să intrăm în furtuna aia?

Tess era în ușa cabinei ei. Zîmbi să-l îmbuneze și îi făcu o reverență, dar Brock trecu pe lîngă ea furios, deschise ușa cabinei principale și trînti ușa în urma lui.

— Ah, Dumnezeu să ne aibă în pază, dragule, îi strigă ea lui Culum.

— Nu fi îngrijorată. O să fie bine.

Culum se strădui să nu-i tremure glasul, și-și dori cu disperare să fi avut măcar un pistol la el. Se îndreptă spre un rastel și luă de acolo o cavilă, după care-i făcu semn lui Tess să intre în cabină.

— Nu fi îngrijorată. A făcut un jurămînt sfînt. Așa a promis.

— Hai să fugim acum cît mai putem s-o facem.

— Dragă, nu putem fugi, îi spuse Culum. Nu fi îngrijorată. Acum e mai bine să spargem buba. Așa trebuie.

— Așa deci, ai lăsat-o pe Tess să-ți scape din mînă și ticălosul ăla te-a îmbrobodit, da? mîrîi Brock.

— Îhî! spuse Liza, străduindu-se să-și alunge spaima. Am avut mare grijă cu ea și nu mi-a trecut nici prin minte una ca asta, dar au făcut-o și io mi-s de vină. Da' s-au cununat, și noi nu mai avem...

— Io hotărâsc, Cristoșii! Cu Gorth ce s-a-ntîmplat?

Îi spuse tot ce știa.

— Gorth l-a provocat pe Struan, spuse ea.

Era îngrozită nu numai pentru soarta ei, ci și pentru Tess și Culum, ba chiar pentru bărbatul ei. Dacă Tyler se duce să se răzbune pe diavolul ăla, e pierdut.

— Tyler, Gorth a fost de vină. I-a aruncat Tai-Panului vorbe groaznice în obraz. Și l-a plesnit cu biciul. În public a făcut-o. I-am zis lui Gorth să aibă răbdare... să ajungă aici și să vină la tine..., dar m-a lovit și pe mine și s-a dus.

Își dădu la o parte părul de lângă urechea dreaptă. Locul era umflat și vînat, înăuntrul urechii se vedea sînge închegat.

— Și acum mă doare groaznic! Își desfăcu bluza: pieptul îi era zgîriat sălbatic. El mi-a făcut și astea. Băiatul tău. E un diavol și tu doar știi bine.

— Dumnezeu, Liza. Dacă ar mai fi... dacă aş fi avut habar... mai bine că-i mort atunci.

Avea o expresie îngrozitoare pe față, își turnă o cană mare de bere de la butoiaș, și Liza mulțumi Domnului că avusese atîta minte să aibă la îndemîna un butoiaș cu bere proaspătă.

— Doctoru-i sigur că nu-i vorba de frenție? La ticălosul ăla mic?

— Nu are frenție și nu-i ticălos. E ginerele tău!

— Știu și io atîta lucru. Blestemat să fie.

— Tyler, iartă-i pe cei doi. Te implor io. E băiat bun și tare o mai iubește pe Tess, iar ea-i fericită și...

— Ține-ți fleanca! Dădu berea peste cap cu lăcomie și trînti cana de masă. Dirk a pus totul la cale. Știu io bine! Întîi și-a pus în minte să-mi omoare fiul cel mare apoi să-mi ia fata căsătorind-o. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Struan. Mi-a luat-o de-a binelea! Izbi cana de perete. Îl înmormîntăm pe Gorth azi, în mare.

— Tyler, dragul meu, începu Liza și-l atinse pe braț. Tyler, dragul meu, mai e ceva. Trebuie să-ți spun. Trebuie să ierți... e mult de iertat. Cu Nagrek.

— Ce?

— Gorth mi-a zis ce i-ați făcut tu și cu el lui Nagrek. Groaznic..., dar a meritat-o. Fiindcă s-a culcat cu Tess. Da, a făcut-o și pe asta. Da' Culum habar n-are. Așa că fata ta a fost salvată de la o soartă cumplită.

Mușchii din jurul ochilor lui Brock începură să tremure înfiorător.

— Ce vorbești tu acolo?

— Tyler, i-adevărul adevărat, spuse Liza, și în clipa aceea tot chinul ei ieși la suprafață. Măcar lasă-le o șansă. Și ai jurat dinaintea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a ajutat în privința lui Tess. Iartă-i.

Își îngropă fața în mîini și începu să plîngă scuturată de hohote. Brock își mișcă buzele, dar nu ieși nici un sunet din gura lui. Se ridică clătîndu-se în picioare, traversă coridorul și se arătă dinaintea lui

Culum și Tess. Văzu spaima din ochii fetei. Asta îl răni și mai rău și-l făcu să fie crud.

— Ai ales mai bine să te pui împotriva voinței mele. Doar trei luni ți-am cerut. Da' tu...

— Tată, tată, ah...

— Domnule Brock, pot să...

— Ține-ți fleanca. Are să-ți vie și ție rîndul să vorbești acuș' imediat. Da' tu, Tess, ai preferat să fugi de la mine ca o fată de stradă ieftină. Prea bine atunci. Du-te și spune-i la revedere lu' alde mă-ta. Și să dispari din casa mea, și pleacă la țärm cu bărbatu' tău cu tot.

— Tată, te rog, ascultă-mă.

— Pleacă. Vreau să vorbesc acum cu el.

— Nu plec! strigă Tess isterizată, și se repezi și luă cavila. Să nu te atingi de el că te omor!

Îi smulse cavila din mîna înainte de a apuca ea să-și dea seama că taică-său a mișcat un deget.

— Dispari acum și plecați la țärm.

Brock se vedea pe sine ca într-un coșmar: ar fi vrut să ierte, ar fi vrut s-o vadă cu brațele de gîtul lui, dar un alt Brock, înrăit, îl îmboldea din urmă și el nu putea rezista acestuia.

— Afară, Cristoșii și Dumnezeii!

— Nu-i nimic, dragă, spuse Culum. Du-te și strînge-ți lucrurile.

Fata ieși din cabină cu spatele înainte și o luă la fugă. Brock izbi cu piciorul în ușă.

— Am jurat să-ți dau adăpost și un port sigur. Dar asta cînd aveți să vă căsătoriți cum se cuvine.

— Domnule Brock, ascultă...

— Tu să mă asculți, Dumnezeii și Cristoșii, altfel te strivesc ca pe o ploșniță. Un fir de salivă i se scurse pe la colțul gurii. Și doar am vorbit cu tine cinstit, ca de la bărbat la bărbat, dacă îți convin trei luni. Și ai zis că da. Da' tu ți-ai călcat cuvîntul. Ți-am zis: fii cinstit, băiete.

Culum nu-i răspunse nimic. Se ruga să-i dea Dumnezeu putere să îndure și știu că era învins. Dar va încerca, Dumnezeule!

— Ai zis sau n-ai zis?

— Da.

— Atunci bănuie că sînt iertat de jurămînt.

— Acum pot să spun și eu ceva?

— Încă n-am terminat io. Da' chiar dacă m-ai înșelat, ești acum cununosut. Ai să-mi răspunzi cinstit la o întrebare? Dinaintea lui Dumnezeu? Și după aia sîntem chit.

— Da.

Culum voia să-i spună lui Brock de frenție și de bordel și cum a ajuns el acolo.

— Dinaintea lui Dumnezeu?

— Da. N-am nimic de ascuns și...

Brock i-o reteză.

— Taică-tu a pus la cale toate astea? Ți-a băgat în cap ideea cu fuga? Știind că așa o să-l facă pe Gorth să înnebunească? Știind bine că în chipul ăsta Gorth o să-și piardă mințile în așa hal c-o să-l provoace la duel în public ca tac-tu să-l poată înfrunta în văzul tuturor? Te-ai dus sau nu te-ai dus beat la o casă de curve, fără să ai habar unde te afli și cu ce muiere te culci? Nici nu trebuie să-mi mai spui. Răspunsul se vede pe mutra ta.

— Da. Dar trebuie să mă ascuți și pe mine. Sînt o mulțime...

— Din partea mea ți-ai cîștigat dreptul la un port adăpostit. Dar să ți-o spun pe-aia dreaptă: sînt pornit contra lui tac-tu. Sînt pornit contra Nobilei Case. Și n-am să am liniște pînă nu le șterg de pe fața pămîntului. Singurul tău port adăpostit o să fie în firma Brock și Fiii. Numai acolo, Culum Struan, fie numele ăsta de la urmă blestemat. Și pînă în ziua aia, pentru mine ești ca și mort. Tu și cu Tess.

Și trînti ușa de perete.

— Dar nu m-ai ascultat și pe mine! strigă Culum. Nu e cinstit.

— Să nu-mi vorbești tu mie de cinste, răcni Brock. Te-am întrebat în față. Trei luni. Și ți-am spus: fii cinstit, băiete... Dar ți-ai călcat cuvîntul. N-ai nici o cinste dinaintea mea, Cristoșii și Dumnezeii!

Ieși cu pași mari din cabină. Culum se uită în urma lui, suferința, ușurarea, rușinea și ura chinuindu-i sufletul.

— Nu ești cinstit, îngăimă el, pînă și propria lui voce rînindu-l.

Brock ieși pe punte, oamenii echipajului se aținură departe de el, cu fereală.

— Pennyworth!

Al doilea secund renunță să mai supravegheze punerea rînduiei în resturile de arboradă și vergi frînte și urcă îngrijorat pe dunetă, unde se afla Brock.

— Să-l afli pe Struan, îi spuse Brock. Să-i zici că-l aștept la Happy Valley. Între cheiul lui și al meu! Se opri, și chipul i se schimonosi într-un

zîmbet diavolesc. Nu. Pe gorganul de la Happy Valley. Mda. Unde i-o fost lui gorganul. Spune-i că am să-l aștept la gorganul de la Happy Valley așa cum voia el să-l aștepte pe Gorth. Ai priceput?

— Da, sir, spuse Pennyworth mușcîndu-și buzele. Da, sir.

— Și dacă scapi o vorbă altcuiva decît lui, pe Dumnezeuul meu cel sfînt, o să-ți tai boașele cu mîna mea.

Brock porni pe scară în jos.

— Și cine o să se îngrijească de rînduiala de pe navă, sir?

— Tu. Ești căpitan pe *White Witch!* Da' numai după ce-i spui ce ți-am zis.

Struan o contempla pe Yin-hsi. Fata dormea adînc lîngă el. O compară cu May-may, și May-may cu iubita lui chinezoaică din urmă cu mulți ani. Și pe toate trei cu RONALDA, singura lui nevastă. Atît de asemănătoare în atîtea feluri și totuși atît de diferite. Și se întrebă de ce cele trei orientale îl excitau mai mult decît RONALDA pe care o iubise... pînă o cunoscuse pe May-may. Și se întrebă ce era aceea dragoste.

Știa că cele trei chinezoaice aveau multe lucruri în comun: o piele neînchipuit de mătăsoasă, un atașament și o pasiune care întreceau tot ceea ce cunoscuse el înainte. Dar May-may le depășea cu mult pe celelalte două. Era perfecțiunea.

O atinse pe Yin-hsi cu dragoste. Fata se mișcă în somn fără să se trezească. Se strecură cu grijă afară din pat, se uită pe hublou să vadă cum mai arăta cerul. Pătura de nori era mai groasă. Se îmbracă și coborî la cealaltă punte.

— Deci așa, făcu May-may, care se ridicase în capul oaselor în pat, gătită elegant.

— Deci așa, răspunse el.

— Unde-i sora mea?

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Ha! exclamă May-may și-și aruncă sfidătoare capul pe spate. Tu ești curvar obrăznicos și nu mai iubești pe bătrîna ta mamă.

— Așa-i, îi replică Struan ațîțînd-o.

May-may era mai frumoasă ca oricînd, și-i stătea bine și așa cum arăta acum, trasă la față.

— Cred că am să-ți fac bagajele.

— Aiii iaaa! Să crezi tu că-mi pasă!

Struan rîse și o săltă în brațe.

— Tai-Pan, fii cu băgare de seamă. Ți-a plăcut de Yin-hsi? Mă bucur că ți-a plăcut. Știu eu bine.

— Ei, ți-ar place să fii Tai-tai?

— Cum?

— Păi dacă nu te interesează, atunci nu mai vorbim niciodată de treaba asta.

— Nu se poate, Tai-Pan. Chiar vrei să zici Tai-tai? Adică o Tai-tai adevărată, după cum e obiceiul? Ah, sper că nu vrei să rîzi de mine, nu? Te rog să nu rîzi de mine despre cel mai important lucru pe lume.

— May-may, nu rîd de tine. Se așeză pe fotoliu cu ea în brațe. Plecăm în țară. Împreună. Luăm primul cliper care va fi disponibil și în drum spre țară ne căsătorim, în câteva luni.

— Ah, minunat, îl îmbrățișă May-may. Acum lasă-mă un minut.

El îi dădu drumul, ea merse împleticindu-se pînă la pat.

— Așa. Acum aproape că m-am făcut iar bine.

— Te bagi în pat acum, îi spuse el.

— Chiar vrei să ne căsătorim de-adevăratelea? După obiceiul vostru? Și după al meu?

— Da. După amîndouă dacă așa poftești.

Ea se așeză grațioasă dinaintea lui, atinse cu fruntea covorul, prosternîndu-se.

— Jur că am să fiu demnă de Tai-tai.

El o ridică iute de jos și o puse în pat.

— Fetițo, nu fă una ca asta.

— Mă prostern pentru că mi-ai făcut cea mai mare cinste obrazului din toate cîte sînt pe fața pămîntului! Îl cuprinse din nou cu brațele, apoi îl împinse puțin la o parte și rîse. Cum ți-a plăcut cadoul meu de ziua ta, heya? De asta te căsătorești cu sărmana ta mamă?

— Și da și nu. Așa m-am gîndit eu.

— E drăguță. O iubesc fantastic de mult. Mă bucur că și ție ți-a plăcut.

— De unde ai găsit-o?

— Era concubină în casa unui mandarin care a murit acum șase luni. Ți-am spus că are optsprezece ani? Casa lor a decăzut din pricina vremurilor grele, și Tai-tai a ei l-a rugat pe un mijlocitor de căsătorii să-i găsească o partidă bună. Am auzit de ea și am chemat-o să stau de vorbă.

— Cînd? În Macao?

— Nu, acum două sau trei luni. May-may se cuibări mai aproape de el. Am vorbit cu ea la Canton. Tai-tai a lui Jin-qua mi-a vorbit de ea. Cînd am rămas grea m-am gîndit, ah, foarte bine, și am trimis după ea. Pentru că omul meu e curvar și în loc să stea acasă o să se ducă la bordel.

Promiți că n-ai să te duci, dar aseară ai fost la bordel. Căcăreze de țestoasă!

— Nu m-am dus după vreuna dintre fetele alea. Doar să-l văd pe Aristotle.

— Ha! exclamă May-may făcându-i cu degetul. Asta-i povestea ta. Mie nu-mi pasă de curve, dar nu vreau să ai de-a face cu alea. Bine bine, de data asta te cred.

— Mulțumesc mult.

— Yin-hsi e foarte special de drăguță, așa că nu ai nevoie de bordel. Ah, sînt atît de fericită. Și cîntă frumos și se pricepe la multe instrumente, coase frumos, și învață iute. Eu o învăț engleză. Vine și ea în Anglia cu noi. Și Ah Sam și Lim Din! Se încruntă ușor. Dar ne mai întoarcem în China. Foarte des?

— Da. Poate.

— Bun. O să ne întoarcem, bineînțeles, și din nou zîmbi ușor. Yin-hsi e foarte perfectă, da? E drăguță în pat?

Amuzat, Struan făcu crețuri în jurul ochilor.

— Să știi că n-am făcut dragoste, dacă asta vrei să afli.

— Ha!

— Îmi place să aleg eu pe cine iau în pat și cînd vreau eu.

— A stat în pat cu tine și n-ai făcut dragoste?

— Da.

— Tai-Pan, mă jur pe Dumnezeu. Nu te înțeleg niciodată. N-ai avut chef de ea?

— Ba da. Dar am socotit că nu e potrivit acum. Poate diseară. Sau mâine. Cînd am să socot eu. Nu înainte. Dar apreciez grija ta pentru mine.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, ești ciudat. Sau poate erai atît de sfîrșit după curva aia murdară că n-ai mai fost în stare de nimic, da?

— Hai, pleacă de-aici.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da?

Lim Din intră cu mersul lui tîrșit.

— Tai-Pan, stapin aici. Vede Tai-Pan poate?

— Care stapin?

— Stapin Penneewort.

Capitolul patruzeci și șase

Brock îl urmări pe Struan în vreme ce urca poteca ce ducea spre gorgan, stînd în umbra bisericii abandonate, fără acoperiș. Se uită la fierul de luptă, strîns grămadă, și simți că i se face greață. Era totuși fericit că, în cele din urmă, avea să încheie socotelile. Își mișcă propriul lui fier de luptă, se ridică în picioare și ieși la vedere. Cu stînga apucă cuțitul. Struan îl zări pe Brock în secunda în care ieși din umbra bisericii și pentru moment uită de planul pe care-l concepuse. Se opri pe loc. Nu-și mai aminti decît că în fața lui se afla dușmanul pe care trebuia să-l distrugă. Cu un efort, își limpezi mintea și porni mai departe să urce poteca, simțind cum mușchii îi tremură de nerăbdare să înceapă odată confruntarea. În cele din urmă, cei doi bărbați se treziră față în față.

— Tu ai pus la cale răpirea fetei și duelul, așa-i? mîri Brock.

— Da.

Struan lăsă fierul de luptă pînă atunci strîns în mîna să se desfășoare. Zornăi amenințător. Din nou fu nevoit să facă un efort ca să-și amintească ce se hotărîse să-i zică. Brock apucă mînerul fierului de luptă, făcu un pas înainte și așteptă. Struan nu-și mai mișca decît globii ochilor.

— Îmi pare rău că Gorth a murit așa cum a murit, spuse el. Mi-ar fi făcut o mare plăcere să-l omor eu.

Brock nu-i răspunse. Dar își schimbă abia perceptibil greutatea de pe un picior pe celălalt, vîntul de est zburându-i părul. Pumnalul apăru în stînga lui Struan, și în clipa aceea și el se încordă abia vizibil.

— Tess e infectată de frenție.

Brock se opri scurt.

— Nu-i. Doctorul a spus că băiatul n-are nimic.

— Și doctorii pot fi cumpărați, spuse Struan, simțind cum îl năpădește patima sîngelui. A fost îmbolnăvită de frenție într-adins.

— Ah, tu...

Brock făcu vînt fierului de luptă și se repezi la Struan. Gheara de fier trecu doar la o fracțiune de inci de ochiul lui Struan. Acesta se trase înapoi și răspunse făcînd fierul de luptă să vîjîie prin aer, dar Brock se feri lateral, după care începură să-și dea tîrcoale ca două fiare.

— De către Gorth. Asta Gorth a pus-o la cale, îi aruncă Struan voidind să termine odată de spus ceea ce avea de spus. Mă auzi? Asta Gorth a pus la cale.

Brock simțea că-i plesnește capul. Nu se putea gândi decât cum să se apropie mai mult de dușmanul lui și să-l omoare. Urmă altă rundă violentă în care fiecare pe rînd își rezezi arma spre adversar. Brock pară o lovitură de pumnal a lui Struan care se răsuci, ieșind din raza fierului său de luptă, și înțelese că nu se va putea împotrivi multă vreme și se trase mai înapoi.

— Gorth a pus treaba asta la cale!

— Blestemate fie minciunile tale! îl încolți Brock pe Struan.

— Gorth i-a dat lui Culum băutură prefăcută. Cu afrodisiac. Gorth a plătit la un bordel ca să-i dea lui Culum o fată bolnavă de frenție. Voia să-l vadă pe Culum bolnav. Ți-am spus că nu se va putea împotrivi multă vreme și se trase mai înapoi.

— Ești un mincinos!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum nu-i bolnav. Ți-am spus doar ca să te fac să înțelegi de ce-am vrut să-l omor pe Gorth. Culum n-are frenție. Nici Tess.

— Cum?

— Ți-am spus că nu se va putea împotrivi multă vreme și se trase mai înapoi.

— Diavole. Hulitor al celor sfinte. Minți dinaintea lui Dumnezeu!

Struan se feri de lovitură, Brock se trase înapoi și se pregăti să primească replica. Dar Struan nu lovi. O porni pe ușa deschisă a bisericii dărăpănite și se opri dinaintea altarului.

— Dinaintea lui Dumnezeu jur că e adevărat ce-am spus.

Se întoarse și toată stăpînirea de sine dispăru. Păru să nu mai audă nici un sunet, toată lumea se concentrase asupra lui Brock și a dorinței lui de a-l ucide. Porni încet de-a lungul stranelor.

— Gorth a omorît o biată prostituată la Macao și una aici la Hong Kong, șuieră el. Și asta-i la fel de adevărat. Sîngele lui nu-i pe mîinile mele, dar va fi al tău.

Brock se trase din ușa bisericii, privindu-l pe Struan fără să șovăie. Vîntul căzu cu totul, ceea ce i se păru ciudat, nefiresc. Dar nu-i mai dădu atenție.

— Atunci... atunci ai avut pricină, spuse Brock. Io... io retrag ce-am zis. Înseamnă că ai avut pricină. Cristoșii! mîrîi Brock. Acum era afară și se opri încolțit. Retrag tot ce-am zis de Gorth. Da' asta nu-nseamnă că s-au încheiat socotelile între noi.

Simți cum îl arde furia împotriva lui Gorth, lui Struan, și tuturor anilor care trecuseră, și nu mai știa acum decât că trebuia să se lupte, să zdrobească și săucidă. Ca să rămînă în viață. Apoi deodată simți în față

un alt fel de vînt. Brusc mintea i se limpezi. Se uită spre continent. O clipă Struan fu descumpănit de manevra lui Brock și ezită.

— Se schimbă vîntul, mîrîi Brock.

— Cum? Struan făcu un efort să se concentreze și se trase înapoi, neavînd încredere în Brock.

Acum amîndoi se uitau spre China continentală, ascultînd încordați, adușmeșînd vîntul. Bătea dinspre nord. Deocamdată destul de blînd, dar nu mai era nici o îndoială.

— Poa' să fie vo vijelie, spuse Brock, dar chiar și vocea părea să-l facă să sufere, inima îi bătea nebunește, toată vloga din el se scursese.

— Nu cînd vîntul bate din nord! spuse Struan, simșîndu-se și el sleit de puteri.

O, Doamne, o clipă m-am simșîtit ca un animal. Dacă nu era schimbarea asta a vîntului...

— Taifun!

Priviră amîndoi spre port. Joncile și sampanele se îndreptau grăbite spre țarm.

— Mda! Întări Struan. Dar ce ți-am spus a fost adevărul adevărat. Despre Gorth.

Brock simșîti gustul fierii în gură, scuiță.

— Îmi cer io iertare pen' Gorth. Îhî. A fost provocare, e mort și cu atît mai bine. (Unde am greșit io, se întrebă el.) Ce-a fost a fost. Io ți-am spus ce-am avut de spus cîn' eram în colonie la Canton. Îhî, am greș't că te-am provocat az' da' ce-am avut de spus ți-am spus la Canton și nu schimb nimic. Și nu mă schimb nici io mai mult decît tine. În ziua în care ai să vii contra mea cu pisica cu nouă cozi în mîini, în ziua aia n-o să ne mai oprească nimeni. Tu alege ziua, așa cum am zis și mai 'nainte.

Struan se simșîti ciudat de sfîrșit.

— S-a făcut.

Se trase mai departe de adversarul lui, își desfăcu fierul de luptă, băgă cușitul în teacă, urmărindu-l pe Brock bănuitor. Și Brock își scoase arma de pe mînă și puse cușitul la loc.

— Și ai să-i ierți pe Culum și Tess?

— Dinaintea mea îs ca și morți, așa cum am zis. Pînă cîn' Culum nu va fi parte din firma Brock și Fiii și Brock și Fiii va fi Nobila Casă, iar io Tai-Pan al Nobilei Case.

Struan lășă biciul de fier să cadă la pămînt și la fel procedă și Brock. Amîndoi părășiră iute gorganul pe căi diferite.

Capitolul patruzeci și șapte

Vîntul continuă să se întărească în toată ziua aceea. La căderea nopții, Queen's Town era pregătit pentru furtună așa cum trebuia. Ferestrele fură închise, ușile blocate, iar cei care avuseseră prevederea de a-și construi și cîte un beci își binecuvîntau gîndul cel bun. Cei ce-și încropiseră cîte un adăpost provizoriu sau locuințe improvizate se refugiară în case mai solid construite. Numai că puține clădiri fuseseră construite destul de temeinic, în afara celor din Happy Valley. Și puțini erau cei care aveau de gînd să riște expunîndu-se la otrăvitele miasme ale nopții de acolo, cu toate că citiseră în *Oriental Times* despre leacul malariei. Deocamdată, în ziua aceea, nu aveai de unde să faci rost de cinchona. Toate navele se pregătiseră și ele, închizînd bine gurile de magazii și intrările, și toate ancorele fuseseră înfipite bine la adînc. Între nave se lăsase suficient spațiu liber pentru cazul în care vîntul își va schimba direcția.

Erau și unii care ziceau că, deoarece vîntul bătea constant dinspre nord, era un semn că în nici un caz nu prevestea taifun. Nimeni nu auzise ca un taifun să vină pe un vînt care sufla numai din nord. Un taifun își rotea mereu direcția din care bătea. Chiar și Struan era înclinat să creadă la fel. Și niciodată barometrul nu rămăsese atît de constant la un nivel ridicat ca acum. Nu se pomenise taifun fără ca barometrul să coboare drastic. Spre seară, din plafonul jos de nori se porni o burniță care mai domoli zăpușeala.

Struan cîntărise pericolul cu mare atenție. Dacă ar fi fost vorba să se îngrijească numai de sine, ar fi pornit pe mare în *China Cloud* și ar fi fugit spre sud pînă cînd vîntul ar fi pornit din direcția opusă sau s-ar fi rotit spre altă parte. După care ar fi ținut cea mai favorabilă direcție și ar fi scăpat. Dar un instinct pe care nu-l înțelegea nici el îi spunea să nu riște fuga pe mare. Așa că îi luă pe May-may, Yin-hsi, Ah Sam și Lim Din și-i duse în clădirea imensă și pustie a fabricii din Happy Valley, în apartamentul lui de la etajul trei. Socoti că ploaia și vîntul vor îndepărta miasmele nopții. May-may avea să fie mai apărată în clădirea de cărămidă și piatră decît pe mare sau într-un beci în pămînt, și asta conta în momentul acela.

Culum îi mulțumi lui Struan pentru adăpostul oferit în fabrică, dar spuse că prefera s-o ducă pe Tess în clădirea comandantului portului. Era o clădire joasă, din granit, și Glessing le puse la dispoziție lui Culum

și Tess spațiul din apartamentul lui ce făcea parte din aceeași clădire. Struan le spusese ce se întâmplase pe gorgan și că se încheiase astfel un armistițiu. Și în tot cursul acelei zile, în care se pregătea pentru un taifun ce s-ar fi putut să nu se abată pe acolo niciodată, Struan se gândi îndelung la agresivitatea ce zace în om.

— Bărbate, ce gânduri te chinuie? îl iscodi May-may.

— Nu știu. Brock, eu, taifunul... nu știu. Poate pentru că plafonul de nori e prea jos.

— Am 'să-ți spun eu ce nu-i în regulă. Te gîndești prea mult la ce s-a întîmplat și, și mai rău, îți faci prea multe griji pentru ce s-ar putea întîmpla. Ha! E o prostie. Fii chinez! Îți poruncesc! Trecutu-i trecut. Ai făcut pace cu Brock. Nu-ți mai pierde vremea umblînd de colo-colo ca o găină constipată. Mănîncă și tu ceva, bea niște ceai și fă dragoste cu Yin-hsi.

Ea rîse și o strigă pe Yin-hsi, care se grăbi să traverseze dormitorul imens, se așeză pe pat și-i apucă mîna.

— Uită-te la ea! Dumnezeu! Am avut noi niște vorbe împreună.

Struan rîse și se simți parcă mai ușurat.

— Uite, așa-i mai bine, spuse ea.

Struah rîse mai tare și May-may îi spuse iute ceva în chineză fetei. Yin-hsi era numai urechi, bătu din palme încîntată, se uită fericită la Struan și ieși iute din încăpere.

— May-may, ce i-ai spus? o întrebă el bănuitor.

— I-am spus cum faci tu dragoste. Și cum să te faci să te simți fantastic de excitat: Și să nu-i fie frică cînd, la urmă, o să te vadă că te tîngui.

— Naiba să te ia. Chiar nu ești în stare să păstrezi unele lucruri mai delicate numai pentru tine?

— Tai-tai știe ce-i mai bine pentru un băiețel care și-a pierdut stăpînirea de sine. Yin-hsi te așteaptă.

— Cum?

— Yin-hsi te așteaptă. I-am spus să se pregătească. E tare plăcută dragostea seara, nu contește. Ai uitat?

Struan gemu și se îndreptă spre ușă.

— Mulțumesc tare mult, dar am treabă.

Coborî la parter și, brusc, descoperi că se simțea mult mai bine. Sigur, nu are nici un rost să-ți faci griji pentru trecut. Și din nou își binecuvîntă joss-ul că avusese parte de May-may.

Brock puse echipajul să dea jos catargul trinchet rupt de pe *White Witch* și să-l lege de-a lungul punții pentru mai multă siguranță. Se puse rînduială în toate vergile rupte și arborada doborîtă, și toate gurile de magazie și acces fură închise etanș. La prova lăsă trei ancore, și o ancoră de furtună din pînză tare la pupa să țină nava cu botul în vînt. Toată ziua se simțise năuc. Îl dureau capul și pieptul, și simți că în noaptea aceea va avea visuri rele. Ar fi dorit să se îmbete, să se mai ușureze. Dar știa că se apropia primejdia. Mai făcu cu felinarul în mîină un tur de inspecție pe puntea bătută de ploaie, apoi coborî în cabină să vadă ce fac Liza și Lillibet.

— Dragule, io-te ceaiu', te-așteaptă. Schimbă-ți mai bine hainele și ia unele uscate. Ți le-am pregătit.

Arată spre cușetă unde erau puse haina de ploaie, pantaloni, pălăria impermeabilă și cizmele.

— Mulțam, dragoste.

Se așeză la masă și bău ceai.

— Tati, începu Lillibet, joci un joc cu mine? Iar cînd văzu că Brock nu răspunse pentru că n-o auzise îl trase de pulpana hainei ude. Tati, joci un joc cu mine, te rog?

— Lasă-l în pace pe tac-tu, interveni Liza. Joc io cu tine.

O luă pe Lillibet în cealaltă cabină și-i mulțumi lui Dumnezeu că se făcuse pace între omul ei și Struan. Brock îi povestise cum se întîmplase, și-i mulțumi Domnului pentru că-i ascultase rugăciunile. Vîntu' ăsta-i minune, își spuse ea. Acum nu mai avea nevoie decît de răbdare. O să ajungă ei să-i dea binecuvîntarea și lu' Tess. Liza se rugă Domnului s-o aibă în pază pe Tess, și pe Culum, și nava și pe ei toți, apoi se așeză și începu să joace cine-taie cu Lillibet.

În după-amiaza aceea, sicriul cu Gorth fusese coborît într-un cuter. Liza și Brock însoțiseră barca spre larg, Brock spusese un scurt prohod. Cînd termină, își blestemă fiul și dădu drumul sicriului în adînc. Se întorseseră la *White Witch*, Brock se retrăsese în cabina lui. Închisese ușa și, singur înăuntru, își plînsese băiatul și fata. Plîngea pentru prima oară de cînd era el bărbat, și o dată cu asta își înecă orice bucurie de viață.

Noaptea vîntul și ploaia își făcură tot mai rău de cap. O dată cu dimineața începu să toarne mai tare, dar nu înspăimîntător, valurile se făcură mai mari, fără a fi amenințătoare. Brock dormise îmbrăcat și ieși pe punte cu ochii cîrpiți. Cercetă barometrul... Tot 29.8 inci, staționar. Lovi în barometru cu degetul, dar nu se schimbă nimic.

— 'Neața, sir, îi spuse Pennyworth.

Brock dădu din cap fără vlagă.

— Vă bate gîndul că o să fie o furtună cu ploaie, adăugă Pennyworth, tulburat de lipsa de vlagă a lui Brock.

Acesta se uită lung la mare și la cer. Pătura de nori era doar la cîteva sute de picioare deasupra lor, înghițise munții insulei și Piscul, dar nu era ceva neobișnuit. Brock se sili să facă vreo cîteva pași și verifică parîmele ancorelor. Țineau bine: trei ancore și trei parîme groase cît un mijloc de om. Suficient să facă față oricărei furtuni, se gîndi el. Dar nici asta nu-i plăcu. Îi era indiferent.

China Cloud ținea perfect marea în mijlocul portului, echipajul de cart stînd grămadă la adăpost, în partea de sub vînt, a dunetei. Toate celelalte nave stăteau la ancoră, făcînd față valurilor fără probleme, imensa navă amiral dominînd portul. Cîteva sampane și jonci întîrziate își căutau loc de ancorare lîngă satul de bărci în partea de sub vînt a golfulețului de lîngă Promontoriul Glessing. Brock coborî sub punte, iar Pennyworth și restul celor din cart simțiră o vizibilă ușurare cînd îl văzură plecat.

— De ieri parcă a îmbătrînit mult, spuse Pennyworth. Arată de parcă moare de-a-npicioarele.

În lumina zorilor, Struan se duse să verifice obloanele improvizate de la primul etaj. Apoi coborî la parter și le cercetă și pe celelalte. Citi barometrul: 29.8, staționar.

— Dumnezeule Cristoase, spuse el, și vocea îi răsună în toată clădirea. Ori începe să coboare, ori se termină cu ploaia asta afurisită și să isprăvim odată.

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan? strigă May-may de pe palier.

Arăta dichisită și drăguță.

— Nimic, fetiço. Du-te în pat, îi strigă el.

May-may ascultă darabana ploii și-și dori să fi rămas în Macao, unde zgomotul ploii pe acoperiș era mult mai plăcut.

— Nu-mi place ploaia asta, spuse ea. Sper să fie sănătoși copiii. Mi-e dor de ei tare de tot.

— Sigur. Du-te în pat, fii fată cuminte. Eu am să ies puțin.

Îi făcu degajată semn cu mîna.

— Să ai grijă.

Struan își trase pe el haina groasă marinărească și plecă. Afară ploaia bătea pieziș. În ultimul ceas nu se întărise nici ploaia de fapt, îi trecu lui prin minte, parcă s-a mai domolit chiar. Norii coborîseră foarte jos. Se

uită să vadă cum stătea *China Cloud*. E o navă frumoasă și sigură, își spuse el. Se întoarse și se uită din nou la barometru – nici o schimbare. Mîncă bine și se pregăti să iasă din nou.

— Sus, jos! De ce ești atît de neliniștit? Acum unde te duci, heya? îl întrebă May-may.

— La biroul căpitanului portului. Vreau să văd dacă s-a aranjat Culum ca lumea. Sub nici un motiv nu ieși de aici și nu deschizi nici o fereastră sau ușă, fie că ești Supremă Doamnă Tai-tai sau nu ești Supremă Doamnă Tai-tai.

— Da, bărbate! și May-may îl sărută.

Drumul Reginei era o mocirlă adîncă și aproape pustie, însă vîntul și ploaia te înviorau, și era mai bine afară decît zăvorît în cutia factoriei. Era ca vîntul primăvărat de nord-est în Anglia, se gîndi el. Nu, nu chiar așa de puternic ca ăsta. Intră în biroul căpitanului portului și se scutură de ploaie. Glessing se ridică în picioare de la masa de lucru.

— 'Neața, tare ciudată ploaie și furtună, nu-i așa? Un ceai? Îi arată un scaun. Cred că pe Culum și pe doamna Struan îi cauți. S-au dus la slujba de dimineață.

— Cum?

— Se întorc acum. E duminică.

— Ah, am uitat.

Glessing turnă ceai dintr-un ceainic imens, apoi îl așeză la loc pe marginea plitei cu cărbuni. Încăperea aceea mare era plină cu hărți. Prin tavanul sprijinit de căpriori trecea un catarg, iar lîngă acesta era practicat un capac de ieșire. Pavilioanele de semnalizare stăteau frumos rînduite în căsuțe, muschetele la rastel, în întreaga încăpere domneau ordinea și desăvîrșita rînduială marinărească.

— Ce părere ai despre furtuna asta?

— Dacă e un taifun, atunci sîntem taman în drumul lui. E singurul răspuns. Dacă vîntul nu se-ntoarce sau nu se rotește, atunci centrul lui o să treacă exact peste noi.

— Dumnezeu să ne aibă în pază dacă e adevărat ce spui.

— Da.

— M-a prins pe mine un taifun o dată în largul Formosei. Nu-mi mai doresc să am parte de valurile de atunci, și eram hăt, departe de centrul lui. Dacă o fi existînd acest centru.

O rafală puternică de vînt și ploaie zgîlții obloanele de furtună. Se uitară la indicatorul direcției vîntului: neclintit din nord. Glessing puse jos ceașca de ceai.

— Domnule Struan, îți sînt foarte îndatorat. Alaltăieri am primit o scrisoare de la Mary. Mi-a spus cît de buni ați fost cu ea, și dumneata și Culum. Mai ales dumneata. Pare să fie cu mult mai bine.

— Am văzut-o chiar înainte de a pleca. Cu siguranță că arăta de zece ori mai bine decît prima dată.

— Spune că în două luni o să iasă de acolo. Și că le-ai zis papistașilor că-ți asumi răspunderea pentru ea. Bineînțeles, de-acum asta îmi revine mie.

— Cum dorești. E doar o formalitate.

Struan se întrebă ce-o să facă Glessing dacă o să afle vreodată adevărul despre Mary. Bineînțeles că trebuia să afle. Cum poate crede May-may că el n-o să afle?

— Doctorii au spus din ce cauză a doborât-o boala asta?

— Un deranjament la stomac.

— Asta mi-a scris și ea. Din nou, mulțumesc. Glessing mută o hartă de pe birou și șterse o pată de ceai de pe tecul blatului. Culum a pomenit odată că pe cînd erai copil ai fost în Marina Regală. La Trafalgar. Sper că nu te supără dacă te întreb, dar și tatăl meu a avut cîntea să-și slujească țara acolo. Și mă întrebam pe care navă ai fost. El era locotenent de navă amiral, alături de Lordul amiral Collingwood pe...

— *Royal Sovereign*, îi spuse Struan. Da. Eram și eu la bordul navei amiral.

— Pe Zeus! reuși Glessing să îngaime.

Struan păstrase doar pentru el amănuntul acesta în mod intenționat, știind că asta însemna că în orice discuție cu Glessing el va avea un atu în plus dacă va fi nevoie să-l joace.

— Bineînțeles, nu-mi amintesc de tatăl dumitale, eram doar un țînc mînuitor de pulbere de tun și speriat de moarte. Dar amiralul era la bord și eu trudeam pe *Royal Sovereign*.

— Pe Zeus! repetă Glessing, care văzuse nava aceea de linie cu o sută zece tunuri în largul capului Spithead, o singură dată, pe cînd era copil. O navă cu opt sute treizeci și șase de oameni, și cu viitorul Tai-Pan al Nobilei Case la bord. Nu-i de mirare că am cîștigat, pe Zeus.

— Mulțumesc, spuse Struan. Numai că eu am avut prea puțin de-a face cu bătălia propriu-zisă.

— Tai-Pan, dacă-mi dai voie să-ți spun așa, la naiba, a fost minunat. Și-s tare bucuros. Da, să știi. Pe cuvîntul meu. A fost o vreme cînd îți purtam pică, după cum știi. Dar acum deloc. Și acum socot că hotărîrea mea a fost corectă în bătălia de la Chuenpi, dar acum înțeleg că

bastardul ăla păduchios de Longstaff a avut dreptate cînd spunea că, dacă eram eu în locul dumitale, sau dumneata în locul meu, atitudinea noastră ar fi fost aceeași.

— De ce-ai fost supărat pe Longstaff?

De pe chipul lui dispăru orice urmă de simpatie.

— Idiotul naibii a avut obrăznicia să se amestece în problemele navale! I-a sugerat amiralului ca eu să fiu expedit în țară. Mulțumesc lui Dumnezeu că amiralul e ofițer al Marinei Regale, iar nenorocitul ăsta a fost măturat din funcție. Și fiindcă tot vorbim de neghiobi, sînt sigur că ai citit ziarul de ieri seară. Bastardul ăla de Cunnington! Cum de îndrăznește el să spună că Hong Kong-ul e o stîncă uitată de Dumnezeu pe care nu se poate ridica nici măcar o casă! Auzi ce obrăznicie nemaipomenită. Cînd are cel mai bun port din lume! Și cum de îndrăznește să spună că habar nu avem de mare!

Struan își aminti de prima zi la Hong Kong – o, Doamne, n-au trecut decît vreo șase luni de zile de atunci? – și își dădu seama că avusese dreptate. Glessing o fi el apropiat de Hong Kong, dar pentru Promontoriul Glessing se va lupta pe viață și pe moarte pentru a-l apăra.

— Poate că noul guvernator, Whalen, va fi de acord cu Cunnington.

— Nu atîta vreme cît mai sînt și eu pe aici. Nici amiralul nu se va da ușor bătut. A fost aproape să facă o criză de apoplexie cînd a citit. Și e la mîntea cocoșului de ce. Uită-te la flotă. E în perfectă siguranță, ca în portul Portsmouth. Fără Hong Kong, unde am fi noi într-o zi ca asta? Doamne Dumnezeule! Aș muri de teamă dacă pe o astfel de vreme aș sta ancorat la Macao. Trebuie să păstrăm Hong Kong-ul, și cu asta basta! Chiar pînă și idiotul acela de general a priceput și el odată cum stau lucrurile și a fost întru totul de acord.

Și continuă să boscorodească mai departe, blestemîndu-i pe Cunnington și pe Longstaff, spre distracția lui Struan. Ușa se deschise într-o rafală și ploaia și vîntul dădură buzna peste hărți. Culum și Tess intrară iute, bine dispuși, în ciuda vremii de afară.

— Hello, Tai-Pan, spuse Culum. Te înduri să ne dai și nouă un ceai, bătrîne? Am spus și o rugăciune în cinstea ta.

— Mulțumesc, și făcu semn cu mîna la ceainicul de pe sobă. Serviți-vă.

Tess făcu o plecăciune către Struan și își scoase pelerina udă.

— Bună dimineața, Tai-Pan.

— Ești foarte drăguță în dimineața asta, doamnă Struan, îi replică Struan.

Femeia se roși toată și-și făcu de treabă cu turnatul ceaiului.

— Arătați amîndoi tare fericiți, continuă el.

— Da, sîntem fericiți, îi răspunse Culum. I-am mulțumit Domnului pentru asta. Și pentru că a trimis această schimbare a vîntului.

— Fiule, nu vrei să-ți schimbi hotărîrea? Nu vrei să vii dincolo, la factorie?

— Nu, mulțumesc, sîntem în siguranță aici.

Struan băgă de seamă un pandantiv în chip de cutiuță din argint bătută cu pietre atîrnînd de lanțul de la ceas.

— Culum, ce-i aia?

— Un suvenir. Mi l-a dat Tess.

În cutiuța aceea se aflau cele douăzeci de guinee, și pe Culum îl încercă un sentiment de vinovăție pentru că nu-i pomenise niciodată lui Tess despre semnificația lor.

Pusese monedele în cutiuță după ce el și Tess coborîseră ultima oară de pe *White Witch*, ca să-și aducă aminte de Tyler Brock, să nu uite că Brock nu se purtase cinstit cu el, nu-i dăduse prilejul să spună și ce avea el de spus.

— A fost a bunicii. Ca dar de nuntă nu-i mare lucru, îi spuse Tess lui Struan. Dar cum nu am nici un fel de zestre acum, cerșetorii culeg ce pot, nu mai aleg.

— Fetișo, nu-ți fă griji în privința asta. Faci parte din Nobila Casă acum. Cînd vă mutați în casa voastră?

— În trei săptămîni, spuseră și Culum și Tess în același timp, și rîseră, fericiți din nou.

— Bun. O să facem așa ca ziua aceea să rămînă de pomină. Ei, ne vedem mai tîrziu.

— Tai-Pan, uită-te la nebunul ăla! spuse Glessing, care scosese ocheanul printr-un hublou și se uita la o lorce care se bălăcea ca un butoi în canalul de est, cu toate vecele terțarolate.

— Ce naiba caută ăla acolo? Nu e o zi nimerită să se plimbe taman acolo, spuse Struan.

— Cu permisiunea dumitale, domnule Struan, am să le semnalizez să amareze la pontonul dumitale de la Happy Valley. Altfel va avea neazuri mari dacă va ancora la Răspîntii. Iar pontonul dumitale-i liber.

— Da, cu plăcere. Dar a cui e nava?

— O lorce navală... purtînd pavilionul adjunctului căpitanului superintendent! și, cu gest scurt, strînse ocheanul. Căpitanului ei ar trebui să i se facă un consult la cap dacă a avut atîta minte ca să

părăsească Macao pe o vreme ca asta. Ori o fi domnul Monsey afurisit de grăbit. Ce zici de asta?

Struan zîmbi.

— Nu știi să ghicesc într-un glob de cristal, căpitane Glessing.

Glessing îi dădu ordinele corespunzătoare unui marinar, care legă imediat pavilioanele de semnalizare de fungă.

Deschise apoi capacul din tavan. În vreme ce erau ridicate pavilioanele, ploaia năvăli peste ei.

— Unde-i Longstaff? întrebă Struan.

— La bordul navei amiral, îi răspunse Glessing. Trebuie să-ți mărturisesc că și eu m-aș simți mai fericit dacă aș fi pe mare.

— Ba eu n-aș fi, îi replică Culum.

— O, dragă, precis nu! întări și Tess.

Struan își termină de băut ceaiul.

— Ei, o șterg acum. Dacă e nevoie de mine, știți unde mă găsiți.

— Io mi-s... ăăă, vreau să zic că nu cred să fie cu primejdie atât de mare, Tai-Pan, nu-i așa? făcu Tess. Adică cu frigurile alea din Happy Valley și celelalte? Dacă stați acolo, vreau să zic, nu?

— Vîntul și ploaia or să măture miasele nopții, îi răspunse cu o convingere pe care el n-o prea simțea.

— Tess, nu uita, mai există niște cinchona, și curînd vom avea din belșug, interveni Culum. Tai-Pan, socot că e minunată noua afacere. Facem un bine întregii omeniri.

Struan îi spusese lui Culum despre înțelegerile lui cu Cooper înainte ca lucrurile să fie date în vileag în gazetă. De asemenea îl încurajase pe Culum să-și petreacă mai mult timp în anturajul americanului. Cu cît se gîndea mai mult la ideea de a-i face asociați pe Cooper și Culum, cu atît îi plăcea mai mult.

— Fiule, să știi că Jeff e foarte deștept. O să-ți placă să lucrezi cu el. Își trase pe el haina de ploaie. Ei, acum plec. Și ascultați amîndoi la mine. Nu vă faceți griji în ce-l privește pe Brock. Fetițo, nu-ți fă griji în privința lui taică-tău. Sînt sigur că o să-i treacă dacă-i dați timp. Doar atît, dați-i timp îndestul.

— Așa sper și io, spuse Tess. Ah, așa sper și eu.

Înainte de a ieși își aruncă ochii la barometru.

— Dumnezeule, Doamne Cristoase. A coborît la 29.5 inci.

Glessing se uită neliniștit la ceas, era aproape ora zece.

— Aproape jumătate de inci în jumătate de oră, fir-ar să fie al naibii.

Însemnă datele pe harta presiunilor și apoi ieși și el în urma lui Struan, care o luase la fugă. Un sfert din orizontul dinspre est era negru, nu se mai vedea cerul de mare. Vântul sufla și mai amarnic, tot dinspre nord curat, iar ploaia devenise și mai afurisită.

— Țsta-i taifunul, strigă el încordat. Închide-te bine înăuntru dacă vrei să scapi cu viață.

Apoi o luă la goană spre Happy Valley.

— Culum, Tess, înăuntru! porunci Glessing, trânti apoi ușa și o zăvorî bine. Faceți ce vreți, numai nu deschideți vreo ușă pînă cînd nu vă dau eu voie.

Trase apărătoarea hubloului peste obloanele de furtună, verifică toate legăturile și-și dădu seama că Struan avusese dreptate. Centrul taifunului avea să treacă exact peste ei.

— Culum, mă bucur că te-ai împăcat cu tatăl tău. Ei, și acum să ne gîndim la micul dejun, spuse el ca să-i mai liniștească. Doamnă Struan, poate că o să fiți bună să preluați comanda, da?

Capitolul patruzeci și opt

Struan alergă din răspuțeri. Cîțiva culi cu lectici se grăbeau spre Tai Ping Shan, iar niște europeni goneau să-și găsească adăpost. Prin perdelele de ploaie, Struan reuși să vadă că lorcea ajunsese în dreptul lui în largul portului, alergînd iute spre Happy Valley, cu vecele numai terțarolate. Marea agitată era acum de un verde cenușiu. Linia întunecată a unei rafale puternice zbură cu o viteză de necrezut pe fața valurilor din port, prinse și lorcea, îi smulse catargul cel mare și o plecă mult pe o parte. Struan se înțepeni bine pe picioare, și fu și el într-o clipită cuprins de vîntoasă. Rafala dură doar cîteva secunde, dar simți din plin șfichiul ploii orbitoare, biciuite de vînt, și fu aproape doborît. Cînd reuși să deschidă iar ochii, se uită spre larg. De mirare, dar lorcea încă mai plutea, mergînd poticnit doar cu o randă artimon, cu punțile spălate de valuri și resturile velei celei mari fluturînd.

Struan o luă din nou la fugă. Ajunse la pontonul de la Happy Valley exact la timp pentru a vedea deferlanții albiți de spumă înșfăcînd nava și izbînd-o de șirul piloților pontonului. De pe punte, un marinar își făcu vînt să sară cu parîma de prova în mînă, dar lunecă și căzu între ponton și navă, se prinse cu mîinile de marginea pontonului, și slobozi un urlat

cînd lorcea se izbi de ponton și-l frînse în două. Cînd valurile îndepărtară nava de ponton, marinarul dispăru. Struan strigă celor înspăimîntați de pe punte și fugi în față. Un marinar îi aruncă o amară pe care o legă la o baba, altul, riscîndu-și și el viața, sări pe ponton și ajunse cu bine pe cheu cu parîma de la pupa. Marea se încrîncenă și mai tare, iar nava și pontonul gemură din toate încheieturile, apoi lorcea fu legată zdravăn și oamenii porniră să sară ca iepurii pe mal.

— Fugiți spre fabrică! le făcu Struan semn să-l urmeze și porni în goană spre intrarea din față, o deschise cu mari eforturi, în vreme ce vîntul se opintea în ea.

Opt oameni din echipaj dădură buzna înăuntru, blestemînd și binecuvîntîndu-și norocul de a fi scăpat cu viață. Struan își scoase veșmintele îmbibate de apă, și abia atunci îi observă pe Horatio și pe Monsey.

— Doamne Dumnezeule mare, ce faceți aici, Horatio? Hello, domnule Monsey.

— N-am crezut că o să mai vedem vreodată țărmlul, șuieră Monsey.

Horatio se rezemă de un perete, pieptul i se zbătea spasmodic, și vomită. Ușa se deschise iar și îmbrîncit de o rafală de vînt și ploaie, căpitanul, tînărul locotenent, intră furios și se scutură de apă ca un cîine. Struan se duse și trînti ușa.

— Pe Dumnezeul lui Moise! exclamă individul adresîndu-i-se lui Struan. Ai văzut cum arată cerul?

— Ce naiba căutați în largul mării pe o zi ca asta? N-ați avut destulă minte să vă uitați cum arăta cerul încă de la Macao?

— Ba da, pentru Dumnezeu. Dar mi s-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong, așa că am pornit spre Hong Kong. Am ajuns pe mîinile unui maniac.

— Cum?

— Afurisitul ăla însetat de sînge, căpitanul superintendent pentru comerț, Sir Clyde Beau-sînge Whalen, fir-ar să fie! Ticălosul ăla de irlandez mai-mai să-mi trimită nava la fund cu tot echipajul. I-am spus că vremea e proastă, dar el s-a uitat o dată la cer și mi-a spus: „Ai timp berechet să ajungi acolo. Pornești pe mare cum ți s-a poruncit!” Mulțumesc, Doamne, că există Hong Kong-ul.

— Cum e marea în larg?

— Dacă mai întîrziam un ceas nu mai izbuteam să mai intrăm aici. Valuri de douăzeci, treizeci de picioare... Și ce vînt blestemat! N-a vrut

cu nici un chip nici să se rotească, nici să se întoarcă. E de necrezut. E taifun, nu-i așa? Dar cum e cu puțință?

— Pentru că taifunul se îndreaptă spre est și noi sîntem exact în drumul lui.

— Doamne, ai milă de noi!

— Fă-te comod. Am să spun să se pună de ceai și să se aducă grog pentru toată lumea.

— Mulțumesc, spuse tînărul. Iartă-mă că am izbucnit așa mai înainte.

Struan se îndreaptă spre mijlocul încăperii unde erau Monsey și Horatio.

— Domnule Monsey, poți să urci la etaj?

— Da. Mulțumesc, Tai-Pan. Ești foarte îndatoritor.

— Dă-mi o mîină de ajutor să-l înviem pe Horatio.

— Bineînțeles. Nu știu ce l-a picnit pe sărmanul băiat. De cînd am plecat din Macao geme și vorbește fără șir întruna. Tare ciudat.

— Din pricina spaimei, îi spuse Struan.

Îl ajutară pe Horatio să se dezbrace de haina îmbibată de apă; chipul îi era de un cenușiu murdar și arăta sfîrșit după atîta vomă. Îl cărară mai mult pe sus amîndoi la etaj, îl întinseră pe o canapea, în aripa de vest a apartamentelor care aparținuseră înainte lui Robb. Struan se duse la un bufet și turnă brandy în niște pahare. Monsey luă un pahar cu mîinile tremurînde și-l dădu pe gît. Nu se opuse să-i mai toarne unul.

— Mulțumesc.

— Încearcă să-i dai și lui Horatio, îi spuse Struan. Mă întorc într-o clipită.

O luă de-a lungul coridorului pînă ajunse la palier, apoi o apucă pe coridorul de est. Apartamentul lui era în aripa de sud a etajului.

May-may, Yin-hsi, Ah Sam și Lim Din jucau *mah-jongg* pe o măsuță din sufragerie. Felinarele erau aprinse și lumina lor dansa vesel.

— Hello, Tai-Pan, îi spuse May-may, și luă încă o piatră făcută din fildeș și bambus și o plesni de masă blestemînd. Împuțită zi, Tai-Pan, am un *joss* fantastic de prost. N-am cîștigat nici măcar un singur joc. Am pierdut patru sute bani gheață, și jucăm doar de patru ore. Aiii iaa, dar mă bucur că te văd, nu contește.

Ploaia răpăi în obloane, vîntul se înteteți.

— Afurisit tărăboi! Poți să-mi împrumuți și mie niște taeli? Am rămas cu totul săracă.

— Am să-ți dau din banii ce ți se cuvin. Hai, joacă mai departe, fetiço, îi zîmbi Struan. Avem musafiri la parter, și cam peste tot, așa că nu ieși de aici.

— De ce să ies?

Se întoarse în aripa locuinței lui Robb. Monsey arăta acum mai bine. Își scosese veșmintele ude și se înfășurase într-o pătură. Horatio adormise și acum se zvîrcolea în somn.

— Dumnezeu, numai el ne-a salvat de data asta, Tai-Pan, îi spuse Monsey.

— De ce naiba ați plecat din Macao? Ați căutat-o cu lumînarea. Ar fi trebuit să vă dați seama ce vreme vă așteaptă.

— Misiune oficială, Tai-Pan, mîrîi Monsey. Excelența sa imperială Whalen a sosit cu fregata ieri noapte. Mi-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong cu o misivă oficială pentru ex-plenipotențiarul de aici. Pe o vreme ca asta, dacă-ți place și duminică. Ca și cum o zi sau două contează cine știe ce! N-am avut inima să-i spun că vestea cea mare a și fost tipărită în ziarul de aici.

— Cum arată?

— Aș zice că e un om dificil. A ajuns în Macao cam pe la miezul nopții, la bordul unei fregate, fără să se fi anunțat. În patru minute eram chemat la bordul navei. Și-a prezentat scrisorile de acreditare, mi-a înmînat scrisoarea secretarului cu afaceri externe s-o citesc – corespunde cuvînt cu cuvînt cu relatarea lui Skinner. Cum naiba fac gazetarii aștia de pun mîna pe documente secrete? Și mi-a poruncit ca, o dată cu zorii, să purced la drum să-i înmînez lui Longstaff scrisoarea imediat. Mi-a mai spus că va sosi și el la Hong Kong îndată, așa că Longstaff trebuie să părăsească insula în grabă. Apoi că trebuie să mă întîlnesc cu generalul și amiralul și să le spun să aibă totul pregătit pentru a se îndrepta cît mai iute spre nord. Monsey se lăsă să se prăbușească într-un scaun. Irlandez. Ce să-ți spun mai mult?

— De ce n-a venit chiar el imediat?

— Nu pot exista aici doi plenipotențieri în același timp – total contrar uzanțelor, domnule Struan. Mulțumesc cerului că mai există încă protocol. Și trebuie să preiau de la Longstaff totul pe loc. Cînd a părăsit portul, abia atunci trebuie să-l informez pe Excelența sa de îndată. Și numai atunci va sosi și el.

O rafală de vînt se izbi în obloane și le făcu să tremure.

— Afurisit să fie individul! Mai-mai să mă omoare. Cu el la conducere, o să fie zarvă multă în Asia. Primul lucru pe care l-a spus:

„Din partea mea, insula aceea n-are decît să se ducă la fund.” Ah, fir-ar să fie. Dacă n-ai nimic împotriva, am să mă culc și eu cîteva minute.

Horatio începu iar să geamă și iar vomită.

— Mai dă-i niște brandy, îi spuse Struan lui Monsey. Dincolo e un dormitor.

Coborî la parter să vadă ce mai fac cei din echipajul lorței. Găsiseră și singuri proviziile și băuturile. Cei care nici nu mîncau, nici nu beau, dormeau sau se chinuiau să doarmă. Barometrul arăta 29.1 și cobora în continuare.

— Dumnezeule mare, mai mult de trei zecimi de inci într-un ceas, spuse tînărul locotenent, un bărbat înalt și blond. Apropo, domnule Struan, sînt locotenentul Vasserly-Smythe, marina regală.

Struan îi strînse mîna.

— Vă mulțumesc că ne-ați dat adăpost.

Un geam dinspre nord cedă, se deschise, și ploaia și vîntul năvăliră în salon. Trei marinari se chinuiră să închidă fereastra și apoi ferecară obloanele.

— Am să mă duc să-mi arunc o privire la navă, spuse ofițerul.

— Atunci mai bine s-o luăm pe aici, îl conduse Struan pe coridor pînă la un geam lateral, cu niște obloane zdravene, ferit de rafalele vîntului din nord.

Întredeschise puțin obloanele și se uită afară. Văzu că *China Cloud* și *Resting Cloud* făceau față cu ușurință asaltului furtunii. Lorța locotenentului sălta și se prăbușea cu fiecare val trosnind și frecîndu-se de ponton. Spre est nu mai exista orizont. Doar beznă. Și beznă se îndrepta exact spre ei.

— Locotenente, nava dumitale e în siguranță, așa cum trebuie.

— Mda! Tînărul ofițer mai aruncă o ultimă privire înspăimîntată spre est și zăvorî obloanele. E prima navă pe care o comand. Nu-s prin apele astea decît de vreo cîteva luni. Ce se întîmplă pe taifun?

— Asupra ta, din mijlocul furtunii, se reped Supremele Vînturi.

— Ce-s astea?

— Vîntoase, rafale. Uneori sînt denumite Vînturile Diavolului.

Capitolul patruzeci și nouă

O oră mai târziu, pe deasupra portului trecu cel dintâi dintre Supremele Vânturi și se abătu asupra navei *Resting Cloud*. Parîmele sale de ancorare plesniră și nava porni neajutorată în derivă, la voia vântului, prin beznă. Aflat într-una din cabine, Mauss ridică ochii din Biblie și mulțumi Domnului pentru mila lui și pentru că i-l trimisese pe Hung Hsiu-ch'uan. Vântul aplecă nava puternic pe-o parte, izbindu-l pe Mauss de un perete și lăsându-l fără cunoștință, și o mîină, mai-mai s-o răstoarne, cu totul spre țarm. *Boston Princess* se nimeri în drumul ei, nava firmei Cooper-Tillman. Cele două nave se izbiră una de alta cu violență, bompresul lui *Resting Cloud* mătură o parte din suprastructura celeilalte nave, apoi se desprinse de ea și porni aplecată pe-o parte mai departe, în derivă, cu pupa spre țarm. Furtuna o aruncă drept peste satul plutitor, scufundînd zeci de sampane mai mici, și o izbi parșiv de pămînt. Sute de chinezi se îneacă, iar cei care scăpară tremurau sub acoperișurile lor firave de bambus. Dar a doua suflare a unui Vînt Suprem smulse și acoperișurile și, o dată cu ele și multe familii.

La bordul navei *Boston Princess* Jeff Cooper se chinui să se ridice în picioare de pe podeaua cabinei principale și apoi o ajută și pe Shevaun să se scoale. Furtuna devenise și mai groaznică, se repezise asupra navei, dar parîmele groase țineau încă.

— N-ai pățit nimic? strigă Cooper, acoperind vuietul de-afară.

— Nu cred. O, Doamne, ajută-ne!

— Stai aici.

Cooper deschise ușa cabinei, se chinui să-și croiască drum spre punte, totul în jur fiind un adevărat infern. Dar rafalele furtunii, ploaia orizontală îl goniră din nou înăuntru. Coborî cinci punți, o luă de-a lungul unui coridor și pătrunse în cală. Se uită înăuntru să vadă la lumina unui felinar ce se întîmplase. Acolo unde îi lovise *Resting Cloud*, lemnul bordajului plesnise și pe la încheieturi, începuse să pătrundă apa. Cooper se întoarse la Shevaun.

— Totu-i în regulă, o minți el. Atîta vreme cît parîmele de ancoră rezistă.

Un Vînt Suprem se abătu asupra Promontoriului Glessing, smulse lemnul catargului și-l aruncă exact ca pe o suliță asupra clădirii căpitanului portului. Catargul străpunse peretele de granit, îi smulse lui Glessing un braț de la cot. Își croi drum mai departe, aruncîndu-l pe

Culum într-o parte, provocînd o adevărată avalanșă de cărămizi, resturi și cărbuni aprinși asupra lui Tess înainte de a se opri. Prin spărtura din perete se repezică urlînd ploaia și furtuna, veșmintele de pe Tess luată foc. Culum se dezmetici, străduindu-se să se ridice în picioare, și porni să stingă flăcările cu mâinile goale. După ce izbuti să le stingă, o cuprinse pe Tess în brațe. Fata își pierduse cunoștința, era albă la față, își pîrlise părul în cîteva locuri. Îi sfîșie hainele și o cercetă să vadă dacă era rănită. Pe spinare avea arsuri. Culum auzi niște țipete disperate în spatele lui. Cînd se întoarse, îl zări pe Glessing, sîngele îi țîșnea din ciotul de mîină rămas. Iar mai departe de el văzu și bucata de mîină smulsă. Culum se ridică, dar picioarele nu voiau să se miște.

— Culum, fă ceva, strigă din răspuțeri Glessing, să acopere urletul vîntului.

În fine mușchii îl ascultară, înșfăcă funga unui pavilion și improviză cu el un garou în jurul ciotului, ca să oprească hemoragia. Se chină apoi să se hotărască ce avea de făcut mai departe, și își aduse aminte ce făcuse taică-său cînd fusese împușcat Sergheiev.

— Curăță rana, își spuse el cu voce tare. Asta trebuie să faci. Și apoi cauterizează rana.

Reuși să găsească ceainicul. Mai avea încă niște apă așa că îngenunche lîngă Glessing și începu să tamponeze și să șteargă rana.

— Îndură, bătrîne, îndură, îngăimă el, suferința lui Glessing provocîndu-i greață.

Cînd își veni în fire, Tess porni să geamă. Se ridică cu greu în picioare, vîntul împrăștia hîrțile, pavilioanele și praful, aproape orbînd-o. Reuși să deschidă ochii ca lumea și începu să țipe isteric. Culum se răsuci pe dată cuprins de panică și o văzu uitîndu-se fix la brațul retezat.

— Vino și ajută-mă, caută cleștele de foc! urlă el la ea ca să acopere vuietul furtunii.

Ea clătină din cap și se trase isterizată înapoi, apoi i se făcu rău de tot și vomă.

— Caută cleștele ăla afurisit! urlă el, simțind cum îi ard mâinile. N-are decît să-ți fie rău mai tîrziu!

Tess se strădui să se țină în picioare, cutremurată de dușmănia din vocea lui Culum. Începu să caute cleștele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai iute!

Îl găsi și, ca într-un coșmar, i-l întinse lui Culum. Acesta luă un cărbune încins și-i lipi de ciotul brațului. Glessing urlă de durere și leșină din nou. Carnea arsă împrăștia o duhoare insuportabilă. Culum se

chinui să-și stăpânească greața pînă cînd isprăvi de cauterizat cu grijă tot ciotul. Apoi întoarse capul și vărsă din răputeri.

Brock se uită la barometru, în vreme ce toată nava vibra, schelăria ei urla.

— Liza, 28.2 inci. N-am văzut niciodată barometrul atît de coborît.

Liza o ținea pe Lillibet în brațe, încercînd să-și stăpânească spaima.

— Mă întreb unde-o fi Tess. O, Doamne, ai milă și păzește-o!

— Mda, mîrîi Brock.

Apoi de afară se auzi un trosnet imens de lemnărie, toată nava se aplecă rău pe-o parte, dar apoi își reveni.

— Mă duc pe punte!

— Stai aici, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți pune viața în primejdie.

Femeia se opri pentru că el nu mai era în cabină.

— Mami, cînd o să se oprească? spuse printre suspine Lillibet.

— Dragoste, acuș-acuș.

Brock își scoase cu prudență capul pe un spirai din partea de sub vînt a dunetei. Își lăsă capul pe spate să se uite la catarge. Erau îndoite ca niște rămurele. Se auzi un trosnet groaznic cînd plesni straiul gabierului mare.

— Atenție! urlă Brock pe gura tambuchiului. Cartul tribord pe punte!

Un Vînt Suprem veni vuind din nord și alt sart plesni, și apoi altul, catargul cel mare se răsuci, plesnind chiar deasupra punții și se prăbuși peste artimon, pentru ca ambele catarge și toată arborada să se prăvălească pe punte, zdrobind scara dunetei. *White Witch* se aplecă cumplit pe-o parte. Brock se eliberă de resturi și răcni la echipajul împietrit:

— Pe punte, ticăloșilor! Viața voastră-i în joc! Tăiați parîmele și aruncați catargele peste bord, altfel sîntem pierduți!

Își îmboldi oamenii să iasă pe punte și, ținîndu-se cu o mîină, în vreme ce vîntul încerca să-l ia cu totul iar ploaia îl orbea, lovi cu disperare să taie cu un topor straiurile catargului mare și își aminti de celălalt taifun care-l costase un ochi, se rugă să scape de data asta cu celălalt ochi teafăr, ca Tess să fie la adăpost și Liza și Lillibet să nu se înece.

Schelele construcțiilor din noul oraș de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vînt Suprem dădu năvală asupra țărmlui, rase de pe fața pămîntului ce mai rămăsese din corturile militarilor, distrugînd totodată și șantierul naval. Sorbi dintr-o dată crîșmele și restaurantele, laolaltă cu

bordelurile de lângă șantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizând tablourile și îngropându-l pe Aristotle Quance sub dărîmături. Apoi își croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcînd să dispară o sută de familii dintr-o dată, și zvîrli resturile la o milă depărtare pe panta Piscului.

Adînc în coasta orașului Tai Ping Shan, Gordon Chen stătea ghemuit în pivnița sa tainică pe care și-o construise și se felicita pentru prevederea de care dăduse dovadă. Pivnița era căptușită cu piatră și solidă și, cu toate că știa că locuința de deasupra dispăruse, își aminti cu bucurie că tot ce avea el mai de valoare fusese adus aici, în siguranță, iar casa putea fi ridicată din nou la loc. Își plimbă privirile peste maldărul de registre, dosare cu acte de proprietate, cambii, chitanțe și chezașuri, peste lăzile în care ținea lingouri, jaduri, cupoane de mătăsuri prețioase și butoiașe din cele mai fine vinuri. Apoi se uită și la concubina lui, Floarea de Preț. Aceasta stătea în capul oaselor, sub așternuturi fine, în patul așezat lângă unul din pereți. Gordon Chen își mai turnă o ceșcuță de ceai, și se vîrî în pat lângă ea. Ești un tip foarte deștept, își spuse el.

Vîntul și ploaia băteau fără cruțare în partea de nord a fabricii lui Struan de la Happy Valley și, din cînd în cînd, un Vînt al Diavolului o zgîlțîia din răspuțeri. Dar construcția rezista cu curaj, doar uneori se cutremura pînă-n fundații, iar vuietul devenea cumplit. Struan își aprinse un trabuc. Îl făcea să turbeze faptul că stătea prizonier în casă fără să poată face nimic.

— Fumezi prea mult, strigă la el May-may, ca s-o audă prin urletul furtunii.

— Fumatul face bine la nervi.

— Urît obicei. Puturos!

El nu-i răspunse, se uită din nou la barometru.

— De ce te uiți la aia la fiecare zece minute?

— Îmi arată unde se află furtuna. Cînd n-o să mai coboare, centrul taifunului va fi chiar peste noi. Apoi barometrul o să urce. Așa cred.

— Tai-Pan, eu nu-s încîntat de fericită că sîntem aici. La Macao era și mai bine.

— Nu cred.

— Cum?

— Eu nu cred.

— Și în noaptea asta trebuie să dormim tot aici? Întrebă ea, sătulă să tot strige ca să se facă auzită. N-aș vrea ca tu sau Yin-hsi, sau gunoiul ăsta de Ah Sam să vă alegeți cu friguri.

— Eu cred că sîntem la adăpost de friguri.

— Cum, ce zici?

— Cred că sîntem la adăpost.

Se uită la ceas. Două și douăzeci. Dar cînd se uită printr-o crăpătură a oblonului, nu reuși să zărească nimic afară. Doar un fel de învăluire a beznei și șiroaielor orizontale ale ploii. Era mulțumit că se adăpostiseră în partea ferită de vînt. Aripa aceasta a clădirii dădea într-o parte spre est, apoi spre sud și vest, fiind protejată de furia directă a taifunului. Și era bucuros și pentru faptul că se refugiase la țarm. Nici o navă nu va ieși întregă din încercarea asta, își spuse el. Nu există port pe fața pămîntului care să protejeze flotele multă vreme de urgia asta a Domnului. Pariu că și Macao va avea partea lui din taifunul ăsta. Și acolo nu există nici un fel de adăpost. Pariu că jumătate din nave vor ajunge niște biete epave, așa cum vor păți și zece mii de jonci și sampane aflate pe cinci sute de mile în susul și josul coastei. Sigur. Și nava trimisă spre Peru? Pun pariu că a intrat și ea în taifun și s-a dus la fund, laolaltă cu părintele Sebastian cu tot.

— Mă duc să văd ce fac ceilalți.

— Tai-Pan, să nu întîrzii multă vreme.

Porni de-a lungul coridorului și verifică obloanele. Cînd trecu pe palier, îndreptă, cu gîndul aiurea, un tablou de-al lui Quance, apoi intră în apartamentul lui Robb. Horatio stătea în penumbră, pe fotoliul de bambus pe care o văzuse pe Sarah nu cu multă vreme înainte și, preț de cîteva secunde, în lumina șovăielnică a felinarelor, lui Struan chiar i se păru că o vede pe Sarah.

— Hello, Horatio, unde-i Monsey?

Horatio ridică ochii spre Struan fără să-l recunoască la început.

— Am găsit-o eu pe Ah Tat, spuse Horatio cu o voce foarte ciudată.

— Flăcăule, nu te aud. Trebuie să strigi mai tare.

— Ah Tat. Da, da, am găsit-o eu.

— Și?

Horatio începu să rîdă cu o expresie groaznică, de parcă Struan nici n-ar fi existat în încăpere.

— Mary a făcut un avort. E o curvă împutită care s-a culcat cu păgînii ăștia murdari și o face de ani și ani de zile.

— E o prostie, trebuie să fie o prostie, flăcăule. Să nu crezi una ca asta, îi spuse Struan.

— Am dat eu de Ah Tat și am bătut-o cu biciul pînă am scos adevărul de la ea. Mary e o curvă blestemată care s-a înhăitat cu toți chinezii și a

rămas grea purtînd în ea un bastard pe jumate corcitură. Ah Tat i-a dat o otravă să omoare fătul! Din nou rîse strident. Dar am pus eu mîna pe Ah Tat și am bătut-o pînă a scuipat tot adevărul. Ah Tat a fost codoașa lui Mary. Și Mary s-a vîndut păgînilor! își aținti privirile în flacăra felinarului. Glessing nu se mai căsătorește de acum cu una care a fost curva chinejilor. Și o să-mi rămînă mie. O să fie numai a mea. Am s-o iert dacă o să se tîrască dinaintea mea și o să mă implore.

— Horatio! Horatio!

— Va fi numai a mea. Ca atunci cînd eram mici. O să fie din nou numai a mea. Și am s-o iert.

O altă Răsuflare a Diavolului zgîlțîi clădirea, apoi alta, apoi a treia, încît păreau să fi nimerit chiar în inima a zece mii de vîrtejuri turbate, iar Struan auzi geamuri și obloane smulse din țîțîni. O porni la goană pe coridor spre apartamentul lui. May-may și Yin-hsi scînceau ghemuite în pat, Ah Sam gema împietrită de groază. Struan se repezi spre pat și o luă pe May-may în brațe. Vuietul în care se amesteca strigătul tuturor celor însuflețite și neînsuflețite atinse apogeul. Deodată toată zarva urganului încetă.

Rămase numai tăcerea.

Prin crăpăturile obloanelor se strecurau fire de lumină care deveneau tot mai puternice cu fiecare secundă.

— Ce se-ntîmplă? îngăimă May-may, și vocea îi sună cu totul nefiresc în liniștea aceea copleșitoare.

Struan o așeză pe May-may jos și se îndreptă spre fereastră. Se uită printr-una din crăpături, apoi, cu grijă, deschise fereastra și dezăvorî oblonul. Se înfioră cînd în încăpere pătrunse un aer fierbinte, uscat. Se uită spre port și nu-i veni să creadă. *China Cloud*, se afla încă la ancorajul ei. *White Witch* rămăsese fără catarge, capetele fungilor se bălăbăneau peste balustrade. *Resting Cloud* fusese aruncată pe țarm pe Promontoriul Glessing. Lorcea stătea întregă la ponton unde fusese amarată. Una dintre fregate zăcea aruncată pe țarm, dincolo de limita valurilor. În schimb, restul flotei, navele corpului expediționar și cele comerciale se aflau la ancoră, neatînse.

În crucea cerului goneau fișii de nori și se zărea cerul albastru. Dar în port marea înnebunise cu totul. Valuri piramidale țîșneau drept în sus, pentru a se arunca unu împotriva celuilalt, văzu *China Cloud* ambarcînd talazurile și printr-un bord și prin celălalt în același timp. Dincolo de port, departe, din mare crescuse un zid nepătruns de nori ce se ridica

neasemuit pînă la șaizeci de mii de picioare. Iar peste toate, în afară de valurile ce se băteau cap în cap, se prăbușise o tăcere nepămînteană.

— Sîntem în mijlocul vârtejului.

— Cum?

— În ochiul taifunului. Acesta-i centrul lui.

May-may, Yin-hsi și Ah Sam se grăbiră și ele într-acolo.

— Dumnezeule mare, flota-i salvată! spuse Struan exultînd de bucurie. Navele sînt în siguranță. Sînt salvate!

Deodată, toată bucuria îi dispăru ca prin farmec, trînti obloanele și ferestrele și le zăvorî.

— Haideți! strigă el, deschizînd cu un gest alarmat ușa, iar ceilalți o luară pe urmele lui, uluiți.

Goni de-a lungul coridorului, trecu de palierul casei scărilor spre aripa opusă și deschise ușa apartamentului cel mai nordic. Obloanele erau parțial smulse, o fereastră era spartă, sticla împrăștiată peste tot.

— Rămîneți aici, le spuse el.

— Tai-Pan, ce s-a întîmplat? Furtuna a trecut.

— Fă cum îți spun.

Struan ieși în goană. May-may ridică nedumerită din umeri și se așeză pe un scaun rupt.

— Ce-a pățit tata? întrebă Yin-hsi.

— Nu știu. Uneori nu-l înțeleg deloc. Mulțumesc zeilor că s-a terminat cu vuietul acela îngrozitor. Ce liniște, nu-i așa? E atît de liniște că simți că te face să suferi.

Yin-hsi se duse la fereastră și o deschise.

— Uitați-vă. Nu-i așa că-i frumos? Sînt atît de bucuroasă că a trecut furtuna.

May-may și Ah Sam se îngrămădiră lîngă ea.

Brock rămase în picioare pe punte paralizat. Văzu talazurile repezindu-se spre el din toate direcțiile, dar aici, la adăpostul țărmlui, erau destul de mici. Fu învăluit de razele fierbinți ale soarelui. Picăturile de apă cădeau cu zgomot nefiresc. Norii de furtună întunecați se ridicau precum zidurile unei catedrale imense, late de cinci mile. Dar zidurile acestea se mișcau amenințător. Cel dinspre răsărit se îndrepta spre ei.

— Dragule, ce se-ntîmplă? spuse Liza, venind pe punte cu Lilibet. Ah, ce frumos.

— E atît de minunat, adăugă Lilibet.

— Sîntem în ochiul uraganului. E vârtejul! izbucni Brock.

Marinarii care ieșiseră pe punte se întoarseră și se uitară la el.

— Ah, uite, spuse Lilibet, arătînd spre insulă. Ce caraghios!

Copacii care împînzeau insula se vedeau acum albi pe fundalul maroniu al pămîntului: crengile nu mai aveau nici o frunză pe ele. Noul Queen's Town dispăruse, iar Tai Ping Shan era un haos. Pe țărm începură să apară niște siluete minuscule.

— Duceți-vă înăuntru sub punte, spuse Brock cu voce hîrîită.

Uimiți, se supuseră, după cum li se poruncise.

— Căpitane Pennyworth!

— Da, sir?

— Împacă-te cu Atoatefăcătorul! îi spuse Brock. Numai el știe ce se află dincolo de acești nori ai diavolului. Intrați toți sub punte.

Își luă ocheanul și-l îndreptă spre clădirea Nobilei Case. Îl văzu pe Struan stînd în mijlocul unui grup format dinaintea ușii principale. De la etajul al treilea se vedeau ițindu-se niște capete. Strînse ocheanul cu o mișcare scurtă: „Mai bine ai intra înăuntru, Dirk”, murmură el abia auzit. Fixă de bine de rău ce mai rămăsese din capacul tambuchiului de acces, îl etanșă cum putu mai bine și coborî.

— Cred că e vremea să ne spunem rugăciunile, zise el calm.

— Bun, se vîrî Lilibet în vorbă. Pot să spun eu mai întîi? Ca la culcare?

Culum o cuprinsese pe Tess cu un braț.

— Dacă scăpăm de data asta cu viață, afurisit să fiu dacă mai stăm aici, spuse el. Am plecat spre țară, și la naiba cu locul ăsta.

— Da, îngăimă Tess, căreia i se făcuse rău privind distrugerile din jur.

Se uita cu groază la zidul de nori care se apropia. Acesta înghițise Peninsula Kowloon.

— Haide mai bine să intrăm, spuse ea.

Culum închise ușa în urma ei, arsurile de la mîini îl chinuiau groaznic. Reuși totuși să baricadeze ușa. Tess își croi drum prin vîlmășagul din cameră și îngenunche lîngă Glessing. Acesta era cadaveric la față, dar inima îi bătea încă.

— Sărmanul George.

Struan aprecie din ochi distanța de la ponton la *China Cloud* și apoi pînă la norii dinspre est. Știa că nu mai era timp să dea o barcă la apă, așa că alergă pînă la capătul pontonului și-și puse mîinile pîlnie la gură.

— Orlov! urlă el din răspuțeri. *China Cloud*, ahoy!

Glasul lui stîrni ciudate ecouri peste portul de la Happy Valley și-l zări pe Orlov făcîndu-i semne cu mîna și-l auzi răspunzîndu-i slab:

— Da?

— Îndreapt-o cu prova spre sud. Acum vîntul o să vină din sud!
Îndreaptă nava spre sud!

— Da! îl auzi el pe Orlov răspunzîndu-i.

Într-o clipă îi văzu pe marinari alergînd la prova, se lăsă o barcă la apă, oamenii începură să tragă înnebuniți la vîsle, ca să răsucescă nava. Struan se grăbi să se întoarcă la grupul celor din fața ușii principale.

— Intrați înăuntru!

Cîțiva porniră, dar tînărul locotenent se zgîia mai departe la lorcea lui și la port și nu-i venea să creadă.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri! Încă mai plutește. Uită-te la flotă, uită-te la nave! Socoteam că toate sînt acum spulberate, la naiba, dar numai o singură fregată a fost aruncată pe țarm, și cliperul ăla și-a pierdut doar catargele. De necrezut. Pe Dumnezeul meu. Din sud ziceai? De ce?

— Haide, îi spuse Struan, trăgîndu-l de mîneacă. Intra înăuntru... și ia-ți și oamenii.

— Ce s-a întîmplat?

— Pentru Dumnezeu, pricepe odată că în cîteva minute ieșim din vîrtej și atunci taifunul va lovi din direcția opusă... cred că o să se întoarcă și o să lovească din direcția opusă. Ia-ți oamenii...

Struan mai-mai să fie dărîmat cînd Horatio se repezi pe lîngă el și țîșni pe Drumul Reginei către șantierul naval.

— Înapoi, nebunule, o să fii ucis! urlă Struan în urma lui, dar Horatio nu-i mai dădu nici o atenție.

Struan goni după el.

— Horatio, ce naiba te-a apucat? îi spuse el cînd îl ajunse din urmă și-l prinse de umeri.

— Trebuie să-i spun și lui Glessing. Să isprăvim cu povestea căsniciei ăsteia murdare, țipă Horatio la el. Lasă-mă în pace, ucigașule! Tu și cu curva ta ucigașă și grețoasă! Am să am grijă să fiți spînzurați amîndoi!

Se smulse din încheștarea lui și o luă la fugă. Struan porni din nou după el în goană, dar îl ajunse ploaia și se opri scurt. Zidul de nori ajunsesse la jumătatea portului, și la picioarele sale marea fierbea. Struan văzu echipajul bărcii de pe *China Cloud* repezindu-se la bord și apoi dispărînd sub punte. Orlov mai făcu o ultimă dată semn cu mîna, apoi se făcu nevăzut și el. Struan se întoarse și alergă din răspuțeri să ajungă la adăpostul clădirii. O rafală de vînt îl prinse în mrejele sale și el își dublă eforturile. Cînd ajunse în ușă, ploua cu găleata, se opri și se uită înapoi.

Horatio gonea nebunește dincolo de Happy Valley, de-a lungul țărmului. Zidul de nori înghițise șantierul naval, Horatio începu să dispară în ceață. Îl mai văzu o dată cum se oprește și privește în sus, apoi silueta aceea neînsemnată fu luată pe sus ca o frunză. Struan deschise cu brutalitate ușa și o trânti la loc, dar înainte de a apuca s-o ferece ca lumea, se făcu beznă și un Vînt Suprem se izbi în ușă și-l aruncă departe în hol. Dintr-o suflare, mătură toate ferestrele de la parter și ucise trei marinari. Apoi dispăru. Struan se ridică, cu efort, în picioare, uimit că mai era în viață. Dădu buzna la ușă și, opintindu-se cu toată puterea de care era în stare, o închise și o zăvorî.

Vîrtejul trecu prin ferestre, supse cu el resturi de toate felurile, hîrtii, felinare, și le aruncă afară, tot ce nu era prins în cuie. Pe cînd urca în goană scările, Struan dădu peste trupul zdrobit al tînărului locotenent. Se opri, dar o altă rafală îl îmbrînci la o parte și-i smulse cadavrul din mîini, apoi Struan se trezi că se chinuia să nu fie absorbit de vîrtej, înaintînd trudnic pe scări să ajungă la adăpost.

Cînd taifunul se repezi dinspre sud, *White Witch* se aplecă beată pe o parte. Săltă prova și apoi pupa, smuci de parîmele din față, printr-un miracol reveni pe chilă dreaptă și se așeză în vînt. Brock le luă pe Liza și Lilibet în brațe și le așeză în cușetă. Striga la ele cuvinte de încurajare, dar nu-l auzeau, se țineau toți disperați laolaltă să scape cu viață. Apa dădu năvală pe scări la vale, se repezi în ușa cabinei ferecate, se strecură pe sub ea. Un Vînt al Diavolului se înverșună împotriva navei. Se auzi un trosnet ca de fulger, toată nava se cutremură și Brock înțelese că plesnise una dintre parîmele ancorelor.

La bordul navei *Boston Princess*, Shevaun își ținea cu mîinile urechile ca să nu mai audă vaietele vîntului care se repezea asupra navei. Cooper simți cînd plesni și ultima parîmă ce mai ținea ancora, îi strigă lui Shevaun să se proptească bine, dar ea nu-l auzi. El se rostogoli spre ea și o cuprinse cu tot cu stîlpul de susținere din apropiere, și-și adună toate puterile. Nava se clătină ca beată. Bordul tribord țîșni să ia o gură de aer, apoi fu înecat sub talazuri, după care nava porni să ia apă și să se scufunde. Taifunul se jucă încîntat cu ea și o aruncă izbind-o de nava rusească.

În cabina principală a imensei brigantine, o vitrină din cristal se făcu țândări, împrăștiind peste tot sticle, cristaluri și tacîmuri. Sergheiev se ținu de ce-i veni la îndemîină, blestemă și îngăimă o rugăciune. Cînd nava lui reveni la poziția normală cu prova în vînt, mătură cu piciorul resturile care se adunaseră sub tălpile lui, spuse încă o rugăciune și mai

bău un pahar de brandy. Dar-ar frenția-n Asia, îi trecu lui prin gând. Aș vrea să fiu acasă acum. Frenția-n uraganul ăsta drăcesc. Frenția-n englezi. Ba și-n insula asta parșivă. Dar-ar frenția în toate! Și în prințul Tergin că m-a trimis tocmai aici. Frenția-n Alaska și în ideea emigrației. Ba și în America și în americani. Binecuvîntată fie doar Shevaun.

Da, își spuse el cînd nava se aplecă iar pe o parte și gemu sub lovitura taifunului. Binecuvîntată fie Maica Rusia cea sfîntă, și locul ei în istorie. Planul prințului Tergin e minunat și corect, bineînțeles că este, și am să-l ajut să-l pună în aplicare. Mda. Afurisit să fie glonteale ăla blestemat, afurisită și durerea asta. De-acum nu mai pup eu călărie peste nesfîrșitele stepe. Cu asta s-a terminat. De-acum trebuie să uit joaca! Alexei, privește-te în față. Glonteale a fost norocul tău... ce cuvînt folosea Tai-Panul pentru asta? A, da, *joss*. Glonteale a fost *joss*. Un bun *joss*. De-acum pot să-mi dăruiesc toată energia numai în slujba Rusiei.

Ce am de făcut? Acum trebuie să părăsesc Hong Kong-ul. E terminat. Tîmpitul de lord Cunnington a sugrumat Anglia și ne-a dăruit cheia Asiei. Bun. Fă un tratat comercial cu Tai-Pan sau cu Brock, apoi pleacă de aici cît mai repede și du-te în Alaska. Fă toate pregătirile în privința triburilor. După aia acasă. Nu, mai bine... du-te și la Washington. Privește, ascultă, dumirește-te, și împlinește menirea pentru care ai fost născut – să-ți servești Maica Rusie pînă la capătul fruntariilor. Fruntariilor ei.

Sergheiev simți că-l supără iar durerea de la șold și pentru prima dată durerea îi aduse un fel de bucurie. Foarte bun *joss*, se gîndi el. Deci e hotărît. Dacă supraviețuim, plecăm de aici.

Și cu Shevaun ce facem? Fata asta merită să te gîndești la ea, pe crucea mea. Politic are importanță, ei?

Și fizic, sigur. Dar nu e destul de bună ca să te gîndești la o căsătorie, chiar dacă taică-său e senator. Ba poate că este. S-ar putea să fie o mișcare foarte deșteaptă. Alexei, gîndește-te la asta! O să avem nevoie de conducători pentru America rusească. Continentul va fi împărțit în principate. Căsătoriile între neamuri diferite au fost întotdeauna o formă de cucerire, nu? Poate ai putea grăbi ziua aceea. Pe Sfîntul Petru! Tare mi-ar place să-mi fie iubită. Cum să pun totul la cale? O să vrea? De ce nu? Cooper, tîmpitul ăsta! Tare plicticoasă treabă că e logodită. Păcat. Mi-a spus doar că nu-l iubește.

Taifunul ajunsese la paroxism, dar șirul de munți slei mare parte din violența lui, punînd portul la adăpost. *Boston Princess* se bălăbănea ca beată în mijlocul portului, cu un bord intrat în apă și luînd valurile în

plin. Cooper știa că sfârșitul era aproape, o ținea pe Shevaun strâns lângă el și-i striga că totul va fi bine.

Nava se afundă și mai mult în apă și se repezi spre Peninsula Kowloon. Apoi se prăvăli greoaie pe țarm. Stîncile îi sfîșiară trupul, talazurile dădură buzna în cale, apoi un Vînt Suprem o săltă de pe stînci, salvînd-o de la distrugere și o aruncă dincolo de linia surfului.

Uraganul porni să sufle dinspre sud. Se ridicase peste șirul de munți și se prăvălea peste continent. Iar pe hornul format de Happy Valley își spori puterile la dimensiuni de neînchipuit. Și se aruncă asupra Nobilei Case, căutîndu-i punctul slab. Struan o ținea pe May-may, ca pe un prunc în brațe în apartamentul din aripa de nord, pentru moment sigur. Un felinar își tremura lumina și arunca umbre bizare ce dansau nervos. Dincolo de ferestrele distruse în partea oarecum mai protejată de uraganul ce urla amestecîndu-se cu ploaie, dăinuia numai bezna. Ah Sam stătea îngenuncheată pe podea, Yin-hsi se trăsese lângă Struan căutînd apărare. May-may se întoarse și-și lipi gura de urechea lui Struan strigînd:

— Tai-Pan, sînt fantastic de nefericită din pricina acestui întreg tărăboi.

El rîse și o strînse și mai tare în brațe, iar ea îi cuprinse gîtul cu brațele. El știa că de acum nimic nu-i mai putea atinge. Ce fusese mai rău trecuse.

— Încă trei sau patru ceasuri, și se termină, fetițo.

— Împutită furtună. Nu ți-am spus eu că aici e un dragon? Un monstru dragon de mare?

— Da.

— Dumnezeule Cristoase!

— Ce s-a întîmplat?

— Am uitat să iau ultima cană de otravă cu bălegar de cinchona. Azi era ultima zi de luat, nu contește.

— O s-o iei peste cîteva ceasuri, nu contește.

— Da, bărbate! May-may se simți fericită și foarte întremată, se jucă cu părul ei lung plimbîndu-l pe gîtul lui Struan. Sper că n-au pățit nimic copiii.

— Sigur. Nu-ți face griji, Chen Sheng are el grijă de ei.

— Cînd plecăm, heya? Sînt fantastic de nerăbdătoare în privința căsătoriei.

— În trei luni. Sigur înainte de Crăciun.

— Eu cred că ar trebui să-ți mai iei o nevastă dintre femeile barbare ca să fie a treia soră.

El rîse.

— E foarte important să ai o mulțime de băieți. Nu rîde, Dumnezeule!

— Fetițo, s-ar putea să fi avut un gînd bun tu, continuă el. Poate ar trebui să-mi iau trei femei barbare. Și mai sînteți și tu și Yin-hsi. Și cred că e fantastic de important să mai luăm o soră dintre chinezoaice înainte de a pleca.

— Ha! Dacă strădaniile tale cu cea de-a doua soră sînt un semnal, atunci ne luăm și noi niște iubiți, pe Dumnezeul meu! Apoi îl sărută lîngă ureche și-i strigă: Tai-Pan, sînt fantastic de bucuroasă că am avut un *joss* bun și mi te-a dăruit mie.

O canonadă de Vînturi Supreme făcu să zboare ferestrele din partea de sud și toată clădirea se clătină ca la un cutremur. Cuiele din scîndura acoperișului țipară împotrivindu-se forței nefirești care voia să le smulgă, apoi o rafală drăcească înșfăcă tot acoperișul și-l aruncă în mare.

Struan simți că Yin-hsi e suptă de vîrtejul de deasupra. Întinse mîna s-o apuce, dar fata dispăruse.

Struan și May-may se țineau strîns unul de altul.

— Tai-tai, nu te da învinsă!

— Niciodată! Te iubesc, bărbate!

Și Vînturile Supreme se prăbușiră asupra lor.

Capitolul cincizeci

Pe cer se arătă un soare curajos ce-și răspîndi căldura asupra orașului distrus și a portului cruțat. Culum își descoperise tatăl în mijlocul dezastrului clădirii fabricii. Struan zăcea zdrobit într-un colț al apartamentului din nord, iar în brațe ținea o chinezoaică firavă. Culum se întrebă cum de putuse tatăl său s-o iubească, pentru că lui nu i se părea deloc frumoasă. Dar moartea nu le împrumutase aerul ei groaznic. Aveau amîndoi chipurile liniștite, de parcă ar fi fost doar adormiți.

Culum plecă din încăpere, coborî scările devastate și ieși afară, lăsîndu-se învăluit de ușoara briză de est. Tess îl aștepta. Iar cînd îl văzu clătînd din cap neajutorat, ochii i se umplură de lacrimi și-l apucă de

mîna. Plecară din Happy Valley, pe Drumul Reginei, dar nu vedeau nimic în jurul lor.

Zona noului oraș era numai ruine, resturi împrăștiate peste tot. Doar ici și colo cîte o clădire care rămăsese încă în picioare, unele ca o cochilie goală, altele doar ușor avariate. Plaja era plină de oameni mișunînd încolo și înapoi, sau adunați în grupuri, contemplînd dezastrul prin care trecuseră locuințele sau sediul întreprinderilor lor. Mulți supravegheau echipele de culi care se străduiau să salveze ce se mai putea salva din bunurile lor acoperite de apă sau încercînd să repare cîte ceva. Cului cu lectici își vedeau nestingheriți de treburile lor. La fel și cerșetorii. În pozițiile strategice fuseseră plasați militari, ca măsură de prevedere împotriva inevitabilelor jafuri. Dar, în mod ciudat, puțini erau cei care se dedaseră la furturi.

Sampane și jonci ieșiseră la pescuit în rada liniștită a portului, printre resturile bărcilor distruse. Alte bărci abia acum soseau, aducînd noi coloniști, și astfel procesiunea chinezilor dinspre țarm spre așezarea de la Tai Ping Shan începu din nou.

Pe pantele dealului dăinuiau fuioare de fum. Doar cîteva incendii izbucniseră printre dărîmăturile colibelor. Dar sub această perdea de fum se pornise zarva obișnuită. Restaurantele, prăvăliile de ceai și băuturi, negustorii ambulănți își vedeau netulburați de afacerile lor, în vreme ce ceilalți locuitori băteau cuie, tăiau cu fierăstraiele, săpau și trîncăneau în timp ce-și cîrpeau locuințele, le refăceau, binecuvîntîndu-și *joss*-ul că se mai aflau în viață.

— Uite, Culum, dragoste, îi spuse Tess.

Se aflau lîngă șantierul naval. Culum era năucit, mintea abia de-i mai funcționa. Se uită în direcția în care-i arătase nevastă-sa. Pe o colină mică, casa lor aproape terminată rămăsese fără nici un fel de acoperiș, smulsă din fundații.

— Ah, dragul meu, îngăimă ea. Ce ne facem?

El nu-i răspunse. Spaima ei crescuse și mai mult cînd simți panica ce-l cuprinsese și pe el.

— Dragoste, haide. Hai... hai să mergem la hotel, apoi... apoi la bord pe *White Witch*. Haide, iubire.

Skinner se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul întunecat, hainele sfișiate și murdare.

— Iartă-mă, domnule Culum. Unde-i Tai-Panul?

— Cum?

— Tai-Panul. Știi cumva unde se află? Trebuie să-l văd imediat.

Culum nu-i răspunse, așa că Tess spuse:

— E... e mort!

— Cum?

— Domnule Skinner, e mort. Noi... Culum l-a văzut. E mort. În fabrică.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate! spuse Skinner cu voce gîtuită.

Ah, afurisit *joss* mai am! Îngăimă cîteva condoleanțe și se îndreptă spre redacția și tipografia lui acum distruse.

— Ei, acum ești proprietarul ziarului, strigă el. Nu? Nu ai nici tiparniță, nici bani să-ți cumperi alta, iar Tai-Panul e și el mort, așa că de la el nu mai poți împrumuta nimic, așa că ești proprietar peste nimic, la pămînt! La pămînt! Și ce naiba ai să mai faci de acum încolo? Dădu cu piciorul în niște moloz, fără să-i bage în seamă pe culii săi ce stăteau la o parte, așteptînd liniștiți. De ce naiba i-a fost dat să moară chiar într-un moment ca ăsta? continuă să vorbească mai departe singur și se așază apoi pe un scaun. Ce-ai să te faci? Haide, adună-te! Gîndește-te!

Ei, își spuse el, primul lucru pe care-l ai de făcut e să scoți ziarul. Ediție specială. Cum? Cu presa de mîină.

— Da, presa de mîină, strigă el tare. Ai priceperea și poți s-o faci. După aia?

Îi băgă de seamă pe culii care-l priveau. Și apoi să-ți mai ții gura, se puse el în gardă. Scoți mai întîi gazeta și după aia te duci la tînărul idiot de Culum și-i vorbești pînă-l convingi să dea banii pentru noua tiparniță. Îl poți manevra ușor. Da. Și să-ți mai ții gura. Blore își făcu și el apariția înăuntru. Avea un chip lipsit de viață.

— 'Neața, spuse el. Doamne, ce nenorocire afurisită. Grajdurile s-au evaporat, și padocul. Totul. Am pierdut patru cai. Și juganul, fir-ar afurisit să fie.

— Tai-Panul e mort.

— O, Dumnezeule! Blore se rezemă de canatul rupt al ușii. Cu asta s-a terminat totul. Asta-i, era prea frumos ca să dureze.

— Cum?

— Hong Kong-ul... Jockey Clubul... totul. Cu asta s-a bătut capacul la sicriu. La mintea cocoșului. Colonia e o ruină. Și păduchele ăla de Whalen o să-și arunce doar o dată ochii și o să rîdă ca un idiot. Fără Tai-Pan, nu mai avem nici o speranță. Fir-ar al naibii să fie, țineam la el.

— El te-a trimis la mine, așa-i? Ca să-mi transmiți conținutul misivei oficiale?

— Nu! îi răspunse Blore. Tai-Panul îl pusese să jure că va păstra secretul, iar secretul e secret. Sărmanul de el. Mai bine de el că n-a trăit să vadă sfârșitul coloniei.

Skinner îl luă de braț și-i arătă spre port.

— Ce vezi tu acolo?

— Cum? Portul, ce naiba vrei să văd!

— Țasta-i necazul cu oamenii. Nu-și pun mintea la contribuție, nici măcar ochii. Flota se află în siguranță... toate navele comerciale! Am pierdut doar o singură fregată aruncată pe mal, care și ea o să fie reparată și dată la apă într-o săptămână. La fel și *Resting Cloud*. *Boston Princess* zdrobită pe Kowloon. Și doar atît. Nu pricepi nici acum? Cel mai cumplit taifun din istorie a supus Hong Kong-ul unui adevărat examen... și a ieșit din această încercare cu toate flamurile sus, pe Dumnezeuul meu! Taifunul ăsta a fost un imens *joss*. Crezi că amiralul n-o să priceapă? Crezi că Cunnington ăla greu de cap nu-și dă și el seama că puterea noastră stă în flotă, indiferent ce-o crede tîmpitul de general? Puterea asupra mărilor, pe Dumnezeu!

— Doamne Dumnezeule! Chiar crezi una ca asta?

Skinner intrase înăuntru și se apucase să arunce resturile din drumul lui. Se așeză la masă, dibui de undeva o pană de gîscă și cerneală, luă hîrtie și se apucă de scris.

— Chiar crezi că așa va fi?

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș apuca să fac planurile pentru noile grajduri. Vrei să tipăresc că întrecerile au loc așa cum au fost programate?

— Absolut! Ah, minunat! Blore rămase o clipă pe gînduri. Ar trebui să ne facem un obicei... știi, o să punem la cale o cursă specială. Cel mai mare pariu al anului, ultima cursă din sezon. O să-i spunem Pariul Tai-Panului.

— Bun. O să citești despre asta în ziarul de seară.

Blore îl urmări pe Skinner care scria.

— Îi scrii necrologul?

Skinner deschise un sertar și-i întinse un teanc de hîrtii.

— L-am scris de acum cîteva zile. Citește-l. Și după aia o să mă ajuți să tragem ediția la presa de mîna.

Culum și Tess rămăseseră tot unde-i lăsase Skinner.

— Dragoste, haide, îi spuse ea, trăgîndu-l chinuită de braț.

Cu un efort, Culum încercă să-și adune gîndurile.

— De ce nu te duci la bord pe *White Witch*? Sînt... sînt sigur că ai tăi îs îngrijorați... să știe că n-ai pățit ceva. Vin și eu mai tîrziu. Lasă-mă acum singur puțin, bine, dragă? Am... ei, lasă-mă acum singur.

— Culum, ce-o să te faci?

— Nu știu. Chiar nu știu deloc.

O văzu cum îl privește, după care Tess se îndepărtă. Culum porni spre Promontoriul Glessing, fără să vadă, fără să audă ce se întîmplă în jurul lui, pentru el timpul încetase să mai existe. O Doamne, Dumnezeule din ceruri, ce să fac acum?

— Domnule Struan?

Culum simți că-l trage cineva de mîneacă și se dezmetici din amorțeala aceea. Băgă de seamă că soarele se ridicase sus în țării și el stătea rezemat de piciorul rupt al catargului de la Promontoriul Glessing. Căpitanul de arme se uita la el.

— Domnule Struan, omagiile Excelenței sale. Vreți să fiți bun să veniți la bord?

— Da, da, bineînțeles, glăsui Culum, simțindu-se sfîrșit și cu mintea încețoșată.

Porni pe urmele căpitanului de arme către cuterul care-i aștepta. Păși pe schela de acces la bord pe nava amiral și apoi coborî sub punte.

— Dragul meu Culum, începui Longstaff, groaznice vești. Groaznice. Porto?

— Nu, nu, mulțumesc, Excelență.

— Stai jos. Da, groaznic. Cutremurător. Îndată ce am auzit trista veste am trimis după tine să-ți transmit condoleanțe.

— Mulțumesc.

— Mîine, o dată cu fluxul, plec și eu. Noul plenipotențiar mi-a trimis vorbă prin Monsey că se află la Macao.

Afurisit fie Whalen! De ce naiba nu mai are răbdare și el să aștepte? Afurisit fie și taifunul! Afurisit fie și Dirk! Fie toate afurisite.

— L-ai întîlnit pe Monsey?

— Nu... nu, sir.

— Nu contează. P'onoarea mea, afurisit de plicticoasă treabă. Monsey era și el în factorie și nu s-a ales nici măcar cu o zgîrietură. Da, da, groaznic. Să nu mai luăm în socoteală și *joss*-ul. Longstaff trase o priză de tutun și strănută. Ai auzit că și Horatio a fost ucis?

— Nu... nu, sir. Ultima dată era... era la Macao.

Afurisit nebun, de ce naiba a trebuit să se lase ucis și el? Asta complică toate lucrurile.

— Ah, mi-am adus aminte, tatăl tău avea să-mi dea niște documente. Trebuie să ajungă în mîna mea înainte de a pleca.

Culum își răscoli memoria. Dar efortul îl epuiză și mai tare.

— Excelența voastră, mie nu mi-a spus nimic de ele. Habar n-am de documentele astea.

— Ei, sînt sigur că le ținea la păstrare în loc sigur, spuse Longstaff, încîntat că nici Culum nu știa nimic de conținutul lor. Culum, în vreun safe, acolo trebuie să fie. Unde era safeul lui personal?

— Sir, eu... eu nu știu. Am să-l întreb pe Vargas.

— Haide, Culum, adună-te, fiule. Viața merge înainte. Morții cu morții, și celelalte. Nu trebuie să ne dăm bătuți, ei? Unde-i safeul lui? Gîndește-te. La reședință? La bordul navei *Resting Cloud*?

— Nu știu.

— Atunci îți sugerez să vezi, și foarte repede. Vocea lui Longstaff deveni tăioasă. Documentele sînt de o importanță capitală. Și nu spui nici o vorbă nimănui. Știi care-i pedeapsa pentru trădare?

— Da... da, sigur, răspunse Culum, înspăimîntat de atitudinea lui Longstaff.

— Bun. Și nu uita că deocamdată ești încă adjunct al secretarului colonial, și sub prestare de jurămint față de Coroană. I-am dat hîrțile tatălui tău să le păstreze în siguranță. Documente diplomatice de cea mai mare importanță și cel mai mare secret privind o putere prietenă. Hărți, documente în rusește și cu traducerea lor în engleză. Găsește-le. De îndată ce le afli te prezinți la bord. La apusul soarelui te prezinți la bord oricum. Dacă tu nu izbutești să împlinești misiunea asta, atunci am s-o fac eu. Da, bun înțeles, și-ți mai încredințez și niște semînțe. Vor sosi în cîteva zile. O să mi le trimiți mie și vei trata și chestiunea asta ca fiind de mare secret. Ordonanță! strigă el.

Ușa se deschise de îndată.

— Da, sir.

— Condu-l pe domnul Culum la țarm.

Culum se întoarce la barcă cuprins de panică. Se îndreptă în grabă spre *Resting Cloud*. Nava stătea în mijlocul satului de sampane aproape pe chilă dreaptă. În jurul ei fuseseră postați soldați pentru a împiedica orice încercare de jaf. Se urcă cu greu la bord și coborî sub punte. În fața cabinelor lui Struan făcea de pază Lim Din cu un satîr în mînă.

— Stapin murit?

— Da.

Lim Din nu scoase o vorbă. Nici măcar expresia de pe chip nu suferi nici o schimbare.

— Când Tai-Pan avea hîrtii... hîrtii importante, unde el pune? îl întrebă Culum.

— Heya?

— Hîrtii, pune siguranță. Safe unde? Cutie safe?

Lim Din îi făcu semn să intre înăuntru și-i arătă safeul din peretele cabinei lui Struan.

— Asta la el?

— Chei da?

— Chei eu nu. Tai-Pan are chei, nu conțește.

Unde o fi ținînd el cheile? se întrebă cu disperare Culum. La el! La el, bineînțeles. Trebuie să... o fi avînd Vargas și el o cheie? Dumnezeu din ceruri, ajută-mă. O să urmeze înmormîntarea... sicriul. Eu cum să mă... și da, cu fata aceea chinezoaică ce să fac? O s-o înmormîntăm și pe ea laolaltă cu el? Nu, nu se cuvine. O fi avînd și de la ea copii? N-a zis parcă chiar el că are? Unde or fi? Printre ruine? Culum, gîndește-te. Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu. Și cu navele ce fac? Și cu banii? O fi lăsat vreun testament? Lasă asta, nu are nici o importanță acum... chiar deloc. Trebuie să găsești hîrțile acelea tainice. Ce spunea Longstaff? Hărți și un document în rusește.

În cabină intră neauzit Brock. Citi teama și neajutorarea zugrăvite pe chipul băiatului, ca și petele de sînge de pe mîinile și hainele lui.

— 'Neața, fiule, spuse el cu blîndețe. M-am pornit după tine cum am auzit cele întîmplate. Flăcăule, îmi pare tare rău, da' nu te mai amărî atît. Am să te ajut io, și tu lasă...

— Ah, mulțumesc, domnule Brock, exclamă Culum cu evidentă ușurare. Tocmai..., și se așeză sfîrșit pe scaun.

— Tess mi-a spus că fără tine era moartă și ea, cum mort era și Glessing. Tac-tu a avut tare rău *joss*, da' nu te mai frămînta. Am fost io la reședință, flăcăule, și am pus lucrurile la cale cum se cuvine. I-am ordonat lu' Orlov să lase Leul și Dragonul la juma' de catarg și pun io și *Resting Cloud* din nou la apă cît ai zice pește. Tu stai frumos și trage-ți și tu sufletu'. Mă îngrijesc io de toate.

— Mulțumesc tare mult, domnule Brock. Ai văzut cumva vreo cheie la el? Trebuie să gădesc... Culum era pe punctul de a începe să-i explice ce-i cu documentele acelea, apoi își aminti deodată ce-i spusese Longstaff despre trădarea secretului și se opri la vreme. M-am gîndit,

reluă el poticnindu-se, ei, m-am gândit că trebuie să mă uit și eu prin hîrtille lui.

— Io nu i-am umblat prin buzunare, spuse Brock cu o voce tăioasă. N-am făcut decît să-l întind și pe el cum se cuvine și s-o fac pe femeia aia să dispară.

Ei, Dirk, își spuse el, n-am să uit niciodată cum arătai tu în clipa aia, tu și cu păgîna aia a ta. Împreună. Da' taman de dragu' tău, de dragu' copiilor, am să te înmormîntez creștinește. Numai pe tine singur.

— Iar pen' ea am făcut io ce trebuie în liniște.

— Da, bineînțeleș, îi răspunse Culum.

— Culum, și acu' ne unim companiile. Brock și Struan. E mai bine pen' toată lumea așa. Fac io hîrtille cum trebuie și totu-i în regulă.

Mda, își spuse el. Dirk, nu te-am băgat cu nasul-n *joss*-ul tău, da' de-acu eu mi-s Tai-Panul. În fine a venit și clipa asta. Culum o să-mi urmeze, dac-o să fie destul de bun, da' numa' după Morgan și Tom.

— Și să ștergem tot ce s-a-ntîmplat între mine și tine și Tess, flăcăule. Cel mai bine ia și du-te la bord pe *White Witch*, Tess o fi avînd și ea nevoie de o vorbă bună.

— Da, 'n regulă, domnule Brock. Mulțumesc. Da'... știți, dacă nu vă supărați, aș vrea să... mai întîi să mă duc la reședință.

— Vii la bord înain' de-amurg, îi spuse Brock și se îndepărtă.

Culum își șterse fața cu dosul mîinii. Da, e cel mai bine. Să ne unim companiile. Așa ai și spus întotdeauna. Culum, haide, adună-te. Și du-te și caută cheia!

— Stapin! Lim Din îi făcu semn cu degetul să vină după el, și-l conduse într-o altă cabină.

Pe podea zăcea Mauss. Era groaznic așa cum îl surprinsese moartea.

— *Joss*, nu contește, îngăimă Lim Din și rîse isteric.

Culum își tîrî picioarele și plecă de pe navă, simțind cum îl doare inima, sforțîndu-se să pășească precum în vis pe scîndurile schelelor de acces din satul de sampane și se trezi lîngă Promontoriul Glessing. O luă pe Drumul Reginei, ocolind cu grijă dărîmăturile, resturile de mobilier, și mormăind mulțumiri neinteligibile celor care veneau la el murmurînd cuvinte de condoleanțe. În mintea lui năucită nu rămăsese decît un singur gînd limpede: trebuie să cauți prin buzunarele lui!

— Culum!

Ca prin ceață, îi zări pe Cooper și Shevaun alături, în mijlocul unui grup de negustori, adunați lîngă hotel. Ar fi vrut să treacă pe lîngă ei, dar aceștia se apropiară de el.

— Culum, tocmai am auzit vestea. Îmi pare tare rău, îi spuse Cooper. Putem să te ajutăm cu ceva? Groaznic *joss*.

— Groaznic, spuse și Shevaun cu fața zgîriată rău de tot și veșmintele sfișiate. Groaznic. Noi tocmai ne-am întors de la Kowloon, unde am naufragiat. Socot că e tare cumplit ce s-a întâmplat și atât de nedrept!

— Eu... ăăă, îmi pare rău, nu sînt în stare nici să vorbesc. Am... am... îl urmăriră cu privirea în vreme ce se îndepărta în grabă.

— Sărmanul de el, bietul băiat, murmură Cooper.

— E îngrozit de mai-mai să-și iasă din minți.

— Nici nu-i de mirare. După toate cele întîmplate cu Tai-Pan și cu Glessing.

— Dar o să scape, vreau să zic Glessing o să scape.

— Nu știi. Sper și eu. Cooper privi peste rada portului, văzu epava navei *Boston Princess* și-i mulțumi din nou Domnului că scăpaseră cu viață. Dacă aș fi în locul lui, nici eu nu aș arăta mai bine.

Sărmanul băiat o să aibă nevoie de ajutor din toate părțile, își spuse Cooper. Har Domnului că Tai-Panul a apucat să-mi dea documentele. Mă întreb dacă o fi avut vreo presimțire că se va întîmpla ce s-a întîmplat. Nu, precis nu. Cum rămîne cu Culum? Ce-o să facă? E neajutorat ca un prunc. Poate că ar trebui să am și eu puțină grijă de el... Îi datorez Tai-Panului măcar atât, ba chiar și mai mult. Acum sîntem combinați în afacerea cu cinchona. O să renunțăm la ceilalți doi directori, așa că rămînem în fruntea ei doar Culum și cu mine. De ce să nu ne unim atunci și forțele? Să fuzionăm de tot cele două companii? Noua Nobilă Casă... Cooper-Struan. Nu! Struan-Cooper. O să fii cinstit cu Culum. Următorul Tai-Pan va fi chiar el. Unirea asta poate oferi posibilități fantastice, bineînțeles. Dar ar trebui să te miști cît mai iute, altfel Brock o să-l facă pe bietul băiat să-i ciugulească din palmă. Tai-Pan al Nobilei Case. Tai-Panul! Și de ce nu?

— De ce zîmbești? îl întrebă Shevaun.

— Mi-a trecut așa un gând prin minte, îi răspunse el și o prinse de mînă.

Dirk, prietene, ai fost foarte înțelept. În ceea ce privește ambele afaceri. Mda. O să am nevoie de un an întreg ca să pun totul pe picioare.

— Sînt atât de bucuros că mai sînt în viață. Hai să mergem la debarcader. Să vedem dacă Sergheiev n-a pățit nimic. Shevaun, te rog să mă ascuți. Am hotărît să te trimit înapoi în țară, vreme de un an, cu următoarea navă.

— Cum? făcu Shevaun și se opri.

— Așa cum zic. Dacă la sfârșitul acestui termen te vei convinge că mă iubești și că vrei să te căsătorești cu mine, o să fiu cel mai fericit om de pe lumea asta. Nu, te rog, acum nu spune tu nimic, o opri el să intervină. Lasă-mă să termin ce am de spus. Dacă vei hotărî că nu e cazul, atunci vei fi liberă și vei avea binecuvîntarea mea. Dar nici într-un caz, nici în celălalt eu nu voi cumpăra acțiunile Tillman, rupînd tovărășia de pînă acum. Cît timp va trăi, tatăl tău va primi...

Shevaun se întoarse cu fața în cealaltă parte și amîndoi plecară braț la braț, în vreme ce el continua să-i vorbească. Dar ea nu mai auzea ce-i spunea. Un an întreg, se înfioră ea de bucurie, încercînd să nu-și dea în vileag încîntarea. Și liberă peste un an! Să scap și de locurile astea blestemate! Iar tata își va lua în continuare partea lui. O Doamne, mi-ai ascultat rugăciunile. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, sărmane Dirk, dragostea mea. Acum sînt liberă, dar tu ești mort.

Se uită la brigantina rusească. Mda, îi trecu ei prin minte, Tai-Panul a murit. Dar tu ești liberă, iar arhiducele ar fi alegerea perfectă.

— Iartă-mă, Jeff. Ce-ai spus?

— Că aș vrea să-i duci niște documente personale tatălui tău.

— Bineînțeles, dragul meu. Și îți mulțumesc, îți mulțumesc. Un an trece repede.

Gordon Chen făcu plecăciuni dinaintea lui Budha, statuia din templul dărîmat, și aprinse ultimul bețișor, ofrandă *joss*-ului. Vărsase lacrimi pentru tatăl său și pentru May-may. Dar acum a trecut vremea plînsului, își spuse el. *Joss*-ul e *joss*. Acum e vremea să te gîndești bine. Nobila Casă a murit. Culum nu are vlagă s-o ducă mai departe. Brock o să-l domine cu totul și o să unească cele două companii. Eu pe Brock nu-l pot manevra cum vreau. Dacă se unește cu Brock, Culum e terminat. Mda. Și într-un fel și în celălalt el nu mă poate ajuta. Eu îl pot ajuta pe el? Da. Dar cînd e vorba de barbari, eu nu-l mai pot ajuta, și nici nu-l pot ajuta să ajungă Tai-Pan. Demnitatea asta și-o cîștigă omul de unul singur.

Firul subțire de fum bine mirositor se răsuci delicat în aer. Gordon îl urmări, plăcîndu-i parfumul lăsat. Despre aranjamentele dintre noi nu știa decît tata. Acum, un lac de argint se află în stăpînirea mea și va deveni cincizeci, o sută de lac cu vremea. Sînt cel mai bogat chinez din Hong Kong și cel mai puternic. Sînt Tai-Panul chinezilor.

Dar ia să fiu eu cinstit... nu-s chinez, nici englez. Nu. Dar sînt mulțumit de *joss*-ul de care am avut parte, și sînt mai mult chinez decît englez. O să mă căsătoresc cu o chinezoaică, și așa vor face și copiii mei

și copiii copiilor mei, nu contește. Hong Kong-ul? Am să ajut pe cât îmi stă în putință insula asta ca să ajungă puternică. Azi i-am oprit pe cei puși pe jaf. În viitor vom avea din belșug mînă de lucru, oameni supuși. Cred ce mi-a spus tata: guvernul britanic va cădea. Trebuie să cadă. O zei, pentru viitorul Chinei, vă implor eu, făceți-l să cadă.

Doar sînteți și voi chinezi, ajutați China! Am să înzestrez cel mai mare templu din sudul Chinei... ei, cel puțin un templu potrivit cartierului general al ordinului triazilor și pentru Tai Ping Shan, de îndată ce guvernul cade și Hong Kong-ul devine cu adevărat englez.

Se prosternă dinaintea statuii, atinse podeaua cu fruntea pentru a pecetlui încheierea acestei înțelegeri. Mda, numai tata știa cât de bogăți urma să devenim. Dar chiar și așa, jumătate din ce vom dobîndi va fi a lui Culum. În fiecare lună am să-i prezint socotelile și o să împărțim totul pe din două, atîta vreme cît el va împlini la rîndul lui ceea ce trebuia să îplinească tata din înțelegerea noastră: și anume ca eu să conduc totul așa cum cred, și să nu mi se prea pună întrebări, sau chiar deloc, și totul să rămînă doar între noi, fără să mai știe cineva. Du-te și-l caută, acum! Prezintă-i omagii. Păcat că băiatul s-a căsătorit cu fata lui Brock. Țasta-i neajunsul lui. Păcat că nu are puterea să meargă singur mai departe. Mi-ar fi plăcut ca el și cu mine să aranjăm toate afacerile. Le-aș fi arătat eu barbarilor cum se conduce Nobila Casă. Și chiar și împăratului, dacă-i vorba. Dacă ar avea Culum cît de cît vlagă în el și ar fi în stare să asculte un sfat înțelept, Chen Sheng și cu mine am fi fost în stare să-i ținem piept companiei lui Brock și tuturor celorlalți șacali. Ei, nu contește. O să le fac Tai-Panului și lui Tai-tai funeralii care să rămînă de legendă pentru o sută de ani. O să le fac și lui și ei cîte o tăbliță și o să-i jelesc o sută de zile. Apoi o să ard tăblițele pentru ca să se poată renaște cu siguranță. Am să-i iau eu pe Duncan și pruncul și am să-i cresc ca și cum ar fi copiii mei. Și am să înființez o dinastie.

Era aproape de apusul soarelui. Culum stătea cu capul rezemat în mîini pe treptele bisericii avariate rău de tot, cea ridicată pe gorganul de la Happy Valley. Se uita pierdut în depărtare. Trebuie să găsești cheia, își spunea el mereu. N-ai de ce te teme. Trebuie doar să găsești cheia și hîrțiile alea. Haide, Culum.

De-acum trecuse dincolo de panică. Era chinuit însă de sila de sine... și de singurătate. Se uită la clădirea reședinței care se afla mai la vale. Vargas și Orlov stăteau dinaintea ușii. Își aminti vag că străbătuse întreaga vale, cu ceasuri în urmă, îi întîlnise tot acolo și le strigase „lăsați-mă în pace”, după care se întorsese ca să-i evite cînd îi văzuse că

se iau după el. Înainte parcă nu-l văzuse pe Gordon Chen, își aminti el. Dar acum băgă de seamă că era și el cu ei. Țasta ce mai vrea? Să-i rîdă în nas? Să-mi arate că-i este milă de mine ca toți ceilalți. Longstaff... Brock... Cooper... Shevaun... Skinner... Vargas... Orlov... Ba chiar și Tess. Da, am citit gîndul ăsta pe fața ta cînd te-ai oprit pe Drumul Reginei. Chiar și tu gîndești la fel. Și ai dreptate. Perfectă dreptate. Și acum ce fac? Ce pot face? Eu nu sînt ca tata. I-am și spus că nu sînt. Am fost cinstit cu el.

Caută cheia. Cheia, și află documentele. Trebuie să dai documentele. Longstaff ți-a poruncit să te prezinți la bord. Aproape că a venit vremea. Ah, Doamne. Ah, Doamne.

Urmări cum se lungeau umbrele. I-am spus lui Brock despre monedele lui Jin-qua? Despre cele trei jumătăți de monedă care au mai rămas, despre cele trei servicii care trebuie făcute, despre jurămîntul solemn privind *Lotus Cloud*? Trebuie să-i spun. Doamne, și cum rămîne cu Wu Kwok, și cu ucenicii chinezi care urmează să ajungă căpitani, și despre copiii luați sub tutelă de tata? Brock nu va onora jurămîntul meu, știi bine că n-o va face. Și care-i diferența?

— Hello!

— Ah, hello, domnule Quance, spuse Culum uitîndu-se pe furiș cum se lungeau umbrele. Te rog, lasă-mă singur. Te rog.

Pe Aristotle Quance îl dureau toate mădulele. Cu numai un ceas înainte fusese scos de sub dărîmături. Părul și fața îi erau năclăite de sînge uscat și praf din dărîmături, iar hainele sfișiate.

— Îmi pare tare rău, îi spuse el. *Joss*, ăsta-i *joss*-ul. Atît.

Quance citi pe chipul lui neajutorarea și chinul și ura față de sine născută din neputință, care semănau atît de bine cu ceea ce cunoștea el demult. Își aminti de prima dată cînd îl întîlnise pe Struan. Într-o fundătură din Macao, cînd acesta zăcea inconștient în noroi. La fel de neajutorat, exact la fel, își spuse el. Nu, nu chiar la fel, nu va fi niciodată la fel. Dirk era ca un zeu, cu toate că zăcea în mizerie. Ah, Dirk, totdeauna aveai un chip ca de zeu... cînd dormeai și cînd erai treaz. Mda, și chiar și cînd ești mort, pariu. Îți cinsteai obrazul. Asta-i. Cu totul altfel decît fiul tău. Mda, dar nu e o diferență chiar atît de mare. Culum a avut curajul să te înfrunte pentru gorganul ăsta. Și a fost alături de tine contra lui Brock. Și a dat mîna cu Gordon Chen dinaintea ta. Și a avut curajul să fugă cu fata aia, afurisite fie urmările! Și i-a salvat viața lui Glessing. Așchia nu sare departe de trunchi. Îți mai aduci aminte ce mi-ai

spus cînd ți-ai recăpătat cunoștința? „Nu știu cine ești, dar îți mulțumesc pentru că mi-ai dat înapoi cinstea obrazului.”

Dirk, prietene, niciodată nu ți-ai pierdut cinstea obrazului. „Da, dar vezi să-i dai și fiului meu cinstea obrazului.” Nu așa ai spune dacă ai mai fi aici? Ești aici? Flăcăule, tare mi-e dor de tine.

Aristotle Quance se scutură de propria lui tristețe și se așază pe aceeași treaptă lîngă Culum.

— Știu că acum nu e momentul potrivit să discut problema asta, dar ai putea să-mi împrumuți patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan?

— Cum? Ce-ai spus?

— Ai putea să-mi împrumuți patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan? Știu că e un moment greu pentru tine, dar bătrîna vrăjitoare, Fortheringill, e în viață, nici măcar un taifun nu îndrăznește să se atingă de ea, Dumnezeu mare! M-a amenințat că mă trimite în închisoarea datornicilor. Și n-am pe nimeni la care să mă milogesc decît la tine.

— Ai spus „Tai-Pan”. Mi-ai spus Tai-Pan.

— Păi ești Tai-Pan, nu?

Atunci Culum își aminti ce-i spusese taică-său. Despre bucuria și suferința de a fi Tai-Pan, despre chinul de a fi un bărbat adevărat, a fi singur, despre viață și lupta pentru ea.

Deodată sentimentul de singurătate se spulberă. Se uită la cei trei oameni aflați în fața reședinței, mai jos. Îl cuprinse din nou îngrijorarea. Pentru Aristotle e simplu să spună „Tai-Pan”, îi trecu lui prin minte. Dar ăia ce-or să spună? Trebuie să-i cîștigi de partea ta. Cum? Ce spunea tata? „Îi stăpînești pe oameni cu mintea și fascinația de care ești în stare.” Se ridică în picioare clătîindu-se.

— Am... am să încerc. Pentru numele lui Dumnezeu, am să încerc din răspuțeri. Aristotle Quance, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

O luă la vale, simțînd cum i se zbate stomacul. Căpitanul de arme abia coborît din cuter se apropie de el și se întîlniră chiar în fața ușii.

— Excelența sa dorește să veniți de îndată la bord!

Culum îi răspunse cu un calm care nu era al lui.

— Te rog să-i spui că am să-l întîlnesc de îndată ce va fi posibil.

— Dar el dorește să vă prezentați chiar acum.

— Acum am treabă. Spune-i că sînt ocupat.

Ofițerul se înroși, salută și se îndepărtă.

Ce naiba o fi în documentele acelea? se întrebă Culum. Se strădui să-și adune toată voința și-i înfruntă pe Orlov, Vargas și Gordon Chen.

— Brock și-a permis să dea ordine la bordul navei mele, începu Orlov, care văzu mâinile pline de sânge ale lui Culum, ca și mânecile, și se cutremură. A poruncit să cobor flamura la catarg, pe sufletul lui Odin! Treabă pe care am și făcut-o de îndată ce am auzit ce s-a întâmplat. De-acum încolo eu primesc ordine de la el? Spune?

— Brock o să ne distrugă, domnule Culum. Ce-o să ne facem? începu Vargas, frângându-și mâinile.

— Vargas, du-te și pregătește toate cele necesare funeraliilor. Tata și femeia lui vor fi îngropați împreună.

— Cum?

— Cum ai auzit. Și ea e creștină și va fi îngropată împreună cu el. Gordon, așteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine. Orlov, du-te la bordul navei tale și ridică flamura în vârful catargului. Să fluture chiar în vârful catargului. Apoi te duci la bordul navei *White Witch* și-mi aduci soția la țarm.

— S-o aduc, ai spus?

— Exact. Aici.

Scoase din buzunar cele douăzeci de monede.

— Dă-i-le lui Brock împreună cu salutările mele. Și spune-i să-și cumpere cu ele un sicriu.

Cei trei bărbați se uitară ciudat la Culum. Apoi toți trei răspunseră:

— Da, Tai-Pan, și se supuseră.

SFÂRȘIT